

Giới thiệu Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói

Truyện Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói của tác giả Lạc Anh Phân Phi đã gửi đến độc giả số phận bi thảm của cô gái Vương Nha Nha.

Năm tuổi thiếu chút nữa cô bị cưỡng hôn. Tám tuổi bị ép duyên làm thê của kẻ khác, mười lăm tuổi cuộc sống hoàn toàn tan vỡ.

Cuộc sống đã lấy đi của cô quá nhiều máu và nước mắt, ước nguyện của cô chỉ là lấy được một tấm chồng thật lòng yêu mình mà sao mong manh quá.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nha Nha đụng hồ ly

Translator: feilunhai1010

Beta: Kun xinh

“Nguyệt công tử, chàng đã trúng Xuân Ý Điệp Song Phi của nô gia, cứ ngoan ngoãn thuận theo ý nô gia có phải hay hơn không?” Đôi môi đỏ chót tí tê lời lẽ dụ dỗ mê hoặc.

Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua đôi gò bồng vốn là niềm hãnh diện của mình, Điệp Luyến Hoa si dại nhìn chàng trai thanh liệt tao nhã như ngọc trước mặt. Vừa nói ả ta vừa chậm chậm bước tới thân hình kiều ngạo của hân vốn hoàn toàn mất đi lực phản kháng, thân thể ả ta trần trụi, đôi nhũ hoa dựng đứng, khu rũng rậm dưới hạ thể như ẩn như hiện dưới bóng cây rục rờ sắc màu càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ.

“Ừm.” Đôi tay ngọc ngà vuốt ve thân mình, đôi mắt hút hồn dán chặt vào phần nam tính đang căng cứng vì tác dụng của thuốc dưới lớp quần của bạch y nam tử. Từ lần đầu gặp chàng, ả ta luôn luôn mơ tưởng tới cảnh tượng mình bị chiếm hữu cực lực: “Lại đây đi... Nô gia muốn chàng.” “Mau đi mà.....” Ngón tay búp măng từ từ hướng về thân thể cường tráng của hân, toan chạm vào thì bị đối phương túm chặt.

“Tại sao chàng vẫn cử động được?” Đôi mắt to tròn kinh ngạc, đôi môi đỏ hồng nay run lên vì sợ. ả ta biết tuy hân có bề ngoài vô cùng chính nhân quân tử song thực ra lại mang trong mình rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn thâm độc khiến người khác hồn xiêu phách lạc, rụng rời chân tay vì hoảng sợ.

“Điệp Luyến Hoa, đáng lẽ ngươi không nên chọc tức ta!” Đôi mắt phượng ngọc bích xanh như nước hồ lóe lên tia hàn quang lạnh như băng như sương nhưng lại đầy ắp trào phúng. “Nếu thêm muốn đàn ông như vậy, trước khi chết ta sẽ cho ngươi được toại nguyện, thế nào?” Giọng nói trầm khàn đầy từ tính luôn khiến người khác mê đắm si dại song lời thốt ra lại lạnh tàn băng khốc cực độ, bất giác khiến người ta run lấy bầy.

Theo sau cái phát tay, mười vị sứ giả áo xanh mang theo mười tên ăn mày quần áo rách rưới bẩn thỉu, tướng mạo xấu như quỷ, ngay ngắn đứng thành hàng trước mặt Điệp Luyến Hoa.

“Môn chủ, độc của người.?” Nhìn vẻ mặt bình tĩnh như không có chuyện gì của chủ nhân, sứ giả áo xanh đứng đầu hàng nhẹ giọng quan tâm.

“Không sao! Chỗ này giao lại cho các ngươi” Việc đã đến nước này thì không thể chậm trễ, giờ chàng ta bắt buộc phải đi tới một nơi.

“Không, các người tránh ra!” Những kẻ to tướng ả ta không là con quan quyền quý thì cũng là danh hiệp tiếng tăm trên giang hồ, người luôn kiêu ngạo như ả sao có thể để lũ hạ nhân thấp hèn này đụng chạm đây?

“Lũ tiện nhân các người, mau dừng tay lại cho ta!”

Thân thể quyến rũ vốn đã trần trụi của ả giống như món ngon bày ra trước mắt lũ đàn ông háo sắc, làm sao có thể bắt chúng bỏ lỡ cho được? Thân hình yêu kiều bị từng đôi tay thô lỗ mặc sức nắn bóp giầy vò, đôi môi hồng thắm non nót bị nhét một cây “gậy thị” to cứng: “Ừm. Ừm.” Đau đớn ở “không huyết” và “tiểu cục môn” dưới hạ thể như muốn xé nát người ả ra vậy, từng đợt công kích hung hãn khiến miệng không thể thốt lên lời càng làm ả ta rơi vào địa ngục. Trong đôi mắt ngày càng dờ dại là bóng áo trắng ngày càng mờ nhạt.

Sứ giả áo xanh lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, không thêm để ý tới tiếng rên rỉ đau khổ của ả ta cùng với tiếng thờ dốc hỗn hển của mười tên ăn mày.

Dám ám hại môn chủ đẹp như thần của bọn họ, kết cục này cũng là quá dễ cho ả rồi.

“Một chú ong mật xinh xinh a, vù vù vù vù ư”

“Hai chú ong mật xinh xinh a, anh hỏi tôi đáp ư”

“Ba chú ong mật xinh xinh a, cãi nhau cãi không dừng ư”

“Bốn chú ong mật xinh xinh a,.....”

Bỏ tất ỏi ! Xin Người tha thứ cho đứa con gái sớm 20 tuổi nhưng vẫn giả bộ ấu trĩ ngân nga bài hát trẻ con này. Nghĩ lại đường đường là một sinh viên đại học, khi tỉnh lại phát hiện mình bị biến thành đứa con nít 5 tuổi, còn có hai đảng sinh thành suốt ngày chơi trò “giết người cướp rặng”, nỗi đau kiểu này Người không thể nào tưởng tượng được đâu.

Lúc này, hai kẻ đang diễn trò “chàng chàng thiếp thiếp” sấn đến cực điểm kia chính là Dược Vương cha phong thần tuần lã cùng Đại Ngọc muội muội, mẹ mỹ nhân.

Qua lời nói bóng nói gió của dăm ba cô nha hoàn nhiều chuyện, ta tự xưng là Bát quái nữ vương ở hiện đại cũng phải phục sát đất hành vi “đi trước thời đại” của cha ta, người dám phá tan xiềng xích xã hội phong kiến, thành công dụ dỗ con gái nhà lành.

Chuyện kể rằng, năm đó Thiên kim nhà thừa tướng tuy xưng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân nhưng vì từ nhỏ thân thể suy nhược đau yếu nên bị đám hoàng thân quốc thích liệt vào danh sách đen, ông ngoại đại nhân nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng mời được Ngọc Diện Thần Y danh tiếng lẫy lừng bốn phương về chẩn trị. Người cha đa tình của ta vừa gặp mẹ mỹ nhân liền bị sét đánh cái rột, yêu nằng ngay từ cái nhìn đầu tiên, quyết định xuất ma chương với mẹ. Tuyệt đại mỹ nhân đáng thương chưa từng rời khuê phòng nửa bước cuối cùng không thoát nổi cảm dỗ mỹ hoặc của lã tử phong lưu, kết quả “dưới trăng trước hoa” làm ra một seri xi – căng – đàn phản lại thanh quy ngàn năm của khuê nữ chúng ta. Đương lúc ông ngoại đại nhân đang tìm mọi cách để bóp chết tình yêu chớm nở của họ , người cha gan to hơn trời của ta nhân một đêm ‘trời giông, gió lộng, mây mờ, trăng khuyết’, tự ý dẫn mẹ mỹ nhân về Dược Vương Cốc. Mắt thấy gạo đã nấu thành com, ông ngoại danh vang khắp chốn của ta dưới chính sách cường quyền “một khóc gào, hai làm loạn, ba thất cổ” của bà ngoại đánh ngấm đắng nuốt cay chính thức tuyên bố danh phận của cha ta, vậy nên mới có câu chuyện tình yêu lã mạn, cảm động trời xanh lưu truyền khắp nhân gian như thế này.

Dưới ánh mắt dịu dàng triu mến của mẹ mỹ nhân, ta chỉ còn cách ngân nga bài ca ấu trĩ, nhảy tới nhảy lui trên đám cỏ, thỉnh thoảng lại giơ đôi tay mũm mĩm xinh xinh ra đập bướm tóm sâu, hoặc cố nhẫn nhịn toàn thân đang nổi da gà gai ốc quay đầu lại, dịu giọng kêu: “Cha.....Mẹ.....”

Cầm hận bút mấy nhành cỏ đáng thương bên cạnh, bi ai chết được! Bao giờ mới kết thúc tháng ngày hành hạ nhau này đây?

Chàng trai đang gắng hết sức để kháng cự lại dược tính của Xuân Ý Diệp Song Phi, bỗng càng thêm dầy vò khi nghe thấy giọng hát trẻ con du dương nhẹ nhàng. Từ trước tới giờ đối với việc lãn sã bỏ nhào của đủ loại mỹ nữ thập cẩm, chàng đều không thèm đếm xỉa tới, nay lại bị tiếng hát mềm mại mê hồn ấy câu dẫn đến dục hòa thiêu đốt. Giờ chàng ta chỉ hận không thể đè chủ nhân của giọng hát đó ra ăn cùng nuốt tận!

“Thật xứng với danh xưng vang khắp thiên hạ, Nguyệt công tử, dù trúng Xuân Ý Diệp Song Phi vẫn có thể xông vào Dược Vương Cốc!” Ngón tay dịu dàng vuốt nhẹ vuốt tóc mềm mại của ái thể, trong đôi mắt nhìn bạch y nam tử lộ ra ý tán thưởng.

“Dược Vương chắc cũng rõ tại hạ sao lại tới đây rồi phải không?” Dù phải cố kháng cự lại tác dụng của xuân dược, Cổ Nguyệt Lan vẫn giữ được vẻ tao nhã ung dung tuần dật bất phàm.

“Diệp Song Phi không có thuốc giải, đành mời công tử rời khỏi đây vậy !” Chằm chằm cản trước mặt ái thể, dù bản thân mang danh “Tuyệt thế mỹ nam” nhưng cha ta vẫn không muốn ái thể bị chàng trai đẹp để mê hồn rạn vỡ như ánh trăng trước mắt thu hút.

“Thật không thể ngờ, khắp thiên hạ cũng có độc Dược Vương không thể giải nổi” Đôi mắt ngọc bích lướt qua bé gái mũm mĩm mặc bộ đồ màu hồng phấn đang rụt theo buồm bướm ở ngoài xa, lục hồ không có chút băng lãnh nay lãn tãn gọn sảng: “Con gái Dược Vương quả nhiên là hoạt bát đáng yêu”

“Thật ra công tử chỉ cần tìm một cô gái rồi giao hợp thì có thể giải được độc Diệp Song Phi” Nghe thấy có người khen ngợi Nha Nha nhà mình, Dược Vương cha tự nhiên cũng thấy hơi lòng hờn dạ.

“Huyền Nguyệt Công của tại hạ sắp đặt đến tầng thứ 9, đương lúc then chốt này, há lại đem đồ sông đồ biển?” Khuôn mặt trắng nõn nà dưới ánh nắng càng thêm quấy rầy bội phần, nhìn thân hình vừa lùn vừa mũm mĩm của bé gái, dục vọng vốn bị nội công nén xuống nay lại được thể dâng lên ồ ạt!

“Việc này.....thực ra không phải là không có cách”. Xem ra lời đồn trên giang hồ là có thật, không thể ngờ chàng trai mới 15 tuổi trước mặt đã luyện được Huyền Nguyệt Công tầng thứ 8!

“Chỉ cần có thể, tại hạ sẽ đáp ứng bất cứ nguyện vọng nào của Dược Vương” Tầm thân xử nam bị hủy, bao cố gắng của chàng cũng hóa thành công cốc, người luôn coi võ công là lẽ sống như chàng sao có thể cam lòng đây?

“Mẹ, mẹ, hoa hoa, hoa hoa, xinh đẹp!” Tay cầm một nhánh cỏ đuôi chó, ta nhào vào lòng mẹ mỹ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào bộ ngực mềm mại thơm ngát. Hic! Xem ra bản thân giả vờ đáng yêu thành tính thật rồi!

“Nha Nha, Đại Đại là của cha mà!” Cha mỹ nam với dục vọng chiếm hữu siêu cường dường như sắp ghen tới bốc hỏa! Không thèm đoái hoài đến ánh mắt lên án của con gái bé bỏng, cứng rắn mà dịu dàng kéo ái thể về phía mình.

“Không chịu, mẹ là của con chứ!” Đôi tay dịu dàng mềm mại toan vỗ về bảo bối bé bỏng, chi tiếc là cánh tay to lớn đang quàng qua eo không cho mẹ mỹ nhân động dật nửa phần.

Thân hình bé nhỏ hờn tủi ôm đầu gối ngồi xổm, cuộn tròn như quả bóng, bấm chặt đôi môi hồng non nớt, giường đôi mắt uor ướt đáng thương nhìn phụ thân.

Từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cuối cùng tụ thành khe suối nhỏ chảy xuống vạt áo.

“Vương Tử Hiền, chàng bỏ tay ra cho thiếp!” Dưới uy lực công kích của nước mắt cá sấu, mẹ mỵ nhân nhin không nổi, cuối cùng cũng ra uy, còn ông già vô lương tâm bị khiển trách chỉ lưu luyến không dứt mãi mới chịu buông tay. Lập tức ta tươi cười rạng rỡ, khiêu khích ánh mắt không phục của ông. Hừ! Ta đường đường là đội trưởng câu lạc bộ ca kịch của trường, không tin đâu không lại ông!

“Lệnh ái thật sự rất dễ thương!” Cô Nguyệt Lan cố gắng nhẫn nhịn khát vọng ôm bé gái mũm mĩm vào lòng. Chàng từ trước tới giờ luôn là tiêu điểm trong mắt mọi người, đương nhiên sẽ cực kỳ bất mãn khi bị đá sang một bên: “Tại hạ cũng muốn có một muội muội dễ thương như vậy”

“Đại ca rất khó chịu sao?” Nhìn vẻ đau khổ trên khuôn mặt đẹp đẽ như ngọc, vì cao chưa tới eo nên ta chỉ còn cách ngửa cổ lên ngấm ngấm quan sát chúng của hắn.

Ta vốn dĩ là tiểu hồng hoa thiện lương luôn tuân theo truyền thống tốt đẹp của tổ quốc, từ nhỏ mang trong mình nguyên tắc giúp đỡ người khốn khó làm vui nên ta gạt gạt vạt áo hắt, nhẹ nhàng an ủi: “Không sao đâu, Dục Vương cha sẽ giúp đại ca mà!” Chàng trai ưu nhã cúi người, ngón tay thon dài trắng muốt dịu dàng vuốt ve đôi má non nớt hồng hào, cảm giác trơn mịn đầu ngón tay làm tim chàng ngừng đập một nhịp, đôi mắt ngọc bích ngập tràn sùng ái: “Nha Nha ngoan thật đó!”

“Ca Ca, sẽ không đau nữa đâu! Cha sẽ giúp ca ca mà” Kéo đôi tay to lớn của chàng trai, đôi mắt đen láy như hạt nhãn đầy ắp khẩn nài nhìn về phía cha ta.

Đôi mắt phượng hẹp dài như có toan tính nhìn cặp trai gái trước mặt, Dục Vương gian manh nói với Cô Nguyệt Lan: “Nguyệt Công tử, Đệ Song Phi ta có thể giúp người giải, nhưng.....”

Dưới sự chứng kiến của ánh sáng lấp lánh muôn màu là hai bàn tay đan vào nhau của bé mập dễ thương và bạch y nam tử; trong làn gió nhẹ thổi qua là những sợi tóc kết vào nhau cùng với giọng nói trầm trầm ưu nhã của nam tử, câu chuyện của ta và Cô Nguyệt Lan cũng chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nha Nha rời cốc

Translator: feilunhai1010

Beta: Kun xinh

Chuyện kể rằng, hôm đó để giải độc, Cô nữ nam bị ông già nhà ta buộc phải kí kết giao kèo nuôi bé Vương Nha Nha trọn gói, bao gồm: làm thầy giáo vừa phải mua sách dạy học vừa kiêm bảo kê bảo vệ, và nuôi nấng cho bé hay ăn chóng lớn, sau này trở thành tuyệt đại mỹ nhân chỉ nhìn đã mê, khiến ngàn vạn hiệp khách giang hồ vì ta mà đổ hàng loạt, nói chung là một seri toàn các điều khoản bất bình đẳng. “Hợp đồng thương lượng” xong, ông già nhà ta liền đơn đả mang Tiết Hương Đan nghiên cứu mấy mò bao năm có tác dụng giải bách độc, tăng cường thể chất, tăng tiến nội lực ra trao tận tay cho Cô nữ nam.

Để thuyết phục mẹ mỵ nhân đồng ý, ông già vốn xưng danh với tước hiệu “giáo hoạt nhất thiên hạ”, nhân lúc mọi người đang mê mẩn vì mỹ thực, mơ hồ vì buồn ngủ, uồn ba tác lười, lòi ra một seri những câu chuyện tự cổ chí kim răn đe mối nguy hại của đạo lý “con hư tại mẹ”, dọa đến mức người mẹ đáng thương yếu ớt đầy bệnh tật của ta chỉ biết gật đầu lia lịa, khen tướng công nhà mình “nhìn xa trông rộng”. Dưới sự thỉnh cầu đầy khiêm nhường mà khẩn thiết, Cô nữ nam đã đồng ý để đứa bé mới vên vên 5 tuổi là ta báỉ Môn chủ Huyền Nguyệt Môn làm sư phụ, trở thành người thừa kế hợp pháp duy nhất của công tử đệ nhất thiên hạ – Nguyệt công tử.

Đêm trước khi rời nhà, để báo thù chính sách vi phạm nhân quyền, tự do dân chủ và tự do ngôn luận của ông già, ta yên tâm thoải mái, ngang ngược chiếm đoạt cả một đêm dài của mẹ mỵ nhân dưới ánh mắt đầy ắp đồ kị và dục hóa của ông. Còn mẹ thì trao ngọc bội phượng hoàng vốn chỉ truyền cho nữ không truyền cho nam đeo lên cổ ta, nói cái gì mà ngọc bội này sẽ giúp ta tìm được ý trung nhân sau này. Dù gì cũng là đứa trẻ 5 tuổi, dưới lời dặn lên dò xuống của mẹ, ta đâu có thể can nỏi sự mê hoặc của mộng đẹp, ngủ quên lúc nào mà không biết. Ta tin rằng với tư cách là hậu thế lừng danh của “Căn Chính Mao Hồng”* cuộc sống sáu gạo sau này sẽ không bao giờ phải nhắc tới chữ “sầu”!

* Căn Chính Mao Hồng: Dùng trong thời Mao Trạch Đông, nói về xuất thân của một người. Thời đó người xuất thân từ gia đình bản nông hoặc quân nhân được mọi người coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản bị người người đả kích. Trẻ con xuất thân bản nông được gọi là “Căn Chính Mao Hồng”, ý là đứa trẻ này lớn lên trong gia đình bản nông không bị ảnh hưởng của tư sản chủ nghĩa, hơn nữa thường thường đứa trẻ này có ý chí tiến thủ, mọi mặt đều lương thiện. (“Căn” chính là xuất thân, “Căn Chính” là gia đình theo chính phái (theo Cách mạng), “Mao” là bản thân, “Hồng” là con người có ý chí tiến thủ).

Bên ngoài Dục Vương Cốc, một chiếc xe ngựa super hào nhoáng đang chờ lệnh xuất phát.

Tám bích y nữ nam từ đứng phân biệt hai bên để thúc ngựa, còn một phu xe trung niên đẹp trai đứng bên xe để hầu lệnh.

Hai bím tóc đuôi sam thắt nơ bướm do mẹ mỹ nhân tự tay buộc lên, bé gái mũm mĩm xinh xinh xách theo một cái túi cũng nho nhỏ xinh xinh không kém rồi lên đường. Sau khi được tổng tiền 18 dặm bởi mẹ mỹ nhân với đôi mắt ngấn lệ lúc nào cũng chực tuôn, ta cuối cùng cũng bị ông già bất lương quảng cho Cổ mỹ nam làm đồ đệ.

Mẹ con nhà Được Vương tiễn biệt 18 dặm, cảnh này cảm thương cùng rung động lòng người biết nhường nào!

Công tử ưu nhã vận bạch y “trông mòn con mắt” nhìn cảnh mẩu tử hàm lệ lưu luyến bịn rịn không nỡ xa lìa nguyên một canh giờ liền, lòng chỉ muốn làm sao có thể mau mau độc chiếm tiểu nữ nhân nhưng vẫn chường cái mặt dịu dàng hiền hậu ra. Trong đôi mắt ngọc bích không hề mang theo chút áy náy bút rứt khi tách li chú chim non yếu ớt ra khỏi lồng mẹ.

Trụ cột gia đình bị cảnh “mẫu tử nữ hiếu” trước mắt mãi nhẩn nhẩn nại, cuối cùng tức không chịu nổi, xông lên tách hai mẹ con ta ra, ném lại một câu: “Nha Nha, nhất định phải nghe lời sư phụ, ngày nào võ công còn chưa tinh thông thì ngày đó đừng nghĩ đến chuyện về cốc” xong liền ôm mẹ mỹ nhân bỏ đi.

Nhìn bóng cha mẹ xa dần, do từ nhỏ đến giờ luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ta liền lấy tay quạt nước mắt đương rơi trên má. Ta Vương Nha Nha dù sao cũng là người xuyên không, lại là tinh hoa của trường đại học, mấy người cổ đại lạc hậu, cồ lỗ sĩ này làm gì được ta chứ!

Quay đầu lại, đằng sau là mỹ nam tóc đen áo trắng, mặt mũi như hoa như ngọc. Nương theo ánh sáng, ta thắm đánh giá tỉ mỉ diện mạo của hắn, khuôn mặt khôi ngô, đôi môi sexy, thân hình cao ráo, vạm vỡ, khí chất tao nhã lịch sự, quả nhiên ngắm đã mắt hơn 6 ông anh Lolita* của ta nhiều.

* Lolita: Hội chứng cuồng người khác giới kém nhiều tuổi hơn so với mình.

“Sư phụ, Nha Nha rất ngoan, rất ngoan đó!” Ý vào bản thân vẫn là đứa trẻ miệng còn hôi sữa, tính vốn chủ động thiết lập quan hệ hòa hữu, ta lập tức nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của đối phương lắc lư nịnh nọt.

“Sư phụ cũng sẽ rất thương, rất thương Nha Nha mà!” Nắm chặt bàn tay bé xíu, đôi mắt ngọc bích của Cổ Nguyệt Lan lóe lên đầy gian manh, lời nói ám muội khiến trái tim nhỏ bé của ta chịu không nổi điện kích mà đập loạn xạ ngẫu.

“Môn chủ! Trời sắp tối rồi! Nên khởi hành thôi ạ!” Phu xe trung niên đẹp trai bên cạnh nhắc nhở.

Đôi mắt tròn như hai hòn bi quan tâm nhìn tám vị đại ca áo xanh đẹp trai không kém nhưng mặt lại vô biểu cảm ở hai bên, nhòm thấy mắt họ không hề chớp lấy cái nào, chỉ chăm chăm nhìn vào một hướng, ta cuối cùng cũng thu ánh mắt hiếu kỳ lại.

Haizzz! Đáng thương thật! Đúng là sản phẩm bị chủ nhân áp bức nô dịch trong xã hội phong kiến tàn bạo vô nhân đạo!

Bất mãn với cái nhìn chăm chăm của bé mập dành cho người đàn ông khác, một tay giật lấy cái túi xách xinh xinh, Cổ Nguyệt Lan dịu dàng ôm cơ thể bé xíu lên, nhẹ nhàng đặt xuống tấm đệm lót đất tiền trong xe ngựa.

Sướng thật! Ta kiểm chế khát vọng lăn lộn trên tấm thảm êm ả xa hoa, vốn giữ nguyên tắc “địch ánh bình ta bất động” nên ta chỉ ngoan ngoãn ôm lấy cái túi, không dám ho he tiếng nào ngồi thu lu ở một góc xe ngựa, giương đôi mắt to tròn long lanh đang giả vờ hiếu kỳ ra nhìn cảnh vật bên ngoài.

“Nha Nha, đói chưa? Có muốn ăn một ít bánh hoa quế không?” Âm thanh trầm khàn vang lên bên tai, hơi thở nóng hổi phả nhẹ bên tai khiến bé tai đáng thương đỏ bừng như sốt!

“Nha Nha có bánh đậu xanh!” Ta là đứa trẻ thông minh nên không bao giờ ăn đồ kẻ lạ đưa, cho dù đó có là sư phụ của mình đi chăng nữa, trước khi tận hưởng tính cách của hắn thì đừng nằm mơ mà dụ dỗ được ta!

“Ngon lắm đó!” Đôi môi đỏ thắm sexy nhẹ nhàng cắn một miếng, nhai từ từ rồi nhẹ nhàng nuốt xuống, nhìn yết hầu hắn khẽ đưa lên đưa xuống, ta nhận không nổi hít một hơi thật sâu, tên con trai này.quả nhiên.quyến rũ chết người.

Cuối cùng kiềm không nổi cảm dỗ của mỹ thực, sau khi gặm xong hai miếng bánh đậu xanh do mẹ yêu quý đích thân làm, ta vẫn chìa tay ra nói với kẻ mang nụ cười âm hiểm kia một câu: “Nha Nha muốn ăn”.

“Được” Chàng trai có âm mũi đặc trưng quyến rũ từ từ nhích lại gần ta, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bẻ một miếng nhỏ trên cái bánh hắn đang ăn dở, dịu dàng đưa lên miệng ta.

Kính tằm nhìn miếng bánh trước mắt, một mặt, vô cùng nghi ngờ độ tiết khuẩn trên ngón tay hắn, mặt khác miếng bánh này hãy còn vương đầy nước bọt của hắn. Nghĩ kĩ lại, ta đường đường là nữ sinh “ngũ giảng tứ mỹ*” sao có thể.....

*Ngũ giảng tứ mỹ:

- Ngũ giảng: giảng văn minh, giảng lễ nghĩa, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức.

- Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời nói đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp.

Nhưng mà, ta bây giờ chỉ là đứa con nít 5 tuổi, thứ nhất phải diễn sao cho nhập vai, thứ nhì là vì bão táp mưa sa trong đôi mắt ngọc bích kia càng ngày càng dữ dội, ta chỉ còn cách “mặt tươi như hoa, lòng trần sâu lẹ” cố nuốt miếng bánh hoa quế khiến ta sau này bị “tào tháo” rượt trốn 3 ngày, 3 đêm.

Khoảnh khắc cắn mẩu bánh đó, bàn tay ưu nhã “vô ý mà như cố tình” quệt qua đầu lười xinh xắn hồng hào của ta, khi nào reo lên hồi chuông báo động thì ngón tay đó đã ưu nhã rút về.

“Có ngon không?” Ngón trỏ quệt qua đầu lười xinh xinh nay chạm nhẹ vào bờ môi non nớt của ta, đôi mắt ngọc bích lóe lên đầy gian manh, ý như đã thành công ăn vụng “đậu hủ” của tiểu mỹ nhân.

“Ngon.lắm ạ.” Khi ta nghiêng răng nghiêng lợi, không cam tâm trả lời thì đập vào tai là tiếng cười hể hả vang tận trời xanh

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sói – Hồ đụng nhau!

Trans: Feilunhail010

Beta: Kun xinh

Lúc này, bé mập đáng thương nhà ta đang nằm như “cá chết ươn” trên tấm đệm mềm mại êm ái. Ba ngày rồi! Nguyên ba ngày nay rồi! Từ lúc bị cưỡng ép nuốt miếng bánh hoa quế “tội ác tày trời” đó tới giờ, bụng ta óc ách ọc ạch nguyên ba ngày nay. Nếu không phải Được vương cha từ nhỏ đã nuôi nấng ta bằng “trần quy bảo dược” chắc giờ này ta đã thành quả dưa hấu quắt queo từ đời tám hoánh nào rồi. Nhớ lại kinh nghiệm thâm năm “the most wanted boy” trong trường cường hôn xong ta cũng bị “tào tháo” rượt hăn ba ngày ba đêm, xem ra cho dù có biến thành bé mập Vương Nha Nha thì cái bệnh sạch sẽ “ngàn năm có một” của ta vẫn không hề thuyên giảm.

Liếc xéo Cổ mỹ nam một cái, ta căm ghét quay mặt đi.

Cổ Nguyệt Lan ngồi bên cạnh đang thư thái nhàn nhã thưởng thức trà thơm bánh ngọt, đôi mắt bích ngọc nhìn thấy thân thể bé xinh đang thoi thóp thò, liền hiện ra tia áy náy thương xót.

“Nha Nha?” Giọng nói nhẹ nhàng đầy từ tính vang lên.

“.....” Phản kháng vô thanh.

“Giận rồi à?” Quả nhiên vẫn chỉ là một đứa trẻ!

“.....” Thừa lời!

“Xem ra sau này sự phụ phải rèn luyện thật nhiều cho Nha Nha mới được.” Vừa nghĩ tới nguyên nhân bị tiêu chảy của tiểu nha đầu, đôi mắt bích ngọc càng thêm thâm trầm. Nha Nha, nàng lại ghét ta thân mật nâng đến mức đó sao?

“.....” Không muốn! Ta là thủy tinh mong manh dễ vỡ!

“Phía trước là thị trấn, Nha Nha có hứng dạo chơi vài vòng với sự phụ không?” Bàn tay thon dài trơn mát nhẹ nhàng đem thân thể bé bỏng lật lại, tay kia không biết liềm sĩ xoa xoa cái bụng tròn tròn xinh xinh qua lớp áo mỏng manh, xót xa hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Không đi!” Phớt lờ đôi con ngươi hút hồn đẹp tới thái quá đang dần dần giãn ra, ta giữ vững lập trường của giai cấp vô sản.

“Thật không đi?” Mặc dù bị ngăn trở bởi lớp áo mỏng tang nhưng cảm giác trơn mượt láng mịn vẫn khiến người ta dấy lên ham muốn không trừ thủ đoạn, phạm vi vuốt ve dần dần khuếch trương, đôi mắt ngọc bích sâu không thấy đáy.

“Ừm.” Dưới ma chướng cố ý khiêu khích trêu chọc, thân thể nhỏ bé của ta không ngừng run rẩy, khi đầu ngón tay nhẹ lướt qua “đầu nhỏ” trắng mịn, ta nào nhịn nổi bèn khe khẽ rên rỉ. Trước lúc lông tơ lông măng dựng đứng hết cả lên, ta gạt phắt cái tay vô liềm sĩ trên ngực kia ra, giả vờ giận dữ nắm sắp xuống đệm.

Yếu ớt né tránh đôi mắt phượng hẹp dài đang nheo tí lại, quay đầu sang bên hăn không thể nhìn thấy, ta bặm chặt miệng, suýt nữa thì thốt lên câu “Dâm tặc”, đôi mắt tràn ngập vẻ thất kinh. Vừa nãy Cổ Nguyệt Lan là cố ý, hăn đang chòng ghẹo, thật sự chòng ghẹo, chòng ghẹo một đứa con nít mới vèn vẹn có năm tuổi!!!! Khe khẽ nhắm mắt lại, Vương Nha Nha ta sau này phải làm thế nào đây??? May là ta mới chỉ có năm tuổi.hăn chưa thể làm gì được ta.

Lần nữa nhìn thấy bé con lại “bơ” mình, thân thể to lớn vạm vỡ khẽ chùng xuống.đôi mắt xanh lục như mộng như thực.Nha Nha, nàng thoát không nổi ma chướng của ta đâu.

Nguy hiểm cận kề khiến bản năng sinh tồn thức tỉnh, để tránh phải đơn độc “chiến đấu” với Cỗ mã nam, ta Vương Nha Nha phát huy hết mức độ đặc sắc của thiện lương và nhiệt tình, dùng tốc độ chớp lóe bắt dính quan hệ ngoại giao với bác xa phu đẹp giai. Dưới lời đường bánh mật, dưới sức bật của lò xo nịnh hót, tiếng chim non léoắt véo von một câu “Phong thúc thúc đẹp”, hai câu “Phong thúc thúc tốt”, Cỗ Phong “đại thụ” cuối cùng cũng bị “đốn đổ”, “ngả nón” hoan nghênh ta ngồi cạnh bên.

“Cỗ Phong! Dừng xe!” Khi ta đang ngồi bên cạnh xe, đùng đơ đùng đưa đôi chân mồm mồm, thường thức phong cảnh hai bên cùng tám anh trai đẹp thì giọng nói thâm trầm lạnh lẽo không chút ấm áp liền xuyên qua rèm che vọng ra.

“Dạ! Môn chủ!”

Bên bờ sông phong cảnh hữu tình có: một cái xe ngựa hào nhoáng tới lóa mắt, một đứa bé mồm mồm mới 5 tuổi nhưng thực ra đã “già” đến hai mươi tuổi đang hết sức phấn khởi chạy khắp nơi đuổi bướm ngắt hoa, một mã nam ưu nhã đang ngồi trên thảm cỏ đôi đôi mắt sùng ái nhìn thân hình bé bỏng đang nhảy nhót hoạt bát quá độ, đệm thêm một bác phu xe trung niên đẹp trai cùng tám bích y thị vệ mắt tròn nhìn thẳng tai vểnh lên nghe ngóng bốn phương. Tổ hợp này vừa buồn cười lại vừa quái gở.

Tiếng vó ngựa cấp tốc rầm rập truyền tới, tám anh thị vệ liền nghiêm mặt, nhìn về phía đoàn người ngựa đen sì càng ngày càng gần.

Người đen, ngựa đen, xe cũng đen nốt từ từ dừng lại bên bờ sông.

“Ưm.Tứ vương gia người thật xấu tính mà.” Tiếng con gái là lời yêu mị vọng ra từ trong xe ngựa: “Dừng mà.Tứ vương gia.Mau dừng lại.Mị Mị chịu không nổi rồi.”

Xe ngựa không ngừng đùng đưa cuối cùng lắc mạnh một cái rồi dừng hẳn. Chỉ còn lại tiếng con gái rên rỉ đầy mị hoặc.

Đoàn thị vệ đen sì bên ngoài dường như không hề bị ảnh hưởng bởi âm thanh đầy lẳng lơ mà dụ hoặc bay ra từ bên trong xe. Thị vệ đầu đoàn vén rèm nhẹ hời:

“Vương gia, bên bờ sông có người, chúng ta có nên đổi nơi khác không ạ?”

“Không cần” Tiếng đáp lại lười nhác mang theo chút dục vọng, người trong xe cơ hồ không thèm để ý tới người khác có thể nghe thấy mình đang diễn “phim con heo” vậy.

Một cánh tay nâu đồng đầy rắn chắc vén rèm lên, thân hình cao to tráng kiện ôm lấy cơ thể mềm nhũn eo lá của nữ nhân bay xuống.

Coi như chôn không người tiếp tục chòng ghẹo nữ nhân trong lòng, mã nam tà mị áo đen vì cuộc truy hoan quá độ vừa nãy mà mái tóc đen mượt vốn được cột lại, nay lỏng ra rủ xuống hai vai, vạt áo hở hững tuột xuống để lộ ra làn da nâu đồng đầy gợi cảm, bộ ngực săn chắc do luyện võ lâu năm càng tăng thêm vẻ sexy.

Đôi tay to thần nhiên mò vào trong vạt áo nữ nhân, thành thực vân vê, nhào nặn đầy kích thích. Đôi mắt xanh lam khinh thường nhìn biểu hiện không chịu nổi mà sung sướng hưởng thụ của tuyệt sắc nữ nhân. Hừ! Con gái dù có thanh tao tới mức nào đi chăng nữa thì cũng lẩn sả bỏ nhào vào hân thù.

“Tiểu cô nương lên rừng hái nấm”

“Địu trên lưng một chiếc giỏ tre”

“Chân trần nhỏ nhắn lướt trong nắng”

“Chạy khắp rừng sâu và núi đồi”

“Nắm hương cô hái là nhiều nhất”

“Đầy như sao trời đếm không xuể”

“Nắm mèo cô hái là to nhất”

“To như cái ô nhỏ đựng đầy giỏ tre”

“Tắc la la li tắc la li tắc”

“Tắc la la la”

“Tắc la la li tắc”

“.....”

(Bài hát: Tiểu cô nương hái nấm)

Vừa hát vừa nhét đầy những chiếc nắm to tròn vào giỏ, thân hình bé nhỏ trắng trắng tất bật trên bạt cỏ xanh chấm chỉ cần mẫn ngắt hái.

Tiếng hát véo von rộn ràng của bé mập khiến Cổ nữ nam luôn dõi nhìn theo cô khẽ nhếch mép cười, cũng khiến cho hai đội người ngựa xanh , đen thu lại tâm lý khẩn trương.

“AAAAA! CÓ RẮN! CỨU MẠNG VỚI!!!!!!” Tỉnh mạng là quý giá nhất, Vương Nha Nha ta vẫn muốn ở lại cổ đại làm “sâu gạo”, không muốn chết éo như vậy đâu!!!!

“Nha Nha! Đừng sợ.Ngoan.Không sao nữa rồi!” Ôm gọn thân hình bé bỏng lao như tên lửa về phía mình, Cổ Nguyệt Lan không ngừng an ủi.

“Hu.Cổ rắn.Huhu.Đáng sợ quá!” Ta không hề quên thân phận của mình, cho dù có sợ chết đi nữa cũng phải diễn trọn vai!

“Hừ! Quả nhiên chỉ là đứa trẻ ranh miệng còn hôi sữa!” Một giọng nói đầy mỉa mai vọng tới, ngược đôi mắt ướt lệ, đập vào là đôi con ngươi xanh lam tà mị đương chế giễu hành động ấu trĩ của ta.

“Sư phụ! Ca ca xấu tính! Ca ca mắng Nha Nha đó!” Khẽ liếc mắt coi thường tên dê xồm mắt nết, ta giả vờ tủi thân cắn cắn đôi môi non nớt, vài giọt trân châu lăn dài trên má, sau đó tổn thương cực hạn vùi đầu vào lồng ngực rắn chắc của Cổ nữ nam.

“Đề huynh đài cười chê rồi!” Mắt xanh ngọc lạnh băng nhìn đôi phương, ý cảnh cáo ngập tràn không trung.

“Hừ! Chỉ là một đứa trẻ ranh mà thôi! Cần thận chiều quá hoá hư đó!” Đẩy nữ nữ quần áo xộc xệch ra, con ngươi xanh lam tà mị nhìn thân hình bé bỏng đang khóc thút thít kia, thật không ngờ một đứa trẻ con mà cũng biết chơi trò “cáo mượn oai hùm”!

“Nha Nha nhà chúng tôi không cần huynh đài lao tâm khổ tứ!” Ôm chặt lấy vật sở hữu trong lòng, ngón tay thon dài của Cổ Nguyệt Lan nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc mái đang rơi tung của ta.

“Hừ! Nha Nha phải không?” Lang Minh Thần yêu dị cười: “Tên quả nhiên rất hay!”

Bên bờ sông, trên bạt cỏ, một con hồ ly nhàn nhã mắt Bích Ngọc ôm trong lòng một bé mập xinh xắn trùng trùng lờm một con sói và ác mắt xanh lam, nơi ánh mắt giao nhau là những tia chớp bùng bùng đoàng đoàng không ngừng phóng điện!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hồ ly độc tài

Translator: feilunhai1010

Beta: Kun xinh

Suốt mười ngày giầy vò, buồn khổ trên xe ngựa, qua thăm dò và đích thân quan sát, ta đã rút ra kết luận: con hồ ly đó tuyệt đối là kẻ tôn thờ chủ nghĩa độc tài quân phiệt. Đồng thời, một kẻ luôn được sáu ông anh yêu thương em gái đến phát cuồng bảo vệ 24/24h, ngủ ngáy về chuyện yêu đương hết đường chối cãi như ta nhưng qua kết hợp giữa lí luận và thực tiễn, cộng thêm thuyết biện chứng và phản biện chứng, cuối cùng ta cũng có thể khẳng định. Cổ Nguyệt Lan tuyệt đối nung nấu ý đồ bắt chính với mình!

Bởi vì ngày hôm ấy ta bị rắn đuổi chạy tới bạt mạng mới lao như tên vào lòng hắc, tiếp đó lại vì nhất thời tức lên mà dùng kế thất sách “mượn đao giết người” khiến cho thú tính của Cổ Nguyệt Lan được đà bột phát rồi gây ra hành vi “quấy rối tình dục” với ta.sau khi mỗ lên đôi môi non nớt còn “nguyên đai nguyên kiện” biểu thị “lấy thân báo đáp”, hắc quay ra đầu một trận “hoành tá tràng” với nữ nam yêu nghiệt áo đen. Ta vừa hân hoan hưởng thụ thiên chất “họa thủy” khi mới còn bé của mình vừa ngậm đắng nuốt cay trả cái giá “mất trinh môi” thế thảm.

Hai nữ nam hắc bạch nhàn chán quyết đấu 300 hồi mà vẫn bất phân thắng bại, cuối cùng dừng lại khi bé con ngoác miệng ra ngáp. Ngay sau đó, con sói mắt xanh háo sắc nở một nụ cười làm điên đảo ngây ngất hàng vạn thiếu nữ ngây thơ trong sáng với bé con đang lêu lêu làm mặt quỷ: “Nha Nha yêu dấu, chúng ta sẽ còn gặp lại đó.!”

Nhìn đám bụi tung mù mịt do đoàn người áo đen lữ lượt cuốn xéo dần dần mờ nhạt, ta cảm thán một câu: “Quả nhiên ập tới vội vàng, chuẩn đi vội vã mà.”

Sau khi cùng Cổ Nguyệt Lan dẫn dụ và phản dẫn dụ chiến tranh xong, ta cuối cùng cũng đến được căn cứ địa của Huyền Nguyệt Môn – Huyền Nguyệt Sơn Trang mà chỉ nghe danh đã khiến hai phái chính tà trên giang hồ “sợ mất mặt”. Trước khi thâm nhập vào trận địa của địch, vốn tuân theo nguyên tắc “không vào hang cọp sao bắt được cọp”, ta Vương Nha Nha đã chuẩn bị tâm lý chiến đấu vững vàng cùng đối sách “trường k ý kháng chiến” trong 10

năm rỗng.

Một đoàn thị vệ bích y vũ trang tinh anh không kém hiện đại đứng thành hai hàng thẳng tắp để cung nghênh, đôi mắt chỉ ngang với thắt lưng bọn họ linh hoạt lướt từ hai chân rần rần chắc dần dần lên phần bụng bằng phẳng, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt vô biểu cảm của bọn họ.

Kế hoạch tác chiến thứ nhất: Đối đãi với bạn bè phải ấm áp như gió mùa xuân, đặc biệt đối với quần chúng lao động tầng lớp trung lưu trong lòng địch, càng phải gia tăng mức độ thân thiện và tình hòa hữu.

“Các đồng chí vất vả rồi!” Cái nơi đến ruồi có gắng vật vã cũng không lọt vào được, bỗng không ngừng vang lên tiếng con nít lanh lảnh. Trong trường hợp đặc biệt này, Vương Nha Nha ta vận dụng hết mức hình tượng “tiếp cận gần gũi trò chuyện với dân”, cốt để thu hút một lực lượng ủng hộ hùng hậu, tạo cơ sở nền tảng vững chắc cho cuộc sống tươi đẹp sau này tại son trang.

“Ca ca nhớ nhà rồi phải không?” Dừng lại trước khuôn mặt non nớt dễ thương của một thiếu niên đẹp trai, phớt lờ luồng lực quang bạo phát đến đáng sợ đằng sau, ngón tay mũm mĩm nhẹ nhàng vuốt vuốt vết chai trong lòng bàn tay của thiếu niên: “Thân thể là của cái Cách Mạng, ca ca xin đừng quá lao tâm tổn khí nha!”

“Chuông ngựa đang thiếu người chăm sóc, Cổ Mông, từ giờ trở đi ngươi sẽ đảm nhiệm việc này!” Tóm lấy bàn tay bé xinh, Cổ môn chủ luôn ưu nhã nay chỉ một câu lãnh khốc vô tình đã hủy luôn tiền đồ sáng lạn của một thiếu niên ưu tú.

Ta bị cưỡng ép lùi về phía hậu viện nên chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình cực hạn xót thương cho vận mệnh xui xẻo bị định đoạt chỉ bằng một câu của Cổ Mông thị vệ. Xin lỗi! Ta sai rồi! Ta không ngờ môn chủ của các người lại biến thái đến level này.....nhưng mà.....tái ông thất mã.....trong họa có phúc.....ngày mai trời lại sáng.....cho nên đừng có quá đau buồn nhé!

“Môn chủ! Có cần bụng bữa tối lên không ạ?” Một lão quản gia râu dài tóc bạc xem chừng là nhân vật quan trọng, đứng trong phòng khách bài trí lịch sự tạo nhã, nhỏ nhẹ hỏi dò.

“Giờ thì chưa cần!” Khẽ vỗ bé mập Nha Nha nghịch ngợm tung hoành cả buổi chiều đến một mồi đang nằm trong lòng, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn, tràn ngập nhu tình, ngón tay thon dài khe khẽ mon trón vàng trán non nớt, hồng hào.

“Con muỗi chết tiệt!” Đập bộp vào bàn tay to lớn đang tác oai tác quái trên mặt, thân hình tròn tròn không ngừng cựa quậy, cố gắng tìm vị trí để nhắm mắt nhất để đi vào giấc mộng.

“Tiểu yêu nghịch ngợm!” Mĩ nam không hề tỏ ra giận dữ chỉ mỉm cười chiều chuộng, tiếp tục say sưa thực hiện hành vi mờ ám của mình.

Ngộ thấy môn chủ nhà mình hành động rất bất bình thường, bác quản gia Cổ Ba cố gắng dụi dụi mắt để nhìn cho rõ, nhưng ngày ngày bị áp bức, nô dịch quen rồi, lúc này bác chỉ có thể trung thành với “cương vị công tác”, môn chủ nói một bác nào dám cãi hai.

Đội tiểu mĩ nhân ngủ say, Cổ Nguyệt Lan nhẹ nhàng đặt Nha Nha xuống giường của mình, kéo tấm chăn mỏng, dịu dàng đắp lên người bé con.

“Ba thúc! Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ bế quan luyện công một tháng!” Cổ mĩ nam khẽ dặn dò: “Nhớ kỹ, từ giờ đến lúc đó, phải phải 20 sứ giả của Cổ gia trang bảo vệ tiểu chủ nhân trong phạm vi xung quanh Nguyệt Cư. Trước khi ta xuất quan, chỉ có thể cho phép tiểu chủ nhân chơi đùa quanh Nguyệt Cư mà thôi!” Ngón tay cầm quạt cốc dần dần siết chặt: “Còn nữa, phạm là đàn ông con trai đều không được phép tới gần tiểu chủ nhân 3 bước, nghe rõ chưa?”

“Môn chủ! Tiểu nhân hiểu rõ! Xin môn chủ cứ yên tâm!”

“Rất tốt!”

“Tiểu Đậu Phụ, mau lên đây!”

“Nha Nha! Muội mau xuống đây! Nhờ bị ngã thì làm sao? Ông sẽ mắng huynh đó!”

“Xi! Tiểu Đậu Phụ, huynh đúng là “đồ thô đế”!”

“Nha Nha! Đừng có trèo lên nữa! Nguy hiểm lắm đó!”

“Tiểu Đậu Phụ, huynh mà còn gào muội cần thận nữa là muội cho huynh một trận đó”

“Huynh đi mách ông!”

“Muội cảnh cáo huynh! Nếu huynh dám đi mách bác quản gia, muội sẽ không thêm chơi với huynh nữa!”

“Nha Nha!”

Từ hồi Cổ hồ ly bế quan luyện công, cả Huyền Nguyệt son trang từ lớn tới bé đều do một mình ta độc tài. Vô tình kết giao với Cổ Tiểu Đậu xong, ta cuối cùng cũng thu nhận được một tiểu đồ đệ ở cổ đại, tuy so không lại với đội ngũ lâu la tiền hô hậu ủng hoành tráng trước đây nhưng ta tin dưới tình

thần “chỉ dung nạp chứ không loại trừ”, thì tay chân sẽ càng ngày càng nhiều.

“Tiểu Đậu Phụ! Quả táo này cho huynh! Vừa to vừa đỏ! Nhất định sẽ rất ngon đó!” Đôi mắt to sáng như sao khê híp lại, khuôn mặt cười dễ thương khiến mặt bé Tiểu Đậu 8 tuổi liền ửng đỏ.

“Nha Nha! Muội tốt thật đấy!” Tuy tuổi còn nhỏ nhưng bạn Tiểu Đậu của chúng ta tuyệt đối có tư chất thành mỹ nam sau này!

“Cái này thì có thấm tháp gì! Lần sau Nha Nha muội dẫn huynh đi bắt ếch, như vậy mới vui chứ!” Tên Đậu Phụ trước mặt quả nhiên là hạt giống tốt để nảy thành “lâu la”.

“Ừm! Nha Nha kêu huynh đi huynh nhất định sẽ đi!” Đồng chí Tiểu Đậu Phụ! Tự chủ chút đi nào!

Cổ Nguyệt Lan vừa mới luyện xong tầng thứ 9 Huyền Nguyệt Công vốn định cùng tiểu mỹ nhân tận hưởng thế giới hai người, nhưng khi nhìn thấy cảnh một nam một nữ đang tán tỉnh nhau rõ như ban ngày ở đằng xa, đôi mắt bích ngọc thâm sâu phút chốc bốc lửa ghen ghen ngút.

“Ba thúc! Nếu để ta nhìn thấy cháu trai ông tiếp cận Nha Nha lần nữa thì đừng trách ta vô tình!”

“Tạ ơn môn chủ đã tha tội chết!”

Từ đó giờ đi, Tiểu Đậu Phụ hoàn toàn không hề xuất hiện trước mặt ta!

“First love” của Cổ Tiểu Đậu đã bị bóp chết ngay khi mới nảy mầm trong bàn tay cường quyền của Cổ hồ ly như vậy đó!

Sau khi trải qua kinh nghiệm của Cổ Mông và Cổ Tiểu Đậu, trong Huyền Nguyệt sơn trang, ngoài Cổ Môn chủ, ông lão tám mươi lăm, bé trai mới đẻ ra, chẳng có ai dám ho he nửa lời với bé mập nhà ta.

Kế hoạch tác chiến thứ nhất của ta tuyên bố chấm dứt trong thất bại cay cú tại đây...

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ngủ chung với Hồ

“Cổ Nguyệt Lan là tên đại khôn kiếp!” Một tờ giấy chao liêng bay xuống.....

“Cổ Nguyệt Lan là tên độc tài khôn kiếp!” Lại tờ nữa phiêu phiêu bay xuống.....

“Cổ Nguyệt Lan là tên độc tài biến thái khôn kiếp” Thêm tờ nữa xoay xoay lượn xuống.....

“.....”

“Cổ Mông bị hại thật thê thảm!”

“Cổ Tiểu Đậu là chú mèo nhỏ bị chà đạp tàn nhẫn!”

“.....”

“Các đồng chí trong Huyền Nguyệt Sơn Trang! Hãy vùng lên đả đảo chính quyền độc tài!”

“Kiến quyết phản đối chính sách cường quyền của Cổ Nguyệt Lan!”

“.....”

Khắp sơn trang rộng lớn, chao chao liêng liêng nghiêng nghiêng lượn lượn từng tờ từng tờ giấy trắng, bay bay đáp đáp từ cây cỏ thụ cao tít tắp xuống..... trên rừng là “tờ rơi” đó là dòng chữ tròn tròn to to, uốn uốn éo éo, khúc khúc khuỷu khuỷu, ngoằn ngoằn nghèo nghèo như đàn nòng nọc lủ lủ rù rù nhau thì bơi.

Bất luận là nha hoàn hay thị vệ canh gác khắp nơi, khi nhìn thấy tiểu chủ nhân sắc mặt xanh xao đứng trên cành cây cao tít đều nơm nớp lo sợ lách qua rừng giấy trắng chạy như bay tới gốc cây.

“Tiểu thư! Người mau xuống đi!”

“Không!”

“Tiểu thư! Môn chủ cũng chỉ muốn tốt cho người thôi mà!”

“Hừ! Đạo đức giả.....”

“Cổ quản gia! Bác không cần phải khuyên cháu!”

“Tiểu thư.....”

“Ba thúc! Mặc kệ nha đầu đó!” Đôi mắt xanh thăm thẳm lướt qua những dòng chữ trên giấy, Cổ Nguyệt Lan lạnh lùng ngăn cản: “Nếu đã thích thì cứ để nha đầu đó đứng trên đấy đi!”

“Hừ! Có van nài ta cũng không thêm xuống!” Vật thể trắng như tuyết cuộn tròn lại dựa vào chẽ cây cứng cáp, cái cằm mồm mĩm kiêu ngạo héch lên, đôi mắt đen láy to tròn khiêu khích nhìn bạch y nữ nam đẹp tựa thần tiên dưới gốc cây.

“ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG ĐỪNG!” Trật trật sấm rền cùng với gió thét gào khiến cho thân hình bé nhỏ trên cây kinh hồn bạt vía, đừng đưa chực ngã.

“Tiểu thư! Lão Cổ xin người đấy! Mau xuống đi mà!” Cổ Ba đại thúc thật lòng lo cho Nha Nha của chúng ta, ở dưới gốc cây run rẩy hoảng sợ nhìn vọng lên.

“Hừ! Cho dù có bị sét đánh thành than, Nha Nha ta vẫn quyết không xuống!” Ta chịu đựng đủ rồi!

“Môn chủ! Mưa sắp ập đến rồi!” Từng đàn mây đen ầm ập kéo tới. Gió giục mây vùn, sét đánh ọ ọ ọ ọ ọ hồ muốn xé nát bầu trời.

Lại một đợt sét nữa đánh cái RỆT bên cạnh cây, thân hình tròn tròn bị dọa cho cứng đờ. Mưa ào ào trút nước, bé con không cẩn thận hẫng chân.....

Đương lúc la hét chói tai thì thân hình cao lớn vận bạch y mau tốc phi lên, chuẩn xác mà say đắm đón gọn thân hình tròn tròn đang rơi xuống.

“Hu.....Cổ Nguyệt Lan, nguoi là đồ khôn!”

“Nha Nha ngoan.....”

“Hu.....Ta sắp bị sét đánh chết rồi nguoi cũng mặc kệ.....”

“Là sự phụ không tốt.....”

“Hu.....Cổ Mông thật đáng thương!”

“Ba thúc! Ngày mai bảo Cổ Mông về Nguyệt Môn trình diện!”

“Hu.....Ta muốn gặp Tiểu Đậu Phụ!”

“Không được.....”

“Hu.....Ta muốn gặp Tiểu Đậu Phụ.....”

“Ta đã nói là không được!”

“Hu.....Ta muốn gặp Tiểu Đậu Phụ.....”

“Nha Nha! Con đừng được voi đòi tiên!”

“Hu.....”

Cổ quản gia biết ý lui xuống, chỉ còn lại Cổ nữ nam và bé mập “cò kè bớt một thêm hai” giữa mưa to gió lớn.....

“Nha Nha.....Lại đây!”

“Không muốn.....”

“Cởi quần áo ra cho sự phụ!”

“Không.....”

“Xem ra sư phụ phải đích thân động thủ rồi!”

“Rẹt.....”

“AAAAAAA! KHÔNG ~~~~~! QUẦN ÁO CỦA TA!”

“Nha Nha.....Con không lại đây sao?”

“.....Không cần mà.....Nha Nha, cơ thể nhỏ.....Ngồi đây là được rồi.....”

Mĩ nam lửa thể đương ngồi trong hồ nước nóng tự nhiên, bốc khói nghi ngút, mái tóc đen nhánh được cột lại bằng dải lụa tơ tằm sau gáy, lồng ngực trắng nõn gợi cảm hở hờ lộ ra trong nước, dưới những múi cơ săn chắc là đôi chân thon dài như ẩn như hiện.....

“Nha Nha.....” Giọng nam trầm trầm tỉ tê như gọi tình nhân khiến người khác “mặt hừng hực đỏ, tim rớt lộp độp” vang lên, đôi con ngươi xanh thăm thăm như rừng rậm về đêm tà mị nhìn thân hình bé nhỏ đang thu lu ngồi ở một góc hồ, ngón tay đẹp đẽ quyen rũ lướt nhẹ qua eo, từ từ chậm rãi lướt xuống bên dưới.....

Đối với hành vi quấy rối của mỹ hồ ly lửa thể phơi bày đầy đủ “sắc, hương, vị” ra trước mặt, ta chỉ còn nước tự thôi miên mình..... Ta là Nha Nha mới 5 tuổi.....Ta là Nha Nha mới 5 tuổi, là trẻ vị thành niên, là đối tượng đứng đầu list được bảo vệ.....Ta buồn ngủ.....Rất rất buồn ngủ.....

Đương lúc, công tử phiêu dương tuấn dật Cổ Nguyệt Lan được khắp võ lâm bang phái xưng tụng là thiên hạ đệ nhất võ công, người yêu chưa có, con cái càng không, đang ý đồ dùng “mỹ nam kế” mê hoặc bé con 5 tuổi cộng với thuật tự thôi miên của mình, Lady Nha Nha dễ thương của chúng ta đã sớm chìm vào giấc ngủ tự hồi nào.....

“Nha Nha yêu dấu.....Ta phải làm gì với nàng đây.....” Ôm lấy thân hình bé bỏng đang say ngủ, bàn tay to lớn khẽ rửa cánh tay mũm mĩm trong bồn nước, từ xương quai xanh quyen rũ đến hai “nụ hoa” hồng hồng, rồi trườn xuống “u cổ” gập ghềnh.....(Ặc!!!!!!)

“Thoải mái không?” Nhìn thân hình bé bỏng dần dần thả lỏng, lực đạo cánh tay dần dần gia tăng, đôi con ngươi xanh thăm càng ngày càng đậm đặc mùi dục vọng.....

“....A.....Sư phụ.....Đừng rửa nữa.....Nha Nha buồn ngủ.....” Gạt phắt bàn tay không ngừng quấy rối mộng đẹp của ta, từng đợt ve vuốt khiến cơ thể ta dần dần mơ màng.....

“Nha Nha ngoan.....Chỉ một chút nữa thôi là ổn.....” Cực lực kéo lí trí trở lại, Cổ Nguyệt Lan hít một hơi thật sâu, với tay lấy khăn tắm bên bờ hồ, tỉ mỉ lau lau thân hình bé nhỏ.

Đặt bé con chỉ mặc độc bộ quần áo ngủ xuống giường, cơ thể cao lớn cường tráng thân mật ôm gọn lấy thân hình bé bỏng mềm mại vào lòng, thâm tình hôn lên đôi môi non nớt hồng hồng, thăm thẳm vào tai bé con một lời thì thầm không hối tiếc: “Nha Nha! Ta yêu nàng.....” (Sặc!!!!!!)

Nhè nhẹ mở đôi mắt xanh như ngọc bích, khoe miệng mỹ nam ưu nhã như mây, lạnh lùng như tuyết khẽ nhếch lên cười gian, cánh tay to ôm lấy vòng eo mũm mĩm, ngón tay kia sùng ái nhẹ vuốt đôi môi hồng hào không ngừng khai hợp của bé con đang chìm trong mộng.

Một hồi lâu sau.....

“Ừm.....” Thân hình bé nhỏ sắp tỉnh giấc không an phận khẽ nhúc nhích, khiến cho đôi mắt mỹ nam nằm bên dưới không ngừng gia tăng dục hóa: “Nha Nha! Nàng thật là bé con hư hỏng chỉ biết hành hạ người ta.....”

“Ừm.....Đây là đâu?.....” Bàn tay mũm mĩm khẽ dụi dụi mắt, cảnh vật lạ lẫm, chiếc giường lộng lẫy lạ lẫm, dưới thân lại có cảm giác mềm mềm, rốt cuộc đây là đâu?

“Tỉnh rồi à? Tiểu đồ nhi của ta!” Vòng eo bị ôm chặt, giọng nói đầy nam tính quen thuộc vang lên dưới thân.

“Sư phụ!!!!” Ngốc đầu, không thể tin nổi tròn mắt nhìn hấn! Ta với Cổ Nguyệt Lan, sao lại ngủ cùng nhau? Hấn nằm dưới ta không một manh áo che thân, lẽ nào tối qua.....cuồng cuồng cúi đầu nhìn xuống, may quá, ta vẫn mặc quần áo!

Mau tốc ngồi bật dậy: “Con muốn xuống giường!”

“Ừm.....Nha Nha.....Khẽ một chút.....” Lúc vội vàng không để ý, ta chẳng may khẽ vẩy tay qua chỗ mẫn cảm nhất của hấn. Nghe thấy chất giọng khàn khàn do bị tình dục hun đốt, ta không ngừng an ủi bản thân, không phải sợ, ta mới là hạt đậu 5 tuổi, không cần phải sợ!

“Sư phụ! Cẩn thận kéo cảm lạnh đó!” Giả vờ quan tâm chăm sóc, ta vội vàng vơ lấy cái chăn mỏng, trùm kín con hồ ly xinh đẹp mê hoặc lòng người.....

Dưới luồng mắt phóng điện nghìn Vôn, ta cuống cuồng khoác áo lên, vội vã phi ra khỏi phòng, vuốt vuốt lồng ngực đang đập thình thịch, ta tự nhủ, Nha Nha, đây là con hồ ly tu luyện nghìn năm, ngươi nhất quyết đừng để hấn mê hoặc

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: PAYMENT OF A PLAYFUL KISS!

“TA MUỐN LUYỆN CÔNG!”

“TA MUỐN LÀM NỮ HIỆP!”

“TA MUỐN ĐÁNH BẠI CỔ HỒ LY ĐẠI GIAN ĐẠI ÁC!”

“.....”

“AAAA! TA MUỐN PHẢN KHÁNG!!!!” Bị áp bức đè nén lâu ngày, ta phát tiết gào thét lên từng dãy từng dãy núi trùng trùng điệp điệp.....nghe từng đợt âm thanh vang vọng càng ngày càng xa, trái tim điên cuồng cũng dần dần bình ổn nhịp đập.

“VƯƠNG NHA NHA! PHẢI CÓ CỐT KHÍ! ĐỪNG NGHĨ NGỌI LINH TINH NỮA!” Nỗ lực lắc mạnh cốt để gạt hình ảnh con hồ ly xinh đẹp ra khỏi đầu, ở hiện đại ta đâu phải không từng lên các ông anh xem trộm mấy cuốn phim ABCD, cũng đâu phải không cùng các chị em gái bình phẩm chỗ “good” nơi “bad” trên người mấy tên hot boy! Con hồ ly đó cũng lắm thì trên mức trung bình một tí, ngực không vạm vỡ như Lý Đức, đôi mắt không hút hồn như Hero Jaejoong, nụ cười không quyến rũ như Kim Bum, móng không mấy bằng Ngô Tôn, chân không dài tấp tít như Lee Min Ho.....tại sao ta vẫn luôn nghĩ tới hần chứ? Haizzzzzzz, đòi người mà, thế sự khôn lường!!!!

Lý Đức

Hero Jaejoong

Kim bum

Lee Min Ho

Đề ý ngón tay của mọi người đang chỉ lên đâu!

“Nha Nha muốn học võ?” Cổ Nguyệt Lan lười nhác dựa cả người vào thành ghế, ngón tay thon dài khẽ vén sợi tóc dài, vạt áo phóng dăng phanh ra, để lộ bộ ngực trắng nõn, đôi mắt xanh ngọc như nước hồ lăn tăn gọn sóng.

“Đúng vậy! Nha Nha sẽ chăm chỉ học tập! Ngày ngày tăng tiến!” Ta là người có chí nguyện lớn lao, nhớ hồi 5 tuổi ta bị bà bỏ bắt lương ép lên Lương Sơn học ba lê, năm đại học nhân đêm dạ hội đón giao thừa, ta lên sân khấu vũ khúc “Hồ Thiên Nga”, khiến cho vô số nữ nam quy ngay tại trận.

“Luyện công vô cùng vất vả, Nha Nha thật chịu đựng được?” Nhìn bé mập đang cặm cụi sát phạt cái đùi gà, nữ nam thoát tục khẽ nhếch mép, ưu nhã gắp một miếng ớt xanh, đặt vào bát cho bé.

“Nha Nha không sợ?” “Bơ” cái nhũ mảy của hồ ly, ta tự nhiên gắp trả lại miếng ớt xanh lẽ đáng ghét vào bát hần, nén trả thù, khẽ lau mấy ngón tay dính đầy mỡ vào vạt áo trắng tinh của hần, đôi mắt khẽ nheo lại, khoe miệng cong cong cười nịnh, nhân nhện đa gà gai ốc đưa nhau mọc: “Sư phụ, dạy Nha Nha được không? Nha Nha sẽ vô cùng chăm, vô cùng ngoan đó!”

“Việc này mà, để sư phụ suy nghĩ kĩ đã!” Nhìn vết mỡ dính trên áo, Cổ Nguyệt Lan chiều chuộng cười cười, ngón tay thon dài cảm dỗ mà dịu dàng lấy mẫu thịt còn sót trên khoe miệng của ta, nhẹ nhàng ưu nhã cho vào miệng mình, đôi mắt xanh ngọc tràn ngập dục vọng: “Ừm! Quả nhiên là nữ vị!”

“Hừ! Sư phụ không dạy thì Nha Nha đi tìm Phong thúc thúc!” Vỗ vỗ cái bụng tròn vành vạnh, thân hình vừa lùn vừa mập ý đồ leo xuống ghế đi ra ngoài!

“Không được phép đi!” Tay vươn ra, kéo quả bóng tròn tròn vào lòng! Khuôn mặt tuần dật bất phàm khẽ dụi dụi vào cái trán tròn mịn của ta: “Nha đầu hư hỏng! Sư phụ dạy con là được chứ gì!” Sau đó nâng cái cằm xinh xinh, bờ môi gọi cảm đóng dấu lên mặt ta cái chụt.....

Kim nén cú ‘ê-lêc-tríc sốc’ tê tê.....Vương Nha Nha ta.....chỉ cần học được võ công.....hi sinh chút đậu hũ.....là đáng giá mà!!!!

“Heo con! Mau dậy đi!!!!” Nữ nam áo trắng lần thứ 10 gọi con heo con trên giường dậy!

“Cút!” Chùm trăn kín đầu!

“Ngaoan! Mau dậy thôi!” Nhìn cái bánh bao tròn tròn bọc kín người lại, nữ nam kiên nhẫn nhẹ nhàng nhấc nhấc.

“Không muốn!” Bàn tay nhỏ bé nắm chặt mép chăn.

“Còn không tỉnh dậy! Sau này đừng nhắc 2 chữ “luyện công” trước mặt sư phụ nữa nhé!”

“Hừ! Dậy thì dậy! Có gì to tát chứ!”

Dưới ánh nắng chói chang, một tiểu oa nhi rập khuôn chặt vật luyện các đường bước cơ bản, dưới bóng cây râm mát, một nữ nam tử khoan thai hóng gió ăn bánh thưởng trà.

Hừ! Cổ hồ ly! Vương Nha Nha ta quyết không để ngươi xem thường!

“Vương Nha Nha! Phải kiên trì!” Ngày ngày rèn luyện, thân thể khỏe mạnh!

“Vương Nha Nha! Nhất định phải kiên trì!” Luyện công là bước đệm cơ bản trên con đường “cao chạy xa bay” của ta!

“Vương Nha Nha! Nhất quyết không được bỏ cuộc!” Dựa vào tư chất thông minh trời phú của ta, kiểu gì mà chả vượt mặt Cổ hồ ly!!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nắng thiêu đốt rực, vì luyện tập quá lâu nên mồ hôi đầm đìa, thân thể béo trắng béo tròn vì luyện công khắc khổ mà dần dần biến thành săn chắc, nhỏ nhắn.....

Thời gian từ từ lướt qua cuộc sống tất bật, chớp mắt ta đã thành tiểu cô nương 8 tuổi, kết tinh từ vẻ đẹp anh tuấn bất phàm của Dược Vương cha và sắc đẹp chìm sa cá lặn của mẹ mỹ nhân, chỉ cần nở ra một nụ cười tươi rói là vô số thiếu hiệp ở Nguyệt Môn cúi gằm mặt thẹn thùng đi lách qua ta. (Tác giả: Cúi mặt vì thẹn hay vì sợ hãi hả con?)

Dưới lòng kiên trì “được chăng hay chớ” khiến cho “bậc tài” võ học như ta, tuy bị không lại 1/1000 của Cổ hồ ly nhưng “tóm gà rượt chó” thì dư sức!

“Huynh tại sao lại đi đường vòng?” Chấn trước mặt anh chàng đẹp trai đang bọt bọt mặt mày, ta bất mãn hỏi.

“Nha Nha tiểu thư! Tiểu nhân không có!” Qua 1 lần dùng xương máu để thử nghiệm, Cổ Mông thị vệ duy trì cự ly xa ta nhất để trả lời.

“Không có? Ta không tin!” Từ năm lên 5 tới năm lên 8, ngoài Cổ hồ ly ra, trước giờ không có lấy một móng đàn ông nào xuất hiện trước mặt ta: “Rốt cuộc là tại sao? Có phải ai ai cũng ghét Nha Nha không?”

“Không phải! Không phải! Nha Nha tiểu thư! Người đại từ đại bi tha cho tiểu nhân đi!” Trán Cổ Mông lúc này đầm đìa mồ hôi!

“Hôm nay huynh mà không nói rõ nguyên nhân, ta sẽ không tha cho huynh đâu!” Bàn tay nhỏ nắm chặt lấy vạt áo hần, ta từ từ uy hiếp sát lại gần.

“Nha Nha tiểu thư! Người mau buông tay ra đi!” Muốn dùng lực giằng nhưng lại sợ làm tổn thương tới bàn tay nhỏ nhắn non nớt, đồng chí Cổ Mông bị dọa cho sắp ngất xỉu rồi!

“Không!”

“Được! Được! Tiểu nhân nói! Nhưng tiểu thư phải bảo đảm sẽ không nói với môn chủ!” Sốt sáng nhìn ngó tứ phương, Cổ Mông bắt lực trả lời.

“Được!”

“Là mệnh lệnh của môn chủ!”

“Vậy sao?” Việc này chính xác là do Cổ Nguyệt Lan làm ra! Hừ! Định “Cận thủy lâu đài tiên đắc Nha” sao? (Nguyên văn: Cận thủy lâu đài tiên đắc Nguyệt, nhưng Nha Nha đổi “Nguyệt” thành “Nha”: ý là: nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng. Ông Cổ Nguyệt Lan này mục đích giết thì thiên hạ ai cũng rõ!)

“Nha Nha tiểu thư! Tiểu nhân xin cáo lui trước!”

“Cổ Mông ca ca! Cảm ơn!” Bám eo, vịn cổ, đôi môi xinh xắn của ta ác ý in lên má của anh giai Cổ Mông.

“Vương Nha Nha! Nàng đang làm gì thế?” Tiếng quát “lạy đình đồ chùa” từ xa vọng tới, sau đó là một bóng trắng vù vù lao tới.

“Nàng dám hôn hần?”

“Môn chủ! Không liên can tới Nha Nha tiểu thư! Là lỗi của tiểu nhân!”

“Hừ! Tự mình đi lĩnh 100 trượng cho ta!” Đôi mắt xanh lục phát ra sấm rền sét giạt chầm chầm nhìn vào bé con không biết sống chết!

“Tạ ơn môn chủ!”

“Vương Nha Nha! Nàng lại đây cho ta!”

“Không muốn!”

“Nàng đã biết sai chưa?”

“Ta không có sai!”

“Nàng lại dám hôn gã đàn ông khác!”

“Cổ Mông ca ca là người tốt!”

“Hắn là đàn ông!”

“Đàn ông thì sao chứ?”

“Nha Nha! Nàng là của ta! Hiểu chưa? Nàng là của ta!”

“Không phải! Ta là của ta!”

“Rúc ở góc tường làm gì? Còn không mau lại đây!”

“Hừ! Người bỏ gậy xuống thì ta mới ra!”

“Vương Nha Nha! Xem ra ta đã quá nuông chiều nàng rồi!”

“Hừ!”

“Nha Nha! Nàng trốn không thoát đâu!”

“Bỏ ta xuống!”

“Nha Nha! Không dạy cho nàng một bài học xem ra nàng không chừa rồi!”

“Cổ Nguyệt Lan! Người lột quần ta ra làm gì?”

“Nàng nói xem ta định làm gì đây? Nha Nha?”

“Không muốn! Ta mới có 8 tuổi! Ta sẽ kiện người tội ngược đãi trẻ vị thành niên!”

“Nha Nha! Nàng không nên hôn gã đàn ông đó mới phải!”

“Ta sai rồi! Đừng đánh nữa được không? Đau quá!”

“Nha Nha! Đây là giá cho việc không nghe lời!”

“Hu.! Ta muốn về nhà! Ta muốn Được Vương cha! Ta muốn mẹ mĩ nhân!”

“Nha Nha! Được Vương đã bán nàng cho ta rồi! Nàng nên giác ngộ đi!”

“Hu.! Cổ Nguyệt Lan! Người đánh ta! Người dám đánh ta! Hu.đau quá!”

“Nha Nha! Sau này còn dám hôn gã đàn ông khác nữa không?”

“Hu.Không dám nữa!”

“Thật không dám nữa?”

“Hu.Thật mà!”

Vì mông đau rất rần rạt, ta chỉ còn cách bò lồm cồm lên giường, úp mặt xuống gối khóc thút thít!

Cổ Nguyệt Lan! Thù này không trả! Ta thề không tên Vương Nha Nha!

Chương 7: Hồ ly lớn nhỏ

“Nha Nha! Còn đau không?” Giọng nam trong trẻo, đầu lòng dò hỏi, bàn tay to nhẹ nhẹ xoa xoa cái mông nho nhỏ hồng hào, đôi mắt xanh lục hiện ra tia ánh náy.

“Đừng có quan tâm tới ta! Ta dù sao cũng chỉ là cọng cỏ không được cha mẹ thương mà thôi! Để ta đau mông tới chết đi!” Thử thuốc lành lạnh rõ ràng khiến vết thương bớt đau, nhưng ta tuyệt đối không tha thứ cho hắn.

“Hừ!”

“Nha Nha! Tại sao luôn không nghe lời sư phụ?” Ngón tay ngọc ngà lưu luyến ve vuốt mái tóc đen càng ngày càng dài.

“Đừng có đụng vào ta!” Bàn tay túi hòn gạt bay cánh tay hắn, nhớ lại bộ mặt như hung thần, ra tay đánh người không chút lưu tình, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

“Ta sẽ không xin lỗi nàng đâu!” Bất chấp phản kháng, Cổ Nguyệt Lan bá đạo bẻ ta đặt lên người, trầm giọng trêu chọc: “Ba năm rồi! Không nằm lên người sư phụ, Nha Nha ngủ được sao?” Bờ môi lưu luyến hôn lên những giọt nước mắt: “Được rồi! Ngủ đi nào!”

“Cổ Nguyệt Lan! Mau đặt ta xuống! Ta muốn ngủ một mình!” Thân hình nhỏ bé không ngừng xoay sở trên người hắn.

“Ừ.....Nha Nha! Ngoan! Đừng động đấy!” Trên người không còn là tiểu oa nhi 5 tuổi, đôi mắt với người mình yêu đang sắp trở thành thiếu nữ, lí trí của Cổ Nguyệt Lan đang đấu tranh kịch liệt với dục vọng dâng trào.

“Ta cứ đây!” Nhất thời giận quá mất khôn, ta không hề biết nguy hiểm đang cận kề, càng ngộ nguỵ dữ hơn! Thân hình không ngừng nhúc nhích thỉnh thoảng lại miết qua ngực và chỗ mẫn cảm nhất của hắn!

“Nha Nha! Nàng mà động đấy nữa là phải trả giá đắt đó!” Giọng nói khàn khàn trầm trầm vang lên trong bóng đêm mờ ám, bàn tay linh hoạt to lớn càng khiêu khích ve vuốt trên cơ thể bé bỏng mỹ miều.

“A! Mông ta đau quá!” Cảm nhận được dị vật cứng cứng đang chọc chọc bụng mình, dưới sự ma sát cố ý của hắn, dị vật đó càng biến dài dị thường. Đương lúc ngán cân treo sợi tóc, ta cuối cùng cũng phát huy bản sắc nữ nữ mới 8 tuổi, tùy cơ mà ứng biến: “Nha Nha buồn ngủ quá!”

“Được rồi! Mau ngủ đi!” Nam nhân bị tình dục giày vò hít một hơi thật mạnh, cực lực dẫn dục hỏa xuống!

“Ta ghét ngươi!” Nỗ lực đấu tranh với hai mí mắt đang đánh nhau, giọng nói mềm mại khe khẽ thảm thỉ.

“Ta biết!”

“Nha Nha! Ta phải làm thế nào với nàng đây?” Dưới ánh trăng bạc, nam tử yêu chiều khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, đẹp như yêu tinh đang say ngủ: “Nha Nha! Mau lớn nhanh đi! Sư phụ nhịn không nổi nữa rồi!”

Thời gian vùn vụt trôi, tháng năm thấm thoát trôi đưa, xuân qua thu đến, lại 5 năm nữa trôi qua, trong 5 năm này, dưới ảnh hưởng của ta, Huyền Nguyệt sơn trang biến hóa cực lớn.

Thứ nhất, đồng chí Cổ Mông chịu ngược đãi về tinh thần, dưới sắp đặt của Cổ hồ ly, cuối cùng lấy vợ sinh con, được liệt vào danh sách “Hiền phu lương phụ”!

Thứ hai, Tiểu Đậu Phụ dưới phương thức huấn luyện kiểu địa ngục, mới bước vào tuổi 16 liền bị ông nội Cổ Ba đá bay ra khỏi sơn trang, lăn lộn trong giang hồ, nói là đi thực nghiệm võ công, sau đó xưng được cái danh “Cổ thiếu hiệp”, đồng thời cũng gây dựng được một đội fan hùng hậu.

Thêm vào đó, Nha Nha ta càng lớn càng xinh đẹp, tên Cổ hồ ly đố kỵ thành tính, chỉ còn cách dùng danh nghĩa Môn chủ “hãm hại” các anh thị vệ đẹp trai đi làm nghĩa vụ tại các phân đà trên giang hồ.

Cuối cùng, cũng là vô cùng quan trọng nhất, sau khi luyện xong tầng thứ 10 của Huyền Nguyệt Thần Công, mức độ nguy hiểm trong phương thức chỉ giáo của hắn ngày càng leo thang, tỷ như: đôi mắt phượng xanh như ngọc tà mị, vô tình mà như cố tình, lại như đang đánh giá đo đạc luôn dính chặt lên người ta, ánh mắt háo sắc trần trụi đáng sợ đó luôn khiến ta đứng ngồi không yên.

“Thảm cô xanh xanh, sương trắng mang mang

Một cô mỹ nữ, đứng cạnh triển đề

Bờ cỏ sum sê, sương trắng mê li

Một cô mỹ nữ, dựng nhà ven đề.....”

(Nước ở một bên – Đặng Lê Quân)

Nhìn bóng mình trong nước ngày càng mỹ miều, ta khẽ than thở! Haizzzzzz! Vương Nha Nha à Vương Nha Nha! Người sao lại có dung mạo ‘hoa nhường nguyệt thẹn, chìm sa cá lặn’ vậy chứ? Sao lại có thân hình đầy đặn, mềm mại, quyến rũ nam nhân như vậy chứ? Nếu khuôn mặt bình phàm một chút, thân hình tầm thường một chút, thì Cô hồ ly không 24/24 chơi trò “quấy rối tình dục” với ta rồi!

“Haizzz!” Một viên đá nướng theo đường pa-ra-bol đáp xuống mặt hồ, từng con sóng nhỏ lăn tăn tỏa ra. Khổ não quá!

“Gừ.....gừ.....uuu.....uuuu.....gừ!” Tiếng rên rỉ kêu gào của động vật khiến ta tò mò, lần theo tiếng vọng, chỉ thấy một con hồ ly đáng thương đang bị một đàn sói vây quanh, cả cơ thể đầy máu không biết đang cố gắng bảo vệ cái gì.

Liều mạng phản kháng!

Thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ! Vốn mang trong mình bản lãnh “trừ hung diệt bạo, giúp đỡ kẻ yếu”, ta lập tức đứng phắt dậy, lao vào chiến trường.

Nhìn thấy mỹ nữ tròn tròn trắng trắng, lũ sói lập tức chuyển hướng, nhào về phía ta.

Vuốt sói vẫn chưa kịp chạm vào người ta, một hồi gió rít ào ào, chỉ nhìn thấy một đoàn sứ giả Nguyệt Môn từ trên trời bay xuống, sau một hồi hợp sức chiến đấu, cả đàn sói hoang bị giết cùng diệt tận, lại một trận gió rít gào, đám sứ giả áo xanh lại xuất thần nhập hóa ẩn nấp quanh ta!

Thi thể sói hoang vương vãi trên đất! Hừ! Cổng thiên đàng rộng mở chào đón lại không đi, cứ nhè cổng địa ngục đóng im lìm mà lao tới! Muốn ăn thịt ta! Cũng không thèm tìm hiểu xem Thái Sơn phía sau ta hùng vĩ cỡ nào!

“U.....U.....U.....U!” Hồ ly mẹ thấy nguy hiểm đã qua, thoi thóp thở trên mặt đất, lưu luyến nhắm về hướng bụi cỏ xanh ròn rên rỉ!

“U.....U.....U.....U!” Một bé Tiểu Hồ trắng tinh, múp míp từ bụi cỏ lăn ra, đáng thương vạn phần, dùng cái mũi nhỏ ti đen đen ngửi ngửi vết máu trên mình mẹ. Mẹ hồ ly thân mang trọng thương, gồng mặt lên người con, mắt nhắm mắt mở rên ư ừ. Nhìn thấy cảnh đó mà lòng ta đau xót!

Thân hình nhỏ bé, lông mượt trắng phau yếu đuối rên rỉ nhìn mẹ, hi vọng được sống bỗng lóe lên trong mắt của hồ ly mẹ, loạng choạng định gượng dậy nhưng lại ngã khụy xuống. Lúc này hồ ly mẹ chỉ có thể đau xót nhìn đứa con tội nghiệp, cuối cùng nó dùng ánh mắt van lơn thống thiết nhìn ta...

Trông thấy cảnh mẫu tử tình thâm rung động lòng người ấy, lòng ta xót xa, vội vàng quỳ xuống ôm Tiểu Bạch Hồ lên, bé con này tuy nhỏ xíu bằng bàn tay ta nhưng móng vuốt đã mọc sắc nhọn, cố gắng phản kháng để lại mấy vết cào trên mu bàn tay ta, nhưng lúc này ta không màng tới chúng, chỉ nóng lòng muốn bé bé con tới gần mẹ để mẹ nó phần chần lên mà sống.

Hồ ly mẹ bịn rịn lưu luyến liếm liếm mặt con, bé con chỉ biết rên ư ừ, dùng cái đầu bé xíu đẩy đẩy mẹ mình.....nhưng cuối cùng hồ ly mẹ vẫn đuối sức rồi từ từ nhắm mắt. Cảm động trước tình cảm sâu đậm của mẹ con hồ ly, mắt ta rung rung, bé bé con vẫn chưa biết đi chỉ biết lăn lên, khư khư ôm chặt trong lòng, nghẹn ngào an ủi: “Đừng sợ! Đừng sợ! Đừng quá đau buồn! Chúng ta đồng cảnh tương lân, cùng là cọng cỏ cha không yêu, mẹ không thương! Tiểu Bạch Thái! Sau này chúng ta cùng sống bên nhau được không?”

“U.....U.....U.....U” Cảm nhận được mẹ đã bỏ mình mà đi, bé con đau thương rúc trong lòng ta rên rỉ.

“Ngaoan! Tiểu Bạch Thái không khóc! Tỷ tỷ sẽ chăm sóc bé mà!” Dưới lời an ủi không ngừng, cảm nhận được thành ý của ta, bé con cuối cùng cũng yên lặng nằm trong lòng, đầu lưỡi nhỏ nhẹ nhàng liếm vết cào rướm máu.

“Tiểu Bạch Thái, theo tỷ tỷ sống sẽ được ăn sơn hào hải vị! Sau này có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!” Cô Nguyệt Lan cũng là hồ ly cả, hi vọng một lớn một bé sẽ hòa bình chung sống!

“HAHAHA! Tiểu Bạch Thái! Đừng liếm nữa! Buồn lắm!” Cái lưỡi nhỏ nhắn hồng hào khẽ liếm trên đầu mũi ta, ta buồn không chịu nổi liền cười phá lên: “Bạch Thái thôi! Tiểu hồ ly háo sắc!”

“BÙNG!” một tiếng, cánh cửa bị người ta dùng chướng đánh bung. Mĩ nam mắt xanh áo trắng tức tốc phóng lửa địa ngục về thiếu nữ quần áo xộc xệch cùng “gian phu” trên giường (Gian phu: Một con hồ ly trắng vắt mũi chưa sạch!)

Nhìn thấy lửa Atula trong mắt Cô hồ ly, ta lập tức che ngay bộ ngực trắng sữa đang nửa kín nửa hở lại. Sau đó nở một nụ cười cực cute nịnh nọt, tí mắt, giọng Tiểu Bạch Thái ra trước mặt giới thiệu: “Sư phụ! Con mới nhận nuôi đó! Tên là Tiểu Bạch Thái!”

Mĩ nam áo trắng tuấn dật bất phàm nở ra nụ cười nhẹ như phù vân, những sợi tóc đen dài óng ả khiến người khác mê mẩn thần hồn rủ xuống hai vai, đôi mắt phượng hẹp dài câu dẫn hồn phách, đôi môi đỏ mọng sexy, khỏe miệng nhếch lên nét cười trào phúng như ẩn như hiện, con người ngọc bích sâu

thăm thẳm quét từ đầu đến chân tiểu hồ ly trong lòng ta.

“Tiểu Bạch Thái? Đưa sư phụ xem nào!” Ngón tay thon dài tuyệt mỹ túm lấy bé Hồ trong lòng ta, sau đó khẽ vạch lớp lông giữa hai chân, khoe miệng nhếch lên nụ cười âm lãnh khiến người khác sợ hãi khôn nguôi, khắp người toát ra tà khí khiến người ta rét run cầm cập: “Thì ra là hồ ly đực!”

Bị nữ nam bầu chặt lấy thớ thịt sau gáy, bé Hồ đương bị nhấc bổng lên lưng chừng trời khó chịu lắc qua lắc lại, đôi mắt đỏ hoe ủy khuất nhìn ta.

Ta đau lòng nhìn Tiểu Bạch Thái bị Cổ Nguyệt Lan ngược đãi! Tri nhân tri diện bất tri tâm! Biết người biết mặt khó biết lòng! Bề ngoài anh tuấn bất phàm như thần tiên giáng thế, ai ngờ, lòng dạ hắc lại thâm hiểm ác độc như ma quỷ!

“Nha Nha! Trước khi sư phụ vật lông lột da cho vào nồi! Mau đem con hồ ly này vứt lên núi!”

“Không! Con muốn nuôi, muốn nuôi.nuôi nó.Huhu.!” Đây là thứ chính thức thuộc về ta ở cổ đại! Có chết cũng phải giữ lấy nó!

“Không được!”

“Tại sao không được?”

“Nó là hồ ly đực!”

“Vậy thì sao chứ? Nó chỉ là một bé con thôi mà!”

“Hừ! Là đực thì con nào cũng không được!”

“Ta mặc kệ! Kiểu gì ta cũng nuôi nó.Huhu!” Nước mắt nước mũi giàn giụa, giật lại tiểu bạch cầu, giờ nó lên trước mũi Cổ Hồ, nức nở: “Nó bé như vậy! Con không nuôi nó, nó sẽ chết mất.Nó, nó dễ thương như vậy.Nuôi nó đi. Mẹ, mẹ nó mất rồi.Người xem.Nuôi nó đi mà.Huhu.Được không?”

“Không được!”

“Ta cứ nuôi nó đấy!” Lửa giận bùng bùng, khur khur ôm chặt bé con trong lòng. Bé con không ngừng run lẩy bẩy, ta thương xót cúi đầu nhìn bé.

“MAU ĐƯA NÓ CHO TA!” Dưới tiếng quát nạt, bé con giật bắn, càng vui chặt vào lòng, co ro run rẩy.

“KHÔNG ĐƯA!” An ủi vỗ nhẹ lên đầu bé.

“THẬT KHÔNG ĐƯA?”

“KHÔNG ĐƯA ĐÓ!”

“ĐƯỢC! Nàng đừng có hối hận đó!” Cổ Nguyệt Lan liền cười gian, thổi khí nóng vào tai ta, khiến tai ta lập tức cảm thấy nhồn nhột.

Không ổn! Nào ta “reng reng” rung một hồi chuông cảnh báo. Đang định bỏ chạy thì bị hắc ôm gọn vào lòng, bé con bị hắc giật lấy lẳng ra ngoài, sau đó đóng cửa cái sầm.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Nha Nha không phải muốn nuôi nó sao?”

“Sư phụ! Người dựa sát vào như thế làm gì? Nam nữ thụ thụ bất thân! Người không biết sao?”

“Sao vậy? Cuối cùng cũng biết xấu hổ rồi sao?” Hai bên bị hai cánh tay rắn chắc bao vây, Cổ Nguyệt Lan trầm trầm cười vang, phả khí nóng vào tai, giọng nói khàn khàn đầy vẻ mờ ám: “Đã ngủ bên cạnh ta 8 năm rồi!”

“Ta không có.Ua!” Lời chưa kịp dứt đã bị hắc dùng miệng chặn lại, ta tròn mắt nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc. Không thể tin nổi một kẻ luôn biết kìm nén như hắc lại làm ra hành vi tiểu nhân bỉ ổi này. Ta muốn đẩy hắc ra, nhưng bản thân vốn chỉ là một bông hoa nhỏ bé ven đường sao có thể địch lại công kích của một con hồ ly đang phát dục chứ? Ta chỉ còn cách cắn chặt răng, không cho lưỡi hắc len vào, nhưng con hồ ly đó cơ hồ không hề vội vã làm điều đó. Chỉ chậm chậm liếm láp quanh cái miệng xinh xinh, hút đi hút lại hoa thơm mật ngọt trong miệng ta. Đột nhiên, bờ môi nhói đau, đang định há miệng kêu lên thì đầu lưỡi của hắc nhanh nhẹn luồn vào, như cuồng phong bạo vũ cuốn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn. Bàn tay vốn giữ lấy eo, dần dần trườn xuống, ve vuốt, nắn bóp cái mông bé bé. Mẹ ơi! Cứ đà này thế nào cũng bị hắc ăn sạch! Không! Nhất quyết không thể để nó xảy ra!

“Nha Nha! Nha Nha dễ thương của ta!” Khẽ gần cách cự ly, Cổ Nguyệt Lan say mê vuốt hàng mi vừa dài vừa cong, rồi tới cái mũi xinh xinh thẳng tắp cùng bờ môi đỏ thắm mềm mại.ánh mắt hắc càng trở nên mờ màng.

“Cỏ hồ ly!” Kinh hoàng hất bàn tay háo sắc đang nắn bóp trên ngực: “Tại sao ngươi lại cởi áo ta! Đây! Đây! Sao ngươi cũng tự cởi áo mình vậy? Sư phụ! Con biết thân hình người rất đẹp! Đừng cởi nữa được không? Nha Nha yếu ớt bé bỏng! Sẽ không chịu nổi đâu!”

“Nha Nha! Lại đây!”

“Hu.Không muốn!”

“Đừng sợ!”

“Hu. Nha Nha sợ!”

“Nha Nha ngốc! Không định đi ngủ sao?”

“Thật sự chỉ ngủ đơn thuần?”

“Ồ? Nha Nha định làm gì với sư phụ sao?”

“Haha! Không phải! Không phải! Đi ngủ! Đi ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cứu sói “chết đuối”!

Hôm nay trời trong sáng

Phong cảnh nơi nơi đều thật đẹp

Đều thật đẹp

Chị bướm bận rộn

Anh ong bận rộn

Chú chim bận rộn

Mây cũng bận rộn

A

Vó ngựa dầm lên hoa đua nở

Lạc đà từng đàn qua trước mắt

Lục lạc kêu đình đang

Kêu đình đang

Đây cũng hát ca

Kia cũng hát ca

Gió cũng hát ca

A

Thảm cỏ xanh xanh trời xanh xanh

Thảm cỏ xanh xanh trời xanh xanh

Trời xanh xanh

(Hôm nay trời trong sáng – Hoàn Châu Cách Cách)

Chân trần giẫm trên thảm cỏ mềm mại, mái tóc đen dài tới eo chỉ bới thành hai bím đơn giản, bộ quần áo vải thô mặc trên người, nhìn ta không khác gì một cô thôn nữ!

Khoan khoái chơi trò đuổi bắt cùng Tiểu Bạch Thái trên thảm cỏ xanh mượt, tiếng cười giòn tan văng vẳng trong không gian bao la rộng lớn.

“Tiểu Bạch Thái! Có muốn cùng tỷ tỷ xuống hồ dưới núi bắt cá không?” Chơi tới toát cả mồ hôi, ta cùng Tiểu Bạch Thái ngồi bệt xuống thảm cỏ, ác ý dùng ngón tay mũm mĩm chọc chọc vào cái bụng tròn tròn của nó: “Rất vui, rất thú vị đó!”

Sợ buồn, bé con cuộn tròn lại thành trái bóng, lông mượt như nhung, chốc chốc lại gai gai cái chân. Haizz! Không bỏ công ta nuôi nấng! Quả nhiên có vài phần thiên chất dễ thương giống ta! Khó trách Cô hồ ly mắt nhắm mắt mở để nó lăn lộn lung tung phá phách mà không thêm trách móc!

“Được! Nhân lúc Cô Hồ xuống núi thị sát! Chúng ta đi mau về mau!” Ôm lấy bé con, ta quay mặt về bốn phía nói to: “Cảnh cáo các ngươi! Nếu dám theo ta, ta sẽ mách với môn chủ rằng các ngươi thêm thường mĩ sắc ý đồ phi lễ Nha Nha tiểu thư ta!”

“Bịch! Bịch! Bịch!” Lối vừa dứt, mấy sứ giả áo xanh sợ điếng hồn chân tay mềm nhũn, rơi như sung rụng từ mấy cành cao gần đó!

“Nha Nha tiểu thư! Ngươi đại đức độ lượng! Tha cho chúng nô tài đi mà!”

“Hừ! Ai khiến chủ nhân các ngươi biến thái! Còn các ngươi! Nổi giáo cho giặc!”

“Nha Nha tiểu thư! Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta nói lại lần nữa! Cấm đi theo ta! Không thì đừng trách Nha Nha ta trở mặt thành thù!”

Không thèm để ý tới đám thị vệ đáng thương ở đằng sau! Ta hùng dũng dẫn đường cho Tiểu Bạch Thái đang lóp ngóp theo sau!

“Sao giờ! Theo hay không theo!” Thị vệ A là người trung hậu hiền lành chất phác, không hề có lấy một tí chủ kiến nào, đầu đầu hỏi.

“Đương nhiên là theo rồi! Trong Sơn trang ai cũng biết Nha Nha tiểu thư sẽ là trang chủ phu nhân tương lai! Nếu như Nha Nha tiểu thư mất một sợi tóc, chúng ta chẳng phải sẽ thành lũ toi com hay sao? Đừng nói là môn chủ, những người khác trong sơn trang nhất định đều không tha cho chúng ta!” Thị vệ B là sứ giả bảo hộ trung thành của Cô Nguyệt Lan, sinh tại Huyền Nguyệt Môn, lớn tại Huyền Nguyệt Môn cho nên tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân!

“Haizz! Lối của Nha Nha tiểu thư chúng ta không nghe thấy sao? Nếu chúng ta đi theo, tiểu thư chỉ cần khẽ vai ập gối nói một câu, dựa vào tính cách yêu chiều tiểu thư như bảo bối của Môn chủ, chúng ta còn sống mà lụn lờ qua mắt ngài không? Các ngươi cũng không chịu nghĩ, từ lúc Nha Nha tiểu thư đến tới giờ, anh em trong sơn trang người đến người đi! Đặc biệt là Cô Mộng huynh, con quý dạ xoa nhà huynh ấy các ngươi chưa nhìn thấy qua, đó là một ví dụ cực kỳ khủng bố! Haizz! Đường đường một nam nhân tốt, chỉ vì Nha Nha tiểu thư xem trọng huynh ấy mà bị Môn chủ đẩy dọa khổ sở! Haizzzz!” Thị vệ C là người thông minh biết nhìn mặt đoán lòng, do vậy, hần chết cũng không chịu đi theo!

“Mọi người đừng lo lắng! Đất đai quanh đây đều là địa bàn của Huyền Nguyệt Sơn Trang, ai dám chọc tới Nha Nha tiểu thư chứ? Cho nên, Nha Nha tiểu thư không nói, các ngươi không nói, ta không nói, Môn chủ sao mà biết được chứ?” Thị vệ D không hổ danh là người đọc qua mấy năm sách thánh hiền, quả nhiên nhìn xa trông rộng!

Qua nghiên cứu cùng thảo luận lên xuống, sau khi cân nhắc kỹ lợi và hại, mấy người gio tay tán thành: Nha Nha tiểu thư không thể đắc tội, vậy nên, Môn chủ yêu quý, chúng nô tài đành có lỗi với người!

Nhìn nước hồ trong vắt sạch sẽ, ta nhìn không nổi, bơi trong làn nước tận hưởng cảm giác mát lạnh. Bộ quần áo mỏng manh dính chặt lấy thân, những đường cong quyến rũ dưới ánh nắng lung linh càng mê hoặc lòng người! Cảm thụ làn nước nhẹ nhẹ chảy qua từng sợi tóc dài, nhất thời nghịch ngợm, tay chân thành thạo lướt mấy đường, bơi ra xa một đoạn rồi ngoi lên! Ừm! Không có Cô Hồ quấy rối càng không có mấy tên sứ giả theo dõi, đây mới là cuộc sống mà Nha Nha ta luôn theo đuổi!

“Ha! Ha! Ha!” Ta khoan khoái lặn ngụp trong làn nước, không ngừng vớt nước vẩy vào Tiểu Bạch Thái đang ở trên bờ: “Tiểu Bạch Thái lại đây! Xuống đây chơi nào!”

“Ư.....ư.....ư!” Nỗ lực trốn tránh nhưng thân hình được kết tinh từ thịt gà thịt vịt, tròn tròn mập mập né không nổi mà nhiều lần trúng chiêu!

“Thật không ngờ ‘thâm sơn cùng cốc’ lại có thể gặp được Mĩ Nhân Ngư!” Giọng nói ngả ngón tà mị mà gợi cảm bỗng dưng lọt vào tai! Ta ngẩng đầu lên nhìn, tóc đen, áo đen, ngựa đen, mắt xanh biếc tà ác! Nam nhân trên ngựa biếng nhác chống cằm, cầm bảo đèn sì khoác hồ trên người, thắt lưng buộc lỏng, lộ ra bộ ngực cường tráng, ánh mắt phóng điện đầy mê hoặc: “Tiểu nữ nhân! Nàng tên gì?” Tuy cười nhưng ánh mắt lại khiến ta lạnh run!

“Công tử giữa thanh thiên bạch nhật lẽ nào muốn chòng ghẹo con gái nhà lành?” Tạo nghiệt! Không ngờ sau 8 năm, Nha Nha ta lại gặp lại con sói mặt xanh này! Nhớ tới ảnh hưởng tiêu cực ngày đó hần gây ra, ta vội vàng bơi ra giữa hồ!

“Tiểu nữ nhân! Nàng không thoát nổi đâu!” Tuy lời nói khá ngông cuồng nhưng trong đôi con ngươi xanh biếc lại có tư chất bá chủ thiên hạ, trên người toát ra khí chất bá đạo dị thường! Loại người này, ta tin, nếu bị tóm được, trình tiết của Nha Nha ta khó mà bảo toàn!

“Ta cảnh cáo ngươi! Không được lại đây!”

“Hừ! Dám mệnh lệnh bốn vương chỉ có mỗi mình nàng!” Nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, nhón chân, đập nước, bay lại phía ta.

Nhìn hấn càng ngày càng tới gần, ta cuống cuống dìm mình xuống nước, cố ra vẻ hoảng loạn, đập chân vung tay loạn xạ, thất thanh kêu cứu.

“Nắm chặt lấy tay bốn vương! Bốn vương sẽ kéo nàng lên!”

Ta cố ý vùng vẫy loạn xạ ngẫu hứng tay hấn ra, nhìn vật thể bất lực trong làn nước, hấn chau mày càng chặt! Nhân lúc hấn phân tâm, ta tận dụng thời cơ kéo mạnh hấn xuống hồ, sau đó linh hoạt bơi về phía bờ. Ta đang đánh cược, kẻ được nuông chiều từ bé, hoang dã vô độ như hấn nhất định bì không nổi “Phi Ngư công chúa” giành giải quán quân 100m là ta!

Mặt nước bạo động một hồi, sau đó một vật thể đen đen từ từ tiến lại! Ý? Động tác tên này sao lại cứng nhắc vậy? Thậm chí có chút hoảng loạn..... không phải.....bị chuột rút đó chứ? Như vậy cũng tốt! Dám chông ghẹo bản cô nương! Cho ngươi nếm thử mùi vị đặc tội Vương Nha Nha ta!

Khó khăn lắm mới vẫy đập tới chỗ ta, con sói mắt xanh chưa kịp quẫy đập thêm vài mét nữa thì đuổi hấn, dần dần chìm ngấm. Mái tóc đen bông bênh như ả như hiện trong nước.....Chạy thôi! Giờ là lúc chạy trốn tốt nhất! Bỏ lỡ lúc này có thể không còn cơ hội nữa! Tiểu Bạch Thái vẫn đang đợi ta!

Nhưng tên này tuy háo sắc lại đáng ghét nhưng ta là người tốt không bao giờ làm chuyện xấu! Trơ mắt nhìn sắp chết mà không cứu, ta thật sự làm không nổi.....nhưng mà.....haizzz.....bỏ đi! Ta linh hoạt quay người, bơi về phía vật thể đen đen đang nổi lênh bênh.....

Sức cùng lực kiệt, ướt như chuột lột nằm trên bờ, lồng ngực ta không ngừng nhấp nhô lên xuống, mắt đối diện với trời xanh, hỏn hển thờ mà hời hện. Xong rồi! Lần này thì phá hỏng cơ hội chạy trốn rồi.....không đúng! Con sói yêu nghiệt này sao không động đây? Vội vàng đặt ngón tay lên mũi hấn! May quá! Vẫn còn thở!

“Tại sao lại cứu ta?”

“Ta không thích “thấy chết không cứu!””

“Nàng tên là gì?” Đang thoi thóp thở, mũi lang bỗng dừng khàn khàn hỏi.

“Ta tên Ngư Xuân Hoa! Nhà ở Ngư Gia Thôn!”

“Ta tên Lang Minh Thần!”

“Ừm!”

“Cứu bốn vương, nàng muốn được báo đáp thế nào? Làm tiểu thiếp của ta được không?”

“Không cần!”

“Thật sự không cần?”

Con sói mắt xanh tà mị cười, lật người, đè lên ta!

“Ngươi làm gì? A! Bỏ tay ra! Phi lễ! Đừng có xé áo ta! A! AAAAAAAAAA! Ngươi cần ta!!!!”

Sau một hồi kêu la thảm thương, bả vai trắng nõn không chút tí vết của ta bị con sói háo sắc dương dương tự đắc lưu lại dấu hai hàm răng!

“Xuân Hoa! Nhìn thấy dấu ấn này ta sẽ biết được đó là nàng!”

“Bốp!” một cái, Lang Vương gia trước giờ bách chiến bách thắng trong cả chiến trường lẫn tình trường nay vì đuổi sức mà bị ta tát cho đỏ ửng một bên má.

Nhìn năm ngón tay hấn trên má hấn, ta mới cảm thấy hạ hỏa: “Tiểu Bạch Thái, chúng ta đi!” Bé con vội vàng nhảy lên vai, nhẹ nhẹ liếm mặt ta.

“Chúng ta nhất định sẽ gặp lại! Ngư Xuân Hoa!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Lửa ghen

Về tới son trang, để tránh con ghen của Cỗ Hồ bột phát, ta tức tốc lao vào phòng, thay ngay bộ quần áo ướt sũng ra.

“Tiểu Bạch Thái! Việc hôm nay chỉ có ta và ngươi biết thôi, nếu ngươi mà dám bép xép với Cỗ Hồ thì ta sẽ phạt ngươi cả đời không được đụng tới đùi gà, nghe rõ chưa?”

“Ừ....” Bé con vô tội bị điểm danh bất mãn rên lên phản kháng, đôi mắt bé tròn tròn tố cáo chính sách độc tài chuyên chế của ta. Cuối cùng, địch không lại ánh mắt thập phần uy hiếp của chủ nhân, nó chỉ còn cách nịnh nọt liếm liếm đầu ngón tay ta.

“Tiểu Bạch Thái! Sao giờ? Ta phải làm sao bây giờ?” Vết răng giờ càng hiện rõ trên vùng da trắng nõn nơi bả vai! “Thảm rồi! Tiểu Bạch Thái! Ngươi nói xem ta phải làm sao bây giờ?” Với mức độ ăn chơi trác táng của tên Lang vương gia đó, bị hấn cắn một cái, liệu có bị nhiễm bệnh ABCD gì gì đó không nhỉ? Quan trọng hơn là với máu ghen của Cỗ Hồ, nếu bị hấn thấy rồi nổi “bà máu sáu con” lên, nhất định sẽ đem ta ra mần thịt!

Không được! Tuyệt đối không được! Suy đi tính lại, nhắc thấy quả cầu tròn trắng trắng đang hạnh phúc tít mắt gặm đùi gà, nụ cười âm hiểm phút chốc liền hiện ra! Tiểu Bạch Thái! Hôm nay là ngày ngươi báo đáp công ơn đường dục của chủ nhân ngươi rồi!

“Hôm nay nàng đi đâu vậy?” Đương lúc ta đang suy tính trước sau, làm sao để lừa gạt qua ải, thì giọng nói quyến rũ tới lạnh cả sống lưng từ sau truyền tới. Đồng thời, eo đột nhiên bị hai bàn tay thô ráp dính vào, sau đó bắt đầu “du ngoạn” bốn phương không theo khuôn phép, quy củ gì ráo. Ngửa cổ nhìn khuôn mặt đẹp như tạc của Cỗ Hồ, ta nén thở dài, Vương Nha Nha à Vương Nha Nha, có con hồ ly như vậy bên cạnh, rốt cuộc là phúc hay họa đây?

Dưới ánh nến lung linh, mũi hồ bèn khịt khịt mũi ngửi: “.....Sao lại có mùi nước hồ? Nha Nha đi ra hồ nghịch sao?”

“Haha! Đúng vậy!” Ta dùng ánh mắt phi nhân loại nhìn hấn.quả nhiên là có huyết thống hồ ly, khứu giác lợi hại tới đáng sợ, ta có ki cợn n lần thì hấn vẫn ngửi ra!

“Trời nóng mà Nha Nha vẫn đụ nhiều quần áo như thế! Sao vậy? Thấy không được khỏe à?”

“Ừm!” Ta giả đồ mãnh mai yếu ớt gật đầu: “Haizzz! Đúng thế đó~ Nha Nha lớn rồi mà, cơ thể tất nhiên cũng khác trước mà~”

“Vậy sao? Nếu cơ thể suy nhược thì để ta bồi bổ cho nàng có được không?” Tinh quang phóng ra bốn phía, đôi mắt phượng khẽ nheo lại, đương lúc ta lên thờ phào, giọng nói âm lãnh bỗng vang lên bên tai: “Xem ra Nha Nha có bí mật không thể nói cho người khác rồi?” Ngón tay thon dài, đầy khiêu khích khẽ vén áo, muu đồ ve vuốt bé xương quai xanh dễ thương của ta.

“Sao có thể chứ? Nha Nha là đứa trẻ ngoan không biết nói dối mà!” Cuồng cuồng giữ chặt vạt áo, ta dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn hấn.

“Không có thì tốt.....” Nhìn ta ngoan ngoãn để hấn ôm vào lòng, lục ý trong mắt Cỗ Nguyệt Lan càng thâm sâu, cái hôn phớt nhẹ dần dần trượt từ rai tai xuống cổ, ngón tay mẫn mề gỡ lớp áo, đương lúc ta định xoay sở tìm cách thoát thân, nụ hôn của hấn đột nhiên khựng lại! Bờ môi dịu dàng bỗng nhiên rời khỏi, đôi mắt vốn thâm sâu nay dính chặt vào dấu răng lộ liễu trên bả vai của ta: “Nha Nha! Sao nàng DÁM “hồng hạnh xuất tường” HẢ?”

“Cái gì cơ? AAAAAA! Ta đâu có “hồng hạnh xuất tường”!!!!!!” Phì! Phì! Tinh nhân trong mộng còn chưa xuất hiện, lấy đâu ra chồng mà “xuất tường”, nhưng Nha Nha ta tâm nguyện cả đời chỉ thờ một chồng!

“Vậy đó là cái gì?” Ngón tay dịu dàng, nhẹ tựa lông hồng, vuốt nhẹ qua dấu răng sâu hoắm trên vai, nhưng ta biết, Nha Nha ta chỉ lơ lờ là hết đường sống!

“Là Tiểu Bạch Thái cắn đó! Không tin người hỏi nó xem!” Tiểu Bạch Thái, lần này tỷ tỷ nhờ cậy cả vào đệ đó!

“Vậy sao?” Đôi mắt xanh thâm trầm của Cỗ Hồ quét qua Tiểu Bạch Hồ đang gặm đùi gà ngon lành ở đằng xa!

Bỗng nhiên bị điểm danh, bé Hồ vô tội đáng thương dưới ánh mắt uy hiếp của ta chỉ còn biết gật đầu lia lịa!

“Tiểu Bạch Thái phải không?” Cỗ Hồ thẳng eo, đứng từ trên cao nhìn xuống bé con đáng thương, ác ý trong lời nói bọc băng dưới 0 độ khiến cho bé con vốn đang run cầm cập phút chốc phải tan thành một đồng bùn nhão!

“Sư phụ, người định làm gì? Người đừng bóp Tiểu Bạch Thái như thế! A? AA.....Hức.....Người.....người mau bỏ tay..... Tiểu Bạch Thái.....còn không mau chạy đi.....Đứng.....Mau chạy đi Tiểu Bạch Thái..... Tiểu Bạch Thái, nhân lúc tỷ tỷ giữ lấy hấn, đệ mau chạy đi!!!!!!”

“Nha Nha! Nếu không muốn ta bóp chết nó thì mau nói ra, GIAN PHU LÀ AI?” Luồng mắt xanh lục không chút nương tình nhìn bé con đang thoi thóp thở!

“Gian phu gì chứ? Ngươi xem Nha Nha ta là ai? Con sói mắt xanh suýt chết đuối đó thì làm gì được ta chứ?”

“Hử?” Lẳng bé con đáng thương sớm mất hết ý thức sang một bên, buồn bực, nộ hỏa cùng đồ kỳ tích cóp bấy lâu nay phút chốc bạo phát trước dấu răng đầy khoe khoang, khiêu khích trên bả vai của ta! Dấu răng ám muội mà tràn ngập mùi vị hoang dã vô độ ấy đã thành công châm ngòi nổ cho khẩu đại bác ghen tuông vô đối trong tim Cỗ Hồ! Bàn tay đang tóm lấy cánh tay ta bỗng bóp chặt: “Tên đó là ai? Ngay cả người đàn bà của ta mà hấn cũng dám động tới hả?”

“A! ĐAU QUÁ!” Ta đau quá liền hét lên! Hồ ly thôi! “Thương hoa tiếc ngọc” – Bốn chữ này lẽ nào ngươi không hiểu sao? Nếu như bình thường hấn sớm đã vội buông ra rồi nhưng lúc này hấn lại cố tình làm lơ! Chỉ hung ác chòng chọc nhìn ta! Ta thật sự bị ánh mắt hung tàn đó dọa cho điếng người!

Hắn giờ mất hết lý trí rồi, cố kiềm nén cơn thốn đau hành hạ, ta định dịu giọng giảng đạo lý với hắn, nhưng tiếng nói phát ra lại run rẩy, lập cập như gặp phải quỷ: “Sư phụ.....người.....người bình tĩnh lại đã.....nghe con.....nói.....nói....”

“Là kẻ nào làm HẢ?” Cổ Nguyệt Lan nghiêng răng kèn kẹt, gầm lên, khiến ta phải kinh hồn bạt vía!

“Chuyện này, trong đó, có rất nhiều nguyên nhân.....người, người nghe con giải bày, sự thể là thế này.....” Ta vừa thuật lại vụ án lúc đó vừa len lén quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Cổ Hồ. Đương nhiên, chiếu theo ghi chép tốt đẹp về Cổ Hồ, ta không thể không kể theo lối văn tóm tắt sơ lược những tình tiết quan trọng gây lên ‘hiểu lầm’ không đáng có đi rồi. Nhìn khuôn mặt từ âm lãnh chuyển sang quang đấng, từ quang đấng chuyển sang âm hiểm, từ âm hiểm chuyển sang giọng tố quay cuồng của hắn, quả tim nhỏ bé của ta càng thấp thỏm lo âu, đập bình bình như đang quỵ dưới công đường: “Trong việc này, Giáp, Ất, Bính, Đinh, mấy thị vệ đó đều vô tội. Do con ép bọn họ không được đi theo, vì thế đừng trách phạt họ nha, sư phụ!”

“Nha Nha giờ đến mạng cũng khó giữ mà vẫn còn tâm trạng để lo lắng cho bọn chúng nữa sao?”

“Hừ! Mình làm mình chịu!”

“Vậy sao? Hay cho câu “mình làm mình chịu”! Hôm nay ta sẽ cho nàng biết mùi vị “hồng hạnh xuất tường” là như thế nào!” Không nói tới câu thứ hai mà cũng không để ta nói thêm câu nào! Hắn liền cúi đầu, ngang nhiên nuốt lấy môi ta! Cuồng dã đến mức khiến ta phải không ngừng bước thối lui! Hắn liền tóm lấy eo, lôi ta lại gần, ép ta dính chặt vào lồng ngực! Cánh môi anh đào của hắn liền lướt qua cổ, rồi hắn bắt chợt cắn mạnh vào vết răng trên bả vai của ta, đau đến nỗi ta phải vội hét lên, kẻ đó chân ta cứ mềm nhũn như chi chi, cả người liền từ từ trượt xuống.

“Nha Nha.....ta phải làm sao mới có thể giữ nàng lại bên mình đây.....”Hơi thở gấp gáp, rỉ rả vào tai ta, đôi mắt nhắm chặt cơ hồ đau khổ vạn phần, do dự, chần chừ, nhưng chỉ một thoáng lại quả quyết bề bồng ta lên, kiên định nhắm hướng chiếc giường trong thị thất soái bước!

“Sư phụ, người đợi một chút được không?” Vừa bị hắn gấp eo đặt lên giường, ta vội vàng lật người dùng chiêu “Thập Bát Lăn” ý đồ trốn vào một góc giường, nhưng tiếc là ta chưa kịp lăn đủ đã bị hắn tóm lấy cổ chân lôi về! Một tay hắn ấn chặt ta xuống giường, một tay nhanh chóng cời bỏ y phục trên người mình, chớp mắt phần thân trên sẵn chắc, đường cong hoàn hảo quyến rũ khiến người khác xị máu mũi liền phô bày ra trước mặt, nhưng chỉ tiếc là ta giờ không hề có tâm trạng mà thưởng thức chúng! Bởi vì khi quần áo của ta và hắn đều bị cời hết cũng là lúc cuộc đời ta chính thức “xuôi chèo mát mái”.....

“Cổ Nguyệt Lan, ta chỉ mới có mười ba tuổi thôi đó! Cường gian trẻ vị thành niên là phạm pháp, người có hiểu không?”

“Hừ! Trong Huyền Nguyệt sơn trang, ta là lớn nhất, ai dám nói gì ta hả?” Hắn rỉ vào tai ta ác ý nói, tay vẫn không ngừng hoạt động!

“Sư phụ! Người cười áo là được rồi, cái quần thì nên giữ lại đi~”

“Hừ! Hôm nay ta phải biến nàng thành người đàn bà của ta, sau này, xem nàng còn có gan ra ngoài câu dẫn gã đàn ông khác nữa không?”

“Đừng mà! Sư phụ! Nha Nha biết tội rồi! Sau này con không dám nữa mà. Người như vậy sẽ dọa Nha Nha đó! Hừ! Nha Nha sợ! Thật sự rất sợ!”

“Nha Nha! Lần này ta quyết không dung tha cho nàng!” Bờ môi quyến rũ nuốt lấy đôi môi non nớt của ta, đầu lưỡi linh hoạt khẽ liếm quanh viền môi, dịu dàng mà triền miên quấn quýt, chan chứa cả dục vọng dâng trào! Ánh mắt hắn bỗng xanh lè như dã thú, dọa ta sợ đến người, ta vừa đẩy hắn vừa lùi ra sau!

“Ua.....” Ta bị hắn vỗ vập hôn tới tấp, đầu óc quay cuồng chỉ còn cách không ngừng há miệng thở hổn hển.....

“Rẹt” một tiếng, lớp áo trên người bị tên cầm thú đại phát ấy xé toạc thành hai mảnh, hai gò núi cao cao, tròn trịa liền lộ ra trước mắt!

“Nha Nha! Nàng có biết tiếp theo sư phụ sẽ làm gì không?” Bàn tay đầy ma lực mơn trớn bầu ngực trắng sữa của ta: “Ta sẽ cho nàng nếm thử kết cục của việc tùy tiện để gã đàn ông khác chạm vào mình~” Đầu lưỡi khéo léo mê hoặc liếm quanh hai trái anh đào!

“Sư phụ! Nha Nha đau bụng quá!” Con đau nhói bỗng truyền từ dưới eo lên, ta khó chịu ngọ nguậy, càng làm cho hai trái anh đào chốc chốc lại chà xát qua bờ môi hắn: “Đừng! Đừng cời quần ta ra!”

“Nha Nha” Bàn tay to lớn không ngừng ve vuốt thuận theo đường cong mềm mại, đương lúc đầu óc ta mụ mị, lại nghe thêm một tiếng rẹt nữa!

“Đừng mà! Hu! Cổ Hồ ly! Người là tên đại khốn kiếp! Ta thật sự rất đau mà! Hừ!”

“Nha Nha của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi!” Nhìn thấy chiếc quần dính máu đỏ tươi, Cổ Nguyệt Lan đành phải cùng cực ghì nén dục hỏa đang bột phát xuống.

“Hừ! Bụng đau!”

“Còn đau không?”

“U! Nhanh một chút! Chuyển ra giữa một chút! Không không! Sang trái một chút! Ừm! Sang phải chút chút! U! Đúng rồi! Ừm! Đờ nhiều rồi!”

Ngày hôm sau, Cổ Nguyệt Lan mặt mày hớn hờ bước ra khỏi phòng! Lũ nha hoàn thì ám muội chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn ta, cả đám Nguyệt sứ giả cũng cúi gằm mặt đi ủng đi qua ta, đặc biệt là Cổ Ba thúc một lòng an ủi, giúp ta chuẩn bị thuốc giảm đau! Thái độ của họ khiến ta thật sự phát cuồng! Ngày này! Các

vì! Chỉ là một cái ga giường dính chút máu, có thể đại diện cái gì chứ? Nha Nha ta vẫn là một trinh nữ đơn thuần mà

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bản sắc dã lang!

Ngưu Gia thôn, một thôn trang trong địa hạt của Huyện Nguyệt sơn trang, cạnh thôn có hồ Tương Tư, phong cảnh hữu tình, danh vang khắp xứ! Xưa nay, văn nhân mặc khách đều đến ngâm thơ vịnh cổ, làm vài ba câu đối, hoặc giả, thảo bút phác họa cảnh đẹp chốn bồng lai tiên cảnh này. Cho nên, vì muốn “câu được rùa vàng”, hầu hết các thiếu nữ trong thôn đều nô nức đi học làm thơ, ra câu đối, hoặc học vẽ vẽ vờ vờ. Có thể nói là đã đạt chuẩn giai nhân tuyển dụng vào phòng lớn, phòng bếp của các công tử xuất thân trung lưu.

Hai ngày nay, một đội quân áo đen nườm nượp đến lục soát từng hộ dân, phàm là thôn nữ tổ tông 18 đời là họ Ngưu, tuổi trên 10, dưới 20 đều bị tra xét cận kề. Dù trông thấy hành vi nhiều dân, phá rối trị an của đội quân áo đen, già trưởng thôn Ngưu Đại Quý xưa nay luôn tác oai tác quái cũng phải cung kính cun cút theo hầu, hiềm lắm mới chỉ chỉ trỏ ra lệnh vài câu. Theo tiết lộ của dân tình thì nguyên nhân lục soát có nhiều phiên bản như sau:

- Tài tử giai nhân version: “Một thư sinh gặp nạn, vừa đói vừa rét, ngất xỉu bên hồ Tương Tư, một cô nương họ Ngưu đẹp tựa tiên sa, động lòng từ bi đem tài tử về nhà, sau đó tặng trang sức cho thư sinh làm lộ phí trả kính. Công thành danh toại, thư sinh nặng tình quay lại Ngưu Gia thôn tìm tiên nữ năm xưa với mong ước kết tóc se duyên, dệt nên mối tình trăm năm”

- Thích khách version: “Một nữ thích khách bị mất lạnh lùng, vốn định hành thích vị trọng thần nào đó trong triều, ai dè lúc giao đấu thất thủ, khăn che mặt bất hạnh rớt xuống, nhưng lại khiến vị trọng thần “nhất kiến chung tình”, rồi phái quân đội tìm kiếm bốn phương, thề nguyện sẽ phá tan băng trong lòng mỹ nhân”

- Chim sẻ phượng hoàng version: “Một thôn nữ họ Ngưu tình cờ cứu Tứ vương gia đang ngoi ngóp dưới hồ Tương Tư, chỉ lưu lại danh tánh rồi phất áo biến mất, khiến cho Lang vương gia ngày com nuốt không trôi, đêm vắt tay trước trán mắt nhắm không nổi, chỉ canh cánh một lòng gặp lại mỹ nhân, tương tư thành bệnh, Lang vương gia chỉ còn cách phái người đi tìm kiếm, vì thế mà biến thành giai thoại nàg “Xin-đơ-rê-la” đầy kịch tính”

Cho dù là chính bản hay phản bản lưu truyền khắp nơi, thì cũng đủ sức làm cho thôn nữ lao tâm loạn ý, tiêm quần áo, tiêm phấn son, tiêm trang sức trong trăn đều nườm nượp người đứng xếp hàng. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trong thôn xuất hiện hằng hà sa số thôn nữ trang điểm lộng lẫy, lượn lờ khắp nơi, hi vọng biến “mộng chim sẻ hóa phượng hoàng” thành thực!

Lanh Minh Thần biếng nhác ngả mình trên thảm nhung, mặc cho mỹ nữ khiêu gọi không ngừng nhấp nhô vui mặt vào phần thân, đôi mắt neho neho hưởng thụ nét mặt điên cuồng vì dục vọng của nữ tử, nhưng từ đầu tới cuối tâm trí lại rong ruổi theo hình bóng yêu kiều ngày nào. Đột nhiên, lật người, đè chặt nữ tử đương vắt lên mình xuống, duy trì trạng thái nhấp nhô một hồi, rồi động tác càng thêm mãnh liệt, cuồng dã, co giật rùng mình đạt tới cao trào, buồn bực rút phần nam tính vẫn còn dựng đứng ra! Bất chợt, gờ tay túm lấy nữ tử đang thờ hồn hể, dùng lực, lẳng nữ tử vào góc tường, nữ tử chưa kịp kinh hô đã bị thị vệ chuyên phụ trách giải quyết hậu quả lôi đi!

“Vương gia!” Không đề ý tới mỹ nữ khêu gợi bị thị vệ giải đi, thị vệ áo đen cung kính cúi đầu trung cầu ý kiến.

“Sao rồi? Tìm thấy rồi phải không?”

“Vâng! Vương gia!”

“Dẫn vào đây!”

“Vâng!”

Chớp mắt, cả một căn phòng rộng lớn một dàn ứng tuyển khuynh lệ trang điểm lộng lẫy, mỗi người một vẻ, xếp chặt cả phòng.

“Vương gia~ Nô gia là Ngưu Xuân Hoa! Nhà ở Ngưu Gia Đông Thôn ạ~” Nữ tử yêu kiều yếu ớt, gió thổi cái bay, đứng ra phía trước, đôi mắt ngấn lệ, rưng rưng chớp chớp, ý đồ câu dẫn mỹ nam bán khỏa thân đang nằm trên giường.

Chòng chọc nhìn khuôn mặt đáng thương vạn phần của cô ta, khóe miệng Lanh Minh Thần nhếch lên cười nhạt, chậm rãi bước tới gần, cúi đầu, nâng cằm cô ta lên, lời nói lạnh lùng thốt ra từ bờ môi quyến rũ: “Nhan sắc như vậy mà dám xuất hiện trước mặt bản vương hử?” Phất tay, hắc y thị vệ thuần thực gộp mặt tại đương trường.

“Tiểu nữ xin thỉnh an vương gia!” Một nữ tử đại gia khuê tú, nhấc ngọc bộ, nhẹ nhàng lướt ra phía trước. Nhìn nam tử trước mặt, trong bá đạo có hung tàn, trong hung tàn có quyến rũ, trong quyến rũ có khí chất vương giả tôn quý, gương mặt thoát cái ửng hồng.

Lang Minh Thần giờ một tay tóm lấy eo, một tay nhẹ nhàng rờ lên cổ nữ tử, nhìn bờ vai ngọc ngà không có chút tí vết, bờ môi khiêu gợi khẽ nhếch, cúi đầu, phả hơi nóng vào tai nữ tử: “Khuynh thành khuynh quốc như vậy sao có thể mang cái tên Ngưu Xuân Hoa đầy dung tục đây hử?.....Người đâu, lôi ả ta ra ngoài.....”

“Thiếp cũng tên Ngưu Xuân Hoa!” Một cặp giò heo xuất hiện trước mặt Lang Minh Thần, tay thô ráp, eo thùng nước, hơi thở “thơm” ngào ngạt tới nhức mũi, hàm răng vàng khè nhe ra đối mặt với mỹ nam yêu mị đang giật giật khoe môi, mùi tòi hôi sực nức phả ra, dọa Lang Minh Thần vội vàng lùi lại vài bước!

“Lập tức lôi con lợn nái này ra ngoài cho bốn vương!”

“Dạ! Vương gia!”

“Hu. Vương gia, người tha cho thiếp với. Đại Ngưu, Nhị Ngưu, Tam Ngưu đáng thương đang ở nhà đợi thiếp về làm cơm mà.” Ngưu đại thẩm đáng thương, quỳ sụp xuống nền khóc sụt sướt, kéo vạt quần của mỹ nam mất biếc, van nài không ngớt!

“Đuổi hết ra ngoài! Đuổi toàn bộ ra ngoài hết cho bốn vương!”

Dọn dẹp sạch sẽ xong hiện trường bát nháo thì căn phòng lại trở nên lặng ngắt như tờ, ngó thấy phong vân vũ vũ trên khuôn mặt vương gia, đoàn hắc y thị vệ oai phong lẫm liệt nhìn thấy từ khi đằng đằng liên vội vàng rút lui!

“Vương gia! Ngưu Đại Quý nói có việc muốn bẩm. có nên.?” Không chết trong im lặng mà bạo phát trong trầm mặc, “tiền đạo tiên phong” dẫn thân vào chỗ chết nom nớp lo sợ nhẹ giọng dò xét!

“Truyền hấn vào!”

Phút chốc, Ngưu trưởng thôn mặt bự tai heo, ton ton chạy vào.

“Tứ vương gia! Tiểu nhân là trưởng thôn Ngưu Gia thôn Ngưu Đại Quý, tiểu nhân ngưỡng mộ danh tiếng người đã lâu nay mới được tận mắt nhìn thấy khuôn mặt thượng tiên, anh minh thần võ, văn võ song toàn, tôn quý uy nghiêm.”

“Bớt nói nhảm đi! Có việc mau bẩm!”

“Thực ra là liên quan tới vị cô nương đó, tiểu nhân biết Vương gia người tâm kết giai nhân, cho nên đặc biệt tới bẩm báo tình hình ạ!”

“Hử? Nói ra xem nào!”

“Việc này. có phải cô nương đó trắng trẻo hồng hào, mũm mĩm linh động vô cùng dễ thương?”

“.....” Con người xanh biếc tà mị khẽ co lại, khoe miệng lộ ra ý cười u ám như đứng mà lại là sai.

“Có phải cô nương đó hành sự vô cùng khác người?”

“.....” Ngón tay thô cứng cáp khẽ vê vê cằm, ánh mắt hung tàn càng thêm thâm sâu.

“Có phải bên cạnh cô nương đó còn có một con Tiểu Bạch Hồ?”

“Tiếp tục nói đi!”

“Vậy thì phiền phức rồi, cô nương đó là ái đồ của Nguyệt Công Tử!”

“Hử? Huyền nguyệt son trang, Nguyệt Công Tử?”

“Đúng vậy, đúng vậy, không chỉ là ái đồ, Nha Nha tiểu thư còn là phu nhân tương lai của Nguyệt Công Tử nữa, nghe người trong son trang nói thì Nha Nha tiểu thư ăn cùng mâm, ngủ cùng giường với Nguyệt Công Tử, ân ái vô cùng!”

“Hử? Vậy thì sao hả?”

“Việc này! Vương gia lẽ nào định.?”

“Đúng thì làm sao?”

“Vâng vâng! Vương gia đứng trên vạn người dưới chướng một người, đương nhiên là được ạ!”

“Đủ rồi! Lui xuống lĩnh thưởng đi!”

“Tạ ơn vương gia!”

“Vương Nha Nha! Nàng nói ta phải trừng phạt nàng thế nào mới phải đây? Nàng không chỉ lừa gạt ta mà còn dối trá cả thân phận. Ái đồ của Cố Nguyệt Lan, con gái của Dược Vương, cháu ngoại của đương triều thừa tướng! Ha! Ta đúng là không thể nghĩ tới! Thật sự quá coi thường nàng rồi.” Đôi mắt âm lãnh tà mị nhìn chằm chằm vào ly rượu, toàn thân Lang Minh Thần tỏa ra khí chất ma mị mà nguy hiểm, con người xanh biếc lóe lên ánh quý dị dưới ánh nền lung linh.: “Vương Nha Nha! Nàng không lên chọc tức bốn vương, đã chọc tức ta thì đừng hòng dễ dàng trốn

thoát! Hừ! Nàng tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo đợi bốn vương tới lâm sủng đi là vừa

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Sự bất lực của hồ ly!

“Cái gì?” Đôi mắt phượng hẹp dài, xanh ngọc lóe lên tia hăm dọa: “Lang Minh Thần dám có mưu đồ đụng vào người phụ nữ của ta sao?”

“Vâng! Môn chủ! Hơn nữa Ngưu Đại Quý còn nói ra Nha Nha tiểu thư hiện đang ngụ tại Huyền Nguyệt sơn trang của chúng ta!”

“Hừ! Tối nay khiến hán biến mất cho ta!” Kẻ nào dám bán đứng Cổ Nguyệt Lan ta thì không thể dung thứ sống toàn mạng trên đời này!

“Dạ! Môn chủ!”

“Nha Nha tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư đang.....buồn bực trong phòng ạ!”

“Hừ! Thật là tiểu nha đầu hay dối hòn! Nhớ kỹ! Bất luận thế nào cũng không để Nha Nha bước ra khỏi sơn trang nửa bước! Nghe rõ chưa?” Giọng nói dịu dàng vạn phần nhưng lại giấu hàng ngàn mũi băng lạnh lẽo khiến người khác run cầm cập!

“Thuộc hạ rõ ạ!” Đau đầu quá! Muốn Nha Nha tiểu thư ngoan ngoãn nghe lời! Nói ra thì dễ, còn làm thì.....!

“Nha Nha! Đang tắm sao?” Trong làn khói nước, dần dần xuất hiện bóng hình của Cổ Nguyệt Lan, đương loã thể bước xuống hồ! Thân hình hoàn mỹ không một vết sẹo như ẩn như hiện xuất hiện trước mặt ta! Mái tóc đen dài phiêu phiêu trong làn nước, càng làm tăng thêm vẻ thanh thoát, yêu mị, khác xa so với vẻ lãnh liệt thường ngày, tóc mái thấm nước dính trên vầng trán cao cao tròn nhắn, bờ môi mím mím lộ ra vẻ nhàn nhả cùng.....quyến rũ!

“Haha! Sư phụ cũng tắm sao? Haha! Nha Nha vừa tắm xong! Sư phụ cứ thoải mái tắm tấp, thoải mái.....! Haha!” Xém chút bị hồ ly dụ hòn, ta vội vàng định thần lại, hảo nữ không so đo thiệt hại trước mắt, nguy hiểm cận kề, Vương Nha Nha ta chọn kế thứ 36! Tẩu vi thượng sách!

“Nha Nha! Nàng hà tất phải khấn trương như thế! Ta chỉ muốn nói với nàng vài lời mà thôi!” Cẳng chân thon dài mà cứng cáp giơ ra, chặn luôn con đường tự do của ta, một tay ôm lấy ta, cái cằm dính chặt sau lưng khẽ dụi dụi vào bé xương quai xanh, cự ly quá gần, ta thậm chí có thể nghe thấy hơi thở khe khẽ của hán, đang phả hơi nóng vào cổ ta: “Nha Nha.....chỗ này.....càng thêm tròn trịa rồi này....” Hán cúi đầu, áp sát vào hai quả anh đào, nhẹ giọng than thở!

Vương Nha Nha ta từ trước tới giờ luôn hiểu rõ đạo lý “Viên kẹo bọc đường bên trong luôn là thuốc độc”! Cho nên, lời nói dịu dàng mà hàm tình từ miệng hán thốt ra càng trực tiếp làm cho ta sản sinh dự cảm tính mạng khó bảo..... “Sư phụ! Nha Nha phải đi giúp Tiểu Bạch Thái tắm rửa, nên, thả Nha Nha ra được không?” Nhìn ánh mắt xanh lục long lanh tới đáng sợ của hán, ta vừa co người lại vừa thối lui!

“Tiểu nha đầu! Có muốn sư phụ không?” Nhìn tiểu nữ nhân đang cố gắng vùng vẫy chạy trốn, Cổ Nguyệt Lan tà mị hỏi!

“Muốn.....muốn.....Vô cùng muốn! Ha ha ha! Khí sắc của sư phụ càng ngày càng tốt!”

Cân nhắc thời điểm này, địa thế này, tình hình hoàn toàn bất lợi cho ta, vốn giữ nguyên tắc “gió chiều nào che chiều ấy” ta chỉ còn cách cuồng quýt đáp lại!

Nhìn thấy nét hoảng loạn của ta, Cổ Hồ tà mị nhếch mép. Phút chốc, không khí yêu dị bao trùm lên toàn thân ta!

“Nha Nha! Chuẩn bị xong chưa?” Cúi đầu, dò hỏi tiểu nữ nhân trắng trẻo, đầy đặn trong làn nước, nhìn người con gái trong tim, mái tóc ướt xỏa xuống, dính chặt trên đường cong mềm mại, bộ dáng yêu mị mà trần trụi xuân sắc, đôi mắt phượng xanh lục của Cổ Nguyệt Lan càng thêm thâm sâu. Một luồng máu nóng từ dưới truyền lên, thiêu đốt toàn thân! Cảm thấy nước xung quanh dường như đang sôi sục, cơ thể nóng tới khó cưỡng lại, hạ thân càng kêu gào đòi giải phóng!

“Sư phụ! Đừng tiến thêm nữa được không?” Nhìn đôi con ngươi mù mịt, thâm sâu bên trong là dục hỏa đang bạo cháy, dọa tới trái tim non nớt của ta nhảy dựng lên, không thể tiến lên, nên ta chỉ còn cách thối lui! Nhưng chưa lùi được mấy bước, ta liền bị kéo vào một cái ôm nóng rực, cơ thể của cả hai hoàn toàn dính chặt vào nhau, “dục vọng” nóng bỏng của Cổ Nguyệt Lan chọc chọc vào eo ta!

“HU! Nha Nha lá gan rất nhỏ! Đừng dọa Nha Nha được không?” Vật cứng ngắc cứ dài ra thô bạo, khiến ta sợ tới không dám ngo ngoe, biết rõ, nam nhân trước mặt giờ không thể bị kích thích thêm nữa! Ta càng động đây, càng kích gợi dục vọng của hán! Có điều, chỉ nắm 1/100 hi vọng, ta vẫn cứ tìm cách thoát thân!

“Nha Nha hình như lại rịn mồ hôi rồi! Cùng tắm với sư phụ được không?” Hơi thở nóng rực phả vào tai, cùng đầu lưỡi ác ý chònh ghẹo liếm quanh rai tai ta, khiến toàn thân không ngừng rung mình!

“Sư phụ! Không được!” Phi!Phi! Là mồ hôi chảy ra do bị người dọa mới đúng! Nhất thời rối rắm, nghĩ không ra cách, ta chỉ cứng đờ người, không dám ngo ngoáy! Sao giờ? Lẽ nào Nha Nha ta phải hiến thân cho con hồ ly biến thái này sao? Hu! Đáng thương cho ta quá! Ta mới có 13 tuổi mà!!!!

“Ừm! Thật thơm!” Bờ môi mềm mại thuận theo cổ trườn xuống, môi hân giống như giấu lửa bên trong vậy, từng chút từng chút, nhen nhóm dục hỏa trong người ta! Nghe hơi thở của thiếu nữ trong lồng ngực càng ngày càng nặng nề, lực ý trong mắt của Cổ Nguyệt Lan càng phát quang!

“U! Không muốn! Nóng quá!” Bất lực, ta nắm tay thành nắm, cơ thể run rẩy, cảm thấy toàn thân như sắp bị thiêu cháy, ánh mắt cũng bắt đầu mờ hồ.....

“Sư phụ luôn muốn thưởng thức mùi vị của Nha Nha!” Bờ môi miết tới trước ngực ta, nhìn trái anh đào đỏ mọng chờ hái trước mắt, Cổ Nguyệt Lan dịu dàng mở miệng ngậm chặt, mút lấy mật ngọt của nó! Thoáng chốc lại cạ răng vào, thoáng chốc lại cắn mạnh, phần nam tính to lớn cứng nóng khê miết vào “hoa môn” của ta, từng cơn tê dại nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể!

“Dừng lại.....A.....Không được.....A.....Sư phụ.....A.....Đau.....” Con đau nhói trước ngực khiến thần trí ta quay lại mấy phần, trời ơi, tên hồ ly biến thái này thật sự muốn ăn sạch ta sao? Không được! Tuyệt đối không được! Ta vốn là nữ thanh niên ưu tú luôn tuân thủ lời kêu gọi của tổ quốc đi theo con đường “văn hôn văn dục” mà! (Văn hôn văn dục: lấy chồng muộn, sinh con muộn) Cho nên, bất luận thế nào ta cũng không để chuyện năm 13 đã bị ăn sạch xảy ra!

Nhân lúc mồ hồ đang chìm đắm, ta vội co chân, thúc mạnh vào “dục vọng” cứng ngắc không hề phòng bị của hắn! Đang mê mẩn trong dục vọng, Cổ Hồ không ngờ ta lại ra đòn, nhận cú húc thẳng cánh của ta xong, hự một tiếng, ngã nhào xuống hồ, gượng không dậy nổi!

“Sư phụ! Còn đau không?” Vội vàng rẽ nước, nhào lên bờ, lại cuống cuồng mặc bộ quần áo gió không len nổi vào xong, ta đứng ở vị trí hắn không thể tóm được, giả đồ quan tâm hỏi.

“Nha Nha! Sư phụ đau lắm! Lại đây đỡ sư phụ được không?” Thân hình cao lớn dựa sát vào thành hồ, Cổ Nguyệt Lan đau đón nhăn mày, khuôn mặt vốn trắng nay càng nhợt nhạt!

“Không được!” Hừ! Tưởng cứ ra vẻ đáng thương là ta sẽ mềm lòng sao? Ta đâu có phải là kẻ dễ dụ! Đối mặt với con hồ ly gian xảo trước mắt, càng phải cẩn thận suy xét đối phó!

“Sư phụ là thiên hạ đệ nhất cao thủ! Chút đau mọn này thì thấm thía gì đâu chứ?” Muốn gạt ta? Không có cửa đâu! “Haha! Tiểu Bạch Thái vẫn đang đợi! Nha Nha phải đi rồi! Sư phụ, người cứ ở lại thoải mái tắm rửa nhé!”

Nhìn bóng dáng người con gái yêu dấu bỏ mình mà mê mẩn chạy, đôi mắt xanh lục cười lạnh tự trào phúng: “Cổ Nguyệt Lan, sao người luôn mềm lòng trước nha đầu đó chứ.....lần sau.....Nha Nha yêu dấu.....ta sẽ không tha cho nàng đâu

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Hồ - Sói tái ngộ

“Giáp, Ất, Bính, Đinh! Các người mau tránh ra cho bọn tiểu thư!” Năm ngày rồi! Nguyên 5 ngày nay, ta chỉ được lượn đi lượn lại trong phạm vi son trang, hơn nữa còn chịu áp bức “quấy rối” của Cổ Hồ cả về cơ thể lẫn tinh thần. Từ sự kiện trong hồ tám ngày hôm đó xong, chỉ cần nhớ tới ánh mắt bị dục hỏa thiêu đốt cháy bập bùng của mỗ Hồ, ta có thể tránh hắn càng xa càng tốt!

“Nha Nha tiểu thư! Vì an toàn của người, xin người lưu lại trong son trang! Thuộc hạ cầu xin người đó!”

“Không được!” Ta không muốn 24/24 phải ở gần kẻ con hồ ly đang phát dục!

“Môn chủ đặc lệnh cho chúng thuộc hạ bảo vệ tiểu thư! Chúng thuộc hạ tốt xấu gì cũng theo tiểu thư 8 năm nay, lẽ nào tiểu thư nhẫn tâm nhìn chúng thuộc hạ.....”

“Hừ! Ngươi quân tử!” Con hồ ly âm lãnh đáng chết! Chỉ biết dùng cường quyền hiếp đáp kẻ yếu đuối!

“Tiểu thư! Môn chủ chỉ muốn tốt cho người mà thôi! Xin người niệm tình, tình cảm sâu đậm mà môn chủ dành cho tiểu thư, tiểu thư, xin người đừng làm khó cho chúng thuộc hạ được không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Nha Nha tiểu thư, nếu như chúng thuộc hạ không canh giữ được tiểu thư, chúng thuộc hạ chỉ còn nước cấp bị ra khỏi son trang thôi! Hừ! Chúng thuộc hạ trên còn có mẹ già trên 80 tuổi già yếu đáng thương, dưới còn có con nhỏ lọt lòng ở nhà.....Hu! Đến lúc đó, gia đình

chúng thuộc hạ làm sao mà sống nổi đây!”

“Được rồi! Được rồi! Ta không ra khỏi là được chứ gì! Cổ Giáp đại thúc, xin đại thúc đừng có thúc nữa được không? Tốt xấu gì, đại thúc cũng là nam tử hán đại trượng phu, khóc như vậy còn ra thể thống gì chứ?” Tuy phúc lợi trong Huyền Nguyệt sơn trang nhiều hơn bên ngoài chút chút.....tuy nhà vẫn còn “mẹ già con nhỏ” neho nhóc cần phụng dưỡng có vất vả chút chút.....Cổ Nguyệt Lan cũng chỉ biến thái có chút chút....., nhưng mà chỉ vì việc đó mà rơi lệ, Cổ Giáp đại thúc, như vậy có đáng không?

Cạnh giả sơn, bên hồ, ta để lộ đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn, cúi người ngồi bệt xuống bờ hồ, khoác trên người bộ y phục trắng tinh khiết, bên trên thiêu cảnh mai hồng, mái tóc dài mượt chỉ cột lại bằng một dải lụa trắng, đôi con ngươi đẹp đẽ như sương như mộng đang ai oán vạn phần nhìn chăm chăm vào mặt hồ.....

“Tiểu Bạch Thái! Đệ nói tỷ tỷ làm sao mới phải đây?”

“Ừ.....” Ngon lành gặm đùi gà thơm lừng, bé con ứng phó kêu lên một tiếng!

“Aizz! Năm ngày rồi! Tỷ tỷ ăn không ngon ngủ không yên! Cơ thể cũng vì thế mà sụt đi mấy ký!”

“Ừ.....” Đôi tai trắng như tuyết giả đồ khê vênh lên nghe, nhưng miệng thì vẫn đều đều sát phạt mỹ thực!

“Tỷ mới có 13 tuổi thôi! Sao có thể để con hồ ly đó ăn sạch sẽ chứ? Đệ nói có đúng không?”

“Ừ.....” Bé con tròn mồm mím, khề ngoáy ngoáy cái đuôi trắng tinh ngắn cũn, đôi mắt hẹp dài càng híp chặt, thích thú nhìn mỹ thực trước mắt.

“Tiểu Bạch Thái! Ngươi có nghe không đó?”

“Ừ.....”

“Rất ngon có phải không?”

“Ừ.....”

“Hừ! Hay cho con hồ ly “ăn cây táo rào cây sung”, “vong ân bội nghĩa” nhà ngươi! Nghĩ xem lúc đầu ta phải vất vả thế nào mới cứu ngươi ra khỏi miệng sói? Ngươi còn mặt mũi nào mà nhìn linh hồn mẫu thân ngươi trên trời hả? Ngày ngày cho ngươi “ăn cơm lành uống canh ngọt”, ngươi báo đáp ta như thế phải không?”

“Ừ.....” Vội thà mỹ thực trong miệng xuống, bé con lăn tròn tới chân ta, gai gai móng vuốt, đáng thương vạn phần nhìn ta!

“Hừ! Giờ mới biết lỗi sao?” Uy hiếp nhìn quả cầu tròn: “Ngươi nói! Cổ Nguyệt Lan có phải là tên đại biến thái không?”

“Ừ.....” Gật đầu công nhận!

“Ngươi nói! Cổ Nguyệt Lan có phải là con hồ ly đại háo sắc hay không?”

“Ừ.....” Cái đuôi ngắn cũn cõn quẫy tợn!

“Ngươi nói! Chúng ta có nên rời nhà ra đi! Khiến cho con hồ ly đó vĩnh viễn không tìm thấy được không?”

“Ừ.....” Bé con cuống cuống gặm vạt váy ta, cái đầu tròn tròn lắc nguầy nguậy.

“Hừ! Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của ngươi?” Tuy ta và ngươi ăn đồ của hắn, dùng đồ của hắn, có người com bung nước rót, hầu hạ đủ điều, nhưng không thể vì thế mà không có cốt khí! Tiểu Bạch Thái! Ta thật sự coi thường ngươi!” tức giận tóm lấy quả cầu tròn, ta phần hận tiến hành giáo dục đạo đức cùng giáo dục lễ nghĩa liêm sỉ với nó!

“Ừ.....Ừ.....” Cảm nhận được sự xâm nhập của kẻ lạ mặt, bản năng động vật khiến cho bé con không ngừng rên lên cảnh cáo!

“Này! Này! “Vội bỏ cơ thể không ngừng ngoáy tới ngoáy lui ra:” Sao vậy, Tiểu Bạch Thái? Ta mới chỉ có giáo huấn có mấy câu mà đã giận dỗi thế rồi à? Hừ! Ngươi có thái độ này nghĩa là sao? Còn định chạy? Định chối tội bỏ trốn sao? Hừ! Tiểu Bạch Thái! Đừng có để ta tóm được ngươi! Không thì! Hà hà....”

“Tiểu Nha Nha” tiếng đàn ông đầy cảm dỗ, trong cảm dỗ mang tà mị, trong tà mị mang vẻ nhân nhạ, trong nhân nhạ mang theo sự kinh tởm từ đằng sau lưng ta vang lên!

“Ngươi! Ngươi là ai? Giáp Ất Bính Đinh đâu? Ngươi làm gì bọn họ rồi? Nhìn con sói mắt xanh Lang Minh Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt, ta giả vờ điếm tỉnh chất vấn! Có thể dễ dàng phá vỡ hàng rào phòng vệ nghiêm ngặt cùng chế ngự bốn vị Nguyệt sứ giả của Cổ Nguyệt Lan quý không biết thần không hay, tên Lang Minh Thần này, quyết không đơn giản!

“Bé con! Vẫn không định nhận ta sao? Hừ? Hay là phải gọi nàng là Ngu Xuân Hoa?” Đôi con ngươi xanh lam tà mị, dâm ô vạn phần quét từ đầu đến chân cơ thể yêu kiều của ta, đôi móng vuốt càng kinh tởm hơn cứ vuốt đi ve lại trên hai gò má tròn mịn của ta!

“Công tử, xin hãy tự trọng! Nam nữ thụ thụ bất công! Công tử không hiểu sao? Còn nữa! Cái gì nhận không nhận? Ta lần đầu nhìn thấy công tử mà!”

Pạc tay hất móng vuốt của sói ra, đôi mày thanh tú của ta nhũn lại, giả vờ không hiểu nhìn hấn. Ánh mắt kiên định ứng phó với luồng lam hỏa chốc chốc lại phóng về phía ta!

Ngó thấy không có nét hoảng loạn mà trái lại vô cùng bình tĩnh trên khuôn mặt ta, Lang Minh Thần nhếch mép, yêu dị cười, mang theo ép bức cực lại, từ từ ép sát ta: “Lần đầu? Ha! Đừng nói với ta là mới có 10 ngày nàng đã quên sạch không nhớ gì! Nếu đã như thế, ta đành phải dùng cách thức của mình khiến nàng ghi tạc trong lòng rồi! Lần này, ta quyết không để mũi ngon trước mắt chạy thoát đâu!” Thoắt cái, kéo thân hình yêu kiều của ta lại, ép chặt ta dính vào cơ thể đang nóng hừng hực của hấn, không lọt ra một khe hở, luồng khí nóng rực phả trên mặt ta!

“Hức! Không muốn! Hức! Buông tay!” Không giống với cảm giác nóng ran rần rải mà Cổ Nguyệt Lan mang lại, lúc nào ta chỉ có ý niệm đánh chết con sói háo sắc vô si trước mặt.

“Bé con! Đã biết kể cục việc chọc tức bổ vương chưa?” Khí nóng vẫn phả điều điều vào mặt, Lang Minh Thần thường thức nhìn thiếu nữ thấy chết không sờn trong lòng!

“Hừ! Tiểu nhân vô si “giấu đầu hở đuôi” chỉ biết bắt nạt phụ nữ mỏng manh yếu đuối! Có giỏi thì đấu với sư phụ Cổ Nguyệt Lan của ta một trận thử xem!” Đôi con ngươi đen láy nheo lại: “không phải là ngươi biết mình bất tài, nên không dám đấu với sư phụ ta chứ gì?”

“Vương Nha Nha! Không cho phép nào nhắc tới tên gã đàn ông khác trước mặt ta!” Lực đạo siết chặt, khiến cổ tay đau nhói, có điều, Vương Nha Nha ta từ trước tới giờ chỉ “ăn mềm không ăn cứng” dẫn con đau nhức nơi cổ tay xuống, mắt trừng trừng, không hề sợ hãi nhìn hấn!

“Thật là tiểu nha đầu quật cường!” Khẽ giãn cách cự ly của cả hai, Lang Minh Thần nâng tay ta lên, đầu lòng nhìn cổ tay trắng nõn hấn đỏ vết bóp, thần nhiên đưa tay ta lên miệng hấn, khẽ liếm vết hấn đỏ, đôi mắt khẽ khép hờ, lộ ra vẻ say sưa ngây ngất....

“Công tử! Xin hãy tự trọng.....” con tôm lợm từ cổ họng dồn lên, bị đôi môi nghìn người thường thức qua của sắc lang trước mặt chạm vào, ta thực chịu không nổi!

“Bé con! Đừng khiêu khích tính kiêu chề của ta, ta không phải Liễu Hạ Huệ.....” Tay nắm thành quyền, trong đôi mắt xanh sâu như biển cả là từng đợt sóng cuộn trào mãnh liệt! Một tay trượt xuống eo ta, ép sát, kéo ta sát lại phần nam tính đã cứng ngắc của hấn: “Bé con.....bổn vương.....rất muốn ăn nàng!” Giọng nói khàn đặc lại, biểu thị dục vọng đang phát hỏa tại giờ khắc này của hấn!

“Hu! Tiểu nữ xương cốt cứng ngắc! Sợ rằng công tử ăn không nổi! Hu!” Phốt lờ ánh mắt nguy hiểm đang nheo lại của hấn, phốt lờ khí chất bạo cuồng phát ra trên toàn thân hấn, ta biết, Vương Nha Nha ta quyết không thể để tên sắc lang đó thực hiện mưu đồ bất chính!

“Vậy sao? Để bổn vương thử nếm xem sao?” Nói đoạn, hấn nâng cằm ta lên, ngón tay vân vê bờ môi non nớt, nụ cười càng cợt nhả, hào quang xanh lam sáng chói tới kì dị! Ngón tay tiếp tục trườn xuống, khoe miệng lộ ra nụ cười cuồng bạo mà tà mị, đồng thời, bàn tay to lớn bóp chặt lấy phần nhô ra trước ngực ta, tùy tiện nắn bóp, vờ vân vê vừa day day: “Bé con.....chỗ này nhất định là vô cùng ngon miệng! Vương Nha Nha.....nàng biết không? Bổn vương rất muốn có nàng!”

“Cổ Nguyệt Lan chết tiệt! Sao giờ này vẫn chưa thêm tới!” Ngó không thể ngụy được, ta chỉ còn cách hét lên! Còn không tới, trinh tiết của Nha Nha ta hôm nay khó mà bảo toàn nổi, con sói này không chỉ thần kinh rung rinh thôi đâu mà còn háo sắc tới triệt để, phóng đảng tới triệt để! Hu! Diên! Hấn nhất định là tên diên!

“Bỏ nàng ta!” Giọng nói lạnh lẽo như mũi băng sắc lẹm từ xa bay tới! Con ngươi xanh lục biến âm lãnh, chăm chăm nhìn vào bàn tay to lớn của sắc lang đang bóp trên ngực ta, đánh giọng đe dọa: “Lang Vương gia, mau thả Nha Nha của ta ra!”

Cổ Nguyệt Lan yêu dấu, chàng đến rồi sao? Từ trước tới giờ thiếp không nghĩ rằng nghe thấy giọng chàng lại vui mừng đến như vậy, để thiếp chọn, thiếp tình nguyện rơi vào tay chàng, còn hơn là rơi vào tay con sói ma quỷ đó!

“Bổn vương sao phải nghe lời ngươi! Nàng ----- là của bổn vương!” Lang Minh Thần bá đạo tuyên bố chủ quyền, đôi mắt xanh lam âm hiểm mà đẹp để chăm chăm nhìn Cổ Nguyệt Lan, xung quanh bao trùm khí chất tà mị mà nguy hiểm!

“Sư phụ.....” Nhìn thấy hấn, nước mắt vỡ òa lăn dài trên má, “Hu.....Nha Nha sợ.....Hu.....Nha Nha thật sợ hãi.....Hấn là ma quỷ, không phải người.....” Đáng thương vô cùng, ai oán nhìn nam tử ưu nhã tuấn dật trước mặt, tuy mặt hấn sa sầm tới đáng sợ nhưng ánh mắt nhìn ta thì lại ngập tràn đau xót cùng lo âu, đương nhiên, đối với phong cuồng chớp giật vì ghen đang bùng bùng ào ào trong mắt hấn, ta lựa chọn giả vờ như không biết!

“Nếu như vương gia không có ý định buông tay, thì tại hạ xin đắc tội!”

Tiểu hồ ly dẫn Cổ hồ ly tới cũng gầm gừ đe dọa, ý như định cùng chủ nhân xông lên! Xem ra tỷ tỷ trách oan đệ rồi! Đệ là tiểu thiếu hồ “có ơn trả ơn”, có oán báo oán”!

Nếu như Nguyệt công tử không muốn nha đầu này xảy ra bất trắc thì đừng xúc nổi manh động! Để bổn vương mang nha đầu này đi!” Bàn tay đang để trên cổ ta dần dần bóp chặt, lôi ta ra chắn trước mặt, Lang Minh Thần nheo đôi mắt xanh tà mị, khiêu khích nhìn bạch y nam tử, thanh thoát bất phàm trước mặt.

“Sư phụ! Đừng có để ý tới con!” Khuôn mặt đẹp đẽ, linh động thường ngày vì thiếu dưỡng khí mà trắng bệch, đôi mắt trong veo thanh khiết nhìn Cổ hồ ly:” Hu! Con không muốn theo hần! Hu! Con chết cũng không muốn!

“Tứ vương gia! Nhân lúc Nguyệt sứ giả chưa ập tới, tại hạ khuyên Tứ vương gia mau buông người con gái của tại hạ ra! Hơn nữa, tại hạ đã luyện tới tầng thứ 10 của Huyền Nguyệt thần công, vương gia căn bản không phải là đối thủ của tại hạ!”

“Vậy sao, bốn vương không thả thì làm sao đây?”

“Vương gia xem ra quên mất , một nửa binh khí cũng Lang quốc đều do Huyền Nguyệt sơn trang chế tạo, Lang quốc và Bắc quốc đang giao tranh! Tại hạ nghĩ vương gia biết rõ hậu quả việc đắc tội tại hạ rồi!

“Haha! Hay cho Cổ Nguyệt Lan nhà ngươi! Được! Hôm nay ta tạm tha cho nha đầu này! Nhưng sau này đừng để nha đầu đơn độc xuất hiện trước mặt ta! Nếu không! Bốn vương, cam đoan, quyết không buông tay!

“Định đi đâu?” vừa mới chịu dày vò về tinh thần xong, ta đang tính quay về phòng tiến hành “tự mình an ủi, tự mình điều tiết” thì bị một giọng nói lạnh lẽo tới dị thường gọi giật lại, dọa ta thất kinh tới nỗi bàn chân vừa mới nhấc lên khựng ngay giữa lưng chừng, từng đợt hàn khí bao trùm lấy toàn thân thể! Xong rồi! Ta thăm ai oán kêu lên , con hồ ly ghen tuông thành tính này đòi nào chịu để yên! Hơn nữa, dù gì, hần cũng là ân nhân cứu mạng, cũng nên nói một câu “cám ơn” mới phải!

“Sư phụ! May là có người, nếu không Nha Nha không biết làm sao thoát khỏi hần!” Nhìn kẻ có ý đồ bất chính đang từ từ tiến sát, ta vội cup mắt xuống, cố nặn ra hai hàng thanh lệ, yếu đuối hết sức nhìn vào ý cười rợn người của nam nhân “đang bốc lửa ghen” trước mặt:”Sư phụ! Nha Nha biết lỗi rồi! Là Nha Nha không tốt!” nước mắt tong tong nhỏ xuống, ta giả vờ vô lực, ngã vào lòng hần, còn bờ môi ta không cần thận, ta thề là ta không cần thận, trượt qua má, phanh lại trên cổ hần.

“Nha Nha! Không phải ta đã nói nàng ngoan ngoãn ở trong phòng sao? Sao lại ra ngoài gây hần với gã đàn ông khác, hả?” Phốt lờ đáng về yếu ớt của ta, cũng phốt lờ cả hành vi chủ động của ta, giọng nói âm lạnh của Cổ Nguyệt Lan rít qua kẽ răng, toàn thân hần phát ra bạo khí! Nhìn bộ mặt Atula của hần, ta biết chắc mạng mình sắp tận rồi! Hần không phải sẽ bóp cổ ta tới chết chứ!

“Sư phụ! Hu! Nha Nha biết sai rồi! Hu! Tay ta vẫn còn đau đây nè! Người xem! Thật sự đau lắm! Đau lắm đó!” Giơ cổ tay bị bóp hần thành vệt ra trước mặt hần, ta nước mắt ngấn nước mắt dài nức nở:” Hu! Để con đau chết đi! Hu! Con muốn về Được Vương Cốc!”

“Nha Nha! Nàng còn định hành hạ ta đến khi nào? Nếu hôm nay không có Tiểu Bạch Thái, nàng có biết sẽ có hậu quả gì không? Lang Minh Thần là kẻ bụng dạ thâm hiểm khôn lường, quyền thế che trời, hoàn toàn không hề đếm xỉa tới thể tục luân lý, nàng có biết kết cục khi chọc tới hần không ?” Nàng tay ta lên, Cổ Nguyệt Lan đau lòng nhè nhẹ xoa xoa cổ tay hần vệt.

“Sư phụ! Nha Nha thề là mình không hề chọc tới hần!” Vì khóc nức lên, cũng vì sợ hãi, thân thể ta khẽ run rẩy.

“Tốt nhất là như vậy! Nhớ rõ điều này cho ta! Nàng là của ta! Nếu còn có lần sau.....Nha Nha yêu dấu.....nàng biết ta sẽ làm gì rồi chứ.....? Kéo thân hình yếu đuối của ta lại, đôi mắt xanh ngọc mang ý đồ bất chính nhìn ta, bàn tay lạnh lẽo đặt sau gáy từ từ di động, luồn qua kẽ tóc, đến tới đại não, dịu dàng ôm ta vào lòng , như tình nhân, mờ ám cúi xuống thăm thì vào tai ta, bờ môi quyến rũ như vô ý mà có ý lướt nhẹ qua gò má ửng hồng, đến tới khoe môi chum chím của ta, một tay ghì không cho ta vùng vẫy, một tay khiêu khích thập phần, mon trón làn da nõn nà mịn màng, đầu lưỡi men theo cổ ta từ từ lướt xuống, dừng lại tại hai gò núi trần đầy sức sống, ngậm chặt lấy nụ hoa cách qua lớp áo, mát mát, khiêu khích.....

“Nha.....Nha.....biết” Cổ nén hành vi bạo lực muốn thối cho hần một cú xuống! Hừ! Quả nhiên quạ noi nào cũng đều đen như nhau! Cổ Nguyệt Lan.....ta biết.....ngươi cũng chỉ là.....một con hồ ly háo sắc

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cha mẹ tới thăm

“Sư phụ! Người có biết không? Hôm nay Tiểu Hoàng sinh được mấy bé Tiểu Hoàng Hoàng rất dễ thương đó!” Theo sau cái vọt tay nhàn hạ để lấy quyển sách cổ trên bàn là giọng nói lạnh lạnh của ta vang khắp căn phòng rộng lớn.

“Ừ.....” Mỗ Hồ ưu nhã vạn phần khê giờ trang sách, ừ lạnh một tiếng đáp lại

“Tôi qua Tiểu Bạch Thái ăn vụng đùi gà của của Cổ đại thẩm (vợ của Cổ Phong), đại thẩm tức điên lên rượt đuổi Tiểu Bạch Thái suốt cả một ngày trời, cuối cùng tóm được nó còn đánh nó một trận toi bời! Tiểu Bạch Thái đáng thương tới giờ vẫn còn chưa dậy nổi giường!” Nhớ tới sự việc xui xẻo của Tiểu hồ ly, tiếng cười trong như chuông gió của ta càng thêm lạnh lót.

“Ừ.....” khuôn mặt như ngọc của Cổ Hồ vẫn vô biểu cảm, ừ lạnh một tiếng đáp lại mấy câu chuyện tiểu lâm của ta.

“Còn nữa, hôm kia con nhìn thấy Cổ Mông thị vệ!” Nói thế nào thì đồng chí Cổ Mông cũng là thị vệ đẹp trai nhất trong Huyền Nguyệt sơn trang, nhìn

đồng chí ấy vừa ôm đứa con nhỏ mới sinh khóc oe oe trong lòng, vừa đu đưa con vắt mũi chưa sạch trên lưng!Haizzzz! Đáng thương thật.

“Nha Nha rất nhảm chán có đúng không?” Vừa nghe thấy tên của gã đàn ông khác, đôi mắt phượng hẹp dài của Cổ Hồ lập tức nổi cuồng phong bạo vũ! Vuốt Hồ giờ ra, không thèm để ý tới phản kháng không lời của ta, bá đạo đặt thân hình thơm tho mềm mại lên đùi.

“Ha ha! Đúng là vô cùng nhảm chán!” Hồ ly thối, biết rõ rồi còn hỏi, bắt một đứa trẻ ngây thơ trong sáng, lãng mạn, hoạt bát như ta cả ngày chỉ đi theo mỗi con hồ ly nhà người, lại còn mệnh lệnh không được cách người 3m, không chán chết mới lạ!

“Vây thì, chúng ta nên làm chút chuyện gì đó có hứng thú, được không?” Nhìn người con gái mình yêu đang giận dỗi vô cùng dễ thương trong lòng, Cổ Hồ nở ra nụ cười nhàn nhả mà vô cùng tà mị, đôi mắt xanh phát sáng long lanh dính chặt vào miếng mồi thơm ngon trước mặt.

“Ha ha! Không cần đâu!” Nhìn hấn lại chường ra ý cười âm hiểm đầy vẻ háo sắc, não ta liền “đỉnh” một cái, tuôn ra dòng chữ “nguy hiểm!

“Nha Nha!” Mỗ Hồ đột nhiên ép sát lại, cúi đầu kề đôi môi quyến rũ lên rai tai ta, những lọn tóc dài đen nhánh rủ xuống, biến thành cảnh tượng yêu mị mà vô cùng ám muội, khí nóng phả vào tai: “Ngoan ngoãn ở cạnh sư phụ, nếu còn giờ trò trẻ con nào ra nữa, sư phụ tuyệt đối không tha cho Nha Nha!”

“Con biết rồi! Nha Nha biết rồi!” Nhảm chán tóm lấy vuốt Hồ nghịch nghịch, biếng nhác dựa người vào lồng ngực vạm vỡ, săn chắc mà vô cùng ấm áp, con buồn ngủ dần dần truyền tới, mí mắt chớp giựt đánh nhau vài hồi, cuối cùng yên tâm nhắm mắt ngủ trong vòng ôm đầy cảm giác an toàn của Cổ Nguyệt Lan.

Nhìn cơ thể mềm mại yêu kiều đang cuộn tròn an giấc trong lòng, khoe miệng hồng hồng cong cong, hàng mi dài thỉnh thoảng lại chớp chớp, đôi má trắng nõn mà kích động khi nẩy mà ửng hồng, đôi con ngươi ngọc bích tràn ngập yêu thương, chiều chuộng; bảo bối của hấn đã bắt tri bắt giác dần dần trưởng thành, xinh đẹp xuất chúng, nhất tiểu khuynh thành, dễ thương, tràn trề sức sống rồi.....

“Nha Nha! Nàng có biết nàng đẹp biết nhường nào không?” Đầu lưỡi nhẹ liếm quanh rai tai trắng nõn, cảm giác bé con trong lòng khẽ rung mình, sắc Hồ khẽ cười thỏa mãn. Đôi môi lạnh lẽo khẽ lướt nhẹ trên bờ môi non nớt, luồn đầu lưỡi linh hoạt vào lục lợi tìm đầu lưỡi nhỏ xinh, sau đó bịn rịn quấn lấy nó, đưa đi đưa lại trong vòm miệng nhỏ nhắn, vì sợ làm kinh động tới người con gái mình yêu đang say ngủ, Cổ Nguyệt Lan chỉ nhẹ nhàng thưởng thức, bàn tay to lớn khẽ luồn qua vạt áo, nắm lấy phần vừa mềm mại vừa tròn trịa, khẽ mân mê mon men.....

“Môn chủ! Thuộc hạ có việc muốn bẩm báo!” Qua cánh cửa, Cổ Ba đại thúc nhỏ giọng bẩm báo.

“Có việc gì?” Nhìn đôi môi bị hôn tới sưng đỏ, Cổ Nguyệt Lan thỏa mãn mỉm cười, ngón trỏ khẽ miết trên viền môi mềm mại.

“Vợ chồng Dược Vương tới thăm Nha Nha tiểu thư ạ!”

“Mời bọn họ nghỉ tại phòng khách trước, ta lập tức ra sau, nhớ kỹ, phải tiếp đãi ân cần niềm nở!”

“Dạ! Thuộc hạ rõ rồi ạ!”

“Con heo nhỏ! Mau dậy đi!” Kề sát môi vào vành tai trắng nõn, khí nóng tà mị phả ra: “Ừm.....Còn không mau tỉnh lại.....Sư phụ không khách khí đâu đó.....” Một tay ôm chặt lấy cái eo nhỏ, một tay nâng sau gáy, Cổ Nguyệt Lan bá đạo hôn lên đôi môi đỏ thắm, đầu lưỡi như đang tuyên bố chủ quyền, không chút lưu tình sục sạo từng mi-li-mét trong vòm miệng bé nhỏ, sau đó quấn lấu đầu lưỡi thơm tho, kéo nó về phía miệng mình, mút mát, day dưa.....

“Ừ.....” Bỗng dưng cảm thấy không trung trong mộng biến mơ hồ, ta kinh ngạc mở trừng mắt, chỉ nhìn thấy đôi lông mi đen dài cong vút khiến người khác ghen tị của con hồ ly thối tha đang động đậy, cơ thể bị hôn tới vô lực, chỉ còn cách nắm chặt lấy vạt áo hấn, trọng lượng toàn thân đều dựa cả vào lòng hấn, con hồ ly biến thái không ngừng thăng tiến chỉ số này, đến cả khi ta ngủ cũng không hề bỏ qua.....

“Mẹ! Cuối cùng người cũng đến thăm con rồi!” Hu! Nước bắt đầu tuôn, rung rung nhào vào vòng ôm ấm áp của mẹ mỹ nhân, biệt 8 năm, cuối cùng Nha Nha ta cũng sắp được sà vào lòng mẹ!

“Nha Nha! Con gái ngoan của mẹ! Cuối cùng mẹ cũng có thể tới thăm con!” Lâm Đại Đại cũng cảm tính vạn phần, khóc nhòa cả mắt, giang tay chuẩn bị ôm lấy cơ thể bé bỏng mềm mại.

“Nha Nha! Bá mẫu cơ thể yếu ớt, không chịu nổi con sà vào như vậy đâu!” Vuốt Hồ giờ ra, cơ thể mũm mĩm rơi vào vòng ôm của mỗ Hồ.

“Đại Đại! Con gái lớn rồi! Cơ thể lại béo như vậy! Nàng ôm không nổi đâu! Dược Vương cha anh thuần tuấn nữ dụ dàng kéo mẹ mỹ nhân vào lòng, ngăn cách biệt ly trùng trùng rung động lòng người của mẹ con ta tiếp diễn!

Pi! Béo! Cơ thể của ta phải gọi là đầy đặn tròn trịa viên mãn! Khinh thường nhìn ông già vẫn anh tuấn ngồi ngời ngời trước mặt, ta hân hận trợn mắt với ông! Hừ! Ông già vô tri không có óc thẩm mỹ!

“Đừng giận mà! Ta thích là được rồi!” Cổ hồ ly nhẹ giọng kề sát vào tai ta nói nhỏ. Đáng tiếc một nỗi là hành vi ám muội này, đôi vợ chồng Dược Vương không hề nhìn thấy. Chẳng có gì lạ, bởi vì họ cũng cùng lúc chơi trò ám muội.....

Pi! Cơ thể yêu kiều đầy đặn của ta đâu phải để cho hồ ly thối nhà người ăn! Quay ngoắt mặt đi! Lại hấn học nhìn vào cha mẹ đang ân ái dị thường đang trước!

Haizzzz! Hai vị! Trước đây biểu diễn cho con gái xem tới phát ngán rồi! Giờ có đồng người như vậy, chú ý hình tượng chút được không?

“Lại đây, lại đây! Tiểu Bạch Thái! Đây là mẹ của ta! Đẹp không?”

“U.....u.....u.....” Con hồ ly suốt ngày chỉ biết tới gặm đùi gà, mắt đột nhiên lóe sáng.

“Hừ! Con hồ ly háo sắc này từ đâu tới vậy?” Ông già đẹp lão cau mày, hất một phát, khiến quả cầu tròn vừa lên sàn diễn rơi tọt xuống đất!

“Tướng công! Chàng quá bạo lực rồi! Như vậy sẽ dọa nó đấy!” Dịu dàng ôm quả cầu tròn dưới đất lên, ngón tay búp măng trắng nõn của mẹ mĩ nhân nhẹ nhàng an ủi bé hồ bị ngược đãi!

“U.....u.....u.....” Giả vờ đáng thương, cơ thể bé run run, yếu ớt vịn phần đùi đùi vào bầu ngực mềm mại của mẹ mĩ nhân!

“Hừ! Con vật không biết sống chết kia, có tin ta độc người ”ruột nát gan bầy”, khiến người nhìn không thấy ánh mặt trời không?”

Đổ lệ với tiểu hồ, ông già đẹp lão uy hiếp nhìn bé con, giọng điệu âm hiểm lạnh lùng vịn phần dọa bé con cuống cuống thoát ra khỏi lòng mẹ mĩ nhân, nháy vội xuống, run cầm cập dưới chân ta.

“Ha ha! Cha! Người “lớn không chấp bé”! Tha cho Tiểu Bạch Thái được không?”

“Tướng công! Chàng quá đáng lắm rồi! Chỉ là một bé hồ ly cũng không buông tha!”

“Hừ! Hồ ly thì làm sao? Nó dám chạm vào nàng!”

“Vương Tử Thân!”

“Nha Nha, nào, ăn nhiều thịt vào một chút!” Lờ lợ cảnh gia đình ta đang “phong ba bão táp” trước mặt, Cổ hồ ưu nhã ngồi bên cạnh chỉ hàm tiếu cười cười, trêu mếu ngấm ta, thỉnh thoảng lại gấp gấp thức ăn, đem món ta không thích gấp về bát mình, sau đó ăn sạch! “Hừ! Bón nữa là không có người rước đi đâu!” Nam nhân bị ái thể lạnh nhạt, tức tối quay sang “đá điều”. Phần nộ nhìn lão già đáng ghét trước mặt! Hừ! Cha à! Ta tốt xấu gì thì cũng là con của ông! Có người cha nào lại đi nguyên rủa con gái của mình như vậy không?

“Ngoan! Đừng tức giận! Mồm mồm nhìn mới thấy thoải mái!” Cổ Hồ an ủi, lại gấp một miếng thịt bỏ vào bát ta! “Không phải sợ! Nha Nha từ nhỏ đã có hôn ước với biểu huynh rồi, ca ca nói khi Nha Nha tới tuổi cập kê sẽ để cho hai đức con thành thân!” Lời mẹ mĩ nhân vờ dứt, miếng thịt trong miệng ta “tiễn thoái lưỡng nan”, nuốt cũng không được mà nhổ cũng không xong!

“Haizz! Con gái lớn thì không nên giữ ở trong nhà!” Ông già đẹp lão ác ý nhìn Cổ Nguyệt Lan, ánh mắt vô cùng thích thú khi chơi trò “giấu đồ bìm leo”.

“Nha Nha còn nửa thánh nửa mới đến tuổi cập kê, việc này đừng vội nhắc tới!” Cổ Nguyệt Lan chỉ ưu nhã ung dung, chậm rãi nhai món ta quảng sang bát hẳn, có điều, ánh mắt lại lóe lên tia tàn nhẫn.

“Thực ra, lần này vợ chồng ta tới là muốn đón Nha Nha về sớm hơn hẹn định!”

“Ủm? Vậy sao?”

“Tướng công nói đúng! Phụ thân đã tuổi cao sức yếu, ngày 16 này là đại thọ 60 của phụ thân, người hy vọng Nha Nha cùng với biểu huynh sớm thành thân!”

“Ủm! Kết hôn sinh con! Rất hợp tình hợp lý!”

“Mấy năm nay, may mà nhờ có sự chăm sóc chu đáo của Nguyệt công tử, Nha Nha mới có thể càng lớn càng xinh đẹp như vậy, làm mẹ như ta, thật sự vô cùng cảm kích Nguyệt công tử!”

“Nha Nha là đồ đệ của tại hạ, việc này nên mà!”

“Ngày mai chúng ta sẽ đưa Nha Nha đi, Nguyệt công tử chắc không có ý kiến gì chứ?”

“Được Vương quá lo lắng rồi, tại hạ đương nhiên là không có ý kiến!”

“Mẹ! Tôi nay con ngủ với mẹ nha!”

“Không được! Đại Đại là của ta!” Giờ tay vội ôm ái thể lại, ông già đẹp lão lên sàn diễn!

“Nha Nha! Sáng mai phải khởi hành sớm, chúng ta cũng nên đi ngủ thôi!”

“Ủm! Được!”

Mơ mơ màng màng bị Cổ Hồ lôi về phía phòng ngủ, ngẩng đầu, ngược mắt nhìn luồng sáng xanh sáng rực tới đáng sợ của hẳn, kỳ lạ, rõ ràng là lời nói thường ngày trước khi đi ngủ, sao hôm nay lại cảm thấy trong đó còn có thâm ý..... có gì đó ẩn khuất đằng sau

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Rơi vào bụng Hồ!

“Ta không vào!” Bàn tay nhỏ bé cố sống cố chết nắm chặt lấy thân cây bên cạnh, ta cùng với Cỏ Hồ chơi “kéo co”.

“Theo ta vào!” Vuốt Hồ giờ ra, bảy từng ngón từng ngón trong lòng bàn tay đang biến trắng bệch vì dùng lực quá độ, nam nhân dịu dàng nho nhã, ngọc thụ lâm phong nhưng lại vô si kễ sát miệng vào tai ta thủ thủ: “Nha Nha đang sợ sao?”

“Không muốn! Hu! Cỏ quần gia, mau giúp ta!” Nước mắt lưng tròng cầu cứu nhìn Cỏ Ba thúc hiểu hậu!

“Nha Nha tiểu thư! Người đừng giận dỗi môn chủ nữa mà! Haizzz! Hai vợ chồng, có gì mà phải ngại!”

“Không phải! Chúng ta không phải!” Trời ơi! Ta và Cỏ Nguyệt Lan thật sự là trong sáng thuần khiết mà!

“Ba thúc, người lui xuống cho ta!” Bùm chặt lấy miệng của ta, Cỏ Hồ biến thái đáng ghét xua đuổi Cỏ Ba thúc ra khỏi đương trường!

“Dạ! Môn chủ!”

“Nha Nha! Vẫn không lại đây sao?”

“Không muốn! Hu! Ta muốn đi tìm mẹ!”

“Nha Nha! Giờ không thể được!”

“Tại sao chứ?”

“Giờ không tiện!”

“Hừ! Ta cứ đi đó!”

“Nàng thật sự muốn đi? Không hối hận?”

“Không hối hận!”

“Được!”

Dưới trăng tỏ, Cỏ nữ Hồ kéo tay tiểu nha đầu ngây thơ, từng bước từng bước lùi con mồi vào cạm bẫy!

“Đại Đại! Cho ta được không?” Vừa mới đặt chân tới Nhã Cư đã nghe thấy giọng nài nỉ vì dục vọng không được đáp ứng của ông già từ trong phòng vọng ra!

“Tướng công! Thiếp đã mệt lắm rồi! Đừng có làm nữa được không?” Mẹ mĩ nhân yếu ớt, vốn không chịu nổi sương gió, tràn ngập phòng bị mà thẹn thùng lên tiếng.

“Đại Đại! Một lần thôi mà! Được không mà~~~~~” Tôm quá! Da gà gai ốc nổi lên kháng nghị, nam nhân ba mươi mấy tuổi đầu điệu chảy nước, nũng nịu vùi vĩnh chỉ khiến người khác buồn nôn!

“Không mà! Hôm nay ở trên xe ngựa không phải chàng đã làm mấy lần rồi sao? Giờ người thiếp vẫn còn đau nhức mỏi như đó!” Haiz! Mẹ yêu quý! Chả trách cơ thể mẹ luôn yếu ớt, thì ra đều do ông già nhà ta hại cả!

“Đại Đại! Nàng cũng biết lão già đó.....Khụ.....phụ thân của nàng luôn thành kiến với ta, đến phủ thừa tướng, người nhất định không để ta chạm vào nàng! Đến lúc đó, tướng công chỉ có thể nằm ôm gối mà nhưng nhớ trong căn phòng trống trải! Nào! Để tướng công thương nàng đi mà!”

“Ừ.....Thiếp thật sự rất mệt mà!”

“Đừng sợ.....Nàng cứ ngủ.....tướng công một mình tất bật là được rồi!”

“Đại Đại.....giang chân ra chút nào.....Đứng, như thế.....Nào.....vắt qua eo ta....”

“A.....Đừng mà.....Hu.....Đù rồi.....U’.....U’m.....”

Nghe từng tiếng rên rỉ yếu đuối của nữ tử cùng giọng thờ đốc nhưng luôn dịu dàng an ủi của nam nhân, toàn thân ta toát rã mồ hôi! Mặt hết đỏ chuyển trắng, hết trắng chuyển hồng, cha mẹ yêu dấu, ở đây dù gì cũng là địa bàn của người khác, hai người cũng ba mươi mấy tuổi đầu rồi, phải biết kiềm chế chút chứ!

“Sao rồi, còn muốn vào tìm mẹ nàng nữa không?” Khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ dưới ánh trăng đẹp tựa thần tiên, ánh mắt xanh lục của Cổ Nguyệt Lan dần dần trở nên thâm sâu, luồng huỳnh quang tà mị không ngừng phát ra.....

“Không cần nữa! Đi thôi!” Ta mệt mỏi đáp lại. Hôm nay, thân kinh đáng thương của ta, thật sự bị hành hạ quá đủ rồi.....

^ O ^ ^ O ^ ^ O ^ ^ O ^

“Nha Nha, lại đây nào!” Lồng ngực trắng tuyết để lộ ra, mỗ Hồ thập phần quyến rũ nằm nghiêng trên giường, bắt đầu tiến hành hành vi câu dẫn!

“Ừ!” Vốn đang bị chấn động bởi cảnh phim ABCD phát sóng trực tiếp của cha mẹ, ta vô thức đáp lại.

“Sur phụ giúp Nha Nha cởi quần áo được không?” Vuốt Hồ không ngừng quần quanh bên vạt áo ta, giọng nói khàn khàn kiềm nén dục hỏa.

“Được!” Đương lúc linh hồn ta vẫn đang chìm trong bi thương, thì lớp áo khoác màu hồng phấn rơi xuống, tiếp đó là lớp áo lót trắng tuyết, bé yếm vàng nhạt cùng chiếc quần nhỏ xinh.

“Nha Nha! Nàng thật sự vô cùng xinh đẹp!” Bàn tay lạnh ngắt du ngoạn trên thân hình trần trụi trắng nõn của ta, ngón tay càng dâm dăng lướt qua hai trái anh đào dựng đứng trên hai gò núi tròn trịa.

“A? Quần áo của ta đâu?” Cảm giác lạnh lẽo tiếp xúc da thịt khiến ta thức tỉnh. Trời ơi! Nha Nha ta đang nghĩ vớ gì vậy? May quá! May quá! Giờ tỉnh ngộ vẫn còn kịp! Giờ tay lột lấy chiếc áo ngoài trắng ngà trên người Cổ Hồ, ta cuống cuống trốn vào góc giường.

“Sur phụ giúp Nha Nha cởi ra đó!” Không có áo ngoài, lồng ngực vạm vỡ của Mỗ Hồ được thể show ra, khuôn mặt cười dê tiện càng thêm nhếch nhếch.

“Tiểu Bạch Thái đâu?” Giờ khắc then chốt, có kẻ thứ 3, thiết nghĩ, Mỗ Hồ không thể táo tợn mà hành sự!

“Sur phụ đã quăng nó ra ngoài rồi!”

“Tại sao?”

“Vi chúng ta sẽ “yêu nhau” mà!”

“Ha ha! Sur phụ thật dí dỏm đó!”

“Nha Nha! 8 năm rồi! Nàng nghĩ ta sẽ buông tay sao?”

“Sur phụ, Nha Nha còn nhỏ, chịu không nổi đâu!” Ta chớp chớp đôi mắt vô tội mà ủy khuất, đáng thương vạn phần nhìn hấn, chỉ hi vọng ánh mắt thuần khiết của ta có thể khiến hấn hồi tâm chuyển ý!

“Nha Nha ngày ngày ăn sơn hào hải vị, ngủ giường ấm nệm êm, đương nhiên sẽ chịu được!” Nhìn đôi mắt đơn thuần cùng thân hình yêu kiều trần trê xuân sắc, Cổ Nguyệt Lan theo bản năng nuốt nước bọt.....hạ thân càng thiếu sót đòi giải phóng!

“.....” Hồ ly thối, thì ra 8 năm nay, mỗi ngày đều có thịt gà thịt vịt, sơn hào hải vị thơm phức bung tới chỉ vì phục vụ cho mục đích này.....: “Sur phụ, Nha Nha còn rất nhỏ, đừng dọa Nha Nha mà!” Hai tay ôm chặt lấy vòng eo rắn chắc, mái đầu nhỏ xinh khéo léo mà ngoan ngoãn vùi vào ngực hấn, khẽ nghiêng mặt, mấp máy khóe môi.....Hồ ly thối, ta đã bán sức mà diễn xuất, nguoi cũng phải tỉnh táo lại đi chứ.

“Sur phụ sao có thể dọa Nha Nha đây? Nha Nha là bảo bối quý giá nhất của sur phụ mà!”

Nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, cơ thể chắc nịch mờ ám cọ cọ, lồng ngực vạm vỡ dính chặt lấy nơi mềm mại nhất của ta, vật cứng to lớn không ngừng gia tăng kích thích chọc chọc eo ta, bên tai là giọng ti tê đầy từ tính của hấn: “Nha Nha.....chuẩn bị xong chưa nào.....”

“A! Nguoi cởi quần từ lúc nào vậy?” Ngón tay mồm mồm run rẩy chỉ vào nữ nam biến thái đang trần trụi trước mặt! Trời ơi! Còn hoàn hảo hơn cả thần David! Phi! Phi! Phi! Tên hồ ly dung tục biến thái này sao có thể so sánh với thần David chứ???

“Nha Nha, lại đây!”

“Không lại!”

“Được lắm!” Lời vừa dứt, ta liền bị hấn gấp eo bế bổng lên, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc giường mềm mại, ta chống tay toan vùng dậy liền bị thân hình to lớn của Mỗ Hồ đè chặt xuống.....

“Sur.....sur phụ!” Ta gắng gượng dùng khuỷu tay chống phần trên, phần dưới bất giác lùi lại ra sau, phòng bị nhìn sắc Hồ trước mặt. Hắn hai tay chống hai bên người ta, vì cúi người nên từng sợi tóc đen mượt rủ xuống, yêu mị mà phong tình, ánh mắt xanh thăm thẳm như rừng rậm biển sắc lèm, khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã như ngọc, cùng với hơi thở đầy nam tính đặc thù, toàn thân toát ra vẻ cuồng loạn, bất kham! Khi hơi thở nóng rực của hắn phả vào má, tim ta chịu không nổi mà ngừng đập!

“Sợ rồi sao?” Độ mắt một hồi, cuối cùng Cổ Nguyệt Lan thông thả hỏi.

“Hu! Thật sự rất sợ!” Sắc Hồ trước mặt, ta có thể không sợ sao?

“Không cần sợ! Sur phụ tuy không có kinh nghiệm, nhưng vẫn biết phải làm như thế nào!” Nhắc một tay lên, Cổ Nguyệt Lan nhẹ nhàng miết quanh viền môi non nớt, ánh mắt xanh lục kiêu ngạo dục vọng dán chặt vào ta, khóe miệng nhếch lên cười tà mị: “Nha Nha.....Ta sẽ khiến nàng chìm đắm trong mê.....” Lời dứt, môi nuốt lấy môi, tay bóp lấy cằm, ép ta há miệng, đầu lưỡi linh hoạt tiến thẳng vào trong, truy cắn đầu lưỡi thơm tho, liếm láp, khiêu khích từng mi-li-mét trong vòm miệng nhỏ xinh, hoàn toàn không cho ta có cơ hội né tránh! Nụ hôn của hắn vừa dịu dàng vừa bá đạo cuồng dã, giống hệt như con người hắn vậy, bề ngoài đường đường là chính nhân quân tử, bên trong lại luôn nung nấu dục vọng thiêu đốt ta!

“Ừm....” Ta định gờ tay hẩy hắn ra, nhưng vì cơ thể không còn gì để chống đỡ, theo đà ngã xuống giường, hắn cũng ngã theo, nhưng môi lại luôn dính lấy môi, cơ thể đè chặt ta, bàn tay bắt đầu không an phận, tác oai tác quái trên bầu ngực, vờn về mơn trớn, tay kia nương theo đường eo, rờ rẫm “hoa môn” dưới hạ thân.....

Cảm nhận thấy “hoa môn” bị ngón tay thon dài xâm nhập, ta vội mở trừng mắt, cơ thể bắt đầu kịch liệt phản kháng, hai tay nắm lại dùng tận lực đâm vào lưng hắn, nhưng đối với Mỗ Hồ mình đồng da thép mà nói, chỉ như là gãi ngứa.....Đầu ngón tay không ngừng luôn lách khám phá, bờ môi không ngừng mút lấy hương thơm dần dần niết xuống dưới, lưu luyến không rời liếm quanh trái anh đào trên bầu ngực trắng sữa. Cảm giác được ta đang vùng vẫy chống cự, không mấy may để ý tới phản kháng kịch liệt của ta, sắc Hồ càng trở nên mãnh liệt, dùng răng thô lỗ khê cắn nơi mềm mại nhất của ta.....

“A——Người?” Ta khủng bố tròn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn động tác của hắn, cố gắng lấy tay hất cái đầu đang vui trước ngực ra, nhưng hắn không hề có chút xi-nê nào, vẫn tiếp tục chìm đắm trong hành vi của mình, ngón tay cũng thuận theo “hoa môn” tiến vào nơi sâu kín nhất của ta, ở bên trong nhẹ nhàng khiêu khích!

“Ư.....Đừng mà.....” Sự xâm nhập đột ngột đó khiến toàn thân ta run rẩy.....hai hàm răng báo thù cắn mạnh vào ngực hắn! Hừ! Ta cắn!Ta cắn chết ngươi!

“Nha Nha.....” Đau đớn ở ngực khiến con người xanh lục Cổ Nguyệt Lan càng thêm thâm sâu, nhìn người con gái mình luôn khát vọng có được, luôn nâng niu cưng chiều bảo hộ trong lòng bàn tay, cơ thể yếu đuối mềm mại lúc này đang ở dưới thân mình, dục vọng ở phía dưới đang không ngừng kêu gào, bảo hắn sao có thể ngừng lại đây? Khẽ hừ một tiếng, nhắc người, nắm dục vọng nóng rực cứng nhắc của mình sát vào “hoa môn”.....

“A! Đợi đã! Sur phụ! Đợi một chút đã!”

“Ừm? Nha Nha lại nghĩ ra trò gì vậy?”

“Chúng ta có thể không làm không?”

“Không!”

“Thật sự không thể không?”

“Nha Nha, ta khuyên nàng nên bớt nói lung tung, tiết kiệm sức lực!” Lời dứt, Cổ Nguyệt Lan không thể nhẫn nại, bàn tay to ôm chặt lấy eo ta, nhắc một bên chân trần trụi của ta lên, nắm lấy phần nam tính, nhấm vào “hoa huyệt”, sau đó thẳng eo, “đoán kiếm” chuẩn bị cắm ngập vào.....

“A! Đứng!” Cảm giác đương đầu với nguy hiểm cùng kích động, hai thứ xen lẫn pha trộn đồng thời bạo phát tới kinh người, ta vội gờ chân, Cổ Hồ đang “lên cò súng” lập tức bị đập mạnh ngã lăn xuống đất.....

“Nha Nha, nàng định hại chết ta sao?” Đôi mắt dâm tà nheo nheo nhìn hai gò núi vì kích động mà không ngừng “tung tẩy”, nam nhân bị đập thẳng xuống giường không hề từ bỏ, tiếp tục tiến lên, khuôn mặt như ngọc vì dục hỏa thiêu đốt mà đỏ gay.

“Sur phụ, Nha Nha chưa chuẩn bị tâm lý tốt mà!!!!” Đối mặt với cơ thể nam tính đầy quyền rũ không ngừng áp sát, ta lùi, ta lùi, ta lại lùi!!!!

“Sur phụ đã chuẩn bị 8 năm nay rồi! Nha Nha không cần phải lo!” Móng vuốt dâm đẳng lại lần nữa nhen nhúm dục hỏa trên người ta, đôi mắt xanh quyền rũ chết người càng thêm nghiêm túc cùng mỉa mai.

“Sur phụ phần đó quá to, Nha Nha sẽ đau chết mất!” Sắc Hồ trời sinh dị phẩm, ta chỉ là một tiểu nha đầu bé nhỏ, tuyệt đối chịu không nổi hắn tàn phá!

“Không đâu! Sur phụ sẽ rất cẩn thận!” Đầu ngón tay lại rờ rẫm lần xuống, cuối cùng dừng lại trước “đào hoa nguyên”, từ nông đến sâu dần dần tiến vào trong.....

“Sur phụ, Nha Nha vẫn còn là trẻ nhỏ, ăn vào nhất định không ngon! Thiếu nữ hâm mộ người khắp thiên hạ, chỉ bằng người kiếm mấy cô để phát tiết được không?” Hừc! Hồ ly dâm đẳng!

“Nha Nha! Nàng vẫn còn sức để nói những nói cười sao? Xem ra sur phụ không cần phải “thương hoa tiếc ngọc” rồi!” Khẽ rút ngón tay ra, Cổ Nguyệt

Lan lần nữa đề ta xuống!

“A! Đợi đã! Đợi đã!” Trước khi dợ vật tiến vào, ta lại lần nữa kinh hô!

“Nha Nha! Đừng nghĩ nàng có thể thoát nổi! Hôm nay nàng không muốn làm cũng phải làm!” Cố định chắc cơ thể nhỏ bé không an phận ở bên dưới, nhẩn nại của Cổ Hồ bị mài nhẵn rồi!

“Sư phụ! Như vậy không đúng đâu!” Cho dù là còn một tia hi vọng, ta Vương Nha Nha quyết không từ bỏ!

“Nha Nha yêu dấu, nào, để ta ngắm nàng! Nha Nha! Ta thật sự vô cùng yêu nàng!”

“Nói dối! Yêu thì sẽ không cưỡng ép ta!”

“Nha Nha! Sư phụ quyết không cho phép nàng thành thân với tên biểu huynh gì đó!”

“Vậy cũng không cần phải.....làm chuyện này mà!”

“Hừ! Chỉ cần “tiên hạ thủ vi cường” mới có thể thành thoi một đời!”

“Có việc này! Thiên hạ vô số nữ nhân, Nha Nha muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn yêu kiều không có yêu kiều, nhất không hiểu Nữ Hồng, nhì không hiểu Âm Luật, ba không biết Tề gia nội trợ! Sư phụ! Người không cần phải ủy khuất bản thân như vậy!”

“Nha Nha có bình thường, có mập mập đi chăng nữa, sư phụ vẫn luôn thích Nha Nha!”

“Hừ! Lời ngon tiếng ngọt!”

“Nha Nha! Nào, đến đây! Lát nữa nàng sẽ rất thích cho mà xem!”

“Ừm.....Dừng tay.....”

“Thích không?”

“Ừ.....Sư phụ.....Chỗ đó của người thật sự quá to quá dài.....Nha Nha vẫn còn nhỏ.....Người nhất định không thể thỏa mãn được!”

“Không phải lo! Chúng ta cứ từ từ!”

“A! Đợi đã!”

“Nha Nha! Lại sao nữa vậy? Nếu cứ ngược đãi sư phụ như vậy,sau này đừng trách sư phụ không nương tình!”

“HU! Dừng bao cao su được không? Nha Nha không muốn làm bà mẹ trẻ vị thành niên đâu!”

“Vương Nha Nha!!!! Nàng đừng lằng nhằng lời thôi nữa! Xem ra ta phải thực hiện “bá vương giường cung” với nàng rồi!”

“A....” Một tiếng kêu đau đớn tới chói tai thốt ra từ miệng ta. Cảm giác đau đớn xé nát thân thể từ dưới truyền lên, nơi mềm mại mà chật hẹp hoàn toàn bị dục vọng cứng nhắc của hắc hung hăng chiếm lĩnh, bức tường mỏng manh yếu ớt cản không nổi sự thô bạo của hắn, cơ hồ rách toạc ra, từng thớ thịt mềm mại bên trong bị ma sát tới muốn tan nát, máu tươi chảy ra, khiến ta đau tới muốn ngất: “Hu.....Hồ ly thôi.....ta ghét ngươi.....Hu.....nhẹ chút.....Đau quá.....”

“Ừ.....” Nhìn ta vì đau đớn mà không ngừng run rẩy, Cổ Hồ vội vàng dừng lại động tác, để ta dần dần tiếp nhận hắn. Tha thiết gạt những giọt mồ hôi trên vàng trán mềm mại, sau đó ôm chặt lấy cơ thể đang cứng đờ lại, dịu dàng an ủi:

“Nha Nha.....ngoan.....nhẩn nại một chút.....một chút thôi.....”

“Hừ! Đều tại ngươi! Để ta đau chết đi!” Bất lực, ta chỉ còn cách đau đớn khóc rầm rức, mồ hôi hòa cùng nước mắt lăn dài trên má: “Hức.....Cổ Nguyệt Lan.....nếu như ta vì đau mà chết.....vậy ngươi chính là kẻ sát nhân.....”

“Nha Nha.....nàng thật là tiêu yêu tinh mê hoặc người mà.....”

^O^ ^O^ ^O^ ^O^

“Sư phụ.....ngươi.....tha cho con.....máu kết thúc được không.....Nha Nha thật sự mệt lắm rồi.....” Quả nhiên là dòng dõi mãnh thú, trường chiến này kéo dài quá lâu rồi, cơ thể đau đớn rã rời của ta sắp chịu không nổi!!!

“Cố chịu một lát! Ta không thể dừng lại được!” Ôm chặt lấy cơ thể mềm nhũn vô lực vì hoan ái quá độ mà gần ngất đi, Cổ Nguyệt Lan vẫn mãnh liệt hết lần này tới lần khác công kích, hết lần này tới lần khác thâm nhập vào chỗ sâu kín nhất của ta

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Gạo nấu thành cơm!

Ngoài phòng, ánh trăng như mơ màng, quần quýt lấy hơi sương, trong phòng, chỉ có tiếng thở dốc của nam nhân vì vận động kịch liệt mà phát ra. Cả căn phòng ngập tràn vị tình dục mờ ám, trên chiếc giường ngà voi chạm long khắc phượng là thân hình tròn bóng như ngọc, mái tóc dài như bị gỡ tung, quần lại với nhau nhân nhạ rù xuồng hai bên. Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của nam tử rịn ra từng giọt mồ hôi tình dục, đôi mắt xanh lục thâm sâu mang theo mị hoặc cùng cảm dỗ khiến người khác điên cuồng, cơ thể săn chắc đang khóa chặt lấy nữ nhân đáng thương yếu ớt, dục cùng khí tận nằm bên dưới! Từng đợt triều cường đi qua là từng trận công kích xung động ập tới, cơ thể ta có mũm mĩm béo tốt cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể trụ nổi!

“Sur phụ! Đã xong chưa?” Có trách thì chỉ trách ông già lúc bé ép ta nuốt toàn kì hoa dị thảo, 8 năm nay lại được Cổ hồ ly đầy dã tâm công phu chăm bón, nếu như là đàn bà con gái bình thường, dưới đòi hỏi mãnh liệt cùng nhau “viết sách cấm” của hắn, đảm bảo sớm đã hôn mê bất tỉnh!

“Sắp rồi! Nha Nha! Nhẫn nại một chút thôi! Ai bảo nàng đẹp như vậy?” Đôi mắt ngọc bích đắm đuối ngắm cơ thể duy nhất trên thế gian có thể khiến hắn đánh mất trái tim mà si mê đến khờ dại, tên trùm đầu sỏ không màng tới van lơn khẩn thiết của ta, nhắc hai chân mũm mĩm lên vát qua eo hắn, lại đặt bé mông hồng hào ngồi trên hạ thân hắn, rồi vẫn cứ tiếp tục hăng say ra sức công kích, vô số chục lần ra ra vào vào xong, mới điên cuồng xông thẳng vào “thâm cung” ghi vào “bí sử”, sau đó thỏa mãn dừng lại.

(Me mệt dịch H lăm oy!!!!!!!!!!!!!! Ngồi cứ cười ngoác hết cả miệng, mỗi mồm lăm!!!!!! *****Hà hà,hay là lần sau cứ đoạn H thì né, lược đi 3000 chữ nhĩ, không thì sái cả quai hàm*****Ai đồng ý gĩa tay bấu quết!)

“Nha Nha, mệt chưa?” Cổ Nguyệt Lan tha thiết nồng nàn vô bờ bến bế cơ thể mệt mỏi rã rời vô lực của ta lên, nhẹ nhàng đặt môi hôn ta như đang hôn bảo vật quý báu nhất trần gian, dịu dàng giúp ta lau mồ hôi, chu đáo tỉ mỉ lấy chân quần quanh người ta, cơ thể săn chắc vạm vỡ tràn ngập nhu tình ôm ta vào lòng. Ta cảm giác thấy phần nam tính của hắn vẫn kiên cường bất khuất, cứng ngắt gác chọc chọc bên “hoa tâm” của mình!

“Hức.tên khốn mặt người dạ quỷ nhà người.hu.eo ta đau.giúp ta xoa xoa.” Kịch liệt vận động “trường kì kháng chiến”, cơ thể ta vốn đúc kết từ thói “ham ăn biếng lăm” nên đương nhiên chống không trụ lại hắn!

“Ha ha.tiểu nha đầu yêu dấu của ta.đỡ chút nào chưa.” Bàn tay mát lạnh nhẹ nhàng nắn nắn xoa xoa vòng eo tròn tròn đương đau nhức vì vận động quá độ, tuy vẫn muốn “phân long đảo phượng” thêm một lần nữa, nhưng nhìn cơ thể bé bỏng đang thoi thóp bên cạnh, sợ sẽ không chịu nổi “viết” thêm một trang “cấm thư” nên hắn chỉ còn cách cưỡng chế bản thân cố gắng chịu đựng mà thôi!

“Ừm.lực vừa đủ.ta đi ngủ đây.ta cảnh cáo người.đừng có đụng vào ta nữa đó.” Mái đầu nhỏ xinh dụi dụi tìm vị trí thoải mái trong vòng ôm ấm áp của hắn, vốn mệt lử, nên ta rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

“Nha Nha dễ thương! Ngủ ngon nhé!” Nhìn đôi mắt chập chờn, hai má ửng hồng, khoe miệng cong cong xinh xinh, bờ môi tươi tắn bóng bẩy, Cổ Nguyệt Lan ôm gọn cơ thể nhỏ nhắn đang cuộn tròn theo bản năng lùi ra xa vào lòng.

“Mmm.Đừng động đây.” Nằm cạnh “lò sưởi”, ta theo bản năng dính sát lại.

“Ngoan.ta không động đây nữa.mau ngủ đi.” Cổ Nguyệt Lan khe khẽ an ủi thân hình bé bỏng không an phận, sau đó lặng lẽ ôm chặt lấy người yêu, nhắm mắt, nén dục hóa đang lần lần đẩy lên xuồng, cảm nhận thấy người yêu đang vơ tay quàng chân vắt lên người mình, khoe miệng cong cong hiện ra nụ cười mãn nguyện nhưng lại có phần bất lực.

Dưới ánh trăng bằng bạc, ngọc bội phượng hoàng trước ngực ta khẽ phát ra ánh sáng vàng nhạt ảm ảm.

Hôm sau, mặt trời lên ba con sào.

“Cổ quản gia! Nha Nha vẫn chưa thức dậy sao?” Lâm Đại Đại sốt sắng, lần thứ 12 hỏi Cổ Ba quản gia!

“Vương phu nhân xin đợi một lát! Nha Nha tiểu thư sắp tới rồi!”

“Hừ! Môn chủ nhà các người đâu? Đường đường nhất gia chi chủ lại không hiểu lễ nghĩa môn quy thiết đãi khách quý sao?”

“Môn chủ chắc cũng sắp tới rồi! Xin hai vị kiên nhẫn đợi thêm một lát!”

“Không được! Cổ quản gia, dẫn ta tới phòng của Nha Nha đi! Đứa bé này, thật ham ngủ mà!”

“Việc này?”

“Sao vậy? Có việc gì không thể nói cho người khác biết sao?”

“Dạ! Không phải, chỉ là môn chủ xưa nay luôn không nỡ để Nha Nha tiểu thư dậy sớm, cho nên.”

“Không sao! Cổ quần gia, xin dẫn đường!”

“Dạ! Hai vị, mời qua lối này!”

Trước Nguyệt Cư, mang theo tâm trạng thắc thỏm lo âu, Cổ Ba lão bá khe khẽ gõ cửa phòng!

“Môn chủ!”

“Vào đi!” Nhẹ nhàng đặt bé con vẫn ngủ tới hồ đồ sang bên, Cổ Nguyệt Lan lặng lẽ ngồi dậy mặc quần áo.

“Các người đang làm cái gì vậy!!!!” Một giọng nói nghiêm nghị xuyên suốt phá tan không gian mờ ám trong căn phòng, Lâm Đại Đại không thể tin nổi mở tròn mắt, cơ thể yếu ớt mong manh nếu như không có tướng công vội vàng đỡ lấy, e rằng sớm đã khụy xuống nền đất cứng lạnh ngắt rồi!

“Mmm.....Mới sáng sớm.....ai mà ồn ào vậy.....?” Hàng mi cong vút như búp bê chớp chớp vài cái, ta nhìn gã đàn ông quần áo xộc xệch bên cạnh, nhìn bản thân không một mảnh vải che thân dưới chân, lại nhìn khuôn mặt tức tối trắng bệch của mẹ mĩ nhân cùng nét mặt nghiêm nghị của ông già đẹp lão, tiếp tục quay sang nhìn Cổ Ba lão bá hết mực trung thành đang đứng kề bên. Kì lạ, giờ tay đập đập trán, có gì không đúng nhỉ?

“Nha Nha! Mau mặc quần áo nào, như vậy sẽ cảm lạnh đó!” Trước khi chần trợt xuống dưới ngực, Cổ Nguyệt Lan nhanh tay lấy áo trùm kín mình: “Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân! Cổ Mỗ sẽ chịu trách nhiệm!”

“Hừ! Cổ công tử gọi như vậy e rằng quá sớm đó! Ta không nhớ từ khi nào đã gả con gái cho người?”

“Các người mau mặc quần áo vào! Ta cùng với cha Nha Nha ra đại sảnh chờ!” Quay người, Lâm Đại Đại bị dọa cho kinh hãi lập tức bước ra khỏi phòng.

“Hừ! Nguyệt công tử quả nhiên tốc độ ra tay chớp nhoáng!”

“Nhạc phụ đại nhân quá khen! Cổ Mỗ cùng Nha Nha chỉ là do hai bên cùng cam tâm tình nguyện, kim lòng không đặt mà thôi!”

“Hừ! Chỉ có nha đầu ngốc nghếch nhà ta mới dễ bị người lường gạt! Ta nói lại một lần nữa! Đừng gọi ta “nhạc phụ đại nhân”!”

“So với tất tần tật hành vi của Nhạc phụ đại nhân năm đó, tiểu tể chỉ như “múa riu qua mắt thợ” mà thôi!”

“Cổ Nguyệt Lan! Người giỏi lắm!”

“Nhạc phụ đại nhân! Người tám lạng kẻ nửa cân thôi!”

Cổ Ba lão bá với danh hiệu diễn viên phụ xuất sắc nhất giật giải Oscar, trước khi ra khỏi phòng liền dùng ánh mắt ý vị sâu xa giao tiếp với Cổ Nguyệt Lan một thoáng!

Nhớ lại từng giây từng khắc tối qua, ta lặng người, đờ như khúc gỗ để mặc cho Cổ Hồ vừa giúp mình mặc quần áo vừa tranh thủ ăn vụng đậu hủ, Vương Nha Nha ta, sảy chân một bước ân hận cả đời, bữa tiệc Hồng Môn Yến này, ta phải làm sao để đối phó lại đây????

Hồng Môn Yến, xuất phát từ điển tích thời chiến quốc

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của Tần quốc thời bấy giờ) Người tham dự có: Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khối nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Hồng Môn Yến chính là bữa tiệc mở ra để mượn cơ hại người!

(Các nàng “ên u ô ốt” (lên google search), (thông cảm mẹ cười sái hàm oy >

“Cổ Nguyệt Lan, giao Nha Nha cho người làm đồ đệ, không ngờ người lại.....Haiz.....Đứa con gái đáng thương bé bỏng của ta.....lại bị người.....”

“Nguyệt công tử! Người đã hủy hoại trình tiết của Nha Nha nhà ta, người bảo sau này nó...”

“Đại Đại! Đừng khóc!”

“Nhạc mẫu đại nhân! Cổ Mỗ cùng Nha Nha sớm đã ý hợp tâm đầu, mong hai vị tác thành!”

“Cha.....mẹ.....không phải đâu.....con gái không có.....”

“Nha Nha chỉ là đang thẹn thùng mà thôi! Xin hai vị chớ lấy làm lạ!”

“Ư.....Ư.....” Bị Cổ hồ bịt chặt miệng, ta chỉ còn cách lắc đầu quỳ quạy biểu thị phản đối!

“Nha Nha cùng biểu huynh của nó sớm đã có hôn ước! Lần này, tướng công, chàng nói phải làm sao bây giờ?”

“Việc này, ta nghĩ thằng bé Nhã Thần đó chắc không ruồng bỏ Nha Nha của chúng ta đâu!”

“Tướng công, chàng không phải là không biết tính cách của thằng bé Nhã Thần đó! Nếu như để lộ ra ngoài, không biết thằng bé đó sẽ làm loạn lên cỡ nào? Hơn nữa, phụ thân, người.....Haizz.....”

“Đúng vậy! Tục ngữ có câu ‘tri nhân tri diện bất tri tâm’, Nguyệt công tử, bề ngoài anh minh lỗi lạc, đường đường chính chính, ai ngờ lại có thể lén lút âm thầm trong bóng tối tạo ra cơ sự này.....”

“Hai vị, tiểu nhân xin hai vị hãy xét đến tình cảm ‘cầm lòng không đặt’ mà ‘cam tâm tình nguyện’ của Môn chủ và Nha Nha tiểu thư, tác thành cho hai người họ, hơn nữa Nha Nha tiểu thư và Môn chủ ân ái dị thường, chỉ sợ, chỉ sợ, sớm đã mang thai Tiểu chủ nhân rồi không biết chừng!”

“Ừ.....ừ.....” Cô lão bá, Vương Nha Nha ta thường ngày đối xử với người tốt như vậy, sao người có thể “dâng ta lên miệng Hồ” chứ?

“Nha Nha! Không cần lo lắng! Nhạc phụ và Nhạc mẫu sẽ tác thành cho chúng ta mà!”

Đôi con người xanh lục thâm tình tha thiết cùng đối thị với đôi con người đen thẫm muốn khóc mà không còn nước mắt của ta: “Nha Nha, có sự phụ ở đây! Không có gì phải sợ!”

“Ừ.....ừ.....” Ta phản đối hôn nhân mua bán, ta muốn được tự do hôn nhân!!!

“Con gái mệnh khổ của mẹ! Nha Nha mệnh khổ của mẹ! Đều tại người, nói cái gì mà cho con gái đi tầm sư học võ, đều tại người!”

“Đại Đại! Đừng khóc nữa! Nếu Nguyệt công tử cùng con gái chúng ta thật lòng yêu nhau, chúng ta cũng nên tác thành cho hai đứa chúng nó thôi!” Nhìn ái ân thê gối tay trò chi thẳng trách cứ mình, Dược Vương vội vàng quay sang ủng hộ Cổ Nguyệt Lan!

“Đúng thế! Tại hạ nhất định sẽ đôi đôi chăm sóc Nha Nha thật tốt! Đời này kiếp này chỉ nguyện một lòng yêu Nha Nha mà thôi!”

“Bỏ đi! Sự đã vậy, đại thọ mừng 60 của phụ thân, Nguyệt công tử cũng cùng với chúng ta lên đường đi!”

“Tạ ơn Nhạc mẫu đại nhân!”

“Ừ.....ừ.....” Ta thì sao? Đây! Đây! Lẽ nào các người không cần hỏi ý kiến của ta sao? Là đương sự, ý kiến của ta mới là quan trọng nhất chứ, các người có hiểu không vậy????

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mộng thành thực!

Dưới cái than ngắn thở dài đạo đức giả của ông già đẹp lão cùng khuôn mặt đau xót thật lòng lo âu của mẹ nữ nhân, Vương Nha Nha ta cuối cùng được tuyên bố là “Hoa đã có chủ”, bị ép thành đôi với Cổ hồ. Lườm lườm cái cười gian ác chí của Cổ hồ cùng những giọt nước mắt nóng hổi đầy về an ủi của Cổ Ba lão bá tiếp tay cho giấc. Vương Nha Nha ta, lẽ nào, cả đời phải sống như vậy???

“Nha Nha! Vui mừng cũng không cần phải khóc đến như thế mà!” Mẹ nữ nhân cũng rung rung ngắn lệ lấy khăn tay thơm ngào ngạt, dịu dàng lau lệ châu đang lăn dài trên hai gò má xinh xinh.

“Mẹ.....” Vừa nghĩ tới cuộc sống bị Cổ hồ áp bức chà đạp sau này, nước mắt ta càng rơi to! Mẹ yêu dấu, con trông như vậy, con mắt nào của mẹ nhìn thấy con vui về chứ?

“Nhạc mẫu đại nhân! Giờ cũng không còn sớm! Chúng ta lên đường thôi!” Kéo ta về cạnh mình, mỗ Hồ biến thái đáng ghét nở ra nụ cười nham nhảm điệu, hàm răng trắng đều tăm tắp khoe ra, mê hoặc tới mức mẹ nữ nhân lập tức thu lại nước mắt!

“Nha Nha sau này đều phải nhờ cậy Nguyệt Lan con chăm nom rồi!” Lâm Đại Đại đang soi xét hiền tế, càng nhìn càng thấy ung, sớm đã bị vẻ ngoài đẹp đẽ của Cổ hồ lừa gạt tới mức công nhận địa vị của hắn rồi!

“Nhạc mẫu đại nhân, xin người an tâm!” Lục ý trong đôi mắt hồ ly hẹp dài thoáng bóng bèn, khẽ miệng quỵn rũ khẽ nhếch lên: “Có tiểu tể bên cạnh, đảm bảo Nha Nha sẽ HẠNH phúc vô bờ!”

“Hừ! Tri thức bất lương!” Nhìn quan hệ chàng rể với mẹ vợ hòa hợp không biên giới, ta cùng ông già không hện mà đồng thanh nghiêng răng kèn kẹt hừ lạnh!

Trước Huyền Nguyệt sơn trang là hai cỗ xe ngựa hoa lệ lệ, đương đứng chờ sẵn theo mưu tính. Để tránh Cổ hồ trước ngày thành thân lại gây ra chuyện trái với luân thường đạo lý, mẹ mĩ nhân bất chấp phản đối kịch liệt của ông già, kiên quyết cùng ta ngồi 1 xe, còn hai gã đàn ông luôn gằm ghè gròm gròm nhau với Tiểu Bạch Thái đáng thương ngồi trên chiếc xe còn lại.

Ngày đầu tiên xuất phát, Dục Vương cha dựa vào có lo lắng cho sức khỏe mà gạt mẹ mĩ nhân lên xe ngựa của ông 3 lần, Cổ hồ ý đồ quấy rối tình dục ta 10 lần, dưới phản kháng kiên trì đến cùng của ta, mỗ Hồ chỉ còn cách “quên Nha” thờ dài bất lực, đành xoa xoa nắn nắn cánh tay mồm mồm, hôn hôn liếm liếm bé môi xinh xinh dễ thương của ta!

Ngày thứ hai, ông già dắt mẹ mĩ nhân đi đâu đó nguyên một canh giờ, nhân cơ hội, sắc Hồ tận lực cưỡng bức dụ dỗ, mưu đồ lột quần áo lột ta ra ăn cùng nuốt tận, giữa đường bị Tiểu Bạch Thái xông vào quấy phá, mỗ Hồ “sắc dục công tâm” (nhịn sắc, dục mà đau đớn) chỉ còn nước “vắt chân lên cổ bò chạy” khi mẹ mĩ nhân áp về!

Tối ngày thứ 3, tại căn phòng chữ “Thiên” của khách điểm.....

“Hừ! Ngươi tới làm gì?”

“Nhạc phụ đến làm gì thì tiểu tể đến làm cái đó!”

“Cổ Nguyệt Lan! Ngươi!”

“Đêm xuân đáng giá ngàn vàng! Thiết nghĩ, Nhạc phụ đại nhân vẫn nên ra tay sớm thì hơn!”

“Nha Nha trúng mê dược ta đặc biệt chế ra! Cho dù có vận động kịch liệt nó cũng không thể tỉnh lại, nhớ kĩ là trước khi trời sáng thì trả nó về phòng!”

“Tiểu tể rõ rồi!”

“Nha Nha vẫn còn nhỏ, ngươi nhớ phải biết tự kiềm chế!”

“Tiểu tể tự biết định đoạt!”

Hai gã đàn ông gian manh thâm hại, mỗi kẻ ôm lấy người đàn bà của mình, biến mất trong màn đêm.....

“Nha Nha! Vẫn còn ngủ sao?” Nuốt lấy cánh môi non nót mơn mơn của ta, đầu lưỡi linh hoạt của Cổ Nguyệt Lan cứng rắn tách hai hàm răng của tiểu nhân nhi bên dưới, luồn vào tìm đầu lưỡi nhỏ xinh thơm tho.....

“Ua....” Cảm giác phía trên bị đè nặng, ta khẽ ngọ nguậy cơ thể quỵên rũ, vốn muốn mở mắt ra nhìn thì lại bị cơn buồn ngủ ập tới bao trùm!

“Nha Nha.....ngủ đi.....sur phụ không làm nằng thức giấc đâu.....” Gã đàn ông bên trên dùng lưỡi và môi “vẽ chân dung” thân hình yêu kiều, từ bầu ngực căng tròn tới hai đôi chân ngọc ngả trắng nõn, khẽ mút, khẽ liếm, khiêu khích từng tắc từng tắc một.

Trong mơ màng, ta chỉ nhìn thấy đôi con ngươi xanh lục sâu không thấy đáy luôn dán chặt vào người mình, luôn nhìn ta chìm đắm, mê mị trong mắt hấn.....

“Không muốn.....” Bàn tay mồm mồm nắm mạnh một phát, cơn hồ ly biến thái, lẽ nào, hấn còn chui cả vào trong giấc mộng của ta quấy nhiễu?

“Quả dưa tròn, quả nhiên là ương bướng!” Bất lấy nắm đầm, mỗ Hồ nham nhở liếm quanh lòng bàn tay nhỏ nhắn hồng hào thơm tho, bàn tay càn rỡ bắt đầu ngoa du trên cơ thể mềm mại, yêu kiều. Bờ môi lướt tới trước ngực, qua lớp áo cách trở, liếm láp khiêu khích hai trái anh đào đang dựng đứng của ta, cảm nhận thấy người con gái bên dưới đã bị dục vọng thiêu đốt nóng như lửa, hấn khẽ hừ một tiếng, nhồm dầy, vội vàng cởi bỏ quần áo của mình.....

“Hức.....Nặng.....Cút đi.....” Trọng lượng bên trên càng ngày càng nặng, chìm trong cơn mê không thể tỉnh lại, ta chỉ còn cách khẽ rên kháng nghị.

“Đừng động đây!” Động tác của Cổ Nguyệt Lan càng thêm mãnh liệt, hai tay bóc từng lớp áo đáng thương của mĩ nhân, một tay đỡ thắt lưng, một tay nhanh chóng luồn vào giữa hai chân non mịn, sờ soạng, sờ rầm.....

“Hức.....ta không muốn.....” Trong mơ, đầu ngón tay lạnh ngắt cùng bờ môi nóng bỏng khiến ta dấy lên từng đợt khoái cảm, làm cơ thể nhỏ bé rùng mình không ngớt, ta chỉ có thể khẽ rên rỉ, bàn tay nắm chặt lấy ga giường bắt đầu run rẩy, tại sao, giấc mơ này lại thật như vậy?

“Nha Nha! Chuẩn bị xong chưa?” Mỗ Hồ bên trên nhấc bé mông mềm mại của ta lên, banh banh tách tách, khiến cho “hoa khẩu” của ta phơi bày ra trước mắt hấn.....Chậm rãi cúi đầu, Cổ Nguyệt Lan há miệng ngậm hai cánh hoa ở hai bên, chốc chốc lại liếm láp, cắn cắn, cạ cạ “bé hạt nho” mẩn cảm, ánh mắt thỉnh thoảng lại dán chặt vào biểu cảm “động tình” trên khuôn mặt ta.....

“A!!!!” Trời ơi, giấc mộng này còn tiếp diễn tới khi nào nữa?

“Nha Nha! Sư phụ đến đây!” Nói đoạn, hạ thân đột nhiên thúc mạnh, vật cứng ngắc nóng bỏng hoàn toàn không đi vào hết, vì hai vách tường bóng rầy, chật chội đương nút lấy vật nóng rực của hắn, co bóp kịch liệt khiến khoái cảm như đại hồng thủy ập tới bao phủ toàn cơ thể hắn. Mồ hôi trên trán, nung theo gương mặt như ngọc, tí tách nhỏ xuống bụng của nữ nhân bên dưới. Lý trí còn sót lại hoàn toàn không cho hắn bắt chập tất cả mà co rút, hắn chỉ từ từ di chuyển, không quá gấp gáp cũng không quá chậm chạp, thỉnh thoảng lại xoay xoay vật cứng dựng đứng, để cho người yêu bên dưới dần dần thích ứng với tần suất ra vào.....

“Hồ ly thôi! Ta muốn ngủ! Nhanh lên chút được không?” Trong mơ, bị hắn ngược đãi hành hạ tới sắp phát điên, ta lớn tiếng mắng nhiếc.

“Ha ha! Bé con nghịch ngợm! Nàng có biết bản thân đang nói gì không? Được! Ta sẽ chiều theo ý nàng!” Hừ một tiếng, Cổ Nguyệt Lan như ngựa hoang đứt cương, phi như điên đại trong cơ thể ta, phần nam tính cực đại mỗi lần đều rút ra toàn bộ, sau đó lại cắm thẳng ngập vào trong, khoái cảm sản sinh do xung động kịch liệt như bão táp cuốn cả hai vào vòng lốc xoáy. Hơi thở của hắn càng ngày càng nặng nề, ra ra vào vào càng thêm nhanh chóng mãnh liệt dị thường, hai tay bóp lấy “nạm ngọc” không ngừng đưa trước mặt, nhào tới lặn lui, bờ môi cũng bắt đầu theo sau mút mát.....

“Cồ hồ ly! Xong chưa? Ngươi rút cuộc có để ta ngủ không?” Một lúc, ta dùng đầu móng tay rẹt một đường máu lên lưng hắn: “Hừ! Cho ngươi đau chết đi!”

“Sắp rồi!” Tiếng thờ đóc vang lên bên tai, trong mộng hoàn toàn bất lực phản kháng, ta chỉ có thể cùng hắn trầm luân hết lần này tới lần khác.....

“Nha Nha! Lại ngủ quá giấc rồi!” Đập vào mắt là dung nhan tuyệt mỹ cùng nụ cười dịu dàng vô bờ bến của mẹ nữ nhân.

“Tối qua mẹ luôn ngủ cạnh con sao?” Nhìn quần áo chỉnh tề không có một nếp nhăn, ta thử cử động cơ thể mệt mỏi rã rời, hạ thân khẽ đau buốt, tối qua, thật sự chỉ là một giấc mơ thôi sao?

“Đương nhiên rồi!” Mẹ nữ nhân triu mến khẽ dí tay vào trán ta: “Mau dậy đi thôi! Nguyệt Lan đã chuẩn bị bữa sáng chờ sẵn rồi đó!”

Khi ta thay xong quần áo, bước xuống lầu, mồ Hồ đương nhàn nhã dựa người vào thành ghế, toàn thân cơ hồ đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ưu nhã thâm nhi tách trà. Vây quanh hắn là một đoàn mỹ nữ với trái tim ngưỡng mộ cuồng nhiệt sớm đã nhảy vọt lên trên hai tròng mắt.....

“Nha Nha! Ăn chậm một chút!” Không màng tới đám fan girl xinh tươi rạng rỡ mỗi người một vẻ bên cạnh, Cổ Nguyệt Lan vừa mờ ám nhẹ nhàng lau lau khóe miệng còn dính thức ăn của ta, vừa giúp ta chan bát cháo thịt gà xé nhỏ: “Tối qua ngủ ngon không?”

“....Rất.....ngon.....” Nhìn con hồ ly trước mặt, ta không thể không nhớ tới giấc mơ tối qua, ngọam một miếng bánh bao nhân thịt rô to! Hừ! Hồ ly thôi! Nếu không có ngươi, ta còn ngủ ngon hơn!

“Ha ha! Vậy thì tốt!” Trước khi cúi đầu thâm nhi ngậm trà, đôi mắt xanh lục thoáng lóe lên tia đắc chí.....

Thông báo: 30/4 – 3/5, mẹ nghỉ đi du lịch! Hẹn gặp lại các nàng vào 4/5! Byeeeeee!

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phong thái của Sói

Mười ngày sau, tại kinh thành phồn hoa hưng thịnh của Lang quốc.

“Tiểu Bạch Thái! Mau lại đây! Tỷ tỷ dẫn đệ đi ăn kẹo hồ lô!” Vẫy vẫy quả cầu trắng tuyết ở đằng sau, ta rảo bước tới sạp hàng rong bên cạnh.

“Ăn chậm một chút! Cần thận nghen đó!” Cung chiều vô bờ bến nhìn tướng ăn không có lấy một chút ưu nhã ngọam từng miếng to của ta, Cổ Nguyệt Lan ném cho ông chủ sạp hàng một ít bạc vụn, nhắc con hồ ly béo ú cũng đương ăn ngon lành ở dưới đất lên, bám theo sát gót ta.

“Hừ! Nha đầu “ếch ngồi đáy giếng”! Cả ngày chỉ biết có ăn!” Nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của ái thê, Dục Vương thận trọng không cho dòng người đụng vào mẹ nữ nhân!

“Tướng công! Nha Nha còn nhỏ! Nghịch ngợm cũng là điều thường thấy mà!” Ánh mắt dịu dàng theo sau tiểu cô nương áo hồng đằng trước, Lâm Đại Đại cảm giác nhà có con gái lớn sắp xuất giá: “Haiz, không ngờ rằng con gái của chúng ta sắp trở thành thê tử của người khác rồi!”

“Mẹ! Mẹ có muốn ăn không?” Nhón lấy một quả đồ mọng, lờ nét mặt không vui của mẹ Hồ, ta giơ lên trước miệng mẹ nữ nhân.

“Mấy loại thức ăn bụi bặm hôi hám dọc đường này sao có thể cho Đại Đại ăn được chứ?”

“Mẹ không cần đâu! Nha Nha ăn đi!” Nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên má hồng hồng của ta, mẹ nữ nhân khéo léo nhắc nhở: “Lát nữa là đến bữa trưa, không nên ăn nhiều quá con à!”

“Ồ ha!” Vừa mới định đưa quả mọng đó lên miệng thì bỗng Hồ đột nhiên kéo tay ta về phía hán, há miệng cắn một miếng rồi nhai nhai nuốt nuốt, thuận đường liếm liếm ngón tay trở nhỏ nhắn của ta, đôi mắt phượng hẹp dài mờ ám nheo nheo lại: “Ừm! Chả trách Nha Nha lại thích! Quả nhiên rất ngon!”

Kính tằm lau đi lau lại đầu ngón tay dính đầy nước miếng của bỗng Hồ vào bộ quần áo trắng như tuyết của hán! Hừ! Quả nhiên là con hồ ly biến thái, giữa thanh thiên bạch nhật dám chòng ghẹo con gái nhà lành ngay trên phố!

Rầm rập tiếng vó ngựa phi nước đại truyền tới, dòng người trên phố bỗng chốc xáo xáo!

“Này! Lão Hoàng! Có chuyện gì lớn xảy ra vậy?”

“Nghe nói Lang Vương gia đánh bại Bắc quốc! Chiến thắng trở về!”

“Tứ vương gia quả nhiên là phúc tướng của Lang quốc chúng ta! Mỗi lần vương gia xuất trận là địch quốc đều bị đánh cho tơi bời tan tác!”

“Nói đến vị vương gia này, ngoài uy danh “bách chiến bách thắng” trên chiến trận ra, ha ha, lão Mã, lão có biết vị vương gia đó còn có sở trường gì không?”

“Lão Hoàng, lão không phải không biết, ta là người quê mùa, nào có biết gì về vị vương gia đó!”

“Họ hàng của ta là đầu bếp trong phủ của vị vương gia đó. Ông ấy nói.”

“Lão Hoàng, đừng có thừa nước đục thả câu nữa! Mau nói ra đi!”

“Việc này! Ông ấy nói Tứ vương gia đó trời sinh dị phẩm, có thể đêm ngày cùng vô số mỹ nữ hoan ái! Mỹ nữ trong hậu viện của vị vương gia ấy còn đẹp hơn gấp vạn lần so với phi tần của lão Hoàng đế!”

“Chúng ta không có điểm phúc đó nhì?”

“Còn phải nói! Người ta bề ngoài anh tuấn bất phàm lại quyền cao chức trọng, khuê tú nhà quan lại, bích ngọc nhà tiểu thương, hoa khôi thanh lâu đều tranh nhau chen lấn tới toét đầu chảy máu, chẳng phải đều muốn bước vào được cánh cổng lớn của phủ Tứ vương gia hay sao? Lão xem, đứng chen lấn xô đẩy ở hàng trên cùng không phải là các cô nương xinh đẹp trẻ trung trang điểm lộng lẫy sao?”

“Ha ha! Chúng ta là những người không liên can! Tốt hơn hết là đừng chen lên trước!”

“Ái! Các người đừng chen nhau mà!” Bị đẩy vào dòng mỹ nữ điên cuồng tranh nhau chen lên đầu, ta bị thất tán với Cổ hồ, giờ sắp bị người ta nén cho tắc thở rồi! Dưới tình thế bất lực, ta chỉ còn cách la to: “Này! Buông ta ra! Ta muốn ra ngoài!”

“Hừ! Đừng tưởng có chút nhan sắc mà Tứ vương gia sẽ thích người!” Một cô gái dát vàng dát ngọc lên người khinh thường nhìn ta bằng nửa con mắt!

“Đừng vậy! Béo tròn béo quay hết quả dưa hấu như người mà cũng đòi tranh giành với chúng ta!” Mỹ nữ quê mùa chân to tay thô gạt một phát, ta lập tức liền bị đẩy lùi về phía sau!

“A! Mau nhìn kia! Vương gia đến rồi! Mau nhìn kia! Hu! Vương gia! Thiếp ở đây!” Bên cạnh là một thanh lâu nữ tử để lộ hai bả vai trắng nõn, sức nước mùi phấn son đương hưng phấn hò reo!

Trong vòng vây của dòng mỹ nữ điên cuồng, chỉ nhìn thấy một đoàn quân áo đen kiêu căng ngạo mạn đương rầm rập phi tới!

Tự cao tự đại ngồi trên lưng con ngựa cũng đen sì, Lang Minh Thần khoác trên mình bộ quần áo đen tuyền dát vàng óng ánh, mái tóc búi cao, cố định bằng một chiếc trâm đen lẩy, từng sợi tóc đen nhánh quăn rừ rừ xuống hai bờ vai, tự nhiên vô cùng lộ ra uy nghiêm bá chủ thiên hạ, đôi mắt xanh lam tà mị chốc chốc lại quét qua hàng hàng mỹ nữ xinh đẹp rực rỡ gấm hoa, chòng ghẹo phóng ra luồng điện nghìn Volt khiến cho thực nữ danh môn, tiểu thư phú gia, bích ngọc tiểu thương đều chết lịm! Binh đoàn áo đen đi tới đâu là hoa tươi sắc sỡ, khăn thơm sức nước, thư tò tình dạt dào, pháp phối tung bay tới đó!

“Vương gia! Mau ngoảnh lại nhìn thiếp! Thiếp là Tiểu Thúy ở Trần Gia Thôn! A! Ngài quay lại nhìn rồi!” Tỷ tỷ quê mùa giọng như chuông rền hò hét, vang dội tới mức hai bé mềnh nhĩ của ta đều ơ ơ ơ ơ!

“Hừ! Người đừng có tơ tưởng, người vương gia nhìn là ta!” Thiên kim phú gia dùng chiếc khăn thơm giơ lên bịt mũi: “Kính quá! Toàn mùi đất tanh nồng, thối ngạt chết người ta mất!”

“Hai vị tỷ tỷ, để cho muội muội chen vào trong được không?” Ta thận trọng dè dặt tránh luồng sét từ âm ti phóng lên, nhẹ nhàng nói với hai cô nương xinh đẹp: “Thực ra, hai tỷ tỷ đều sắc nước hương trời, đều xứng với danh xưng phu nhân của vương gia mà!”

“Xem như người có mắt đó!” Hai người vừa giãn ra khỏi nhau, ta liền hít thật sâu bầu không khí trong lành lâu ngày mới được thở!

“Cho ta qua! Cho ta qua! Hu! Vương gia!” Khuê nữ liễu yếu đào tơ, hiếm khi được bước ra khỏi phòng, yếu ớt vô lực van lơn thống thiết bên cạnh ta: “Muội muội! Có thể nhường chỗ cho tỷ tỷ được không?”

“Được!” Nhón chân né sang một bên, mỹ nhân vội vàng chen lên trước mặt ta, không gian chật hẹp càng khiến cho đoàn lang nữ càng thêm điên cuồng!

“Đừng chen!” Tỷ tỷ quê mùa sức khỏe như voi, hích cái mông tròn, gần giọng cảnh cáo khiến cho tỷ tỷ yếu ớt bên cạnh ta bị dọa cho mất mặt.

“Ai ya! Đừng đẩy ta! Đừng đẩy mà! Chỉ là một gã đàn ông, có gì hay ho chứ?” Một con sói háo sắc đi đâu cũng phóng điện, có đẹp, có giàu, có quyền cao hơn nữa thì cũng chỉ là rác rưởi!!!!

Mắt sói xanh quét qua chỗ ta, đám mỹ nữ si dại càng thêm điên loạn!

“Vương gia! Thiếp yêu ngài!” Tỷ tỷ quê mùa bạo dạn tỏ tình giữa phố đông người!

“Vương gia! Nhớ tới Các Mãn Cư của thiếp nha! Tích Ngọc sẽ chuẩn bị món khoai khấu, canh đậu phụ bát bảo cho người!” Thiên kim phú gia lập tức cuồng nhiệt tung khăn thơm!

“Vương gia! Như Hoa ở Xuân Phong Lầu đợi người tới~~~~” Chớp chớp đôi mắt thủy tinh long lanh, Như Hoa tỷ tỷ diễm dứa lờ lợt liếc mắt đưa tình giữa thanh thiên bạch nhật!

“Vương gia! Húc! Thiếp cuối cùng cũng được tận mắt nhìn thấy ngài rồi! Hu! Hạnh phúc quá!” Tỷ tỷ yếu ớt khóc như “mưa trút hoa lê”, đáng thương vạn phần, khiến ta bất giác than thở, vì loại đàn ông rác rưởi đó mà si mê cuồng dại, có đáng không?

Đương lúc đoàn mỹ nữ chen lấn xô đẩy, Lang Minh Thần chỉ chăm chăm nhìn vào một điểm, bỗng nhiên thúc ngựa, phi tới!

“A!!!! Vương gia lại đây kìa!” Tiếng hét chói tai vừa dứt, nhác thấy con ngựa đen sì đang phi tới chỗ mình, ta vội vàng biến thành “đà điều rúc đầu vào cát”, cúi gằm mặt xuống!

“Bé con yêu dấu! Hai ta lại gặp nhau rồi!” Đôi mắt xanh biếc dính chặt lên tiểu cô nương mặc y phục hồng phấn, khóe miệng nhếch lên cười quyến rũ mà tà mị khiến cho đám cô-rây-zi fan càng hò hét ầm ỉ!

“Vương gia! Ngài đang nói thiếp sao?” Mĩ nhân yếu ớt mừng rơn mở tròn đôi mắt rung rung ngẩn lệ!

“Bé con dễ thương! Định chạy đi đâu nữa?” Không thèm liếc mĩ nhân yếu đuối bên cạnh một cái, vuốt sói ở trên cao giờ ra, Lang Minh Thần nhấc nhẹ, thân hình hồng hào mũm mĩm của ta liền bị hất không mấy may phất sứt đặt lên lưng ngựa!

“A! Từ vương gia giữa thanh thiên bạch nhật cướp con gái nhà lành! Hồ ly sư phụ! Mẹ mĩ nhân! Được Vương cha! Mau tới cứu Nha Nha!!!!!!” Vừa bị đặt lên lưng ngựa, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ khóa chặt lấy eo ta, hòa cùng tiếng ngựa phi nước đại rầm rập là tiếng la hét vang vọng khắp không trung!

“A! Nha Nha! Sao giờ? Nha Nha bị người ta bắt đi rồi!”

“Nương tử yên tâm! Tức khắc có người đuổi theo nó! Hừ! Không ngờ nha đầu vừa tròn vừa mập đó lại là món hàng đắt giá như vậy.....”

Đương lúc đoàn người đang ngẩn ngơ ngây ngốc, một bóng áo trắng nhanh như chớp lóe, lướt qua, truy đuổi theo sau

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hồ ly giáo hoạt vs Sắc lang điên cuồng

“Bỏ ta ra, thả ta xuống!” Cảnh vật xung quanh lùi lại phía sau theo tốc độ gió lướt, nhìn con đường ngựa phi tới càng ngày càng hoang vu khuất nẻo, trái tim nhỏ bé của ta đập thình thịch, hoang mang lo sợ vạn phần! Con sói háo sắc này, chẳng lẽ định đem ta vào nơi rừng sâu núi thẳm để giờ trò?

“Bé con! Bỏn vương bắt kể ngày đêm lăn lộn trên sa trường, gian khổ chiến đấu với Bắc quốc, cốt chỉ để quay về bắt nàng, nàng nói xem, bỏn vương có thể thả nàng ra không?” Bàn tay to lớn rắn chắc mạnh mẽ, vừa cảm dỗ vừa thô bạo “du ngoạn” khắp nơi, đôi mắt xanh lam tràn ngập dục hòa mãnh liệt: “Mấy tháng không gặp, Nha Nha càng thêm ‘ngon miệng’ rồi này!”

“Này! Tay của người đứng đắn chút được không? Hu! Mau bỏ tay của người ra!” Bàn tay nham nhở thọc sâu vào trong áo, bắt đầu mờ ám khiêu khích nộ hoa non nớt, cơ thể bị kim kẹp không thể động đậy, cảm giác khủng bố khiến ta sắp mất hết lí trí: “Lang Minh Thần! Thả ta ra!”

“Ừm! Bảu ngực của Nha Nha vẫn là mềm mại nhất, tròn mịn nhất!” Bàn tay thô bạo kéo roẹt vạt áo đáng thương, bả vai trắng nõn ngọt ngào càng khiến luồng lam quang trong đôi mắt hần thêm sáng rực: “Bé con! Nàng thật đẹp! Hành hạ bỏn vương suốt mấy tháng nay, hôm nay nàng phải để bỏn vương phát tiết dục hòa kim nén lâu ngày!!!”

“Húc! Không muốn! Ta dẫu gì cũng là ân nhân cứu mạng của người! Người không thể lấy oán báo ân như vậy được!” Miệng sói vùi trên bả vai thơm mát, không ngừng cắn cắn mút mút khắp nơi, chốc chốc lại dùng lưỡi liếm láp khiêu khích! Từng đợt sóng tê dại cùng cảm giác ghê tởm liên tiếp truyền tới! Húc! Một kẻ từ sáng tới tối chìm đắm trong tửu sắc như hần, tại sao vẫn chường ra cái bộ dạng dục vọng không được thỏa mãn như vậy?

“Ủm! Bé con! Bồn vương thật muốn nuốt nàng vào bụng!” Xé rách lớp quần áo, Lang Minh Thần nheo mắt ngắm cơ thể trắng mịn, nõn nà, không mảnh vải che thân dưới ánh nắng rực rỡ: “Nha Nha! Để báo ơn, bồn vương “lấy thân đền đáp” có được không?”

“Hức! Không được! Tuyệt đối không được!” Cảm nhận thấy miệng sói ngày càng nham nhở áp sát vào hai gò núi căng tròn trắng mịn, hức, một bé con gọi trời trời không đáp gọi đất đất không hay như ta, phải làm sao mới thoát ra được đây?

“Đừng sợ! Bồn vương sẽ rất dịu dàng!” Một tay nhào nặn một bên gò núi, bờ môi quyến rũ khê cọ qua bé nụ hoa xinh xinh: “Ủm! Thom quá!”

“Bỏ nàng ra!” Lưỡi vừa dứt, một chiếc lá nhắm vào bụng con hắc mã, phi vun vút! Bạch y nam tử như tiên hạ phàm từ trên trời bay xuống!

“Hí!!!!” Con ngựa bị chiếc lá cắm phập vào bụng đau đớn hí một tiếng dài, điên cuồng lồng lên, hất mạnh hai người đang ngồi trên lưng nó xuống!

“A! Sư phụ! Cứu con!” Nhìn nam nhân đang bay lên giao đấu với Lang Minh Thần, ta vội vàng vurun tay ra: “Hức! Sư phụ! Người cuối cùng cũng tới!”

“Tiểu nha đầu!” Thoắt cái, ta rơi vào vòng ôm ấm áp thân thuộc! Nhìn người yêu bé nhỏ thở hổn hển, nước mắt đầm đìa, yếu ớt nằm trong lòng, trái tim không bố sọ hải của Cổ Nguyệt Lan lúc này mới dần dần bình ổn nhịp đập.

“Hức! Sư phụ!” Nắm lấy vạt áo trắng tuyết xiết nước mũi vào đó, ta liếc yếu đào tơ vùi vào lòng hắc. Dưới an ủi vỗ về của hắc, tiếng khóc nức nức thút thút dần dần dịu lại.

“Hắc có làm gì nàng không?” Cổ Nguyệt Lan vô cùng chiếm hữu siết chặt lấy ta, cời lớp áo ngoài, quần ta kín như bưng, đôi mắt xanh ngọc tràn áp địch ý nhìn gã đàn ông áo đen yêu mị điên cuồng phía đối diện: “Lang vương gia, Nha Nha là thê tử vẫn chưa thành thân của tại hạ, vương gia năm lần bảy lượt quấy rối nàng, rốt cuộc có mục đích gì?”

“Thê tử chưa thành thân?” Mỗ Lang thoáng sững người, lập tức định thần lại, nhìn ta dựa dẫm và tin tưởng vào Cổ Nguyệt Lan, nheo nheo đôi mắt biếc nguy hiểm, đăm đăm nhìn nam nhân tao nhã lịch thiệp một hồi, cuối cùng, ánh mắt sắc bén quét lên người ta, nghiêng răng kèn kẹt: “Bé con, ta nghĩ nàng tốt nhất nên giải thích khôn ngoan một chút.” Khẩu khí đó cơ hồ giống như bị người khác gạt một vố đau đớn, bao hàm cả nộ khí vô cùng tận.

“Nàng sớm đã là người của tại hạ!” Khiêu khích nhìn đối phương, Cổ Nguyệt Lan khê nâng bé cầm thon thon, dịu dàng muôn phần, in lên đó một dấu hôn: “Tiểu nha đầu, có phải vậy không?”

“Sư phụ! Người thật xấu tính!” Ta giả vờ như chú chim non nũng nịu dựa đầu vào lồng ngực vạm vỡ của hắc, chinh chinh thanh quản, nặn ra chất giọng ôn ền, điệu đà: “Xấu quá.chỉ biết bắt nạt người ta thôi~~~~”

“Bé con tinh quái!” Mỗ Hồ bị ta véo mạnh sau lưng, cúi đầu, khê nói nhỏ vào tai ta: “Mạnh lên một chút.Sư phụ thấy thoải mái vô cùng.”

“.....” Được! Ta véo, ta véo chết người! Véo chết con hồ ly háo sắc nhà người!

Đôi mắt xanh lam nhìn chằm chằm bộ dạng quần quýt bên Cổ Nguyệt Lan của ta, sắc mặt của Lang Minh Thần càng ngày càng khó coi, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn, âm i có hơi hướm như núi lửa phun trào, hai tay nắm chặt thành nắm: “Cổ Nguyệt Lan, người đừng có đắc ý, chỉ cần bồn vương mở miệng thừa với phụ hoàng, bé con sẽ thuộc về bồn vương! Bất luận thế nào, nàng cũng sẽ thành vương phi của bồn vương!”

“Vương gia, ngài nghĩ hoàng thượng sẽ để cho một cô gái sớm đã mất đi trinh tiết làm phi tử của hoàng tử sao?” Cổ Nguyệt Lan nhàn nhạ nghịch nghịch bàn tay mũm mĩm, đôi mắt ngọc bích lóe tinh quang quét qua gã đàn ông cuồng ngạo: “Vương gia, nàng là bảo bối của tại hạ, tại hạ quyết không để bất kỳ kẻ nào tổn hại tới nàng hoặc cướp mất nàng từ trong tay tại hạ!”

“Hừ! Chỉ cần bồn vương muốn, cả thiên hạ này đều là của bồn vương!” Đôi mắt xanh biếc long lanh cuồng ngạo càng câu hồn đoạt phách, Lang Minh Thần khê như rồng mây, cười tà mị với ta: “Bé con! Nàng nói xem có đúng không?”

“Lang vương gia! Ngài sai rồi!”

“Yêu một người là sẽ không cưỡng ép nàng, phải luôn nhường nhịn nàng, bảo hộ nàng” Mỗ Hồ vừa giảng đạo vừa vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh của ta!

“.....” Ta giả vờ cảm động rung rung nhìn hắc! Hết bàn! Cổ hồ ly! Mớ to mắt ra mà nhìn kĩ xem, kẻ được nhắc tới chính là người đó! Làn nào thân mật cũng đều là do người cưỡng ép ta!

“Còn nữa, yêu một người là phải nguyện đời đời kiếp kiếp chỉ có một mình nàng trong tim. Nắm tay nhau cùng nhìn con cái trưởng thành, cùng nhau đi đến cuối đời.” Lờ lờ khỏe miệng ta bắt đầu giật giật, Cổ Nguyệt Lan nhìn ta bằng đôi mắt xanh thăm thẳm, dịu dàng sâu lắng: “Nha Nha, ta yêu nàng! Còn nàng.thì sao?”

“Yêu.” Con hồ ly giáo hoạt kia! Đây rõ ràng là cái bẫy giăng ra để cho ta lọt vào! Lừa cái bản mặt mẫn nguyện của mỗ Hồ, ta chỉ còn nước cố nuốt cục tức xuống bụng, giả vờ phờ ra biểu cảm say sưa ngây ngất, cảm động vạn phần: “Sư phụ, Nha Nha cũng yêu người.”

Lặng lẽ nghe từng câu từng chữ của Cổ Nguyệt Lan, bàn tay của Lang Minh Thần hết buông lỏng lại nắm chặt, hết nắm chặt lại buông lỏng, đôi mắt xanh lam tà tuấn yêu mị, thoáng chốc phát ra hàn quang của dã thú: “Nguyệt công tử muốn nói, bồn vương không xứng với nàng sao?”

“Đúng vậy! Ngài không xứng có được nàng!”

“VẬY, NGUOI DỰA VÀO ĐÂU ĐỂ CÓ ĐƯỢC NÀNG?”

“Dựa vào trái tim của tại hạ! Trái tim chỉ một lòng yêu nàng!”

“NGUOI CÓ DÁM KHẲNG ĐỊNH NGUOI SẼ KHÔNG THAY LÒNG ĐỔI DẠ?”

“Nha Nha chính là tất cả của Cô mỗ, Cô mỗ chỉ cần một mình nàng là đã mãn nguyện rồi!”

“VẬY Ừ? NHƯ THẾ THÌ ĐÃ SAO? BỔN VƯƠNG SẼ KHÔNG BỎ CUỘC! SẼ CÓ MỘT NGÀY, NÀNG SẼ THUỘC VỀ BỔN VƯƠNG!” ĐÔI CON NGUOI XANH LAM KIÊU NGẠO CHẠM CHÀM NHÌN VÀO ĐÔI MẮT NGỌC BÍCH KIÊN ĐỊNH: “ĐẾN LÚC ĐÓ, NGUOI SẼ PHẢI TRẢ GIÁ CHO MỌI LỜI NÓI, MỌI HÀNH ĐỘNG CỦA NGUOI NGÀY HÔM NAY!”

“ĐƯỢC! CÔ MỖ LÚC NÀO CŨNG CUNG KÍNH PHỤNG HẦU!”

Vuốt sói vuron về phía ta: “Tiểu Nha Nha! Nhớ rõ, đừng để bổn vương biết được nàng lại đụng chạm tới gã đàn ông nào khác, không thì.” Trong ánh sáng xanh biêng biếc của sắc lang, gò má của ta bị hấn ấn mạnh một đường: “Hẹn gặp lại!”

“Vương gia, ngài đi đường cẩn thận nhe!” Trốn sau thân hình cao lớn của Cổ hồ ly, ta hành một cái lễ vô cùng thực nữ: “Ha ha! Vương gia, chúng ta sau này sẽ gặp lại

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hình phạt thê thảm

“May là sư phụ tới kịp!” Ta nín thở vuron tay quần lấy gã đàn ông mặt đường lạnh như tiền, đôi mắt to tròn chớp chớp ra chiều vô cùng ngưỡng mộ, tôn sùng: “Sư phụ vẫn là lợi hại nhất!”

“Nha Nha! Nàng nói xem, sư phụ phải trừng phạt nàng như thế nào mới chừa đây?”

Khuôn mặt tuấn mỹ tới không thể hình dung nổi của Cổ Nguyệt Lan bỗng biến thâm hiểm, tà ác, đôi mắt lạnh băng lóe lên ánh sáng xanh ngắt của ngọc bích, lãnh khốc vô cùng tận, toàn thân phát ra hơi thở nam tính vô cùng khiêu gợi. Mái tóc dài rũ xuống hai vai phiêu phiêu bay trong gió, vẻ ưu nhã thường ngày đột nhiên biến thành lãnh liệt khốc hản đầy vẻ tàn nhẫn....

“Liên can gì tới ta!” Vẫn chưa kịp an ủi trái tim nhỏ bé đã bị mỗ Hồ quả mắng, ta tức anh ách nhìn hấn.

“Ta là người bị hại mà, hơn nữa, lúc đó nhiều người như vậy, ai mà liệu được hấn lại nhìn thấy ta, càng huống hồ, bị bắt đi, đâu có phải là lỗi của ta!”

“Nha Nha! Hôm nay sư phụ sẽ khiến nàng ‘khắc cốt ghi tâm’ hậu quả dám khiêu khích gã đàn ông khác!” Lời vừa dứt, ta liền bị hấn ôm gọn vào lòng, quay người, bay về hướng còn hoang vu heo hút hơn.

“Đừng! Đừng! Hức! Cha mẹ vẫn đang đợi chúng ta về ăn trưa mà!” Hồ ly thối tha! Ta biết công phu của người là thiên hạ vô địch, nhưng cũng không cần phải bay cao như vậy: “A! Cao quá! Sư phụ! Chậm lại một chút được không? Trái tim bé nhỏ của đồ nhi chịu không nổi đâu!”

“Còn động dậy nữa thì sư phụ sẽ ‘muốn’ nàng trên cây đó!!!”

“Đừng! Ta không muốn! Lúc này không phải nói sẽ không cưỡng ép ta sao? Hức! Người nói dối!”

“Tiểu nha đầu! Biết ngay là sẽ ‘mồm năm miệng cười’ bữa vậy công kích! Có điều, việc ngày hôm nay, ta quyết không dung tha cho nàng!”

“A! Người muốn làm gì? Hức! Ta không muốn! Ta sẽ nói với Dược Vương cha hủy bỏ hôn ước!”

“Nàng nói cái gì? Nha Nha! Vừa này nàng nói cái gì? Nàng muốn lật lọng sao?”

“Không có gì! Sư phụ! Con không có nói gì cả! Là người nghe nhầm rồi!”

“Hừ! Đừng có hòng ta tha cho nàng!”

“Hu! Sư phụ tuổi tác cao niên, sức cũng có hạn, không nên ngày đêm mài lức như vậy! Đồ nhi cũng chỉ muốn tốt cho người mà thôi!”

“Ủm? Xem ra sư phụ không nên ếm nhem năng lực của bản thân! Vậy, hôm nay để Nha Nha thử nghiệm tiềm năng thật sự của sư phụ, có được

không?”

“Hức! Không cần! Không cần! Sư phụ mới có 23 tuổi! Con biết rõ mà! Sư phụ không cần phải lấy con ra làm vật thí nghiệm đâu!”

“Bé con tinh quái, ‘tiểu gió chống thuyền’! Nên tiết kiệm sức lực lát nữa ứng phó với sư phụ thì tốt hơn!”

“A! Ta không muốn! Ta không muốn!”

“Không muốn cũng phải làm!”

“Ngươi muốn cưỡng bức ta?”

“Nha Nha! Không cần cưỡng bức, nàng cũng sẽ chủ động lao vào lòng ta!”

“A! Đây là nơi nào? Hức! Ta không muốn ở đây! Hu! Ta không muốn ‘làm’ ở mép vực sâu thăm thẳm này!”

“Nếu không như vậy, nàng sẽ không biết hối cải!” Lạnh lùng buông một câu, lời nói ra mang theo vài phần lãnh liệt và tàn khốc: “Nói! Hấn chạm vào những đâu rồi?”

“Ngươi cởi áo của ta ra làm gì?” Mắt đỏ hoe, chân bị đặt trên mỏm đá sát mép vực, giờ ta run tới mức không còn sức để đứng vững nữa rồi, chỉ còn nước dính chặt lấy hấn: “Nơi này gió lạnh, đồ nhi sẽ bị cảm lạnh mất!”

“Không cần lo lắng! Một lát thôi, sư phụ sẽ khiến Nha Nha cảm thấy nóng rạo rạo!”

“Hức! Không muốn! Ngộ nhờ roi xuống thì làm sao?”

“Thế thì hai ta thử luôn bây giờ được không?”

“Không được! A! Sao ngươi lại cần ta?” Đang định mở miệng ra phản bác, không hề báo trước, hấn đột nhiên cắn lên nụ hoa hồng bé xinh, khiến cơ thể ta thoáng rung mình.

“.....Rất mềm.....rất thơm.....rất đẹp.....” Cổ Nguyệt Lan líu ríu giọng khàn khàn, trần trụi lột tả nỗi mê đắm, vùng phong doanh đẹp đẽ trước mắt khiến dục vọng của hấn càng khuếch trương.....

“Ư..... Đừng cắn nữa.....A! Ta sắp rớt xuống rồi! Mau ôm chặt lấy ta! Hức! May quá! Ta không muốn thịt nát xương tan!!!”

“Nha Nha! Chuẩn bị xong chưa?” Ngón tay thon dài lướt qua vùng đùi non mịn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đừng!” Đôi mắt mơ màng, ta không thể kiềm nổi mà nhìn hấn, cựa quậy cơ thể, muốn né tránh đầu ngón tay đang ý đồ len lỏi vào thâm cốc của ta.

“Đừng động đây!” Giọng nói vỗ về vang lên bên tai, Cổ Nguyệt Lan thờ dốc, lọn tóc đen dài mượt mà rủ xuống bầu ngực trắng sữa, quần áo trên người bị gió thổi lật phất, chạm lướt qua làn da mịn cảm của ta, đôi mắt xanh ngọc bích nhìn ta đầy mê đắm thâm tình.....

“Hò ily!” Dưới ánh nắng, hấn vô cùng đẹp đẽ câu hồn, bị mỹ sắc làm cho mù mị, ta không nhin nổi từ từ ngược mắt, cảm lòng không đành, đưa đầu lưỡi ra, đẩy cảm dỗ, khẽ liếm bờ môi quyến rũ của hấn.

“Quả dưa tròn! Nàng sẽ hối hận đó!” Lưỡi ‘yêu’ môi kết thúc, kéo theo thân hình hấn khẽ run rẩy, giống như là bị phạt đứt một dây cung, vội vàng biến mất trên người ta, ngón tay thon dài lượn vào u cổ khô hạn, lúc đầu thì nhẹ nhàng sau đột ngột biến mạnh mẽ, sục sạo khắp nơi, đôi mắt xanh ngọc tã mị dán chặt vào nữ nhân yêu kiều, đẩy mất bao hàm dục vọng lia đi quét lại trên cơ thể trần trụi.

“A! Đau!” Ta thốt lên, nhưng cũng không biết bản thân đang cầu xin hấn điều gì, chỉ là cơ thể nóng ran khiến ta chịu không nổi!!!

“Đừng sợ.....Chỉ một lát nữa là sẽ xong!” Hấn căng người, cúi đầu, hôn tới tấp lên cơ thể mềm mại, nụ hôn lạnh lạnh, nhưng lại mang theo cảm giác mê mê, ngây ngất.

“Hức!” Khẽ nấc lên, cảm giác ngón tay hấn gia tăng tốc độ, hai mắt mơ màng nhạt nhòa, ta chỉ có thể vùi chặt lấy hấn.

“Nha Nha!” Vội bắt lấy đôi chân mềm mại, giang rộng, vắt lên hai eo săn chắc còn nguyên lớp áo trắng ngà, sau đó, áo quần cũng không kịp cởi, chỉ vén vạt áo phía dưới lên, cả thân hình to lớn khẽ sà xuống, không đợi ta kịp chuẩn bị, thẳng eo, đâm mạnh về phía ta: “Ư.....Chật quá.....Loi lỏng một chút.....”

“Hức! Nhẹ chút!” Nói thì hay lắm! Bên cạnh là vực cao vạn trượng, bảo ta có thể loi lỏng được không? Lời chưa kịp buông, hấn liền bắt đầu công kích trong cơ thể ta, động tác mãnh liệt như muốn hủy nát bên trong vậy, dần dần, lí trí của ta bắt đầu mê loạn, cơ thể bị ghim chặt cứng, ta chỉ có thể rên rỉ, không ngừng van lơn: “Hức.....đủ rồi.....”

Hết lần này tới lần khác nài nỉ van xin, mái tóc dài rủ xuống đất, cơ thể vô lực khẽ co giật, còn gã đàn ông đang ra ra vào vào bên trên thì ngó lơ mọi lời cầu khẩn, đôi mắt xanh lục luôn mang theo vẻ tuyệt mỹ tã mị cùng sự dịu dàng muôn phần, gập ghềnh ôm ta cùng trông chừng, mỗi lần, lại xoáy vào nơi sâu nhất.....

“Nhấn nài một chút, một chút là được!” Khẽ an ủi vỗ về, động tác của Cổ Nguyệt Lan vẫn không hề ngơi nghỉ, hết vào lại ra, thậm chí tốc độ ngày càng gia tăng mãnh liệt.....

“Xin người đó.....Hức.....Ta thật sự không chịu nổi rồi.....Tha.....A.....Tha cho ta.....”

“Sắp xong rồi! Nhấn nài một chút thôi!” Say đắm hôn lên đôi môi không ngừng thở hắt yếu ớt, Cổ Nguyệt Lan càng gia tăng tốc độ động tác dưới thân.....

Khi ta bị sóc cho tới gần hôn mê bất tỉnh, lơ mơ mờ đôi mắt mơ màng cay cay ra thì trời đã xế bóng, hoàng hôn đang buông xuống rồi! Con hồ ly chết giấc, quả nhiên là cảm thú sung mãnh đáng cảm hôn!

“Nha Nha...” Một tiếng rên rỉ nhàn nhạt từ trong miệng của nữ nam mất xanh thốt ra. Đôi mắt phượng vốn hẹp dài, lúc này kén lên tia sáng mẫn nguyệt đầy dịu dàng: “Sau này, còn dám khiêu khích gã đàn ông khác nữa không?”

“Hức.....không dám nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Họ hàng thân thích chốn kinh thành

“Con gái! Con không sao chứ?” Khi mở Hồ bé ta tới chỗ cha mẹ hội họp, mẹ nữ nhân liền lo lắng hỏi han.

“Đại Đại! Nàng đừng lo! Có tướng công của nó bảo hộ, nhà đầu đó không có chuyện gì đâu!” Hân học trợn mắt biểu thị trách móc ta đã khiến ái thể của ông lo âu không ngớt, Dục Vương cha nhẹ giọng an ủi mẹ nữ nhân đang nước mắt lưng tròng.

“Mẹ! Con không sao!” Cơ thể mềm nhũn rồi vô lực của ta chỉ có thể ngoan ngoãn ôm Tiểu Bạch Thái, nằm trong lòng Cổ Nguyệt Lan. Haiz! Cho dù có không cam tâm tình nguyện hay ủy khuất đi chăng nữa, cũng chỉ có thể nuốt nó xuống bụng mà thôi!

“Không có việc gì thì tốt quá! Vị Lang vương gia đó, Nha Nha lần sau nên tránh càng xa càng tốt!” Thiên chức làm mẹ khiến Lâm Đại Đại không kiềm nổi mà nhỏ nhẹ căn dặn: “Nguyệt công tử là người vừa chu đáo vừa ân cần, con phải quý trọng tướng công của mình, biết không?”

“Ha ha ! Mẹ nói chí phải!” Ai oán lườm lườm mỡ nam bề ngoài chính nhân quân tử, dung mạo như ngọc thì đã sao, tính cách nham hiểm dịu dàng thì đã sao, thực chất bên trong cũng chỉ là gã đàn ông độc tài quân phiệt chuyên chế mà thôi.

“Nhạc mẫu quá khen rồi!” Đôi mắt xanh lục tràn ngập tinh quang, Cổ Nguyệt Lan nhìn ta đầy thâm tình ý vị: “Con sẽ đối xử với Nha Nha thật tốt!”

“.....” Luồng mắt tràn ngập hàn quang đối chọi với ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc của mẹ Hồ, ta thầm cầu khẩn, hồ ly sư phụ, không cần phải đối xử với ta tốt quá, Nha Nha ta chịu không xiết đâu!!!

“Nha Nha! Lát nữa gặp ngoại tổ phụ, phải cư xử nhã nhặn, nghe không?” Nhớ đến tính cách nghiêm khắc cứng nhắc tới bảo thủ của cha mình, Lâm Đại Đại lo lắng quay sang nói với tướng công ở bên cạnh: “Cha đầu sao cũng là tướng bối, cho dù có bị thuyết giáo, tướng công cũng phải nhẫn nhịn người một chút!”

“Ừ!” Dầu rằng ông bố vợ trong dĩ vãng đã từng cảm gây đau đớn đánh đôi uyên ương lên bờ xuống ruộng, khiến cho đường tình duyên của cả hai long đong lận đận nhưng vì không muốn ái thể của mình phải khó xử giữa hai bên, Dục Vương chỉ còn nước làm kẻ “đèo cày giữa đường” mà thôi!

Nhìn ông già đẹp lão luôn không coi ai ra gì, nghênh ngang kiêu ngạo, gờ chường ra cái vẻ mặt héo hon đáng thương vạn phần, ta thầm vui sướng trong lòng, bịt miệng, không ngớt cười rúc rích trong lòng Cổ hồ ly.

“Con gái ngoan của cha không khỏe sao? Có cần cha kê cho con một ít thuốc bổ không?”

“Không cần đâu ạ! Thân thể gân cốt của con vô cùng dẻo dai, khỏe mạnh! Không cần cha lao tâm đâu ạ!”

“Hừ! Đã không hề hấn gì, trước mặt là nhà của ngoại tổ phụ, ôm ôm ấp ấp như vậy còn ra thể thống gì nữa! Còn không mau xuống cho ta!”

Ông già thói tha! Coi như ông cao tay, ta nhất quyết không để ông coi thường! Hất bàn tay định đưa ra đỡ ta của Cổ hồ, phớt lờ ánh mắt lo lắng của mẹ nữ nhân, dưới cái cười châm chọc của ông bố bất lương, ta nỗ lực đứng thẳng người, chịu đựng toàn thân rã rời, ôm người bạn thân thiết vào sinh ra tử, Tiểu Bạch Thái, hiên ngang khí thế nhắm thẳng hướng cánh cổng sơn đồ trước mặt soải bước.....Ông ngoại bà ngoại yêu dấu, cháu gái Nha Nha tới thăm ông bà nè.....

“Thỉnh an nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân!” Nhìn ông bố vợ tuy khoan khoái trong lòng, nhưng mặt lại lộ ra vẻ nghiêm túc, vô biểu cảm đang ngồi trên ghế,

Dược Vương cúi đầu khom lưng chấp hai tay chào hỏi!

“Hừ!” Về mặt vốn bảo thủ cố chấp của ông ngoại thừa tướng càng thêm mây đen vần vũ, hừ lạnh một tiếng xong liền bị bà ngoại phúc hậu ngồi bên đập mạnh một cái, nhìn thấy sắc mặt bà ngoại không vui, lúc này mới ngậm bồ hòn làm ngọt buông một câu: “Đến rồi đấy à?”

“Dạ! Cha! Mẹ!” Mẹ mỉm nhân kéo ta về bên cạnh, sau đó đẩy ta tới trước mặt hai vị trưởng bối: “Đây là Nha Nha ạ!”

“Hừ! Sinh mỗi đứa con gái cũng không biết cách đổi cho nó cái tên dễ nghe một chút!”

“Dạ, cha nói phải ạ! Là con gái không tốt! Nha Nha! Nào! Mau chào ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu đi!”

“Ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu! Nha Nha thỉnh an ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu!” Ta ra vẻ thực nữ, dịu dàng hành lễ, với thói quen thường xuyên giao tiếp với nhân vật có máu mặt, cho nên chút việc con con này đòi với ta mà nói, dễ như trở bàn tay!

“Ừ! Mau lại đây cho ngoại tổ mẫu ngắm con nào! Nha Nha sắp mười bốn rồi nhĩ?” Ân cần vỗ vỗ tay ta, khuôn mặt đôn hậu không có một vết nhăn của bà ngoại ngập tràn niềm vui.

“Dạ! Đúng ạ!”

“Có biết chữ không?”

“Dạ! Lúc nhỏ con có học qua mấy quyển sách, cũng biết dăm ba chữ ạ!”

“Có biết gảy đàn không?”

“Dạ! Con biết gảy mấy tiểu khúc đơn giản!”

“Chơi cờ thì sao?”

“Cũng không có gì khó khăn ạ!”

“Nữ hồng thì sao?”

“Cũng tạm ạ!”

Phớt lờ tất tần tật cái cười xấu xa của mỗ Hồ, ý cười khô bất lực của mẹ mỉm nhân cùng nét cười gian của ông bố bất lương, ta mặt không đỏ tím không đập trả lời trôi chảy mọi câu hỏi của bà ngoại, thỉnh thoảng lại lấy bàn tay nhỏ xinh bịt miệng nín cười! Hừ! Để tạo ấn tượng tốt cho ông bà ngoại, Vương Nha Nha ta dù trả bất cứ giá nào cũng không thêm đếm xỉa tới!

“Ừ! Khá lắm! Khá lắm! Trắng trắng tròn tròn, vừa nhìn là biết có tướng vượng phu ích tử* ! Lại còn tinh thông cầm kì thi họa, xem ra, Nhã Thần của chúng ta có phúc phận rồi! Ha ha! Nói xem có đúng không, ông nhà nó?”

Vượng phu ích tử: Chồng giàu sang, con cái hiếu thảo.

“Ừ! Phu nhân nói đúng! Đúng là khá lắm! Thông hiểu lý lẽ, tri thư đạt lễ, rất có phong thái của Đại Đại hồi nhỏ!”

“Mẹ nói vui rồi! Nhã Thần tuổi nhỏ tài cao, đã sớm giành được chức trạng nguyên, giờ là đại học sỹ của Hàn Lâm Viện, Nha Nha sao có thể xứng được với thẳng bé đây?”

“Ồ! Đại Đại, mau nói rõ cho mẹ nghe, sao lại như thế?”

“Việc này! Thực ra.....” Mẹ mỉm nhân lập tức ghé sát vào tai bà ngoại phúc hậu, thì thầm vài câu, vừa nói vừa đưa mắt đầy vẻ ám chỉ, nhìn về phía ta và bạch y hỏ ly bên cạnh!

“.....” Nghe xong, sắc mặt bà ngoại từ nắng chuyển sang râm, từ râm chuyển sang mây đen vần vũ, cuối cùng nhìn sang kẻ luôn cư xử đúng mực, dung mạo anh tuấn, đẹp như quan ngọc*, mảy kiếm mắt sáng đứng cạnh ta: “Vị này là giang hồ đệ nhất công tử, Nguyệt công tử phải không?”

Quan ngọc*: Viên ngọc đính trên mão vua, thường là ngọc báu quý hiếm.

“Tại hạ Cổ Nguyệt Lan, tham kiến tướng gia và phu nhân!”

“Ừ!” Cử chỉ nho nhã lễ phép, khoe miệng cong thành một đường cánh cung hoàn hảo, dịu dàng ôn hòa, đôi mắt sáng ngời xanh ngọc bích đẹp đẽ vô cùng, khiến cho Lâm thừa tướng luôn yêu cầu chặt chẽ sát sao cũng phải mỉm cười tán thưởng: “Công tử chính là sự phụ của Nha Nha nhà chúng ta?”

“Dạ phải!”

“Tốt lắm! Có công tử chỉ bảo, bổn tướng cũng cảm thấy yên tâm!”

“Nha Nha là đồ đệ của tại hạ! Việc này là nên mà!” Nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, ta bắt lực trọn hần một cái, hồ ly, công phu lửa gạt của ngươi, so với ta, quả nhiên là cao hơn một cấp!

“Ừ! Đại Đại cũng mệt rồi, mau lui về nghỉ ngơi trước đi! Bữa tối hãy ra chào hỏi các huynh trưởng và tẩu tẩu của con!”

“Dạ! Mẹ!”

Hàn huyền một hồi, dưới sự sắp đặt của ông ngoại thừa tướng, ta và mẹ được sắp xếp ngủ ở dãy phòng phía Đông, ông già bắt lương và Cổ hồ giáo quyết được sắp xếp ngủ ở dãy phòng phía Tây. Nhìn bộ dạng như sắp phát khùng của ông già, ta cảm thán một câu! Gì chứ! Càng già càng cay!

Nhân lúc mẹ nữ nhân nghỉ ngơi, ta nhàm chán vạn phần, vừa dẫn Tiểu Bạch Thái dạo chơi vừa thưởng thức cảnh sắc trong phủ viện, chỉ nhìn thấy giữa chái nhà phía Đông, mờ mờ ảo ảo hiện ra một rừng hoa đào, nửa trắng nửa hồng, kéo dài xuyên suốt dọc các mái hiên, đẹp đến muôn phần, bất giác bước lại gần, bên cạnh rừng hoa đào là một khe suối nhỏ trong veo, chảy róc rách, gió thổi qua, từng cánh hoa đào rơi xuống mặt nước, từng đóm trắng đóm hồng nương theo dòng lênh bênh trôi, chỉ một thoáng, đã không thấy tăm tích.

Tiếng sáo du dương truyền tới, nhìn ngó bốn xung quanh, chỉ nhìn thấy một nam tử áo xanh, tay cầm tử ngọc tiêu, đứng giữa rừng đào, khôi ngô xuất chúng, hào hoa phong nhã tới bức người, bên cạnh là một nữ tử bận y phục màu tím, dung mạo như hoa, thanh nhã không gì sánh được, say đắm nhìn nam tử đứng kề bên, hai hàng chân mày liễu chốc chốc nhíu lại, ánh mắt đông đưa, ngưng ngừng e thẹn. Ta ôm lấy Tiểu Bạch Thái trốn dưới một gốc cây đào, quang minh chính đại vênh tai lên nghe trộm!

“Nhã Thần biểu huynh! Nghe nói con gái của cô cô huynh tới rồi!” Bàn tay mềm mại khẽ xòe ra đón lấy cánh hoa đang chao liệng rơi xuống, lời nói mang theo ý ai oán sâu sắc cùng không cam tâm vô bờ.

“Vậy thì đã sao? Yên Nhiên biểu muội! Đừng lo lắng, biểu huynh sẽ không lấy muội ấy đâu!” Triệu mến khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nữ nhân, Lâm Nhã Thần an ủi: “Yên Nhiên, tâm ý của muội, tình cảm của muội, huynh luôn ghi tạc trong lòng, huynh sẽ không bao giờ phụ muội!”

“Tuy hoa rơi hữu ý nhưng nước chảy vô tình, có điều.” Nữ nhân cảm thán một câu: “Muội ấy là thê tử được hứa hôn từ khi còn trong bụng của biểu huynh, muội là người đến sau, sao có thể bì được!” Nói xong, mắt rung rung nhìn nam tử thanh tú bên cạnh: “Biểu huynh! Yên Nhiên sẽ không trách biểu huynh đâu!” Mái đầu lấp lánh ánh ngọc khẽ nghiêng, yếu ớt vô lực dựa vào lòng nam tử.

“Muội ấy chỉ là người chưa từng gặp mặt, sao có thể bì được với tình nghĩa mười mấy năm của hai ta?” Nhẹ nhàng vỗ về giai nhân trong lòng, nét mặt Lâm Nhã Thần ngập tràn thương xót cùng nhu tình.

“Biểu huynh! Huynh thật tốt với Yên Nhiên!” Với kỹ xảo điều luyện giả bộ khóc rầm rút trong lòng nam tử, khóe miệng Hồ Yên Nhiên khẽ nhếch lên ý cười đắc chí.

Ôm Tiểu Bạch Thái trong lòng trốn sau gốc cây, lời nói của hai người họ một chữ không lọt đều rủ nhau đi hết vào tai ta. Hồ Yên Nhiên tuy là người có tâm kế, nhưng, vẫn xứng danh tuyệt đại nữ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, còn biểu huynh Lâm Nhã Thần của ta, tuy có chút bảo thủ, nhưng cũng là tài tử phong lưu phóng khoáng vang danh thiên hạ. Nếu tài tử biểu huynh không thích ta, còn tuyệt đại nữ nhân lại muốn bám chặt lấy không buông, Vương Nha Nha ta đương nhiên sẽ không làm gãy thọc bánh xe rồi!

“Tiểu nha đầu! Xem thỏa thích chưa?” Một thân ảnh áo trắng vút bay vào giữa rừng đào, đường đường chính chính đáp xuống cạnh ta!

“Ừ! Không tệ! Không tệ! Lang tài nữ mạo! Chính xác là trời sinh một cặp! Đặc biệt là biểu huynh Lâm Nhã Thần của ta, không những tài hoa sảng đạt lại còn tình thâm ý trọng~~ Ngươi mau xem, mau xem kia! Biểu cảm đó mới dịu dàng làm sao! Wa~~~ Lãng mạn quá ~~~~”

“Ồ? Nói như vậy, Nha Nha cảm thấy Nhã Thần biểu huynh của nàng còn phong nhã tuấn đạt, dịu dàng ân cần hơn sư phụ nhà mình sao?”

“Ha ha! Ai nói vậy? Sư phụ tuyệt đối mạnh hơn cả huynh ấy!”

“Hừ! Nhớ kỹ! Đừng đi câu dẫn gã Lâm Nhã Thần đó!”

“Ngươi xem Vương Nha Nha ta là hạng người gì? Ta không thèm làm kẻ thứ ba!”

“Tốt nhất là như thế! Bụng đói rồi phải không?”

“Ừm!”

“Đi thôi!”

“Ồ!”

Nhân lúc ta quay người, đôi mắt phượng hẹp dài của Cổ Nguyệt Lan quét về phía đôi tình nhân đang ôm ấp giữa rừng đào, khóe môi khẽ nhếch, cười rạng rỡ như ánh ban mai, song lại quái gở như ma quỷ, tên Lâm Nhã Thần đó, tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường!

Chương 21: Gia tộc mỹ nhân

Khi ta và Cổ hồ bước vào đại sảnh, mọi người đều đã ngồi vây kín quanh bàn ăn, ông ngoại bảo thủ cùng bà ngoại phúc hậu ngồi hàng ghế đầu. Bị ánh mắt lời phóng điện xẹt của ông ngoại quét cho một nhát, ông già đẹp lão bất lực chỉ còn cách ngồi đối diện với mẹ mỹ nhân, đầu bốc hỏa, mắt gườm gườm nhìn mỗ Hồ dính chặt lấy ta cùng nhau ngồi xuống. Được Vương cha càng bị ai vạn phần, đâm dăm ngời ngăm mẹ mỹ nhân đối diện, hại mẹ mỹ nhân thẹn thùng đỏ lựng mặt mày, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn ông dăm ba lần để an ủi.

“Ngồi hẳn hoi từ tể vào cho ta! Liếc mắt đưa tình còn ra thể thống gì nữa?”

“Không liên can tới Đại Đại! Là lỗi của tiểu tể!”

“Hừ! Biết là tốt!”

“Cha! Xin cha bớt giận! Muội phu cũng không có ý mà!” Cậu của ta, lễ bộ thượng thư hào hoa phong nhã, ôn tồn khuyên nhủ.

“Đừng vậy! Cha à! Muội muội lâu lắm mới trở về sum vầy, cả nhà chúng ta nên hòa thuận vui vẻ!” Mẹ của ta, xuất thân tiểu thư khuê các, hiền từ mở miệng: “Nhã Hiền, lại đây! Thỉnh an cô cô, cô phụ, còn Nha Nha biểu muội của con nữa!”

“Cô cô, cô phụ, Nha Nha biểu muội!” Giọng nói thanh nhã hợp lòng già trẻ gái trai vang lên, có điều, ánh mắt nhìn ta thoáng lóe lên tia khinh thường dè biiu.

Ta há hốc mồm, chết đứ đừ về ngắm mỹ nhân trước mặt, dung mạo đó còn đánh bại cả thần tiên trên trời, ăn đứt cả tuyệt sắc giai nhân, da dẻ trắng nõn trắng nà. Hận một nỗi, mỹ nhân đó lại là đàn ông! Hức! Quả là lãng phí “của quý trời cho”!!!!

“Sao thế, nhìn đến si ngốc rồi à?” Vuốt Hồ thuận dài khề hợp cái cảm sắp rớt ra ngoài của ta lại, lời nói dịu dàng của mỗ Hồ mang theo độc dược trí mạng.

“Ha ha! Biểu huynh dung mạo như tiên, Nha Nha lần đầu tiên được diện kiến đó!” Né tránh câu hỏi của mỗ Hồ, ta thăm kêu ai oán! Ông trời quả nhiên không công bằng mà! Nhã Hiền biểu huynh đó thân hình yếu kiêu, mảnh mai yếu ớt, sao lại có thể đẹp hơn cả con gái chứ????

“Ha ha! Tỷ tỷ, xem ra lại có một nữ oa nhi si mê dung mạo của Nhã Hiền rồi kìa ~~~~~” Giọng cười ôn ền khiến người khác mềm nhũn toàn thân bất chợt vang lên, đập vào mắt là một mỹ nhân xinh đẹp như hoa, rung động lòng người.

“Nha Nha! Đây là tiểu cữu ma! Nhị phu nhân của cữu cữu con!” Bà ngoại phúc hậu bình tĩnh giới thiệu, nhưng nét mặt thì hoàn toàn bất mãn.

“Tiểu cữu ma à!” Bà mẹ hai xinh hơn hoa này, thiết nghĩ, chắc hẳn là thanh lâu tri kỷ của ông cậu, Lâu Phán Phán, qua lời kể của Được Vương cha năm xưa rồi! (Lâu Phán Phán???? Lâu là lâu, lâu trong lâu xanh, phán nghĩa là chờ mong mòn mỏi, còn có nghĩa là quan tâm chiếu cố, nên hiểu theo nghĩa nào đây nhĩ =’=!!!!!!)

“Đây là đại biểu tỷ của con Mẫn Kiều, còn đây là nhị biểu tỷ Lệ Kiều!” Bà mẹ hai thanh lâu kiêu ngạo giới thiệu hai nữ tử ngồi bên bà, một người thì xinh tươi, một người thì thanh lệ: “Mẫn Kiều sở trường thư họa, Lệ Kiều tinh thông âm luật. Đều là tài nữ vang danh chốn kinh thành! Từ lúc đến tuổi cập kê tới giờ, công tử danh gia vọng tộc đều nườm nượp tới xếp hàng cầu thân, sắp sửa chen nát cả ngưỡng cửa nhà ta rồi đó~~~~”

“Phán Phán! Câm miệng!” Nghe xong ngữ khí khoa trương vô cùng “khiêm tốn” đó, ông cậu của ta nhin không nổi quay sang quở mắng: “Đừng để muội muội, muội phu chê cười!”

“Không sao đâu ạ, không sao đâu ạ! Hai biểu tỷ dung mạo như hoa, đa tài đa nghệ! Nha Nha con nên học hỏi, xin chỉ giáo mới đúng ạ!” Nhìn hai biểu tỷ đẹp câu hồn đoạt phách, thiết nghĩ, bất cứ nam nhân nào nhìn thấy dung nhan của họ, e rằng, sẽ chẳng còn tâm trí đâu mà đi nhìn nữ tử khác nữa! Có điều, về ngạo mạn và đắc ý trong mắt của họ, càng nhìn càng thấy chướng!

“Vị này là Nguyệt công tử phải không? Quả nhiên là tướng mạo xuất chúng! Chẳng hay, công tử đã có hôn ước nào chưa?” Từ lúc Cổ hồ ly bước vào tới giờ, Lâu Phán Phán luôn cố ý muốn tìm cách chiếm thiện cảm, đôi mắt đẹp để lóe lên lòng tham không đáy: “Mẫn Kiều nhà ta vừa hay tròn mười sáu tuổi, không biết công tử.....”

“Mẹ!!!!” Ngữ khí dịu dàng truyền tới, biểu tỷ Mẫn Kiều dung nhan như ngọc, khề ứng đỏ khuôn mặt tựa tranh vẽ, đôi mắt tuyệt đẹp chốc chốc lại liếc nhìn nam nhân ưu nhã thanh tao tuyệt mạo kỳ tài, lòng ái mộ sớm đã lộ rõ như ban ngày.

“Thật thất lễ! Trái tim tại hạ đã sớm có chủ!” Nhẹ nhàng nắm lấy tay ta ở dưới bàn, mỗ Hồ không sợ chết, trước mặt ba quân, thâm tình nhìn đắm đuối vào mắt ta, ý tứ đầy ám chỉ, nói: “Cổ mỗ chỉ cần có một mình nàng là đủ! Cho nên, Nhị phu nhân, Cổ mỗ chỉ có thể xin lĩnh ý tốt của phu nhân mà thôi!”

“Nguyệt công tử!” Lâm Mẫn Kiều mặt mày xám ngoét nhìn nam nhân phong thần tuấn lãng trước mắt, nghĩ tới nam nhân quỳ dưới chân nhiều không kể

xiết, sao có thể để người khác cự tuyệt! Nàng ta quyết không cho phép người đàn ông lần đầu gặp mặt đã đem lòng ái mộ, phải lòng kẻ khác, cho nên, nàng ta nhất định phải cướp chàng về làm của riêng!

“Ta không tin, trên thế gian này còn có người con gái nào so với Mẫn Kiều nhà ta.” Lâu Phán Phán đang định nói tiếp thì nhìn thấy hai kẻ từ ngoài bước vào, liền lập tức khựng lại, ý đồ xấu xa quay sang liếc ta một cái.

Dưới ánh đèn, Hồ Yên Nhiên sánh vai bước vào cùng Lâm Nhã Thần, nữ thì mái tóc đen nhánh như thác nước, hiền thực thả sau lưng, thanh thoát mà diễm lệ, nam thì cao lớn đi bên cạnh, ưu nhã tuấn tú, quả nhiên là trời sinh một cặp!

“Xin lỗi! Chúng con đã đến muộn!” Ngừ khí mềm mại mang theo tia áy náy, cộng với cử chỉ lễ phép khiến cho người khác không nổi trách mắng.

“Yên Nhiên! Ngồi xuống đi!” Mọi cá nhân ngập thương xót giải thích cho chúng ta: “Yên Nhiên là con gái muội muội quá cô của ta, cha của nó lại triều miên chinh chiến biên cương, cho nên, ta mới nhận nó về nuôi.”

“Cô cô, cô phụ, hai người vẫn khỏe chứ ạ?” Lâm Nhã Thần khi quay sang nhìn ta, trong ngừ khí nho nhã ẩn giấu vẻ ngang ngược và sắc bén: “Nha Nha biểu muội, quả nhiên là xinh đẹp yêu kiều!”

“Ha ha! Biểu huynh quá khen rồi! So với Yên Nhiên biểu tỷ, Nha Nha vẫn còn thua xa!” Nhìn mỹ nữ, tuấn nam ngồi vây xung quanh, xem ra, Vương Nha Nha ta là kẻ tầm thường nhất rồi!

“Tiểu nha đầu! Trong mắt sư phụ, nàng là xinh đẹp nhất thế gian!” Cảm nhận thấy ta ngồi trầm tư mặc tưởng, mỗ Hồ nhẹ nhàng ghé sát vào cái tai xinh xinh, sau khi thở thê lời bày tỏ đầy cảm tính xong, quay sang, ưu nhã gấp một miếng thịt ngon miệng vào trong bát ta: “Mau ăn đi, mồm mồm thêm chút càng đáng yêu hơn!”

“.....” Hàm hàm ném miếng thịt sang bát hần, hừ, Vương Nha Nha ta, từ giờ phút này, nhất định sẽ quyết tâm giảm béo, ta nhất định sẽ trở thành đại mỹ nhân nhìn thấy là mê.

Lâm Nhã Thần vừa ân cần chăm sóc cho Hồ Yên Nhiên ngồi bên cạnh, vừa dùng đôi mắt phượng hẹp dài liếc sang bé con ngồi phía đối diện đang há to, và từng miếng cơm trắng vào miệng!

“Nha Nha! Ăn chậm một chút.” Đôi mắt hồ ly ngọc bích nheo lại, luồng hàn quang mãnh liệt phóng về gã đàn ông đối diện, trên khuôn mặt lạnh lẽo tới rét run là vẻ cuồng vọng, cao ngạo.

Notice: Lúc đầu me định để bà mẹ hai thanh lâu của Nha Nha tên Lâu Phán Phán cơ, nghe nó hay ho hơn cái tên Lâu Phán Phán nhiều, vì Lâu là lâu mà, nhưng lại thôi, tôn trọng họ của người ta một tí nên k xuống tay chém nữa

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dã tâm của sói

Trong đại sảnh nguy nga tráng lệ, nha hoàn tót tấp nập tới lui, không ngớt bưng bê rượu ngon hảo hạng cùng cao lương mỹ vị lên phục vụ. Ánh nến hồng nhạt như ẩn như hiện, bao trùm lấy đại sảnh to lớn bằng thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, vô cùng ấm muội. Cả một lũ quan lại ngồi xếp đầy vào dãy bàn bày biện toàn đồ ăn thức uống, tay thì ôm mỹ nhân, miệng thì thi nhau chúc tụng hàn huyên.

Trên trường kỷ bọc da hổ ở thượng đài, Lang Minh Thần nhàn nhã dựa người vào tay vịn, để mặc cho hai mỹ nữ mềm dẻo không xương, quần áo lộ liễu, uốn éo quấn trên người mình. Hai bầu ngực trắng sữa căng tròn của người đẹp, không bỏ sót lấy một chút khe hở, dính chặt lên người hần, mờ ám tới dị thường. Cẩm bào đen tuyền khoác hờ trên người hần, phóng đảng vô cùng, phô ra lồng ngực vạm vỡ trắng kiện! Đôi chân nâu đồng thon dài săn chắc, vô cùng thần nhiên, lộ hết ra bên ngoài cẩm bào.

Đôi mắt xanh lam đẹp để mị hoặc kẻ quét qua một lượt về mặt nham nhở của lũ quan lại đang ngồi bên dưới, lũ sâu bọ chỉ biết đục khoét, chơi bời trác táng trong triều, chỉ là công cụ để hần đoạt lấy hoàng vị. Lang quốc này, không sớm thì muộn cũng sẽ lọt vào tay hần, còn nha đầu mồm mồm luôn khiến hần vừa yêu vừa hận cũng sẽ có ngày ngã vào lòng hần.

Nghĩ tới đáng về dễ thương nhe nanh múa vuốt của nha đầu đó, bờ môi gây họa vốn vô cùng quyến rũ, càng cong lên thành một đường cánh cung, hoàn mỹ, câu dẫn hồn phách.

Một bên, mỹ nữ xinh tươi lạ thường, vờn cánh tay mềm mại nõn nà, ve vuốt trên bộ ngực trần của hần, không ngừng mân mê, vẽ vòng. Lang Minh Thần tóm lấy bàn tay nhỏ nhắn của mỹ nữ, kẻ sát miệng, cắn nhẹ một cái, khiến cho mỹ nữ hờn dỗi kêu lên. Bên còn lại, một mỹ nữ khác không ngừng dùng bộ ngực tròn trịa láng mịn của mình cọ đi xát lại trên người hần, bàn tay còn táo bạo hơn, trườn xuống, lăn mò dưới thắt lưng hần, ý đồ câu dẫn.

Tiếng nhạc du dương vang lên, một hàng vũ nữ xinh tươi, mặc trang phục tơ lụa mỏng tang, nối đuôi nhau bước ra vũ đài, sau đó từ từ tách ra, để lộ ra vũ nữ áo đỏ điểm lệ yêu mê đứng ở giữa trung ương! Trang phục đỏ rực như ngọn lửa, dung mạo đẹp đẽ như yêu tinh, động tác thì tha thướt yếu điệu, đôi mắt thủy tinh long lanh khẽ liếc đưa tình, cánh môi quyến rũ cong cong, nơi đường nét được phác họa ra, ngập tràn mê ý.

Toàn bộ lũ đàn ông ngồi bên dưới vũ đài đều như si như ngốc, có kẻ kiềm không nổi, ôm chặt lấy mỹ nữ hầu rượu bên cạnh, vực mặt xuống, cắn mút liên hồi.

Đôi mắt xanh lam mê hoặc chán ngấy nhìn mỹ nữ tuyệt sắc đang khuấy động khí huyết sục sôi của lũ đàn ông điên cuồng ngồi phía dưới, Lang Minh Thần dựa người vào ghế, vân vê cốc rượu trong tay, chính lúc này, vũ nương vốn đang nhảy múa dưới vũ đài, bỗng xoay một vòng vô cùng yêu kiều tuyệt vời, bay tới trước mặt hắn, cướp lấy cốc rượu trong tay, cúi đầu kề sát khóe môi, ưu nhã nhấp một ngụm, sau đó dâng cốc rượu nâng đã in dấu son lên trước mặt hắn, đôi mắt long lanh đọng đưa câu hôn đoạt phách, cánh môi hồng non nớt khẽ nở một nụ cười tươi trí mạng.

Kiểu câu dẫn không từ thủ đoạn của nữ tử đó khiến Lang Minh Thần càng cảm thấy chướng mắt, bàn tay to phát mạnh, phốt lờ mỹ nữ vì sợ hãi mà lập tức quỵ sụp xuống, tay kia hất hai mỹ nữ đang quần trên người mình ra, không màng tới lũ quan lại đang ngỡ ngàng, giận dữ bước ra khỏi cái nơi hoang dã vô độ, ăn chơi trác táng này.

“Biểu huynh.” Từng đợt cao trào đi qua là từng trận kích tình ập tới, mỹ nhân nằm trên giường gần hôn mê bất tỉnh, cuối cùng chịu không xiết kiểu viết “cắm thư” quá mãnh liệt, đáng thương vạn phần yếu ớt van lơn: “Yên Nhiên chịu không nổi nữa rồi.U.”

“Hôm nay Yên Nhiên sao lại mau chịu không nổi vậy. vẫn chưa đủ. nhẫn nại một chút.” Tên trùm đầu sở triu mền vô bờ bến, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa mồ hôi của mỹ nhân nằm bên dưới lên, dịu dàng hôn nhẹ trên cánh môi mềm mại, thân hình trần trụi chắc nịch của hắn, toàn bộ đều lộ ra ngoài, đôi tay không ngừng ve vuốt mon tron trên làn da trơn mịn trắng nõn, dục vọng mãnh liệt trào dâng khiến hắn vội vã nhấp nhô chuyển động trên người mỹ nhân.

“A.” Lại một đợt xung động khoái cảm ập tới, mỹ nữ lần nữa đạt đến cao trào.

“Yên Nhiên.đợi ta.” Không ngờ để mỹ nhân phải chịu đợt sóng gió trùng trùng thêm một lần nữa, thân hình cao lớn vạm vỡ của gã đàn ông sau vài lần đâm mạnh xoáy sâu, luyến tiếc vô cùng rút phần nam tính vẫn còn cương cứng ra.

Nam nhân cảm quần áo, toan rời đi, một đôi cánh tay trắng nõn khẽ vòng qua ôm lấy người hắn: “Đừng bỏ đi.biểu huynh.” Giọng nói thánh thót như chim hoàng oanh vang lên, mỹ nhân ngồi dậy, không hề chú ý chiếc chăn quần trên người đang tuột xuống, để lộ ra bầu ngực căng tròn, quyến rũ, câu dẫn trí mạng.

Nhìn thấy “xuân sắc phơi phới” trước mặt, dục vọng của gã đàn ông lại một lần nữa gào thét, không thể kiềm nén cơn kích động của bản thân, dịu dàng mà mờ ám thủ thi: “Yên Nhiên.Cơ thể của muội chịu không nổi đâu.”

“Biểu huynh đừng đi.Yên Nhiên chịu được mà.Huynh có thể làm lại lần nữa.đừng bỏ đi mà.” Hai hàng lệ châu, lấp lánh lăn dài trên má mỹ nhân, khiến người khác nhìn mà xót xa, đáng về cổ ý già vờ yếu đuối mong manh khiến dục vọng đang nguội tàn của gã đàn ông lại hưng hực cháy.

“Nếu đã như vậy.ta sẽ chiều lòng muội.” Say đắm ôm hôn mỹ nhân bị đè bên dưới, tiếp đó, lại tái diễn cảnh mây mưa, dây dưa, triền miên không dứt, khiến người khác mặt đỏ tía tai tim rớt lộp bộp.

Cơn kích tình qua đi, mỹ nữ yếu ớt, phóng đảng nằm dang hai tay, thở hồng hển, cơ thể không còn chút sức để mà động dậy, khẽ quay sang, nhìn vào đôi mắt đen, sâu thăm thẳm, vẫn còn tràn đầy dục hòa của nam nhân, có ngượng ngừng lại càng có đắc ý, nhin không nổi, nhẹ giọng hờn oán: “Không được yêu nha đầu đó.”

“Yêu ai.Hừ.” Thăm thì cười cợt trên chọc mỹ nữ trong lòng, trong màn đêm, đôi mắt thâm trầm của nam nhân không hề dấy lên một tia yêu thương, triu mền.

“Không được yêu nha đầu ục ịch đó!”

“Đừng lo! Huynh sẽ không bao giờ!”

“Biểu huynh! Thân thể của người ta đã dâng trọn cho huynh rồi! Xin đừng phụ bạc muội!” Nữ tử ôm chặt lấy chỗ dựa duy nhất trên thế gian, lộ ra biểu cảm nhu mì, dịu dàng, có thể dung hòa cả người có lòng dạ sắt đá nhất.

“Yên Nhiên! Đừng lo lắng! Sau đại thọ của tổ phụ, ta sẽ thừa với tổ phụ, thế tử của ta, chỉ có muội mà thôi!” Thâm tình trong câu nói đó, chan chứa chân thành không thể nói ra, cũng chất chứa cả hàm ý mà mỹ không thể thốt thành lời, thật thật già già, cũng chỉ có kẻ nói ra mới hiểu rõ được!

“Ừ! Biểu huynh! Huynh thật tốt!” Nói xong, khuôn mặt đỏ ửng, giống như được dặm thêm một lớp phấn hồng, bộ dạng e ấp yêu kiều đó khiến người khác chỉ hận một nỗi, không thể cắn một miếng rồi nuốt xuống bụng.

Ôm chặt lấy cơ thể mềm mại thơm tho tự động sà vào lòng mình, bỗng nhìn thấy bóng đen bay vút qua cửa sổ, nam nhân liền điểm nhẹ vào thủy huyết của nữ tử.

“Kế hoạch tiến triển thế nào rồi?”

“Không phải ngài đã nhìn thấy rồi sao? Tất cả đều thuận lợi!”

“Rất tốt! Hai mươi vạn đại quân của Hồ Thiết Hùng rất mau sẽ rơi vào tay chúng ta!”

“Đúng thế ạ! Đến lúc đó, không có một ai trong Lang quốc dám cả gan đụng tới ngài!”

“Ha ha! Nhã Thần! Ngươi quả nhiên là đồng minh đắc lực nhất của bốn vương!”

“Thần cũng chỉ muốn Lang quốc có thể xưng bá thiên hạ mà thôi!”

“Nhã Thần! Bốn vương quả nhiên không nhìn lầm ngươi! Ngươi! Có cùng dã tâm với bốn vương!”

“Ha ha! Quả đúng là vậy!”

“Vậy, Hồ Yên Nhiên, ngươi định xử trí thế nào? Thật sự muốn rước về làm chính thê sao?”

“Nàng ta là một mỹ nhân tuyệt sắc! Hơn nữa, có nàng ta trong tay, đối phó với Hồ Thiết Hùng sẽ càng dễ dàng hơn!”

“Nghe nói, tiêu biểu muội của ngươi đã đến rồi!”

“Dạ! Là một nha đầu mập mạp, chỉ biết mỗi ăn thôi ạ!”

“Nhớ kỹ! Không được đụng vào nàng!”

“Ồ? Tứ vương gia có hứng thú với nha đầu đó sao?”

“Không sai!”

Ánh trắng bành bạc chiếu trên khuôn mặt tuấn tú tà mị của hắc y nam tử, luồng lam quang trong đôi mắt phượng hẹp dài như ẩn như hiện: “Nàng là người con gái của ta

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cái khó ló cái khôn

“Một chú hồ ly”

“Hai chú hồ ly”

“Ba chú hồ ly”

“.....”

“Một nghìn không trăm lẻ một con hồ ly”

“Một nghìn không trăm lẻ hai con hồ ly”

“Một nghìn không trăm lẻ ba con hồ ly”

“.....”

Khi đếm tới con hồ ly thứ 1010, ta cuối cùng cũng bỏ cuộc! Mở đôi mắt mệt mỏi nặng trĩu ra, nhìn tiểu hồ ly đang cuộn tròn, mặt tròn đầy hạnh phúc, ngủ đến hồ đồ trong vòng ôm của mình! Lòng ta dấy lên đồ kị! Tại sao? Tại sao? Tại sao lại ngủ không nổi? Rõ ràng toàn thân mệt mỏi rã rời, tại sao lại không thể nhắm mắt thiếp đi được? Lẽ nào, Vương Nha Nha ta cứ phải lồi con hồ ly mắt xanh đỏ ra làm gối ôm thì mới ngủ được???

Hức!!! Không muốn đâu!!!! Trùm chăn kín đầu, tiếp tục nhắm mắt!!!!

Sau hơn ba mươi lần ôm gối, lăn qua lộn lại trên giường, nội tâm dần vật lên xuống một chập, rồi tiếp sau đó là đại chiến giữa cảm tình và lý trí, cuối cùng, ta chỉ có thể thừa nhận, không có Cô hồ ly, ta hoàn toàn không thể chìm vào giấc ngủ!

Thế là, nhân đêm khuya, trăng khuyết gió lộng, ta ôm Tiểu Bạch Thái, lăn trốn lủ thị vệ đi tuần, từ chái nhà phía Đông lên lút lút, kinh qua trăm cay

ngành đắng, trật vật mãi mới mò tới được mục tiêu _ Chái nhà phía Tây!!!

“Sư phụ.” Nhẹ nhàng gõ cửa phòng, đôi mắt to tròn đen láy nom nớp lo sợ, đảo dác ngó bốn xung quanh, nhác thấy không có lấy một bóng người, lúc này mới an tâm mà gọi nhỏ: “đã ngủ chưa ạ?”

“Ừm.Nha Nha phải không?” Giọng nói khàn khàn quẩn rữ vọng ra từ trong phòng.

“Dạ!” Hừ! Chỉ có mình ta mất ngủ! Không công bằng! Lực cánh tay bắt tri bắt giác gia tăng: “Là con!!! Mau mở cửa đi!!!”

“Việc này ấy mà.nam nữ thụ thụ bất thân! Nha Nha nên quay về phòng của mình ngủ thì hơn!”

“.....” Hồ ly thôi! Còn giả bộ đức hạnh! Có điều, ta giờ là người đi cầu cạnh, nên đành phải nuốt cục tức xuống làm lành: “Con ngủ không được!”

“Ồ? Vậy sao? Nha Nha ngủ không nổi thì liên can gì tới sư phụ đây?”

“Ta ngủ không được! Ngủ không được sẽ bị đau đầu, đau tim, cả cơ thể đều đau đớn, có biết không hả???”

“Vậy thì có làm sao? Sư phụ cũng chỉ bắt lực mà thôi!”

“Hách xì.hách xì.” Trời gió đêm lạnh, chân trần đạp đất, ta chỉ mặc độc một cái áo mỏng manh, chị gió thổi qua vù một con, rùng mình mấy cái, cuối cùng chịu không nổi mà hắt xì liên tục.

“Mau vào đây.” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, thoáng chốc, cả cơ thể được vòng ôm ấm áp to lớn bao bọc lấy, giọng nói an nhàn đầy từ tính với biến sốt sáng: “Tiểu yêu ngang bướng.ban đêm sương lạnh, cũng không biết đường mặc nhiều áo ấm vào!”

“Ừ.” Nhào vào lòng hồ ly, hơi thở pha lẫn cung chiêu cùng nồng nàn bao trùm lấy toàn thân ta, thoải mái quàng tay qua ôm lấy vòng eo săn chắc, khuôn mặt lạnh toát những nhoe nhê dụi dụi vào bộ ngực trần của hân: “Ta buồn ngủ.”

“Muốn cùng ngủ với sư phụ thì cứ nói thẳng ra là được mà!” Đôi mắt xanh thăm thăm nhìn chăm chăm vào ta, cười như không cười, đáy mắt lóe lên hào quang rạng rỡ nhưng lại vô cùng quái dị: “Không có Nha Nha, sư phụ cũng ngủ không nổi! Đợi suốt một đêm, Nha Nha cuối cùng cũng tự mình đến gõ cửa phòng sư phụ!”

“.....” Hừ! Không ngờ rằng, ta đấu tranh nguyên cả một đêm, cuối cùng vẫn tự mình chui đầu vào rọ! Con hồ ly biến thái đáng chết! Đang định thoát thân rồi đi, lại phát hiện hân chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, cả cơ thể của ta theo đà, ngã vào lòng hân!

“Nha Nha! Lúc này không phải là nói buồn ngủ sao? Hừ?” Đầu cúi xuống, môi ghé sát bên mang tai, khe khẽ thì thầm: “Nếu đã chủ động tới tìm sư phụ, nằng nghĩ sư phụ sẽ dễ dàng trốn thoát sao? Càng huống hồ, hai ta sớm đã không phải là lần đầu tiên nằm chung một giường, đắp chung một chăn rồi!!!”

Đá mạnh vào ống đồng của con hồ ly một cái! Ta không cam tâm dần giọng quát nạt: “Nhớ rõ! Trước khi trời sáng phải bế ta về phòng!”

“Ừ! Biết rồi!” Đặt bé con đang bất bình phẫn nộ trong lòng lên giường, Cỏ Nguyệt Lan lập tức nằm xuống bên cạnh, ngón tay thuôn dài vén những sợi tóc đen nhánh bị rối xù, dịu dàng in dấu môi lên trán ta: “Ngoan! Mau ngủ đi!”

“Ừm! Không được tẩy máy sờ soạng linh tinh!” Trước khi thiếp đi, ta trừng đôi mắt đang riu lại, không an tâm cảnh cáo hân lần nữa, dù gì, giờ đang ở nhà ông ngoại, cái danh thực nữ khuê các vẫn phải cần tới, giống như đầu óc cần có lí trí vậy!

“Ừ!” Đầu ngón tay nhẹ vuốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang thiêm thiếp ngủ, đẹp như tranh vẽ, Cỏ Nguyệt Lan phì cười nhìn cái mũi xinh xắn dễ thương đang chun lại, rồi dần dần thở khe khẽ đều đều, đôi mắt hân hiện lên ánh xanh ngọc bích, chan chứa nhu tình.

Khi tiếng chim riu rít lú lo vọng lên bên tai, ta từ từ mở mắt, vắn vắn cái eo, ừ, ngủ sớm dậy sớm, cơ thể khỏe mạnh! Nhìn cách bày trí xung quanh, xem ra, hồ ly đó quả thực biết giữ chữ tín, ta hoàn toàn không muốn bắt cứ ai phát giác chuyện ta lên tới phòng Cỏ Nguyệt Lan ngủ qua đêm!

Để trốn tránh cái đuôi bám dính không rời của mỡ Hồ, ta ôm anh bạn trợ thủ đắc lực, Tiểu Bạch Thái, ngồi trên cây cỏ thụ, cành lá rậm rạp sum sê nhất của phủ thừa tướng, vừa đỉnh đương thưởng thức trái cây vừa vắt chéo hai chân đong đưa, nhàn nhã ngắm tiểu hồ ly đang vui vẻ trêu chọc một bé sâu róm xanh lè đáng thương! Ta thành thói nheo tí hai mắt, ừ, ngày tháng như thế này mới chính là cuộc sống mà Nha Nha ta luôn muốn hưởng thụ!

“Bé con! Nhàn tản quá nhỉ?” Đương lúc ta đang đắc ý ngân nga một khúc nhạc, thân hình cao lớn đen sì, im hơi lặng tiếng, bất thành linh đáp xuống cạnh ta, kéo mạnh một cái, vẫn chưa kịp định thần đề kinh hô, ta liền bị hân lôi ngã nhào vào lồng ngực vạm vỡ!

“Sao lại là ngươi?” Đối diện với khuôn mặt tuấn tú tới gian tà cùng những sợi tóc dài phiêu dương trong gió, hết sợi này đến sợi khác thi nhau rủ xuống trước ngực hân, cộng thêm đôi môi quẩn rữ tươi thắm, mang theo nụ cười nhàn nhạt, ba phần câu dẫn, bảy phần ám muội luôn khiến ta sợ hãi khôn nguôi, vội vàng cảnh giác co người lại: “Ngươi định làm cái gì? Nơi này đường đường là phủ thừa tướng, ta sẽ kiện ngươi tội xâm phạm bất hợp pháp nhà riêng của người khác!” Vì đang ở trên cành cao ngất ngưỡng, nên ta chỉ có thể hân học trừng mắt cảnh cáo, cơ thể kiên cường bất phục, cố gắng duy trì cự ly giãn cách với hân.

“Đừng nhìn bốn vương đấm đuối như vậy, ta sẽ không chịu nổi đâu!” Tự nhiên như tình nhân, Lang Minh Thần khẽ kề sát miệng vào tai ta tí tê, ngữ khí nghe ra lại mang theo thập phần uy hiếp.

“Hừ!” Không thèm để ý tới hần, ta liền cúi đầu, “bơ” đôi mắt xanh lam đang phóng điện hồng cầu hồn đoạt phách của mỗ Lang!

“Lúc ta nói chuyện thì phải nhìn thẳng vào mắt ta!” Vuốt sói khê chỉnh cái cằm thon thon, khuôn mặt tà tuấn của hần lại lần nữa đập vào mắt: “Nàng có biết, lúc nhìn thấy dáng vẻ nghịch ngợm của nàng, bốn vương chỉ muốn đè nàng ra rồi “ăn” ngay lập tức không?” Nói đoạn, bàn tay to bắt đầu không an phận du ngoạn trên người ta.

“Người đang làm cái gì vậy?” Bắt lấy bàn tay nham nhở, ta không thể tin nổi trọn mắt nhìn hần, con sói háo sắc điên cuồng này, đây là trên cây cao, lại là địa bàn của người khác, sao hần có thể táo tợn như vậy được?

“Đừng nói là trên cây, trên lưng ngựa bốn vương cũng đã từng làm rồi!” Ghim chặt cơ thể mềm mại thom mát đang vùng vẫy trong lòng, bờ môi ma mị của Lang Minh Thần nhẹ nhàng dính trên cánh môi non nớt khiến hần ngây đờ tơ tưởng: “Bé con! Có muốn làm thử một lần không?”

“Hừ! Không muốn!” Kinh hoàng quay vội mặt đi, lo sợ nom nớp né tránh nụ hôn cuồng bức của mỗ Lang: “Có người tới rồi! Mau bỏ ta ra!!!”

“Vậy thì đã sao? Có gan, nàng cứ gọi người đến đi!” Một bàn tay to bùm chặt lấy miệng ta, một tay kia thì bắt đầu càn rỡ trườn xuống, vuốt nhẹ qua làn da trắng ngần trơn mịn trên cổ, sau đó, lướt xuống, bóp lấy một bên tuyết nhũ căng tròn trước ngực, mặc sức nhào nặn.

“Ừ.....” Nhìn thấy hai vị biểu tỷ đang chậm rãi bước tới gần gốc cây, nhân lúc mỗ Lang không chú ý, ta vội chớp mắt ra ám thị cho Tiểu Bạch Thái.....hai chị họ yêu dấu của em.....vì đứa em đáng thương vạn phần này.....đành phải hi sinh hai chị vậy.....

Tiểu Bạch Thái luôn một lòng lo lắng đứng bên, sau khi nhìn thấy ta chớp mắt ba lần, cuối cùng như đột nhiên sáng dạ, năm đầu vuốt nhỏ giờ ra, gạt mạnh.....

“A!!!” Lâm Mẫn Kiều sau một tích tắc “chơi mắt” với bé sâu róm xanh lè hạnh phúc đầy đồng cảm, đột nhiên rơi xuống trước ngực mình, cuối cùng khiếp đảm quá đổi, ngất xỉu ngay tại đương trường.

“Người đâu!!!! Cứu mạng với!!!!” Lâm Nhị Kiều bị dọa cho thất sắc hoa nhan, vội vàng hét to, chỉ một thoáng, dưới tán cây to đã bị vây kín bởi một lũ gia đình nha hoàn tôi tớ.

Nhìn lũ người bên dưới gốc cây đang tá hỏa, nháo nhào, lộn tung phèo như nồi lẩu thập cẩm, ta dương dương đắc ý khiêu khích đôi mắt xanh lam gian tà: Ta không tin, con sói háo sắc nhà người còn có tâm trạng mà làm tới!!!!

Từ từ buông thân hình nhỏ bé trong lòng ra, đôi mắt xanh lam sâu thẳm thẳm của Lang Minh Thần hiện lên vẻ triu mến say đắm mà bất lực.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mỹ nhân thu ba

(Mỹ nhân thu ba: Đôi mắt trong veo lẩn tẩn gọn sóng như nước mùa thu của mỹ nữ)

“Sao thế? Lại đi gây họa rồi phải không?” Ôm lấy tiểu mỹ nhân mới mở được cánh cửa bước vào phòng, ngữ khí bông đùa như tình nhân vừa dứt, bờ môi quyến rũ đầy bá đạo liền nuốt lấy bé môi đỏ dãn tươi tắn, vừa chòe ghẹo vừa nhiệt tình hôn liếm cánh môi mềm mại, lúc đầu thì sục sạo tìm kiếm, sau dần biến thành cắn mút cuồng dã.

“Không có.....Mmm.....Mau buông ta ra.....” Hừ! Số ta thật khổ mà!!!! Vừa mới “tổng khư” được con sói háo sắc mắt xanh chuyên môn quấy rối đi, giờ lại tới con hồ ly đáng ghét này đến góp vui: “Ừm.....” Lười hồ ly đáng chết, luồn vào làm cái gì.....

“Từ sáng sớm đã bỏ rơi sự phụ không thèm ngó ngang tới, có phải là muốn đi câu dẫn gã đàn ông khác không, hử?” Thành thạo quán lấy đầu lười thom tho, sau đó là nụ hôn đầy dục trệ miên không dứt, kĩ thuật hôn đầy điêu luyện, cuồng dã mà say đắm khiến mỹ nhân trong lòng, thờ không ra hơi.

“Không có.....nếu không tin..... người có thể hỏi Tiểu Bạch Thái.....” Thở hổn hển dựa vào lòng hần, tư thế mờ ám hiện giờ, sau này, càng ít làm càng tốt!

“Tốt nhất nên như vậy!” Mang theo sự quyến rũ lười nhác cùng ý tứ hàm xúc nhàn nhã mơ hồ, khuôn mặt tuấn tú lịch lãm của Cổ Nguyệt Lan lộ ra vẻ mẫn nguyện, luồng sáng xanh lục rực rỡ trong đáy mắt bắt đầu di chuyển, mái tóc đen nhánh bông bênh bay trong gió: “Nếu không thì, Nha Nha chắc hẳn đã rõ sự phụ sẽ làm gì, có đúng không?” Vừa nói vừa cúi đầu xuống, chuyển sang chơi trò “hôn phốt”, giống như chiếc lông vũ mềm mại lướt nhẹ trên khoe môi non nớt đỏ thắm, vô cùng chậm rãi, khiến cho người khác mê mê ngây ngất.....

“Ừm.....” Bị đôi mắt ngọc bích hẹp dài triu mến say đắm quét qua, trái tim nhỏ bé của ta không nghe lời, cứ hăng hái đập bình bịch không ngớt, một hồ

ly dụ dàng như vậy, thật sự khiến ta thích ứng không nổi.

“Nha Nha...Biểu tỳ của con.....AA.....Các con đang làm gì vậy???”

“Mẹ?” Cuồng cuồng đẩy hồ ly ra, ta đuổi lý thờ hồn hèn phân trần: “Chúng con không làm gì hết !!!”

“Haiz! Bỏ đi! Mau theo mẹ đi thăm đại biểu tỳ của con! Đứa bé đáng thương đó bị ngất xỉu! Cha con đang giúp con bé chẩn trị đó!!!”

“Ha ha! Sao lại không cẩn thận như vậy ạ???” Lòng ta cũng áy náy ray rứt lắm chứ! Mẫn Kiều tỳ tỳ yêu dấu! Làm khó cho tỳ rồi!

Quả nhiên là đại tiểu thư được “nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa”, chỉ một con sâu róm nhỏ nhoi thoi cũng bị dọa cho kinh hãi tới ngất lịm!!!

“Cha con nói là không có chuyện gì lớn! Chỉ cần uống ít thuốc an thần là khỏi!”

“Ha ha! Vậy thì hay quá! Hay thật đó!!!” Để né tránh ánh mắt dò xét của mỗ Hồ, ta lập tức nắm bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của mẹ mĩ nhân, cực kỳ thành khẩn nói: “Con muốn đi thăm Mẫn Kiều biểu tỳ!!!”

“Ừ! Tốt lắm! Nha Nha càng lớn càng hiểu chuyện rồi!”

~~~~~

“HU! Con gái bảo bối của mẹ! Con nhất định không được xảy ra chuyện gì đó!!!” Vừa mới đặt chân vào phòng, tai đã được nghe thấy tiếng khóc đầy bi ai của bà mợ hai thanh lâu, mắt đã được nhìn thấy dáng vẻ vô cùng yêu kiều chấm chấm nước mắt không ngừng tuôn rơi cùng hai hàng lông mày lá liễu đang đau đớn thương xót tới nhũn lại của bà, trông cực nhu mì và hiền thực: “Hức! Mẫn Kiều của mẹ! Con gái ngoan của mẹ! Nếu con có mệnh hệ gì, mẹ phải làm sao đây???”

“Mẹ à! Tỳ tỳ sẽ không có chuyện gì đâu!” Mĩ nhân khóc như “mưa trút hoa lê” luôn khiến người khác “mắt mắt đẹp lòng”, vị Lệ Kiều biểu tỳ này, quả thực là mĩ nhân đẹp từ trong trứng đẹp ra!

“Phán Phán! Nàng đừng khóc nữa, muối phu không phải đã nói Mẫn Kiều sẽ ổn rồi hay sao?”

“Nhị gia tâu! Khóc sụt mướt như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

“Đúng vậy! Phán Phán muối muối à! Muối đừng thương tâm như vậy mà!”

“Phán Phán di nương! Mẫn Kiều muối muối không phải đã tỉnh rồi hay sao? Không có chuyện gì đâu mà!”

“Ha ha! Ngoại tổ mầu! Cữu cữu, cữu ma! Tiểu cữu ma! Lệ Kiều biểu tỳ! Ha ha! Nhã Thần biểu ca cũng tới à? Còn cả Yên Nhiên biểu tỳ nữa? Ha ha! Mọi người đều có mặt đông đủ à?”

“Mau lại đây cho ngoại tổ mầu xem nào! Tỏi qua ngủ có ngon không?”

“Cảm ơn ngoại tổ mầu đã quan tâm! Nha Nha ngủ ngon lắm ạ! Mẫn Kiều biểu tỳ không sao chứ ạ?”

“Có cha con ở đây, còn có thể có chuyện gì sao?”

“Nguyệt công tử? Công tử cũng quan tâm đến Mẫn Kiều nhà ta sao? Nào nào nào! Đề ta dẫn công tử vào phòng, có công tử ở đây, Mẫn Kiều Nhà ta nhất định sẽ khỏi rất nhanh cho mà xem!”

Đột nhiên bị mọi người ghê lạnh, Lâu Phán Phán nhác thấy con “rùa vàng” lấp lánh trước mặt, lập tức nhào ra phía cửa, kéo lấy vạt áo của hồ ly!

“Nếu đã không có việc gì! Mẹ à! Chúng ta về thôi!”

“Ồ! Được!”

“Ngoại tổ mầu! Cữu cữu, cữu ma! Chào mọi người!” Vô cùng lễ phép nói ra lời khách sáo mà vô cùng kín kẽ: “Cha, mẹ, hai người cũng nên cùng ngoại tổ mầu quay về nghỉ ngơi đi ạ! Nha Nha con sẽ ở đây chăm sóc Mẫn Kiều biểu tỳ!”

“Ừ! Quả nhiên là đứa trẻ ngoan ngoan hiểu chuyện!”

“Ngoại tổ mầu quá khen Nha Nha rồi ạ!”

“HU! Nha đầu thối tha!” Ông già nhà ta trước khi kéo mẹ mĩ nhân ra ngoài, còn cầm phần bát bình trợn ta một cái: “Chỉ đóng kịch là nhanh!”

“Ha ha! Biểu ca! Xin lỗi! Muội chắn đường của biểu ca rồi phải không? Yên Nhiên tỳ tỳ hôm nay gài trăm hoa à? Thật sự vô cùng xinh đẹp đó!”

“Đâu có đâu!” Ngạo mạn cong cong khóe môi đẹp đẽ, cố ý châm chọc quét một lượt thân hình mũm mĩm của ta: “Trắng trắng tròn tròn giống biểu muội mới càng đáng yêu!”

Già vờ đó lị chăm chú nhìn vào dáng người đậu cô ve của bà, ta lấy làm tiếc nói: “Đừng vậy thiệt! Thân hình mỏng manh liễu yếu đào tơ, gió thổi cái bay như Yên Nhiên tỷ tỷ, Nha Nha thật sự rất hâm mộ đó!”

“.....” Nhìn khuôn mặt kiều diễm của Yên Nhiên tỷ tỷ hết trắng chuyển đỏ, hết đỏ chuyển xanh, niềm vui sướng hả hê thắng lợi trong lòng ta, sớm đã khai hoa nở nhụy!

Đậu cô ve/đậu đũa:

“Yên Nhiên! Chúng ta đi thôi!” Lâm Nhã Thần nheo hai mắt lại, vừa hay giúp hấn che giấu được nghi cảm trong lòng, hấn phát hiện ra rằng, cũng có người hấn không nhìn thấu được tâm tư, cô gái trước mặt, thực sự khiến hấn nảy sinh cảm giác tò mò, muốn khám phá!

“Hai người đi cẩn thận nhé!” Hừ! Nhìn ta chăm chăm như thế làm cái gì? Không trông thấy con hồ ly sau lưng ta, mặt đã xanh mét như.....đít nhái rồi hay sao?

“Nha Nha biểu muội! Lát nữa gặp lại!” Cô gái trước mặt, chỉ mặc bộ quần áo xanh lục, mái tóc dài chi tùy tiện búi lên thành vòng, song, những sợi tóc mượt mà tự nhiên rủ xuống hai vai cùng đôi mắt đẹp đề linh động luôn hàm tiếu đầy vẻ tinh nghịch, cộng với hai gò má hồng hào đáng yêu, làm cho đáng vẻ dễ thương tươi tắn đó, thật sự vô cùng quyến rũ mê người.....

.....

Trong căn phòng thanh nhã nhưng không mất đi vẻ xa hoa.....

Đôi mắt khê cup, hai hàng lệ rung rung chực chờ tuôn rơi bên hai hàng mi dài cong vút, Lâm Mẫn Kiều yếu ớt muốn phàn khê ngẩng khuôn mặt kiều diễm lên: “Nguyệt công tử, công tử đến rồi sao?” Giọng nói nhẹ nhàng mà dịu dàng quá đỗi, tuy là con gái, nhưng vẫn cao cao vào tim ta, khiến nó ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

“Mẫn Kiều, đứa bé này! Cơ thể con vẫn còn yếu! Đừng ngồi dậy mà!”

“Nguyệt công tử!” Cơ thể gầy yếu không chịu nổi sương gió cố gắng chận vật chống người ngồi dậy, đôi mắt trong veo đẹp như nước hồ thu của bà chị yêu kiều, tràn đầy thâm tình nhìn về phía con hồ ly dung mạo như ngọc, tao nhã lịch thiệp đang đứng cạnh ta!

“Mẫn Kiều tiểu thư!” Đôi con ngươi xanh lục đầy ấp tình quang mang theo vẻ hồ hững hờ hột, ý cười tà ác lạnh lẽo bên khóe miệng khiến người ta “không rét mà run”!

“Nguyệt công tử!” Mĩ nhân yếu đuối đang cố gắng gượng dậy, ánh mắt mơ màng, hơi thở yếu ớt, Lâm Mẫn Kiều tự tin, nếu là nam nhân bình thường, sẽ đẩy lên cảm giác “thương hoa tiếc ngọc”, nhất định sẽ vội chạy đến đỡ lấy bà. Nhưng, qua một hồi lâu sau, khi ta nhầm chán ngáp một cái rồ to, biểu tỷ xinh đẹp của ta cuối cùng cũng cảm thấy sân khấu vắng vẻ, lạnh hiu quạnh hắt, liền ngượng ngập, khẽ khụ hai tiếng.....

“Nha Nha! Xem ra biểu tỷ của nàng cũng không có việc gì! Chúng ta quay về thôi!” Phốt lò ánh mắt tối tăm mờ mịt của mĩ nhân, lời nói nhã nhặn bao hàm lý lẽ sắc bén mà thờ ơ của Cổ Nguyệt Lan khiến ta không có cơ hội để nói từ “không”!!!

“Biểu tỷ! Nha Nha đi đây! Biểu tỷ nhớ nghỉ ngơi cho khỏe nhé!!!” Lời vừa dứt, ta liền bị mỗ Hồ cường chế kéo đi mất hút.....

Hai mẹ con sớm đã hóa đá tại đương trường, chỉ có thể chết trân nhìn về bóng dáng xa khuất của hai người bọn ta, một lời cũng chưa kịp thốt lên.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dạ yến của hào gia

Nhìn vô số cao lương mỹ vị chất đầy trên bàn, lại nhìn lực lượng nha hoàn xinh đẹp, gia đình thanh tú, cùng chung một sắc phục, vô cùng hùng hậu đương đứng sấp hàng bên cạnh, vốn dĩ là thời khắc “ngon miệng bỏ mắt”, nhưng lại vì khuôn mặt mang theo ý cười yêu mị đẹp đề mà nhân nhạ của con đã lang nào đó đang ngồi đối diện với ta, mà bị cuốn bay đi hết sạch sành sanh! Ông ngoại đại nhân yêu dấu của con! Bình thường, người luôn cứng nhắc bảo thủ, giờ có cần phải cười hiền lành dịu dàng với con sói đó không? Còn nữa, yến tiệc long trọng phô trương thiết đãi nguyên thủ quốc gia này, có phải hơi lãng phí quá rồi không?

“Vị tiểu thư này, chắc là cháu ngoại của thầy phải không ạ?” Luồng tình quang xanh thăm thẳm của mỗ Lang phóng ra bốn phía, tràn ngập thâm tình, triu mến nhìn mĩ nhân đang cố gắng tỏ ra thực nữ ngồi phía đối diện, khóe môi cong thành đường cung hoàn hảo, ánh nền lung linh bên cạnh càng làm tôn lên sống mũi thẳng tắp cùng những đường nét đẹp như tạc của hấn, giọng nói đầy từ tính mờ ám vang lên: “Bốn vương có vinh hạnh được biết danh

tính của tiểu thư đây không?”

“.....” Đột nhiên bị con sói giả tạo điểm danh, đám họ hàng thân thích của ta liền quay sang dùng ánh mắt “hành động”, đặc biệt là vị Lê Kiều biểu tỳ của ta, khuôn mặt thanh nhã điểm lệ bỗng chốc lạnh như băng như sương, càng kỳ quái hơn, vị biểu huynh Nhã Hiền mĩ nhân của ta lại ai oán nhìn mỗ Lang một cái, sau đó, đôi mắt câu hồn bỗng đỏ hoe, nhạt nhòa, hai hàng lông mày trắng tấp nhú lại, lộ ra vẻ bi thương vạn phần! Ta giả đồ e thẹn, mặt cúi xuống 45 độ, khẽ mở cánh môi đỏ thắm như son: “Tiểu nữ là Vương Nha Nha ạ!”

“Nha Nha tiểu thư!” Đôi mắt xanh lam bông lon, chậm rãi đánh giá tỉ mỉ, mái tóc dài óng ả, chân mày thanh tú, sống mũi xinh xắn, bờ môi non nót tươi tắn, mi mắt cong vút, thân hình đầy đặn yêu kiều của mĩ nhân đối diện, bỗng, hạ thân càng cứng lại, Lang Minh Thần vội vàng khắc chế cơn kích động muốn ôm lấy mĩ nhân cùng nhau “phân long đảo phượng” xuống, giọng nói khàn khàn khàn quặn rũ lại cất lên, khiến ai nấy đều sững người: “Hai ta có phải đã từng gặp nhau rồi hay không?”

“Nha Nha luôn ở bên tại hạ, sao có thể có cơ hội hạnh kiến Tứ vương gia được đây?” Khuôn mặt trắng như men sứ thoáng lóe lên hồ quang âm lãnh, đôi con ngươi xanh lục như rừng sâu thăm thẳm, bàn tay nắm lấy tay ta dưới bàn bắt giắc siết chặt, từ tốn mở lời: “Đồ nhi của tại hạ chỉ là một tiểu oa oa mà thôi, sao có thể sánh với “hồng nhan tri kỉ” của Tứ vương gia được!”

“Vị này là?” Mắt lam vs mắt lục, sau một hồi mây đen vần vũ, sầm rền chớp rẹt, mỗ Lang mới khẽ nhướng mày hỏi danh tính.

“Tại hạ là Cô Nguyệt Lan, trang chủ Huyền Nguyệt Sơn Trang, sư phụ của Nha Nha!” Dưới những đường nét tinh xảo đẹp đẽ, ẩn chứa vẻ cao quý đầy sắc bén, mỗ Hồ tuy dùng giọng điệu chân thành, nho nhã lịch thiệp đối đáp, song, đáy mắt lại hừng hực lửa cháy, một cái cũng không hề chớp, quay sang nhìn ta: “Nha Nha năm 5 tuổi đã theo tại hạ bái sư học nghệ rồi!”

“Ha ha! Đúng vậy!” Bị ánh mắt của Cô hồ quét một cái, ta thoáng rùng mình, da đầu bắt đầu ngứa ngáy: “Theo sư phụ bao năm nay, Nha Nha thật sự học hỏi được rất nhiều điều hữu ích!”

“Ồ? Theo học Nguyệt công tử vang danh khắp thiên hạ, Nha Nha tiểu thư, chắc hẳn cũng là tài nữ hiếm có rồi?” Coi như không thấy ánh mắt ai oán như sợi tơ tầm mông manh mà bền chắc đang ùn ùn kéo tới che ngợp chân trời của Lê Kiều biểu tỳ và Nhã Hiền “mĩ nhân”, mỗ Lang chỉ chuyên chú dùng đôi mắt xanh biêng biếc sâu thăm thẳm như Thái Bình Dương, thông dong chìm ngợp ta: “Không biết, tiểu thư thường ngày làm những gì nhỉ?”

“Ha ha!” Ưu nhã mà thực nữ dùng vật áo che lấy khoe miệng đầm thắm xinh tươi: “Cũng không có gì nhiều nhận, lúc rảnh thì vẽ hoa phác cỏ, ngâm thi vịnh cổ, gảy đàn thổi sáo, nếu không thì, khâu vá thêu thùa, xuống bếp làm mấy món đậm bạc mà thôi!”

“Ừ! Giỏi lắm!” Ông ngoại đại nhân hài lòng khẽ vuốt chòm râu bạc phơ.

“Nha Nha thật là một đứa trẻ ngoan ngoan, đáng yêu muôn phần!” Bà ngoại hiền từ lại lần nữa “quan tâm” tới thân hình trắng trắng tròn tròn của ta.

Còn những người khác thì sao?

Lê Kiều biểu tỳ “đồ kị công tâm”, Nhã Hiền mĩ nhân “thê lương sầu khổ”, Phán Phán cửu nương “nghiến răng kèn kẹt”, cửu cửu cửu ma “mặt mày rạn rờ”, mẹ mĩ nhân biết con gái quý báu của mình “cân đo đong đếm” được bao nhiêu chỉ “biến sắc cười khổ”, lại đến đôi tình nhân đối diện, đôi mắt tinh tường của Nhã Thần biểu huynh thì “ẩn hiện ý cười”, Yên Nhiên tỷ tỷ “quay mặt làm ngơ”, may là Mẫn Kiều biểu tỳ của ta đau yếu phải nằm trên giường, nếu không thì, khẳng định lại có thêm một mũi tên sắc lẹm nữa “công kích trực diện”!

“Nha Nha đồ đệ chính xác là tiểu nhân nhi người thấy người yêu!” Dung mạo tuấn mỹ của Cô hồ liền hiện lên vẻ ôn nhã như ngọc, ngón tay cái vừa cảm đồ vừa đáng ghét khẽ vờ về lòng bàn tay ta, phong thái ung dung thông thả, nụ cười mỉm chỉ lộ lăm lăm cao sang, khiến cho chúng nha hoàn đứng bên, trong chốc lát, hồn xiêu phách lạc, má hồng tai đỏ, e thẹn ngượng ngùng.

“Không biết Nha Nha tiểu thư đã có hôn ước chưa?” Đôi mắt xanh lam của Lang Minh Thần càng ngày càng u tối, đồ kị nhìn ta bị mỗ Hồ quấy rối mà mặt mày ửng hồng.

“Việc này.....” Mỗ Hồ buông tha cho bàn tay nhỏ nhắn của ta xong, liền quay ra rờ rẫm vuốt ve quanh vùng đùi non đáng thương cách trở qua lớp vải mỏng(= =!!!), trong sóng nước cuộn cuộn của đôi mắt xanh lục, ta cố gắng nhẫn nhịn từng cơn rùng mình, cố kiềm nén da gà da vịt đang thi nhau nổi lên, thẹn thùng mỉm cười, hứng “quả bóng” tung sang ông già bất lương: “Hôn nhân đại sự, Nha Nha từ trước tới nay luôn nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ!”

“Vậy sao?” Khuôn mặt ta tuấn quay sang nhìn ông già đẹp lão đang giật giật khoe miệng: “Được Vương, bốn vương vừa gặp mặt đã đem lòng ái mộ lệnh ái, không biết có thể.....”

“Tứ vương gia không biết sao? Nha Nha đã được gả cho Nhã Thần rồi!” Lâu Phán Phán từ nãy tới giờ ngậm đắng nuốt cay không có cơ hội phát ngôn, ngay lập tức “bất sống”, chuyển tới kênh của con gái quý báu nhà mình: “Lê Kiều nhà ta tri thư đạt lễ, không biết vương gia.....”

“Nha Nha biểu muội sẽ là tẩu tẩu của đệ! Minh Thần ca ca nên tìm hồng nhan tri kỉ khác thì hơn!” Ánh mắt lạnh băng của Nhã Hiền mĩ nhân mang theo ý khuyến cáo, cắn chặt lấy cánh môi trắng bọt: “Lẽ nào, vương gia định “vung dao đoạt ái” sao?”

“Nhã Thần, thật sự có chuyện này sao?” Đôi mắt xanh lam neho chặt lại, mang theo phong ba mờ hồ, chiếu sang gã đàn ông “bảo tấp cũng không sòng lòng” luôn ngồi im lặng từ nãy tới giờ.

“Đây là hôn sự do các vị trưởng bối sắp đặt!” Buông một câu “viên vong huyền hảo” ra xong, vị Nhã Thần biểu huynh của ta liền dùng ánh mắt an ủi mĩ nhân đang bất an ngồi bên cạnh.

“Nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả chồng, nói như vậy, bốn vương vẫn còn có cơ hội rồi, phải không, thầy?” Ta đang định diễn vẻ mặt cười yếu ớt đáng tiếc vận phần thì giọng nói khiến người khác run rẩy của mỗ Lang lại chuyển sang tấn công ông ngoại đại nhân.

“Minh Thần! Lúc thường đùa giỡn thì có thể bỏ qua, nhưng Nha Nha là thê tử được đính ước từ trong bụng mẹ của Nhã Thần, con đừng làm cho mọi chuyện rối lên thì tốt hơn!” Đại gia trưởng vừa xuất ngôn, cục diện trên sân khấu liền thay đổi chóng vánh, từ “sóng đánh cao trào” biến “trời yên biển lặng”!

“Dạ! Thầy giáo huấn rất phải ạ!” Đôi mắt tóe lửa xanh lam nhìn về nữ nhân tinh nghịch trước mặt, hần nhất quyết không từ bỏ! Sẽ có một ngày, hần sẽ khiến nàng ta cam tâm tình nguyện ngã vào lòng hần! Để đạt được điều đó, hần không tiếc phá tan những xiềng xích cấm kị ràng buộc của luân thường đạo lý!

“Nha Nha! Khát rồi phải không? Uống tách trà cho thoải mái nhé!” Dung mạo tuấn tú khôi ngô nho nhã như ngọc, ngón tay thon dài đón lấy tách trà thơm phức của nha hoàn đang đứng hầu bên cạnh, cố ý phóng luồng điện “giết người không đền mạng” với ta!

“Ha ha! Dạ được ạ!” Ta đỡ lấy tách trà, bàn tay cơ hồ sợ ý run rẩy, cả tách trà, vừa hay vẩy đổ lên người ta, trong sự kinh ngạc của mọi người, ta vô cùng lễ phép nói với hai vị trưởng bối: “Ngoại tổ mẫu, ngoại tổ phụ, Nha Nha xin quay về phòng thay trang phục, có được không ạ?”

“Ừ! Nếu không sẽ cảm lạnh đó!” Bà ngoại phúc hậu tràn ngập trù mến, vội vàng giục ta đi thay quần áo.

“Vương gia! Thất lễ rồi!” Trước khi quay người rời đi, ta thờ dài luyến tiếc, bữa cơm thịnh soạn này, Nha Nha ta không có phúc được hưởng rồi! Nhìn về phía Cố hồ, ta bất giác co rúm người lại, Hồ ly sư phụ à, đôi mắt xanh lục của ngươi đừng phóng hàn quang về phía ta nữa được không???

Nam nhân yêu nữ không nói câu nào, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn bóng dáng dần xa khuất của ta, đôi mắt xanh lam “muôn trùng sóng cả”, biến đen mịt mùng như biển lớn trước cơn cuồng phong bạo vũ. ....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Nỗi bi thương của “mỹ nhân”!

Để tránh phải làm bia đỡ đạn, ta bảo nha hoàn nói với mọi người rằng cơ thể khó chịu, không thể không ở trong phòng nghỉ ngơi.

Chân không ngớt đi đi lại lại quanh phòng, đầu thì nghĩ tới mọi hành vi kỳ quái của mỗ Lang tối nay, cảm giác áp bức trước cơn bão sắp ập tới bao trùm cả tâm tư!

Sau khi ta lượn được đúng mười vòng quanh nhà, hai hòn bi to tròn đen láy đảo đi đảo lại của Tiểu Bạch Thái luôn nhìn ta quần quăn quanh quanh bên nó tới hoa hết cả mắt chóng hết cả mặt, cuối cùng chịu không nổi, bực bội rên lên kháng nghị! Quay sang liếc xéo quả bóng tròn đó một chập, ta thờ dài sùr sướt, thôi, bỏ đi, tùy cơ ứng biến, có Cố hồ ở bên, chuyện tày đình đến đâu cũng dễ hần chống đỡ!

Lại là một đêm trăng khuyết gió lộng, ta tiếp tục ôm Tiểu Bạch Thái, lách qua lách lại như con thoi giữa hành lang và giả sơn, nhắm hướng phòng hồ ly phi tới.

Khi đang chạy qua cái sân tối om om, bỗng lọt vào tai tiếng đàn cầm thê lương ai oán mà vô cùng réo rắt từ bên trong vọng ra, lòng hiếu kỳ trời dậy, vội phanh cái khực, ta len lén nhảy lên mái hiên, cố gắng căng tròn hai mắt, không hề chớp lấy cái nào, cốt để nhìn cho rõ mỹ nhân đang ngồi dưới gốc cây.

Dưới ánh trăng bàng bạc, chỉ trông thấy mái tóc dài mượt mà óng ả của Nhã Hiên biểu huynh như thác nước đen tuyền rủ xuống hai vai, vòng eo thon thả mảnh mai khiến ta càng nhìn càng xuýt xoa, cảm giác huyền ảo mơ màng như có như không, hoàn toàn không chân thực đó khiến người khác không nỡ chạm vào, phảng phất chỉ cần chạm nhẹ, là có thể làm tan biến mỹ cảnh trước mắt! Cảnh đẹp đó, thật sự rung động lòng người!

Gã đàn ông mắt xanh lam khoác bộ trường bào đen tuyền dệt gấm thêu hoa đang nhàn nhạ mà quẩy rữ, một tay vuốt nhẹ trên chiếc cầm tròn mịn, một tay mân mê vân vè cốc rượu trước mặt, khỏe môi cảm dỗ phong tình vì nhớ tới nha đầu tinh nghịch nào đó mà cong thành đường cánh cung hoàn hảo, xem ra, bộ dạng hiện tại của hần thật sự đã khiến tình ý dạt dào của “mỹ nhân” dưới gốc cây đồ sông đồ biển!

Bên cạnh, Nhã Thần biểu huynh vận bộ trường sam màu xanh nước biển, tuy có vẻ nho nhã lịch thiệp song lại mang theo nét thâm trầm huyền bí, trên dung mạo khôi ngô xuất chúng ẩn hiện vẻ cay nghiệt phủ phàng, cũng đồng thời chìm đắm trong suy tư mặc tưởng.

Nhìn thấy đầu óc hai chàng mỹ nam đang mải rong ruổi tận đầu tận đuôi, đôi chân mây thanh tú của Lâm Nhã Hiên liền chau lại, ngón tay ngọc ngà ngừng nhảy nhót trên dây đàn, đôi chân nhanh nhẹn bước tới chỗ hai gã đàn ông, ông tay áo thướt tha lần lần gần sổng, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống, rồi cứ thế si mê ngắm nghía mỹ nam yêu mị đối diện, bỗng, đôi mắt đẹp bị nổi ưu tư u uất bao trùm: “Minh Thần ca ca, ca ca thật sự thích nha đầu béo mập đó

sao?”

“Đúng thì sao, mà không đúng thì làm sao?” Tiếp tục đắm chiều nhìn cốc rượu trong suốt, tâm trí của Lang Minh Thần vẫn quần quanh cô gái mẫm mẫm đáng yêu đó!

“Minh Thần ca ca, ca ca rõ ràng biết đệ yêu ca ca mà!” Thân hình mảnh mai yếu ớt dờ ra một lúc, sắc mặt của Lâm Nhã Hiền càng trắng bệch, ánh mắt càng thêm bi thương, chỉ nhìn chăm chú vào gã đàn ông tà tuấn mà miệng đang nhếch mép cười đầy mê hoặc, hàm răng trắng đều bất giác cắn chặt lấy cánh môi non nớt.

Ta lặng lẽ nằm bò trên mái hiên, ngắm “mỹ nhân” ai oán ừ dột phía bên đó! Haiz! Thì ra là như vậy, mỹ nhân biểu huynh của ta đang khốn đốn vì tình! Lòng to lỏng mẫn lập tức dựng lên tua tủa, đầu óc trần ngập cảnh khổ Lang diệu dàng mà cuồng dã đè bên trên CÔNG kích, còn mỹ nhân biểu huynh yếu ớt yêu kiều nằm phía dưới hưởng THỤ!

“Đệ cũng biết rõ ràng việc này hoàn toàn không có khả năng, sao cứ phải tự hành hạ mình như vậy?” Lâm Nhã Thần nhẹ giọng khuyên bảo mỹ nhân vẫn luôn ư mê không chịu tỉnh ngộ: “Nhã Hiền! Minh Thần ca ca chỉ coi đệ là em trai mà thôi!”

“Đệ biết! Nhưng đệ thật sự không thể chịu nổi!” Ngẩng đầu lên nhìn, hai má đỏ gay, nhục nhả hổ thẹn, kinh hoàng bất an, cứ thế tuôn trào trong tâm tư, đôi mắt bi thương không hề giấu giếm lộ ra vẻ đau khổ sâu sắc cùng yêu thương vô hạn: “Lúc nhỏ, Minh Thần ca ca luôn bảo vệ săn sóc cho đệ! Đệ tưởng rằng, tưởng rằng.....”

“Xin lỗi! Nhã Hiền, ta từ trước tới giờ không hề có ý nghĩ nào vượt quá giới hạn với đệ! Nếu ta khiến đệ hiểu lầm, ta cũng không biết phải làm sao!” Không thêm đề ý tới lời nói vô tình phủ phàng của mình mang lại cho “mỹ nhân” bao nhiêu đau đớn tuyệt vọng, Lang Minh Thần tiếp tục nói: “Hơn nữa, bốn vương đã có hồng nhan tri kỷ, bốn vương không muốn nàng ấy có bất cứ hiểu lầm nào!” Nói xong, đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp khi nhắm tới chỗ Nha, liền trần ngập diệu dàng triu mến, đến bản thân hắn cũng không nhận ra.

“Vậy sao? Thì ra là do đệ luôn tự mình đa tình mà thôi!” Nụ cười thê lương tuyệt vọng của “mỹ nhân” chợt khiến tim ta đau nhói!

“Trời đã về khuya, bốn vương phải đi rồi!” Phất tay áo, phớt lờ “mỹ nhân” đang rung rung nước mắt, bi thương tột cùng, Lang Minh Thần nói với Lâm Nhã Thần: “Khuyên bảo đệ ấy giùm ta!”

“Hức! Đừng đi! Minh Thần ca ca! Đừng bỏ rơi đệ mà!” Sau tiếng khóc nức nở thương, “mỹ nhân” vội níu lấy vạt áo đen tuyền của chỗ Lang, tha thiết khẩn cầu.

“Nhã Hiền! Đệ tỉnh táo một chút đi!” Giữ chặt lấy thân hình không ngừng vùng vẫy của “mỹ nhân”, Lâm Nhã Thần cứng rắn khuyên răn: “Đừng có hồ đồ nữa!!!”

“Nha đầu béo tròn đó có gì tốt chứ? Vừa mập vừa xấu!” Đôi mắt ướt đầm lệ sầu trở nên thống khổ bất lực, một tiếng cười tuyệt vọng hiện trên khuôn mặt trắng nhợt nhạt, khiến người khác thấy mà kinh hoàng: “À đàn bà phóng túng, à đàn bà đắm đuối đó thì có gì hay ho chứ?”

“Đừng để ta nghe thấy những lời hủy hoại tới danh tiết của nàng!”

“Đệ cứ nói! Đã là thê tử sắp thành thân của Nhã Thần ca ca, lại còn lẳng nhăng chung chạ với gã sư phụ của ả, ca ca nói đi, thứ đàn bà vô liêm sỉ đó có gì tốt chứ?”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Nhắc thấy khuôn mặt tuấn mỹ của gã đàn ông áo đen càng ngày càng thâm hiểm tà ác tới kinh sợ, Lâm Nhã Thần lập tức cắt ngang lời đệ đệ: “Minh Thần! Đừng đề ý tới nó!” Đờ cơ thể yếu ớt của “mỹ nhân” thẳng dậy: “Nhã Hiền, theo ca ca về!”

“Đệ sẽ không tha cho ả ta! Minh Thần ca ca! Đệ tuyệt đối không buông tha cho ả ta!!!!”

Nhìn bóng dáng hai kẻ diu dắt nhau dần xa khuất, đôi mắt xanh lam đen kịt liền liếc sang cô gái áo hồng đang nằm trên mái hiên: “Bé con, xem đã chưa hả?”

“Ha ha! Cũng tạm!” Quan hệ mờ ám đủ làm trời long đất lở của hai người họ, thiết nghĩ, ta không nên dấn động tới thì tốt hơn: “Tứ vương gia quả nhiên là có ma lực bất phạm, trai gái đều “xoĩ” tận!”

“Vừa nãy nàng đã nghe thấy rồi đó, ta và Nhã Hiền thật sự không có gì cả!”

“Ồ!” Ôm Tiểu Bạch Thái nhảy xuống hành lang, ta chẳng thêm đề ý tới hắn, quay người, bỏ đi luôn.

“Vi nàng, ta sẽ giải tán hết đám đàn bà con gái trong vương phủ!”

“Ồ!” Mỹ nhân là của người, xử lý thế nào cũng là việc của người!

“Ta cũng có thể như hắn! Cả đời chỉ yêu mình nàng!”

“Ồ!” Hồ ly là hồ ly, người là người, ai ai cũng đều bình đẳng, ai ai cũng có tự do riêng!

“Nàng không cảm động sao?”

“.....” Thừa lời!

“Bé con! Rốt cuộc trong lòng nàng có ta không?”

“.....” Ngáp một cái rồi to.

“Đáng chết! Bồn vương đang hỏi nghiêm túc, nàng dám ngáp đáp lại!”

“.....” Trợn mắt với hắn, đây là phản ứng sinh lí vô cùng tự nhiên, chưa bao giờ thấy hay sao?

“Lời của ta vẫn chưa hết, nàng dám bỏ đi như vậy hả?”

“....” Buồn ngủ thì đi về phòng nằm, lẽ nào, lại thừa hơi đứng ở đây nghe người sủa linh tinh?

“Nha Nha! Mệt rồi phải không?” Không màng tới ánh mắt bốc hỏa song âm hiểm sắp bạo trào vì đồ kị của mỗ Lang, hồ ly áo trắng từ trên trời nhẹ nhàng đáp xuống, dịu dàng ôm ta vào lòng: “Để sự phụ bé Nha Nha về ngủ nhé!”

“Ồ! Sự phụ đến rồi à!” Ngoan ngoãn vùi vào lòng hắn, để mặc hắn bế ta bay lên cao, trời đêm rực rỡ muôn vàn ánh đèn lung linh, cùng hắn bay trong gió ngàn, ngắm khuôn mặt nho nhã dịu dàng đẹp như ngọc của hắn, trước khi mi mắt nặng trĩu hạnh phúc nhắm lại, lòng ta dấy lên một đợt sóng dạt dào, con hồ ly đó, thật sự đẹp trai quá đỗi, thật sự muốn thom hắn một cái quá.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tu tâm dưỡng tánh!

Hai ngày sau, đầu đầu khắp kinh thành cũng xôn xao bàn tán một tin vô cùng sừng sốt bàng hoàng. Số là, Tứ vương gia phong lưu thành tính của Lang quốc đột nhiên tuyên bố giải tán hậu viện, không hề do dự đuổi hết vô số giai nhân khuyên thành khuyên quốc ra khỏi vương phủ, nghe đồn phong phanh là, ngài đã tìm được hồng nhan tri kỉ, muốn vì Tứ vương phi luôn sùng bái trong lòng mà “thủ thân như ngọc”.

Tin tức vừa lọt ra ngoài, như sấm chớp giữa trời quang, lan nhanh như điện xẹt, già trẻ gái trai ai ai cũng tỏ tường, quả thật là tin giật gân tự cổ chí kim chưa từng có trong lịch sử. Ngay tức khắc, khắp các thương gia tâu lầu, thậm chí là người qua lại trên đường, chỉ cần đụng thấy người quen, liền dừng lại hỏi một câu: “Này! XXX! Anh đã nghe thấy chuyện của Tứ vương gia chưa? Haiz! Những nữ nhân yêu kiều tuyệt sắc đó thật là đáng thương!”

Chuyện kể rằng, sau đêm yến tiệc của hào gia, Tứ vương gia từ phủ thừa tướng vừa quay trở về đã lập tức triệu tập quần gia, thức thâu đêm tính toán sắp đặt, sao cho sáng sớm ngày hôm sau đám nữ nhân yêu kiều thướt tha phải khăn gói rời hết khỏi vương phủ, trước khi đi, mỗi giai nhân đều được nhận một khoản tiền “trợ cấp gây dựng gia đình” vô cùng hậu hĩnh, và cũng tuyên cáo sau này “trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng”, “đường ai nấy đi” không còn can hệ gì tới nhau!

Lệnh vừa truyền xuống, đám nữ nhân trong hậu viện, không ngoài kỳ vọng, khóc lên ngất xuống, thống thiết thảm thương, nói gì mà, sống là người của vương gia, chết làm ma của vương phủ, thật tình, vô cùng thể thảm bi ai, khiến người nghe đau đớn thương tâm, người thấy xúc động rung rung nước mắt!

Có điều, Lang vương gia vốn đã quá quen với cảnh tranh quyền tước vị thảm khốc trong triều đình cũng nhìn chán cảnh thây chất thành đống ngoài sa trường, tay áo liền phất mạnh, khuôn mặt tuần tú yêu mị thoảng sa sầm, đôi mắt xanh lam lạnh lẽo nheo lại, khóe miệng quyền rũ khẽ nhếch lên cười tàn nhẫn, không chịu đi hả? Hừ! Không muốn đi thì trước hết tự hủy hoại dung nhan mỹ miều của mình, sau đó đâm mù đôi mắt cầu hôn đoạt phách, rồi dùng thuốc độc khiến cho giọng nói ồm ồm thánh thót vĩnh viễn không thể cất lên, cuối cùng, ngày cũng như đêm phải ở yên trong căn phòng lạnh lẽo, không được phép lộ mặt ra ngoài, kéo khiến Tứ vương phi sau này về phủ vô tình nhìn thấy mà kinh hãi khiếp đảm!!!

Lời vừa dứt, đám giai nhân thanh lệ đó liền khùng hoảng tranh nhau xô đẩy chạy ra khỏi cửa, cuống cuống hấp tấp gói ghém mọi vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, ngoan ngoãn lĩnh khoản tiền “phụ cấp thôi việc”, sau đó lũ lượt ngồi trên những chiếc xe ngựa đen sì sì, trong buổi sớm mai mịt mù sương khói, nối đuôi nhau bỏ về, tạo thành một dải đen kịt dài đến tận chân trời.....

Nhìn hậu viện vắng hiu quanh hắt không một bóng người, lòng Lang Minh Thần chỉ cảm thấy khoan khoái nhẹ nhõm muôn phần, về sau, nơi này không còn oanh oanh yến yến nườm nượp đi lại, cũng không còn những thanh âm là lướt khúc khích cười đùa nữa, cả một vương phủ rộng lớn, sẽ chỉ có một nữ chủ nhân duy nhất, chính là nha đầu mũm mĩm tinh nghịch đó mà thôi. Đợi đến khi nàng bước chân về phủ, ban ngày hắn sẽ đi giải quyết chính sự, còn ban tối thì về quây quần ôm ấp bên Nha Nha dễ thương, rồi sau đó, hạ sinh mấy bé tiểu Nha Nha – tiểu Minh Thần tròn tròn mũm mĩm đáng yêu, cùng nàng ân ái đến bạc đầu răng long.....

Khi tin tức chính xác được truyền đi, việc làm ăn buôn bán của tiệm trang sức, tiệm phấn son, tiệm quần áo đều trượt dốc không phanh; chôn thanh lâu

vốn luôn nhộn nhịp hoa khôi áo hồng áo xanh lá lướt, nay vì tâm trạng chán chường mà treo biển “không tiếp khách”; danh yên thực nữ, khuê tú đại gia, bích ngọc tiểu gia, không hèn mà cũng đồng loạt đổ bệnh, cả ngày chỉ ngồi trong phòng than ngán thở dài, tiếc hoa thương nguyệt, dùng nước mắt để gột rửa nỗi sầu, cứ như vậy, khiến cho thân sinh phụ mẫu lo lắng mất ăn mất ngủ, càng khiến cho danh y lớn nhỏ trong thành phải tắt bật thao thức ngày đêm!!

Nghịch một nỗi là, thanh niên trai tráng trong kinh thành lại tung bùng phần khởi như đi trải hội, nếu tứ vương gia đã là “danh thảo có chủ”, vậy thì, tỷ lệ thành công lập thế nạp thiếp khuynh quốc khuynh thành của bọn họ sẽ tự nhiên tăng nhanh vòn vọt!!

Trái tim Tứ vương gia đã có chủ? Đồi này kiếp này trừ nàng ra không lấy ai cả?

Vậy, “nàng” ở đây rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại có thể khiến trái tim sắt đá của tuyệt đại mỹ nam ngày ngày lẫn lộn ngã ngửa trong lòng giai nhân phải tan chảy quy lụy, nguyện đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một mình “nàng”???

Tiếc là, Tứ vương gia hoàn toàn không hé lộ về danh tính của “nàng” ấy một câu nào! Cho dù là người chuyên buôn tin bán tức, nắm bắt thời thế cực nhạy đi chăng nữa cũng không tài nào mà tra ra cho nổi!

Nhưng, đám dân chúng chuyên tùm năm tùm bảy ngồi lê đôi mách trong kinh thành nào có chịu chùn bước.....nếu như Tứ vương gia từ phủ thừa tướng trở về mới “thu tâm dưỡng tính”, vậy thì, người này, ắt hẳn phải sống trong phủ thừa tướng.....nhưng mà.....là Lâm đại tiểu thư xinh như hoa như ngọc.....hay là Lâm nhị tiểu thư thanh tú diễm lệ đây?....Hoặc cũng có thể là.....một nha hoàn không tên không tuổi của phủ nhà họ Lâm cũng nên.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dã lang tập kích giữa đêm

Mỹ nam ngực trần đang nhàn hạ nằm ngửa trên giường, lặng lẽ khép hờ đôi mắt tuyệt đẹp lại, ngủ như không ngủ, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ hiện lên dưới ánh trăng vài phần mong mỏi chờ đợi. Nhớ tới mỗi Nha đêm nào cũng lên lên lút lút mò đèn phòng mình, rồi rón rón rén rén bò lên giường mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hạnh phúc gối lên cánh tay mình, cơ thể mềm mại dính chặt trên ngực mình, đôi chân mồm mím vắt qua eo mình, những cánh kích tình đó lần lượt ủa về khiến mỹ nam bị đẩy vào không chịu nổi liền từ từ mở mắt, nước hồ xanh như ngọc bích cũng dần dần hiện ra trong đôi mắt phượng hẹp dài. Là thật, nha đầu này.....sao mãi chưa tới vậy?

“Bé con.....” Bàn tay cứng như thép đột ngột chặn trước cánh cửa vừa được mở ra toan khép lại, thân hình to lớn ép sát khóa chặt lấy cơ thể mềm mại thơm ngát, đôi mắt xanh lam quuyền rũ thoáng lóe lên đầy gian manh: “Đêm hôm khuya khoắt, vẫn còn muốn đi đâu? Hừ?” Tiếp tục cúi đầu cắn nhẹ lên rai tai trắng nõn: “Lại muốn đi tìm gã đàn ông đó sao?”

“Ha ha! Là vương gia à? Nửa đêm canh ba, ngài tới khuê phòng của tiểu nữ để làm gì vậy?” Thảm rồi! Trên người chỉ mặc độc bộ đồ ngủ mỏng tang, cơ thể tròn trịa đầy đặn của ta ời, dùng có khiêu khích cảm dỗ con sói háo sắc này nhé!!!

“Hừ! Chẳng lẽ, bốn vương cứ thế tro mắt đứng nhìn nàng và hấn “đêm đêm xuân sắc” hay sao?” Đôi mắt xanh lam tà mị nương theo bầu ngực như ẩn như hiện từ từ lướt xuống vòng eo nhỏ nhắn, chưa đủ thỏa mãn, lại tiếp tục men tới đôi chân dài nuột nà, rồi dừng tại hai bàn chân xinh xắn trắng múp: “Nàng mặc ít đồ như vậy, có phải là muốn câu dẫn bốn vương không?”

“Tiểu nữ không mặc để cho ngài xem!” Ta tức tới định đẩy hấn ra, nhưng tay thì bị hấn nắm chặt, người thì bị hấn ôm gọn vào lòng, bầu ngực tròn trịa bị ép sát vào lồng ngực vạm vỡ rắn chắc của hấn, muốn nhúc nhích cũng không được. Cố nặn ra vài giọt nước mắt, ta tỏ vẻ đáng thương nhìn hấn: “Vương gia! Buông tiểu nữ ra được không? Ngoài này trời lạnh, tiểu nữ muốn vào phòng mặc thêm áo!”

Khỏe môi cong lên cười mỉm, con sói mắt xanh cố ý phả khí nóng bên chiếc cổ trắng ngần, say mê hít mùi thơm man mác của thiếu nữ trong lòng: “Vội gì chứ! Dù gì lát nữa cũng phải cởi hết ra! Để bốn vương giúp nàng được không?”

“Hức! Không cần đâu ạ!” Hai mắt đảo như hai hòn bi, Tiểu Bạch Thái đâu? Con hồ ly ham ăn ham ngủ đó chạy đâu mất tiêu rồi???

“Không phải tìm nữa! Con hồ ly nhiều sự đó đã bị bốn vương xử lí rồi!”

“Vương gia giết Tiểu Bạch Thái rồi?”

“Yên tâm! Ta chỉ điểm huyết ngữ của nó thôi!”

“Có chuyện này! Vương gia khó khăn lắm mới tới đây thăm thú một lần, bên ngoài cảnh sắc lại vô cùng phong tình! Chi bằng, hai ta cùng tới đình nghỉ mát ngoài kia nhâm nhi tách trà, sau đó kêu nha hoàn chuẩn bị vài món để cùng thưởng hoa vọng nguyệt! Vương gia thấy thế nào?”

“HỦ! Bé con! Đừng tưởng ta không biết trong đầu nàng đang mưu tính cái gì! Hôm nay nàng trốn không nổi đâu!”

“Này! Ngài đóng cửa vào làm gì vậy?”

“À! Đương nhiên là để làm việc bốn vương thích làm rồi!”

“Ha ha! Trong phủ vương gia có hằng hà sa số nữ nhân, Nha Nha vẫn chỉ là một nhóc tí mà thôi, không xứng với vương gia người đâu!”

“Tiểu yêu tinh! Từ ngày gặp gỡ tôi giờ, nàng hại ta không còn nảy sinh hứng thú gì với giai nhân khuynh thành khuynh quốc, nàng còn định giả vờ vô tội sao?”

Lời vừa dứt, bờ môi gợi cảm liền nương theo chiếc cổ trắng nõn trượt tới trước ngực, rồi như phát tiết dục vọng kim nén lâu ngày, ngậm chặt lấy nụ hoa, mút lấy hương thơm ngọt trên đó! Một tay hấn lấn vào trong áo, nham nhở xoa quanh tấm lưng trắng không tí vết, một tay lấn xuống bờ mông căng tròn mặc sức nhào nặn; hạ thể nam tính cứng cáp dính chặt lấy thân hình mềm mại, đầy đặn; dị vật cứng ngắc không thể chịu nổi liên cổ tình ma sát, cọ cọ.....

“A! Đừng!” Đầu lưỡi giáo hoạt thành thạo kích thích búp hoa trước ngực ta, hạ thể đồng thời cũng phải chịu công kích đầy ác ý của dị vật! Hức! Chịu hết nổi rồi! Người ta nóng như lửa đốt! Kiểu hành hạ bức bối đó khiến ta kìm không nổi liền buột miệng mắng hằn: “Hức! Lang Minh Thần! Ngươi là tên háo sắc lòng lang dạ sói! Mau buông ta ra!”

“Không buông! Có chết ta cũng không buông!” Đôi mắt bị dục vọng thiêu đốt thành màu xanh xám cứ nhìn chăm chăm vào ta, hơi thở nam tính cũng dần dần nặng nề, một tay hấn nắm lấy vùng mềm mại nhất của ta, ve vuốt, mê đắm vùi mặt vào cắn mút điên cuồng: “Nàng là của ta! Là của ta!”

“Hu! Buông ta ra! Đừng ép ta hận ngươi!” Nhìn trông trọc vào đôi mắt xanh lam, ta cười khinh bạc: “Không ngờ, một kẻ đường đường là Tứ vương gia của Lang quốc như ngươi lại hành động không khác gì một tên dâm tặc!”

“Tại sao? Tại sao nàng mãi không chịu chấp nhận ta! Là vì tên Cổ Nguyệt Lan đó sao? Có điều, nếu nàng trở thành người của ta, nàng sẽ không chạy thoát được nữa đâu!”

Lang Minh Thần cười tà, đột nhiên gập người bế bổng ta lên, sau đó nhẹ nhàng đặt ta lên giường, nhanh tay điểm huyết rồi vừa như quyến rũ lần lượt rũ bỏ lớp quần áo trên người hấn. Lồng ngực vạm vỡ săn chắc, làn da nâu đồng đầy mê luyến, đôi chân dài cứng cáp cùng phần nam tính kiêu ngạo vô đối từ từ hiện ra trước mặt ta.....

Vì không thể động đậy nên ta chỉ nhắm chặt mắt, thầm cầu khẩn trong lòng: “Trời không tuyệt đường của ai bao giờ, Hồ ly sư phụ, mau tới cứu con.....”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lang tính đại phát

“Bé con, mở mắt ra nhìn ta nào!” Thân hình cao lớn chậm chậm đề lên cơ thể mềm mại yêu kiều bên dưới. Một tay dịu dàng vuốt ve trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần luôn khiến hấn ngày đêm mơ tưởng, tiếp tục lướt nhẹ qua đôi chân mày thanh tú, đôi mi cong dài, chiếc mũi xinh xắn tinh nghịch, rồi dừng lại trên đôi môi đỏ thắm, tí mi dùng ngón tay vẽ một đường thẳng, đôi mắt biếc thăm thẳm tràn ngập ý cười thâm tình: “Còn không chịu mở mắt là ta hôn nàng đó!”

“Đừng!” Đôi mắt to tròn đen láy vừa mở ra liền được “phủ” thêm một lớp sương mỏng, van lơn nhìn gã đàn ông đang bị dục hỏa thiêu đốt, mi mắt rung rung hàm lệ, nhất quyết không để chúng chảy xuống, hi vọng chiêu “mưa trút hoa lê” đầy vẻ thương xót lúc này có thể khiến con sói đói đó bình tĩnh lại: “Đừng ép ta được không? Lang Thần?” Nũng nịu gọi hai tiếng “Lang Thần” xong, toàn bộ lông tơ lông măng của ta đều thi nhau dựng ngược lên, đến cả da đầu cũng tê tê khó tả!

“Gọi lại một lần nữa đi!” Bàn tay rờ trên vạt áo của ta nhẹ nhàng kéo xuống, ngữ khí mang theo vẻ nhàn nhạ mê hoặc thâm tận xương tủy.

“Lang Thần!” Cổ nển nhìn con lợm giọng đang dợm lên cổ, ta giả bộ thẹn thùng gọi hấn thêm lần nữa.

Bàn tay to dần dà lột lột tấm vải che thân cuối cùng trên người bé con, tiếp đó là giữ hai cánh tay trần trụi trắng nõn lên trên đầu, đôi mắt lam rừng rực lửa say đắm lướt trên chiếc cằm thon thon kiêu ngạo tới đôi môi đỏ xinh mê hoặc lòng người rồi men theo đường cong quyến rũ yêu kiều xuống chiếc rốn tinh xảo tuyệt đẹp, mái tóc đen dài óng mượt càng tôn lên vẻ đẹp của vòng eo mảnh khảnh: “Hậu viện hiện không có lấy một giai nhân, bốn vương đã đuổi hết đi rồi. Sau này, bốn vương chỉ yêu duy nhất một người. Nha Nha, bốn vương thật sự rất muốn có nàng, cho ta, được không?”

“Không được! Một chút cũng không được!” Ta vội lắc mạnh mái đầu nhỏ xinh – thứ duy nhất có thể động đậy lúc này, tức tối đầy vui mừng hằn: “Lang

Minh Thần! Ta ghét ngươi! Ta vô cùng vô cùng căm ghét ngươi!”

“Ghét? Ừm! Nào! Đợi nếm thử mùi vị của bốn vương xong, nàng sẽ thích mê cho mà coi!” Tóc mai được vén qua tai, đôi môi gọi cảm tha thiết mon tron trên đôi môi đỏ đẫm, sau tiếng than đầy thỏa mãn liền hôn như điên như dại, giữ chặt mái đầu nhỏ xinh, khéo léo xoay vắn từ trái qua phải, hôn mút luân phiên: “Ngoan, mở miệng ra nào!”

“.....” Hừ! Đừng có mơ!

“Nha Nha, đừng giầy vò ta nữa được không? Mỗi lần nhìn thấy nàng và gã đàn ông đó thân mật bên nhau, tim ta liền quặn đau; nhìn hắn ôm nàng vào lòng, hôn nàng say đắm, ta liền đỏ kị, đỏ kị tới phát điên. .... Bé con, đừng ngó lơ ta nữa. .... Cho ta được không. .... Ta muốn nàng, muốn tới phát điên lên rồi. .... Làm Vương phi của bốn vương được không. ....”

Ta mím chặt môi, hần học nhìn hắn, răng cắn chặt lưỡi, cho dù cảm giác đau thốn cứ liên tục truyền tới, ta nhất quyết không chịu hé răng nói nửa lời.

“Đừng nhìn ta như vậy! Dù nàng có hận ta thấu xương, ta cũng nhất quyết không buông tay!” Lang Minh Thần lúc này đã triệt để biến thành dã thú máu nóng sục sôi, tóc tai rũ rượi cũng không màng, hần đè mạnh xuống, hôn hít mút mát, nhào nặn vân vê, liếm láp từng nơi nhô lên hồm xuống trên người ta; dưới môi dưới tay là cảm giác trơn láng mịn màng như ## kích thích mọi dây thần kinh của hần. Hần không thể kiềm chế được nữa! Dục vọng muốn có cô gái bên dưới cơ hồ đang thiêu rụi hần, hần muốn cùng nàng hòa làm một, cùng cô gái khiến hần phát điên vừa yêu vừa hận này hòa làm một, hần muốn làm người đàn ông của nàng. .... (Đáng thương!!!)

Cảm giác tanh nồng dần dần lan ra trong miệng, ta để mặc cho tơ máu nương theo khoe môi cháy xuống. Hừ! Lang Minh Thần! Vương Nha Nha ta quyết không để ngươi toại nguyện!

“Bé con, muốn ta thì cứ kêu lên, hãy để ta nghe thấy tiếng rên rỉ ni non đầy mê hoặc của nàng!” Kiềm chặt lấy cơ thể trắng nõn ở bên dưới, phản nam tính cứng ngắt kiểu ngạo từ từ ma sát bên cửa thâm cốc chặt chội, Lang Minh Thần vừa ngang ngược vừa dịu dàng ra lệnh: “..... Ta sắp vào rồi. .... Nhìn ta đi. .... Cảm nhận ta đi. .... Nhìn vào mắt ta đi. ....” (Xjtttt!!! => AH! Mẹ ơi!! Máuuuuuu!!!!)

“Ư.....” Từng cơn đau ập tới, tuy cơ thể không thể động đậy nhưng ta vẫn cứ kiên trì phản kháng vô thanh!

“Bé con ngang ngạnh! Nàng đang làm gì vậy? Mau há miệng ra!!!” Nhìn thấy máu đỏ tươi bên khoe miệng ta, Lang Minh Thần lập tức dừng hết mọi động tác kích thích, bàn tay to khỏe cố gắng bạy hai hàm răng của ta đang cắn chặt vào nhau!

“Hức....” Ta nhin không nổi liền nấc lên một tiếng, mắt vẫn hần học trừng hắn, hai hàm răng càng cắn chặt vào nhau.

“Lang Minh Thần! Ngươi đang làm gì vậy??? Mau buông nàng ra!!!” Cửa bất ngờ bị đập bung, nhanh như cắt, một bóng áo trắng phi ngay về phía giường; nhìn thấy cảnh người con gái yêu thương của mình bị gã đàn ông khác nắm đè lên trên, cuồng phong bão táp ngay lập tức liền nổi lên trong đôi mắt xanh ngọc bích. Một chương hát tung con sóng háo sắc trên người ta, tiếp đó vội lên trước nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi lạnh buốt trên trán ta, nhìn thấy ta từ đầu tới cuối không có lấy một manh vải che thân, đôi mắt bích ngọc âm lãnh đầu tiên là nheo lại sau đó dùng chân quấn chặt lấy người ta, cuối cùng là ôm ta vào lòng thật chặt để đặt đỡ dành: “Nha Nha! Không sao nữa rồi! Sự phụ tới đây rồi! Đừng cần nữa! Là do sự phụ không tốt! Sự phụ đến muộn! Còn đau không??? Để sự phụ xem vết thương của con nào!”

“Hu! Đauuuu!!!” Huyệt vừa được giải, ta liền nhào vào lòng hần, bờ vai run rẩy vì sợ, cố gắng kiềm chế bản thân để không khóc thành tiếng. ....

“Đừng sợ! Để sự phụ xem nào!!!” Nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, lại nhẹ nhàng đỡ dành: “Ngoan! Đưa lưỡi ra cho sự phụ xem nào!”

Từ từ há miệng đưa chiếc lưỡi hồng ra, đôi mắt to tròn rung rung ngấn nước: “Đau lắm. ....”

“Không sao nữa rồi! Ngày mai nhờ cha con xức chút thuốc là sẽ không sao nữa đâu!!”

Đau lòng hôn lên đôi mắt ngấn lệ, nhìn thấy bé con vốn luôn vui tươi nghịch ngợm dễ thương hoạt bát bị tổn hại tới nhường này, Cổ Nguyệt Lan thầm hận trong lòng tại sao lại đến muộn như vậy!

“Xin lỗi. .... Bé con. .... Ta không biết. .... Xin lỗi. ....” Hối hận, lo lắng nhói lên trong tim, Lang Minh Thần hấp tấp mặc vội quần áo rồi chạy tới bên giường, nhìn thấy máu tươi ứa trên đầu lưỡi hồng hào nhỏ nhắn của ta, đôi mắt xanh lam càng thêm áy náy, tự trách.

“Ngươi không xứng chạm vào nàng! Ngươi hại nàng vẫn chưa đủ sao??? Cút đi cho ta!!!” Hồ ly thối tha, ngươi tức giận là lẽ thường tình, song, có cần phải quấn cả đầu ta vào trong chăn không? Ta chặt vật thò đầu ra, đôi mắt to tròn đen láy nhìn màn đồ mắt tóa lửa của Hồ Ly và Sắc Lang.

Hai gã đều cao to đẹp trai ngang nhau, một gã: tuần tú bất phàm, một gã: tà nữ mê hoặc, cả hai đều đang đứng trước mặt ta, bị bốn luồng ánh mắt sáng quắc như muốn giết người phóng về phía mình, ta thầm nghĩ: “Trước lúc Hồ – Sói choáng nhau, ta có nên giả vờ ngất đi không nhỉ. .... Kệ xác hai tên khùng đó đánh nhau “một mất một còn”. ....”

“Vương Nha Nha! Sự phụ biết con không hề ngất! Đừng có giả bộ đáng thương với sự phụ!!” Giọng nói trầm khàn của con Hồ ly đáng ghét nào đó vang lên bên tai: “Lát nữa sự phụ sẽ tính sổ với con!”

Hết cách nên đành mở mắt ra, liếc xéo con Hồ ly đó một cái! Hừ! Đúng là Hồ ly thối tha!

“Cổ Nguyệt Lan! Ngươi đừng vội đắc ý!” Đôi mắt xanh lam âm hiểm nheo lại, ánh mắt dừng trên người ta đầy vẻ kiên định, sau đó ngang ngược tuyên

cáo: “Đời này, nàng đừng hòng thoát khỏi ta! Nàng là của ta!”

“Cổ mỗ xin được nói lại một lần nữa cho vương gia hay: Nha Nha là người con gái của Cổ mỗ!!!”

“Người con gái của ngươi??? Hôm nay nếu không phải là bị ngươi chen vào, nàng đã trở thành người con gái của ta!! Hơn nữa, ngày nào nàng còn chưa xuất giá thì ngày đó nàng vẫn còn có quyền lựa chọn!!!”

“Lang Minh Thần! Đừng ép ta ra tay!!”

“Ra tay thì đã sao? Ta không tin ngươi có thể làm gì được ta?!”

Lời còn chưa dứt, hai gã đã điên cuồng lao vào nhau ngay trước cửa phòng!! Trong chớp nhoáng, hai bóng người: một đen một trắng “bay lên hạ xuống” như chim chiến chiến trước mắt ta!!!

“Này.....Hai người nếu muốn đánh nhau...bên ngoài đất rộng.....ra ngoài đánh được không.....phòng của ta nhỏ.....chịu không nổi hai vị tuyệt thế cao thủ các người quyết đấu đâu.....” Vì lưỡi hầy còn đau âm ỉ nên sau khi nhọc nhằn thốt lên câu đó xong, ta liền ngồi thở hổn hển. Hai tên đó nếu cứ đấu nhau kiểu này, khuê phòng của ta liệu sẽ biến thành thứ gì????

Hai gã bất phân thắng bại đều quay ra lườm ta một cái, nhưng cả hai đều dừng lại thật!!

“Bé con! Ngậm miệng lại cho ta! Ngoan ngoan nằm yên trên giường chờ! Đợi ta xử lý xong hấn sẽ quay lại tiếp tục với nàng!”

“Hừ! Lang Minh Thần! Có bản lĩnh thì đánh thắng Cổ mỗ xong rồi hãy nói!! Đồ nhĩ yêu dấu, nếu không muốn sự phụ phản tâm thì mau chóng mặc quần áo vào!!!”

“Ha ha! Hai vị, không tiễn, không tiễn nha!!!”

Đợi hai con Hồ – Sói đi khuất ta liền lấy quần áo quần chặt lên mình, nơi này không nên ở lâu, xem ra đêm nay ta phải đi tranh chỗ ngủ trong phòng mẹ mỹ nhân rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hồ – Sói đàm đạo

Nhè nhẹ mở cửa phòng lại len lén thò đầu khe khẽ kêu “mi-eo mi-eo”! Uhm! Quá tuyệt! Hai vị đại hiệp vẫn đang chiến đấu hăng say! Cao thủ quả nhiên là cao thủ! Trên không chỉ thấy hai bóng trắng – đen tuyệt mỹ quay qua quay lại như con thoi, quần nhau từ trên cây cao xuống vườn hoa dưới đất, chưởng kinh bộ pháp dữ dội oanh tạc khiến cho hoa bay rợp trời, lá rơi xào xạc. Nếu như không phải là đương sự trong trận chiến kinh thiên động địa này, ta nhất định sẽ lựa một chỗ có tầm nhìn tốt nhất, chụng một bình trà ngon, nhâm nhi thưởng thức “mỹ cảnh”, thỉnh thoảng lại cất tiếng bình phẩm tán dương này nọ!!! Tuy nhiên, trước mắt, trái có Hồ phải có Sói, hai bên đều không thể đắc tội, càng huống hồ ta không thể ở nguyên trong phòng đợi hai kẻ đó tới xâu xé, nhân cơ hội “Sói – Hồ” đang dốc sức “tranh hùng”, lúc này không bỏ trốn, còn đợi tới khi nào nữa??

Rón rén nhón chân, ta len lén mò tới phòng của mẹ mỹ nhân!

“Sự phụ không phải đã dặn con ở yên trong phòng sao?” Thoáng thấy bé con đang định bỏ chạy, bóng trắng bay vụt tới, nhẹ nhàng đáp xuống cản trước thân hình nhỏ bé đang cứng đờ. Ánh trăng lung linh càng làm tôn lên nước da trắng nõn hơn tuyết, chân mày đen rậm như kẻ như vẽ trên khuôn mặt anh tuấn của ai đó; ánh trăng vụn vỡ len qua tán lá rậm rạp đáp nhẹ trên mái tóc đen dài khiến cho chiếc bóng nhìn nghiêng của hấn càng thêm mê ly huyền ảo, đôi mắt hẹp dài của Hồ ly khẽ nheo, hơi thở nhàn nhả vây lấy bốn xung quanh, khẽ miệng thấp thoáng ý cười uy hiếp: “Đồ nhĩ yêu dấu, con định trốn đi đâu vậy??”

“Không có gì đâu ạ! Chẳng qua là Nha Nha thấy đêm nay trăng thanh gió mát nên định ra ngoài uống trà thưởng nguyệt ấy mà!” Con hồ ly đẹp mã chỉ ăn điểm bởi cái vẻ ngoài quyến rũ này hể mở miệng thốt ra câu nào là chứng tai câu này!

“Tứ vương phi tương lai yêu dấu của ta!! Muốn bỏ ta ư??? Không dễ vậy đâu!!!” Sóng nước biêng biếc dạt dào xô trong đáy mắt, khẽ miệng sexy khẽ cong thành một đường gian xảo mê hoặc, lời nói thốt ra đượm mùi hung ác tàn bạo đầy quyền uy của đẳng bá vương!

“Lang Minh Thần! Ngươi đừng có ăn nói hàm hồ!!” Vừa mới quay người né được Hồ ly thì lại đụng ngay phải luồng lam hỏa phát ra từ con sói nào đó ngăn lại. Hừ! Con sói mắt xanh nhà ngươi, dù có phong thái trác việt, tuấn tú bất phàm, nặng nghĩa thâm tình như thế nào đi chăng nữa thì trong mắt Vương Nha Nha ta, ngươi không bằng một cọng cỏ!!!

“Nếu đã như thế thì ngoan ngoan ở trong phòng cho ta!!!” Đồng thanh thốt ra một câu xong, lửa chiến lại từ hai gã đàn ông lan ra, ngùn ngụt cháy.

“Ta không muốn! Ta muốn ở lại đây!” Phì phì phì, hai tên mặt người dạ thú nhà các người, ta còn lâu mới về phòng đợi các người tới bầu bầu, cô nam quả nữ trong một căn phòng, há không phải ta tự chuốc họa vào thân hay sao???

“Vương Nha Nha!!!” Sau tiếng nghiêng răng kèn kẹt của gã mặt xanh ngọc là lửa giận hùng hục càng cháy càng hăng.

“Bé con!!!” Sau tiếng nạt tâm bất cam tình bất nguyện của gã mặt xanh dương là phong ba bão táp cuộn cuộn ập tới.

“Có được không~~~~???” Hồ ly sư phụ, con biết người là mỹ nam tuyệt thế khôi ngô tuấn tú, không vương bụi trần, song, đừng có dùng ánh mắt âm hiểm nhìn con như vậy, còn cả sắc Lang vương gia nữa, tiểu nữ biết đôi mắt xanh da trời biết phóng điện của vương gia là thiên hạ tuyệt thế vô song trong lòng các cô gái, nhưng, cũng không cần phải thiếu đốt tiểu nữ tới cháy rụi như vậy chứ???

Thoáng thấy bốn luồng mắt tóe lửa như muốn thiêu sống ta của hai gã nào đó, ta vội vàng niệm chú ru mình ngủ: “Vương Nha Nha! Nếu đã không thể trực diện đối đầu thì chỉ còn nước “ngủ vi thượng sách”, hai tên đó, một thì âm hiểm khó lường, một thì hung bạo ngang ngược, một cô bé yếu đuối như ta, tuyệt đối không phải là đối thủ của hai gã đó, ngủ một giấc là sẽ ổn thôi!” Ngáp ngáp dài, lấy ngón tay mím mím dụi dụi mắt, hai mí mắt của ta bắt đầu díp lại, con buồn ngủ liền ập tới. Ủ! OK rồi! Ngủ được là tiên!!

“Sư phụ! Con buồn ngủ rồi! Con muốn ngủ ở đây!” Dứt lời, chẳng màng tới hai gã đó, ta bước tới giữa đình nghi, đặt mông ngồi xuống ghế đá, đầu gối lên hai cánh tay, ngủ gục bên chiếc bàn đá. Hừ! Chỉ cần không phải về phòng thì đâu cũng là giường!!

“Bé con ương bướng! Ngủ như vậy sao được!” Mồ Hồ quang minh chính đại vòng tay bế ta lên, ôm lấy thân hình mềm mại của ta vào lòng, khoe miệng thấp thoáng ý cười khiêu khích nhìn mỗ Lang: “Bé con mệt rồi, ta phải ôm nàng ngủ, người về đi!!!”

“Cổ Nguyệt Lan! Trả nàng cho ta!!!” Giọng bị dẫn xuống lộ rõ ý uy hiếp cảnh cáo, trong đôi mắt xanh lam của gã đàn ông gian xảo quyền rũ như yêu nghiệt toát lên vẻ không cam lòng và hiếu thắng. Hấn kích động xấn lại giật lấy tay ta, ngang ngược tuyên bố: “Không được phép ôm nàng như thế!! Nàng là của ta! Có ôm thì chỉ có mình bốn vương được quyền ôm!!!”

“A! Đau!!!” Tay bỗng nhiên bị tóm chặt, ta cảm thấy một lực cực mạnh đang hòng lôi ta từ lòng của Hồ ly sang lòng của một kẻ khác.....Hu! Ta không muốn!!! Dừng tận lực định giằng tay về!!!! Không xong rồi!! Tay của ta sắp bị kéo gãy rồi!!

“Buông ta ra!!! Lang Minh Thần!!! Tên khốn nhà người mau buông tay ra!!!”

“Nha Nha! Đừng sợ! Có sư phụ ở đây rồi!” Chiếm hữu ôm chặt lấy ta, Hồ ly nhìn con sói mặt xanh đầy ý thù địch, tức giận nói: “Vừa nãy làm nàng bị thương vẫn chưa đủ sao? Người không biết nàng sợ nhất là bị đau sao??? Người lại còn ra tay mạnh như vậy???”

Lang Minh Thần sững người, rồi định thần lại trong giây lát, vội vàng buông tay ta ra, trông thấy đôi phương ôm chặt lấy ta, đôi mắt của hắn nheo lại đầy nguy hiểm, chòng chọc trừng Hồ ly một lúc, tiếp đó, ánh mắt sắc bén chiếu lên người của ta, răng nghiêng trào trêu: “Bé con, bốn vương nghĩ nàng tốt hơn hết là tự xuống cho bốn vương.....” Giọng nói của hắn cứ như thể đang bắt được vợ “hồng hạnh xuất tường” vậy, lại còn hàm chứa cả con thịnh nộ ngút trời nữa chứ.....

“Ta muốn đi ngủ!!!” Ông trời ơi! Rốt cuộc là ai chọc tức ai đây hả??? Điện tiết lừm cho con sói mặt xanh một cái: “Lang Minh Thần! Đừng có làm phiền ta ngủ! Ngủ không đủ, Nha Nha ta sẽ vô cùng khó chịu, người biết không hả???” Dứt lời, ta lập tức nhắm đôi mắt cay xè của mình lại, vùi đầu vào bộ ngực thân quen ấm áp của ai đó, từ từ chìm vào giấc mộng.

“Nàng.....” Trông thấy ta ngủ ngon lành trong lòng của Hồ ly, sắc mặt của Lang Minh Thần càng lúc càng khó coi, gân xanh trên trán cuộn lên như những dòng nham thạch sục sôi căm phẫn đang trực chờ bạo trào, bàn tay hắn nắm chặt, trắng không còn giọt máu: “Cổ Nguyệt Lan, người đừng vội đắc ý!!!”

“Xuy! Nói khẽ một chút! Đừng đánh thức nàng!” Đôi mắt xanh ngọc bích si dại ngắm dáng ngủ ngon lành dưới ánh trăng lung linh của người thương, hàng mi dài cong vút in bóng trên khuôn mặt xinh xắn, mái tóc đen nhánh óng ả vương trên lồng ngực hắn, chốc chốc mấy sợi tóc mảnh như tơ lại bay phất phơ trong gió, khẽ lướt trên môi hắn, nhồn nhột khiến tim ai đó loạn nhịp.....

“Nha đầu này thật đẹp!” Đôi mắt xanh lam ngắm gương mặt trong sáng thuần khiết, xinh như thiên thần ấy mà kim lòng không động, định đưa tay vuốt lên đôi má hồng hào tròn mịn, nhưng lại bị ánh mắt xanh ngọc sắc bén xéo cho một cái, cuối cùng đành ầm ức thu tay về. Ngẫm nghĩ một hồi, mắt lam quay qua nhìn mắt lục, nghiêm túc nói: “Cổ Nguyệt Lan! Nhường nàng cho ta được không??? Bốn vương thề, sẽ yêu thương nàng trọn đời trọn kiếp!!!”

“Bảo bối ta gìn giữ trong suốt tám năm ròng, người nói thử coi, ta có nhường cho người được không???” Đưa tay miết nhẹ trên cánh môi hồng: “Chính vì là nàng, cuộc sống của ta mới có thể biết đến hai chữ “hoàn mỹ”!”

Mỹ nam áo trắng nói xong liền ôm chặt thân hình mềm mại vào trong lòng, nhẹ nhàng giấu cánh tay mím mím vào trong vạt áo mình, còn tay kia thì được khẽ khàng ôm nẹp vào thân.

“Ta thừa nhận, trước đây ta rất phóng đảng, một kẻ hoang dâm vô độ như ta quả thực không phải là gã đàn ông tốt đẹp gì! Song, nếu như ông trời đã sắp xếp cho ta được gặp nàng, bất luận thế nào ta cũng nhất quyết không buông tay!” Khẽ dựa vào chiếc bàn đá, ánh mắt tràn ngập ý suy tư nhìn bé con tình nghịch đang say ngủ, Lang Minh Thần từ trước tới giờ chưa từng quả quyết như vậy: Bản thân đã yêu cô bé con dễ thương, ngang ngạnh đó mất rồi!

“Chỉ đáng tiếc! Người không thắng nổi ta!” Cổ Nguyệt Lan bình tĩnh đáp lại, che bọc thật ầm cho bé con trong lòng, khoe miệng khẽ nhếch lên, nét cười đầy ý vị thâm sâu: “Ta và nàng sống chung suốt tám năm, người nghĩ người có thể thắng được ta sao???”

Giọng nói lạnh băng như mũi dao nhọn hoắt: “Hừ! Tám năm??? Sau này, ta có nguyên khoảng thời gian hơn mười mấy năm, ta không tin là không thể đầu lại được với ngươi!!”

Mắt lam lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mắt lục, đầu tiên là vẻ u ám thoảng qua, tiếp đó là lửa chiến hừng hực cháy, bập bùng ý bất cam, bức tức, đổ kị, kiên định và.....vui mừng.

“Muộn thì vẫn là muộn!” Mắt xanh ngọc bích lộ ra vẻ hiển nhiên và đắc ý: “Nàng thích ăn gì nhất? Nàng ghét cái gì nhất? Một ngày nàng ngủ mấy giấc? Dáng ngủ khi nào là đẹp nhất? Khi nào thì tức giận?.....Những điều này, ngươi có biết không?”

“Ta.....ta không biết.....nhưng ta có thể dùng thời gian cả đời để hiểu nàng” Đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo bỗng tràn đầy quyết tâm, từng con sóng ngầm mang theo định hướng tương lai ào ạt ủa về: “Cho nên, Cô Nguyệt Lan! Ta quyết không từ bỏ! Ta muốn có nàng trọn đời trọn kiếp, không, muốn đời muốn kiếp!!”

“Bề ngoài, nàng có vẻ hồn nhiên ngây thơ, nhưng, thứ nàng ghét, có ép cũng chẳng được!” Cô Nguyệt Lan lắc đầu thờ dãi, lãnh đạm nói: “Ngươi có biết thế nào là “Gần ngay trước mắt mà như cách xa góc biển chân trời” không? Ngươi, mãi mãi không thể chạm tới tim nàng!”

“Ngươi đắc ý cái gì hả? Không phải nàng cũng chẳng hề yêu ngươi sao?” Cơ thể cao lớn của Lang Minh Thần thoảng sững lại, tay nắm chặt thành nắm, hàn khí tỏa ra vây lấy xung quanh, hấn nghiêng chặt răng gần giọng: “Nếu đã như vậy, ta vẫn còn cơ hội!!”

“Được!”

Cánh tay rắn chắc được phép đỡ lấy cơ thể mềm mại, thương yêu vô hạn ôm bé con vào lòng, vụng về vỗ lưng dỗ dành: “Bé con, ngủ ngoan nào, đừng động đấy!”

“Đừng ngộ nguậy! Bé con! Là ta đây mà!” Ngón tay thon dài nhẹ miết trên đôi chân mảy thanh tú đang nhũn nhũn: “Nha Nha! Ngủ ngoan, được không?”

“Hồ ly sư phụ! Ngươi ở đâu???” Cảm giác áp bức bất an càng lúc càng tăng: “Hu! Ta muốn sư phụ cơ!!!”

“Đủ rồi!”

Cô Nguyệt Lan đón lấy bé con từ trong lòng nữ nam áo đen đang đau đớn, đỡ ra như tượng.....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoa Diên Thịnh Hội

Hội Hoa Diên mỗi năm một lần được tổ chức rất trọng đại ở Lang Quốc, chỉ cần là nam nữ chưa kết hôn đều có thể ăn vận phấn son, tìm nhân duyên của mình trong hội hoa đăng. Tương truyền, trong hàng ngàn chiếc đèn lồng nơi đây mà hai người cùng cầm trên tay hai chiếc giống nhau thì nhất định là kiếp trước có duyên, kiếp này nhất định nên phận, tương thân tương ái, bách niên giai lão, con cháu đầy đàn.

Ánh đèn chiếu sáng đường phố như ban ngày, khắp nơi chốn đều có thể thấy được những thanh niên nam tử hoặc bình thường hoặc phong độ cùng với các thiếu nữ trang điểm lộng lẫy, các loại đèn lồng độc đáo với vô vàn hình dạng khác nhau khiến người ta hoa mảy chóng mặt cũng không nhìn hết được.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đỗ lại nơi cửa thành, rềm xe là loại vải xa hoa đắt tiền màu tím đậm, người hầu đi bên cạnh xe vừa nhìn đã biết là một cao thủ, cùng với đó là một nữ tử áo tím mỹ mạo anh khí ngồi trên xe ngựa, khiến người đi đường đều phải quay lại ngắm nhìn.

“Dừng xe!” Từ trong xe truyền ra một giọng nam tử lạnh lùng, tiếp theo một bàn tay to lớn khẽ vén màn che lên, ngón tay trắng dài nổi bật trên sắc tím hoa lệ càng thêm dụ hoặc.

Mĩ nữ khí khái anh hùng lập tức đánh xe đến chỗ đỗ, bất an khuyên chủ tử: “Trên đường nhiều người, công tử vẫn nên...”

“Các ngươi đến dịch quán trước đi!” Một thân ảnh áo tím cao lớn từ trong xe ngựa nhẹ nhàng đáp xuống đất, khí chất tôn quý băng lãnh từ trên người hấn tỏa ra khiến những người qua đường bất giác say mê ngắm nhìn nhưng cũng không dám đến gần.

“Vâng! Công tử!” Thái độ rập rình lạnh lùng khiến trong mắt nữ tử xẹt qua một tia buồn bã đau thương...”

“Nha Nha! Lúc này chúng ta đi xem đèn lồng thì cần phải cẩn thận một chút!” Hồ ly một thân bạch y lóe sáng vừa kéo cái tay đầy thịt của ta vừa đẩy

dòng người phía trước để đi, không ngừng lái nhái bên tai ta: “Nhớ kỹ, không nên nhìn nam nhân xa lạ, lại càng không được cười với bọn họ, gặp phải nguy hiểm nhớ kêu to gọi vì sư, biết chưa?”

“Vâng!” Ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn lán da hồ ly càng thêm sáng bóng lấp lánh, khuôn mặt hoàn mỹ không thể chê vào đâu được, trong đám người nhốn nháo hỗn loạn, nếu như không phải hấn cẩn thận chu đáo che chở ta thì sớm đã bị cái đoàn người với đèn hoa lóa mắt này đẩy đi đến chỗ nào không biết.

“Vật nhỏ! Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Một giọng nói rất không thức thời vang lên bên tai làm gián đoạn cảm xúc hăng hái ngắm đèn hoa của ta.

Ta quay lại liền thấy một vị áo mũ chỉnh tề, đôi mắt sói màu lam đầy hứng thú nhìn ta, ánh mắt cản trở dán chặt khiến cả người ta đều khó chịu, đúng là một con sói háo sắc, nhất định là đang nghĩ đến chuyện tối hôm qua, tuy rằng bản tiểu thư rất muốn một trảo xé rách cái bản mặt tươi cười khiến người ta sôi máu kia của hấn, có điều, trên con đường đông đúc người qua lại như vậy ta cũng không dám phát tác, vì vậy đành lui về phía sau một chút, khách sáo đối đáp lại nụ cười của hấn: “Vương gia tối sớm thật đấy!”

“Bản vương đêm nay đợi nàng từ rất lâu rồi sao?” Mỗ lang không có ý tốt gì cười cười dụ hoặc rồi bốn cọt nhìn ta chăm chăm: “Ừm! Toàn bộ nữ tử trong hội Hoa Điền này, vẫn là tiểu Nha Nha của ta đẹp nhất!!”

“Ha ha! Ánh mắt của vương gia thật đặc biệt.” Tư sắc của ta như thế nào tự ta biết, cái con sói này, rất rõ ràng liền nói dối không chớp mắt: “Xin lỗi!! Xin cho ta đi qua được không?”

“Tiểu Nha Nha!” Mỗ lang vừa nói vừa chặn lối đi của ta, lại thổi khí bên tai, nhỏ giọng trêu đùa: “Có cơ hội chúng ta lại tiếp tục làm cho xong chuyện hôm qua!!” Ánh mắt nhìn ta đầy thâm thúy lại còn thoáng lên ý cười tỏ ra ý định quyết tâm làm cho được.

“Đồ nhi Nha Nha thân ái, có thể đi được chưa?” Một đôi tay trắng kiện ôm chặt lên người ta, mỗ hồ ly rốt cục cũng không thể nhịn được nữa: “Hay là nàng muốn tiếp tục cùng vương gia nói chuyện trên trời dưới đất nữa sao?”

“Ta mới không muốn để ý đến hấn!” Ai, quên mất ở đây vẫn còn một vị đại phiền phức nữa! Ta cất lực kéo kéo khoe miệng, miễn cưỡng cười nói: “Được được, sư phụ chúng ta đi!” Ta giãy giụa trong lòng hấn muốn hấn nói lòng ràng buộc, thế nhưng cánh tay hấn vẫn kiên quyết ôm ta, nhìn ánh mắt tò mò của những người xung quanh, ta đành nặng nề nói: “Này! Có thể buông tay ra được không?”

“Được!” Liền đổi sang kéo tay ta, không thèm quan tâm đến con sói kia, ngang nhiên bỏ đi.

“Nguyệt công tử, chờ ta với!” Ta nhìn lại thấy biểu tỷ Mẫn Kiều xinh đẹp sắp bị đè bẹp thành đậu cove đang nỗ lực chen lán trong biển người đi tới.

“Tỷ tỷ, cẩn thận một chút!” Vội vàng đỡ lấy vị nữ tử bị người xô về bên, giữa lúc Lâm Lệ Kiều đang cất lực đỡ tỷ tỷ nhà mình dậy thì đột nhiên hai mắt sáng ngời: “A! Là tứ vương gia! Người cũng ở bên đó.”

“Minh Thần ca ca! Chúng ta ở chỗ này!” Tiếng nói thanh lệ từ đằng sau truyền tới, là biểu ca tuyệt đại giai nhân, mà theo phía sau nữa đi đến còn có vị biểu ca nhân nhện cùng mỹ nữ yêu kiều.

“Mọi người đều tới!” Ta cứng nhắc thay đổi thái độ, tươi cười nhìn qua các vị mỹ mạo kia từng người từng người một.

“Nha Nha biểu muội!” Liếc nhìn hai vị hồ lang bên cạnh ta, Lâm Nhã Thần cười đầy vẻ quý dị, nhìn tới mức khiến lòng ta kinh sợ, tay túa ra đầy mồ hôi lạnh... Nam nhân này, sau này nên ít tiếp xúc thì hơn.

“Nha Nha muội muội, Nguyệt công tử, Tứ vương gia, mọi người đang làm cái gì vậy?” Đầu tiên là liếc mắt nhìn ta... rồi nhìn nhìn hai nam nhân bên cạnh ta... tiện đà khoe miệng buông ra lời trào phúng... như thể là nghiêm trọng lắm vậy...

“Không có gì, ta và sư phụ vừa lúc gặp được Tứ vương gia, tùy tiện nói chút chuyện thôi!”

“Vật nhỏ” Một âm thanh xót xa vang lên, rốt cục nam nhân hắc y yêu mị vẫn không chịu được bị giai nhân lạnh lùng, đôi mắt sói xanh gắt gao nhìn chăm chăm nữ tử đáng yêu nhất vẫn luôn coi mình như không khí kia.

“Tứ vương gia cứ theo chúng ta như vậy không thấy mệt sao?” Đôi mắt khách sáo mở to nhìn hấn, cái nam nhân này, người nhà bên cạnh ta không phải ai cũng đẹp hơn ta vài phần sao, không nhìn bọn hấn mà cứ nhìn ta làm gì?”

“Tứ vương gia! Người cũng đến tìm nhân duyên của mình sao?” Lâm Lệ Kiều trải qua nhiều gian khổ đi tới thờ phỉ phò, dung mạo lịch sự tao nhã dưới ánh đèn liếc mắt đưa tình với hắc y Tứ vương gia.

“Nguyệt công tử! Ta cuối cùng cũng tìm được huynh rồi!” Lâm Mẫn Kiều đồng dạng yếu đuối đầy cõi lòng say đắm nhìn chăm chú vào bạch y mỹ nam tiểu sái, phong tư lồi lạc.

Mỹ nhân biểu ca đầu tiên thường cho ta một cái nhìn đầy oán hận, rồi đôi mắt thâm lương xinh đẹp mông lung nhìn về phía hắc y nam nhân cao to, ai oán nùng nịu: “Minh Thần ca ca! Hiên nhi tìm huynh lâu lắm rồi!”

Một tay đẩy ra Lâm Lệ Kiều và Lâm Nhã Hiên đang bám dính quá thân mật, Lang Minh Thâm chỉ chăm chú nhìn ta – kẻ đang muốn tàng hình: “Vật nhỏ, chúng ta nhất định sẽ tìm được hai đèn hoa giống nhau như đúc.” Dung nhan tuấn tú mị hoặc lại ghé sát đến, ánh mắt xanh kia càng thêm thâm sâu.

“Vương gia là người cao quý, đương nhiên sẽ tìm được giai nhân mỹ mạo! Nha Nha ta chỉ là cô đại ven đường, tuyệt đối không xứng với người cao quý như vương gia!” Nhìn ánh mắt mỉa mai bày ra với ta càng lúc càng tà ác, nụ cười càng lúc càng ý vị sâu xa, ta chỉ còn cách nắm chặt tay hồ ly, trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ mong con sói này không phát điên lên mới tốt: “Thật ra biểu tỷ Lệ Kiều của ta, văn nhã tiêu sái, cùng với vương gia đúng là một đôi trai tài gái sắc, trời sinh một cặp!”

“Dừng! Vật nhỏ!” Không nhìn thấy làn thu ba tràn ngập tình ý chân thành của Lâm Lệ Kiều, ánh mắt xanh thâm thúy của Lang Minh Thần hung hăng trừng tiếu nữ nhân không hề đặt hấn trong lòng kia, ánh mắt càng lúc càng sâu, khiến người ta phải sợ hãi: “Dừng mong thoát khỏi ta!”

“Ha ha!” Ta vừa mạnh mẽ tự trấn định vừa tươi cười khả ái: “Vương gia, xin cứ tự nhiên!”

“Nàng cứ vội vã như vậy mà rời ta đi sao?” Cánh tay mạnh mẽ nắm lấy bàn tay khéo léo của nữ tử, đôi mắt xanh lộ vẻ bất đắc dĩ ưu thương, cố gắng không chế nổi tức giận trong lòng, không để phát hiện trong giọng nói có chút run run: “Bản vương vì nàng làm vẫn chưa đủ hay sao?”

“Nha Nha!” Bóng hình cao to mạnh mẽ bao phủ quanh người nữ tử, ngón tay thon dài nhẹ nhàng kéo bàn tay khéo léo hướng về phía mình, đôi mắt hiện lên vẻ nghiêm nghị lạnh lùng như suối băng, giọng nói đầy vẻ ngạo mạn bá đạo nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Được.” Sắc lang mặc dù tà ác nhưng ta biết sự phụ hồ ly nhà mình âm hiểm phức tạp không đối thủ, sau khi cười gượng vài tiếng, ta chỉ đành ngoan ngoãn thuận theo hấn kéo rời đi.

“Vương Nha Nha! Nàng đúng là vật nhỏ vô tâm vô phế!” Nhìn bóng lưng thân mật của hai người họ, Lang Minh Thần siết chặt nắm tay, hai tay buông rời lại nắm chặt, lửa nóng đố kị hừng hực bốc lên thiêu đốt lý trí hấn, cố gắng hít thở trấn tĩnh, nỗ lực đè xuống lửa nóng trong lòng, nhưng ngọn lửa này không những không dập tắt, ngược lại càng cháy càng dữ dội...

Hai vị tiểu thư Lâm gia tận mắt chứng kiến cũng không cách nào tin được, một kẻ thua xa họ về vóc dáng yếu đuối, khuôn mặt không mỹ lệ như bọn họ, khí chất thua bọn họ sự cao nhã, lễ nghi cũng không bằng bọn họ, một nha đầu suốt ngày chỉ biết ăn với ngủ, vì sao cùng một lúc có thể bắt giữ trái tim hai tuyệt thế nam tử...

Mà Hồ Yên Nhiên đứng tại hiện trường cùng với huynh muội Lâm gia vẫn đứng đờ đẫn nhìn ba người dang trào cảm xúc mãnh liệt, dưới ánh đèn mờ ảo là Lâm Nhân Thần có chút sâu xa suy nghĩ cùng nụ cười nhạt khinh miệt của Hồ Yên Nhiên, một giọt nước mắt thanh lệ chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Nhã Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Huynh đệ trở mặt

Đi trong đám người, hai bên đường treo đầy những chiếc đèn hoa rực rỡ, mà nam nữ đi qua ta ai cũng cầm trong tay những chiếc đèn muôn màu muôn dạng, trong biển người mênh mông muốn tìm nửa còn lại của mình.

Nhìn từng đôi trai gái nên duyên hoặc đứng bên hàng dương liễu cao lớn phiêu diêu hoặc đứng bên cây cầu nhỏ cạnh hòn giả sơn có suối nhỏ róc rách nói chuyện tình ái, chàng chàng thiếp thiếp, nam nhân thì ẩn tình đưa ý, nữ nhân thì thẹn thùng e ấp, thật quá ư lãng mạn ấm áp! Ta thầm lấy làm lạ trong lòng: không ngờ Lang quốc cũng thật coi mờ, chỉ ít mỗi năm một lần tổ chức hội Hoa Điền, có thể tạo cơ hội cho nam nữ thanh niên tự tìm hạnh phúc của mình. Chỉ có điều, theo như khí chất và cách ăn vận của bọn họ thì quan niệm hôn nhân môn đăng hộ đối vốn dĩ đã ăn sâu vào nếp nghĩ vẫn phải tuân thủ nghiêm ngặt.

Trong tay vẫn trống không, vậy phải làm sao bây giờ? Biết ăn nói thế nào với hồ ly đây? Mấy cái hoa đăng treo bên đường này, long phượng cát tường thì ta ngại tầm thường, tài tử giai nhân ta thấy không thực tế, nam cây bừa nữ dệt vải thì không phù hợp với chí hướng làm sâu gạo của ta, uyên ương nghịch nước thì quá sến súa, hồ điệp song phi lại quá bi quan... haiz! Lễ nào trong ngàn vạn cái đèn lồng Vương Nha Nha ta lại không chọn nổi một cái phù hợp với tâm tư ư?

“Tiểu Nha Nha, sao rồi? Vẫn chưa chọn được ư?” Đang đau đầu một óc chọn trái chọn phải, một giọng nói treu ghẹo ở đâu sán tới: “Có cần bản vương chọn giúp không?”

Ta ớn lạnh gật gật hai mắt: “Vương gia cao quý ngàn vạn! Không cần phí sức bận tâm!” Hồ ly không ở đây, ta tuyệt không dám một mình đối mặt với con sói này, nhìn trái ngó phải, hừ, người qua người lại đông đúc như vậy, chắc con sói này cũng không dám làm mấy việc cầm thú đâu.

“Ha ha! Đáng yêu quá! Chúng ta đánh cược không?” Đôi môi hoàn mỹ khẽ nhếch lên một đường cong nhưng càng tạo cảm giác là một nụ cười tà ác: “Nha Nha nếu thua thì phải tiếp tục cùng bản vương làm nốt chuyện dang dở kia!”

“Không thêm!” Ta cũng không phải cô bé quàng khăn đỏ ngốc nghếch, mắc mưu của con sói háo sắc nhà người mới lạ.

“Ha!” Khuôn mặt yêu nghiệt tuần tú mê người đột nhiên phóng đại trước mặt ta, cánh môi gợi cảm gần như thể chạm vào cái miệng nhỏ nhắn của ta: “Tiểu đáng yêu không dám cá sao?”

“Hừ! Ta không cá đấy!” Ta cúi giận hung hăng vênh mặt trừng hắn, ngón út nổi nà càng không sợ chết dứ dứ cái mũi cao thẳng của hắn: “Lang Minh Thần, đừng lãng phí thời gian với ta nữa! Hơn nữa ta đã có hôn ước với người ta rồi! Người đường đường là vương gia, có địa vị có uy quyền, lại là trụ cột nước nhà, đây đưa với một cô nương đã có chồng như vậy, lẽ nào không sợ bị người đời đàm tiếu chê trách.”

“Gái đã có chồng? Là chỉ tên nam nhân Lâm Nhã Thần kia sao! Nói cho nàng biết, bản vương tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội lấy được nàng! Hơn nữa ta vốn không coi mấy cái thế tục lễ giáo kia ra gì!” Mồ lang coi thương cúi đầu cười khế, móng vuốt dè lên đôi tay bé nhỏ của ta xoa nắn, cười đến là mỉa mai: “Ôn cứu mạng của Nha Nha bản vương còn chưa báo đáp đâu nhỉ?”

“Hơ hơ! Cứu một mạng người như xây bay tòa tháp, vương gia chỉ cần sau này ít đến làm phiền ta là đủ rồi!” Tại lúc hắn định găm cắn ngón tay ngon mắt của ta, ta vội vàng rút tay về.

“Tiểu Nha Nha!” Ngừ điệu của nam nhân trở nên lạnh lùng: “Người bản vương muốn, từ trước chưa bao giờ không chiếm được, nàng cũng vậy thôi! Tứ vương phi của ta!”

“Hừ! Vương Nha Nha ta không thèm làm tứ vương phi của ngươi! Cảnh cáo ngươi! Đừng theo ta nữa!” Sau khi hung hăng dứ dứ nắm đấm về phía hắn, ta vội vã chạy đi như bay.

Lang Minh Thần say đắm nhìn theo bóng hình bé xinh chạy xa xa kia, không thể giấu được ý cười tràn ngập trong đôi mắt xanh thẳm như đại dương kia, thật khiến hắn hận không thể trừng phạt vật nhỏ kia, lúc nào mới hoàn thành được tâm nguyện đây...

“Nhã Thần! Sao huynh cũng ở chỗ này?” Vừa mới xoay người đã thấy một nam tử cao lớn chắn lối đi của hắn.

“Minh Thần! Lẽ nào huynh đã quên chuyện chúng ta muốn làm?” Cái nhìn không ủng hộ với một màn kịch tính trước mắt vừa rồi với nam tử áo đen, trên môi lộ ra nụ cười lạnh nhạt châm chọc: “Huynh không thể yêu nàng ta!”

“Nhã Thần! Chuyện này không liên quan đến huynh!”

“Minh Thần! Đừng quên hoài bão của huynh!”

“Vậy thì sao? Có liên quan gì đến nàng?”

“Chọn nàng làm tứ vương phi! Huynh sau này còn muốn mượn sức trung thần như Dương gia không?” Huynh biết rõ, chỉ cần lấy nữ nhi của nhà họ huynh mới nhận được sự ủng hộ của họ.”

“Hừ! Không cần dựa vào bọn họ bản vương cũng đoạt được thiên hạ.”

“Dù cho như vậy nhưng biểu muội Nha Nha của ta tuyệt đối không thích hợp với chốn tam cung lục viện. Tâm tư nàng đơn thuần như vậy tuyệt đối không thể ứng phó được với quan hệ phức tạp nơi hậu cung.”

“Hừ! Không cần huynh lo! Sau này nàng là hoàng hậu của ta, đến lúc đó, có ta sủng ái nàng còn chưa đủ hay sao? Hậu cung chỉ có một chủ nhân duy nhất là nàng, không có quan hệ phức tạp gì hết!”

“Với tính cách của nàng, huynh nghĩ nàng sẽ lưu lại trong hậu cung sao? Huynh nghĩ Cổ Nguyệt Lan sẽ chấp tay nhường bộ sao? Hơn nữa, nàng không yêu huynh! Huynh hà tất vì một nữ tử mà...”

“Thôi đi! Nhã Thần! Chuyện của ta huynh không cần xen vào!” Đôi mắt xanh thẳm trừng trừng nhìn nam tử áo xanh: “Nhớ kỹ, nàng là nữ nhân của ta! Quan tâm cũng là chuyện của ta, huynh hãy bớt lo lắng vớ vẩn đi!”

“Nữ nhân của ngươi! Trên danh nghĩa nàng là thế tử chi hôn của ta! Cũng là mẹ của con ta sau này!”

“Ngươi muốn thế nào? Đừng quên ngươi còn có một Hồ Yên Nhiên! Đừng trêu chọc nữ nhân của ta!”

“Của ngươi?” Đôi mắt đen sáng ngời của Lâm Nhã Thần chống chọi lại đối phương: “Nếu như ta muốn được hưởng phúc đó thì sao?”

“Ngươi dám?” Lang Minh Thần quát lên giận dữ: “Nếu như ngươi dám, đừng trách ta hạ thủ với Lâm gia!”

“Minh Thần!” Lâm Nhã Thần ung dung quay đầu, vẫn tươi cười như trước nhưng trong mắt không còn chút ý cười nào: “Còn nhớ rõ lời thề mười năm trước chúng ta kết bái huynh đệ không?”

“Vậy thì sao? Liên quan gì đến chuyện Nha Nha?”

“Để thống nhất thiên hạ, đoạn tình tuyệt ái!” Trên mặt Lâm Nhã Thần lúc này vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, hắn yên lặng nhìn đối phương, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng: “Nhớ rõ không?”

“Hừ! Ta không quên! Có điều, thiên hạ này bản vương muốn, nhà đầu kia ta cũng muốn! Giang sơn mỹ nhân ta đều không buông tay!”

“Thế nhưng! Ta có dự cảm, vì nàng người có thể từ bỏ giang sơn này, thậm chí khiến mình thành hai bàn tay trắng!” Lâm Nhã Thần cười nhạt: “Người tin không?”

“Ha ha ha ha ha...” Lang Minh Thần nghe vậy cười phá lên như thể Lâm Nhã Thần nói điều gì đó hết sức nực cười, cười đến mức đôi mắt nheo nheo lại, thật khó mới dừng được cười, trêu chọc về mặt bình thân của Lâm Nhã Thần: “Nếu thật như có ngày đó! Muốn ta chọn lựa giữa giang sơn và mỹ nhân! Vậy thì ta sẽ chọn nàng! Cho dù bị nàng nô dịch ta cũng cam tâm tình nguyện.” (OMG!!!Nửa đêm nửa hôm làm con nhà người ta ngọt đến tận tim thể này có chết k cơ chứ @@)

“Minh Thần! Nếu như nàng làm hao mòn hùng tâm tráng khí của người, ta sẽ diệt trừ nàng!” Lời nói thản nhiên nhưng đầy ẩn ý sâu xa: “Tuy nhiên nữ nhân đáng yêu thú vị như vậy, ta cũng không nỡ ra tay hạ thủ!”

“Lâm Nhã Thần! Nếu như người dám đụng đến một sợi tóc gáy của nàng! Đừng trách ta không nể tình huynh đệ!” Thân Thể cao to tỏa ra một luồng khí sát nhân, trong đôi mắt xanh thẳm mãnh liệt cuộn trào sóng dữ .

“Rất tốt! Ta chống mắt chờ xem! “Tuy rằng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh nhưng trong lời cũng hàm chứa chút chua chát khó nói: “Không ngờ tình cảm huynh đệ chúng ta nhiều năm như vậy lại vì một nữ nhân mà trở mặt thành thù!”

“Nhã Thần! Ta nói lại lần nữa, đừng động vào nàng!”

“Thái tử Bắc quốc trong vòng hai ngày sẽ tới kinh thành! Trong thời khắc mấu chốt như này người cũng nên bị nữ nhân che mờ con mắt!”

“Bắc Ngao Liệt?”

“Không sai! Chính là hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chỉ mảnh treo chuông

“Tứ vương gia!” Khuôn mặt như ngọc hiện lên ý cười nhẹ, nam tử áo trắng ung dung ưu nhã nói: “Không ngờ chúng ta lại chạm mặt sớm như vậy!”

“Cổ Nguyệt Lan! Vì sao người vẫn chưa chọn hoa đăng? Lễ nào...” Nói đến đây Lang Minh Thần hiện lên một nụ cười tà ác: “Người tự nguyện chịu thua, tự động rút lui?”

Nam tử áo trắng cao lớn chỉ nhìn theo đèn treo dọc đường, thỉnh thoảng vươn tay nhẹ nhàng đẩy đẩy nhưng chiếc lồng đèn, nhìn năm bảy loại trang trí, chột nhể không biết tiêu dễ thương kia đang lang thang đi dạo nơi nào, khỏe miệng khẽ nhếch: “Không phải là ta không chọn mà vì những chiếc đèn lồng này, Nha Nha bướng bỉnh của ta cũng sẽ không chọn! Nếu nàng không chọn thì ta chọn để làm gì?”

“Người làm sao biết nàng nhất định sẽ không chọn?” Tuy lòng không cam nhưng Lang Minh Thần vẫn không nhịn được hỏi lại, ngữ khí lộ ra chút hờn giận, phần nộ: “Người không lo nàng sẽ chọn hoa đăng giống với một nam tử khác sao?”

“Nha Nha từ nhỏ đã theo ta, tính tình của nàng, nàng thích gì ghét gì ta đều biết rõ.” Khuôn mặt ngạo mạn tự đắc, đôi mắt xanh như ngọc toát ra cái nhìn băng giá khác thường như hồ nước lạnh: “Những hình vẽ tầm thường này sao có thể lọt vào trong mắt nàng.”

“Người...” Nhất thời, nam nhân hắc y nam nhân không nói được lời nào, sắc mặt thâm trầm tức giận đến cực điểm, trong đôi mắt màu lam càng lóe lên lòng đố kỵ xen lẫn lửa giận.

“Tứ vương gia! Người sao lại cũng chưa chọn vậy?” Đôi mắt dài hẹp của hồ ly nhìn đối phương đầy khiêu khích, đùa cợt liếc mắt nhìn hắn nói: “Hay là sợ chọn sai rồi chỉ có thể thành đôi với nữ nhân khác?”

“Buồn cười thật! Ta đường đường là vương gia, chẳng lẽ có kẻ dám cưỡng ép ta sao?” Lang Minh Thần bị nói trúng tim đen chỉ có thể hậm hực nhìn đối phương, mặt hầm hầm địch ý. Đúng, hắn không dám chọn, bởi vậy dứt khoát tay không trở lại, về mặt đầy chán ghét nói với Cổ Nguyệt Lan: “Cổ Nguyệt Lan...Người không cần phải giờ trò quỷ, nếu không...bốn vương nhất định sẽ không tha cho người đâu!”

“Ta cũng vậy!” Nói xong trong đôi mắt xanh lục có hơi trầm tư nhìn vào đám người: “Lạ thật, tiểu bướng bỉnh này sao vẫn chưa trở lại?”

“Đừng...đừng...đừng...” Hàng loạt những đóa pháo hoa lan rộng trong không trung khiến bầu trời sâu thẳm càng trở lên điểm lệ lạ thường.

Nơi giữa con đường dựng lên một chiếc dàn lớn được làm bằng trúc và gỗ trụ, bên trên treo hơn một nghìn chiếc đèn lồng làm cho kinh thành càng thêm

rực rỡ.

“Nha Nha biểu muội!” Một giọng nói thanh nhã vang lên bên cạnh, Yên Nhiên biểu tỷ tay cầm đèn lồng tài tử giai nhân nhìn ta với vẻ gì đó há hê chăm chọc: “Muội vẫn chưa tìm được chiếc đèn nào ưng ý sao?”

“Vâng! Làm sao được may mắn như biểu ca và Yên Nhiên tỷ tỷ hai người được! Nhanh như vậy đã tìm được hai chiếc đèn lồng giống nhau!”

Nghe được những lời ý tại ngôn ngoại của ta, Hồ Yên Nhiên cười đầy ẩn ý: “Nha Nha muội muội cứ nói đùa.”

“Tỷ tỷ không cần phải khiêm tốn! Nhã Thần biểu ca đối với tỷ như thế nào muội đều đã hiểu rồi!” Ta ngẩng cao đầu, trong mắt đầy ý cười đối mặt với đôi mắt sâu thẳm khó đoán của Lâm Nhã Thần: “Phải không? Lâm Nhã Thần biểu ca?”

“...” Lâm Nhã Thần hơi ngần ngại, tuy rằng Hồ Yên Nhiên đang tràn ngập mong chờ nhưng lúc này đây, không biết vì sao hắn không muốn thừa nhận... “Không hề có chuyeejin này, Nha Nha muội đừng đoán bừa!”

“Biểu ca! Huynh...” Nước mắt lưng tròng, trong đôi mắt là vẻ thất vọng lẫn không thể nào tin nổi.

“Yên Nhiên! Chúng ta lúc về nói sau!” Vẫn là lời nói ảm áp dịu dàng nhưng lại phảng phất ẩn chứa sự xa cách.

“Đừng vậy! Hai vị cứ từ từ nói chuyện, muội xin cáo từ đi trước!” Ta thấy Nhã Thần biểu ca bên cạnh anh tuấn tiêu dao, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, lại nhìn trước mặt là tuyệt sắc giai nhân Hồ Yên Nhiên hờn dỗi nước mắt long lanh đầm đìa đáng yêu, thời khắc khó xử như vậy nên để bọn họ tự giải quyết với nhau là tốt nhất.

“A! Mau tránh ra! Dàn đèn lồng sắp bị sập xuống rồi!” Vì trang trí quá nhiều nên dàn treo đèn lồng đang lung lay sắp đổ, mà dây buộc nối các đầu trụ cũng bắt đầu lỏng lẻo, không biết bao nhiêu đèn lồng bị gió thổi bùng lên, lửa bắt cháy vào giấy dán, nhất thời lửa cháy bùng một góc trời, đoàn người phía dưới hỗn loạn vội vã tủa ra khắp bốn phía tránh né.

“Cứu mạng với! Mau tới cứu chúng ta!” Một đôi tỷ muội Lâm gia được nuông chiều từ bé chưa từng gặp phải tình trạng nguy hiểm như vậy, bọn họ trên tay vẫn cầm đèn lồng bị hoảng loạn đến mức chân tay nhũn như chi chi, vốn không thể tự thân vận động thoát hiểm.

“Nhã Hiên! Chạy mau!” Nhìn Lâm Nhã Thần sắc mặt trắng bệch, cứ ngơ ngác đứng nhìn dàn đèn lồng nghiêng ngả mảnh liệt, Lâm Nhã Thần phi thân ôm đệ đệ đến chỗ an toàn: “Yên Nhiên, nàng trước tiên để ý đệ ấy, ta đi cứu hai đứa Mẫn Kiều.”

“Ca ca, nhanh cứu muội!” Hai đôi tay nhỏ bé nhất loạt nắm chặt tay Lâm Nhã Thần, ai cũng không muốn là người bị bỏ lại.

“Mẫn Kiều, Lệ Kiều!” Nhìn dàn cột bắt đầu có dấu hiệu đổ xuống, kẻ luôn luôn bình tĩnh một cách lạnh lùng như Lâm Nhã Thần cũng bắt đầu bất an: “Các muội cứ buông tay ra trước, ta nhất định sẽ cứu hai người!”

“Hu! Đừng thế! Muội sợ lắm” Lâm Mẫn Kiều vừa đẩy muội muội ra vừa ôm chặt tay nam tử: “Ca ca! Đừng bỏ muội lại!”

“A! Lửa cháy to quá! Hu, y phục của ta!” Cô em sống chết cũng không chịu buông tay bám chặt thắt lưng nam tử: “Ca ca! Nhanh đưa muội đi đi!”

Lúc ba người đang lằng nhằng mãi không thôi thì những đầu dây đã nhanh chóng bắt lửa cháy xèo xèo, lửa càng lúc càng lan đến gần.

Một số cọc gỗ đã bị cháy trụi, lung lay sắp đổ.

“Nhanh cứu bọn họ!” Nhìn ba người bị vây trong vòng nguy hiểm, Hồ Yên Nhiên kêu gào cầu cứu: “Vân cầu các người, nhanh cứu bọn họ với!”

Có điều, vào thời điểm có thể mất mạng bất cứ lúc nào như này ai nguyện ý ra mặt cứu người chứ!! Một đám người chỉ đứng đó chỉ chỉ trỏ trỏ, không một ai dám tiến lên.

“Cô nương, đừng đi vào, nguy hiểm lắm!” Lúc một thân hình áo hồng nhỏ bé tách khỏi đám người nhằm vào chỗ cháy cứu giúp, mọi người đều nhao nhao tiếc hận nói: “Haiz, cô nương kia chẳng lẽ thần kinh có vấn đề sao, biết rõ toi mạng mà vẫn lao vào!”

Khi mọi người đều đang tiếc hận cảm thán ta đã chạy đến trước mặt ba người họ, vung bàn tay bé nung núc thịt hung hăng “bốp bốp bốp” vài cái vào hai khuôn mặt như hoa như ngọc khiến hai vị biểu tỷ hoa mắt một trận, lại gỡ tay mỹ nhân lệ Kiều ra, trừng mắt nhìn vị biểu ca đang ngây đờ câm nín kia: “Ngươi trước đưa biểu tỷ Mẫn Kiều đi đã.” Sau đó kéo Lâm Lệ Kiều đang phát cuồng chạy về phía an toàn.

“Buông ta ra.” Mỹ nhân yếu ớt đang bị ta kéo đi bỗng phát cuồng mà đẩy ta va vào một cột chống: “Vương Nha Nha, ta không cần ngươi cứu!”

“Á! Dàn treo đổ rồi!” Bị đẩy một cái, cả người ta va vào cột chống, dàn treo lỏng lẻo không chịu nổi cuối cùng cũng đổ sập xuống.

“Đừng lo cho ta! Mau mang tỷ ấy đi!” Ta mặt không đổi sắc hét to về phía nam tử đang định lao đến cứu mình, vừa định đứng dậy mới bị thương phát hiện, thảm rồi! Vừa bị Lâm Lệ Kiều đẩy chân ta bị trật khớp rồi! Nhìn lại cột chống bị đổ xuống, xem ra chẳng mấy chốc Vương Nha Nha ta phải chết chắc rồi!

“Á” Nhìn cột gỗ to lớn đang rơi xuống phía nữ tử, đám người không hẹn mà cùng hét to: “Chạy mau đi, cô nương, kệ họ đi, chạy mau a!”

“Nha Nha.” Bạch y nam tử phi thân đập lên đám người lao tới, khuôn mặt như ngọc hiện lên đầy nỗi bất an sợ hãi, trong đôi mắt xanh biếc tràn đầy nỗi hối hận, tự trách móc bản thân, hẳn nên sớm biết nữ nhân thích xen vào chuyện người khác này, đúng là một giây cũng không được lơ lỏng rời mắt.

“Vật nhỏ?” Song song phi tới là một hắc y nam tử cũng đang kinh hoàng không kém, trên khuôn mặt vốn luôn tà mị giờ đây chỉ còn nỗi hoảng loạn lẫn bất an...

“Biểu muội Nha Nha!” Lâm Nhã Thần vừa đưa Lâm Lệ Kiều đến nơi an toàn định xoay người tiến tới liền bị Hồ Yên Nhiên mạnh mẽ kéo ống tay áo lại...

Ngay trong giờ phút chỉ mảnh treo chuông, ta cứ nghĩ mình chết đến nơi rồi thì một bóng người áo tím lại đột nhiên bay về phía ta...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tử mâu băng nam

Hai tay vẫn ôm chặt nữ tử, không có bất luận dấu hiệu nào muốn trả người lại cho đối phương.

Vị Hồ tuy rằng bề ngoài vẫn phẳng lặng như gương, ôn nhu như ngọc, thần nhiên cười khẽ như không có gì, có điều chỗ lông mày hơi nhăn lại, đôi mắt xanh ảm ảm lửa giận khiến ta kinh hãi không thôi, không tựa giác tím nhẹ ống tay áo tím: “Ân nhân! Vị này là sư phụ ta! Ta muốn cùng người trở về!”

“Nếu như ta không giao nàng cho hắn thì sao?” – cùng với giọng điệu rõ ràng nhưng lạnh lùng là đôi mắt tím khiến người nhìn phải run sợ, thậm chí làm cho không khí xung quanh cũng lạnh lẽo hẳn lên. Lần thứ hai ta không nhìn được rùng mình một cái, nam nhân này lẽ nào luyện hàn băng công cũng không biết chừng.

“Vật nhỏ, đã không sao rồi, còn chưa muốn xuống đây sao?” Sau đó nam nhân áo đen phi tới hỗn hỗn nhìn chăm chăm tiểu thân thể đang hạnh phúc trong vòng tay của nam nhân kia. Sau đó mới liếc mắt sang nam nhân áo tím mỹ mạo tôn quý, ánh mắt màu xanh đầy bí hiểm: “Ngao Liệt huynh! Đã lâu không gặp! Vẫn ổn chứ?”

“Hai người quen nhau?” Nhìn dáng vẻ hung thần ác quỷ của tên sói kia, lại nhìn nhìn vị ân nhân cứu mạng đang siết chặt lấy cái eo đáng thương của ta, ngũ quan trên khuôn mặt đẹp như từng nét chạm nét khắc đang tỏa ra từng luồng khí băng lạnh, làn môi quyến rũ hơi mím chặt, đôi mắt sâu thẳm khó đoán đang bắn ra những tia nhìn sắc bén về phía ánh nhìn chăm chăm dè phòng kẻ thù của Lang Minh Thần.

“Chúng ta là đánh nhau mà quen biết! Phải không, Ngao Liệt huynh?”

“Không sai, trận chiến ấy tại hạ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”

“Ngao Liệt huynh không phục?”

“Nước cờ của Minh huynh quá cao siêu, tại hạ cam lòng nhận thua.”

“Có cơ hội chúng ta lại phân tài cao thấp được không?”

“Được! Ta sẽ phụng bồi đến cùng!”

“Ha ha, việc này, nếu hai vị đã lâu chưa gặp nhau chắc còn rất nhiều thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nhau, vậy tiểu nữ sẽ không cản trở hai vị tâm tình nữa!” Cảm nhận mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai người bọn họ, ta phối hợp với tay bé nhỏ về phía hồ ly: “Sư phụ, chúng ta đi thôi!”

Đôi mắt tím băng lạnh đầu tiên là hơi nhìn về phía nữ tử trong lòng, đôi mắt âm u thoảng chốc trở nên lạnh lẽo như hồ băng sâu không đáy lại nhìn về phía hắc y nam tử châm ngòi nổ: “Nàng là nữ nhân của người?”

“Chuyện chúng ta không liên quan đến nàng!” Về mặt đầy giận dữ nhắm thẳng đến đối phương nói: “Mau đưa nàng lại cho ta.”

“Ta nhất định sẽ trả nàng lại cho người, có điều...” Không chút tỏ ra yếu thế khi đối mặt với hắc bạch hai nam tử đang lộ lộ khí tức đáng sợ kia, ngón tay thon dài đẹp như ngọc cực kỳ nhẹ nhàng, dịu dàng xoa mái tóc người trong lòng, nét cười nơi khoe miệng trong phút chốc biến hóa kỳ lạ, khuôn mặt tỏa ra sự lạnh lẽo: “Muốn nàng quay lại? Trước đuổi kịp ta rồi hãy nói!”

Nhìn thân ảnh áo tím đã lao đi vun vút trong màn đêm, Lang Minh Thần và Cổ Nguyệt Lan không chút do dự đuổi theo, Lâm Nhã Thần vốn cũng định đuổi theo nhưng trước ánh mắt chờ đợi dăm lẽ của đám nữ nhân nhà mình nên đành phải dừng cước bộ, nhìn những đạo thân ảnh xa dần kia chột buồn bã vô cớ nói: “Ta vẫn nên đưa các người về phủ trước đã.”

“Á! Đừng bay cao như thế chứ!” Đột nhiên bị bay lên không trung, ta sợ hãi ôm chặt cổ hân: “Ngao ân nhân! Đừng bay nhanh như vậy được không, ta nhất gan không chịu nổi đâu!”

“Im mồm!”

“Chuyện này, ân nhân tiên sinh, ôm ta mà bay không khiến huynh mệt sao?”

“Còn nói nữa ta sẽ ném ngươi xuống!”

“Huynh tốt như vậy sẽ không nở vờ một kẻ yếu ớt như ta xuống đâu.”

“Có muốn thử không?”

“Hơ hơ, ân công cứ nói đùa.”

“Ngươi thấy ta có vẻ gì là nói đùa không?”

“Cái này ư, đúng là không giống.”

“Còn muốn kêu gào nữa không?”

“Không đâu, cô hòng ta bị đau, sẽ không nói nữa.”

“Vương Nha Nha, nàng đúng là nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, ôm tên nam nhân kia chặt như vậy để làm gì, nhanh buông tay ra cho ta.”

“Nha Nha đồ nhi, vì sư khuyển nàng hãy nhanh nha buông tay mới tốt, nhảy xuống, vì sư nhất định sẽ đỡ được nàng.”

“Hu hu, không được, nếu như ngươi không đỡ được Nha Nha sẽ biến thành bánh thịt nhào mắt! Ta không muốn thế đâu.”

“Không sao đâu, nhanh nhảy xuống!”

“Bắc Ngao Liệt, trả vật nhỏ lại cho ta!”

“Á, Ngao ân nhân, ngươi làm cái gì vậy, ngươi kéo áo ta ra làm gì, ngươi muốn lấy cái gì vậy, ngươi đừng có mà sờ! Á, phi lễ a, hồ ly sư phụ mau đến cứu ta!”

“Nha Nha ngoan, sư phụ ở đây, không có chuyện gì hết!”

“Bắc Ngao Liệt, ngươi mau dừng tay lại cho ta, đừng động vào nữ nhân của ta.”

“Lang Minh Thân! Ngao ân nhân, ở chỗ cao như thế này đừng đánh nhau nữa có được không? Ta biết các vị là cao thủ trong cao thủ, có điều trước cứ buông tiểu nữ xuống trước, đánh nhau như vậy mới thật thích thú!”

“Vật nhỏ, muốn sống thì lập tức ngậm miệng lại cho bản vương.”

“Ngoan ngoãn đừng động đây, biết chưa? Nếu không chương phong sẽ làm nàng bị thương đấy!”

“Hồ ly sư phụ, người phải trông chừng ta đấy nha.”

“Hừ, đúng là nữ nhân vương chân vương tay!”

“Á! Ngao đại ca! Ngươi muốn buông tay cũng phải báo trước cho ta một tiếng chứ! Sư phụ, ta ngã xuống rồi, người nhất định phải đỡ được ta đấy!”

“Bắc Ngao Liệt! Ngươi dám buông tay, nếu như vật nhỏ có việc gì bản vương nhất định san bằng Bắc quốc nhà ngươi!”

“Tiểu bướng bỉnh, còn không mở mắt ra, đã không sao rồi!” Thanh âm trầm ghê vang lên ngay trên đỉnh đầu, ta mở mắt ra chăm chú nhìn hân, không tự chủ được xoa mặt hân, đôi mày kiếm tỏa ra thần khí phi phàm, trong đôi mắt tựa tiểu phi tiểu lúc này tràn ngập sự âm áp, đôi mắt xanh biếc rất sâu như cuốn hút người ta trầm luân sâu thẳm, tuy rằng đáng ghét nhưng vẫn ẩn dấu nhưng tia sáng đẹp đẽ, sống mũi cao cao, làn da trắng nõn mịn màng, sờ bao nhiêu vẫn thấy thoải mái vô cùng, khóa miệng hàm chứa một nụ cười quyến rũ... đúng là con hồ ly chết tiệt...

“Hu hu sư phụ, may mà có người!” Nắm chặt lấy y phục hồ ly, lại cảm nhận được bàn tay to ấm áp ôm chặt lấy ta, nhất thời không kiềm được bật khóc nức nở: “Hu hu, vừa rồi làm ta sợ muốn chết!”

“Được rồi, tiểu bướng bỉnh, không có việc gì rồi!” Cho dù đầy lửa giận dữ lo lắng nhưng lúc thân thể mềm mại đã an toàn nằm trong vòng tay mình tất cả dường như đã hóa thành hư ảo, Cổ Nguyệt Lan đau lòng trấn an người trong lòng vừa trải qua cảm giác kinh hoàng: “Sư phụ sẽ mãi bảo vệ con!”

“Hu hu!” Đáng thương dựa vào ngực vì hồ ly kia, thương tâm lau nước mắt sau đó quệt sạch sẽ nước mắt nước mũi vào vạt áo trắng hồ ly: “Người vì sao không đến sớm một chút, vì sao không cứu ta sớm hơn nữa. Người không biết đâu... vừa rồi... hu hu... ta hận người... ta hận người...”

“Được, nàng cứ mắng đi, ta là không tốt.” Cổ Nguyệt Lan âu yếm ôm nữ tử đang khóc thút thít trong lòng, yêu thương cúi xuống hôn lên khuôn mặt đầm lênh, sau đó mềm mại triển miến đến cái tai trắng nõn, khan khan mở miệng: “Là ta không tốt... đều là do lỗi của ta...”

“Hu hu, vốn là lỗi của ngươi...hồ ly đáng chết...” Ta được voi đòi tiên tiếp tục khóc lóc, một tay ôm chặt cổ hồ ly, một tay hung hăng đầm đầm ngực hần, bậm trợn lườm hần, đôi mắt to rung rung ngập nước, đến lúc hần vỗ về nhẹ nhàng, ta vốn dĩ đang giả vờ chống cự náo loạn dần dần cũng an tĩnh hưởng thụ sự vỗ về dịu dàng của hần.

Trông đôi mắt ngọc bích tràn ngập sự sùng nịch yêu thương, Cổ Nguyệt Lan tùy ý để thiên hạ trong lòng dương oai điều vô cũng không oán thán một câu, trên mặt mãi mãi là nụ cười dịu dàng âm áp...

Cuối cùng ta khóc lóc đầm nhéo mệt mỏi xong, vừa ngoan ngoãn dựa vào ngực hồ ly vừa xem nam nhân tà ác với lãnh nam áo tím vẫn đang chiến đấu kịch liệt trong không trung.

“Haha, Lang Minh Thần, Ngao ân nhân, hai vị trước dừng tay lại được không? Cho dù có thù cũ hận mới cũng nên ngồi xuống từ từ nói chuyện đã!”

Nghe được giọng nói của ta, Lang Minh Thần dừng tay, thấy cảnh ta cùng hồ ly thân mật dán lấy nhau, lòng đố kỵ bùng cháy bắn về phía ta.

Thân ảnh áo tím cao lớn trong chớp mắt bay đến trước mặt ta với hồ ly, đôi mắt tím sâu thăm lóe lên hàn quang, lạnh lùng chiếu thẳng đến phần ngực của ta.

“Cái này, ân nhân, ngươi muốn làm gì?” Bị đôi mắt tím lạnh như băng của hần chiếu tướng, ta sợ hãi lui sâu vào trong ngực hồ ly, cảm giác như gà con chiêm chiêm hỏi hần.

“Đưa vật đó cho ta!” Đôi mắt đẹp đầy nguy hiểm nheo lại, lông mày sẽ chau lại, lời nói băng hàn khiến ta ớn lạnh toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ước định xưa cũ

“Ngươi...ngươi muốn làm cái gì?” Nắm chặt vạt áo, nam nhân này cứ nhìn ta chăm chăm làm gì? Chẳng lẽ muốn ta lấy thân báo đáp chắc! Cái luận điệu cũ rích như vậy ra quyết không làm theo. “Ta đã có vị hôn phu rồi, ân nhân ngươi đừng làm loạn nữa!” Càng bám chặt vào hồ ly mong nhiệt độ cơ thể nóng rực kia của hần có thể xua đi cảm giác lạnh lẽo tỏa ra từ nam nhân kia.

“Nàng rất sợ ta?” Tuy rằng khuôn mặt của Bắc Ngao Liệt dưới ánh trăng rất tuấn tú mê hoặc lòng người nhưng có điều dưới diện mạo bình tĩnh kia là đôi mắt cùng khí chất lạnh lùng thâm trầm, đôi mắt sâu thăm tựa như hồ lạnh cuộn cuộn nổi sóng.

“Không phải, ta không sợ.” Uồn thẳng lưng, ta dũng cảm đối đầu với đôi mắt lạnh lẽo của hần, thật ra toàn bộ lông tơ trên người ta đã dựng ngược hết cả lên, toàn thân ớn lạnh từng đợt.

“Vậy vì sao nàng run rẩy sợ hãi như vậy?” Hàn ý trong đôi mắt hơi thu lại, ẩn chứa trong đó có chút cười cợt thú vị.

“Hi hi, buổi tối khí trời lạnh, tiểu nữ thân thể yếu đuối, cảm thấy hơi lạnh mà thôi.”

“Vật nhỏ thấy lạnh phải không?” Ngỡ điệu trầm đục mà khiêu khích của tên sói kia vang lên bên tai, tiện đà đôi mắt đầy lửa nóng dán chặt vào ta: “Có muốn bản vương sưởi ấm thân thể cho nàng không?” Trong lời nói tràn ngập lửa giận đố kỵ như đêm trước bão.

“Hừ, bản tính háo sắc không đổi.” Vừa nói xong ta thấy thắt lưng như bị bóp chặt, cả người bị giữ chặt trong lòng hồ ly không sao nhúc nhích được nữa.

“Bắc Ngao Liệt! Muốn gì nói thẳng đi!” về mặt nghiêm nghị cứng rắn nhìn nam nhân cao ngạo lạnh lùng, cánh tay vững chắc của Cổ Nguyệt Lan giữ chặt thân hình bé nhỏ: “Bất luận thế nào ta đều cảm tạ ngươi cứu Nha Nha trong hội đèn lồng.”

“Nếu không phải vì nó, ngươi nghĩ ta sẽ cứu nàng ta chắc?” Đường cong hoàn mỹ khẽ nhếch nhẹ một nụ cười trào phúng, đôi mắt trong suốt ngập hàn ý càng tỏa ra sự sắc lạnh dưới ánh trăng.

“Nó rốt cuộc là cái gì?” Lang Minh Thần nheo nheo đôi mắt tà mị, nghiêng răng sỉ vả: “Bắc Ngao Liệt, đừng có thừa nước đục thả câu?”

“Phượng hoàng ngọc bội của Bắc quốc thất lạc hơn mười năm trước-vật biểu tượng cho hoàng hậu đương triều qua các đời.” Ánh nhìn tìm kiếm lại dán lại trước ngực ta không hề có ý dò rỉ: “Nếu như ta không nhìn lầm hần là nàng đang đeo vật đó.”

“Cái người nói đến là nó sao?” Lấy ngọc bội phượng hoàng luôn đeo trong người ra: “Thế nhưng đây là bảo bối của mẫu thân ta chỉ truyền cho nữ không truyền cho nam, làm sao biến thành cái gì đó của Bắc quốc nhà người được?”

“Bà ngoại người có phải tên Liễu Thi Thi không?” Nghe câu hỏi của ta, Bắc Ngao Liệt dùng đôi mắt tím lạnh đậm nhìn ta, sau đó sự sắc lạnh trong đôi mắt lại khôi phục như cũ.

“Vậy thì sao?” Tuy rằng ta cũng chỉ hơi hốt hoảng nhìn vài lần nhưng bí mật ẩn giấu dưới ngọc bội phượng hoàng kia cũng khiến ta có chút bất an lo lắng.

“Hoàng gia gia năm đó yêu thương Liễu Thi Thi, tận tay trao tặng ngọc bội cho bà! Thế nhưng bà ngoại nàng lại thà chọn một người phạm phu tặc tử cũng không chịu vào hậu cung.”

“Bối vậy gia gia người cam nguyện buông tay, thành toàn cho ông ngoại bà ngoại ta?”

“Không sai! Có điều gia gia là một nam nhân si tình, người cũng không thu hồi lại ngọc bội.”

“Hi hi không ngờ bà ngoại phúc hậu của ta cũng có mị lực lớn như vậy.”

“Nàng không muốn biết ước định giữa gia gia ta và bà ngoại nàng là gì sao?”

“Ước định cái gì?”

“Lần thứ hai ngọc bội long phượng tái hợp, nam nữ nắm giữ ngọc bội trong tay sẽ ước định nên duyên vợ chồng.”

“Ta không đồng ý, cái này không thể tính như vậy được. Bà ngoại không có quyền quyết định chuyện hôn nhân đại sự của ta! Không bằng như này đi, ta trả lại ngọc bội cho người được không?”

“Mẫu nghi thiên hạ là vị trí biết bao nữ tử tha thiết muốn có, lẽ nào nàng không muốn?”

“Ta mới không cần. Cửa cung sâu như đáy biển, cùng biết bao nữ nhân chia sẻ nam nhân của chính mình, ta không thèm.”

“Vậy nàng muốn làm trái với ước định.”

“Hừ, chỉ là ước định của bên trên. Hôn nữa nhà ta cũng không phải chỉ có một nữ nhi, hai biểu tỷ của ta, muốn học thức có học thức, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn khí chất có khí chất, chắc chắn so với ta càng đảm trách được tốt hơn.”

“Hừ, những kẻ chỉ có bề ngoài mỹ mạo sao có thể đảm đương trọng trách mẫu nghi thiên hạ.”

“Bắc Ngao Liệt! Nữ nhân của ta người cũng dám tơ tưởng?” Đôi mắt xanh tà ác chuyển hướng nhìn ta chăm chăm, dần dần nổi lên giông bão, giọng nói càng to hơn như thể muốn trút hết nỗi giận dữ trong lòng ra: “Vương Nha Nha, nàng là tứ vương phi của ta, tuyệt đối không được gả cho hắn!”

“Nữ nhân của người? Tứ vương phi của người?” Thoảng nhìn một cách lãnh đạm, khí lạnh trong đôi mắt tím lại dâng trào, không khí xung quanh bỗng ngưng trở nên băng lạnh dị thường: “Lang Minh Thần, người đừng tự cho là mình đúng.”

“A ! Sư phụ, đau!” Ngón tay trong phút chốc bị mồ hôi lạnh nắm chặt, đột nhiên đau nhói đến tận tim hại ta suýt chút nữa há mồm gào to, đến lúc phục hồi lại tinh thần cũng chỉ dám cảm môi thâm oán hận lườm hắn một cái.

“Đau? Vương Nha Nha, đầu tiên là một Lâm Nhã Thần chỉ phúc vì hôn, bây giờ lại là phi.”

Nàng không gả cho Lang Minh Thần, giờ lại chời đâu ra thêm cái ước định ngọc phượng long bội chết tiệt. Nàng nói, rốt cuộc nàng đã trêu chọc bao nhiêu nam nhân hả?”

“Ta không có. Những nam nhân này không phải do ta trêu chọc!” Hừ, đã sớm bị người ăn đến xương cũng không còn, ta còn lấy đâu ra hơi sức đi câu dẫn nam nhân khác.

Ôm chặt người ta vào lòng, đôi mắt xanh biếc hẹp dài của Cổ Nguyệt Lan tựa tiểu phi tiểu đối diện với nam nhân áo tím, hòa nhã cười nói: “Thật không khéo, Được vương đã đồng ý gả Nha Nha cho tại hạ. Chờ lúc Nha Nha cập kê chúng ta liền hoàn tất việc hôn nhân, bởi vậy, ngọc bội long phượng này hãy giữ lại cho người có nhân duyên với người thì hơn.”

Ta nghe vậy cả kinh, vừa định nói cái gì đó thì bên hông lại bị hồ ly giữ chặt lại, hàm ý uy hiếp rõ ràng, ta cũng chỉ có thể ngậm mồm làm thinh, thậm chí còn giả vờ làm bộ mặt xấu hổ đánh nhẹ hắn một cái: “Hừ, sư phụ, người xấu quá đi, trước mặt người ngoài mà cũng không biết xấu hổ nói ra!”

“Thật không?” Lời nói chậm chậm phun ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt ta.

“Lời của sư phụ chính là sự thật!” Ta vịn lần chân thành ngược đôi mắt long lanh, trong lòng đầy áy náy nói: “Xin lỗi, ta với sư phụ là thật lòng yêu thương.”

“Nàng đã có ý trung nhân, ước định của đời trước vậy thôi cho qua!” Khóe môi vốn dĩ đã chẳng nói được câu nào nhiệt tình đã lạnh lại còn lạnh hơn, một ánh mắt lạnh lẽo như vô tình lại như cố ý bắn về phía ta.

Sự hành hạ của hồ ly phía bên hông ta đã dừng lại một chút lại bị bồi thêm một lời nói ác độc nhấm tâm: “Thực ra ta cũng không muốn lấy một nữ nhân chẳng khác gì heo về làm vợ.”

“Đúng... vậy... Không có cách nào hoàn thành ước định của bề trên. Thực sự là... đáng tiếc quá...” Hừ! Ta đúng là béo, nhưng dám nói ta béo như heo, liệu có quá mức phóng đại không. Tốt xấu gì ta cũng được coi là người gặp người thích, trắng nõn hồng hào, không phải một tiểu mỹ nhân xinh đẹp động lòng người hay sao? Chỉ bằng những điểm đó thôi, Vương Nha Nha ta tuyệt đối khinh thường ngươi! (Bản chất tự sướng của nữ9 đã lộ rõ)

Trong lúc hoàn thành nghi thức trao trả ngọc bội một cách đơn giản mà cũng vô cùng thận trọng, trong lúc Lang Minh Thần giám sát ta một giây cũng không lơ lỏng, ta lập tức bị hồ ly ôm lấy bay đi mất, nhìn từng gợn sóng lạnh trong đôi mắt tím của Bắc Ngao Liệt, trong lòng ta thầm nghĩ: hi vọng tất cả mọi chuyện sau này đều thuận lợi, không nên lưu lại di chứng gì đó mới tốt...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sói Hồ bắt đắc dĩ

“Sư phụ, về đến nhà rồi, sao vẫn chưa thả ta xuống?” Bị cánh tay hồ ly chặt chẽ ôm lấy, tuy rằng cái ôm ấm áp phảng phất mùi thơm nhưng chẳng may bị người trong phủ bắt gặp thì không lấy làm hay ho gì cho lắm! Ngón tay chỉ chỉ vào lồng ngực rắn chắc của bạch y nam tử, ta nhắc nhở lần thứ hai: “Này, ôm ta lâu như vậy người không thấy phiền hay sao, ta muốn xuống!”

“Hừ, Nha Nha đồ nhi thân ái, nàng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra sao?” Về mặt âm hiểm của Cổ Nguyệt Lan bật ra một tiếng cười nhẹ, trong đôi mắt xanh màu lục bích phảng phất hàm chứa tà ý.

“Vật nhỏ, nàng cho rằng việc ngày hôm nay cứ như vậy qua sao?” Đã dám trêu trọc nam nhân khác, nàng cho rằng bản vương cứ như vậy bỏ qua cho nàng hay sao? Đôi mắt lam của ác ma lóe lên dục vọng hung dữ tà ác, làn môi quyến rũ khẽ nhếch lên một nụ cười mê hoặc lòng người.

“Các ngươi muốn thế nào?” Hồ ly luôn luôn giữ bộ dáng ung dung bình thản giờ lại âm trầm thâm trầm đến đáng sợ, nụ cười nửa miệng chao đảo lòng người khiến ta toát mồ hôi lạnh. Còn con sói yêu nghiệt càng cười càng thấy đậm tà hảo sắc! Hai đôi mắt sáng như đèn pha phóng điện quang xèn xẹt không dứt về phía ta!!

“Nàng nói xem?” Giọng điệu bốn cột của mỡ hồ không nhanh không chậm bay đến, sợ đến mức mặt ta lúc xanh lúc trắng từng trận. Mỡ sói mắt lam lạnh lùng sau khi đặc biệt bồi thêm một cú: “Hừm! Ngày hôm nay ta không giáo huấn nàng không được!” lại khiến ta càng thêm hoảng loạn sợ hãi, tim đập loạn nhịp không dứt! Hu hu lẽ nào hôm nay là ngày Vương Nha Nha ta phải chịu khổ sao?

“Hu hu, không cần đâu!” Ta buồn rầu trưng ra đôi mắt đẹp long lanh ngấn nước, diễn lại màn Đại Ngọc âm thầm đau thương: “Đêm nay ta đã chịu đủ kinh sợ rồi! Các ngươi còn muốn thế nào nữa?”

“Hừm! Bản vương thấy nàng đêm nay rất đắc ý. Thế nào? Có phải bị khối băng kia hút hồn rồi đứng không?”

“Nói bậy. Ta không phải thế.” Tên nam nhân nhìn thôi đã ón lạnh toàn thân, ta sao có thể thích hắn được.

“Đồ nhi Nha Nha. Hắn không nhắc lại vì sư chút nữa cũng quên mất!” Tiếp tục ôm vào phòng, lại đặt ta nằm trên giường, trong đôi mắt màu ngọc bích hiện lên hàn băng lạnh thấu xương: “Nếu lần sau vẫn không sợ chết chạy đi cứu những kẻ vô vị kia, vì sư nhất định sẽ nhốt kín nàng trong phòng, khiến nàng muốn đi cũng không được!”

“Những kẻ vô vị kia là ý gì chứ, bọn họ đều là người thân của ta! Chuyện này không tính, ta cũng không thể nhắm mắt bịt tai làm ngơ khi thấy người thân gặp nguy hiểm được.”

“Nàng đúng là vật nhỏ không biết sợ chết. Suýt chút nữa không giữ được cái mạng nhỏ này lại còn dám to gan cãi lại. nếu như nàng có việc gì, bản vương nhất định ném hai chị em họ Lâm kia vào kỹ viện, để bọn họ bị lũ nam nhân bản thủ đã man nhất chà đạp.”

“Này, Lang Minh Thần! Ngươi cũng không phải cái gì của ta, kích động như vậy làm gì?” Sói mắt lam lờm lờm, ta dứ dứ nắm tay nhỏ bé về phía hắn: “Đêm đã khuya rồi, vương gia vẫn nên hồi phủ đi thôi.”

“Ta không phải là gì của nàng?” Bàn tay mạnh mẽ dùng sức nắm lấy cổ của ta, đôi môi mê người của Lang Minh Thần nhếch cười đầy kiêu ngạo: “Có tin không ta lập tức biến nàng thành nữ nhân của ta?”

“Ngươi dám?” Sói mắt lam vừa thốt ra xong, khuôn mặt đẹp như ngọc của hồ ly sư phụ lập tức mờ mịt sương lạnh, ánh mắt ngọc bích sắc như đao bắn về phía lang yêu. Mà sói áo đen cũng không hề tỏ ra yếu kém cũng chống mắt so chiêu đáp trả. Bầu không khí bao quanh yên tĩnh một cách đáng sợ, trong thời khắc vô thanh thắng hữu thanh, ta hít sâu nín thở nhích nhích cái mông nhỏ rời giường chuẩn bị chuẩn đi.

“Vương Nha Nha, vì si khuyển nàng vẫn nên ngồi yên trên giường là tốt nhất!” Một đạo lục quang thẳng tắp bắn về phía ta.

“Vật nhỏ, muốn đi đâu?” Giọng nói khan khan gọi cảm khiến tóc gáy ta dựng ngược hết lên.

“Huh u, chân ta đau quá!” Cái chân béo trắng chuẩn bị đáp đất thì nhói lên một cái, vết thương lúc trước đau nhức vô cùng. Ta buồn bã nhìn sỏi hồ trước mặt đang có khuynh hướng bốc hỏa, đau thương ngã xuống đất, nước mắt như ngọc lăn lăn rơi xuống trên khuôn mặt trắng như tuyết: “Huh u! Đau thật mà!”

“Hừm! Mau đứng lên! Đừng giả vờ đáng thương trước mặt bản vương!” Lời nói lạnh lùng vừa thốt ra, bàn tay to vươn đến muốn kéo ta đứng dậy.

“Hu hu, đừng động vào!” Bị hấn mạnh mẽ kéo lên, vết thương càng đau đớn vô cùng, ta ai oán nhìn nhỏ nhìn đôi mắt xanh lục lạnh nhạt của sư phụ: “Sư phụ, chân Nha Nha đau lắm mà!”

“Đau! Nàng nói xem có đau hơn tim ta không? Nàng có biết tâm trạng bản vương lúc nhìn thấy cây gỗ đổ về phía nàng như thế nào không?” Đôi bàn tay to mạnh mẽ giữ chặt khuôn mặt ta, nụ cười đầy vẻ tự châm chọc: “Nàng là tiểu yêu ma vô tâm vô phế, ta thật hận không thể một ngụm ăn sạch nàng luôn, để nàng không thể làm bản vương phải đau lòng như thế này nữa.”

“Huh u, sư phụ cứu ta!” Bị hấn giữ chặt như vậy vết thương của ta không ngừng đau nhói: “Đau quá, Lang Minh Thần, người buông tay!”

“Thả nàng một lần nàng lại trêu chọc nam nhân khác lần nữa. Nàng nói đi, có đúng không?”

“Hu hu, sư phụ, đau đau đau đau.” Ta không ngừng bị thương phát tín hiệu cầu cứu nỗ lực. Hồ ly thối! Người cũng đủ tuyệt tình! Nhìn ta bị hấn bắt nạt cũng không ra tay.

“Hừ! Đừng tưởng rằng hấn xót nàng, thương nàng thì có thể dựa dẫm, ngày hôm nay ta sẽ giáo huấn nàng cẩn thận!”

“Hu hu! Ta đúng là không thể sống được! Hai người các người thế mà liên thủ bắt nạt một nữ tử yếu đuối như ta! Hai người các người là đồ trướng thối! Vương Nha Nha ta hận các người!” Hai tay ta ôm đầu gối, cái mặt nhỏ cúi gầm xuống, rúc mặt vào tay khóc lóc kêu gào ầm ĩ.

“Nàng đứng lên cho ta!”

“Không đấy!”

“Đủ rồi đấy!”

“Mặt đất lươn như vậy, ta rất thoải mái!”

“Khóc lâu như vậy không mệt sao?”

“Hừ! Ta thích khóc đấy! Ai bảo các người hung dữ như vậy với ta!”

“Vật nhỏ! Trên mặt đất lạnh lắm, đứng lên được không?”

“Không được!”

“Cô Nguyệt Lan, người mau khuyên nàng đi, cứ ngồi như vậy sẽ bị cảm lạnh mất!”

“Hừ! Khuyên ta ta cũng không đứng dậy!”

“Được rồi Nha Nha, là sư phụ không tốt, đứng dậy được chưa?”

“Hừ!”

“Vật nhỏ! Là bản vương không tốt! Không nên giận dữ với nàng!”

“Không cần giả vờ tốt bụng!”

“Nha Nha, giận đối đủ chưa? Mau đứng lên đi!” Bạch y nam nhân khẽ thờ dài, hai tay căng cứng ôm nha đầu béo trên mặt đất vào lòng, ôn nhu thổi khí bên tai: “Đừng giận nữa!” vừa nói vừa dùng miệng vuốt ve những giọt nước mắt trên khuôn mặt hồng phấn nộn.

“Hừ, ta muốn các người xin lỗi ta! Hứa từ nay không được động tay động chân với ta!” Thấy hấn xuống nước ta chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân mềm nhũn, ở trong lòng hấn, ta lại trở nên bé nhỏ, bị cuốn sâu vào sự dịu dàng của hấn, không cách nào trốn thoát.

“Tiểu bướng bỉnh, là ta sai rồi, đã được chưa?” Đôi mắt xanh lục sâu thẳm, khí lạnh toàn thân đã tan biến không tăm hơi, lần thứ hai kéo thân thể béo tròn của ta ôm lên trên giường, ôn nhu nâng chân ta lên, sau đó thay ta xoa bóp nhẹ nhàng chỗ đau, dung túng cung chiều nhắc nhở ta: “Nàng có thể an phận một chút được không, không nên khiến vì sự sợ hãi như vậy nữa.”

“Vâng!” Thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ như đúng rồi sự xoa bóp của hồ ly, cái miệng nhỏ nhắn liên tục chỉ huy: “Này! Nhẹ chút nhẹ chút! Không phải xoa ở đó! Ừm! Được rồi! Cứ như vậy! Lại mạnh thêm chút nữa!” Trùng mắt nhìn mỡ sói đang cố nén tức giận: “Còn người nữa! Có muốn xin lỗi ta không đây!”

“Tiểu yêu tinh quý quá, xem như nàng lợi hại!!!” Lang Minh Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói, đôi mắt lam vốn dĩ đầy mưa rền gió dữ cuối cùng lại trở nên tĩnh lặng như hồ nước...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Nhất thời động tâm

“Nha Nha! Nhớ kỹ, sau này ít tiếp xúc với tên Bắc Ngao Liệt kia!” Đôi mắt ngọc bích híp lại nghiêm nghị nhắc nhở nha đầu nào đó đang nghịch ngón tay mình.

“Vâng! Biết rồi!”

“Cái tên Bắc Ngao Liệt kia không phải người tốt, vạn lần không được bị hấp dẫn bởi nhan sắc của hắn, biết chưa?” Lang Minh Thần trong lòng biết rõ bản lĩnh thích xen vào chuyện náo nhiệt của nha đầu này không ai sánh kịp nên vẫn không yên tâm căn dặn lần nữa.

“Rồi! Ta biết rồi!”

“Nếu như để bản vương biết nàng lại vương vào rắc rối, ta liền buộc chặt nàng lại lên người, để nàng không thể đi đến đâu được nữa!”

“Hừ, đúng là cái đồ mặt người dạ thú!” Ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, ta quay ngoắt đi không thèm nhìn lại hắn.

“Du sao nàng cũng không gặp lại hắn nữa đâu.”

“Sư phụ, ta mệt rồi!” Vừa gạt phắt móng vuốt của con sói đang muốn bẹo đôi má trắng mềm, ta ngáp lớn một cái, dựa vào lòng hồ ly sư phụ, hai mí mắt đã bắt đầu nhắm chặt vào: “Đừng véo ta.”

Nhìn nha đầu mê mê man man này, Lang Minh Thần chỉ có thể oán hận phun một chữ “Được!”

Không để ý tới hai nam nhân nửa đêm nửa hôm vẫn đang nhàm chán thuyết giáo, ta vốn đã mệt mỏi cả tối nhắm chặt hai mắt, an nhàn đi vào giấc ngủ.

“Ngủ rồi ư?” Nhìn tư thế ngủ ngây thơ đáng yêu của nữ tử mũm mĩm, trong đôi mắt lam tràn đầy say đắm, yêu chiều!

“Ừ!” Say đắm nhìn người trong lòng với khuôn mặt mê man ngọt ngào đáng yêu đang dựa vào ngực mình, hô hấp của Cô Nguyệt Lan cũng trở nên dịu dàng hơn, đôi mắt sâu thẳm đầy yêu thương chăm chú nhìn mãi không thể dứt ra được thân thể bé nhỏ phập phồng hít thở.

“Không ngờ vật nhỏ khi ngu cũng đáng yêu hút hồn như vậy!” Bị đôi mắt xanh ngọc bích kia cản trở, Lang Minh Thần không thể làm gì khác hơn đành đứng bên cạnh đầy khao khát nhìn nha đầu này. Hừm! Thật muốn ôm nàng trong lòng để nàng an phận không thể đi đâu câu dẫn đôi mắt đen tối của những tên nam nhân khác.

“Cô Nguyệt Lan! Có một việc bản vương vẫn rất lo lắng!”

“Việc gì?”

“Với loại người như Bắc Ngao Liệt, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ mục đích.”

“Thế nên?”

“Chúng ta nhất định phải trông coi vật nhỏ thật cẩn thận! Tuyệt đối không thể để tên Bắc Ngao Liệt kia thừa cơ lợi dụng!”

“Có ta ở đây hắn làm sao bắt Nha Nha đi được?”

“Hừ, Cô Nguyệt Lan, người cứ dung túng nàng như vậy nhất định sẽ có ngày xảy ra chuyện.”

“Nha Nha là người mẫn cảm, tuy rằng không nói ra nhưng nàng vẫn biết rõ trong lòng!” Nhẹ nhàng vỗ về thân thể nhỏ bé trong lòng: “Hon nữa nàng nhất gan, hung thần ác sát kia nhất định dọa nàng sợ run rồi!”

“Đọa nằng sợ!!” Lang Minh Thần ngẩn ra, đôi môi hoàn mỹ nhếch lên một đường cong gọi cảm: “Nhìn nằng trêu chọc hết nam nhân này đến nam nhân khác ta đã muốn một ngum ăn sạch nằng đi rồi!”

“Lang Minh Thần! Ta nói lại lần nữa, nằng là của ta!” Đôi mắt ngọc bích trở nên bí hiểm, lời nói của Cổ Nguyệt Lan không hề có chút dứt quãng.

“Thật không? Trước đây ta đối với nằng không tốt!” Trong giọng nói lạnh như băng của Lang Minh Thần ần ần có chút hỗn loạn tự giễu: “Thế nhưng bây giờ để đối phó với Bắc Ngao Liệt, ta nhất định phải canh giữ bên người nằng!”

“Tùy ngươi thôi!” Đôi mắt xanh ngọc bích thâm thúy nhìn đối phương, Cổ Nguyệt Lan không nhận được trào phúng: “Có điều, nếu muốn Nha Nha thích ngươi thì tuyệt đối không so khả năng!”

“Bản vương biết!” Nụ cười của Lang Minh Thần có chút sảo khổ, thân thể như hơi cứng lại, hai tay nắm chặt, đôi mắt lam tà mị phảng phất cảm giác đau thương...

“Đến đây! Đến đây với ta nào!” Đôi chân nhỏ nhắn lướt trên cỏ xanh, thân thể hồng nhạt nhỏ bé của ta tung tăng trong rừng hoa đào đang tung bay, mái tóc đen dài ngang eo phất phơ tung bay theo làn gió, vừa chạy vừa réo gọi hồ ly béo phì phía sau: “Tiểu Bạch Thái! Đến đây! Mau đuổi theo ta đi!”

“Um um!” Thân thể mập mạp của hồ ly bé cật lực chạy theo, không ngừng kêu gào kháng nghị. (Hehe mình k biết con hồ ly kêu thế nào nữa nên đành chém ‘um um’)

“Hi hi! Chỉ cần em đuổi theo tý tý, ta sẽ thưởng cho em một cái đùi gà thật to!”

“Humm!!” Nghe thấy được ăn, Tiểu Bạch Thái cật lực quơ quơ bốn chân béo ị, đầu ngẩng cao, thè cái lưỡi xinh xinh thờ hờn hờn đuổi theo!”

“Nào, đến đây, chúng ta chạy thêm vài vòng nữa!” Hừ! Vương Nha Nha ta nhất định phải giảm mười mấy cân nữa, đỡ cho suốt ngày bị mắng là con heo ngốc nghếch chỉ biết ăn với ngủ!

Nhìn cô bé đang tung tủy cùng con hồ ly nhỏ chơi đùa trong vườn hoa đào, Lâm Nhã Thần không tự chủ được đành dừng bước! Tiếng cười đùa trong như tiếng chuông bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn vì chạy đùa mà trở nên đỏ hồng, đôi mắt sáng như sao, tinh khiết như suối rừng, còn có bộ ngực nở nang không ngừng phập phồng đều khiến hần lưu luyến không thể rời đi.

“Này, đến đây, tiểu Thái Bạch, mệt chưa, chúng ta nghỉ chút!” Dựa lưng vào cây đào, hai chân duỗi thẳng trên cỏ, vuốt ve đám cỏ mềm mượt, để Thái Bạch nằm trên người ta, đôi chân trắng nõn bật trên thảm cỏ xanh, cánh hoa không ngừng theo gió nhẹ rơi xuống bám trên y phục của ta, hít sâu một hơi! Um! Cảm nhận hương vị phảng phất nhàn nhạt của hoa đào, thoải mái quá!

Vươn tay bắt lấy cánh hoa hồng nhạt phiêu diêu, ta nghịch ngợm tung hết lên người Bạch Thái, nhìn thân thể bé con trắng toát bị phủ lớp hoa đào hồng hồng khiến ta cười như nắc nẻ.

“Hi hi, tiểu Bạch Thái, đừng lắc lắc, rất đẹp nha!” Hồ ly bị ta trêu đùa thì tức giận lắc phui hết hoa đào trên người rồi nhảy nhót trên người ta, không ngừng dùng cái lưỡi liếm láp trên mặt ta.

Nam tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong ẩn mình sau rừng đào, đôi mắt đen sâu thẳm khóa chặt nhất cử nhất động của nữ tử, nhìn khuôn mặt tươi sáng nhỏ nhắn, nụ cười đáng yêu, đôi mắt phượng luôn tỏa ra ánh sáng sắc bén lại trở nên âm áp dịu dàng.

“Ta cảnh cáo ngươi, tiểu Bạch Thái, ngồi im lại cho ta!” Kéo cái tai trắng kia, lại dứ dứ cái mũi nhỏ của tiểu hồ ly: “Nhớ kỹ đây, tý tý ta là cơm áo cha mẹ của em, em ăn của ta, uống của ta, ở chỗ ta, nếu không ngoan ngoãn nghe lời ta sẽ ném em về núi đó.”

“Um!” Tiểu Bạch Thái liền ngoan ngoãn ghé vào trước ngực ta, cái đầu bé xiu lấy lòng dụi dụi mặt ta.

“Hừ, thôi đi, không cần nịnh nọt. Tý tý tha thứ cho em! Mệt chưa, nhân lúc hồ ly sư phụ không ở đây chúng ta ngủ ở đây chút đi!”

Nam nhân mặc cảm bào xanh nhạt chậm rãi đến bên thân hình hồng nhạt đang ôm chôn trắng say sưa ngủ, nhẹ nhàng ngồi gần lại, ngón tay thon dài không kìm được khẽ vuốt ve làn da hồng hào, trong mắt tràn đầy sự say đắm ôn nhu đến chính hần cũng không lường được, đôi môi gọi cảm triền miên thân mật gọi: “Nha nha...Nha Nha...”

“Humm! Bỏ ra!” Không quen bị động chạm trong giấc ngủ, ta bất giác gạt bàn tay đang quấy rối kia ra.

“Humm! Thật đáng yêu!” Bàn tay nhẹ chuyển đến làn váy, khẽ qua lại trên đôi chân trắng trẻo: “Không an phận như vậy, chẳng trách hai nam nhân kia kim lòng không động.”

Đôi môi nhếch lên chút cười tự giễu, không ngờ lý trí trấn tĩnh như mình cũng không nén được lòng bị nằng hấp dẫn, từ bao giờ vậy? Từ lúc thấy nằng không giả tạo phùng mồm ăn cơm trước mặt, hay là từ lúc cảm nhận được sự đáng yêu ngây thơ của nằng, hay cũng là khi đêm hội Hoa Điền ngày ấy nằng không màng đến an nguy bản thân lao đến cứu người...

Khuôn mặt tuấn mỹ dần ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nằng, cảm giác tiếp xúc tinh tế, Lâm Nhã Thần biết, giờ phút này, hần đã động lòng...

Chương 38: Ăn sạch sành sanh

“Đồ nhi Nha Nha thân ái! Lại nghĩ ra cái trò nghịch ngợm gì nữa đây?” Dưới ánh nến, thân hình cao lớn sau khi tắm rửa xong dựa vào án thư, ghé sát cạnh thân thể nhỏ bé đang không ngừng bận rộn.

“Đây là lễ vật chuẩn bị cho buổi sinh nhật ngày mai của ngoại công! Ta nhất định phải làm xong trong tối nay!” Tiếp tục công việc trong tay, ta không kiên nhẫn nhử mồi, ra lệnh một cách tàn bạo: “Đi đi! Đừng làm phiền ta! Nếu như không làm xong ta sẽ hỏi tội người!”

“Nàng mệt không?” Móng vuốt thon dài của hồ ly vuốt ve mê hoặc trượt nhẹ xuống theo đường cong nở nang, đôi môi gợi cảm khiêu khích châm lửa khắp người ta.

“Ta cảnh cáo lần nữa, đi chỗ khác cho ta!” Tay không ngừng gạt móng vuốt hồ ly đang ngày càng dùng lực trên ngực ta, ta tức giận bất bình nói: “Đi đi, đừng làm phiền ta, đợi ta làm xong người muốn làm cái gì cũng được!”

“Thật là cái gì cũng được không?!” Mồ hồ cười đầy âm hiểm gian tà, trong lời nói đầy mỉa mai quyến rũ: “Không hỏi hạn chứ?”

“Cái gì mà hỏi hạn hay không hỏi hạn? Ta không hiểu!” Tiếp tục làm việc trong tay, ta đánh trống lảng: “Sinh nhật ngoại công người tặng cái gì?”

“Đến lúc đó nàng sẽ biết! Tuyệt đối sẽ làm ngoại công nàng vui mừng ngoài ý muốn!” Mồ hồ bí hiểm cười đến hút hồn, nhìn sắc xanh đáng buồn nôn trong mắt hắc, ta không nhận được khẽ run nhẹ một trận, chỉ mong đến lúc đó con hồ ly này không nên bày ra cái trò gì kinh khủng mới là tốt nhất. Dù sao ngoại công ta cũng là người thế hệ trước, làm sao tiếp nhận nổi tư tưởng mới mẻ của hồ ly.

“Sao vậy? Đẹp không?” Cảm thành phẩm trong tay đem khoe với hồ ly, ta tin chắc ở thời đại này đây là đồ độc nhất vô nhị!!!

“Ừm! Rất đặc biệt! Ngoại công nàng nhất định sẽ rất thích!” Tùy tiện nhìn cho có lệ cái lễ vật không ra hình thù gì kia, đôi mắt xanh thâm sâu dán chặt lên người nữ tử ăn mặc nồng nàn, cánh môi nhẹ nhàng mon chón đóa hoa anh đào phấn hồng kia: “Nha Nha, đêm khuya rồi, chúng ta ngủ thôi!” Trong lời nói ẩn chứa đầy hàm ý đen tối.

“Vâng, được rồi!” Cẩn thận đặt lễ vật xuống bàn, từng đợt hít thở của hồ ly truyền đến từ phía sau, trong giây phút, người ta bị hắc ôm bổng lên, đôi mắt với đôi mắt xanh lục bích đầy dục vọng, ta chỉ có thể giả vờ ngây ngô hồ đồ nói: “Nhớ cho kỹ ngày mai ta cần dậy sớm.”

“Tiểu Nha Nha, nàng biết hiện tại vì sự muốn làm cái gì không?” Sắc mặt trắng bệch chậm rãi hướng về chiếc giường, cả người phát run lên, Cổ Nguyệt Lan đã hào phóng cởi bỏ quần áo để lộ ra cơ bắp rắn chắc, cơ ngực hoàn mỹ quyến rũ, bên hông chỉ quấn một mảnh lụa trắng hững hờ, thân hình cao to từng bước từng bước tiến đến vòm con mồi của hắc.

“Sự phụ! Người muốn làm cái gì? Đừng dùng ánh mắt xanh lè kia dọa Nha Nha! Nha Nha sẽ sợ lắm!” Ta cố gắng chống đỡ lại đôi mắt xanh biếc sâu thăm thẳm đầy dục vọng kia, dưới ánh đèn sáng rực như sao giữa trời, có điều đôi mắt vốn làm mê mẩn lòng người kia, làn mi, chiếc mũi, đôi môi đẹp như chạm khắc kết hợp cùng vóc người hoàn hảo ấy giờ phút này lại khiến ta run như cây sậy!

“Ngaoan, đừng sợ, sự phụ sẽ dịu dàng thương yêu nàng!” Ngón tay mát lạnh nâng cằm ta lên, làn môi dán sát bên tai ta nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng vẫn không thể khiến ta ngừng run rẩy.

“Hic, không được!” Nhìn tư thế nhả nuốt tuần tú không gì sánh được của mỗ Hồ đang tiến dần về phía ta, ta không nhận được phải lên tiếng phản đối: “Đây là nhà của ngoại công, sự phụ, người đừng có làm loạn được không?”

“Mấy đêm nay chỉ có thể ôm nàng mà ngủ, vì sự nhịn cũng quá đủ rồi!” Một cái vuốt vạt lên người ta, mỗ hồ bá đạo hôn môi, tiện đà được một tấc lại muốn tiến thêm một thước xâm chiếm từng phần lãnh địa trong ta, dây dưa bám dính lấy đầu lưỡi không cho ta cơ hội lùi bước, hút triển miên, tựa như muốn nhập luôn ta vào cơ thể hắc, chìm sâu vào ái tình mà quên đi hết thảy.

“Ừm ưm...” Đôi mắt to mê ly đối diện với đôi mắt xanh lục bích của hồ ly! Ừm! Cái tên hồ ly này, đúng là đẹp không còn gì sánh bằng.

“Nha Nha...” Giọng nói trầm thấp khan khan chậm rãi vang lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cỡi y phục ta ra, đôi mắt xanh trầm lắng dán lên bộ ngực non mịn, rồi thuận đường đi xuống phía dưới, ngón tay lúc chạm lúc không trên khắp đôi chân trần, thấy ta run rẩy dưới sự vuốt ve của hắc, khuôn mặt như ngọc lại tăng thêm một tầng tà khí: “Chuẩn bị tốt chưa...Ta không nhịn nổi nữa...Ta muốn nàng...”

“Ta không muốn...” Bị hồ ly nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đó hắc đứng dậy định cởi bỏ mảnh vải cuối cùng trên người, lòng ta kinh hoàng không thôi: “Sự phụ, đừng cởi! Người làm ta sợ quá!”

“Nha Nha! Ta không thể ngừng lại được...” Cuối cùng, phần cơ bụng hoàn mỹ khiến người ta phải khóc thét đang lơ lửng trước mặt ta.

Mặt người dạ thú! Mau nhanh nhắm mắt lại! Đúng là cái đồ hồ ly không biết xấu hổ.

“Sao thế? Muốn chạm vào không?” Mồ hôi thường thức về đồ ừng đáng yêu trên khuôn mặt ta, bàn tay to cầm cái tay mềm mềm đang dằm mò hời của ta, đôi mắt hồ ly càng cười đến vụn phần dằm dằm!

“Không muốn!” Ngay lập tức rũ khỏi móng vuốt hồ ly, ta cất lực khắc chế khuynh hướng hung hăng bạo ngược với hồ ly đang bùng phát trong lòng.

“Thả lỏng một chút! Đừng sợ!” Hai tay ôm lấy khuôn mặt ta, mõ hồ nhìn chăm chú vào mắt ta, chân tình nghiêm túc nói: “Nha Nha! Ta muốn nài!” Khuôn mặt tuyệt mỹ tinh tế, đôi mắt sâu thẳm đang càng lúc ghé sát gần ta, ngọn lửa đang mỗi lúc thêm bùng phát trong đôi mắt xanh lục.

“Ừm, sư phụ...” Lúc này, hồ ly đáng ghét đã nhẹ nhàng đan chặt ngón tay ta, từng chút từng chút, lần môi lướt dọc theo tay, hôn qua lòng bàn tay, cổ tay, cánh tay trắng nõn mềm mại, cái cổ không tí vết, lần thứ hai dán chặt lên đôi môi đỏ mọng ướt át, xâm nhập khắp chốn, đôi tay to mạnh mẽ cường chế tay ta quấn lên cổ hần.

“Nha Nha...” Ngẩng đầu lên, Cổ Nguyệt Lan mạnh mẽ giữ chặt thân thể nhỏ bé trắng nõn đang giãy dụa ở dưới, nhẹ giọng quyen rũ nữ nhân đang nỗ lực thoát khỏi sự mê hoặc của hần: “Nhìn vào mắt ta...Ta muốn tiến vào...nhìn ta...cảm nhận ta...”

“Đừng mà...sư phụ...đừng như vậy...” Ta bị hần làm cho đầu óc choáng váng bỗng mở to mắt, đối diện với đôi mắt xanh thẳm tuyệt mỹ đang bị dục vọng thiêu đốt, hít mạnh một hơi. Bất an giãy giụa thân thể những tưởng sẽ thoát khỏi lại bị đôi tay kia mạnh mẽ quấn chặt lấy, không cách nào trốn thoát chỉ đành thờ dốt nhìn chăm chăm vào ánh mắt đó.

“Nha Nha...ta muốn tiến vào...” Không hề chớp mắt chăm chú nhìn biểu hiện của ta, dâng trào cực đại chậm rãi mà mạnh mẽ tiếng vào cửa nhỏ, thâm nhập từng chút từng chút một...

“Á...đau...” Hu hu, hồ ly háo sắc, cứ thế mà chạy ào tới...

“Thả lỏng chút...” Ướt át, cực nóng, chặt chẽ bao lấy phần thân to lớn của hần khiến hần khó khăn tiến tới, đôi mắt dịu dàng như tỏa ra thần thái trấn an, thân thể hung mãnh ập xuống nhanh chóng nhập sâu vào!

“Á...đau...khốn...” Ngay lúc ta muốn chửi ầm lên thì hồ ly đề tiện ngay tức khắc cúi đầu nuốt gọn lời kêu gào của ta vào trong, hồ ly không không chế được mạnh bạo xâm nhập, dù là lực đạo hay độ sâu đều đã vượt qua giới hạn chịu đựng của ta! Lúc đó ta chỉ cảm thấy mình như một mảnh lá, tùy lúc sẽ bị hần nghiền nát...

“...Ừm...Nha Nha...” Yêu thương hôn lên đôi mày vì đau đớn mà nhăn lại của ta, liếm mát những giọt nước mắt vì giận dữ không cam lòng mà chảy ra, Cổ Nguyệt Lan phóng túng thân thể mình, luật động mỗi lúc một cuồng dã, mãnh liệt tiến đến, bỏ mặc hết thấy muốn nhập sâu vào thân thể tuyệt mỹ này, vĩnh viễn cũng không muốn đi ra. ==!! (bệnh hoạn)

“Á...” Hồ ly chết tiệt! Rốt cuộc còn muốn làm đến lúc nào nữa?

“Nha Nha...” Dùng mọi loại thư thái, mọi kiểu góc độ xuyên qua thân thể nữ tử, Cổ Nguyệt Lan tham lam xâm chiếm, không ngừng tiến sâu, hần chỉ muốn xoay vần nữ tử mình yêu đến tận xương tủy này, dung nhập nài vào trong thân thể mình.

“Hu hu! Đủ rồi!” Hồn hần thờ dốt, ta đã không còn sức để phản kháng chỉ có thể bị động nhận lấy từng đợt tấn công mãnh liệt của hồ ly, tùy ý để cho thân thể từng lúc từng lúc trầm luân cùng hần...

“Tiểu Nha Nha! Mệt chưa?” Khẽ mỉm cười thỏa mãn sau khi đã ăn ta sạch sẽ không còn một mảnh, một cái móng vuốt hồ ly lại chu du trên phần tuyết trắng nhô cao của ta: “Qua ngày mai, chờ sinh nhật ngoại công nài qua đi, nài chính là của ta rồi!”

Ta đã mệt đến chết chỉ có thể vô lực nhắm mắt lại, chịu đựng sự xoa nắn dầy vò của hồ ly. Ngày mai? Hu hu! Không được! Vì cuộc sống hạnh phúc tự do tự tại lý tưởng tương lai, Vương Nha Nha ta mong ngày mai vĩnh viễn không đến...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mỹ nam tự hội

Cảm giác đụng chạm khó chịu từ trên người truyền đến, mở mắt ra đã thấy khuôn mặt tuyệt sắc nhã nhặn của hồ ly, lần môi hoàn mỹ đang lưu luyến hôn nhẹ trên xương quai xanh trắng mịn của ta, có lúc nôi tà tâm khẽ vươn đầu lưỡi liếm qua anh đào hồng nhạt trên bộ ngực sữa.

“Tĩnh rồi?” Thấy ta mở mắt, mõ hồ nhẹ thổi vào tai ta, giọng nói trầm khàn lại có vài phần dịu dàng! Không thèm để ý đến ánh mắt phần uất của ta, triền miên say đắm ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng cúi đầu nhân lúc ta còn nửa tỉnh nửa mê hôn lên đôi môi ta, triền miên quấn quýt.

“Ừm!” vừa cảm giận bất bình vừa vuốt tóc, nhìn ánh sáng chiếu qua cửa sổ, nghe tiếng chim kêu ríu rít vui vẻ ngoài kia, trong lòng ta thờ dài một tiếng! Xem ra thượng đế không nghe thấy lời cầu nguyện thành tâm của ta, qua ngày hôm nay lẽ nào Vương Nha Nha ta chính thức bị tên hồ ly quân thúc nghiêm ngặt chặt chẽ sao?

“Tức giận hử? Đêm qua là ta không tốt, không nên muốn nàng nhiều lần như vậy!” Trong mắt Cổ Nguyệt Lan chất chứa đầy yêu thương, phảng phất như có chút hối lỗi.

“Hừ, tiểu nhân đề tiện nói không giữ lời!” Ta im lặng kéo chăn bao lại thân mình lỏa lồ, chờ cho hồ ly quần áo vẫn hỗn độn kia lại nổi cơn thú tính.

“Ha ha, bây giờ vì sư sẽ không làm gì nàng nữa đâu, hôm nay là đại thọ sáu mươi của ngoại công nàng, nên chuẩn bị sớm một chút!”

“Hừ!”

“Ngoan, mau dậy đi! Để vì sư giúp nàng mặc quần áo được không?”

“Không cần! Ngươi mau ra ngoài cho ta! Ta tự làm!”

“Vi sư thích nhất dáng vẻ xõa tóc rối bời của nàng, như một nha đầu hoang dã vậy.”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi rút ra ngoài cho ta!”

“Được được, chuẩn bị nhanh chút, ta đưa nàng đi!”

Vừa sáng sớm hồ ly dùng khinh công ôm ta trở về sương phòng phía đông, vốn cho rằng là lúc thần không biết quỷ không hay, ai ngờ lại gặp ngay Lang Minh Thần đang uống trà cùng Lâm Nhã Thần biểu ca trong đình viện. Nhìn nam nhân mắt xanh lục đang dịu dàng ôn nhu ôm ta trong lòng, hai người đều tóc tai rối bời, mặt mũi mơ màng như vừa tỉnh giấc, đặc biệt trên mặt ta hiện rõ vẻ mệt mỏi, trong mắt đầy mê loạn, hai má ửng hồng không giấu được vẻ xuân sắc kiều diễm, đôi mắt lam của Lang Minh Thần đầy tơ máu nhất thời nổi lên đầy tà khí dục vọng dọa người!

“Tiểu Nha Nha!” Khóe miệng Cổ Nguyệt Lan giương lên một nụ cười mỉm, cúi đầu dán sát vào bên tai ta nói: “Vừa mới sáng sớm đã có nam nhân đội nàng! Thật là náo nhiệt, tiểu bướng bỉnh, nàng rốt cuộc đã trêu ghẹo bao nhiêu nam nhân rồi hả?”

“Việc này thì liên quan gì đến ta!” Trùng mắt hung hăng lườm hắt, Vương Nha Nha ta đường đường là một thiếu nữ thuần khiết trong sáng, làm sao có thể làm mấy việc trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy.

“Nha Nha biểu muội, trở về rồi!” Khát vọng vội vàng gặp mặt nữ tử trong nháy mắt trở nên lạnh giá, nhìn hai người thân mật khăng khít, Lâm Nhã Thần đột nhiên có ý muốn xông lên cướp lấy nữ tử ôm nàng trong lòng!

“Hai vị tới cũng sớm quá đấy!” Ý bảo mỡ hồ buông ta xuống, nhìn sát khí bùng bùng trong đôi mắt lam cùng biểu hiện vô tình lạnh lùng của biểu ca, trong giây phút xấu hổ như vậy, ta có nên nói cái gì đó cho bọn họ miễn hiểu lầm lung tung hay không. “Việc này...vừa rồi ta cùng sư phụ đi luyện công!”

“Hừ!” Mạnh mẽ không chể lười giận muốn giết người, đôi mắt lam hung dữ nhìn chằm chằm vào nữ nhân đáng ghét đang giả vờ vô tội kia: “Luyện công! Ta thấy là luyện cái chuyện đáng xấu hổ thì đúng hơn! Bản vương trắng đêm đội nàng, nàng lại dám lêu lổng cùng nam nhân khác. Nói, tối hôm qua hai người đã làm cái gì?”

“Nhã Thần biểu ca, sớm như vậy đến tìm ta có việc gì?” Bị mỡ hồ kéo đến ghé đá ngồi, không dám nhìn đôi mắt lam đang phát ra hung quang độc ác, ta lễ phép nói với biểu ca: “Hôm nay là sinh nhật ngoại công, biểu ca không quay về chuẩn bị sao?”

Lâm Nhã Thần lơ đãng nâng chén trà lên, lông mày dường như hơi nhíu lại nhưng những tia giá lạnh vẫn cuộn cuộn không ngừng bắn về phía nữ tử sắc mặt hồng hào kia: “Nha Nha biểu muội không chào đón ta tới sao? Hay là chê ta phá hỏng chuyện tốt của muội?”

“Hi hi, biểu ca, muội không phải có ý như vậy!” Nghe được sự giận dữ phảng phất trong lời chất vấn của biểu ca, ta nhất thời cứng đờ cả người. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trung ra nụ cười đúng chuẩn muội muội: “Nha Nha lúc nào cũng hoan nghênh biểu ca tới!” Hừ đây là gài xe Lâm gia nhà ngươi, đương nhiên ngươi muốn đến chỗ nào chẳng được! Có điều quan hệ biểu huynh biểu muội, có cần thiết phải bày cái bộ mặt đó ra không?

“Vật nhỏ! Mệt lắm đúng không?” Đôi mắt lam híp lại chăm chú nhìn, mỡ hồ mỗi lúc một chút lại xoa bóp trên người ta, nhìn bàn tay nhỏ bé của ta đầm nhẹ thất lưng, lửa nóng càng lúc càng bùng lên dữ dội trong mắt: “Nữ nhân này, nàng quả nhiên làm ra loại chuyện đáng xấu hổ!”

Đôi mắt đen như mực nhìn ta đầy thâm thúy, trên khuôn mặt tinh xảo của Lâm Nhã Thần thoáng qua chút biểu tình, đôi mắt như hồ nước lạnh không có một chút âm áp trong phút chốc đã khôi phục lại đáng vẻ nhã nhặn ôn trọng như thường khiến cho người ta không lạnh mà rét run.

“Nha Nha! Có cần vì sư xoa nhẹ giúp nàng không?” Đôi tay như ngọc đặt lên eo thịt nhỏ, nhất thời lại bày ra cái cảnh tối qua thầy trò tương thân tương ái, khiến cho hai vị tuyệt thế mỹ nam kia được mở rộng tầm mắt.

“Không cần, không cần! Ta tự mình làm!” Mặc dù sau một đêm vận động kịch liệt, ta giờ đây sức lực gần cạn cũng không có nhưng trong không khí mù mịt hàn khí, biểu ca đẹp trai chăm chăm nhìn đầy băng lãnh, mỡ hồ cùng mỡ sói hai mắt rực hung hãn lửa hừng hực, ta vẫn nên im lặng trốn tránh thì hơn.

Nhìn thấy động tác nhẹ nhàng của ta, mỡ sói hừ lạnh một tiếng mà biểu ca đẹp trai lập tức thu lại hàn ý trong mắt, thông thả tiêu dao nhìn chén trà đã

ngươi từ bao giờ, mỗi hồ bị ta cự tuyệt thì neho neho đôi mắt đẹp u ám nhìn ta.

Một làn gió nhẹ thổi qua, lá cây khê khàng rơi xuống, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, trong ánh nắng ban mai diễm lệ, gió mát hây hây như vậy, Vương Nha Nha ta ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám phát ra, chỉ đành ngồi cứng nhắc trên ghế đá.

Bên trái ta là mỗi hồ với khuôn mặt như ngọc tràn ngập tự tin, đôi mắt lục sâu như hồ nước nhìn má phấn phúng phính của ta cười đến ôn nhu dịu dàng, cả người tỏa ra khí chất cao quý nhưng vẫn không ngưng bắn phá từng tia sắc bén.

Bên phải ta là khuôn mặt ma mị tuấn mỹ của sói ác, cái mũi cao thẳng cùng làn môi quyến rũ hòa hợp như chạm khắc, đôi mắt hẹp dài ngả ngón lam sẫm chăm chăm nhìn ta tà ác, mái tóc đen dài tùy ý dùng một sợi dây buộc thả sau lưng, cả người tỏa ra khí lạnh từ địa ngục âm u.

Đối diện với ta là vị biểu ca văn nhã chẳng biết từ bao giờ có hứng thú với ta, tuy rằng vẫn trong vẻ lạnh lùng trước sau như một, tao nhã hợp đạo phải lễ nhưng sâu thẳm trong đôi mắt đen vẫn luôn bắn phá về phía ta nhưng tia sắc bén lạnh lùng, sự băng lạnh trong đôi mắt đó tạo nên khí chất khiến người ta không rét mà run.

Người được trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng, nhìn ba nam nhân hoàn mỹ không ngừng dùng đôi mắt đẹp của mình liếc mắt đưa tình với nhau! Hu hu, không cố nhả chuyện nhỏ sẽ gây nên đại loạn lớn! Trong thời khắc hết sức căng thẳng khẩn trương như vậy, ta cất lực mỉm môi, đến hô hấp cũng không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm vào cái bàn đá, rất sợ một người không cẩn thận lại nhắm vào mỹ nam nào đó làm cho người còn lại cũng không kìm được bất mãn.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của nữ trong lòng, lửa giận của Lang Minh Thần đã đạt đến cực hạn, hần hít sâu một hơi muốn đè nén lửa giận xuống, tỉnh táo trở lại. Nhưng- cái không khí tĩnh lặng chết tiệt này, hần vì sao phải tĩnh lặng, có người đàn ông nào thấy nữ tử mình thương yêu cùng kẻ khác thân thiết cả đêm lại còn có thể tỉnh táo không, cuối cùng, không thể nhịn được nữa hần đánh vỡ trầm mặc đứng lên.

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi có ý gì?” Lang Minh Thần âm trầm mở miệng, nhãn thần biến thành quỷ lực u ám, không ngờ đợi cả một đêm cuối cùng lại thấy người mình vẫn luôn nhớ trong lòng thân mật tình ý với kẻ khác, hần chỉ cảm thấy trong lồng ngực lửa giận thiêu đốt hòa lẫn với sự đố kỵ bùng bùng.

“Vương gia muốn biết cái gì?” Ngón tay thon dài khê vuốt lại mấy sợi tóc rối bời, trong giọng nói mang theo đầy khiêu khích đắc ý!

“Nha Nha biểu muội, muội không có gì muốn giải thích sao?” Đôi mắt đen thẳm như màn đêm bắn về phía ta, trong giọng nói nhẹ nhàng lại tràn đầy uy hiếp

“Ừm, à...Việc này...! Ta...sư phụ...” Ta chỉ biết lấp bấp cầu cứu sư phụ.

“Có gì mà phải giải thích, ngươi không phải thấy hết rồi đó sao?” Cổ Nguyệt Lan chậm rãi đứng lên nhìn thẳng về phía Lang Minh Thần, đôi mắt lục bắn những tia sắc bén về phía đối phương, ung dung nói: “Ta đã nói rồi, Nha Nha là nữ nhân của ta, cũng chính là thê tử của ta!”

“Ngươi...” Lang Minh Thần tiến lên định xóc áo hần lại bị đối phương dễ dàng tránh qua.

Đôi mắt lục lạnh lùng đối kháng với đôi mắt lam băng tà, lạnh lùng buông ra một câu: “Lang Minh Thần! Chờ qua sinh nhật ngoại công, quan hệ của ta và nàng sẽ được công khai!” Sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của ta cười đầy thâm tình.

“Cổ Nguyệt Lan! Nha Nha biểu muội là thê tử chi phúc của ta, ngươi muốn thế nào?”

“Thế nào ư? Nàng đã là người của ta lại còn muốn thế nào nữa?”

“Gia gia mới là gia chủ, tất cả mọi việc đều do người quyết định.”

“Từ xưa đến nay việc hôn nhân đại sự đều do phụ mẫu làm chủ. Cha mẹ Nha Nha đã hứa gả nàng cho ta, ngươi còn có thể làm gì được nữa?”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi đừng đắc ý. Chỉ cần hoàng thượng chỉ tay một cái, vật nhỏ này chỉ có thể thuộc về ta.”

“Hi hi, sư phụ, Lang vương gia, Nhã Thần biểu ca, tiểu nữ có thể nói một câu không?”

“Nàng nói đi. Đồ nhi Nha Nha, nhớ làm tốt cho vi sư.”

“Vật nhỏ, bản vương khuyên nàng vẫn nên ít xen vào là tốt nhất!”

“Biểu muội Nha Nha, đây là chuyện giữa nam nhân chúng ta!”

Bị ba đôi mắt hung hăng chiếu tướng, ta chỉ có thể chớp chớp đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn khê mấp máy, cuối cùng, trước ba hòn núi lớn, chỉ có thể vo tròn thành một cục nhỏ, run rẩy cầm nín...

“Chi chi...” Trong thời khắc căng thẳng như vậy, hồ ly nhỏ vừa tỉnh dậy dùng móng vuốt khê đẩy cửa, thần nhiên đi ra.

“Tiểu Bạch Thái!” Cuối cùng ta cũng tìm được chiến hữu liên bay vội đến với quả cầu tròn kia, hồ ly trắng bị biểu cảm nhiệt tình dạt dào của ta làm cho thụ sùng nhược kinh, nhất thời chỉ đứng đờ đẫn ra đấy.

“Hi hi, các vị, ngại quá, ta cùng tiểu Bạch Thái đi ăn sáng đây!” Ôm tiểu Bạch Thái, ta cười đứng chuẩn thực nữ: “Các vị cứ từ từ nói chuyện.”

“Nha Nha đồ nhi!” Giọng nói vô cùng âm hiểm của hồ ly vang lên bên tai ta.

“Sur phụ, ta đói rồi!” Đói mắt uon ướt đầy đáng thương, ta biết, mỡ hồ sợ nhất là ta đói mà...

Cuối cùng, trong tầm mắt bắn phá đáng sợ của ba mỹ nam, ta ôm tiểu Thái Bạch chạy trốn chết...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xuất thủy phù dung (Hoa sen chớm nở)

Chịu đựng bị mẫu thân mỹ nhân không ngừng bôi trái trét phải lên mặt, ngay tại lúc người chuẩn bị thực hiện ý đồ tô son đỏ choét lên cái miệng nhỏ nhắn của ta, cuối cùng ta cũng phải lớn tiếng kháng nghị: “Mẫu thân, con không tô cái này đâu, đợi đến lúc ăn uống này nọ, con không muốn thành cái bộ dạng đáng sợ như uống đầy một bồn máu đâu!”

“Ngaoan! Hôm nay là sinh nhật ông ngoại, khách khứa đến dự đều là những quý nhân tai to mặt lớn trong kinh thành, nên tô ra quy củ một chút!” Không thèm để ý đến sự phản đối mãnh liệt của ta, mẫu thân lại cài lên tóc ta một chiếc trâm ngọc sắc tím, chuỗi ngọc tòa ánh tím khế lung lay trông thật đáng yêu.

“Xi, cái quả bí vừa lùn vừa béo này có trang điểm thêm bao nhiêu chẳng nữa cũng chẳng xinh đẹp hơn được đâu!” Nam nhân nào đó bị ái thê làm lơ cả buổi sáng bức mình ngồi quay sang châm chọc ta: “Nàng xem đi, người to như cái thùng nước thể này, đúng là lãng phí chiếc váy đẹp vậy!”

“Đúng ạ! Mẫu thân! Cái váy tím này có vẻ hơi bó quá!” Tuy rằng không ủng hộ kiểu nói của lão cha Được Vương, có điều cái váy tím này gọi về là lướt, lay động của một thân thể tươi trẻ trang nhã, quá là phô trương!

“Tướng công, sao chàng lại nói nữ nhi nhà mình như vậy!” Lâm Đại Đại cứ thế mà tức giận lườm nguyệt tướng công nhà mình, từ lúc đến phủ thừa tướng, mục đích đầu tiên của cô là cứ bóng gió chế giễu cười nhạo nữ nhi đáng yêu nhà mình! Nói cái gì mà may được chỉ phúc đính hôn với Nhã Thần, không thì khó mà bước vào được cửa một nhà chồng tốt nào khác! Hừ! Con gái Lâm Đại Đại ta sao có thể kém hơn bọn phạm tục các người! Tiếp tục cài cắm đủ các hạt châu tím lên con gái nhà mình, thế nhất định sẽ trang điểm cho con mình thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, đại mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn: “Nha Nha, màu tím này mặc lên làn da trắng nõn nà của con, mẫu thân cảm thấy...”

“Được rồi! Đại Đại! Đừng giận nữa! Vừa rồi vì phụ chỉ nói đùa thôi, nữ nhi nhà ta đương nhiên là đẹp nhất đáng yêu nhất rồi!”

Nhìn ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt hiền dịu của mẫu thân mỹ nhân, thôi để không phụ sự mong mỏi của người, ta cũng đành để người vắt và không ngừng tô trét trét lên mặt ta, hi vọng ta có được chút vẻ đẹp mỹ miều yếu điệu như hai vị biểu tỷ kia, mấy cái vị hoàng tử vương gia, quan to quý nhân, văn nhân nhà sĩ, thanh niên tài tuấn, tiểu thư quan gia gì gì đó tốt nhất không cần chú ý đến ta!

“Ừm, được rồi! Tướng công, nhìn xem nữ nhi nhà ta vô cùng xinh đẹp!” Sau khi đại công cáo thành, mẫu thân mỹ nhân nhà ta cuối cùng cũng nở nụ cười thỏa mãn.

“Cũng được! Tay nghề của Đại Đại thật xảo diệu!” Nhìn ta một cách qua loa đại khái cho có lệ, dịu dàng kéo mẫu thân mỹ nhân vào lòng cười đến là đen tối: “Nuơng tử mệt mỏi cả buổi chiều rồi, lại đây, để vi phu nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng!” Nói xong, sắc thủ quang minh chính đại bắt đầu sờ mó trên bờ vai mẫu thân mỹ nhân.

“Tướng công, trước mặt nữ nhi đừng như vậy mà!” Bị lão cha Được vương dỗ ngon dỗ ngọt, mẫu thân mỹ nhân đỏ bừng hết lên càng tôn thêm dung nhan mỹ mạo của người.

“Hi hi, phụ thân, mẫu thân, hai người cứ đi trước đi!” Vả mồ hôi! Người đã bước vào tuổi trung niên mà vẫn ân ái ái như vậy, kẻ làm con như ta thật không thể chịu nổi!

“Đúng nha! Đại Đại! Sur phụ Nha Nha vẫn còn đang chờ bên ngoài, chúng ta vẫn nên đi trước thôi!”

“Cũng được! Nha Nha, nhớ kỹ đúng giờ đến tiệc tối, không thể mất đi quy củ lễ lạt.”

“Biết rồi ạ!”

Haiz! Cuối cùng cũng được yên tĩnh! Kéo kéo cái váy tím trên người, tiện tay buộc thành một búi trước ngực, nhìn thiếu nữ trong gương xinh đẹp tinh tế động lòng người cùng với thân hình mỹ mạo, là ta thật sao? Hi vọng dáng vẻ này của ta không đem lại rắc rối phiền phức gì là tốt nhất, nếu không tên hồ

ly kia nhất quyết không đơn giản bỏ qua cho ta!

“Tiểu bướng bỉnh, mắt cả buổi chiều, thế nào rồi?” Vừa bước chân vào phòng, nam tử áo trắng dường như ngây dại nhìn thiếu nữ áo sa tím mỏng manh, lộn tóc đen mượt thả xõa trên vai càng tôn thêm làn da trắng non mịn như tuyết, dưới đôi lông mày cong vút là đôi mắt đen thẳm như ngọc thạch, mi mắt đậm dài, dưới chiếc mũi là làn môi xinh đẹp ngọc ngà hơi hé mở, sự mê hoặc gợi cảm này khiến đôi mắt xanh lục đang ngây dại ngấm nhìn kia kinh ngạc xen lẫn đầy vẻ bất mãn!!

“Không dễ nhìn sao?” Yêu điệu thướt tha lượn một vòng trước mặt hồ ly, mẫu thân mỹ nhân tốn đến nửa ngày trang điểm cho ta lại thực sự không ra gì hay sao? Cái eo thon nhỏ thế này, ta mất hết sức chín trâu hai hổ mới ních được vào, chẳng lẽ vẫn rất khó nhìn hay sao?

“Nha Nha... lại đây...”

“Vâng!”

Nhìn thiên hạ nhỏ nhắn xinh xinh trong lòng, đôi môi đỏ mọng khê hé mở, làn mi kiều diễm, khuôn mặt trắng nõn đánh thêm chút phấn hồng càng thêm rực rỡ động lòng người, cái cổ cao nõn nà trắng như bạch ngọc... đôi mắt xanh lục càng trở nên sâu thẳm, xem ra bảo bối của hần cũng không biết từ lúc nào đã dần lớn lên xinh đẹp như này, trưởng thành nhất định còn diễm lệ mê người hơn nữa... chỉ một nụ cười, một cái nháu mày cũng lộ ra vẻ phong tình quyến rũ... trách không được những tên nam nhân kia cứ từng kẻ từng kẻ bám dính lấy, nghĩ đến đây, sắc mặt Cổ Nguyệt Lan tối sầm lại lên giọng giáo huấn: “Nha Nha! Nhớ kỹ, tối nay ngoại trừ vì sự ra không được cười với bất kì tên nam nhân nào khác!”

“Phụ thân cũng không được ư?”

“Không được!”

“Ngoại công cũng không được?”

“Không được!”

“Cửu cửu thì sao?” (*cửu cửu: cậu)

“Chỉ cần là nam nhân đều không được!”

“Vậy tiểu Bạch Thái nữa?”

“Vương Nha Nha!! Có cần vì sự phải giáo huấn một chút mới ngoan ngoãn nghe lời không?”

“Hi hi! Nói đùa thôi mà, đừng nhìn ta bằng ánh mắt hung dữ như vậy chứ!”

“Hừm! Toàn thân một màu tím như này thật chướng mắt!”

“Vậy có cần đổi bộ khác không? Cái màu hồng phấn này thế nào? Còn cả bộ màu lam này nữa? Hay là mặc màu vàng nhì?”

“Không có màu trắng sao?”

“Bình thường không phải người đều bắt ta mặc y phục hồng phấn sao? Hừ! Người bảo ta đi đâu tìm y phục sắc trắng bây giờ!”

“Thôi vậy, không cần đâu! Nhớ kỹ, tiếc tối phải ngoan ngoãn đứng yên bên cạnh mẫu thân và bà ngoại!”

“Vậy còn người?”

“Yến hội thì nam và nữ cần phải tách biệt!”

“Ừm!”

“Lúc ta không ở bên cạnh, nàng không được liếc mắt đưa tình với tên nam nhân nào khác!”

“Rồi!”

“Cái miệng này cũng không được tùy tiện cười với tên nam nhân khác!”

“Biết rồi mà!”

“Thân thể tròn vo này càng không được dựa gần vào tên nam nhân khác!”

“Cổ Nguyệt Lan! Ta không phải đứa trẻ ba tuổi! Ta biết phải nên làm thế nào.”

“Tiểu bí đao!”

“Lại sao nữa?”

“Vi sư muốn nói... hôm nay Nha Nha thật sự rất đẹp!”

“Thật không? Hi hi! Cảm ơn!”

“Cái miệng nhỏ xinh xinh này, vi sư thật sự muốn nếm thử một chút!”

“Không được!”

“Mặc bộ y phục hút mắt như vậy, vi sư thật muốn lột ra ăn sạch!”

“Hu hu! Sư phụ, người lại muốn làm gì nữa?” Hồ ly khôn khéo, tối hôm qua bị người ăn sạch, nếu như lại thêm lần nữa, nụ hoa nhỏ yếu đuối như ta sao có thể chịu nổi sự tàn phá của người!”

“Hừm, sợ rồi sao? Tiểu Nha Nha?”

“Hu hu, người biết rồi còn hỏi!”

“Được rồi, đừng tránh xa ta như vậy! Vi sư chỉ đùa mà thôi!”

“Hi hi, vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Bị hồ ly tiếp tục lái nhai dạn dò không ngừng, ta cũng đành ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng! Cái tên hồ ly này, có một đám mỹ nhân Lâm gia ở đó, một nha đầu bình thường như ta làm sao rước đến chuyện thị phi gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Oan gia ngõ hẹp

Trong hoa viên đèn lồng sáng trưng, bên cạnh muôn hoa, dưới tàng cây lớn, bên cạnh hồ, trong đình lớn cứ cách vài bước lại thấy những nhân vật quan trọng quần áo chỉnh tề quy củ, đương nhiên rồi, phần lớn đều là các đại thần đạo mạo oai phong trong triều, nếu không thì cũng là các tao nhân mặc khách nổi danh để đô. Nhóm nữ nhân ăn vận trang điểm lại càng xinh đẹp lộng lẫy, dù cao thấp hay gầy béo cũng đều cao quý xinh đẹp, sắc hương vị đều đủ cả khiến người ta nhìn đến hoa cả mắt!

Vì vẫn chưa tới thời gian chính thức của yến hội nên mấy chiếc bàn đá bày đầy đủ các loại điểm tâm trà nước mời khách quý thưởng thức, tất cả đều vô cùng tinh xảo.

Ta vốn định tìm một chỗ kín đáo an phận ai ngờ lại bị bà ngoại hiền hậu lôi kéo, bắt đắ đi đành lết đến chỗ đám phu nhân cao sang quý phái, mặc dù không muốn chút nào nhưng dưới sự giám sát chặt chẽ của mẫu thân mỹ nữ đang hăng say tám chuyện với mấy người bạn khuê phòng thân thiết, ta cũng đành trưng ra nụ cười đáng yêu không chê vào đâu được tiến hành hoạt động giao lưu hữu nghị với vô vàn nữ nhân quý phái.

“Nha Nha! Lại đây!” Đưa ta đến trước một vị phu nhân, bà ngoại tươi cười rạng rỡ giới thiệu: “Đây là phu nhân của thượng thư bộ binh Hà đại nhân.”

“Cháu chào di Hà ạ!” Ta hành lễ một cách gia giáo lễ phép, khẽ chớp chớp đôi mắt đẹp, cười thẹn thùng!

“Đây là Trương phu nhân trong phủ thái phó của thái tử!” Bị bà ngoại lôi kéo, lại thêm một vị phu nhân trung niên xuất hiện trước mắt!

“Cháu chào thím Trương ạ!” khẽ mở mồm lễ phép chào, lại tiếp tục trưng ra nụ cười không hờ rãnh đúng tiêu chuẩn Mona Lisa!!

“Còn đây là Trần phu nhân của phủ ngự sử!” Xoay người hành lễ, chỉ thấy một vị cao ngạo khinh khinh sẫm soi ta từ đầu đến chân, đôi mắt đẹp chột lóc lên vẻ coi thường, tuy rằng chỉ trong phút chốc nhưng ta vẫn thấy được.

“Hi hi! Chào Trần tỷ tỷ, tuổi trẻ mà đã xinh đẹp như vậy!” Dùng chiếc khăn tay tím che đi nụ cười cứng nhắc trên khuôn mặt, cái bà chị ngoa mạn như vậy, xem ra đúng là không hề thích ta!

“Tề tướng phu nhân, vị này là cháu ngoại của bà đấy ư? Đúng là tiểu mỹ nhân người gặp người thích!” Vị phu nhân hoa lệ tùm tùm cười nhìn ta, thuận tiện dùng đôi mắt nhỏ quan sát càn quét ta một lượt, sau đó nói kiểu lấy lòng bà ngoại ta: “Ha ha, mọi người nhìn xem! Dung mạo này, dáng người này đúng là không lẫn đi đâu được. Đôi mắt đen lay láy như mực, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng gặp được đứa nhỏ nào xinh như vậy, phu nhân phúc khí cũng thật tốt nha!”

“Ha ha! Hà phu nhân khách khí rồi! Có điều Nha Nha nhà tôi coi như cũng không kém! Bao nhiêu đứa cháu như vậy, chỉ có nó là giống tôi nhất!” (Giận tự ki được truyền từ bà ngoại sang cháu ọh: D)

“Đúng vậy! Trắng mịn nồn nà! Vừa nhìn đã thấy có quý tướng vượng phu ích tử rồi!” Vị thím trung niên vội vã phụ họa, trên khuôn mặt không có một chút nếp nhăn nào cười giả lả: “Đã sớm nghe nói cháu ngoại Lâm tể tướng dung mạo xuất chúng, tài nghệ hơn người, hôm nay vừa gặp quả nhiên là như vậy!”

“Mọi người quá khen rồi! Nha Nha nhà ta tư chất yếu kém, nào có được tốt đẹp như các vị đâu!” Trời ạ! Bang phái các bà trung niên này, không biết bao ánh mắt sấm soi từ đầu đến chân khiến ta không tự nhiên thoải mái! Nhẹ nhắc tay lau mồ hôi trên trán, ta lén lút mở to mắt nhìn bốn phía xung quanh, híc híc, mấy vị mỹ nhân tỷ tỷ nhà ta làm gì mà chưa thấy xuất hiện chứ?

“Đứa nhỏ này, không chỉ tướng mạo đẹp, ngay cả tính tình cũng vô cùng khiêm tốn, đúng là hiếm gặp nha!” Một vị phu nhân ta không biết tên tiến đến, mặc dù ta không đồng ý đã cầm lấy cái tay nhỏ nung núc thịt của ta: “Mọi người nhìn xem, thật mềm thật trắng, đứa trẻ ngây thơ đáng yêu như vậy đúng là hiếm gặp, tể tướng phu nhân, không biết Nha Nha nhà bà đã đính ước chưa?”

“Ha ha, Nha Nha nhà tôi đã sớm đính ước rồi!” Nghe vậy các vị phu nhân đều tấm tắc tán thưởng, bà ngoại phúc hậu hơn hờ nhìn ta: “Khiến mọi người thất vọng rồi, thật ngại quá đi!”

“Có thể lấy được cháu ngoại tể tướng, nhà vị đó cũng thật có phúc!”

Sau khi khuôn mặt phúng phính của ta bị nheo mười lần, bàn tay nhỏ bé bị cầm nắm mười lăm lần, cái mông nhỏ bị đánh nhẹ đến ba mươi mốt lần, ta cuối cùng cũng trải qua trăm đắng nghìn cay trốn được khỏi đám các bà cô như lang hồ, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, người xưa nói quả không sai, nhiều lúc nữ nhân còn đáng sợ hơn cả nam nhân!

.....

Dưới tiếng kêu gào thảm thiết thảm lặng của ta, các vị mỹ nhân Lâm gia cuối cùng cũng xuất hiện tỏa sáng! Mọi nhỏ thanh lâu nhà ta, còn có nữ nhi như bướm trắng bắn phá hào quang chói lọi! Thừa dịp ánh mắt nhóm nữ nhân lang hồ bị hấp dẫn bởi mỹ nhân Lâm gia, đồng thời mẫu thân mỹ nhân đang tám chuyện hăng say quên trời đất, ta lặng lẽ vờn trà cỏ chớp lấy một miếng bánh hoa quế, lén lút cầm lấy một chùm nho tươi ngon, tách ra khỏi tầm ra-đa của bà ngoại phúc hậu, chui trái lườn phải cuối cùng tìm được một chỗ vắng vẻ không bị người khác quấy rầy.

“Phù, cuối cùng cũng được yên tĩnh!” Ngồi trên thảm cỏ bên hồ, ta nhắm nháp từng miếng bánh hoa quế mỹ vị, thỉnh thoảng chu cái miệng nhỏ nhắn ăn một trái nho ngọt lịm mọng nước: “Ừm, ngon quá đi!”

“Vật nhỏ! Cuối cùng ta cũng bắt được nàng!” Ôm thân thể áo tím vào lòng, Lang Minh Thần đắm đuối dưới trăng ngắm nhìn nữ nhân đang mờ mắt trùng trùng đầy vẻ đề phòng, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế đánh một lớp phấn hồng, vụn bánh còn vương lại trên đôi môi chum chím đỏ mọng, da thịt nồn nà mê người dưới làn áo tím càng thêm nổi bật, trong đôi mắt lam đầy mệt mỏi chợt nổi lên mưa bão phần nộ: “Nói! Trang điểm đẹp như vậy để làm gì? Nói, là ai làm hư nàng như này! Có phải Cô Nguyệt Lan không?”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi đến đây làm gì?” Hơi thở nóng rực đầy tà khí phả vào tai ta, tiếp đến cái tai trắng nõn tinh tế bị găm cắn nhẹ nhàng! Ta vội vàng đẩy thân thể cường tráng của tên sói này ra, ngón tay bé chỉ chỉ vào chiếc mũi cao thẳng của hắn: “Tôi nay là sinh nhật ngoại công ta, ngươi không cần đến làm loạn! Còn nữa, đây là mẫu thân trang điểm cho ta, ta không cho phép ngươi mắng bà!”

“Hừ! Tiểu yêu tinh không biết tốt xấu!” Đầu tiên là mon tron vuốt ve khuôn mặt ta, sau đó lại hung hăng hôn ta, tên sói đang phần nộ hùng hực vẫn cứ chỉ trích ta: “Nhìn nàng mặc loại y phục gì vậy, còn nữa, bó chặt eo vào như vậy làm gì, muốn câu dẫn nam nhân hoang dã nào đó sao?”

“Hừ, Lang Minh Thần ngươi đừng nói lung tung! Ta không phải vậy!” Bộ váy của ta đúng là hơi bó sát nhưng chỗ cần che đều kín đáo cả, không hề lộ chút chỗ không nên lộ nào cả! Hừ! Còn nữa, ta khổ cực lắm mới ép eo lại nhỏ nhắn thế này cũng không phải để ngươi xem: “Ta ăn mặc như thế nào liên quan gì đến ngươi?”

“Không liên quan đến ta?” Nam nhân bị làm cho tức đến cực hạn không không chế được tăng thêm lực đạo nắm giữ tay ta, không để ý đến ta kêu gào đau nhức, tên sói này vẫn tiếp tục thuyết giáo: “Nàng có biết không, từ lúc nàng vừa xuất hiện, những tên nam nhân đáng chết kia đều lộ ra ý định cầm thú muốn nuốt sạch nàng vào trong!” Mới nghĩ đến đó, lửa giận muốn giết người trog mắt lam càng bùng cháy dữ dội.

“Hừ! Cái kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm như ngươi so với bọn họ còn cầm thú hơn! Mỗi lần gặp ta đều động chân động tay như vậy!” Có sức giãy giụa khỏi vòng tay kim kẹp của hắn, đối diện với đôi mắt lam giận dữ nguy hiểm nhìn ta chằm chằm, ta cũng không hề tỏ vẻ yếu thế trùng mắt lại.

“Thật không? Đã như vậy, bản vương cũng không cần khác khí nữa! Hôm nay liền cho nàng biết trời chộc, dẫn vật ta lâu như vậy hậu quả nghiêm trọng cỡ nào!” Đôi môi quyến rũ khẽ nhếch lên, thân thể cao to cường tráng không ngừng tiến lại áp bức ta, trong đôi mắt dường như là lửa dục bốc lên ngàn ngọn!

“Không được! Hi hi! Ngài đường đường là vương gia, ở nơi ngươi qua kẻ lại như này, ngài vẫn nên dàng hoàng chút đi, nếu không bị người ta nhìn thấy ảnh hưởng không tốt đâu!” Từng bước từng bước lùi lại phía sau! Huh u! Vương Nha Nha ơi là Vương Nha Nha, chỗ nào không chọn lại hết lần này đến lần khác chọn chỗ vắng vẻ như vậy! Cái tên sắc lang này một khi đã bốc phát thú tính làm sao mà đối phó được đây!

“Vật nhỏ yêu quý, lùi thêm bước nữa là ngã xuống hồ đấy!” Đôi mắt lam khóa lên ý cười cợt, bàn tay to vờn tới ôm lấy thân thể suýt chút ngã xuống hồ của ta vào lòng: “Buổi tối hồ nước lạnh, bị nhiễm lạnh sẽ làm bản vương lo lắng lắm đấy!”

“Hừ!” Hung hăng lườm hán một cái: “Đồ mặt người dạ thú! Ta bị lạnh chết cũng không cần người lo!” Nói xong ta bấu môi đầy ai oán, vô cùng đáng thương chớp chớp mắt!

“Nàng đúng là vật nhỏ quật cường!” Móng sói thon dài nắm lấy bàn tay nung núc thịt của ta đưa lên miệng cắn nhẹ, lửa giận ngùn ngụt lúc trước đã hóa thành biển xanh êm dịu: “Bỏ đi! Bản vương tạm tha cho nàng lần này! Có điều... vẫn muốn ngọt ngào một chút!” Nói xong liền mạnh mẽ giữ chặt thân thể đầy bất an của ta, nhẹ nhàng vạch áo ta, dịu dàng dán lên bờ vai lỏa lồ, nanh sói tà ác khẽ cắn liếm xương quai xanh tinh tế, tiện đà trượt xuống hướng về phía trước tìm được quả anh đào đỏ hồng, khiêu khích trêu đùa vừa nắn vừa hôn, làn môi vừa dứt ra, cái lưỡi linh động nhẹ nhàng liếm lên khóe miệng ta: “Úm, thật ngọt chết đi được!” (Nôn mửa không ngừng...)

Nhìn nam nhân hắc y dương dương đắc ý cuồng loạn đi xa, ta liền thấy thoải mái nhẹ nhõm! Vương Nha Nha, coi như bị sói cắn một phát mà thôi! Có điều nơi này cũng không thích hợp ở lại lâu, ta vẫn nên lập tức quay lại chỗ mẫu thân là tốt nhất!

“Nha Nha biểu muội! Muốn đi đâu vậy?” Giọng nam trong trẻo lạnh lùng như ngọc truyền đến, quay lại chỉ thấy một đôi mắt sâu thẳm đen như mực đang chăm chú nhìn ta! Khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt tĩnh lặng trong suốt phảng phất chút nét u buồn.

“Dạ, yến tiệc bắt đầu rồi!” Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc, đặc biệt là ánh mắt sáng như sao trên trời dường như lóe lên tia bất mãn, ta tận lực cố gắng nhỏ giọng nói: “Muội muốn quay lại!”

“Thật không?” Đôi mắt thâm sâu nhìn ta từ trên cao: “Ta vừa đến muội liền đi, có phải đã làm việc gì mờ ám hay không?”

“Không phải, thật không phải mà!”

“Buổi tối nơi đây vắng vẻ, không nên đi loạn lung tung!”

“Đa tạ biểu ca nhắc nhở, biểu muội sau này sẽ chú ý hơn!”

“Tiệc tối bắt đầu rồi, mau quay lại đi!”

“Vâng! Muội đi ngay đây, biểu ca huynh cứ thông thả đi!”

“Còn nữa, sau khi thành thân đừng mặc như vậy nữa?”

Không để ý đến ta nữa, thân ảnh cao gầy của biểu ca chậm rãi lướt qua đình viện, vượt qua chúng hoa cây cỏ, dần dần biến mất sau hẻm ngõ son...

“Không ngờ hai ngày chưa gặp, nàng lại trêu chọc thêm thêm một nam nhân nữa!” Giọng nói lạnh như băng ngân năm truyền đến từ phía sau ta: “Xem ra thủ đoạn mê hoặc lòng người của nàng cũng khá đấy!”

Cảm nhận được hơi lạnh cuộn cuộn phả đến từ phía sau, ta cố gắng kìm lại trái tim đang gia tốc rầm rầm, nhịn xuống sự run rẩy toàn thân, từ từ xoay người về phía hán cười một cách tự nhiên: “Là huynh à! Ở Lang quốc ăn có ngon không?”

Nhìn nam nhân áo tím tuấn dật thông dong ngạo mạn tiến tới, ta căng giác nắm bàn tay nhỏ lại, tự thả lỏng chính mình... Vương Nha Nha... không cần sợ... chỉ là một tên nam nhân lạnh lùng mà thôi... không cần sợ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Bao táp lại đến

“Thái tử gia, người nhìn ta như vậy làm gì? Đôi mắt tròn mở lớn nhìn chăm chăm quan sát nhất cử nhất động của đối phương, trong đôi mắt lạnh như băng của hán ta còn nhìn thấy nụ cười đáng yêu phơn phớt gió xuân của mình hi vọng có thể làm tan chảy được tảng băng trời đến từ Bắc quốc này!”

“Hừ, không ngờ nàng trang điểm ăn vận cũng có được vài phần tư sắc!” Khẽ mỉm cười như ánh mặt trời sáng chói nhưng đôi mắt băng lãnh khẽ híp lại càng tăng thêm sự lạnh lùng mê hoặc.

“Ha ha, đúng vậy! So với hai vị biểu tỷ trong nhà, tiểu nữ vẫn thua kém hơn nhiều!” Mặc dù hán vẫn giữ nguyên biểu hiện nhã nhặn bình thản nhưng trong giọng nói lạnh lẽo không giấu được hàm ý trào phúng, thật khiến ta muốn hung hăng đấm hán vài quyền, rồi mạnh bạo đá thêm mấy cước!

“Cái miệng nhỏ cũng thật lợi hại, tát nước theo mưa, thuận gió bẻ măng, chẳng trách trêu chọc được hết nam nhân này đến nam nhân khác!” Đôi mắt tím lạnh nhìn một đường dài từ theo làn tóc đen nhánh đi xuống, tiện đà dừng trên khuôn mặt đáng yêu láu lỉnh, cái cổ tuyệt mỹ, đường cong ân hận khắp cơ thể, cuối cùng dừng lại trên bộ ngực sữa mê người: “Thân thể phóng đảng này, rốt cuộc đã có mấy nam nhân chạm vào?”

“Bác Ngao Liệt! Trước vì người cứu ta một mạng nên ta còn gọi người một tiếng ân công! Nhưng người vũ nhục người khác quá đáng rồi đấy!” Nghe hẳn phun ra lời nói như rắn độc, ta oán hận nói: “Vương Nha Nha ta quang minh chính đại, không cần người nhọc lòng bận tâm.”

“Cái miệng nhỏ nhắn này, rốt cuộc đã có mấy nam nhân được thưởng thức qua?”

Không để ý đến sự lên án của ta, Bắc Ngao Liệt một tay cường chế nắm cái cằm nhỏ của ta, tay kia dùng ngón trỏ lạnh như băng vuốt ve cánh hoa anh đào: “Vẫn còn đỏ mọng điểm lệ thể này, là vừa rồi Lang Minh Thần hôn nàng đúng không?”

“Hừ, buông ta ra!” Cái lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay hẳn qua người ta, dưới ánh mắt tím lạnh thấu xương, ta cảm thấy dây thần kinh yếu đuối của mình sắp không trụ nổi nữa: “Bác Ngao Liệt! Đây là Lang quốc, người không được làm loạn!”

“Hừ, nàng yên tâm! Bản thái tử không có hứng thú với nàng đâu!” Ngón tay thon dài chậm rãi rời đôi môi đỏ mọng, nhẹ nhàng chạm lên đôi má liễu rồi lại vuốt ve khuôn mặt ửng hồng, cái mũi xinh xắn, lại đến đôi mắt tròn đen láy: “Chính là đôi mắt vĩnh viễn trung ra về quyền rũ vô tội này mê hoặc mấy tên nam nhân kia đến thần hồn điên đảo ư?”

“Bác Ngao Liệt! Yến tiệc bắt đầu rồi! Nếu không thấy ta ông ngoại bà ngoại sẽ đi tìm!” Mặc dù không ngờ ngoay được đầu nhưng ta còn có thể dùng lời nói thâm thía tiến hành khuyên bảo: “Người là thái tử Bắc quốc, không thể làm ra những chuyện mất thể diện quốc gia như vậy được!” Nhìn tuần nhan lãnh khốc đang mỗi lúc một tiến sát đến, hu hu, đúng là đàn gảy tai trâu! Bắc Ngao Liệt tự cao tự đại như vậy lẽ nào ngay cả một câu nói lý của ta cũng không để vào tai?!

“Ngoan ngoãn nhắm mắt lại để ta nếm thử có thật là mỹ vị hay không?” Bị làn môi non mềm chúm chím hấp dẫn, từ y nam nhân không kìm lòng được cúi sát dung nhan cao quý của mình xuống, làn môi lạnh lẽo dán lên đoá anh đào ẩm áp, đầu tiên là nhẹ nhàng mon trón, sau đó thì nhẹ nhàng mút vào!

“Ừm...không được...buông ta a...” Một cảm giác tê dại lan dần từ môi đến khắp toàn thân, vừa định mở miệng ngăn cản nhưng có cái gì đó nóng rực, cực kỳ mềm mại len vào, đầu tiên dịu dàng lướt qua khoang miệng, tiện đà quấn lấy đầu lưỡi ta đưa đẩy, mát mát, cái cảm giác tê dại này tựa như châm lửa, một chút toàn thân lại như bùng nổ, hít thở không thông, cả người bức bách không chịu nổi! Lại tăng lực mạnh bạo cắn một cái, vị ngọt tanh lan ra khắp khoang miệng!!

“Hừ, dám cắn ta, nàng chính là người đầu tiên!” Đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng liếm tơ máu trên khóe môi mê người: “Cái miệng nhỏ này có mùi vị gì đâu, đúng là không hiểu tại sao khiến mấy nam nhân kia điên cuồng bám dính lấy!”

“Vương Nha Nha ta tự biết mình tư sắc bình thường, người là thái tử Bắc quốc địa vị cao quý như vậy cần gì phải tự hạ thấp thân phận, ép buộc một nữ tử vô vị làm gì?” Cố nén sự phẫn nộ trong lòng, nhìn bà ngoại mẫu thân từ phía xa xa kia bước đến, ta nhìn tảng băng lạnh đó nói: “Người thân của ta đã tới tìm, thái tử gia còn chưa muốn buông tay ra sao?”

“Người là ai, mau buông nữ nhi của ta ra!” Thấy ta bị bắt nạt, mẫu thân mỹ nhân luôn luôn nhỏ bé yếu ớt lập tức xông đến, vừa kéo bàn tay nhỏ bé của ta lại vừa cẩn thận bảo vệ ta trong lòng: “Người là ai, đến nữ nhi nhà ta cũng dám bắt nạt!”

“Ai làm người đẩy chịu, người không được làm hại mẫu thân và bà ngoại ta!” Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo, khóe miệng nhếch cười sắc mùi dầm máu, nam nhân mất tim bước đến gần chúng ta, ta lập tức che chắn mẫu thân mỹ nhân cùng bà ngoại sau lưng, hai đôi mắt như trân châu dũng cảm đối kháng với từ y nam nhân lãnh mị rợn người: “Ta cảnh cáo người không được đến đây!”

“Giống! Thật giống!” Vô nhẹ trấn an bàn tay nhỏ bé của ta, bà ngoại chậm rãi đến gần Bắc Ngao Liệt, khuôn mặt luôn luôn hiền hậu ẩm áp lúc này lại hơi trầm xuống, mơ màng và hoài niệm, một lúc sau đối diện với tảng băng cuối cùng mới than thở như thể tha hương gặp cố nhân: “Ngoại hình cũng thật là giống, như thể đúc từ một khuôn ra vậy! Người có quan hệ như thế nào với người ấy?”

“Không ngờ tể tướng phu nhân vẫn nhớ đến gia gia ta!” (*gia gia: ông nội)

“Người là cháu hần! Haiz! Trách không được ngoại hình lại giống như vậy! Ngay đến khí chất lạnh lùng như băng cũng độc nhất vô nhị!”

“...” Đôi mắt tím băng lạnh nhìn nữ nhân đang hoài niệm ngẩn ngơ, thầm nghĩ: Đúng là có bà ngoại kỳ quái tất cũng có cháu ngoại quái dị! Hai nữ nhân này giống nhau như đúc, đều khiến người ta chán ghét như nhau!

“Chuyện năm đó là ta không tốt, cháu không cần gây khó dễ cho cháu ngoại ta!”

“Phu nhân có còn nhớ chuyện ngọc bội long phượng hay không?”

“Chuyện này! Nhớ chứ, đương nhiên ta nhớ rõ! Cháu quán quýt lấy Nha Nha nhà ta như vậy! Lẽ nào, cháu! Cháu biết Nha Nha con bé...”

“Không sai!”

“Ha ha, chuyện này...Nha Nha nhà ta đã có ý trung nhân rồi...bởi vậy...ước định của ta và gia gia cháu...có lẽ...phải...hủy bỏ thôi...”

“Phu nhân yên tâm, phượng bội ta đã lấy lại rồi, cái người như heo nái kia để lại cho kẻ khác đi!” Đôi mắt tím lạnh lung ung dung nhìn bà ngoại phúc hậu nhà ta, tiếp tục phun nọc độc: “Xem ra thâm mỹ của gia gia ta cũng thật đặc biệt, với tư thái đáng người như phu nhân mà đến lúc chết vẫn mãi lưu luyến nuối tiếc!”

“Bác Ngao Liệt, người nói ta là heo nái thì cũng dành cho qua, mắc mớ gì còn lan sang cả bà ngoại ta!” Bỏ bàn tay của mẫu thân mỹ nhân đang nắm lấy tay ta, ta bất bình vót đến trước mặt hấn chỉ thẳng vào mũi: “Còn nữa, đạo lý kính lão đắc thọ người có hiểu không đấy?”

“Năm đó gia gia cháu cũng suốt ngày kêu tiểu heo nái này tiểu heo nái nọ gọi ta! Bây giờ nhìn hai đứa như vậy, thực sự cảm thấy như quay ngược thời gian, thời trẻ ngày xưa như tái hiện ngay trước mắt!”

“Ta không phải gia gia! Không có hứng thú với nữ nhân béo phì!” Đôi mắt tím lạnh lùng lướt lên thân thể béo mềm của ta: “Nữ nhân này, có cho ta cũng không thêm!”

“Cái đồ mất đầu người không biết nhìn người, chèn ép người lương thiện, trong mắt không coi ai ra gì, tiểu nhân hạ lưu bỉ ổi vô liêm sỉ, béo thì làm sao? Ta thấy thích như vậy đấy, gió thổi đến không bị ngã!”

“Tiểu nha đầu, những lời nhục mạ ta vừa rồi nói lại lần nữa xem!” Đôi mắt tím nheo lại đầy nguy hiểm: “Thế nào? Không dám nói phải không?”

Dán chặt vào thân thể ấm áp của mẫu thân mỹ nhân, nắm lấy bàn tay của bà ngoại phúc hậu, ta không sợ chết nhìn nam nhân Bắc Băng Dương: “Nói thì cũng đã nói rồi, Bắc Ngao Liệt, người là đồ tiểu nhân đê tiện chỉ biết bắt nạt nữ tử chân yếu tay mềm!”

“Tiểu nha đầu, có gan mắng ta liệu có dám thân mật với ta nữa không?” Giọng nói lạnh thấu xương lạnh lùng vang lên, khí chất vương giả hiên ngang bộc lộ mạnh mẽ.

“Hừ, đây là địa bàn Lâm gia nhà ta! Người đừng có làm loạn!” Dem giấu thân thể nhỏ bé giữa hai tòa chỗ dựa vững chắc, ta lộ bản chất, không sợ chết trừng to mắt với đôi mắt tím đang có khuynh hướng bốc hỏa, cái miệng nhỏ nhắn khiêu khích nói: “Bà ngoại và mẫu thân ta đều ở đây, người muốn thế nào?”

“Được rồi, nư nhi! Yến tiệc bắt đầu rồi! Vừa rồi Nguyệt Lan vẫn cứ tìm con mãi! Chúng ta là chủ nhà, đừng để khách khứa phải đợi lâu!”

“Mẫu thân, người không nói chuyện con lên rồi đi chứ?”

“Không! Cái tính lo lắng của Nguyệt Lan với con, mẫu thân sao lại không biết chứ!”

“Hi hi, vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!” Vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé của mỹ nữ: “Như vậy chúng ta nên nhanh chóng trở lại thôi!” Hic hic, chuyện tối nay bị mấy nam nhân quấy rầy tuyệt đối không thể để Cổ Nguyệt Lan biết được! Nếu không tên hồ ly lại có cơ hội khóa thân danh chính ngôn thuận kiểm soát hành hạ ta đã mất.

“Nha Nha là đứa nhỏ đáng yêu tốt bụng! Nếu cháu đã nói không thích nó thì hãy cách xa nó một chút!” Lúc đi qua Bắc Ngao Liệt, bà ngoại dừng bước ý tứ sâu xa nói: “Nếu không, cuối cùng cũng có một ngày cháu sẽ phát hiện ta ưu ái của nó rồi yêu thương nó. Nếu thật sự có ngày đó, hi vọng cháu sẽ không như gia gia mình khăng khăng một mực, phải hiểu được nên buông tay thì phải buông tay!”

“Ta sẽ không yêu nàng đâu!”

“Ta là người từng trải, ánh mắt cháu nhìn Nha Nha không lừa được ta đâu!” Khẽ thở dài một tiếng: “Những gì cần nói ta đều nói hết rồi, đứa nhỏ Nha Nha này thích tự do náo nhiệt, tuyệt đối không thích hợp với cháu đâu!”

“Không thích hợp?” Từ mâu* lãnh khốc nhìn ba người dần đi xa, Bắc Ngao Liệt nắm nhẹ phượng bội trong người: “Gia gia... Người nói năm đó người yêu thương đau khổ như nào... vậy... cuối cùng... yêu là gì...” Mỗi lần nhìn thấy làn môi vì sợ hãi mà mấp máy run rẩy của nàng, hấn chỉ muốn lao đến phá hủy nàng... muốn cắn nàng, cảm nhận nàng mềm nhũn, ửng đỏ... là yêu sao...

“Điện hạ, thọ yến đã bắt đầu rồi, chúng ta có phải nên...” Mỹ nhân mặc nam trang vẫn ẩn thân trên cây đi tới bên cạnh Bắc Ngao Liệt, nhìn biểu hiện luôn tuyệt tình lãnh ngạo của hấn vì nữ nhân khác mà trở nên mê đắm, khuôn mặt diễm lệ như hoa mầu đon thoáng hiện lên sự ghen ghét!

“Hi Chân, Tụng Thi lúc nào tới?”

“Có lẽ là ngày mai! Điện hạ, nếu đã tìm được nhược điểm của Lang Minh Thần, chúng ta có nên...”

“Trước không nên hành động thiếu suy nghĩ!”

“Điện hạ, vì sao? Trận chiến đó nếu như không phải do Lang Minh Thần chúng ta đã không phải cắt đứt cầu hòa! Chỉ cần chúng ta...”

“Ta nói lại lần nữa! Không được động đến nàng, ta sẽ tự mình giải quyết!”

“Thế nhưng...”

“Đủ rồi, đi thôi!”

“Vâng, điện hạ!”

Chương 43: Say rượu gây họa

Hai mắt tỏa sáng nhìn những món ngon bày ra trước mắt, nghe lời đạo đầu thao thao bất tuyệt của chủ tọa ngoại công, ta không kiềm chế được khát vọng thò bàn tay núng nính ra thò lấy chiếc đùi gà. Hic! Ngoại công đại nhân, đã gần nửa canh giờ rồi, cháu ngoại biết ông ở trong triều hội nghị lớn hội nghị nhỏ đều nói không ngừng, một khi đã mở miệng là lưu loát trôi chảy, thế nhưng hôm nay là ngày mừng thọ người, có phải cái hội họp quan trọng gì đâu mà phải nói lâu như vậy chứ!

“Tiểu Bạch Thái! Đừng nghịch nữa! Tỷ tỷ ta cũng đói lắm rồi!”

Khẽ dùng lực dứ dứ tiểu hồ ly đang nhõng nhẽo làm nũng cào vấy ta đòi thức ăn.

“Chi chi!” Hồ ly trắng từ lúc theo ta chưa phải chịu đói bao giờ vừa ăn vạ nhá chiếc giấy thấm của ta vừa không ngừng kêu gào kháng nghị!

“Đừng kêu nữa! Người khác nghe thấy bây giờ!” Nhận được ánh mắt đầy khó chịu của Mẫn Kiều biểu tỷ bên cạnh, ta đá nhẹ quả cầu tròn dưới chân: “Được rồi, tỷ tỷ lấy trộm một miếng thịt cho người đỡ thèm!” Khi mọi người đang bị hấp dẫn bởi bài phát biểu của ngoại công, bàn tay nhỏ rón rén mon men nhón lấy một miếng thịt gà bóng mỡ rồi nhanh tay thả xuống đất, nghe thấy tiếng chi chi đầy thỏa mãn của tiểu hồ ly khiến ta càng thêm đói bụng!

Cuối cùng, dưới ám hiệu hết liếc mắt lại đến ho khan của bà ngoại, ngoại công đại nhân cũng phải lưu luyến không thôi chấm dứt lời đạo đầu, tuyên bố bắt đầu thọ yến! Ngay lập tức toàn bộ người trong yến hội đều sôi nổi náo nhiệt trở lại, nam thì cao giọng bàn sự nghiệp, nữ giọng bàn nữ nhân, đứng là nói thì to cười thì nhỏ; nữ nhân thì độ tướng công, độ trang phục, độ nhan sắc, cười húng khởi đến nỗi run rẩy hết cả người!

Không để ý đến các bà bác gái trung niên đang bàn tán gì mà nhà nào đó vừa cười đến mấy tiểu thiếp, nhà nào lại thêm mấy đứa cháu trai cháu gái, cũng không để ý đến trong đám nam nhân kia tên hồ ly thì liên tục phóng đến ánh mắt giám thị, tên sói yêu mị mê người cười đến là dâm tà, vị biểu ca đẹp trai thỉnh thoảng trưng ra khuôn mặt đầy đăm chiêu tao nhã, rồi sự ghen ghét chỉ trích từ Nhân Hiền mỹ nhân hay là ánh mắt tím lạnh lũng của băng sơn thái tử; lại càng không để ý đến hai bên biểu tỷ đang e thẹn nhả nhai nuốt cùng Yên Nhiên xinh đẹp, ta phồng mồm ăn hết miếng rau lại đến miếng thịt, thỉnh thoảng lại len lén vứt xuống một miếng thịt cho tiểu Bạch Thái phía dưới.

“Nha Nha biểu muội, nhìn muội ăn như vậy người khác còn cho rằng muội bị bỏ đói vài ngày không biết chừng!” Ưu nhã gấp một miếng thịt, Lâm Mẫn Kiều chậm rãi bỏ vào miệng khẽ nhai, tư thế này đúng là tiểu biểu điển hình cho phong cách danh môn khuê nữ!

“Đừng vậy! Ăn nhiều như thế, chẳng trách dáng người béo béo trắng trắng!” Nhỏ nhẹ cười cợt vài tiếng, Lâm Lệ Kiều đẩy đẩy miếng thịt ra, chỉ nhằm rau xanh mà gấp!

“Thân thể mỹ miều như vậy không chú ý ăn uống, sau này sẽ bị phu quân ghét bỏ đó!” Ánh mắt ái mộ nhìn về phía thanh y nam nhân rồi lại cười đắc ý với ta: “Nhã Thần biểu ca ghét nhất là nữ tử vừa vô vị lại không có dáng vẻ gì như muội đó!”

“Thật không?” Ta vừa nhét đồ ăn ngon vào mồm vừa đối phó với vị mỹ nhân bên cạnh: “Muội chính là như vậy đó, phong thái là trời sinh như vậy, ăn ít hay ăn nhiều cũng thế, hơn nữa muội ăn uống như vậy cũng chẳng có vấn đề gì, chẳng qua là do yêu cầu của các tỷ cao quá mà thôi; còn về phu quân á, theo như muội biết, muội ăn bao nhiêu, tư thái ăn uống nhã hay đao to búa lớn, hẳn tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì!”

Mỹ nhân bị mấy lời ba hoa của ta làm cho á khẩu không nói được gì chỉ đành hắng giọng cười trừ, nhìn ta với ánh mắt kỳ quái rồi sau đó không dám sàm soi ta nữa.

Cuối cùng giây phút cao trào của thọ yến cũng đã đến, tất cả các nam nhân đều nâng chén đi đến chúc mừng chủ nhân của bữa tiệc, nhất thời vang lên toàn là những tiếng nịnh hót a dua, tiếng cụng chén lẫn tiếng chúc tụng.

Nhận lấy chén rượu nho từ nha hoàn, nhìn thấy màu tím thật hấp dẫn, thừa dịp tên hồ ly đang bị người ta vây lấy chúc rượu, ta len lén uống thử một ngụm! Ủyyyyyyyyyyyy! Ngọt ngọt cay cay, ngon chết đi được! Uống một hơi cạn sạch ta lại nâng chén lên để nha hoàn rót tiếp.

Lại uống cạn thêm chén nữa, mặt ta đỏ rực lên, trong hơi rượu say mông lung thấy hình ảnh biểu ca đẹp trai đang yên lặng nhìn ta cùng dáng người cao lớn của hai tên sói hồ đang tỏ vẻ lo lắng nghiêm trọng tiến lại đây.

“Nha Nha biểu muội! Đừng uống nữa! Sẽ bị say đấy!”

“Hừm! Ta muốn uống nữa!”

“Vật nhỏ! Rượu nho ngấm dần dần, khi say sẽ rất khó chịu!”

“Không sao, đưa ta, ta muốn uống nữa!”

“Vương Nha Nha, uống say rồi cũng không nên lảng nhảng trước mặt vi sư!”

Vương tay ra đoạt lấy chén rượu: “Ta không say...ta không say...”

“Nữ nhi! Con say rồi, ngoan ngoãn theo mẫu thân về phòng được không?”

“Ừ, mẫu thân, người cho rằng con say thật sao?” Chóp chóp mắt, ta nở một nụ cười xinh xắn: “Con vô cùng tỉnh táo!”. Ta xoay người đối diện với đôi mắt lục bích đang chăm chú nhìn mình kia: “Hừ! Người cái tên hồ ly độc đoán này, bình thường chỉ biết ức hiếp, chèn ép ta, đừng tưởng người là sư phụ ta thì cái gì cũng phải do người quản! Ta nói cho người biết, một ngày nào đó, ta cũng muốn cho người nếm thử mùi vị sống không được, chết cũng chẳng xong! Sống mà bị cầm tù, đến đâu cũng bị kẻ khác ức hiếp!”

“Đồ nhi Nha Nha, nàng quả nhiên say thật rồi!”

“Nói nhảm! Ta đương nhiên không say, sắc lang Vương gia, đến đây, nhìn vào mắt ta đi!” Cố sức thoát khỏi bàn tay to của tên hồ ly, eo nhỏ khẽ ngúng nguẩy, ta vươn đến tên sói áo đen, hai tay nâng mặt hắn lên, ngón tay từ từ xoa xoa hết đôi lông mày anh tuấn, chiếc mũi cao rồi cuối cùng dừng lại trên làn môi gợi cảm, ta nở một nụ cười vô cùng mỉa mai hoặc xinh đẹp: “Lang Minh Thần, đừng tưởng mình có vài phần nhan sắc thì Vương Nha Nha ta sẽ coi trọng người, cái thân thể đã bị bao kẻ thương thức qua của người, ta không thèm! Nghe cho rõ đây, sau này đừng có mà tiếp tục làm phiền tỷ tỷ ta nữa, nếu không, hắc hắc, ta sẽ gặp một lần đánh một trận!”

Vừa dứt lời đám tân khách đã ò lên kinh ngạc, bàn tán xôn xao, hóa ra nữ chính khiến vương gia tu tâm dưỡng tính lại chính là cháu gái ngoại của tể tướng!!

“Nàng, tiểu yêu tinh say rượu này! Bản vương ngược lại muốn xem nàng gặp một lần đánh một trận ta như thế nào đây!”

Tránh thoát ra khỏi cái ôm của tên sói, ta lao đảo tăm tía một vòng, cuối cùng cũng dừng lại trước mặt tử y nam nhân! Không để ý đến ánh mắt của người mặc nam trang đằng sau hắn đang muốn một quyền đánh chết ta, ta nỗ lực căng mắt chống đối lại đôi mắt tím lạnh lẽo kia: “Ái chà, nhan sắc cũng thật xinh đẹp!” Không kìm lòng được liền đưa tay lên xoa xoa đôi mắt tím lạnh lùng đó: “Nhưng cũng thật đáng tiếc, nếu như ấm áp hơn một chút, dịu dàng hơn một tí, tốt bụng hơn nữa này, không nên lúc nào cũng lạnh lùng như vậy có phải càng thêm xinh đẹp không?” Nhớ đến những câu nói ác độc của hắn, ta chỉ vào khuôn mặt tôn quý của hắn mà mắng mỏ: “Nhớ cho kĩ, sau này không được gọi ta là heo nái! Nếu không Vương Nha Nha ta nhất định sẽ gọi người là bánh bao cắn dở!”

Không để ý đến nam nhân đang tỏa ra khí lạnh đến cực điểm, ta lại lao đảo nghiêng ngả, không cần thận ngã vào một vòng tay hơi lạnh lạnh, mê mang ngẩng mặt: “Nhân Thần biểu ca! Ta biết huynh thích Hồ biểu tỷ, biểu muội Nha Nha sẽ không làm kẻ thứ ba, hôn ước giữa chúng ta nên giải trừ là tốt nhất!”

Nhìn đôi mắt ngập tràn sương mù trên khuôn mặt đỏ rực lửa của nữ tử, Lâm Nhã Thần ôn nhu nói: “Nha Nha biểu muội, nàng say rồi, nghỉ ngơi chút đi...”

“Hu hu! Sao đầu ta đau thế này! Sư phụ hồ ly, người ở đâu?”

“Đồ nhi Nha Nha, vừa rồi không phải bùng bùng khí thế mắng mỏ sư phụ hay sao?”

“Sư phụ! Con đau đầu, ngực cũng đau nữa!” Ngồi dậy ôm lấy cái cổ thon dài ngay trước mắt, hai chân dài quần lầy thất lừng đầy dục vọng: “Huhu, khó chịu quá đi...”

“Nha Nha...đừng như vậy...” Hô hấp của Cô Nguyệt Lan bắt đầu càng dồn dập...

“Giúp ta được không...thực sự rất khó chịu!!” Cầm lấy tay to của hắn đặt lên khuôn mặt đỏ bừng của ta: “Ừm, thật thoải mái!”

“Nha Nha ngoan...um, đừng nghịch nữa, sư phụ mang nàng về phòng...”

“Huhu...ta không muốn về cùng người đâu...người sẽ bắt nạt ta...”

Tân khách lại ò lên một trận nữa, không ngờ cháu ngoại tể tướng lại có quan hệ mờ ám với sư phụ!

“Ng Sloan...sư phụ sẽ không làm vậy với nàng...” Ôn nhu vỗ về nữ nhân trong lòng, Cô Nguyệt Lan khẽ chạm qua đôi môi đỏ hồng, sau đó nghiêm nghị nói với chủ tọa Lâm gia đã ngây ngốc từ bao giờ: “Ông ngoại, bà ngoại, cháu sẽ có trách nhiệm với Nha Nha!”

Nhìn bóng người áo trắng hiền ngàng ôm nữ tử đi, đôi mắt lam ma mị của Lang Minh Thần ngập tràn sự đau đớn không cam tâm, chỉ cần còn có cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay...

Lãnh đạm nhìn chất lỏng trong chiếc chén, trên khuôn mặt đẹp như ngọc của Lâm Nhã Thần hiện lên vẻ mắt mất bất đắc dĩ, chẳng lẽ đã quá muộn rồi sao...

Đôi mắt tím lạnh lẽo càng trở nên âm u đáng sợ...Vương Nha Nha...ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng...

Chương 44: Bá nữ thượng cung

“Hừm, ta không say, ta vẫn muốn uống nữa, đưa rượu cho ta...um, rượu nho ngọt ngọt, ta muốn uống nữa...” Tay nhỏ ôm lấy cổ hồ ly, chân nhỏ thì gác nhẹ lên eo hần, đại não của ta bị rượu thiêu đốt khiến ta căn bản không nhận ra tình cảnh này nguy hiểm biết chừng nào!

“Bí đao lùn, xem ra nàng say cũng không nhẹ! Chân nhỏ này dám to gan ôm thắt lưng ta, uốn éo eo nhỏ mê người như vậy không sợ bị vi sư một ngụm ăn sạch nàng hay sao?” Đi vào trong phòng, đặt ta xuống giường, mồ hồ thâm hiểm đóng chặt cửa phòng lại rồi mới đến cạnh giường, bàn tay mát lạnh vuốt ve khuôn mặt đỏ bừng của ta: “Đồ nhi Nha Nha, rất khó chịu đúng không?”

“Ừm, nóng...Ta muốn cởi áo!” Mạnh bạo kéo vạt áo ra, đôi mắt mông lung mở to, tay nhỏ bé chỉ vào hồ ly đang đứng bên giường: “Ngươi...lại đây cho ta, nhanh giúp ta cởi áo...um!”

“Tiểu Nha Nha...nàng không cần nói vì phu cũng sẽ cởi sạch không còn một mảnh...” Ôm lấy eo nhỏ của ta, tên hồ ly vô sỉ khàn khàn giảng đạo: “Tiểu đồ nhi, nàng vừa rồi trước mặt nhiều người như vậy tuyên bố muốn ngược đãi ta, nàng không thể nói mà không giữ lời, nàng xem...vì sư có cần tự cởi hết để nàng hung hăng ngược đãi không?”

“Hừ, hồ ly xấu xa, coi như ngươi thức thời, đến đây...đến chỗ ta này!” Loạng choạng đứng lên, trong men say chuyển choáng ta ra lệnh: “Đến đây...để tỷ tỷ ta...um...”

Trung ra một nụ cười đầy nhân nhả, cặp mắt xanh lục nhìn chằm chằm thân thể nhỏ bé lão đạo của ta: “Đến đây, bí đao nhỏ của ta, mạnh bạo ngược ta đi...”

“Hừ...bình thường ngươi ngược ta sung sướng lắm...hừ...” Ta bày ra bộ dáng hung hăng độc ác của sơn trại đại vương: “Ngày hôm nay...Vương Nha Nha ta cũng muốn cường bạo, đúng! Ta muốn bá nữ ngành thượng cung...ngươi...cởi đồ ta cho ta...một mảnh cũng không được để lại!”

“Đồ nhi Nha Nha thân ái cầu ta...” Hần thông thả mà gọi cảm nằm trên giường, đôi mắt xanh bích không ngừng bắn ra những tia câu dẫn quyến rũ.

“Nếu Nha Nha muốn bá nữ ngành thượng cung vì sư, nào có chuyện vì sư tự mình cởi đồ?”

Cái đầu nhỏ bị rượu làm cho u mê của ta nghĩ ngợi một lúc, cái miệng nhỏ nhún nhếch nhếch lên, lắc lắc đầu nhỏ, giường đôi mất thăm dò rồi lại đâm chiêu suy nghĩ: “Hừ...ngươi nói rất đúng, um...coi như tên hồ ly nhà ngươi biết điều...lại đây, để ta cởi đồ ngươi!”

Vươn đôi tay nhỏ, nhìn hai bóng người trước mắt, sau một lúc châu đầu vào ngực tên hồ ly giờ trở...ta dùng ta...đôi mắt đen láy ám ức không cam lòng nhìn tên hồ ly bị đè bên dưới.

“Cởi như nào vậy...sao cởi mãi không ra...” Đôi mắt như hồ xanh sâu thẳm câu hồ ly chứa đầy dục vọng chuẩn bị bùng phát: “Đừng dừng lại...”

“Hic...vì sao vậy...ta chóng mặt, không cởi được...”

“Có thể xé ra...bá nữ ngành thượng cung mà...không cần phải nhẹ nhàng...” Móng vuốt hồ ly bắt lấy bàn tay núng nính của ta.

“Tiếp tục đi...hung hăng xé ra đi...”

“Đúng vậy...” Sau khi xé toạc một đường, vuốt lên làn da mềm mịn của hồ ly. “Hừm...cũng được, cũng được...da rất tốt...vừa mềm mại vừa rắn chắc vừa có độ đàn hồi...cảm giác rất tốt...nhân sắc cũng gọi cảm...ha...còn có hai quả nhỏ này, nhìn cũng thật ngon, không biết...hắc...hương vị như thế nào...”

Bị sờ đến sung sướng cõi lòng, dục hỏa của hồ ly tăng vọt tiếp tục giọng nói trầm thấp kêu gọi mê hoặc vô si: “Nha Nha...Vây thử cắn cắn xem...”

“Đúng đúng...ta thử xem sao...” Cái đầu nhỏ gục lên vòm ngực cường tráng, hàm răng nhỏ bắt đầu cắn cắn...thình thoảng còn vươn đầu lưỡi liếm liếm: “Hừm...chẳng có vị gì hết...còn không ngon bằng đùi gà...”

“Nha Nha...A...” Trong hơi thở gấp gáp, tên hồ ly đang phát dục cố nhẫn nại, giao hoát hướng dẫn: “Nha Nha...bá nữ ngành thượng cung phải mạnh bạo hơn...a...đừng chỉ cắn cắn liếm liếm như vậy...A...vật nhỏ...ta không phải đùi gà...ngoan...đừng cắn nữa...đau lắm đó! Tiểu tướng binh, rôm máu rồi!” Hồ ly đau khổ bị ta lấn qua lấn lại đầu tiên vẫn cố kìm nén, sau đó không thể chịu nổi nữa mạnh mẽ lật người đặt ta xuống dưới, đôi mắt đầy lửa nóng thiêu đốt khiến khích nhìn ta: “Nha Nha! Ngược đủ rồi đúng không? Bây giờ...cũng nên đến lượt vi sư rồi chứ...Để vi sư làm mẫu nha...thế nào mới gọi là ngược!”

“Không được...” Đôi mắt chằm chằm nhìn hần đầy nghiêm trọng: “Ngươi sẽ bắt nạt ta...”

“Không đâu...” Hân lộ ra nụ cười vô cùng dâm dăng cảm thú: “Yên tâm... vì sư sẽ rất nhẹ nhàng... nàng sẽ chỉ cảm thấy飘飘欲仙.”

“Được...” Ta yên tâm nằm xuống... “...Nhớ kĩ... hôm nay là ta ngược ngươi...”

“Được...” Hân mở to đôi mắt chăm chú nhìn. “Đồ nhi của ta...” Vừa dứt lời đầu lưỡi khéo léo mở hai khớp hàm ta ra, làn môi khẽ gợi mờ ám mà mê hoặc di chuyển đến khắp nhưng chỗ mẫn cảm trên người ta... Những chỗ khéo môi và đầu lưỡi chạm đến khiến ta vui sướng, một loại cảm giác tê dại chưa từng có xuất hiện theo từng chuyển động của hân khiến ta vừa kinh hãi vừa hứng thú! Cái miệng nhỏ nhắn không kìm được khẽ hé mở, nhưng thanh âm nổi tiếp vang lên đến chính ta nghe xong cũng phải đỏ mặt.

“Um a... Ta... không thờ được... Um a...” Muốn vươn tay đẩy tên hồ ly ra nhưng càng lúc càng ngập trong hơi say khiến ta u u mê mê, dưới sự hôn hít mãnh liệt của hồ ly ta chỉ có thể chịu đựng những khiêu khích không dứt, mỗi lần lại khiến cho người ta thêm nóng, ta vô thức khẽ kêu lên: “Um... Nóng... giúp ta...”

“Hum... Nha Nha thật nhiệt tình... đã như vậy...” Cởi ra lớp y phục cuối cùng trên người ta, ngón tay thon dài của Cô Nguyệt Lan du ngoạn trên làn da trắng mịn... cao ngất tròn trịa... tuyết mai hồng phấn... son cốt sâu thắm...

“A... dừng... rất ngứa...” Dù ta nỗ lực muốn tránh thoát nhưng trong vòng tay như gong kìm của đối phương, tay chân bị nắm chặt lại, cái miệng nhỏ nhắn bị cưỡng ép, đầu lưỡi ướt át linh hoạt của tên hồ ly không ngừng bận rộn trên người ta...

“Không cần... hồ ly khôn kiếp... buông ra...” Bàn tay nhỏ bé hung hăng đâm lên vòm ngực cường tráng của tên hồ ly, cái cảm giác như vừa lên thiên đường lại rơi xuống địa ngục khiến ta bức bách: “Không được hôn nữa! Không được liếm nữa! Hồ ly chết tiệt!! Á... khó chịu quá!” Những cái hôn không bao giờ dứt khiến ta phát điên lên, hàm răng nhỏ không ngừng cắn: “Hừ! Cắn chết ngươi, đau chết ngươi đi!”

“Tiểu Nha Nha, dám cắn ta? Đây là nàng tự gây ra...” Làn môi hung hăng hôn lên phần tròn trịa lõa lồ của ta, cái lưỡi tà ác linh hoạt không ngừng liếm lên đỉnh núi, không nhìn đến đôi mắt ướt sũng của ta đang lờm lờm, ngón tay thon dài háo sắc của hồ ly lại sờ soạng dưới hai chân ta thâm nhập thăm dò, nhìn thấy thân thể trắng như tuyết của ta dưới móng vuốt của hân càng thêm run rẩy, đôi mắt hồ ly xanh biếc càng như ma như thú!

“Ngươi gạt ta... Á... Ngươi là tên hồ ly khôn kiếp...” Không thể động đậy nằm im dưới giường, cánh hoa phía dưới bị hân trêu chọc không thôi, đầu óc vốn choáng váng càng không thể tập trung, cứng rắn cực đại không gì sánh được lại không ngừng ma sát nơi hoa khẩu, nỗi sợ hãi từ những lần trước khiến ta không tự chủ được khẽ kêu lên: “Dừng... Dừng tới nữa... Dừng tới... Ta không ngược ngươi nữa... Buông ta ra...”

“Hum... tới nay nàng phách lối như vậy, dám đùa giỡn nam nhân khác trước mặt ta, thế nào, đùa giỡn vui vẻ lắm đúng không?” Cô Nguyệt Lan nhanh chóng lấy tay đè lại người không an phận phía dưới, kéo đôi chân trắng nõn qua lưng mình, thất lưng cường tráng không kìm được bắt đầu chạm nhẹ đến viên hoa... vị rượu phảng phất khiến hân càng thêm kích động, đôi mắt đẹp mông lung kia, đóa anh đào đỏ mọng lúc nào cũng dụ dỗ hân kia, viên anh đào tròn tròn hồng hồng trên bộ ngực trắng nõn lấp ló không cách nào che lấp hết kia... Tất cả đều khiến hân không thể khống chế: “Nha Nha... Nàng đẹp quá... Nhớ kĩ, nàng là của ta! Sau này ít tiếp xúc với mấy nam nhân kia!” Vừa an ủi búp bê phúng phính đang hoang mang phía dưới vừa thẳng tiến cứng rắn vào chỗ sâu nhất...

“A... hu hu... Ngươi... cái tên hồ ly háo sắc... hu hu hu...”

“Được, được... ta là hồ ly háo sắc... ngoạn... thả lỏng...”

“Ta muốn ngược chết ngươi... hu hu ta muốn ngược chết ngươi...”

“Được được... sau khi xong việc... tùy nàng ngược... ngoạn... buông chân thêm chút nữa...”

“Hừ... không công bằng... đêm nay là ta ngược ngươi... Không phải ngươi ngược ta...” Tay nhỏ bé lại hung hăng cào cấu trên lưng hân đến xước máu, hàm răng nhỏ không kìm được cắn lên vòm ngực hân: “Vì sao chỉ có ta đau... ngươi a a...” Động thân càng ác liệt hơn...

“Um... ta muốn... cắn chết ngươi... um a... a...”

“Được... đến đây... mồm vì sư đây... để nàng cắn...” Đôi mắt lục đầy yêu thương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng không kìm được cúi đầu dán chặt lên đôi môi anh đào nhỏ, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên cánh hoa đỏ mọng: “Nha Nha... không nên cố nén lại... thoải mái kêu ra đi...”

“Hu hu... um... Cô Nguyệt Lan... Đã mấy lần rồi... mau dừng lại... nếu không... ta muốn ngược chết ngươi...”

“Đồ nhi Nha Nha... bây giờ vì sư không phải đang bị nàng ngược sao?”

“... hu hu... vậy... còn... còn bao lâu nữa... nếu không như vậy đi... ta không ngược ngươi nữa... ngươi lập tức dừng lại cho ta...”

“Không được, nếu đã ngược, vì sư phải ngược cho đủ!”

“Vậy còn... bao lâu nữa... mới... tính là đủ...”

“A... đồ nhi thân ái... giờ mới được một nửa thôi...”

“Hu hu... ta không cần... a... a... Còn tiếp tục nữa, ta sẽ ngược nam nhân khác... a... ngươi... ngươi làm gì đó... dừng nhanh như vậy a...”

“Nói...nàng muốn ngược ai...Lang Minh Thần...Bắc Ngao Liệt...hay là biểu ca Nhã Thần kia của nàng...”

“Á á...um...đừng thêm lực nữa...”

“Nha Nha...ta thật sự vô cùng yêu nàng...thân thể này...ta muốn bao lần cũng không đủ...nhớ kỹ...muốn ngược cũng chỉ được ngược ta...”

“Sư phụ...hu hu...không ngược nữa có được không...”

“Nha Nha, đừng gọi ta sư phụ!”

“Vây...vây gọi...gọi là gì?”

“Nào...gọi tên ta...”

“Um...hồ ly...”

“Không phải tên này!”

“Cổ hồ ly...”

“Cũng không phải cái này!”

“Sắc hồ ly!”

“Vương Nha Nha...có muốn vì sư tăng thêm chút lực không?”

“Cổ...a...Nguyệt Lan...”

“Ngắn một chút!”

“Nguyệt...Lan...”

“Lại ngắn hơn chút nữa!”

“Lan...lan...”

“Vương Nha Nha!”

“Um...Lan...”

“Gọi lần nữa đi!”

“Lan...”

“Um! Nha Nha! Tiểu Nha Nha đáng yêu cầu ta...để thưởng cho nàng, vì sư sẽ gắng sức ngược nàng hơn nữa...”

“A...không cần...”

Tiếng chim nhỏ vui vẻ vang vọng khắp sân Tây viện, vỗ vỗ cái đầu đau nhức, um, vì sau thân thể đau như vậy...vì sao khắp người ta...ngay đến một mảnh y phục che thân cũng không có...”

“Tiểu Nha Nha, tỉnh rồi?” Giọng nói khàn khàn đầy khêu gọi truyền đến ngay bên tai, lọt vào trong mắt ta chính là ngọc thể cao quý của hồ ly xinh đẹp.

“Ngươi...ngươi sao có thể ở đây...” Nhìn những vết cắn đầy rẫy trên ngực hồ ly lại nhìn lại mình: “Hu hu...ngươi tối qua...lại làm trò gì với ta...”

“Tiểu Nha Nha thân ái, trước phải nói rõ, tối qua là nàng ép buộc vì sư!” Thân thể lỏng lẻo của hắn lười biếng nằm trên giường, đôi mắt đầy ý cười nhìn về mắt tuyệt vọng của ta trong lòng hắn...”

“Ta...thượng ngươi...” Không thể nào, ta sao cso thể chủ động dè hồ ly ra.

“Đừng! Là Nha Nha bá nữ ngạnh thượng cung ta! Nàng xem...y phục của ta là do nàng xé rách!” Móng hồ ly xẹt qua mấy vết thương nhìn mà thấy giật mình: “Đây là do nàng làm ta bị thương...đây...đều là dấu răng nàng...là nàng cắn...tối hôm qua, vì sư bị nàng ngược vô cùng thể thảm!!!”

“Không thể nào...ta sao có thể...” Hu hu!! Ta lương thiện đáng yêu như vậy, sao có thể bạo lực như vậy!

“Hơn nữa...Tối qua Nha Nha trong cơn say đã công khai quan hệ giữa vì sư và nàng với mọi người rồi...”

“Cái gì...hu hu...không thể nào...” Trời ơi! Hình tượng thực nữ ta khổ cực xây dựng trong Lâm phủ đã bị phá hủy hoàn toàn! Hu hu! Ông ngoại bà

ngoại! Nha Nha bất hiểu, làm hai người mất mặt rồi! Cha mẹ, không ngờ con lại dấn vào vết xe đổ của hai người, trở thành trọng tâm bất quáai cho người ta lúc trả dư từu hậu!

“Thế nên. . .Nha Nha. . .nàng phải có trách nhiệm với vi sư?”

“Trách nhiệm? Người không phải nữ nhân! Ta có cái trách nhiệm gì chứ?”

“Vậy đổi lại để vi sư có trách nhiệm với nàng là được rồi! Nha Nha thân ái, sau đêm qua, nàng nghĩ còn có nam nhân khác dám yêu nàng nữa sao?”

“Ngoại trừ việc công khai quan hệ giữa ta và người ra, tối hôm qua ta còn làm cái gì nữa?”

“Hết rồi!”

“Thật mà!”

“Không gạt ta chứ!”

“Vi sư đã gạt nàng bao giờ chưa?”

“Hừ! Bây giờ người đang gạt ta!”

“Vi sư cam đoan với nàng! Thật sự không có việc gì khác!”

“Vậy là tốt rồi! Thế nhưng sao ta cảm giác như còn làm thêm những chuyện đáng xấu hổ nữa hả?”

Nhìn đôi mắt hồ ly hẹp dài mị hoặc nghiêm túc nhìn ta, ẩn bên trong đầy bí hiểm ý tứ sâu xa, chuyện say rượu tối qua của Vương Nha Nha ta tuyệt đối không đơn giản như hắn nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Viên đạn bọc đường

Kế tiếp tin tức Tử vương gia Lang quốc giải tán hậu viện mỹ nhân thê thiếp vốn đang đứng đầu bảng được bàn tán nhiều nhất, đến lượt việc đem thọ yến tể tướng, tiểu thư ngoại tôn* Lâm gia trắng trợn đùa giỡn tử đại mỹ nam trở thành tin nóng hổi oanh tạc khiến mọi người xôn xao không ngớt! (Ngoại tôn: cháu ngoại)

Theo một nguồn đáng tin cậy, thân sinh của vị tiểu thư ngoại tôn này là những nhân vật thời trẻ cũng can đảm phá vỡ truyền thống tôn triều, là những người phát ngôn đại diện cho phong trào bỏ trốn. Mà nữ nhi của bọn họ bản lĩnh còn cao siêu hơn hai bậc sinh thành, không chỉ bắt giữ nam nhân độc thân cao cấp số một Lang vương gia thành tù binh, ngay cả đến Nguyệt công tử võ công đệ nhất thiên hạ, trứ danh giang hồ cũng có mối quan hệ mờ ám phức tạp với nàng, thậm chí thái tử Bắc quốc nổi tiếng không gần nữ sắc mà lòng ái mộ với nàng ta chỉ có tăng chứ không có giảm.

Hơn nữa với mối hôn sự giữa nàng cùng biểu ca – tài tử Nhã Thần tiếng tăm lừng lẫy khắp triều đại đương thời, mọi người không ghen mà đều vô cùng quan tâm, các phường cá cược đều đặt ra cửa: ai có thể lấy được mỹ nhân. Đương nhiên phần thắng lớn nhất chính là Nguyệt công tử, thứ hai là Lang vương gia, sau đó là tăng băng đến từ Bắc quốc, tỉ lệ cược thấp nhất chính là vị biểu ca đáng thương!

Đồng thời vị tiểu thư Lâm gia kia cũng bị nữ nhân từ thiếu phụ ba mươi cho đến thiếu nữ cập kê mười ba tuổi đồng loạt ghen ghét thóa mạ. Các nàng không thể tin được, cũng thể chấp nhận được, một người nghe đồn nhan sắc như heo nái, chẳng có gì đặc biệt, chỉ biết ăn với ngủ, nữ nhân gì mà trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi làm sao có thể độc chiếm sự ái mộ từ bốn vị rùa vàng đỉnh cấp thiên hạ kia. Nếu không vì ngại thế lực Lâm gia trong triều thì các vị nữ sĩ này rất có gan tới cửa Lâm gia tuyên chiến, khiến cho cái ả hồ ly tinh kia phải ngọc nát hương tan mới hả.

Nói tóm lại, vị Vương nha nha tiểu thư này đã triệt để trở thành tâm bia cho người dân Lang quốc chỉ trích, trở thành điển hình xấu cho kết quả giáo dục của cha mẹ.

Tên hồ ly trắng ngồi trong đình mát, vừa nghịch ngợm chiếc chén ngọc trong tay vừa ngắm nhìn nữ nhân trắng nõn bên cửa sổ đang phiến muộn không dứt ngắt cánh hoa.

“Đồng ý. . .không đồng ý. . .” Từng cánh hoa xinh đẹp cứ dần dần rơi xuống mặt đất, tuy rằng cả một khoảng rộng đã phủ đầy cánh hoa nhưng ta vẫn không muốn ngừng ngắt: “Đồng ý. . .không đồng ý. . .hu hu. . .sao lại là đồng ý tiếp vậy?” Ném cuống hoa xuống đất, ta không từ bỏ ý định muốn ngắt thêm bông nữa: “Đóa vừa rồi không tính. . .thêm một lần nữa. . .đồng ý. . .không đồng ý. . .”

“Tiểu Nha Nha từ lúc nàng tỉnh giấc đến giờ đã bứt cánh hoa đến hơn nửa ngày, không thấy mệt hay sao?” Mang theo nụ cười mằn nguyện đắc ý, tỏ rõ vẻ thắng lợi đáng ghê tởm, mỡ hồ tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Dù ngắt đến bao nhiêu đi nữa cũng không thể thay đổi sự thật, chuyện tối qua, không cần nói cũng biết toàn bộ người trong kinh thành đã tường tận. Huống hồ vì sự trước mặt mọi người tại thọ yến đã hướng ông ngoại nàng cầu thân, vì danh tiết của nàng, ông ngoại bà ngoại nhất định sẽ đồng ý.”

“Hừ, ta không tin.” Tiếp tục tàn phá bông hoa nhỏ trong tay, không thể nào, sao có thể đồng ý được? Ông trời ơi, Vương Nha Nha ta cùng lắm chỉ say rượu làm loạn có một lần thôi, ta là đứa trẻ luôn biết làm vui lòng mọi người, một đứa trẻ ngoan như vậy sao người lại đối xử tàn nhẫn với ta như vậy.”

“Tiểu đồ nhi, thôi bỏ đi, ngắt nhiều hoa như vậy cũng vẫn là đồng ý thôi. Trên trời đã định chúng ta nên duyên nên phận.” Nhìn vẻ mặt thất vọng không cam lòng của ta, mỡ hồ thở nhẹ một tiếng, chậm rãi đi đến bên cạnh kéo ta ôm vào lòng: “Nha Nha, vì sự yêu nàng thương nàng, nàng không không hải lòng điểm nào nữa?”

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuyệt sắc đang chăm chú nhìn ta, ẩn trong từng làn môi khoe mắt đều là biết bao dịu dàng say đắm nói không nên lời, đôi mắt lục bích thâm tình chân thành nhìn ta đến mê người. Ngơ ngác bị hấn ôm, trong đầu ta u mê, đúng vậy! Hồ ly đẹp như vậy, ta còn không hải lòng chỗ nào chứ?

“Nghĩ thông suốt rồi phải không?” Hơi xiết nhẹ vòng tay ôm ta sát vào trong lòng, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng mon trón ta: “Theo vì sự, không lo ăn lo mặc, toàn bộ Huyền Nguyệt sơn trang đều là thiên hạ của nàng, nàng nói một không ai dám cãi hai, còn ta là nam nhân của riêng nàng, không phải quá tốt rồi sao?”

“Không phải, Huyền Nguyệt sơn trang là thiên hạ của người, trong trang, người không cho phép ta nói chuyện với nam nhân khác, không cho ta một mình ra ngoài chơi, lại còn ngày nào cũng gò bó ta, không để ý xem ta có đồng ý hay không đã chà đạp ta hết lần này đến lần khác, nếu ta gả cho người, sau này ta không còn tự do gì nữa.” Nghĩ đến cuộc sống bị thảm sau này ta lại càng thêm kích động, rơm rớm nước mắt: “Ta đã bị người ngược đã tám năm rồi, chẳng lẽ còn muốn cả đời còn lại của ta bị hủy trong tay người sao?”

“Nha Nha, nếu vì sự không trông coi nàng, bảo vệ nàng, nàng nghĩ lại xem sẽ như thế nào? Nếu theo tên Lang Minh Thần kia, chỉ cần ứng phó với đám ong bướm của hắn, nàng có chịu nổi không? Gả cho cái tên Bắc Ngao Liệt kia, nằm bên cạnh khối băng như hắn, nàng nói xem có thể ngủ yên ổn được hay không? Còn cái tên Nhã Thần biểu ca của nàng nữa, nếu chọn hắn, nàng sẽ phải chung chồng cùng với Hồ Yên Nhiên kia, nàng nói xem, nàng nguyện ý không?” Ôm chặt vào lòng thân thể nhỏ bé đang nước mắt lưng tròng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn kia lên, Cổ Nguyệt Lan tiếp tục thuyết phục: “Vì sự sẽ không như vậy, ta yêu nàng, chiều nàng, khi nàng không vui có thể đánh ta, mắng ta, nữ nhân khác dám mon men đến gần ta sẽ một chưởng đánh à ta bay đi, thân thể ấm áp này lúc nào cũng có thể làm ấm giường cho nàng, vì sự đảm bảo, sau này ta sẽ ít ghen hơn, sẽ quan tâm nàng hơn, chỉ cần nàng nguyện ý theo vì sự, ta sẽ cùng nàng đi đến tận chân trời góc biển được không?”

“Vậy tiểu Bạch Thái nữa? Nó là tiểu đệ của ta, không thể thiếu nó được.”

“Được.” Khoe môi hoàn mỹ hơi nhếch, có hơi chút ghen tuông nổi lên trong mắt: “Chúng ta mang theo cả hồ ly béo đó nữa.”

“Thật không, người không gạt ta chứ?” Lời nói như viên độc dược bọc đường này nghe có vẻ rất hấp dẫn! Dùng tay lau lau hết những giọt nước mắt trên mặt, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn vào đôi mắt lục bích vô cùng chân thành của đối phương! Hừm, có vẻ là thật! Nhưng nhưng lời hứa của hồ ly giáo hoạt này xưa nay tỉ lệ đáng tin vô cùng thấp.

“Vô cùng thật lòng!” Vừa nói xong lại ôm lấy ta, thổi khí bên tai, làn môi càng ghé sát lại: “Nếu vì sự làm trái nhưng lời này, sẽ phạt ta cả đời làm nô lệ của nàng được không?” Vuốt hồ ly lại vuốt ve khuôn mặt ta, đôi môi gợi cảm lại nhẹ nhàng dán lên môi ta, đầu tiên là dùng đầu lưỡi ôn nhu liếm nhẹ, sau đó hoặc nông hoặc sâu mút vào mút ra, vừa liếm mút vừa cắn nhẹ. Hừm, cái cảm giác choáng váng tê dại đầu óc tối qua lại xuất hiện, có điều lúc này đây lại càng thêm mạnh mẽ, ta cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Thân thể hồ ly đã nóng rần lên, giọng nói khàn khàn trầm thấp không ngừng mê hoặc bên tai ta: “Nha Nha, đồng ý làm thê tử của ta được không?”

“Vâng!” Ta bị tên hồ ly dỗ ngon ngọt đến mức đàn độn, đại não hoàn toàn mất đi phản ứng, lý trí đã treo ngược trên cành cây thót lên một câu khiến ta phải hối hận cả đời: “Được, ta đồng ý với người!”

“Nếu đã đồng ý rồi thì không được chần chừ đổi ý nữa nha! Tiểu Nha Nha thân yêu, đã vậy, hắc hắc, nàng hãy chờ bị vì sự ngược đến không còn mảnh xương nào đi!”

“Hả, ta đồng ý với người cái gì vậy?” Nhìn vẻ cười xấu xa của hồ ly trắng ta bạo lực đánh vào đầu mình, hic hic, vừa rồi ta lại làm cái gì vậy, lại nói cái gì nữa rồi?

“Nha Nha nàng vừa đồng ý làm thê tử của vì sự. Nàng không thể quên ngay được chứ!”

“Thật không? Sao ta lại không nhớ ra vậy?”

“Vương Nha Nha, lẽ nào nàng muốn đổi ý? Hừ, vậy đừng trách ta không khách khí.”

“Rồi, rồi, rồi, ta nhớ rồi, ta nhớ rồi, người đừng ép buộc nữa!”

“Nhớ đó, đợi lúc gặp ông ngoại bà ngoại, hỏi quan hệ giữa chúng ta là gì, nàng phải nói chúng ta lưỡng tình tương duyệt, tâm đầu ý hợp, kiếp này không phải vì sự nàng không lấy!”

“Chuyện này, gạt người là không tốt! Huống hồ, bọn họ là ông bà ngoại của ta, càng không nên nói dối.”

“Tiểu đồ nhi, đây là sự thật, sao lại là nói dối được?”

“Nhưng chúng ta đâu có tâm đầu ý hợp! Ta cũng không có ý không phải là người không lấy!”

“Nha Nha thân yêu, nàng vừa nói gì, nói lại lần nữa xem!”

“Ừm, sao người lại hôn ta!”

“Ai bảo nhất quyết không chịu thừa nhận! Tiểu Nha Nha, nào, hôn thêm cái nữa!”

“Không thêm, ta sẽ nói, ta sẽ nói với họ, được chưa hả?”

“Tốt, bí đao nhỏ, quả nhiên rất ngoan!”

Nhấn nhẹn bị hồ ly xoa đầu, đợi đến Hồng Môn yến, ta phải đối phó thế nào đây?

Xuyên qua nhiều tán cây xanh tươi chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, những cánh hoa đào lơ đãng trôi theo dòng nước, chim nhỏ riu rít liu lo trên cành, cảnh sắc mỹ lệ như vậy những tâm trạng ta ai oán bị thương đến cực độ. Mang theo tâm trạng bất an thấp thỏm, nhìn thấy nha hoàn bên cạnh ta trong mắt đầy những tia tò mò kì quái, người ta lại càng thêm căng cứng, sau mấy lần kháng nghị vô hiệu chỉ đành mặc tên hồ ly không biết xấu hổ kia hiên ngang lăm liết kéo tay ta đến sảnh chính.

Tại phòng ngoài thấp thỏm chờ một lúc, mang theo tâm trạng bi tráng lên núi đao xuống biển lửa, ta ngẩng cao đầu, ưỡn ngực thẳng lưng, hic! Vương Nha Nha, cái gì đến rồi sẽ đến, nếu đã như vậy cứ mặc phong ba bão táp mà chống đỡ vậy!

Nhìn ngoại công trên ghế chủ thượng vẻ mặt đầy cổ hủ nghiêm trọng, bà ngoại thì lo lắng không yên, lại nhìn mẫu thân mỹ thân ngồi hai bên đang cúi đầu xấu hổ, được vương lão cha thì nghiêm nghị, cậu mợ thì thần sắc đầy nghiêm trọng cùng với vẻ mặt không cam lòng của tiểu mợ thanh lâu, Mẫn Kiều tỷ tỷ hung ác nhìn ta đầy oán hận, Lệ Kiều xinh đẹp thì nhìn ta với ánh mắt cười cợt, còn có Yên Nhiên tỷ tỷ mang theo nét mặt không giấu được vẻ đắc ý cùng biểu ca tài tử hơi ẻo oải buồn bã, mà mỹ nhân biểu ca vẫn luôn hồ hởi tự nhiên lại trưng ra nụ cười tuyệt mỹ, nhiệt tình bắt chuyện với ta: “Nha Nha biểu muội, muội đến rồi!”

“Hi hi, đúng vậy, Nhã Hiền biểu ca, huynh đến rồi đấy à?” Bị giọng nói chào hỏi thánh thót của mỹ nhân biểu ca điểm danh khiến ta thụ sủng nhược kinh (=được sủng mà sinh ra sợ hãi)

“Khụ khụ!” Dưới tiếng ho khan tận lực của mợ, ông cậu văn nhả của ta nhìn về phía ngoại công bảo thủ: “Cha, nhân lúc mọi người đều ở đây, chuyện xảy ra tối qua, người nói nên giải quyết thế nào mới tốt?”

“Đúng vậy, cha, Lâm gia chúng ta là danh gia vọng tộc, Nha Nha đúng là rất ngoan, nhưng tối qua con bé làm ra những chuyện như vậy thật không xứng đáng làm thê tử của Nhã Thần nhà ta!” Bà mợ xuất thân danh môn phóng ánh mắt vô cùng bất mãn về phía ta: “Bối vậy Nhã Thần cũng không muốn cưới nàng vào nhà.”

“Ông nội, Nha Nha biểu muội là hôn thê của cháu, sao có thể dễ dàng thay đổi!” Biểu ca luôn mang theo nét mặt ôn thuận như ngọc lại phảng phất nét ưu thương nhưng khi nói ra thì kiên định không gì sánh được: “Bất luận thế nào, cháu cũng sẽ không bỏ từ hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bụi trần lắng đọng

Bà nội trầm giọng nói với đứa cháu trai: “Đừng tưởng bà nội già rồi nên không biết, chuyện giữa cháu và Yên Nhiên ta đã biết tường tận! Yên Nhiên cũng là con nhà gia giáo, lại là biểu muội của cháu, nếu đã làm ra chuyện như vậy thì nên có trách nhiệm với nàng! Hôn sự giữa cháu và Nha Nha bị hủy là điều không tránh khỏi, sau này phải đối xử tốt với Yên Nhiên!”

“Bà nội, không phải như vậy! Cháu... cháu...” Sự thật cuối cùng vẫn là sự thật, đối mặt với chỉ trích, Lâm Nhã Thần cực lực vì chính mình mà đấu tranh: “Cháu sẽ có trách nhiệm với Yên Nhiên, thế nhưng, Nha Nha là thê tử đã đính ước với cháu, sao có thể nói từ hôn liền từ hôn được?” (mk cả nhà rút dép ra phi hộ em cái, k chấp nhận được =!!!=)

“Nhã Thần! Nem công chả phượng sao có thể cùng hưởng một lúc? Nếu như cháu muốn phúc phận tam thê tứ thiếp, bà nội sẽ là người đầu tiên phản đối. Năm đó cha cháu vì nhất thời phạm sai lầm nên mới khiến mẹ cháu suốt đời phải đau khổ! Nếu cháu đã có Yên Nhiên, ta nhất định không thể gả Nha Nha cho cháu!”

“Biểu ca! Trước đây không phải huynh đã từng thề non hẹn biển với muội hay sao, nói sẽ chỉ yêu mình ta mà thôi? Huynh nói qua thò yển nhất định sẽ hủy hôn ước với nàng, lấy ta vào cửa, lẽ nào đều là dối gạt sao?” Đôi mắt xinh đẹp đầm lệ đầy oán trách: “Từ nhỏ đến lớn Yên Nhiên đều thầm mong sẽ được làm thê tử của biểu ca, biểu ca, huynh không được bỏ rơi muội như vậy!”

“Yên Nhiên tỷ tỷ, tỷ đừng kích động, Nhã Thần biểu ca thực sự chỉ thích mình tỷ thôi.” Nhìn biểu hiện đau thương bi phần của Yên Nhiên, ta tự dung thấy áy náy: “Tỷ yên tâm, ta sẽ không lấy biểu ca đâu!”

“Hừ! Dù do người, người là đồ nữ nhân xấu xa! Do người mà biểu ca mới thay lòng đổi dạ, ta muốn đánh chết người...”

“Muốn đánh đồ nhi của ta sao? Người muốn tự tìm cái chết phải không?”

“Á, Yên Nhiên, cháu sao vậy, đừng dọa ta, mau tỉnh lại. Em rě, đệ mau lại đây xem con bé bị sao vậy?”

“Không sao cả? Có điều” Phụ thân ta hơi dăm chiêu nhìn Lâm Nhã Thần rồi lại nhìn nữ nhân đang không ngớt lo lắng kia: “Cháu ấy mang thai, chúc mừng chị dâu, chị được lên chức bà nội rồi đó.”

“Không thể nào, sao có thể như vậy được!” Lâm Nhã Thần mặt tái nhợt, người cứng ngắc nhìn nữ nhân đang hôn mê trên mặt đất kia, lăm bắm một cách vô thức: “Mang thai? Không thể nào?”

“Ái chà! Tiểu thư xinh đẹp của phủ tướng quân nhà người ta bị người vui hoa dập liễu đã trương bụng ra thế kia, không ngờ đường đường là trạng nguyên lại bội tín cơ đấy!”

“Phán Phán muội muội, Nhã Thần là con ta, người cùng lắm chỉ là một tiểu thiếp mà thôi, chuyện của nó không đến lượt người xen vào!”

“Tỷ! Hừ! Đúng là chó cắn Lã Động Tân, không biết phân biệt tốt xấu, xem ra muội muội đã phí hoài lòng tốt rồi!”

“Có thời gian thì hãy lo nghĩ chuyện hôn sự của hai nữ nhi nhà người đi! Cứ kén cá chọn canh mãi rồi cũng hoa tàn bướm lượn mà thôi!”

“Tỷ tỷ, sao lại trù ẻo nữ nhi nhà ta như vậy? Hai đứa nó tuy là con của thê thiếp nhưng chẳng phải vẫn là huyết mạch của Lâm gia hay sao?”

“Năm đó nếu không phải người dùng thủ đoạn hạ lưu đê tiện, cha Nhã Thần sao có thể cưới người vào cửa?”

“Tỷ tỷ, đừng khinh người quá đáng, ta cũng biết hơn chục năm qua, tỷ vốn không vừa mắt với ba mẹ con ta rồi!”

“Hi hi, hai mẹ, đều do Nha Nha không tốt, hai người đừng vì vậy mà làm tổn thương lẫn nhau.”

“Hừ, cũng đều tại người hết, nếu người không phải dùng thủ đoạn dụ dỗ nào đó, Mẫn Kiều nhà ta đã có thể nên duyên với Nguyệt công tử rồi!”

“Tiểu tử tử, Nguyệt Lan đối với Nha Nha nhà ta là một lòng một dạ sâu đậm, tử không nên ăn nói lung tung!”

“Ta ăn nói lung tung? Mẫn Kiều nhà ta xét về nhân phẩm hay khí chất đều ăn đứt nha đầu nhà người, chỉ cần là nam nhân bình thường đều sẽ chọn nữ nhi nhà ta.”

“Lâu Phán Phán, người có tư cách gì đánh giá nữ nhi nhà ta, năm đó người chẳng qua chỉ là một nữ nhân thanh lâu, so về thủ đoạn, Nha Nha nhà ta còn kém xa người là đằng khác!”

“Muội phu*, dù sao ta cũng là tiểu tử* của muội, sao muội lại có thể vô lễ phạm thượng như vậy?” (Muội phu = em gái của chồng, tiểu tử = chị dâu)

“Nữ nhi nhà ta đâu phải để người tùy tiện phán xét! Người không được phép mắng con bé!”

“Ta cứ mắng đấy, nó không chỉ đoạt người trong lòng của nữ nhi nhà ta, lại còn làm ra cái hành vi thất tiết mất mặt như vậy, người xem nó chẳng phải là một tiểu hồ ly hay sao?”

“Lâm tiểu phu nhân, người dám mắng đồ nhi của ta lần nữa không? Có tin ta khiến người sống không được chết cũng chẳng xong hay không?”

“Người? Người? Người muốn thế nào? Nữ nhi nhà ta có chỗ nào không tốt? Vì sao người hết lần này đến lần khác chỉ xem trọng nha đầu chẳng có chỗ nào tốt đẹp kia?”

“Nữ nhi nhà người tốt hay xấu cũng chẳng liên quan đến ta? Biết điều thì đừng để ta nghe thấy người nói bậy bạ về Nha Nha, nếu không ta sẽ khiến hai nữ nhi nhà người vĩnh viễn cũng không thể gả đi được!”

“Im lặng hết cho ta, nhao nhao ồn ào như vậy còn ra thể thống gì! Nhã Thần, người trước đưa Yên Nhiên về phòng, không được để nàng chịu đả kích thêm nữa! Nha Nha, cháu đến đây!” Bà ngoại phúc hậu hiền lành kéo ta đến bên cạnh: “Nha Nha, cháu nói đi, cháu có phải thật lòng yêu thương Nguyệt công tử hay không?”

“Chuyện này á...cháu...hắn...cháu...”

“Bà ngoại, Nha Nha dễ thẹn thùng, để cháu giải thích vẫn hơn!”

“Không cần, ta muốn nghe Nha Nha trả lời!”

“Cháu...” Nhìn nụ cười nhếch mép tà ác đầy ý uy hiếp của tên hồ ly, ta đành nghĩ một đằng trả lời một nẻo: “Thích!”

“Mẫu thân, Nguyệt công tử đối với Nha Nha là thật lòng, người hãy thành toàn cho hai đứa đi!”

“Nha Nha, nào, không cần căng thẳng, nói bà ngoại nghe, cháu có nguyện ý gả cho Nguyệt công tử hay không? Có bà ngoại ở đây, nếu cháu không muốn, không ai có thể ép buộc cháu.”

“Hừ, bị người ta ăn sạch rồi còn không lấy hấn thì lấy ai?” Nghe cha Được vương nói móc, ta vốn đang cúi gằm mặt lại càng cúi thấp hơn.

“Cháu...” Hai luồng sáng lục bích vèo vèo bắn tới, tim ta đập mạnh một trận: “Cháu nguyện ý...”

“Thực sự nguyện ý?”

“Vâng...”

“Được, đã như vậy, ngày hôm nay sẽ do ta làm chủ, chờ sau khi Nha Nha cập kê sẽ chọn một ngày lành để hai đứa thành thân! Về phần Nhã Thần và Yên Nhiên, nếu ván đã đóng thuyền, vậy hãy hủy hôn ước giữa Nhã Thần và Nha Nha đi! Còn Mẫn Kiều và Lệ Kiều, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không thể ngây ngốc mãi ở nhà được, ngày mai ta sai bà mối tìm xem có nhà nào môn đăng hộ đối, lão gia, người thấy thế nào?”

“Chuyện trong nhà do phu nhân làm chủ, phu nhân muốn thế nào thì xử lý vậy đi!” Dưới ánh mắt dịu dàng nhưng vô cùng lợi hại của bà ngoại, ông ngoại bảo thủ nhưng sợ vợ đương nhiên không dám nói một tiếng phản đối nào!

Nhìn thấy tất cả đã quyết định xong xuôi, dưới chỉ thị của bà ngoại, tất cả mọi người đều cáo lui. Đi ra cửa phòng, nhìn bầu trời vốn tươi sáng là vậy lại từ đâu bay đến một đám mây đen, hôm nay, đúng là xui xẻo tới số rồi sao?

“Ầm ầm! Ầm ầm!” Tiếng sấm đình tai nhức óc như khuynh đảo cả kinh thành, từng tia sét chớp điện trên bầu trời đen kịt càng khiến người ta thêm sợ hãi.

Bởi tên hồ ly đã bị mẫu thân mỹ nhân và cha Được Vương kéo đi giáo dục đạo đức với luân lý trước hôn nhân, ta chả mấy khi được tự do tự tại dựa bên cửa sổ, một tay chống cằm, một tay thò qua cửa sổ hứng những giọt mưa tầm tã, nhìn màn mưa xối xả, tâm trạng phiền muộn cũng phần nào vơi đi.

Lẳng lẳng dựa vào ta, cặp mắt đen tròn vo của tiểu Bạch Thái chăm chú nhìn ta buồn chán, thỉnh thoảng thè lưỡi liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của ta.

“Vật nhỏ, thấy đáng vẻ hài lòng của nàng, bản vương thật muốn đánh nàng một trận nên thân.” Hắc y nam nhân đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ khiến ta sợ đến phát run định rút tay lại thì đã không kịp: “Ghoan, đừng lui lại, để ta ôm nàng!”

“Hi hi, Lang vương gia, tới tận bộ sao? Tuy rằng bước đi trong mưa cũng rất lãng mạn nhưng mưa to như vậy sao đến một cái ô cũng không mang theo?” Cố sức muốn rút tay lại nhưng lực giữ tay ta càng lúc càng mạnh! Nửa thân trên đã bị kéo nhào ra ngoài cửa sổ, mưa lớn rơi tí tách trên khuôn mặt ta!”

“Chi chi!” Tiểu Bạch Thái phần nộ kêu nhỏ với hắc y nam nhân, móng vuốt nho nhỏ cào cào ống tay áo ta, hàm răng nho nhỏ cắn chặt váy áo ta, nỗ lực muốn kéo ta vào.

“Lang Minh Thần, người bỏ ta ra!” Hàm răng hung hăng cắn bàn tay nhỏ bé, ngay sau khi hấn cắn ta đến đau buốt mới chịu nhả ra, ta lập tức rút bàn tay bị hấn cắn đến đỏ bầm lên, vừa định đóng hai cánh cửa lại thì bị hấn nhanh như cắt ngăn cản lại.

Thấy ta tránh né, nét mặt vốn không vui của Lang Minh Thần càng thêm âm u xám xịt, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại: “Sao nàng dám đồng ý gả cho tên Cổ Nguyệt Lan chết tiệt kia?”

“Cái gì mà dám hay không dám!... Ta muốn thành thân, vốn là chuyện thuận theo lẽ tự nhiên, có gì to tát đâu?” Nhìn nam nhân khủng bố trước mặt đã tức đến cực điểm, hồ ly sư phụ lại không có ở đây, trong tình cảnh này, một nữ nhân yếu đuối như ta nên cẩn thận đối phó thì hơn.

“Tiểu yêu tinh, vì sao? Vì sao lại đồng ý gả cho hấn?” Đôi mắt lam hẹp dài luôn cao ngạo tự đắc giờ đây lại tràn đầy đau đớn, thân thể đầm mưa ướt sũng bị thương nhào qua cửa sổ, khuôn mặt hơi lún phún râu mặt mệt mỏi nhưng kiên định nhìn ta, từng câu từng chữ chưa xót không gì sánh được: “Nói cho ta biết, vì sao lại chọn hấn? Không phải nàng vốn dĩ không yêu hấn sao?”

“Ai nói ta không yêu hấn?” Nhìn thân thể cao to run run trong mưa của hấn, để tránh sau này đêm dài lắm mộng, ta đành phải cứng rắn: “Sư phụ cũng biết ta yêu hấn, nếu như ta thật sự muốn lấy chồng, hấn là người phù hợp nhất?”

“Người phù hợp nhất?” Đôi mắt hẹp dài càng tấm tối âm trầm, si ngốc nhìn ta, bừng tỉnh sau một lúc mắt hời lại thì thảo tự hỏi: “Nàng chưa từng từ chối nhận ta một lần, sao biết ta không thích hợp với nàng?” Yên lặng dùng bàn tay to lạnh giá lau nhẹ những giọt mưa trên mặt ta, làn môi gọi cảm khẽ nhếch lên một nụ cười đau khổ: “Nha Nha, nói cho ta biết, vì sao không chọn ta?”

“Cái này thì...haha...vương gia! Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, muốn nói nguyên do, Nha Nha ta cũng không lý giải được.”

Chương 47: Lang Vương đau lòng

“Thật không?” Đau đớn chậm rãi nhắm đôi mắt lại, dần dần kéo ta ngã sát vào ngực, kéo tay ta đặt lên tim hân: “Vật nhỏ, nàng biết không? Ta thật sự rất khó chịu, khó chịu đến mức không thể thở được. Nếu nàng không cần ta, chỗ này sẽ không tiếp tục đập nữa.”

“Lang Minh Thần! Ta chưa bao giờ đồng ý với người bất cứ việc gì!” Nước mưa rơi xuống dọc theo mái tóc ướt đầm của hân, lướt qua khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ như điêu khắc, khuôn mặt tái nhợt trong bóng đêm càng khiến người nhìn thấy phải giật mình sợ hãi: “Mưa to như vậy, người đi đi!”

“Đi?” Ánh mắt lam sâu thẳm khóa chặt vào ta, đôi tay thon dài mơn trớn đôi lông mày đang nhíu lại của ta rồi tiếp tục lướt xuống mặt, giây phút da thịt chạm nhau ta cảm giác tay hân không ngừng run run, hung hăng nắm lấy cằm ta, hân bỗng nhiên hét to một tiếng, trong tiếng nghẹn ngào hỗn loạn còn ẩn chứa nỗi thống khổ: “Tiểu yêu tinh, nếu phải xuống địa ngục ta cũng sẽ không buông tay! Bởi vậy đừng ép ta, đừng ép ta ra tay!”

“Lang Minh Thần! Người là đồ tiểu nhân đê tiện! Người nói xem, người ngoài việc đe dọa ta thì còn làm được cái gì nữa?” Vùng vằng hất móng vuốt sói trên mặt ta xuống, bao nhiêu nỗi uất ức trong lòng bộc phát, ta mắng âm lên: “Vương Nha Nha ta nói cho tên sói mặt lam nhà người biết, ta sắp thành thân rồi, nếu người tiếp tục đến làm phiền ta đó chính là dụ dỗ gái đã có chồng! Chuyện hồng hạnh vượt tường ta nhất định sẽ không bao giờ làm, bởi vậy ta sinh gia là người nhà họ Cổ, chết cũng là ma nhà họ Cổ! Sau khi thành thân ta sẽ cùng sư phụ ngay lập tức về Huyền Nguyệt sơn trang, người đường đường là Vương gia nên đền đáp tổ quốc, làm nên một sự nghiệp lớn, như vậy mới có thể lưu danh thiên cổ để hậu nhân ca ngợi!”

“Tiểu quỷ quái! Nói đủ chưa?” Bàn tay dần dần nắm chặt, móng tay cắm chặt vào da thịt, Lang Minh Thần cố nén dục vọng muốn đánh cho thân thể trắng nõn kia một trận.

“Người muốn thế nào?” Nhìn chút máu chảy từ lòng bàn tay hân, ta tốt bụng nhắc nhở: “Tay người bị thương rồi cần phải băng bó lại!”

“Vương Nha Nha!! Nàng không cần phải chuyển sang chủ đề khác!” Thân thể trong mưa không ngừng run run, chậm rãi nhắm mắt rồi lại mạnh mẽ mở lớn, đôi mắt xanh âm đậm u ám: “Cứ cho là nàng đã gả cho hân ta cũng có cách để hai người không ra khỏi kinh thành! Đến lúc đó bản vương sẽ dùng quyền lực chiếm đoạt nàng lại!”

“Lang Minh Thần! Người đúng là điên rồi, đường đường là vương gia một nước lại làm ra loại chuyện đoạt thê từ của người khác, người không thấy xấu hổ hay sao?”

“Điên? Ha ha! Ta đúng là điên rồi!” Đôi mắt xanh chăm chú nhìn vào ta, hoảng hốt mà trống rỗng rồi lại đau đớn giương đôi lông mày nói ra những lời như thể rất bình tĩnh nhưng cũng đầy lạnh lùng thấu xương: “Nếu như không có được nàng tất cả những việc ta làm liệu có ý nghĩa gì?”

“Lang Vương gia! Chuyện này, người bình tĩnh một chút được không? Có chuyện gì ngày mai lại nói được không?!” Nhìn nam nhân bị làn mưa lạnh bao phủ toàn thân, dù trái tim có sắt đá đến đâu ít nhiều cũng bị mềm yếu.

“Ngày mai!” Trong đôi mắt xanh chợt xoẹt qua một tia xảo quyệt: “Hừ, vì sao phải đợi đến ngày mai, ta nói cho nàng biết nếu nàng dám thành thân ta tuyệt đối sẽ huy động cấm quân để nàng muốn gả đi cũng không được!”

“Lang Vương gia! Đêm khuya tới chơi không biết có việc gì không?” Giọng nói lạnh nhạt truyền qua màn đêm mông lung, ta vừa ngẩng đầu đã thấy cách đó không xa nam nhân áo trắng phiêu diêu như thần tiên đang cầm ô bước tới, trong làn mưa càng thêm huyền ảo, khuôn mặt hoàn mỹ như ngọc lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt tựa như ta và mỡ lang đang hẹn hò qua song cửa sổ.

“Sư phụ, người đã về rồi, ta...?” Nhìn trong đôi mắt lục hẹp dài của hồ ly lóe lên sự ghen tuông, ta mở to mắt, làn môi phấn hồng nhanh nhẩu biện minh: “Chuyện này, Lang vương gia chỉ là tiện đường đi qua đây thôi.”

“Phải không? Khá khen cho cái ‘tiện đường đi qua’, trong thời tiết như này đúng là đã khổ cho vương gia rồi!” Chậm rãi tiến về phía chúng ta, khóe miệng nhếch cười trào phúng: “Đã không còn sớm nữa, vương gia còn không mau đi đi? Cần thận tổn thương đến ngọc thể!”

“Đúng vậy, vương gia, người mau đi nhanh đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!” Nhìn nụ cười càng ngày càng mỹ lệ đến đáng sợ, cả người ta càng thêm rét run mất!

“Hừ! Vật nhỏ nàng sợ cái gì?” Đôi mắt lam nhìn ta si ngốc, lửa ghen tuông đổ kị như bùng phát tiện đà gùm gùm liếc nam nhân áo trắng ung dung thư thái: “Tên hồ ly xảo quyệt này sao tốt bằng ta?”

“Vương gia, Nha Nha là vị hôn thê của ta, hôn lễ của chúng ta đã định vào ngày mười tám tháng sau, đến lúc đó nhất định sẽ mời vương gia đến uống chén rượu mừng!”

“Vậy thì sao! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép! Nếu muốn tranh đoạt, ta cũng sẽ đoạt lại nàng ấy, chỉ cần ta ra tay nàng nhất định sẽ là của ta!”

“Hi hi, hai vị, mưa to như vậy không bằng một người về phòng, người kia hồi phủ có được không?” Nhìn hồ ly xinh đẹp cùng với sắc lang tiều tụy, ta chậm rãi nói: “Nếu như thật lòng yêu ta thì nên vì danh tiết của ta mà suy nghĩ, ngày mai hai người vẫn nên tìm một nơi hoang vu vắng bóng người, cùng nhau ngồi xuống bàn luận cẩn thận được không?”

Sắc lục như cỏ như không tỏa ra hơi lạnh cùng sắc lam rực lửa nóng nhìn về phía ta, dưới tình huống dựng tóc gáy như vậy, ta vẫn giương cao nụ cười đáng yêu xinh xắn, cái mồm nhỏ nhắn liến thoắng: “Sur phụ, vương gia, thấy ý kiến của ta thế nào?”

“Được! Vật nhỏ, ta đồng ý với nàng!” Nhiên rằng nghiêng lợi không cam lòng nhìn ta chăm chăm, thân thể cao lớn thuận đà bay vọt, nhanh chóng biến mất trong mưa!

Nhìn bóng người cao lớn nhanh chóng biến mất trong mưa, ta tránh xa ánh mắt xanh lục đang bắn ra những tia đáng sợ, chuyện ngày mai để sau hãy tính...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hai vị mỹ nhân văn võ

Thường nói sau cơn mưa thời tiết luôn tươi đẹp, nhìn bầu trời xanh ngắt bất tận không một gợn mây, thỉnh thoảng có đàn chim nhận chao lượn ngang qua, ta mặc một bộ quần áo màu phấn lục cùng với tiểu Bạch Thái đang ở bên bờ sông bốn bề non xanh nước biếc, cảnh đẹp mê người nhắm nháp mứt kẹo mà tên hồ ly đã chuẩn bị cẩn thận cho ta, thường thức trà hoa hồng thơm ngát trong một ngày đẹp trời như vậy, nếu không phải xa xa là hai bóng một đen một trắng của hồ lang đang liếc mắt đưa tình, bắn những ánh nhìn dịu dàng ấm áp nhưng đầy sến súa khiến nổi da gà về phía này thì ta sẽ cảm thấy vui vẻ sung sướng biết bao trước cảnh đẹp hữu tình như vậy.

“Vương Nha Nha! Thu gọn đôi chân lại cho ta!”

Đôi chân trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời càng thêm lấp lánh trắng mềm khiến tên hồ ly vừa nảy sinh dục vọng vừa tức giận:

“Trước mặt nam nhân khác mà nàng cũng dám lộ chân ra? Nhớ kỹ, sau này chỉ có thể để lộ trước mặt vi sư ta, chỉ một mình ta nhìn!”

“Hừ!!!”

Ta chậm chạp thu chân lại trong váy, một tay vói lấy chiếc bánh ngọt thơm ngon cho vào miệng thưởng thức, sau đó buồn chán nhìn hồ lang trầm mặc nhìn nhau! Ai, hai vị mỹ nam, đã gần được nửa canh giờ rồi, nếu không diễn màn kịch cãi nhau khiêu khích kịch liệt thì lại giờ trò cao thủ so chiêu đến mức quý khốc thân sâu, kiểu nhìn nhau diễn trò vờ vệt như vậy đến cùng là cái thể loại gì đây?

“Vật nhỏ! Nếu tiếp tục để quả cầu trắng béo ú kia nằm trên ngực nàng nữa, ta đảm bảo nó không còn nhìn thấy ánh trăng đêm nay!”

Đôi mắt lam tà ác nhìn chăm chăm gắt gao vào con hồ ly nhỏ hết ăn lại ngủ đang lìm đim hạnh phúc trên ngực ta, một nhánh cỏ xé gió bay đến vô cùng nguy hiểm xén đứt một nhúm lông trên người tiểu Bạch Thái.

“Ha ha!! Đừng tức giận, ta sẽ để nó xuống!”

Ta đặt tiểu hồ ly đã sợ hãi đến mức ngốc đần xuống đất lại còn ngồi cách nó một khoảng xa: “Vương gia, thế này ngài đã hài lòng chưa?!”

“Hừ!! Đúng là đồ hồ ly không biết điều!”

Buông ra một câu mà đã bóng gió cáo hai kẻ nào đó, đầu tiên là hung hăng trừng mắt với tiểu hồ ly đã sợ đến mức cuộn tròn lại thành một cục bông, sau đó nhếch đôi mày tuấn tú khiêu khích đại hồ ly áo trắng: “Nếu để ta nhìn thấy lần nữa, ta sẽ lột sạch da ngươi!”

Sau khi đấu mắt thêm một trận nữa, hai mỹ nam vẫn im lặng không nói câu nào chỉ chăm chú nhìn vào kẻ đang ăn uống vô tư sung sướng là ta. Vô tội bị bọn họ trừng, ta cũng không tỏ ra yếu kém giương mắt nhìn lại, muốn đo xem mắt ai to hơn hả? Vương Nha Nha ta tuyệt đối không chịu thua các người đâu!

Tiếng đàn du dương cùng với tiếng tiêu uyển chuyển từ phía xa truyền đến, đưa mắt hướng ra, chỉ thấy một chiếc thuyền băng nhẹ rẽ nước tiến nhanh đến. Một giai nhân áo trắng đang đánh đàn, mỹ nhân còn lại khuôn mặt phảng phất vẻ khí khái tinh anh đang cầm cây tiêu ngọc trên tay thổi, tiếng đàn hòa cùng tiếng tiêu như hòa làm một, giữa khung cảnh non nước đầy linh khí như vậy, âm thanh tuyệt diệu đó càng khiến lòng người say mê bay bổng. Nhưng hai vị mỹ nhân vừa đánh đàn vừa thổi tiêu không hẹn mà cùng tỏ ra kính cẩn, ánh mắt say đắm ngưỡng mộ với nam nhân áo tím đầy vẻ cao quý đứng ở mũi thuyền! Có điều khí lạnh bao quanh nam nhân dường như đã tạo thành một thế giới cách biệt, khiến hai vị mỹ nhân chỉ có thể ngồi ngoài

ngưỡng mộ.

“Này!” Nhìn hai vị mỹ nhân tuyệt sắc ưu tú, ta vừa cắn mút kẹo vừa hỏi sói hồ đang đứng bên cạnh: “Hai vị mỹ nhân đó là ai vậy?”

“Vật nhỏ! Nhìn đến ngây ngốc rồi ư?”, đôi mắt lam yêu mị nhìn ta đầy yêu chiều “Các nàng đó chắc là hồng nhan tri kỷ của Bắc Ngao Liệt!”

“Thế nên, vị thái tử Bắc quốc kia nàng sau này nên tránh xa thì hơn!”

Từ mấy lời bóng gió cạnh khốe của tên sói, ta cuối cùng cũng biết được rõ ràng danh tính hai vị mỹ nhân. Tỷ tỷ mỹ nhân áo trắng tên là Văn Tụng Thi, là ái nữ duy nhất của thái phó Bắc Quốc, cầm kỳ thi họa cái nào cũng giỏi, không những thế còn nghiên cứu tinh thông trận đồ bát quái, được gọi là nữ Gia Cát Lượng. Mỹ nhân anh khí áo lam là viên ngọc quý của Phi Hồ đại tướng quân Bắc Quốc, tên là Võ Hi Chân, tuổi còn trẻ nhưng đã luyện được một thân võ nghệ tuyệt đỉnh, người trong giang hồ cũng khó có thể lại gần nàng trong ba bước. Mà hai vị mỹ nhân từ mười tuổi đã bắt đầu hầu hạ bên cạnh Bắc Ngao Liệt, từ những việc lớn như xông pha chiến trận đến những việc nhỏ như com nước sinh hoạt hằng ngày, đúng là chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận từng ly từng tí một!! Đương nhiên đối với vị trí thái tử phi, cả hai đều chăm chăm mong đợi!

Bị đôi mắt màu tím lạnh buốt nhìn chăm chú khiến ta bắt đầu run lạnh toàn thân, máu như đang thể đóng băng dần dần, ta nắm chặt ống tay áo của hồ ly sư phụ, trưng ra nụ cười đáng yêu vô địch của mình: “Thái tử gia, thật khéo quá, ngài cũng đến đây du sơn ngoạn thủy sao! Thái tử đúng là diễm phúc dồi dào, hai vị Văn Võ tỷ tỷ vô cùng xinh đẹp!”

“Tiểu nha đầu! Chuyện đêm đó ta còn nhớ rõ chưa quên đâu” Một lớp băng lạnh đang dần kết tinh trước mặt ta, trong lời nói không bao hàm chút cảm xúc nào lại khiến ta cảm thấy cái lạnh thấu xương: “Đám trước mặt bao người như vậy động chân động tay với ta, nàng chính là người đầu tiên!”

“Điện hạ! Nàng ấy là ai?” Vị mỹ nhân áo trắng nhẹ nhàng đứng dậy rồi lại uyển chuyển cất từng bước ngọc đi đến bên cạnh nam tử áo tím cao quý hoa lệ, đôi mắt đen láy như mực dịu dàng nhìn ta: “Vị tiểu muội muội này, quả thực rất dễ thương!”

“Hi hi, chào tỷ tỷ!”

“Hừ, lại là người!! Đêm đó người chính là kẻ làm xấu mặt điện hạ!” đôi mắt xinh đẹp nhìn ta giận dữ như thể việc ta làm đối với chủ nhân thiên tử của họ đáng chết vô cùng.

“Đêm đó ta rốt cuộc làm những gì?” lay lay hồ ly, ta ghé vào bên tai hần thấp giọng hỏi: “Người không phải nói không có việc gì khác sao?”

“Không có việc gì!” lau vụn bánh trên khóe môi của ta “Đồ nhi không cần lo lắng, không có chuyện gì cả, bọn họ nói vậy thôi!”

Nhìn ba người tuyệt sắc trên chiếc thuyền nhỏ, lại nhìn về hai mỹ nam sói hồ bên cạnh, Bắc Ngao Liệt có mỹ nhân vây quanh vốn là chuyện rất đời thường, nhưng còn ta thì sao, liệu có bị coi là bắt cả hai tay không?

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Diễm phúc khó tiêu

“Tiểu nha đầu, vì sao không dám nhìn ta?” Giọng nói lạnh lẽo đến dị thường truyền tới, đôi mắt băng giá tuyệt mỹ cao ngạo và trấn định nhìn ta: “Có phải cảm thấy đêm đó đã làm chuyện gì có lỗi với ta nên mới thẹn với lương tâm?”

“Đêm đó ta uống say, không nhớ rõ cái gì hết!” Đôi mắt mở to vô tội nhìn hấn: “Ta nghĩ ta chẳng làm cái gì với người hết!”

“Uống say?” Lại một luồng sáng tím quét tới: “Hừ! Cũng đúng, người như nàng vừa thấy ta đã muốn chạy trốn thì chỉ có uống say gan mới lớn như vậy?” Tuy rằng vẫn là những lời nói không mang theo chút cảm xúc nhưng bên trong vẫn hàm chứa chút ý cười khiến Văn Tụng Thi đứng bên cạnh khẽ nhún nhảy! Đôi mắt đẹp nhìn về phía ta càng tăng thêm ấn ý thăm dò.

“Cứ cho rằng đêm đó ta thật đã làm ra chuyện khiến ngài mất mặt, vậy trước bao người như vậy ta có thể làm gì được ngài?” Ánh mắt tím lạnh lừng quết qua, thân thể nhỏ bé của ta hơi run run hoảng sợ, hồ ly áo trắng bên cạnh phải đỡ lấy mới có thể đứng vững được. “Hơn nữa lúc đó Võ tỷ tỷ cũng ở đó, nếu như ta có ý đồ gì với ngài, với lòng trung thành tận tâm và ái mộ của tỷ ấy nhất định sẽ là người đầu tiên không bỏ qua!” Ta mở to hai mắt mang theo chút giật dỗi nhìn hấn: “Còn nữa, ta có gì mà không dám nhìn ngài...So với tướng công tương lai của ta...ngài còn kém xa!!!”

“Tướng công của nàng?” Đôi mắt nhìn chăm chú vào nam nhân bên cạnh ta, hai tay vô thức nắm chặt thành quyền, giọng nói lạnh tới mức âm vai chực độ ép hỏi ta: “Chuyện này là lúc nào?”

“Nếu thái tử muốn hỏi, tốt nhất nên hỏi tại hạ!” Kéo bàn tay đang nắm chặt ống tay áo hấn qua, tên hồ ly vô cùng dịu dàng nâng lên môi hôn nhẹ rồi lại thâm tình xoa xoa cái cằm bé nhỏ của ta: “Hôm qua người nhà của Nha Nha đã đồng ý gả nàng cho ta, tháng sau chúng ta sẽ thành thân!”

“Thật không?” Đôi mắt tím lạnh như băng cùng khuôn mặt không chút biểu cảm quét qua phía ta thối qua một làn gió lạnh thấu xương.

“Đừng vậy! Sư phụ nói không sai!” Gió bắc phảng phất thổi qua khiến thân thể ta run rẩy, đành cúi đầu tránh né cái nhìn chăm chăm khiến trái tim ta không ngừng gia tốc.

“Phải không... Vậy sao nàng không dám nhìn thẳng vào mắt ta? Nếu đã được gả cho người ta rồi... vậy sao vẫn còn ở bên cạnh nam nhân khác?” Ánh mắt băng lạnh ám chỉ quét đến nam tử áo đen đầy tà khí bên cạnh ta: “Lẽ nào đây chính là việc nữ nhân sắp gả đi nên làm hay sao?”

“Sao ngài cứ... gây sự vô lý!” Đôi mắt đen láy vừa ngẩng lên lại thu về, ta tức giận nhìn thẳng vào hắn: “Thái tử gia có phải đã quản quá nhiều chuyện hay không? Đừng có ra vẻ giáo huấn ta mà không quan tâm đến hai mỹ nhân như hoa bên người! Văn tỷ tỷ nhà nhận đại lượng, Võ tỷ tỷ thân thủ cao siêu, lẽ nào ngài không thấy các nàng đang không vui sao? Thái tử gia nên trân trọng yêu thương mới phải!”

“Nàng nói cái gì?” Bắc Ngao Liệt dùng đôi mắt lãnh đạm nhìn hai mỹ nhân bên cạnh: “Tiểu nha đầu, cái đầu nhỏ của nàng lại đang suy nghĩ chuyện linh tinh gì vậy?”

“Muội muội, chúng ta từ nhỏ cùng trưởng thành bên cạnh điện hạ là điều không sai nhưng không phải loại quan hệ như muội nghĩ đâu!” Giọng nói thanh nhã uyển chuyển như suối vang lên: “Chỗ ta có món ngon trứ danh Bắc Quốc, muội muội có muốn thử xem không?”

“Chuyện này?” Nhìn hồ lang hăng giọng ám chỉ, ta xua tay: “Hi hi, không đâu ạ!”

“Lên đi!” Giọng nói băng lạnh khác thường truyền đến: “Hay là các người không dám lên?”

“Sư phụ?!” Kéo kéo tay áo hắn lại quay sang dùng ánh mắt năn nỉ tên sói: “Hai người có muốn đi không?”

“Nếu thái tử đã thành tâm mời, chúng ta tất nhiên sẽ đi nếu không lại thành thất lễ.” Kéo thắt lưng ta cùng với quả cầu Tiểu Bạch Thái còn đang ngủ gà ngủ gật, mũi chân điểm một cái, Cỗ Nguyệt Lan đã ung dung ưu nhã đặt bay lên thuyền!

“Hừ! Bản vương ta có cái gì chưa thấy qua, chẳng lẽ lại sợ mấy kẻ các người?” Thân thể cao lớn vừa chuyển đã thấy Lang Minh Thần ngồi trước bàn tròn!

“Wow!!! Thật sự vô cùng ngon, là ai làm vậy?” Không để ý đến vẻ mặt khinh khỉnh của mỹ nhân áo lam cũng không để ý đến sự ngạc nhiên tràn ngập trong mắt Tụng Thi tỷ tỷ lại càng không để ý đến ánh mắt lạnh mị của nam nhân băng lạnh nào đó, ta ăn từng miếng từng miếng những món ngon trước mặt, um, quả nhiên so với những món ta vẫn ăn ngon hơn nhiều!

“Là ta làm, nếu muội muội thích thì ăn nhiều một chút!” Văn Tụng Thi dịu dàng rót một chén trà vô cùng thơm dâng chủ tử lại ưu nhã gấp mời hắn một miếng bánh táo đỏ: “Điện hạ, mời người nếm thử!”

“Ta không thích đồ ngọt!” Trầm tư nhìn thân hình áo phấn lục đang ăn vô cùng sung sướng, ngay lập tức đôi mắt tím quay sang nhìn Văn Tụng Thi liền chuyển sang vẻ lạnh lùng đến dị thường.

“Xin lỗi! Điện hạ, ta cho rằng...” Đôi tay tinh tế như ngọc khựng lại giữa không trung, trên khuôn mặt tuyết mỹ phảng phất nét bi thương.

“Đúng là đồ không hiểu lễ giáo!” Thương xót mỹ nhân đang cúi đầu bi thương kia, ta lấy miếng bánh táo đỏ mỹ nhân vừa đặt lại đĩa gấp vào bát ngọc của nam nhân lạnh lùng: “Không được phụ tâm lòng của người khác, người thử nếm xem!” Trong giọng nói hàm chứa ý vị dịu dàng uyển chuyển đến ta cũng không ngờ.

Đôi mắt hẹp dài chăm chú nhìn đến mức khiến nụ cười của ta trở nên cứng ngắc thì nam nhân lãnh khốc đó cuối cùng cũng gấp miếng bánh lên cắn thử một miếng! Thấy hành động dị thường của hắn, Văn Tụng Thi cười nhưng khuôn mặt càng thêm trắng bệch, ánh mắt nhìn ta càng rối rắm phức tạp!

“Đồ nhí, vì sư cũng muốn ăn!” Móng vuốt đáng ghét của hồ ly áo trắng nắm chặt lấy tay ta, đôi mắt ngọc bích đầy vẻ dọa người!

“Muốn ăn thì tự gấp lấy!” Hồ ly chết tiệt, ta chỉ vì người khác mà gấp một miếng bánh nhỏ mà thôi, có cần phải ghen tuông như vậy không?

“Nha Nha!” Khóe môi gọi cảm khẽ nhếch lên, đôi mắt lục bích hiện lên tia sáng giảo hoạt như có như không, ý cười phảng phất: “Sắp trở thành thê tử của ta rồi, vì tương lai mà suy nghĩ nàng cũng nên học cách chăm sóc tướng công của mình như thế nào chứ?”

Hic hic! Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta có được không, ta vốn có chứng sợ hãi trước hôn nhân mà, cứ nhìn ta chăm chăm như vậy không biết chừng ta sẽ mang theo Tiểu Bạch Thái đào hôn mất!

“Tiểu Nha Nha, vì sư vẫn đang chờ đó!” Từng tiếng từng tiếng đe dọa vang lên khiến tay của ta không tự chủ được mà run run.

“Dạ, vâng!” Không để ý tới đôi mắt tím không ngừng tỏa ra khí lạnh cuộn cuộn về phía mình, ta dịu dàng gấp một miếng điểm tâm rồi đặt nhẹ vào bát hắn: “Sư phụ, mời người dùng! Không đủ Nha Nha sẽ giúp người gấp tiếp!”

“Vật nhỏ, ta cũng muốn ăn!” Tên sói áo đen ngồi bên cạnh cũng không ngoan ngoãn làm nũng: “Gấp một miếng cho ta đi!”

Oe! Lang đại ca! Tốt xấu gì cũng là vương gia một nước, người nũng nịu uốn éo đòi ăn như vậy làm mất hình tượng quá đi!

Ta cố sức ném vào trong bát hần một miếng điểm tâm, hừ, cho ghen chết ngơoi!

“Muội muội thật đáng yêu!” Mỹ nữ áo trắng nở một nụ cười xinh đẹp nhưng trong đáy mắt lại đầy ý cười chế nhạo!

“Không biết xấu hổ!” Trái ngược với điệu cười ám chỉ của Văn Tụng Thi, Võ Hi Chân hung hăng trừng mắt nhìn, trực tiếp hướng mũi giáo về phía ta

“Ha ha!” Cúi gầm mặt xuống bát, thân thể nhỏ co rút lại, tình cảnh bị tam đại mỹ nam quan tâm này thật khó nói thành lời.

“Ăn chậm một chút, cẩn thận không ghen!” Trước mặt mọi người, ngón tay thon dài của hồ ly sùng nịch nhẹ nhàng lau đi vụn bánh trên khóe môi ta, động tác vô cùng thông thả thản nhiên nhưng cũng vô cùng mờ ám khiến tan ngay lập tức ghen trong hòng, không sao nuốt trôi nổi miếng bánh, khó chịu ho khan đứng lên!

“Vật nhỏ, nằng sao vậy!” Lang Minh Thần lo lắng vỗ nhẹ lưng ta, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mà không biết phải làm sao.

“Trà, ta muốn uống trà!”

Bàn tay trắng nõn quan tâm đưa đến một chén nước, ta một ngụm uống sạch sau khi nuốt trôi mới trưng ra nụ cười đáng yêu nói: “Cám ơn!”

“Không cần cảm ơn, ngơoi uống trà của ta!” Trong đôi mắt lạnh lẽo mang theo tâm tình khó đoán, lấy lại chén ngọc từ trong tay ta rồi lại ưu nhã rót đầy, đôi môi câu dẫn nhẹ nhàng đụng chạm nên chỗ ta vừa uống! Nhìn vị chủ tử luôn cuồng sạch sẽ lại làm như vậy khiến khuôn mặt hai vị mỹ nữ dù tui cười nhưng càng thêm trắng bệch.

Sói hồ bên cạnh vẫn luôn làm vẻ đạo mạo khách sáo qua sự tình không tự nhiên vừa rồi bị chọc giận không thể nhẫn nhịn được nữa, bắt đầu phát hỏa: “Bác Ngao Liệt, ngơoi đã thu hồi phượng bội rồi còn muốn ve vãn nằng làm gì?”

“Thái tử Bắc quốc, ngơoi hết lần này đến lần khác làm như vậy đến cùng là có mục đích gì?” Trong đôi mắt bắt đầu nổi cơn cuồng phong: “Nha Nha, chúng ta đi!”

“Muốn chạy sao? Không dễ như vậy đâu! Tụng Thi, Hi Chân, chặn đường hai tên chúng mày kia cho ta!” Vừa dứt lời Võ Hi Chân lập tức xuất thủ về phía hai nam nhân đối diện, thừa dịp giây phút hồ lang phân tâm, Bắc Ngao Liệt kéo ta vào trong lòng dùng khinh công lướt trên mặt nước, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng dáng những người trên thuyền...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Băng sơn chi luyện (Tình cảm của núi băng)

“Ngơoi...ngơoi muốn làm cái gì?” Bị hần một tay ném xuống nền cỏ mềm mại, nhìn núi non xung quanh hoang vu không một bóng người, ta vô thức xoa xoa cái mũi nhỏ ê ẩm nhìn về phía tử mẫu băng nam* đang tỏa ra hàn khí bức người, để lúc tự nhận thấy bản thân không chịu nổi băng sơn hàn khí ta đành dứt khoát hiện ngang lui thân thể về phía sau một chút, âm ức cúi đầu không thêm để ý đến hần!”

“Lại đây!” Thân thể cao to dần dần tiến về phía ta, đến lúc ta không thể lùi được nữa thì thẹn quá hóa giận quay sang cầm tức lườm hần, trong đôi mắt đen đầy lửa giận: “Ngơoi bắt ta đến đây có ý đồ gì?”

“Nằng nói xem?” Đáy mắt thoáng hiện lên ánh sáng lạnh nguy hiểm kì dị: “Không phải nằng rất thông minh sao? Dùng cái đầu nhỏ của nằng nghĩ thử xem!”

“Ta làm sao biết được?!” Đôi mắt ta đã bắt đầu ngấn nước mông lung nhìn hần: “Thái tử gia, Vương Nha Nha tự biết mình không phải dung nhan chim sa cá lặn hay hoa nhường nguyệt thẹn gì, không phải ngơoi thật sự để ý ta nên mới bắt ta đi đây chứ?” Tiễn đà ta âm ức nhắm mắt cố nặn ra hai giọt nước mắt rồi mới ngẩng đầu cười một cách thê lương: “Đưa ta trở lại được không, cha mẹ ta sẽ rất lo lắng, ông ngoại bà ngoại tuổi cũng đã cao, đến lúc đó bọn họ đâu bạc tiền đâu xanh nhất định sẽ đau lòng chết mất! Hơn nữa nếu như ta có mệnh hệ gì ngoài sự phụ hồ ly nhất định sẽ không bỏ qua cho ngơoi còn có Lang vương gia cũng không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó quan hệ giữa hai nước trở nên căng thẳng là điều không tránh khỏi!”

“Cổ Nguyệt Lan? Cho dù thân thủ hần có tốt đến đâu cũng đừng hòng đoạt lại người trong tay ta! Trận đồ Tụng Thi bày ra đủ để hần phải khôn ngoan!” Khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh lùng nắm chặt bả vai ta kéo lại rồi cúi sát xuống tai ta cười lạnh nói: “Còn tên Lang Minh Thần kia, có nằng trong tay hần dám làm gì chứ?”

“Hóa ra đó là ý đồ của ngơoi!” Mắt ta ngập tràn sự hoảng loạn sợ hãi, ta tránh né khỏi sự kiêu ngạo của hần, cả người ôm chặt vào cái cây phía sau lưng đồng thời tránh thoát khỏi tầm nhìn lạnh lẽo của hần: “Ngơoi nghĩ ta là ai! Lang Minh Thần đường đường là một vương gia sao có thể vì một nữ tử mà khuất phục trước ngơoi!”

“Hắn có khuất phục hay không đến lúc đó nàng sẽ biết!” Cười nhạt vài tiếng đôi mắt âm lãnh tiếp tục trừng ta: “Tiểu nha đầu suốt ngày gây chuyện khắp nơi như nàng phải chịu khổ một trận mới được!”

“Tiểu nhân!” Tay ta nắm chặt đến mức móng tay hơi cắm mạnh vào da thịt, tên nam nhân này quả nhiên tâm địa rắn rết, ngoan hiểm độc ác!

“Nàng nói lại lần nữa xem!” Một tay hắn đột nhiên túm lấy cổ tay ta, ngón tay mỗi lúc một xiết chặt: “Nàng nói cái gì?”

“Ta nói ngươi là đồ tiểu nhân!” Bàn tay nhỏ bé cố sức vùng vẫy ra khỏi gọng kìm của hắn, ta cố sức che giấu sự hoảng loạn trong mắt mà trừng trừng nhìn hắn: “Đồ tiểu nhân chỉ biết bắt nạt nữ nhân!”

“Tiểu nhân!” Khóe miệng hiện ra nụ cười lãnh mị như đến từ địa ngục, ngón tay lạnh lẽo càng nắm chặt tay ta: “Một trận công thành, nàng biết có bao nhiêu chiến sĩ Bắc quốc chúng ta thiệt mạng? Nếu như không vì hắn Bắc quốc chúng ta sao có thể cất thành cầu hòa!”

“Trên chiến trường không phải ngươi chết thì ta mất mạng! Cá lớn nuốt cá bé, đạo lý này lẽ nào thái tử gia không hiểu?” Cho dù không cần nhìn ta cũng nhận thấy được sống mất bằng lãnh của hắn, xem ra hắn thật muốn dùng ta làm vật đảm phán, chỉ nghĩ tới đây, ta cố kiềm chế sự hoảng loạn không ngừng lan ra trong lòng: “Không bằng từ từ bình tĩnh nói chuyện với Lang Minh Thần định ra cái hiệp ước hòa bình cùng tồn tại gì đó dựa trên nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau blob la. Đến lúc đó lại sửa đổi lại biên cương, mở ra quan hệ mậu dịch giữa hai bên như vậy vừa tăng nguồn thu từ bên ngoài vừa có thể lấy thừa bù thiếu, còn có thể cải cách lao động cũng như hiệu suất công việc không phải rất tốt sao?”

“Trong cái đầu nhỏ của nàng cũng không ít thứ linh tinh.” Cười lạnh với ta một tiếng, giọng nói lạnh lùng trong vạt vẫn như cũ không có chút chuyển biến: “Nàng đã quá coi thường Lang Minh Thần rồi đó, nàng cho rằng với dã tâm của hắn sẽ đồng ý cách giải quyết vậy sao? Nàng cho rằng dã tâm của hắn chỉ có Lang quốc thôi hay sao?”

“Hừ, nếu đúng như vậy thì cũng nên quang minh chính đại quyết chiến một trận! Lấy một tiểu nha đầu như ta ra để châm ngòi đúng là quá nực cười!”

“Nếu nàng đã là nhợc điểm của hắn, vậy...” Sắc mặt hắn liền trở nên âm trầm không gì sánh được: “Chỉ cần có nàng trong tay, nàng cho rằng hắn có thể đánh bại được ta sao?”

“Hừ! Đúng là không thể nói lý!” Ngăn trở thân thể cường tráng không ngừng áp sát vào ta: “Chúng ta nói thẳng luôn đi, ngươi định xử lý ta thế nào?”

“Vốn là ta muốn lợi dụng nàng để diệt trừ hắn!” Bàn tay to lạnh lẽo khiêu khích vuốt nhẹ lên môi ta: “Thế nhưng, hiện tại ta có thêm một biện pháp khiến hắn càng thêm thống khổ! Tiểu nha đầu có muốn nghe thử không?”

“Ha ha, không cần nói cho ta biết đâu!” Ta né tránh tay hắn cẩn thận ứng phó lại: “Thái tử gia thân cơ diệu toán, chính ngài quyết định là được rồi!” Hic! Ta biết Vương Nha Nha ta mị lực bắn ra bốn phía, nhưng Ngao đại ca trăm ngàn lần đừng nói thành lời.

“Nếu như ta nói ta định mang nàng về Bắc quốc để nàng làm ái thiếp của ta, nàng nói xem Lang Minh Thần có phải sẽ đau khổ cả một đời không?!”

“Không được, cực kì không được! Ngài ngừng lại xem, bây giờ ngài là thái tử gia đã phong lưu phóng khoáng, cao quý phi phàm như thế này, mỹ nhân muốn hầu hạ ngài phải xếp hàng dài đến tận hàng chục dặm! Hơn nữa hai vị Văn Võ tể tướng bên cạnh ngài rực rỡ chói lóa như vậy, cây cỏ đại nho nhỏ như ta sao có thể xứng đôi với ngài!” Ta vừa nói vừa giơ ngón tay đếm: “Tương lai đến lúc ngài lên làm hoàng đế, mấy cái nước nhỏ biên cương này, bộ lạc dân tộc gì gì đó nhất định sẽ lập tức nịnh bợ ngài, rồi mấy vị công chúa tiểu thư gì gì đó nhất định sẽ do tùy ngài chọn lựa! Đến lúc đó đặt kẻ dung mạo xấu xí như ta trong đám các nàng chẳng phải sẽ làm xấu mặt ngài sao?”

“Nếu như ta nói sẽ nhốt nàng tại chỗ không kẻ nào dám đến quấy rầy nàng cảm thấy thế nào?” Đôi môi dường như có hơi xúc động dán gần để khuôn mặt của ta: “Đến lúc đó nàng chỉ cần đối diện với một mình ta, cần bản không cần để ý đến những nữ nhân khác!”

“Ngài không làm được đâu, đừng ngây thơ như vậy nữa!” Ta chịu đựng làn môi lạnh như băng đá của hắn mon trên khuôn mặt nói tiếp: “Ngài cho rằng đến lúc đó tam cung lục viện ba nghìn mỹ nhân của ngài sẽ dễ dàng để ngài làm thế sao? Đến lúc đó vì sự cân bằng giữa cả gia tộc để ổn định triều đình, hậu cung yên bình ngài chắc chắn sẽ hi sinh kẻ như ta!”

“Hừ, đừng nói nữa!” Trong ánh mắt càng tăng thêm sự lạnh lùng mãnh liệt, hắn khóa chặt toàn thân ta, dán lên môi ta mà cuồng dã ngấu nghiến, vừa điên cuồng hôn vừa thì thầm: “Nàng vốn dĩ muốn đào thoát khỏi ta... Nàng muốn ở cùng bọn họ. ta nhất định không cho phép! Nàng là chủ nhân của phương bội đừng mơ tưởng có thể trốn tránh được ta!”

“Ừm!” Nụ hôn nóng rực vẫn không ngừng dán sát lên đôi môi ta, hai môi tiếp xúc ta cảm nhận được đôi môi vốn dĩ lạnh giá của hắn vì ma sát mà dần trở nên nóng bỏng.

“Đừng mong đào thoát, thừa lúc Tụng Thi với Hi Chân vây khốn bọn hắn ta sẽ mang nàng rời khỏi Lang quốc, đến lúc đó chờ bọn họ tại biên cương tụ họp!” Buồng người đã bị hôn hít đến mức không thở nổi là ta ra, cúi xuống nhìn đôi môi sau khi bị chính hắn chà đạp đến sưng mọng lên, đôi mắt lạnh lẽo như băng của Bắc Ngao Liệt lại mang theo chút dục hòa: “Tiểu nha đầu, nếu không vì thời gian gấp rút, nơi này cũng không thích hợp, ta nhất định sẽ chiếm đoạt nàng!”

“Hu hu, ta không thèm Ngao đại ca, ngài đại phát từ bi thả ta ra được không?”

“Đừng giả bộ với ta! Nàng cho rằng khóc lóc thì ta sẽ mềm lòng hay sao?”

“Huh u, không ngờ Vương Nha Nha ta tuổi nhỏ mà đã phải tha hương lưu lạc, tiền đồ sau này mờ mịt, nếu có gì bất trắc xảy ra làm sao làm tròn đạo nghĩa với cha mẹ đã cất công sinh thành, hồ ly sư phụ cất công dưỡng dục ta.”

“Không được nhắc đến nam nhân kia trước mặt ta!”

“Vì sao không được nhắc đến! Hẳn là tướng công tương lai của ta! Ngươi lừa gạt gái đã có chồng cũng không biết xấu hổ... huh u... sao số ta khổ như vậy chứ...”

“Được rồi, ngậm miệng lại cho ta!”

“Huhu, để quyền lợi khóc của ta ngươi cũng muốn chiếm đoạt!”

“Không muốn chết thì ngậm miệng lại cho ta!”

“Á, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi đừng có đến đây! Á! Có rắn!!!!!!”

“Đừng lo, không sao rồi! Rắn đã bị ta đánh chết rồi!”

“Ừm, này, sao sắc mặt ngươi kém như vậy, không có việc gì chứ?”

“Không...sao...”

“Không thể nào, môi ngươi cũng bị thâm lại này, ngươi rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Không... bị rắn cắn một chút... mà thôi...”

“Để ta xem sao, Á, tay của ngươi làm sao vậy?”

“Không...sao...”

“Sao lại không có việc gì được, bị trúng nọc độc của rắn rồi, để ta xem vết thương.”

“Đi đi, không phải nàng rất ghét ta sao?”

“Ngươi đã cứu ta, ta quan tâm ngươi là điều nên làm! Nào, để ta coi y phục xem sao.”

“Đừng thô bạo như vậy...a...nhẹ một chút...đau quá...”

“Hừ! Thái tử gia sống an nhàn sung sướng có khác, đến chút đau đớn nhỏ nhỏ này cũng không chịu được. Ai chà, không ngờ bộ ngực xương ra xương thịt ra thịt này cũng thật rắn chắc, nhìn mà sướng mắt!”

“Tiểu nha đầu, sau này có thời gian sẽ cho nàng nghiên cứu ngực ta, vết thương của ta ở trên cánh tay!”

“Ái chà, miệng vết thương đen thê này xem ra cũng rất nguy hiểm đúng không? Này! Ngươi đừng ngắt xiut! Này Mau đứng dậy cho ta được không! À quên, thôi ngươi muốn nằm thì cứ nằm đi!”

“Tiểu nha đầu...đừng rời xa ta...”

“Bác Ngao Liệt! Ngươi nhất định không được có việc gì!” Nhìn sự yếu ớt của cái tên luôn luôn lạnh như băng này, ta ôm lấy hắn, không kìm được sự đau đớn trào dâng trong lòng.

“Tiểu nha đầu...nàng có biết không...” Hắn tựa trong lòng ta, hắn nói một cách đứt quãng: “Bác quốc chúng ta có truyền thuyết...nếu như một nam nhân ba lần đều cứu một nữ tử...thì nữ tử kia suốt đời sẽ phải ở chung cùng hắn...”

“Đừng nói nữa! Giữ chút khí lực đi!” Ta cố sức cắn ngón tay rồi để vào trong miệng hắn: “Cha Được vương từ lúc ta còn nhỏ đã cho ăn rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, máu của ta chắc cũng có khả năng ức chế độc rắn!”

“Nghe ta nói hết đã...” Vừa liếm ngón tay ta, nam nhân còn đang hấp hối kia tiếp tục thở dốc nói tiếp: “Lần này là lần thứ hai...nếu có thêm lần thứ ba nữa...nàng nhất định vĩnh viễn phải theo ta.”

“Hừ, Ngươi đúng là vừa nguyên rủa ta vừa tự nguyên rủa chính mình!” Nhìn sắc mặt nam nhân đã chuyển biến tốt hơn: “Chịu khó một chút, cố gắng chống đỡ ta sẽ giúp ngươi hút nọc độc ra!”

“Ừm... tiểu nha đầu...đừng lãng phí sức lực như vậy...” Đôi môi ghé đến vết thương của hắn không để ý đến mấy tiếng không ồm mà rên của hắn, ta cố sức hút ra, dịch thể hơi tanh tanh ngọt ngọt hút vào mồm rồi lại nhổ ra, cứ như vậy hút rồi nhổ đến lúc phun ra màu máu đỏ tươi ta mới ngừng lại. Cố sức xé một chút vải màu lục nhạt buộc vết thương lại, chờ đến lúc làm xong tất cả ta thở hồng hộc, trán rịn đầy mồ hôi.

“Hừm, chắc đã không sao nữa rồi! Thế nào? Ngươi thấy đã tốt hơn chưa?”

“Đừng đi, tiểu nha đầu, đừng đi! Đầu ta vẫn còn đau lắm, để ta dựa vào người nàng được không?”

“Hừ, không biết sắp chết thật hay giả vờ, haiz! Thôi đi, vì ngươi đã cứu ta hai lần nên cho ngươi dựa đó!”

“Ừm!” Trong đôi mắt lạnh băng hiện lên sự thỏa mãn: “Tiểu nha đầu, nàng thật sự muốn gả cho hần? Gả cho tên Cổ Nguyệt Lan vừa tự cao tự đại vừa tự ki kia sao?”

“Ngươi muốn nghe ta nói thật không?”

“Ừm!”

“Nói thật ta chỉ muốn gả cho một nam nhân thật bình thường, hần có thể cho ta sự tự do đúng nghĩa, có thể thấu hiểu ta là được rồi!”

“Đơn giản như vậy sao?”

“Đương nhiên chưa đủ, mỗi ngày trông trot trở về hần còn phải nấu cho ta một bữa cơm thật ngon, bát phải do hần rửa, nhà do hần quét, quần áo do hần gấp, giường do hần trải, nước do hần đun, nói chung, tất cả việc nhà hần đều phải làm hết!”

“Còn nữa không?”

“Tiền do ta quản, ngươi cũng biết đấy, nam nhân mà có nhiều tiền liền sinh hư! Nếu để cho ta biết hần có quỹ đen ta nhất định sẽ không tha cho hần!”

“Vậy còn nàng, nàng sẽ làm những gì?”

“Ta á, những việc có thể làm được cũng rất nhiều đó! Lúc nào vui thì ăn gì đó, chán thì đi ngủ, không thì mang theo tiểu Bạch Thái ra bờ sông câu cá hay lên núi hít thở không khí trong lành, thì thoàng đi chợ mua linh tinh bọ bla...”

“Mơ mộng cũng hảo huyền quá đi! Nam nhân như vậy ta nghĩ nàng đi khắp thiên hạ cũng không tìm được một người.”

“Hừ! Sự thành tại nhân, có điều hiện tại vẫn chưa có cơ hội!”

“Vậy nàng muốn sinh mấy đứa nhỏ?”

“Để nuôi dạy tốt nhất, chỉ sinh một thôi là đủ rồi!”

“Một đứa sao đủ? Ít nhất cũng phải mấy đứa mới được! Một nhà mấy cái miệng vô cùng náo nhiệt, vui vẻ như vậy thật tốt biết bao!”

“Này, là do ngươi sinh hay ta sinh? Ta sinh bao nhiêu đứa nhỏ liên quan gì đến ngươi?”

“Không có gì, chỉ là ta muốn biết mà thôi!”

“Ngươi đã thấy khá hơn chút nào chưa, cứ dựa vào ta thế này, ta thật thấy rất nặng!”

“Ừm, có đỡ hơn một chút, có điều toàn thân ta mềm nhũn không thể đứng dậy được.”

“Này, ngươi ôm lấy eo ta làm gì? Còn nữa, mặt ngươi đừng cọ xát lên ngực ta chứ! Còn nữa, đầu ngươi đừng có nhích tới nhích lui như vậy được không, rất buồn đó!”

“Ừm! Đừng làm ồn, để ta ngủ một chút!”

“Hừ, khỏi băng xấu xa... bỏ đi... ngươi thích dựa thì dựa đi! Ừm, ta cũng mệt lắm rồi! Nhớ kỹ đừng làm phiền ta đấy!”

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều từ phía nữa tử, Bắc Ngao Liệt chậm rãi mở mắt, thân thể vừa động một cái liền ôm thân thể áo phàn lục vào lòng, ngón tay lạnh lẽo khẽ vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn!

“Đừng làm phiền ta! Hồ ly sư phụ!”

“Hừ, Cổ Nguyệt Lan? Quả nhiên là một kẻ vương chân vương tay!”

“Ừm, Tiểu Bạch Thái, đừng liếm nữa, buồn quá!” Ta hất hất ngón tay đang tác quái trên môi mình.

“Hừ, tiểu nha đầu, đến ngủ cũng không an phận như vậy!”

“Khỏi băng xấu xa, để ta đi!”

“Hừm! Nha đầu đáng yêu này, nàng thú vị như vậy ta sao nỡ thả nàng đi!”

“Ừm, mứt quả ngọt quá, ăn ngon quá!” Liếm liếm đầu ngón tay trong miệng, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi xẹt qua: “Ừm, ngon quá!”

“Nha đầu đáng yêu như vậy, đến lúc đó chỉ sinh một con búp bê nhỏ sao đủ!”

Một làn gió nhẹ thổi qua, y bào sắc tím cùng sắc lục quần quýt vẫn vương, đôi mắt tím say đắm nhìn nữ tử ngây thơ đáng yêu trong lòng mình, trong đôi mắt luôn lạnh giá như băng cùng khuôn mặt tuyệt mỹ cao quý phảng phất sự dịu dàng ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Kiếp sống con tin

“Này!! Thái tử gia!” Lấy tay chỉ vào cơ ngực rắn chắc của Bắc Ngao Liệt: “Người chừng nào có thể thả ta đi?”

“Đi?” Âm thanh bờ róng dừng lại, thổi qua một tia hơi thờ nguy hiểm: “Ta có nói muốn thả nàng đi sao?”

“Hừ! Nếu không phải ta giúp, người đã sớm bị độc mà chết? Bây giờ người không thả ta, đến lúc Hồ sư phụ cùng Lang vương gia tìm tới, người hối hận cũng không kịp!”

“Có thời gian nhớ tới bọn họ không bằng tưởng tượng cuộc sống hoàn hảo sau này ở Bắc quốc thì hơn đi!”

Một tay kiểm soát tốc độ của con ngựa, một tay siết chặt hàm của ta, buộc ta phải nhìn vào đôi mắt màu tím xinh đẹp: “Tiểu nha đầu, ta thực sự mong muốn ngày ngày cùng nàng làm bạn trên chiếc giường ấm áp của ta!”

“Ta mới không cần cùng mỹ nhân của người tranh đoạt tình cảm! Ta không cần!” Dùng hết sức thoát khỏi vòng tay chặt chẽ khóa trụ nơi thất lưng ta: “Ồ!! Mùa đông ở Bắc quốc lạnh như vậy, ta sẽ biến thành đá lạnh mùa đông mất!”

“Đừng sợ! Ta sẽ cho người chuẩn bị cho nàng y phục ấm nhất!” Bàn tay to đặt lên vai ta lay động đầu ta: “Từ trước tới giờ, hậu viện của ta một người nữ nhân cũng không có! Sẽ không có ai đến tranh đoạt tình cảm với nàng!”

“Ồ! Đưa ta trở về, ta không muốn đi với người! Ta không muốn đi Bắc quốc!”

“Nàng cho rằng nàng vẫn còn có quyền lựa chọn sao?” Từ Uông lạnh lùng nhìn chăm chăm ta: “Dừng ngay ý nghĩ kỳ lạ đó lại, ta sẽ không để nàng trở về! Đi tiếp một ngày nữa, chúng ta sẽ đến biên giới!”

“Được! Người không để ta đi phải không? Ta đây sẽ nhảy xuống ngay bây giờ!”

“Ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta!” Nheo lại đôi mắt tà ác lạnh băng, Bắc Ngao Liệt thay ta sửa sang lại tóc tai và quần áo hỗn độn do gãy dựa mà thành: “Tiểu nha đầu! Ta nói lại lần nữa... ta sẽ không để nàng đi... chết cũng không để nàng rời đi!”

“Vì cái gì?” Thương tâm hấp hấp cái mũi nhỏ, đôi mắt tròn tròn cũng dần trở nên đỏ bừng: “Chỉ bởi vì cái tên... Lang Minh Thần đắc tội với người sao? Vì thế mới muốn bắt ta để trả thù hấn sao?”

“Trước kia là như vậy, nhưng hiện tại thì không phải!”

“Vậy người đem ta trở thành cái gì? Bắt ta thành con tin sao?” Giọng điệu đáng thương cao vút, nước mắt rớt cuộc không thể khống chế từng giọt lăn dài, ô!! Nghĩ tới cuộc đời bi thảm sau này, ta đau buồn thương tâm nha.

“Có đồ ăn ngon, có giường ấm ngủ, có người thương yêu nàng, còn có một tòa thành đẹp, một đám nha hoàn cho nàng tùy ý sai bảo, nàng nói, như vậy không phải là một con tin hạnh phúc sao?”

“Ồ! Đó là bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng, bằng không, người cũng sẽ không đầu tư vào ta nhiều như vậy!” Nâng một tay áo choàng sang quý lên lau nước mắt, sau đó hôn dỗi ôm chặt lấy bản thân, khóc không thành tiếng, ruột gan đứt từng khúc!

“Hừ! Ta nói rồi, không cần phải trước mặt ta tỏ vẻ phần uất đáng thương, ta không để mình bị dắt mũi như vậy đâu!” Nhìn ta hai mắt đầm lệ lưng tròn, thân mình Bắc Ngao Liệt có một chút cứng ngắc, hơi thở cũng bắt đầu trở nên rối loạn khó hiểu, trong lòng truyền đến một loại cảm giác đau đớn không hề báo trước.

“Hừ! Khỏi băng chết tiết!” Hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, nếu dùng hai mắt đầm lệ tấn công cũng không hiệu quả, ta cũng không cần thiết phải ép nước mắt rơi nữa! Ta gắt gao nhìn chăm chăm vào nhúm lông đen trên đầu con ngựa trước mặt, không thèm để ý tới khối băng ngồi ngay sau.

“Tiểu nha đầu quật cường!” Nhận ra sự im lặng của ta, Bắc Ngao Liệt hít một hơi thật sâu, sau đó thở dài, cúi đầu nâng mặt ta về phía hân, hạ môi hôn xuống, “Bắc quốc có thảo nguyên rộng lớn, tầng băng trôi xinh đẹp, hồ nước duyên dáng, nàng nhất định sẽ thích!”

“Hừ! Ta muốn trở về!”

“Trừ bỏ điểm này, cái gì ta cũng có thể đáp ứng nàng!”

“Ta muốn chính mình tự cưỡi ngựa!”

“Chuyện này cũng không được, vóc dáng nàng nhỏ bé, tự mình cưỡi ngựa rất nguy hiểm!”

“Bỏ cái tay đang ôm người của người đi thì được chứ!”

“Đương nhiên cũng không được, không ôm chắc lấy nàng, đến lúc đó ngã ngựa, người đau chính là nàng!”

“Ta chỉ biết người nói mà không giữ lời chẳng khác gì tiểu nhân, nói cái gì mà trừ bỏ việc không cho ta đi thì đều đáp ứng ta, đều là gạt người!”

“Vương Nha Nha, có tin hay không ta lập tức ở trên ngựa yêu nàng?” Khuôn mặt lạnh lùng, không khí xung quanh bỗng dưng trở nên lạnh khác thường: “Đến lúc đó, nàng mang cốt nhục của ta, xem còn có ai yêu thương nàng nữa?”

“Người!! Hừ!! Không nói thì không nói!” Ta tin tưởng, đám sư phụ nhất định sẽ tới cứu ta!

“Điện hạ!! Người này là ai?” Nhìn nam nhân dùng áo choàng tím quấn thành một khối cầu thật kín, Văn Tụng Thi hoàn hảo che đi một tia kinh ngạc trong mắt.

“Lần tới sẽ nói cho các người!” Dem khối tròn ôm xuống ngựa, ôm vào lòng: “Tất cả đều chuẩn bị tốt rồi sao?”

“Đúng vậy! Điện hạ!!” Đôi mắt tuyệt đẹp của Võ Hi nhìn chăm chăm vào thân hình đang bị Bắc Ngao Liệt bao vây trong lòng ngay cả mặt còn không thấy, khóe miệng lại lộ rõ vẻ ghen tỵ, nhin không được lớn tiếng hỏi: “Điện hạ, chúng ta sẽ xử lý nàng ta thế nào?”

“Nhỏ giọng lại!” Khe vỗ vỗ trán an viên cầu đang nhúc nhích: “Cưỡi ngựa một ngày, nàng thật vất vả mới ngủ được, đừng đánh thức nàng!”

“Điện hạ!!” Híp chặt hai mắt nhìn chăm chăm vào thân hình được bao lại kín mít, Văn Tụng Thi nói thẳng: “Điện hạ, chuyện này cực kỳ quan trọng, không thể để thất bại trong gang tấc!”

“Mọi chuyện ta làm đều có chừng mực! Các người bảo vệ nàng, ta đi tìm chút đồ ăn!”

Dem khối cầu nhẹ nhàng đặt lên bãi cỏ dưới tàng cây, đôi mắt màu tím lạnh lùng thoáng hiện lên một tia ôn nhu: “Nhớ kỹ, đừng quấy rầy nàng!”

“Vâng! Điện hạ!!” Dịu dàng cất giọng, Văn Tụng Thi nhẹ nhàng giật giật Võ Hi Chân đang nghĩ cách phản kháng, “Chúng thuộc hạ sẽ chiều cổ nàng!”

“Hừ!! Hồ ly tinh!! Người mau tỉnh lại cho ta!” Một cước mạnh đá vào phía trên khối cầu, “Giả vờ cái nỗi gì, nữ nhân xấu xí chỉ biết vờ đáng thương!”

“Ồ! Đau!!” Trên người được bọc một chiếc áo choàng, mở mắt ra: “Ai đá ta?”

“Chính là ta!” Đôi mắt lóe ra quang mang đỏ kị cùng phần nộ!

“Ha ha! Là hai vị tỷ tỷ vẫn võ song toàn a!! Một ngày không thấy, hai tỷ càng ngày càng xinh đẹp, khuynh nước khuynh thành a!” Chống lại bốn ánh mắt không có ý tốt, tâm của ta phập phồng lên xuống, chỉ sợ hai vị mỹ nhân tức giận sẽ giết chết con tin là ta ngay lập tức!

“Nhìn không ra muội muội nhan sắc bình thường, cũng có thể làm Lăng Minh Thần mê muội không kháng lại được như vậy!”

“Ha ha!! Văn tỷ tỷ, cái này đều là đồn đại, không phải là sự thật!”

“Chính là người, mê hoặc điện hạ làm cho chàng com nước không màng, về mặt hoảng hốt, bây giờ còn tự mình đi kiếm đồ ăn cho người, người nói, người rốt cuộc dùng thuốc gì để mê hoặc Điện hạ?”

“Này!! Võ tỷ tỷ, muội muội mới thấy hân có mấy lần mà thôi! Về phần mấy việc mà tỷ nói đó, có phải là rất khoa trương không?” Ta thực hoài nghi lời nói của Võ mỹ nhân, kẻ kia là tầng băng, tuyệt đối không có cái gì gọi là thay đổi cảm xúc.

“Trước kia điện hạ còn cho phép chúng ta hầu hạ bên cạnh! Nhưng từ khi thấy người, chàng thế nhưng, thế nhưng nói chúng ta hãy quay lại Bắc quốc lập gia đình, người nói xem, đây không phải là do lỗi của người sao?”

“Ha ha!! Võ tỷ tỷ, nam lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, Thái tử gia của các tỷ cũng chỉ nghĩ tốt cho các tỷ thôi!”

“Vô muội muội!! Đừng kích động, điện hạ cũng chỉ nhất thời bị nàng ta mê hoặc mà thôi, trở lại Bắc quốc, có Hoàng Thượng, Hoàng Hậu làm chủ, điện hạ muốn giữ nàng ta lại cũng không giữ được!”

“Hai vị tỷ tỷ, không bằng chúng ta làm một giao dịch, các tỷ có chịu không?” Không đành lòng a! Nhìn tình cảm của hai vị trong nháy mắt từ trời cao rơi xuống đáy cốc, thấy các nàng đang ở trên bờ vực của sự điên loạn, thật khiến người ta sầu mi khổ kiếm (nhân mặt nhân mày: ý chỉ việc bất an, không đành lòng), cũng bởi bản thân là người luôn coi trọng nguyên tắc công bằng, ta hảo tâm khuyên nhủ, “Thừa dịp Thái tử gia còn chưa trở về, chi bằng các tỷ đề ta chạy, sao hả?”

“Hừ! Thà nguoi đi?” Tia ngoan độc lan tràn trong đôi mắt đẹp, “Nguoi không cần nhắc nhở ta, nếu để cho nguoi tiếp tục xuất hiện bên cạnh điện hạ, không bằng sớm đem nguoi giải quyết đi!”

“Này!! Vô tỷ tỷ, đừng kích động, chuyện này tốt nhất chúng ta từ từ thương lượng!” Cái trừng mắt hung hăng của mỹ nhân áo lam khiến ta thực sợ hãi nha!

“Này, Vô muội muội, bình tĩnh một chút, nếu điện hạ trở về biết được chuyện này chắc chắn sẽ không tha thứ cho muội!” Giả bộ tốt ý khuyên bảo, nhưng lại chẳng khác gì đổ dầu vào lửa.

“Đều là tại nguoi, tất cả là lỗi của nguoi, không có nguoi, điện hạ chắc chắn sẽ chọn ta làm thái tử phi!” Nữ nhân điên cuồng bước gần tới ta, vừa nói xong liền rút kiếm chỉ vào ta.

“Hi Chân!! Nguoi muốn làm gì?” Ngay khi mũi kiếm sắp đâm vào ta, một giọng lạnh băng truyền đến: “Nguoi dám cãi lại mệnh lệnh của ta!”

“Đúng vậy!! Vô muội muội, muội buông thanh kiếm xuống đi, cẩn thận làm bị thương Nha Nha muội muội, nếu không điện hạ sẽ đau lòng!”

“Điện hạ, thiếp...” Dưới ánh mắt lạnh như băng, nữ nhân rốt cục cũng lấy lại được thần trí, lập tức bảo chữa: “Là chính nàng ấy muốn chạy trốn, thiếp chỉ muốn ngăn cản mà thôi!”

“Phải không? Tiểu nha đầu, nàng muốn cứ như vậy mà rời khỏi ta sao?” Ánh mắt âm trầm lạnh như băng như hàn tinh (sao băng) nhìn chằm chằm ta, lời nói phun ra đông lại tựa băng tuyết: “Nói! Có phải hay không?”

“Có, nhưng...” Nhìn đôi mắt tím ẩn chứa một tia buồn tủi và cô đơn, ta thật không đành lòng nha: “Kỳ thật, có nguoi ở đây, ta muốn đi cũng đi không được, không phải sao?” Nhìn thấy con mồi trong tay hần, ta gục đầu xuống vô tội nói: “Có ăn sao? Ta đói bụng!”

“Hừ! Lần này là lần đầu tiên, tha cho nguoi, nếu để ta biết có lần tiếp theo, đừng trách ta vô tình!”

Dưới bốn con mắt đỏ kị cùng hai con mắt băng lãnh, ta buồn bực ăn miếng thịt cho có mùi vị gì, cuộc sống như vậy mới có một ngày ta đã chịu không nổi, nếu còn như vậy, ta sớm muộn cũng mắc bệnh trầm cảm thôi.

“Thấy thế nào? Không thể ăn sao?” Nhìn thấy ta có chút ý không muốn ăn, Bắc Ngao Liệt rốt cục nhin không được nói: “Nàng bình thường không phải là người thích ăn uống sao? Ăn ít như vậy nàng sẽ bị đói đó!”

“Khẩu vị ta có chút không tốt!” Buông miếng thịt xuống, ta nhìn dãy núi phía xa xa, không hề để ý đến hần.

“Khẩu vị không tốt? Hừ, là tâm tình không tốt đi?” Ôm lấy cơ thể của ta đến bên cạnh hần, đầu ngón tay lạnh lạnh lau đi dầu mỡ bên miệng ta: “Nhìn xem, ăn cái gì cũng có thể trở thành như vậy! Xem ra về sau muốn cho nàng ở trong cung phải đề ma ma dạy tốt các lễ nghi mới được!”

“Ta không cần!” Ô. Xem ra Bắc quốc thực không phải là nơi ở tốt, chỉ nghĩ đến việc suốt ngày bị cái lão bà kia quản này quản nọ, ta càng thêm buồn rầu mím môi!

“Hừ!! Điện hạ, nữ nhân lỗ mãng như vậy, nghĩ cách dạy nàng lễ nghi là chuyện không thể nào xảy ra.”

“Đúng vậy!!” Ta có cùng quan điểm, nhìn Vô mỹ nhân, “Thái tử gia không nên lo lắng, Nha Nha ta dù luyện thế nào cũng không thể nào trở thành tiểu thư khuê các đâu!”

“Chờ khi đến Bắc quốc, nàng cho là nàng vẫn có quyền nói sao?” Lại một luồng băng lạnh phát ra từ đôi mắt màu tím, “Nhớ kỹ, cái đầu nho nhỏ này đừng có nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc nào!”

“Đã biết!” Khuôn mặt tuyệt mỹ tao nhã càng nhìn lại càng khiến người ta chán ghét! Hồ ly sư phụ, tuy rằng bình thường là quản ta rất nghiêm, thỉnh thoảng còn đánh ta, thủ đoạn trừng phạt cũng chỉ vượt mức tình dục chút thôi, tuy nhiên, so với vị thái tử Bắc quốc này, xem ra vẫn là người đối với ta tốt nhất! Ô! Hồ ly thối! Nha Nha ta nhớ nguoi, mau tới cứu ta được không.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Băng nam thú tính

Người thì muốn tới chỗ cao, nước thì luôn chảy xuống chỗ thấp. Vương Nha Nha ta từ trước đến nay không đắc tội với bất kỳ kẻ nào, nhưng vì có gì đòi ta lại lặn lội đầy bất công như vậy chứ? Đầu tiên là bị Dược vương lão cha lịch lãm bán cho hồ ly, sau đó lại bị hồ ly nào đó đàn áp khống chế tám năm qua cuộc sống bị chà đạp bị tàn phá tràn ngập huyết lệ (máu và nước mắt), thật vất vả đến kinh thành gặp mặt ông bà ngoại lại bị một khối băng lang nhìn trúng, còn bị bắt dính hôn với hồ ly sư phụ, hiện tại lại bị người khác bắt cóc rời xa quê hương, khụ! Tại sao, tại sao mệnh ta khổ như vậy! Khổ sở làm chim chạu cá lông là số mệnh cả đời ta sao?

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, ôi, qua đêm nay, ta có lẽ không còn có cơ hội nhìn thấy trăng trên bầu trời Lang quốc nữa. Dược vương lão cha, mỹ nữ mẫu thân, bảo thủ ông ngoại, phúc hậu bà ngoại, xin thứ cho Nha Nha bất hiếu không thể ở lại bên cạnh chăm sóc mọi người!

“Còn chưa ngủ sao? Nhìn nàng xem, quầng mắt đều đen cả rồi!” Đôi mắt hoa lệ màu tím chợt xuất hiện, nhìn bé con đang ngồi phía xa xa đếm sao, Bắc Ngao Liệt than thở một tiếng, đi tới.

“Ta không buồn ngủ!” Cố gắng trợn to mắt nhìn bầu trời đầy sao, “Ta chẳng qua là con tin mà thôi, người quản ta có ngủ hay không!”

“Hừ! Tiểu tử thích cậy mạnh kia, nhìn người còn có thể chống đỡ bao lâu?” Nhìn thấy ta không ngáp dù chỉ một cái, dưới ánh trăng phong hoa tuyết đại, nam nhân gọi cảm khê nhú mi!

Vương Nha Nha! Đừng ngủ! Từng cơn buồn ngủ kéo tới, ta hung hăng véo đùi, Vương Nha Nha, ngàn vạn lần không được ngủ! Đêm nay là cơ hội chạy trốn cuối cùng, cũng không thể bởi vì tham ngủ mà đánh mất cơ hội tốt này! Nhìn thấy mỹ nam không chịu được sự trách cứ của lương tâm mà đi tới phía ta, ta làm bộ nghiến mình, ngủ ở trên cỏ.

“Tiểu nha đầu! Đừng ngủ ở đây, sẽ cảm lạnh!” Dem thân thể lè loi vì ngủ trên cỏ mà lạnh run ôm vào trong lòng ngực, cõ y phục trên người khoác lên cơ thể yếu ớt, ngón tay xoa nhẹ khí quản, nghe tiếng hít thở bình thường, trong lời nói băng lãnh mang thêm chút sùng nịch “Ngủ thật say! Chạy một ngày đường, khẳng định là mệt muốn chết rồi!”

“Ừm! Đừng chạm ta!” Hơi thở xa lạ lạnh giá bao phủ toàn thân, ta khó chịu khẽ lắc lắc thân mình, “Ta muốn hồ ly sư phụ!”

“Điện hạ, người cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi sớm đi!” Sau tiếng nói ôn nhu, một đôi tay trắng nõn như ngọc vỗ nhẹ trên vai hấn “Nha Nha mệt mỏi mệt mỏi sâu như vậy, sẽ không tỉnh lại!”

“Văn tỷ tỷ nói đúng đó, điện hạ, người cũng không nên để bản thân mệt mỏi!”

“Nơi này không cần các người hầu hạ, đi nghỉ đi!” Gần đến Bắc quốc, gió đêm vô cùng lạnh, Bắc Ngao Liệt gặt gao ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng, chỉ sợ cái lạnh làm hại tới nàng.

Nhìn thấy trong mắt nam tử mà mình ngưỡng mộ chỉ có cái người mập mập kia, đôi mắt đẹp để u ám, vẫn cho rằng hấn đối với bất luận kẻ nào đều lãnh tâm tuyệt tình, lại không biết rằng, hóa ra hấn cũng có lúc vì nữ tử mà trở nên nhu hòa mềm mỏng như vậy, nhưng tại sao? Nữ tử đó không phải là mình?

“Bắc Ngao Liệt?” Nhìn cách đó không xa hai vị mỹ nhân ngủ say, ta nhẹ nhàng kéo kéo nam nhân đang ngủ bên cạnh, “Thái tử gia?” Nhìn xem ngay cả lúc ngủ cũng tao nhã vô cùng, lãnh diễm nam nhân không hề động tĩnh gì, ta lẳng lặng kéo bàn tay ở bên hông ra, lại lén lút từ trong lòng ngực hấn chui ra, lợi dụng bóng bên mù mịt, chạy về phía con đường tự do!

Thâm sơn dã lĩnh, từng đợt tiếng kêu đáng sợ của các loài vật cao thấp nối tiếp nhau, ta trước giờ luôn nhát gan tức thì bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, bị gió thổi một cái, sợ hãi lại thêm lạnh lẽo truyền khắp toàn thân! Đôi mắt nhỏ bé mở to không ngừng nhìn chăm chăm động tĩnh bốn phía, cảnh giác cực độ, một cái biến động nhỏ cũng làm cho ta run rẩy không ngừng!

Vương Nha Nha! Đừng sợ, tốt xấu ta cũng theo hồ ly sư phụ học công phu vài năm, dã thú tâm thương này tuyệt đối không làm gì được ta! Hu! Nhưng mà, thân thể ta lại vừa trắng vừa mập mập non nớt, nếu để cho những sài lang hồ báo kia trông thấy, làm sao bỏ qua ta!

“Ngao ngao ngao ~~~ ngao ngao ngao ~~~ ngao ngao.” Một chuỗi tiếng động vật kêu từ xa truyền tới, càng ngày càng gần hơn!!!

“A~~~ cứu mạng a~~~” Hu! Thú đại ca, đừng kêu như vậy làm cho người ta tóc gáy dựng ngược lên được không, chăm chú nghe tiếng truy đuổi ở phía sau, ta lại thân nhẹ như yến lao đi, thoát được nguy hiểm trong gang tấc.

“ngao ngao ~~~ ngao ngao ngao~~~” Tiếng kêu vẫn bám riết không tha càng không ngừng vang lên! Đó là âm thanh kích động mang theo hưng phấn, hưng phấn mang theo vui sướng! “Đừng đuổi ta, đừng nhìn thịt vừa trắng vừa non nớt của ta, kỳ thực không thể ăn!” Đầu cũng không dám quay lại nhắm tới phía trước vọt đi, ta chỉ muốn mau mau thoát khỏi đám thú dữ phía sau.

“Ngao ngao ~~~ ngao ngao ~~~” Nhìn thấy ta chạy trốn chết, tiếng kêu to lúc đầu trở thành tiếng thảm thương xót xa.

“Này! Người ăn không được ta cũng không cần thương tâm như vậy nha!” Nghe tiếng kêu phía sau mơ hồ mang theo ai oán, ta bất giác bước chậm lại, thanh âm này càng nghe càng quen thuộc, này sẽ không... là tiểu Bạch Thái nhà ta chứ... nhìn không được lòng đầy nghi hoặc, ta chậm chạp xoay người, dưới ánh trăng, quả cầu tròn bị tro bụi bám đầy trợn to đôi mắt nho nhỏ như hắc trăn châu nhìn ta chằm chằm...

“Tiểu Bạch Thái?” Mang theo một tia hy vọng, ta nhẹ nhàng mà kêu to! Tiểu thú này bộ dáng giống như Tiểu Bạch Thái, thân hình cũng giống, chỉ có

điều, Tiểu Bạch Thái nhà ta là tiểu hồ ly toàn thân trắng như tuyết, còn đây, hình như lông toàn thân không một chỗ trắng nào a.

“Ngao~~” Từ chi ngăn ngùn bé nhỏ hướng về phía ta chạy vội tới!

“Ngươi thật là Tiểu Bạch Thái?” Một tay ra hiệu cho nó dừng lại, lại tinh tế quan sát từ trên xuống dưới.

“Ngao~~” Tiếng kêu thấp mà phần nộ, mắt hồ ly nhỏ mang theo nước mắt dàn dụa.

“Ngươi thật là Tiểu Bạch Thái của ta?” Chậm rãi đến gần nó, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng xoa cái đầu nhỏ của nó.

“Ngao~~ Ngao~~” Đầu lưỡi khẽ liếm tay của ta, vui vẻ khẽ gọi.

“Ôi!” Ôm cổ nó, đem nó gắt gao đặt ở trong lòng “Tiểu Bạch Thái, tỷ tỷ nhớ ngươi muốn chết!”

“Ngao~~ ngao~~ ngao~~” Thân thiết dựa vào ta, quả cầu nhỏ cũng vui vẻ mà kêu không ngừng.

“Hu! May mà ngươi đã đến rồi, bằng không, nguyệt hắc phong cao này, ta một mình cũng không biết phải làm sao mới tốt?”

“Ngao ngao~~”

“Cái gì? Ngươi nói hồ ly sư phụ tới tìm ta?”

“Ngao ngao~~ ngao ngao~~”

“Lang vương gia kia cũng theo tới?”

“Ngao ngao~~”

“Bọn họ đâu?”

“Ngao ngao~~ ngao ngao~~ ngao ngao~~”

“Bọn họ đang ở trên núi tìm ta?”

“Ngao ngao~~”

“Ôi! Thật sự là quá tốt! Ngươi cũng không biết, mấy ngày này, tỷ tỷ ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ bị Bắc Ngao Liệt kia mang tới Bắc quốc!”

“Ồ! Bị ta mang đến Bắc quốc thì sao?” Hàn băng vừa dứt lời, một màu tím đã bay xuống ở trước mặt ta, bàn tay được bảo dưỡng trắng ngần đồng thời chế trụ ta. “Hừ! Tiểu nha đầu không lương tâm, nằng quả nhiên dám chạy trốn! Nằng cho rằng nằng đi được sao?”

“Này! Ta không nghĩ tới chạy trốn nha! Nơi này ban đêm ánh trăng thực đẹp, không khí cũng tốt, ta đi tản bộ dạo mát mà thôi!” Nhìn nam nhân đáng sợ như ác ma, bị bắt lại ta lập tức vội vàng biện hộ, “Đừng nắm chặt như vậy, ta thở không nổi rồi!”

“Dạo mát? Dọc theo đường đi vừa kêu gào cứu mạng vừa chạy như thỏ vậy ư?” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của ta, hơi hơi thả lỏng sức tay, đôi tay ôm lấy ngang eo ta, “Nói! Nằng muốn đi đâu, muốn đi tìm Cổ Nhạc Lan sao?”

“Ngươi! Ngươi thế nhưng giả bộ ngủ?” Dem Tiểu Bạch Thái ôm thật chặt! Quả nhiên là nam nhân trong thiên hạ đều xấu xa như nhau, không ngờ đường đường là thái tử mà cũng dùng chiêu này!

“Tiểu nha đầu xoa tuyết này, nếu như không phải biết nằng suốt ngày nghĩ cách rời khỏi ta!” Đôi mắt tím hẹp dài nheo lại đầy nguy hiểm, trên khuôn mặt tao nhã mang theo sự nguy hiểm khiến ta sợ hãi, “Nằng nói, ta hẳn là nên trừng phạt nằng như thế nào mới tốt?”

“Hu! Ta bắt quá cũng chỉ là bị tù túng ngột ngạt, muốn đi hít thở không khí, ngươi đừng đánh ta!” Mau chóng trấn an Tiểu Bạch Thái sớm đã bị ép thành cái bánh, “Ngươi là thái tử một nước, cũng không thể lạm dụng tư hình!”

“Đừng tưởng rằng nói sang chuyện khác ta sẽ bỏ qua cho nằng! Ta trước hết bắt đầu từ cái miệng nhỏ nhắn đang giận này được không?” Băng lãnh ngón tay mờ ám mà hấp dẫn khẽ lướt qua cánh hoa anh đào, “Cảm giác mềm mại như vậy, thật khiến cho người ta ngàn năm không thể khước từ.”

“Đừng!” Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng không ngừng tiến sát về phía ta, chịu đựng cảm giác ngứa ngứa trên mặt, ta cắn mạnh ngón tay hân.

“Ồ ô!” Bàn tay tức giận vuron lên, quả bóng lông cùng ta hung hăng cào mạnh lên bàn tay to, thừa dịp đối phương đau đớn buông tay trong nháy mắt, Tiểu Bạch Thái lập tức nhảy xuống mặt đất, nam nhân tản ra hàn khí, đôi mắt nhỏ hung ác nhìn chằm chằm.

“Tiểu Bạch Thái! Ngươi chạy mau! Nhanh đi tìm sư phụ ta!” Nhìn thấy quả cầu lông ngắn trong chớp mắt bỏ chạy không còn dấu vết, không biết tại sao, ta biết Cổ hồ ly nhất định sẽ tìm được ta.

“Đừng ngại tho, đợi đến khi hân tới, nằng đã là người của ta!” Dem ta gắt gao ôm vào trong lòng, lại chặt chẽ để ở trên cây, hai phiến bạc môi liền không

nói một lời mà hôn lên ta, “Một khi làm nữ nhân của ta, trừ khi ở lại bên cạnh ta, nàng nơi nào cũng đừng mong đi được!”

“Đừng, Bắc Ngao Liệt, người vô sỉ hạ lưu tiểu nhân này, người buông... Chờ một chút, đừng như vậy...” Ô! Không ngờ nam tử như băng sơn này, khi nổi giận lại dọa người như vậy. Cầm ta bị gắt gao nắm chặt, ta chỉ có thể bị động mà chống đỡ hẳn không có chút nào ôn nhu mềm mại, đôi môi mạnh mẽ thô bạo mang theo sự nghiêm khắc trừng phạt.

“Hiện tại ta cho nàng biết cái gì gọi là vô sỉ hạ lưu!” Bàn tay tàn ác vuốt ve khắp người ta, một tay đặt trên y phục ngăn cách phần trên đầy đặn, lại chậm rãi đi xuống, vén váy của ta, cảm xúc lạnh lẽo tràn khắp đùi, làm ta phải thờ dốc vì kinh ngạc, toàn thân nhịn không được run rẩy một cái.

“Bắc Ngao Liệt, người buông tay.” Khối băng quái dị này, sẽ không cứ như vậy tại nơi hoang sơn dã lĩnh, hàn khí tràn ngập mà cương bức ta chứ, “Với thân phận cao quý của người, muốn nữ nhân nào chẳng được... Ta chỉ là mầm đậu đỏ, không thích hợp với người!”

“Tiểu nha đầu! Nàng hẳn phải cảm thấy thực vinh hạnh, bởi vì nàng là nữ nhân đầu tiên của ta! Hiện tại, hưởng thụ thật tốt đi!” Hô hấp dồn dập hỗn hển mà phóng túng, hừng hực phả trên mặt ta. Bề ngoài băng lãnh, dục vọng tích lũy nhiều năm rốt cục bạo phát, nét mặt như băng bị sắc dục mà trở nên yêu mị, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà tiến vào cánh hoa, bắt đầu chậm chậm ra vào...

“Ừm... đừng...” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng không ngừng nhả ra những tiếng rên rỉ đứt quãng rất khẽ, ô! Lẽ nào Vương Nha Nha ta hiện tại thật sự chạy trời không khỏi nắng? không được, ta không muốn.

“Đừng nhúc nhích, tiểu nha đầu, đừng nhúc nhích! Nếu không ta sẽ nhịn không được, ta sẽ làm nàng bị thương!” Bị thất lưng ta không ngừng vận vẹo kích thích lửa dục tăng lên, nam nhân nhẹ nhàng rút ngón tay, một tay cứng rắn mà bắt lấy tay của ta vòng sau cổ hẳn, lại nâng cái mông nhỏ của ta lên ép hai chân của ta gắt gao vòng qua lưng hẳn.

“Không cần, buông ra!” Vật to lớn nóng rực như sắt không ngừng ở nơi nụ hoa ma sát, từng trận tiếng ma sát truyền đến, thân thể đã hư nhuyễn chỉ có thể vô lực dựa vào trên người hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thủ đoạn ngoan độc

“Thái tử gia! Thái tử gia!” Ta khó khăn ngăn chặn vật cứng to lớn qua lớp áo, nhị xuống sự khó chịu đáng ghét khi bị vật cứng kia không ngừng ma sát giữa hai chân, kiều mị lắc nhẹ cái eo nhỏ, cổ phát ra thanh âm nũng nịu đến chính bản thân mình cũng không chịu nổi: “Không nên thô lỗ như vậy chứ! Ngài như vậy làm ta sợ lắm.”

“Không phải lá gan của nàng rất lớn hay sao?” Hơi thở lạnh lạnh tựa như hoa lan phả nhẹ qua gò má ta, bất ngờ khóa chặt thân thể ta càng dán chặt hơn lên vật cứng rắn của hẳn. Ngón tay thon dài nâng cằm ta, đôi mắt tím sâu thăm tựa tiểu phi tiểu nhìn thẳng, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy dục vọng dùng giọng nói kiều ngạo đầy bá đạo nói: “Sao vậy? Lại muốn giờ trò gì nữa đây? Việc đã đến nước này, nàng cho rằng mình còn có thể đào thoát được hay sao?”

“Ừm... đừng nóng vội như vậy...” Lại một trận tê dại nữa ập tới, ta vẫn tiếp tục dùng thái độ ôn hòa với nụ cười ngọt ngào nhất xoa dịu hẳn: “Đây chính là lần đầu tiên của thái tử gia?”

“Tiểu nha đầu lại nghĩ ra trò gì nữa đây?” Trong bóng đêm, giọng nói mê hoặc đứt quãng có chút ám muội lại có chút khiến người ta trầm luân nhưng vẫn đầy nghiêm túc: “Không phải ta đã nói rồi sao? Nàng là nữ nhân đầu tiên của ta.”

“Ha ha, đây đúng là vinh hạnh của tiểu nữ.” Ta nuốt nước miếng dùng cái lưỡi nhỏ liếm liếm đôi môi vì căng thẳng mà hơi khô rồi lại cười duyên mị hoặc: “Chuyện này, thái tử gia, có muốn Nha Nha trước tiên hầu hạ ngài cẩn thận không?”

“Tiểu nha đầu, đừng nghịch lửa, còn trêu ghẹo ta như vậy ta sẽ phát cuồng mất.” Càng dựa chặt vào người ta, thân thể cao to như một vòng vây bao chặt ta lại, bàn tay to không tự chủ được xoa khuôn mặt ta, đôi mắt thâm tình chăm chú nhìn ta: “Đến lúc đó, chịu không nổi chính là nàng đó.”

“Thực sự không cần?” Ta vừa như mê hoặc vừa như cầu xin thổi khí nhẹ nhàng vào tai hẳn, nhìn nam nhân vì sự chủ động của ta mà ngưng lại động tác, ta càng bạo dạn vươn bàn tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm: “Có muốn không?”

“Nha đầu to gan!” Một tay nắm lấy bàn tay của ta đang dao động trên khuôn mặt hẳn, trong đôi mắt tím lóe lên lửa nóng dục vọng: “Nàng cũng dụ dỗ hai nam nhân kia như này sao?”

“Không phải!” Ta thật thà trả lời, bàn tay nhỏ bé bắt đầu tiến vào ngoáy vào màu tím, tiện thể xoa xoa cơ ngực rắn chắc, đầu ngón tay mê hoặc nhẹ nhàng vẽ vòng tròn: “Thế nào? Thoải mái không?”

“Ừm...đừng ngừng lại...” Đối diện với ta là khuôn mặt trong nháy mắt nhuộm đầy dục vọng cuồng nhiệt: “Ta cho phép nàng...tiếp tục...”

“Ha ha, thái tử gia...” Tuy ta biết mình không có dung nhan khuynh thành khiến người ta phải mê mẩn thất thần, thế nhưng ta vẫn không ngừng bắn ra mị nhãn, bề ngoài ra vẻ đang say mê sóng sánh thu ba trước khuôn mặt tuấn mỹ: “Có muốn kích thích nữa hơn không?”

“Ừm...” Nam nhân bị ta khiến cho cả người mềm nhũn mê mẩn nhìn ta: “Nha đầu, nàng còn muốn làm gì nữa?”

“Ha ha, đương nhiên là chuyện càng làm cho ngài thêm hài lòng.” Che cái miệng nhỏ nhắn gượng cười vài tiếng, qua lớp y phục chạm nhẹ vào vật cứng nhắc của hắn, bắn về phía hắn một tia mị nhãn sâu đậm rung động lòng người: “Thế nào? Có muốn thử hay không?”

“Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Có phải muốn kéo dài thời gian chờ bọn hắn tới cứu nàng đúng không?” Cúi đầu xuống nhìn ta, đôi mắt tím tuyệt đẹp như lóe sáng tựa như ngôi sao trong màn đêm đen đặc: “Nha đầu, nói cho ta biết nàng lúc này có thật lòng hay không?”

“Thái tử gia, nếu như không phải ta thật lòng ngài có thể thả ta đi, có thể dừng lại hay sao?” Ta không trả lời câu hỏi của hắn mà còn hỏi ngược lại: “Ngài có thể thả ta đi được không?”

Trong đôi mắt phút chốc hiện lên sự mất mát châm chọc nhưng càng thêm nóng rực: “Không thể, ta không thể ngừng lại, càng không thể thả nàng đi.”

“Đã như vậy thì đừng hỏi ta nữa.” Đôi mắt đen cụp xuống che dấu nỗi thất vọng trong đáy mắt sau đó ta lại chớp chớp mị nhãn với hắn: “Thái tử gia, vậy chúng ta tiếp tục thôi.” Nói xong bàn tay nhỏ bé bắt đầu chuyển động về phía dưới hắn, cách lớp quần áo chạm vào vật nam tính cực đại.

“Ừm...không được...nhẹ một chút...” Đôi mắt băng lạnh trong suốt trở nên mê mẩn mà gọi cảm, làn môi khẽ bật lên tiếng rên rỉ: “Tiểu nha đầu, đừng ngừng lại...”

“Rất thoải mái đúng không? Có muốn ta mạnh hơn một chút không?” Ai, xử nam quả nhiên vẫn là xử nam, sức kiềm chế so với hồ ly sư phụ năm đó đúng là còn kém xa. Lại tăng thêm lực ở tay, nhìn hắn từng chút từng chút một thả lỏng dưới sự tác động của ta, ta liền len lén đặt hai chân đang vòng quanh eo hắn xuống mặt cỏ.

“Thật...ừm...thật thoải mái...” Khí chất băng lạnh của nam tử đang dần bị dục vọng khổng lồ chế đường như đã biến mất không còn chút nào, lúc này hắn thậm chí có thể hòa tan dưới đôi bàn tay bé nhỏ kia.

“Đây là do ngươi yêu cầu nên không được hối hận đâu đó.” Hung hăng tăng thêm sức một cái, nghe thấy nam nhân băng lạnh thống khổ kêu lên một tiếng trong lúc dục vọng đang sôi sục, ta lập tức chạy trốn thêm vài bước, nhìn nam nhân áo tím đã mềm nhũn dưới ánh trắng, bàn tay nhỏ bé của ta vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Chuyện này...chuyện này...? Thái tử gia, ngươi không sao chứ?” Nhìn nam tử sau một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, ta vốn định nhanh chân chạy trốn nhưng vì lương tâm cắn rứt nên lại mon men trở lại: “Vừa rồi có phải ta đã quá thô lỗ rồi hay không?”

“A...đau...” Đôi mắt băng lạnh nhìn ta đang tươi cười đáng yêu trước mặt hắn: “Vương Nha Nha, nàng thật quá ngoan độc.”

“Ha ha, không có việc gì rồi!” Nhìn nam nhân lạnh lùng phóng về phía ta ánh mắt đầy lên án, ta áy náy không yên: “Lần đầu tiên mà, có hơi đau một chút, quen rồi sẽ thấy tốt hơn thôi.”

“A...” Thân thể mềm nhũn vẫn không ngồi dậy nổi trông mắt nhìn ta đầy ai oán.

“Hi hi, sao rồi?” Ta tí mắt cười nhìn hắn đầy ôn hòa, ảm áp như thể đó là một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc vậy: “Thân thể vẫn mềm yếu vậy sao? Chân đã nhanh nhẹn hơn chưa? Có thể đứng lên được không?”

“Nàng nói xem?” Đôi mắt tím không ngừng phóng dao về phía ta, trên trán nổi đầy gân xanh, mồ hôi túa ra nhễ nhại: “Nếu có việc gì, ta nhất định sẽ bắt nàng phụ trách.”

“Thái tử gia, Vương Nha Nha ta dùng danh dự để đảm bảo chỗ đó của ngươi tuyệt đối không có vấn đề gì?” Nhớ tới Hồ ly sư phụ bị răng của ta hung hăng đá thương nhưng vẫn hùng mạnh không ngã, vừa rồi ta cùng lắm chỉ hơi dùng sức ở tay thôi, chắc khối băng kia hẳn không có việc gì: “Nếu như thật sự có chuyện gì không may xảy ra, ta sẽ nhờ cha Được Vương chữa trị cho ngươi.”

“Không có vấn đề gì? Nàng biết chỗ đó trọng yếu như thế nào không mà nhần tâm làm vậy?” Tuy rằng lúc này hắn bộc lộ sự yếu đuối khác với lúc bình thường nhưng trời sinh vẫn là khí khái vương giả, nói ra những lời khiến ta phải hoang loạn: “Vương Nha Nha, nếu như ngày nào đó ta không dậy nổi đều là do lỗi của nàng, bởi vậy nàng phải nỗ lực trả nợ cho ta.”

“Nỗ lực trả nợ? Hừ, già bộ cái nỗi gì, không phải vừa rồi ngươi tới rồi sao?” Khối băng chết tiệt, đến lúc này mới mạnh mẽ mẽ mẽ mẽ, ta vẫn tức đến không nhìn được mà tiến thêm gần một bước: “Hơn nữa, chỗ đó của ngươi chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là không có chuyện gì rồi, tuyệt đối không cản trở việc ngươi đánh đồng dẹp bắc, nể nguyện nhìn con cháu đầy nhà, muốn Vương Nha Nha ta phụ trách hả, kiếp sau đi.”

Bị ta phản kích, Bắc Ngao Liệt ngược lại hồng hồng hai mắt nhìn ta đầy thách thức: “Vương Nha Nha, lần đầu tiên của ta cứ như vậy bị hủy trong tay nàng, nàng lại còn có thể vì bản thân mà chối bỏ trách nhiệm như vậy sao?”

“Phi phi phi! Ta đâu có làm chuyện đó với ngươi, ta cùng lắm chỉ dùng tay làm chuyện đó cho ngươi thôi, nếu ta đã không làm chuyện đó với ngươi thì sao phải chịu trách nhiệm? Còn nữa, ngươi nhớ cho kĩ nha, ta chẳng lẽ không phải người bị hại hay sao?” Vừa mới nghĩ đến tình cảnh ta phải dùng tay

làm chuyện đó cho hần, thật quá ghê tởm!

“Ta mặc kệ, ta chỉ biết trình tiết ta gìn giữ hai mươi tư năm qua đã bị nàng làm cho hoen ố rồi.” Đôi mắt băng tím mang theo đầy ai oán lẫn uy hiếp: “Nếu là Bắc quốc thì nàng đã xong chuyện rồi.”

Nghe những lời bịa đặt của hần, một chút áy náy của ta cuối cùng đã bị đá lên chín tầng mây tức giận tiến sát tới đá một cái: “Bắc Ngao Liệt, ta cảnh cáo ngươi, ngươi là một đại nam nhân thì bị hoen ố cái nỗi gì? Đừng có giả dạng oán phụ với ta, Vương Nha Nha ta không nhẹ dạ cả tin đến vậy đâu.”

“Nàng đánh ta, nàng dám đánh ta?” Từng trận gió lạnh tỏa ra từ hần vù vù thổi đến: “Vương Nha Nha, ta cả đời này sẽ sống chết dây dưa với nàng đến cùng.”

“Hừ, chờ ngươi có cơ hội bắt được ta thì hần nói lại.” Trào phúng nhìn mỹ nam đáng thương trên mặt đất, haiz, bộ dạng đấy, sao lại giống như thể bị người ta hung hăng chà đạp vậy: “Được rồi, không hẹn ngày gặp lại, ta đi đây.”

“Vương Nha Nha, nàng đừng đi...”

“Vật nhỏ. Nàng thử nói xem rốt cuộc đã làm cái gì với hần rồi?” Nhìn nam nhân quần áo hỗn loạn trên mặt đất lại nhìn dáng vẻ nữ bá vương ăn gan hùm mật gấu của ta, giọng nói hung hăng mang theo đầy chất vấn truyền đến: “Thế nào, làm xong chuyện đáng xấu hổ, ngay đến bản vương cũng không dám nhìn nữa sao?”

“Ta...” Nói thế nào bây giờ? Nhìn hắc y nam nhân bất ngờ xuất hiện trước mắt, còn có đôi mắt xanh mang theo sát ý tàn độc cuộn trào mãnh liệt, còn cả cái không trầm mặc quý dị này nữa khiến tóc gáy ta dựng ngược hết lên: “Không làm gì hần cả nha...ta...chỉ cùng làm là...cho hần cái kia mà thôi...”

“Cái gì mà cái này với cái kia, nàng nói rõ ràng cho ta!” Hung hăng nắm hai vai ta, hắc y nam nhân bị lửa ghen tuông thiêu đốt lý trí càng không ngừng chất vấn: “Nàng rốt cuộc có làm chuyện đó với hần không?”

“Không có!” ta thành thật mở to đôi mắt, chỉ chỉ khối băng đáng thương trên mặt đất: “Thực sự không có, không tin ngươi hỏi hần đi!”

“Điện hạ, người làm sao vậy?” Văn Võ mỹ nhân cùng xuất hiện nhìn thấy nam nhân trên mặt đất thì sợ đến mặt mày tái mét nhanh chóng đỡ hần đứng dậy, tiện thể hai đôi mắt mỹ lệ nhìn về phía ta đầy oán hận: “Nữ nhân kia, ngươi rốt cuộc đã làm gì với điện hạ của chúng ta?”

“Hai vị tỷ tỷ, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta!” Đầu tiên là tên sói, bây giờ lại đến lượt hai vị tiểu mỹ nhân phần nộ ngút trời, ta vội vàng giải thích: “Chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, thái tử gia của các vị không có việc gì đâu.”

Một góc áo trắng xuất hiện bên cạnh ta, lại chính là tiểu hồ ly đang lo lắng nhìn ta toàn thân bị lấm lem bụi bẩn.

“Su phụ...” Nhìn vẻ mặt hoàn mỹ bình tĩnh ngoài ý muốn của tên hồ ly, phong thái ưu nhã tự tại như thần tiên cùng với nụ cười mỹ lệ đầy âm hiểm lạnh sống lưng khiến trong lòng ta vô cùng sốt ruột! Nam nhân dầm chua ngút trời này đối mặt với hiện trường tàn hoa bại liễu do ta gây ra này lại không hề có chút biểu hiện? Trong thời khắc vô thanh thắng hữu thanh này, ta tuyệt đối tin rằng lần này hồ ly nhất định sẽ trừng phạt không hề nhẹ tay chút nào, về phần trừng phạt như nào với chú sơn dương vừa lạc đường vừa suýt chút nữa thất thân như ta, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đồ máu đỏ ta bất giác rùng mình lạnh sống lưng. Vương Nha Nha, nếu đã ngang cũng chết mà dọc cũng chẳng sống nổi, chỉ bằng ngay bây giờ liền trực tiếp chấm dứt luôn cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lang Vương cứu mỹ nhân

“Su...phụ...” Ta ôm chặt ống tay áo trắng phiêu dật, ngẩng đầu nhìn mờ hồ một ngày một đêm không chớp mắt nghỉ ngơi, vẫn là khuôn mặt tuần tú đẹp đến chói mắt, bóng mượt như ngọc xanh lấp lánh nhưng trong đôi mắt xanh lục ngọc kia không hề có chút gọn sóng nào, sau đó ta trung ra đôi mắt trong suốt đầy thâm tình lẫn thê lương, lại còn cố tỏ ra vô cùng chân thành nói: “Su phụ, Nha Nha rất nhớ người.”

Mờ hồ gạt lại ống tay áo ta đang nắm rồi tiếp tục trầm mặc một cách khó hiểu nhìn bầu trời đêm, làn môi mím chặt lại.

Tuy rằng lực đạo không lớn nhưng ta chưa từng bị hồ ly lạnh lùng như vậy nên không khỏi đỏ mắt. Vì sao? Hần không để ý đến ta không phải điều ta vẫn hằng mong muốn sao? Nhưng bây giờ thành ra như vậy tại sao ta lại cảm thấy nỗi đau như bị đầu mũi kim đâm vào tim? Không để ý đến sự lạnh lùng của hần, ta không ngừng cố gắng xông lên ôm lấy lưng hần, cố len vào lồng ngực ấm áp, không nhận được kêu gào: “Hu hu, su phụ, Nha Nha thực sự nhớ người chết đi được, đừng lạnh lùng với ta như vậy.”

“Vật nhỏ vô lương tâm, Bản vương một đường bôn ba lao đến cứu nàng, nàng lại dám vượt tường sau lưng ta? Xem ra nàng đúng là chán sống rồi!”, gườm gườm nhìn mỹ nam nhân áo tím như vừa làm xong việc gì đó đầy kích động rồi lại hung hăng nắm chặt tay ta: “Nàng nói đi, nàng vừa nãy đã làm

chuyện đó với hần như thế nào?”

“Sư phụ, tin ta đi, ta thật sự không có làm chuyện đó với hần.” Ta giật tay ra khỏi móng vuốt của mõ sói rồi lại dùng ánh mắt đăm lẹ không gì địch nổi tiếp tục tấn công: “Đừng nghe hần nói bậy, Nha Nha thật sự không có làm vậy đâu.”

“Tiểu nha đầu, nàng dám nói không hả?” Hần cười lạnh một tiếng nhìn ta bám chặt hồ ly không rời, trong giọng nói như hàn băng mang theo chút ai oán nói ra những lời khiến trong lòng ta không ngừng trùng xuống: “Không phải vừa rồi nàng khiêu khích rất thích thú sao? Hơn nữa...” Đôi mắt tím lạnh hẹp dài híp lại đầy mỉa mai: “Là chính nàng chủ động dụ dỗ ta.”

“Chết tiệt! Nàng...” Một lần nữa nắm chặt lấy tay ta, trong đôi mắt lam đã cuộn cuộn từng đợt sóng thần: “Bản vương thật lòng với nàng nhưng nàng vẫn thờ ơ vô tình, vậy mà nàng lại có thể... vì sao? Nàng không cùng ta như vậy, dựa vào cái gì lại giúp hần làm chuyện đó?”

“Đương nhiên là vì nàng có tình ý với ta!” Bỏ hai đôi tay ngọc ngà ra khỏi người mình, hần hơi ngồi dậy, không hề chớp mắt đối diện cùng đôi mắt lam lạnh khốc của đối phương, trong mắt lấp lánh vẻ vinh quang chiến thắng, dung nhan hoàn mỹ thiếu đi một chút sắc bén nhưng lại tăng thêm vài phần gợi cảm: “Hương vị đó thật khiến người ta mê mẩn!”

“Bắc Ngao Liệt, ngươi đừng nói bậy!” Nhìn khuôn mặt càng lúc càng lạnh lùng bình tĩnh, luồng khí mạnh mẽ, cường hãn lang bang dưới ánh trăng mờ ảo càng thêm quý dị, ta vẫn nắm chặt lấy ống tay áo hần: “Sư phụ, không phải như vậy đâu, nếu như không phải hần muốn dùng sức mạnh cưỡng ép ta, ta nhất định sẽ không dùng tay giúp hần làm chuyện đó đâu!”

“Phải không?” Đôi mắt hẹp dài chỉ nhìn chằm chằm vào mỹ nam áo tím, bàn tay trào phúng khẽ vuốt qua làn tóc đen mượt như tơ rồi lại nhẹ nhàng tinh tế vuốt lên khuôn mặt cùng làn môi anh đào của ta, thế nhưng lời nói thật lạnh nhạt vô tình truyền đến tinh thần đã vô cùng yếu đuối không thể gánh chịu nữa câu ta: “Đó cũng chỉ là nói, nàng có thật sự đã làm hay không?”

“Vâng!” Ta đúng là một đứa trẻ ngoan, nhân chứng vật chứng đều đủ cả nên có muốn nói dối cũng không lừa được ai: “Thế nhưng đúng là ta bị bắt ép mà!”

“Vương Nha Nha, nàng cuối cùng để tấm lòng của bản vương ở chỗ nào hả? ở trong tim? ở trong đầu? Hay là hung hăng dẫm nát nó dưới chân nàng?” Một ngày một đêm lo lắng sợ hãi đuổi đến lại đôi mắt hiện thực như vậy khiến giọng nói của Lang Minh Thần khàn khàn, gào thét như dã thú: “Nói, nàng nói cho ta!”

“Ý của ngươi muốn nói nếu ta đã thất tiết ngươi sẽ vứt bỏ ta sao?” Nhìn hồ ly chết tiệt vẫn nhất quyết không thèm nhìn ta, ta đem hết nhưng khổ sở âm ức một ngày một đêm bộc phát hết toàn bộ: “Hừ! Ngươi biết cả một ngày nay ta đã trải qua như thế nào không?”

“Nha Nha, ta cũng không nói không cần nàng!” Thờ dài một tiếng, Cổ Nguyệt Lan cuối cùng cũng vươn tay ôm ta: “Sư phụ chỉ là đang tức giận, tức giận mình tới quá muộn!”

“Huhu sư phụ...” Nhả vào trong lòng hần, hai tay đánh vào ngực hần, ta không nhịn được mà khóc òa lên: “Hồ ly xấu xa, ngươi dám không để ý tới ta.”

“Tiểu nha đầu này, chuyện cần làm đã làm hết rồi, nàng nhất định phải đi cùng ta.”

“Vật nhỏ, đã làm sai còn muốn chống chế? Bản vương tuyệt đối không thể làm ngơ như không có chuyện gì được.”

Nhìn đôi mắt lam đầy thất vọng xen lẫn ghen ghét của mõ lang cùng ánh mắt đầy lên án của tử mâu băng nam còn đang nằm trên mặt đất kia, ta ý có chỗ dựa vững chắc là mõ hồ liền chỉ tay về phía nam nhân ghê tởm đang giả vờ nhu nhược kia: “Bắc Ngao Liệt, ngươi luôn miệng nói cái gì mà yêu ta sùng ta nhưng ngươi chỉ muốn nhốt ta trong lồng như chim hoàng yến mà thôi, Vương Nha Nha ta cũng chẳng lạ gì cái kiểu sùng ái đó của ngươi, để dành kiểu đó cho hai vị mỹ nhân Văn Võ bên người ngươi nhiều năm như vậy là được rồi!”

“Còn ngươi nữa,” Ngón trở mập mạp chuyển hướng một cái suýt chút nữa ấn thẳng lên đôi lông mày gian tà của mõ lang: “Ngươi có tư cách gì chất vấn ta, không nói đến việc chúng ta không thân cũng chẳng quen biết gì, nước giếng không phạm nước sông, chính ngươi tự ngấm lại đi, thân thể ngươi chẳng phải đã bị bao mỹ nhân làm hoen ố rồi hay sao, ngươi có quyền gì mà quản ta có làm chuyện đó với người khác hay không.”

“Đến lượt ngươi!” Nhìn điệu cười lạnh lẽo của mõ hồ, đầu ngón tay ta đang hung hăng giờ lên lại hạ xuống, cuối cùng đành phải rút lại: “Hi hi, sư phụ, xin lỗi người, ta không phải nói người đâu.”

“Ồ nhi Nha Nha, vì sư thật ra rất muốn biết trong lòng nàng, ta là người như thế nào?” Làn môi đầy câu dẫn ghé sát, móng vuốt hồ ly khẽ nâng cằm ta lên: “Nói đi, ta đang nghe đây?”

“Hi hi, công phu của sư phụ tuyệt đỉnh, khí chất hơn người, đối xử với Nha Nha vô cùng tốt làm sao có thể có khuyết điểm gì?” Phi, Cổ hồ ly, nếu không phải sợ ngày sau bị ngươi ghi thù báo hận ta cũng không cần phải tại đây bằng mặt không bằng lòng với ngươi như vậy.”

“Hừm! Phải không?” Đôi môi hài lòng khẽ nhếch lên đầy câu dẫn, trong đôi mắt xanh lục càng ngập tràn xuân sắc dụ dỗ thân mật ôm lấy thân thể nhỏ bé của ta, cúi người nói nhỏ bên tai: “Tiểu Nha Nha, đừng tưởng chuyện ngày hôm nay vì sư sẽ đơn giản bỏ qua cho nàng, trở về sẽ tính sổ với nàng sau.”

“Vương Nha Nha, nàng lại đây cho ta.” Khuôn mặt hiện lên vẻ tái nhợt, Bắc Ngao Liệt loạng choạng đứng lên nhờ sự nâng đỡ của hai mỹ nhân.

“Ta không qua đây.”

“Hừ...” Đôi mắt tím lạnh nhạt đông cứng lại: “Ta bây giờ đã thành dạng như thế này còn có thể làm gì được nàng nữa!”

“Vừa rồi là ta không tốt, ta muốn nói lời xin lỗi với nàng được không?”

“Nàng qua đây ta mới nói!”

“Ta đứng chỗ này cũng như vậy cả thôi, đâu cần phải đến gần như vậy?”

“Tiểu nha đầu, có hai nam nhân ở đó, nàng nghĩ ta còn có thể làm gì được nàng nữa!”

“Chuyện này á! Sư phụ, ta qua đó được không?”

“Vật nhỏ, không được.”

“Ta có hỏi người đâu, sư phụ, người nói có được hay không?”

“Được, có sư phụ ở đây hần cũng không thể giờ trò gì được.”

“Chuyện này, thái tử gia, có chuyện gì người mau nói đi.”

“Đến gần nữa đi, để ta nhìn nàng rõ hơn.”

“Điện hạ?”

“Ha ha, cự ly như vậy không phải thích hợp rồi hay sao?”

“Thân thể ta yếu đuối, nàng tới gần nữa được không?”

“Thế nào? Đủ gần hay chưa?”

“Được rồi, Vương Nha Nha, nàng lại một lần nữa rơi vào tay ta, lần này ta tuyệt đối không để nàng chạy thoát đâu!”

“Người lại giả vờ lần nữa?” Trong giây lát ta bị hần bắt lấy, ta cứng nhắc muốn lùi về phía sau né tránh lại bị hần dùng vũ lực kéo lại trực tiếp ngã vào lòng hần.

“Đối phó với tiểu nữ nhân giáo hoạt như nàng, ta không tương kế tựu kế sao được?” Tay hần đặt lên gáy ta, kéo sát mặt ta lại gần mặt hần, khóe miệng cong lên nụ cười giả tạo: “Thế nào, tiểu nha đầu, rất thất vọng đúng không?”

“Bác Ngao Liệt, buông nàng ra, cảm vệ quân của ta đang ở dưới núi, không muốn chết thì thả nàng ra.”

“Thả, các người mau tránh ra cho ta, nếu không... Nếu ta không chiếm được nàng, ta sẽ giết nàng.” Hần cười lạnh với Lang Minh Thần: “Ta muốn khiến người cả đời cũng không thể nhìn thấy nàng được nữa, càng không thể chiếm được nàng.” Giữ chặt không cho ta giả vờ, hần cúi đầu hôn loạn lên trên khuôn mặt ta đầy vẻ thỏa mãn nhìn hai nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé tan xác hần: “Thế nào, đau lòng hả?”

“Thái tử ra, người đừng kích động nha. Ta không làm chuyện gì có lỗi với ngài, chúng ta gặp mặt từ biệt trong hòa bình, ngày sau gặp lại còn có thể trở thành bằng hữu tốt.”

“Không làm việc gì có lỗi với ta?” Hần cười nhạt vài tiếng, đôi mắt tím âm lãnh trừng ta: “Nếu đã trêu chọc đến ta, nàng nghĩ ta còn có thể thả nàng đi hay sao?”

“Bác Ngao Liệt, mau thả đồ nhi ta ra, nếu không ta sẽ khiến người sống không bằng chết.”

“Nếu nàng ấy đã rơi vào tay ta, người còn dám ra điều kiện với ta hay sao?”

“Điện hạ, quân của Lang quốc dưới chân núi đã xông lên, chúng ta có nên...?”

“Bác Ngao Liệt, vật nhỏ vô tội, nếu như không muốn quan hệ giữa hai nước bị phá vỡ, lập tức thả nàng ra.”

“Thả?” Một luồng khí lạnh thấu xương đột nhiên phả ra từ người hần, cả người mặc sắc tím hoàn mỹ càng thêm khí chất vương giả: “Ta đã nói rồi, ta không chiếm được nàng thì các người cũng đừng hòng có được.” Đôi mắt lạnh nhìn hai nam nhân lòng nóng như lửa đốt trước mặt, trong mắt tràn ngập căm thù phần hận với bọn họ, vừa nghĩ đến cảnh tượng nữ tử trong lòng mình đồng sàng cộng chăn với kẻ khác, sinh con đẻ cái, hần liền đỏ kị đến phát cuồng.

“Điện hạ, hãy để ta cùng Hi Chân chăm sóc Nha Nha muội muội được không, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt.” Vừa dịu dàng ôn nhu nói vừa dùng đôi tay như ngọc kéo bàn tay nhỏ của ta, Văn Tụng Hi Dùng nụ cười hiền lương thực nữ nhất cùng đôi mắt đẹp đầu chân thành.

“Được, có người chăm sóc nàng ta cũng có thể yên tâm đối phó với họ.” Bắc Ngao Liệt nhẹ buông tay, đôi mắt tím lạnh đầu tiên là trào phúng nhìn đối

phương rồi mới quay đầu nói với hai mỹ nhân bên cạnh: “Ta đối phó với bọn họ, các người nhanh chóng đưa nàng đi.”

“Hai vị tỷ tỷ, hai vị đều là mỹ nhân xinh đẹp, đừng cầm tay ta thô lỗ như vậy có được không?” Nhìn ý cười không hề tốt đẹp gì của Văn mỹ nhân lại bị Võ mỹ nhân kéo chạy như bay, kẻ hết ăn lại nằm như ta thờ phỉ phò khuyên bảo: “Chạy chậm một chút, phù, ta sắp không thờ nổi nữa rồi.”

“Còn nói nữa ta sẽ giải quyết người bằng một đao ngay tức khắc.” Mũi kiếm sắc bén chỉ thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính của ta, rất có khả năng rạch ra vào đường: “Hừ, đồ dâm đảng như người có sống trên đời cũng hại người, bây giờ ta trước hết kết liễu người trước.”

“Haha, Võ tỷ tỷ, giết ta người biết ăn nói sao với điện hạ của người đây?”

“So với việc nhìn người cùng điện hạ thành một đôi uyên ương, ta thà giết người bây giờ còn hơn, chỉ cần ta tới nơi thần không biết quỷ không hay thì điện hạ cũng khó lòng truy cứu đúng không?”

“Chuyện này, Văn tỷ tỷ có mặt chứng kiến, khó tin được nàng sẽ không tiết lộ cơ mật.”

“Nha Nha muội muội, tâm của điện hạ nên thuộc về thiên hạ Bắc quốc, thế nên tỷ tỷ tuyệt đối sẽ không để người có cơ hội mê hoặc điện hạ đâu.”

“Nghe Văn tỷ tỷ nói vậy có nghĩa hôm nay quyết phải diệt trừ ta đúng không?”

“Đúng vậy, chỉ cần ta và Võ muội muội thống nhất một lời, điện hạ cho dù muốn truy cứu nhưng xét đến địa vị của hai vị phụ thân chúng ta cũng sẽ chẳng làm được gì.”

“Chi chi...” Ngay lúc Văn Tụng Thi đang dao dạt đắc ý thì một cái bóng màu xám nhỏ gào giận dữ lao tới, móng vuốt lợi hại cào loạn vài đường trên khuôn mặt như hoa có thể thấy được vết máu bắn ra, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, vốn định lao tiếp đến tấn công vị mỹ nhân áo lam đang chữa kiếm kia thì bị nàng đánh một chưởng ngã lăn trên mặt đất.

“Tiểu bạch thái, người không sao chứ?” Ta kêu to ôm lấy quả cầu xám, nhìn đôi mắt trong suốt sáng rỡ nhìn ta nỗi lo lắng trong lòng mới tạm trùng xuống, không nhận được trở vào mũi nó: “Tiểu bạch thái, sao người ngốc vậy, rõ ràng biết chuyện nguy hiểm đến tính mạng còn lao đến.”

“Á, mặt của ta, mặt của ta.” Hai tay ôm lên vết thương đau đớn trên mặt, nhìn trên đôi tay tuyết trắng bê bết máu, Văn Tụng Thi điên cuồng kêu thét: “Hi Chân, giết ả, mau giết ả?”

“Chi Chi...” Tiểu bạch thái cực kì cảnh giác nhìn nữ nhân bạch y trong đêm đang ôm khuôn mặt bê bết máu cùng nữ nhân đang trừng trừng đầy dữ tợn, nó lập tức nhảy xuống che trước mặt ta.

“Văn tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Hả hề nhìn nữ nhân thần trí hỗn loạn kia, Võ Hi Chân giả vờ quan tâm an ủi: “Tỷ tỷ đừng lo, ta nhất định sẽ giết nữ nhân này báo thù cho tỷ.”

“Hừ, muốn giết nàng? Bản vương ngược lại muốn xem người có năng lực đó hay không?” Hắc y nam nhân từ trên cao bay xuống ôm lấy ta rồi bình tĩnh vọt đến ngay trước mặt Võ Hi Chân.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Lang vương hấp hối

“Vật nhỏ, ta đến đón nàng đây!” Gạt những sợi tóc con hồn độn trên trán ta, ánh mắt đầy thâm tình vừa nhẹ nhàng ôm ta vào lòng vừa cẩn thận kiểm tra trên dưới trái phải, sau đó trong đôi mắt sâu như đại dương ấy hiện lên đầy hồ thẹn: “Xin lỗi, ta đã đến muộn... Nàng có sao không?”

“Hồ ly sư phụ đâu?” Nhìn thấy chỉ có mình hần đến, trong lòng ta liền trùng xuống, lẽ nào tên hồ ly kia đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Hừ, hần bị Bắc Ngao Liệt quán lấy, nhất thời không đến được ngay!” Ghế sát đến tai ta, ánh mắt lo lắng phút chốc lại đầy oán hận nhìn chằm chằm vào ta: “Trong lòng nàng, quả nhiên tên Cổ Nguyệt Lan kia là quan trọng nhất! Thế nhưng lần này nàng phải nhớ cho kĩ lần này là ta cứu nàng!”

“Vương gia, việc này không phải nên để sau hãy nói sao?” Lang đại ca, người không nhìn thấy hai vị mỹ nhân tỷ tỷ kia đang tức muốn chết lườm nguyệt người sao? Thời khắc mấu chốt như này còn chằng chằng nàng nàng, không cẩn thận bị người ta thừa cơ tấn công.

“Người đúng là đồ nữ nhân dễ tiện, ngoài việc dựa vào nam nhân bảo vệ người còn làm được cái gì nữa?” Nghiến răng nghiến lợi nhìn Lang Minh Thần bảo hộ ta không một kẻ hở rồi tiếp tục nói với vẻ đầy hung hãn tàn bạo: “Có ta và Văn tỷ tỷ ở đâu, đừng cho rằng người có thể bảo vệ được ả ta!”

“Vương Nha Nha, nếu không phải do người điện hạ sẽ không bỏ rơi chúng ta! Đêm nay dù cho phải đồng quy vu tận, Văn Tụng Thi ta cũng muốn băm

ngươi ra làm trăm mảnh.”

“Hai vị tỷ tỷ, hai người đều là tiểu thư khuê các yêu kiều, đừng mở miệng là nói đến chuyện chém giết được không?” Ta tốt bụng khuyên bảo: “Cầm vệ quân Lang quốc sắp tới rồi, hai người mau đi đi.”

“Đi? Có đi cũng phải chờ giải quyết ngươi cho xong mới đi!” Võ Hi Chân vùng vằng kiếm, bắt đầu hung hãn tấn công.

“Vật nhỏ, ôm chặt ta, nhớ đừng buông tay!” Không yên tâm để ta một mình đối mặt với Văn Tụng Thi đang mất đi lý trí, Lang Minh Thần vừa ôm ta vừa giao đấu với Võ Hi Chân đang đầy thịnh nộ.

“Hừ, Lang Minh Thần, là ngươi tự tìm đường chết!” Nữ nhân áo lam bị sự đố kỵ che mờ mắt liên tiếp xuất những chiêu hung ác về phía ta, bởi ôm ta cũng như sợ ta bị thương, Lang Minh Thần căn bản không thể tấn công, chỉ dùng khinh công chống đỡ nhưng đòn công kích trí mạng của đối phương.

“Lang Minh Thần mau buông ta ra, cứ tiếp tục như vậy ngươi sẽ bị thương!” Tuy rằng hiện tại hắn có thể chống đỡ linh hoạt nhưng ôm người hơi nặng cân như ta, lại phải chống đỡ những trận cuồng phong bão táp ập đến thì hắn có thể chống đỡ được bao lâu.

“Không muốn bản vương gặp chuyện không may thì ngậm miệng lại, ngoan ngoãn ôm chặt vào ta đừng nhúc nhích, kiên nhẫn một chút, cầm vệ quân của ta sẽ mau đến thôi!” Hắn siết chặt tay vòng tay ôm ta sát vào lòng, bảo vệ cẩn thận, đôi mắt nhìn ta đầy kiên định: “Vật nhỏ, nhớ kỹ không được buông tay!” Nếu một mình hắn, đừng nói hai người này, dù cho cả một đội quân đến hắn cũng thoát hiểm không một vết thương. Nhưng lúc này trong ngực hắn là nữ nhân hân yêu hơn cả sinh mệnh, hắn không thể để nàng bị thương.

“Hừ, Lang Minh Thần, ta xem ngươi còn cầm cự được bao lâu nữa? Lần này ta nhất định giết chết ả, để xem ả ta còn quyến rũ điện hạ được nữa không?” Từng chiêu tấn công sắc bén hung ác liên tiếp ập đến không ngừng.

“Hi Chân, thừa dịp hắn ôm ả không thể tấn công, nhanh chóng giải quyết hắn!” Vừa nói vừa gỡ trâm ngọc hung hăng bắn về phía ta.

Nhìn nữ nhân mặt mũi bê bết máu cười đầy nham hiểm, ta bất giác nhắc nhở Lang Minh Thần: “Lang Minh Thần! Cẩn thận!”

“Quá muộn rồi!” Lời nói đầy đắc ý vừa dứt, dù cho công phu Lang Minh Thần có cao siêu đến mức nào nhưng một tay ôm chặt bảo vệ ta cũng không tránh khỏi bị mũi trâm sắc nhọn đâm trúng cánh tay.

“Tứ vương gia!” Nhìn động tác của hắn mỗi lúc một chậm dần, ta lo lắng hỏi: “Ngươi sao rồi? Có nặng lắm không?”

“Không sao!” Từng trận hoa mắt kéo tới, nhìn về phía Văn Tụng Thi trong đôi mắt lam ẩn chứa đầy tia tàn khốc: “Ngươi tầm mê được lên đầu trâm?”

“Không sai! Ta nói rồi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ả! Bây giờ đã hạ được ngươi, ta muốn xem ả còn vận khí tốt nào nữa?”

“Vương Nha Nha, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!” Võ Hi Chân lạnh lùng cười nhạt, hướng mũi kiếm sắc đâm về phía ta.

“Vật nhỏ, đừng sợ! Có ta ở đây, không phải sợ!” Tập trung lấy lại một tia tỉnh táo cuối cùng, Lang Minh Thần ôm ta xoay người lại để mũi kiếm đâm vào sau lưng mình.

“Sắc lang xấu xa! Sao ngươi lại ngốc như vậy?” Cảm nhận được vòng tay ôm ta đang dần buông lỏng, ta nhẹ nhàng nâng vai hắn lên, nhìn bàn tay bê bết máu mà lí nhí nói: “Vì sao? Vì sao lại giúp ta đỡ một kiếm?”

“Đừng khóc... chỉ cần nàng không sao là tốt rồi...” Ngón tay thon dài không ngừng lau nước mắt của ta, tay còn lại khẽ vuốt lên khuôn mặt tái nhợt của ta, trong mắt hiện lên đầy vẻ xót xa: “Nha Nha... Xin lỗi... Ta không thể bảo vệ nàng nữa rồi...”

“Ngươi nhất quyết không được xảy ra chuyện gì, nếu không ta sẽ phải áy náy suốt đời!”

“Vật nhỏ, là ta cam tâm tình nguyện, chỉ cần sau này nàng một lúc nào đó vẫn nhớ đến ta, cho dù chết ta cũng thấy mãn nguyện!”

“Lang Minh Thần, không phải lo, để ta tiễn ả xuống địa ngục cùng với ngươi một thể!” Dứt lời lại hướng kiếm đâm về phía ta.

Một tiếng ‘đinh’ vang lên, mũi kiếm đang nhắm về phía ta bị một vật cứng bắn lệch ra khỏi quỹ đạo, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy mồ hồ ly trắng dẫn theo một đội nhân mã đông nghịt tiến về phía này, sau đó hắn thi triển khinh công ung dung, tao nhã như thần tiên bay đến.

Hắc y vệ thoáng cái đã chia thành hai tổ, một tổ quây chặt bảo vệ ta và mồ lang, tổ kia giương cung tên nhắm về phía hai mỹ nhân, chỉ cần hai nàng hơi có động tĩnh là nhất loạt cùng bắn ra.

“Điện hạ, người nhất định phải báo thù cho ta.” Văn Tụng Thi nắm chặt ống tay áo Bắc Ngao Liệt cũng vừa mới đến, đáng yêu nũng nịu khóc lóc trung ra dung nhan bị cào cấu, chỉ về phía ta tố cáo: “Chính là nữ nhân hung ác kia đã hại ta biến thành như này!”

Không để ý đến Văn Tụng Thi đang khóc lóc kể lể, đôi mắt tím vẫn thản nhiên đối diện với bạch y nam nhân, bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh dị thường, hai người họ cứ như vậy giăng co...

Vốn dĩ hắc trời sinh đã là con cháu vương tộc, cho dù có thất thế nhưng khuôn mặt tôn quý vẫn bình tĩnh thản nhiên! Thu lại tia nhìn dữ dội với mồ hồ, đôi mắt tím lại nhìn về phía ta với vẻ chất vấn: “Nàng ta nói vậy có thật không? Chính nàng đã hủy dung nhan của nàng ta?”

“Nếu không phải họ muốn giết ta thì tiểu Bạch Thái cũng không cào nằng ta như vậy!” Nhìn mờ lang vì bị thương đang là dần đi, cả người sũng máu, khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc: “Nếu không nhờ có Tứ vương gia thì ta đã mất mạng lâu rồi!”

“Nha Nha, sao tay đầy máu thế kia, nằng bị thương phải không, để vi sư xem nào?”

“Ta không sao?”

“Là ai muốn giết nằng?”

“Chuyện này? Sư phụ, ta không có việc gì, đừng truy cứu nữa được không?”

“Nói, là ai?”

“Hừ, không cần hỏi ả, ta không cần lòng tốt của ả! Là ta, nếu không vì Lang Minh Thần cản một kiếm ta đã sớm giải quyết xong ả rồi!”

“Hi Chân, ngươi dám cãi lệnh ta?”

“Điện hạ, người không thấy ả hại Văn tỷ tỷ thành như thế nào sao? Cho dù có giết ả một vạn lần ta cũng không nương tay.”

“Thật không?” Bóng trắng vừa phát lên, thân thủ đã không lưu tình nhắm ngay vào mạch môn: “Cổ mẫu muốn xem ngươi sau này có thể động thủ được nữa hay không?”

“Cổ Nguyệt Lan! Ngươi, ngươi dám phé võ công của ta!”

“Hừ, như vậy ngươi mới không thể hại đồ nhi của ta nữa!”

“Cổ Nguyệt Lan, nói thế nào nằng cũng là người Bắc quốc, ngươi làm như vậy thật khinh người quá đáng!”

“Bắc Ngao Liệt! Ngươi vốn không bảo hộ được đồ nhi của ta! Do ngươi sơ suất nên Nha Nha mới suýt chút nữa mất mạng. Hai nữ nhân tâm địa rắn rết này, trừng phạt như vậy còn quá nhẹ tay!”

“Sư phụ, để bọn họ đi đi! Dù sao Bắc Ngao Liệt đã cứu ta hai lần, hơn nữa Văn Vô tỷ tỷ cũng chịu tội đủ rồi, đừng làm khó bọn họ nữa!”

“Hừ! Chuyện ngày hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không buông tay!” Trong đôi mắt tím lóe lên tia sáng: “Vương Nha Nha, một ngày nào đó ta sẽ khiến nằng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta!”

“Hơ hơ! Thái tử cùng hai vị tỷ tỷ cứ đi thông thả, Nha Nha không tiễn nữa!”

“Vương Nha Nha!” Đôi mắt tím lạnh băng nhìn chăm chăm vào ta, đôi môi khẽ nhếch lên, lẳng lặng nhìn nhau một lúc rồi cũng chịu mở miệng: “Nàng nữ nhân ngoan độc này, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

“Sư phụ!” Ta vội vàng gọi nhỏ: “Người, mau đến đây xem, vừa rồi Lang vương gia cản hộ ta một kiếm, bây giờ máu vẫn không ngừng chảy!” Đôi mắt to tròn bắt đầu ngân ngấn nước: “Sư phụ, người nhất định phải giúp hần! Nếu không ta sẽ phải áy náy cả đời!”

“Không có việc gì, nhất thời chưa chết được đâu!” Nhìn ta chăm chú cẩn thận bên người mờ lang, đôi mắt hẹp dài của hồ ly híp lại rồi thông thả chậm rãi đến cạnh sắc lang, tiện tay điểm vài huyết đạo cầm máu.

“Vương gia, người sao rồi!” Mỗ thị vệ nhìn thấy lang vương gia bị thương đang nằm hấp hối- vị chủ tử trước nay luôn anh minh thần võ, bách chiến bách thắng giờ đây lại yếu ớt nằm trên mặt đất như vậy, kẻ bề tôi như hần cảm thấy vô cùng xấu hổ, tự trách móc bản thân, hai chân quỳ xuống, huych ta sang một bên rồi mới trưng ra cái biểu tình thương tâm muốn chết: “Xin lỗi người, là do thuộc hạ đã đến muộn, Vương gia, xin người hãy cố chịu đựng, tiểu nhân lập tức an bài xe ngựa đưa người trở về!”

“Vật nhỏ! Nàng đâu rồi!”

Cực cực khổ khổ chen chúc qua đám thị vệ hung thần ác sát đang cảm thương bị lụy quanh hắc y nam nhân, ta ngồi bên cạnh hần: “Vương gia! Ta ở đây! Haiz, các vị thị vệ đại ca, ở đây đã thiếu không khí, vương gia của các vị lại đang trong tình trạng nguy kịch, các vị tránh ra một chút để không khí lưu thông mới tốt!”

“Cầm vệ quân của ta đã tới, ta có chết cũng có thể nhắm mắt xuôi tay!”

“Vương gia, người không thể chết, có tiểu nhân ở đây người nhất định sẽ không có việc gì. Nếu ngài có mệnh hệ gì tiểu nhân cũng không thể sống nổi, nguyện đi theo hầu hạ ngài!”

“Thị vệ đại ca, huynh đừng quá thương tâm, vương gia nhà huynh không phải còn chưa chết hay sao?”

“Vật nhỏ, lại đây, đến bên cạnh ta ôm ta được không?”

“Không phải nguoi trúng mê được hả? Sao vẫn tỉnh lâu như vậy?”

“Có lẽ được tỉnh đã tiết ra theo máu rồi! Nhanh một chút đến ôm ta, ta lạnh lắm!”

“Vương gia, có cần tiểu nhân đến không, tiểu nhân da dày thịt béo nhất định sẽ sưởi ấm cho ngài!”

“Nguoi cút ngay cho ta! Vật nhỏ, mau tới đi!”

“Chuyện này, Vương gia, không phải nguoi đang bị thương nặng hay sao? Không nên tùy tiện động đây sẽ khiến vết thương càng thêm nặng!”

“Vương Nha Nha, nài nhanh lại đây cho ta, khụ, mau đến đây!”

“Vị tiểu thư này, vương gia nhà ta đã đáng thương như vậy cô còn không mau qua đi! Hu hu, Vương gia nhà ta đã vì cô mà bị thương nặng đến vậy đó!”

“Thị vệ đại ca, không nghiêm trọng đến vậy đâu! Sư phụ ta không phải đã nói hấn sẽ không có việc gì hay sao?”

“Vương Nha Nha, khụ! Khụ!”

“Được rồi, được rồi, nguoi muốn thế nào?”

“Vật nhỏ, có lẽ ta không trụ được bao lâu nữa!”

“Hừ, giả bộ cái gì vậy! Đồ nhi ngoan, chúng ta mau đi thôi!”

“Đừng, vật nhỏ, trước lúc ta chết nài mau nói đi, nài có thích ta không?”

“Chỉ cần nguoi không chết, ta đảm bảo sau này sẽ đối xử tốt với nguoi!”

“Có thật không?”

“Ừm!”

“Nài sẽ dành cho ta một vị trí trong tim chứ?”

“Được!”

“Nếu ta muốn hôn nài, nài sẽ ngoan ngoãn cho ta hôn đủ thì thôi chứ?”

“Chờ nguoi không có việc gì rồi thảo luận chuyện này sau có được không?”

“Không được, ta muốn nài phải trả lời ta ngay bây giờ!”

“Chuyện này! Về mặt lễ nghĩa là không được vì ta sắp được gả đi rồi!”

“Nói vậy là nài thật sự muốn gả cho hấn?”

“Ha ha, đến ngày cũng đã định rồi còn có thể thay đổi được sao?”

“Vật nhỏ, nhìn ta bị trọng thương vì nài, nài không cảm động chút nào hay sao?”

“Cảm động thì liên quan gì đến việc ta lấy chồng hay không?”

“Bản vương chính là muốn nghe nài nói, nếu không ta chết không nhắm mắt!”

“Nguoi không phải vẫn chưa chết hay sao? Hơn nữa nói nhiều như vậy với đồ nhi nhà ta, khẳng định Vương gia nguoi cũng không có gì đáng ngại!”

“Cổ Nguyệt Lan, nguoi cút ngay cho ta!”

“Hi hi, vương gia, thật ngại quá, người xem cũng không còn sớm nữa, vết thương của ngài cũng không trị hoãn thêm được nữa, không bằng... Á! Nguoi đừng ngắt, sư phụ, làm sao bây giờ, hấn ngắt rồi...”

“Đừng lo, không có việc gì đâu!” Vừa thô lỗ ôm con sói áo đen nằm ngay đơ trên mặt đất vừa phân phó với đám hắc y nhân đang nóng như lửa đốt xung quanh: “Nhanh chuẩn bị xe ngựa, chúng ta ngay lập tức trở về!”

Trong tình cảnh này, nhìn vẻ mặt phảng phất chút sốt ruột của mã hồ, tim ta càng thêm đập mạnh liên tục, huhu, sắc lang xấu xa, nguoi nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Chương 56: Sói hồ mờ ám

“Tiểu yêu tinh... đừng rời xa ta.” Hắc khê mở mắt, yếu ớt nhìn ta: “Thật tốt, nàng vẫn chưa đi!”

“Người nhất định sẽ không có việc gì đâu, cha Dược Vương nhất định sẽ chữa khỏi cho người.” Nhìn đôi mắt đầy buồn bã lẫn quyền luyến của hắc, ta ôm tiểu Bạch Thái dựa vào ngực hồ ly, không ngừng cổ vũ: “Người nhất định phải kiên cường lên.”

Vươn tay, không để ý đến đôi mắt xanh lục bích của mỡ hồ đang tỏa ra tia lạnh khắp nơi, run run tìm được đôi môi đỏ mọng của ta, nhẹ nhàng vuốt ve: “Vật nhỏ... ta thật sự rất vui, nàng nói như vậy ít nhất cũng có thể chứng minh nàng đang quan tâm ta.” Một chút cũng không tức giận nhìn hồ ly đang ôm ta: “Nếu như ta có mệnh hệ gì, người nhất định phải chăm sóc nàng thật tốt.”

“Lang Minh Thần...” Nhìn dáng vẻ đó của hắc, trong lòng ta vô cùng thống khổ bất an lo lắng: “Người sẽ khỏi bệnh mà, tin ta đi, người sẽ khỏe lên mà.”

“Ừm... đừng an ủi ta nữa... Bệnh của ta chỉ mình ta biết...” Đôi mắt bi thương lại dần trở lại bình tĩnh, chậm rãi lộ ra một chút ý cười phảng phất, lại dần dần trào nồm lấy tay ta, rồi lại dần dần đan chặt lại như thể muốn dốc toàn lực hợp lại, muốn chúng dính vào nhau cả đời cũng không nguyện buông: “Vật nhỏ... đừng đau lòng...”

“Người... người bị sốt rồi...” Bàn tay to nắm lấy tay ta nóng như lửa đốt, ta quay đầu nhìn mỡ hồ: “Sự phụ, làm sao bây giờ?”

Trong đôi mắt hiện lên chút kinh ngạc, sau đó Cổ Nguyệt Lan vận lực, thông thả áp tay lên người Lang Minh Thần, miễn cưỡng vận công giúp hắc trị thương, trong giọng nói mang theo đầy ghen tuông: “Tứ vương gia, Cổ mỡ khuyên người nên lưu lại chút khí lực cho bản thân mới tốt.”

“Vật nhỏ... nắm chặt tay ta... Đừng buông tay...” Hắc run run nắm chặt tay ta, lông mày hơi nhíu lại.

“Được, ta không buông tay.” Nhìn nam nhân đang phải tranh đấu với thần chết, khỏe mắt ta hơi phấp phồng, cố mở to hai mắt để nước mắt không lăn chã rơi xuống.

“Nước... ta muốn uống nước...” Đôi lông mày cương nghị càng nhíu chặt hơn, đôi môi khẽ rung động phát ra giọng nói trầm khàn dị thường: “Cho ta uống nước...”

“Chuyện này, Lang vương gia, chẳng lẽ người yếu đến nỗi đến nước cũng không thể uống được sao?” Nhìn giọt nước tràn nhẹ từ khóe môi hơi cong lên của mỡ lang làm ta bẽ tắc ngay tại trận: “Uống nhanh đi!”

Khẽ mở đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn người trước mắt đầy thâm tình: “...Nha Nha... Ta muốn nàng dùng miệng đút cho ta...” Tay hắc giữ chặt trên người ta: “Vật nhỏ... đút cho ta đi...”

“Ha ha, vương gia đại nhân, việc có độ khó cao siêu như vậy nên để thuộc hạ của ngài làm đi.” Ta dứt khoát rút tay lại, khinh bỉ lườm hắc một cái, hừ, cho dù có sắp chết hắc vẫn cứ là một tên sắc lang.

“Ta không muốn... ta chỉ muốn nàng thôi...” Hắc lại bắt đầu hơi ho khan, khuôn mặt càng trắng bệch thêm dọa người.

“Lang Minh Thần, nếu như còn được voi đòi tiên như vậy đừng trách Cổ mỡ ngay lập tức đánh chết người.” Chậm rãi thu hồi tay lại, khẽ nhắm mắt lại che giấu đi sát ý muốn một chương đánh đứt tình ý của mỡ sói, kéo tay ta để trên người hắc: “Được rồi, cũng nên đi thôi, tới kinh thành có được vương cùng các ngự y trong cung nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho hắc.”

“Vật nhỏ đừng đi.” Lúc ta dùng ống tay áo khẽ lau đi mấy giọt nước trên miệng mỡ lang, hắc nhắm nghiền mắt, đặt bàn tay hơi lạnh lạnh của ta áp lên mặt, thoải mái thờ nhẹ một tiếng: “Ừm... mát quá... thật thoải mái...”

“Đừng như vậy!” Nhìn hồ ly cười vô cùng âm hiểm tà ác, ta vội vàng rút tay lại, Lang Minh Thần cau mày càng giữ chặt tay ta hơn: “Nha Nha... ta nóng... người ta đau quá, giúp ta xoa xoa đi...”

“Thế nào? Thoải mái hơn chưa?” Một tay rút tay nhỏ bé của ta ra khỏi móng vuốt của mỡ lang, ngọc thủ mỹ miều của hồ ly xoa xoa lên trán mỡ lang, không lâu sau liền nghe hắc y nam nhân thoải mái ngâm nhẹ một tiếng: “Ừm, vật nhỏ, đừng dừng lại, tiếp tục đi...”

Nghe giọng nói mang theo chút sắc tình của mỡ lang, động tác của mỡ hồ bỗng nhiên cứng đờ, làn môi mím chặt lại, nhưng động tác nơi bàn tay cũng không vì vậy mà trở nên lơ đãng: “Thế nào... còn đau không?”

“Ừm... đúng là khá hơn một chút...” Trong đôi mắt mơ màng ngập tràn hơi nước, mỡ lang vươn tay ôm lấy thắt lưng mỡ hồ: “Nha Nha... Nha Nha của ta...” Sau một hồi triển miên lại tiếp tục kêu: “Đừng gả cho tên hồ ly xấu xa kia...” Bàn tay to lại tiện đường nhéo nhéo chỗ eo của hồ ly: “Hừm... vật

nhỏ...sao eo nàng lại thô vậy, da thịt béo nộn cũng không thấy đâu?”

“Đừng là đồ không biết điều, chết đến nơi rồi còn vọng tưởng đến đồ nhi nhà ta.” Bàn tay to hung hăng hất móng vuốt sói trên eo xuống: “Đừng giả bộ sắp chết với ta!”

Trong đôi mắt đầy đau khổ hỗn loạn cùng với sự bất lực, yếu đuối, giọng nói cất lên đầy chua xót, thâm tình: “Vật nhỏ...đừng mà...hừ, ta biết, người trong lòng nàng...cuối cùng vẫn là hần...” Móng vuốt sói lại lần nữa xấu xa bám lên eo ôm hồ ly: “Nhưng ta không thể buông tay...”

Trợn mắt há hốc mồm nhìn hai vị mỹ nam khó có được phút giây hòa hợp đến như vậy, tình nồng ý hợp, thật mờ ám, mờ ám vô cùng. Thế nhưng cảnh tượng này nhìn sao cũng không thấy vừa mắt, khiến người ta phải dựng ngược tóc gáy. Nghĩ đến bức họa mỹ nam hòa hợp, ta không khỏi hơi rùng mình, Vương Nha Nha, hai tên hồ lang này hòa hợp, sau đó ít chạp mặt là tốt nhất.

“Chuyện này, sư phụ, sao người điểm huyết ngủ của hần?” Nhìn hồ ly không chút thương hương tiếc ngọc điểm huyết mỡ lang đầy ngoan độc, tan gáy lập tức kháng nghị: “Hần đã hôn mê như vậy rồi người còn làm thế sao?”

“Tiểu Nha Nha, nàng không biết người bị thương cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hay sao?” Đôi mắt lục bích khẽ giương lên lóe sáng: “Vi sư làm vậy cũng vì muốn tốt cho hần. Đi thôi, chúng ta đến một chiếc xe ngựa khác, không nên làm phiền hần nữa.”

“Vâng, được ạ!” Ta tốt bụng đáp lên người hắc y nhân một chiếc chăn mỏng rồi tùy ý để mỡ hồ kéo rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Kịch tình mãnh liệt

“Sư phụ, có mệt không?” Ngồi trên chiếc xe ngựa rộng lớn, nhìn ngó bốn phía, nôn! Quả nhiên là sở thích bệnh hoạn của tên sói, bốn phía đen đen tối tối, kín không một kẽ hở, thiết kế cách âm siêu tốt. Nhìn mỡ hồ im lặng ngồi nhắm mắt dưỡng thần, ta không nhịn được kéo ngón tay tinh tế xinh đẹp của hần đùa nghịch

Mỡ hồ không nói một câu rút tay lại, trầm mặc lạnh lùng quay người, tiếp tục lấy tĩnh chế động.

“Này, sư phụ, người rốt cục lại tức giận cái gì vậy?” Thân thể nhỏ lập tức ngồi thẳng tắp, ta len lén dựa vào trong ngực hần, nhẹ nhàng ôm lấy eo hần, được đà lần tới để khuôn mặt mình đối diện với đôi mắt xanh lục bích: “Không phải người đã tha thứ cho ta rồi hay sao?”

“Tiểu đồ nhi, ta không có giận nàng.” Nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, từ từ cúi xuống dùng đôi môi lướt nhẹ trên môi ta, chậm rãi mở đôi mắt xanh lục âm áp, khoe miệng lộ ra ý tươi cười sùng nịnh: “Nha Nha ngọc, vì sư giận chính mình, tại lúc nàng cần ta nhất, ta lại không ở bên cạnh nàng. Ta đang nghĩ nếu người bị thương nằm trên xe kia là ta thì thật tốt.”

“Ta không muốn người bị như vậy...” Vừa nghĩ đến cảnh người bị thương chính là hồ ly sư phụ lòng ta như bị bóp nghẹt đau đớn vô cùng: “Nha Nha không muốn người xảy ra chuyện gì.”

“Hừm, có thật là trong lòng Nha Nha vì sư là quan trọng nhất không?” Nghe câu trả lời của ta, khoe miệng cong lên ý cười thỏa mãn, móng vuốt hồ ly bắt đầu làm càn vuốt ve bàn tay nung núc thịt của ta, ánh mắt kiêu ngạo không ngừng phóng ra ý đồ dụ dỗ trắng trợn.

“Sư phụ, người đừng như vậy, không thể mới nói một hai câu đã động thủ động cước với ta, thói quen xấu này nhất định phải sửa.” Ta lập tức rút lại bàn tay nhỏ bé bị đùa giỡn rồi xoay người thoát ly đôi mắt lóe sáng của hồ ly.

“Tiểu Nha Nha, không phải nàng nói rất muốn gặp vi sư hay sao?” Nhìn ta đầy thâm sâu, dần dần ôm chặt ta vào lòng, Cổ Nguyệt Lan ôn nhu ghé sát tai ta nói: “Nhìn nàng bị Bắc Ngao Liệt bắt đi, tìm ta như bị dao sắc bén nhất đâm phải, từng tắc thịt đều như bị giã xéo, đau đớn vô cùng. Tiểu bướng bỉnh, ta muốn nàng hứa với ta sau này sẽ không để chuyện như vậy phát sinh nữa?”

“Ta hứa, sau này ta sẽ tránh xa hần.” Dựa vào ngực hồ ly, lại để tiểu Bạch Thái đã ngủ say lên thăm đệm mềm: “Sư phụ, ta làm chuyện đó với Bắc Ngao Liệt, người có tức giận không?” Vừa dứt lời, cánh tay cường tráng ôm ta bắt chợt run lên.

“Nếu đồ nhi đã nhắc tới, vi sư cũng muốn nghe nàng giải thích.” Xoay người ta lại, đôi mắt xanh lục khóa chặt vào ta: “Tiểu Nha Nha, nhất định phải nói cho vi sư biết sự thật.”

“Sư phụ, đừng ngồi dính sát vào nhau như vậy được không?” Nhìn hồ ly nguy hiểm không ngừng tiếp cận gần, ta càng không ngừng lui về phía sau, thẳng đến bên cạnh chiếc giường nhỏ.

“Không phải nàng đã nói rất nhớ vi sư mà, sao giờ lại muốn đào thoát vậy...” Nhãn thần sắc bén lại híp một cái, lúc ta không thể và cũng không dám

động đậy, thân thể to lớn cùng vòng tay cường tráng giam ta lại sát phía giường nhỏ, trong mắt ta, ánh sáng xanh lục đầy hưng phấn từ đôi mắt hồ ly hẹp dài kia chỉ có thể dùng đại tính từ dâm dăng để hình dung.

“Sư phụ? Không phải ta đã giải thích rồi hay sao?” Ngẩng đầu đối diện với đôi mắt xanh lục đang dần cuộn lên từng đợt phong ba bão táp, thân thể của ta kem còi run rẩy một chút, cuối cùng dưới dục vọng mãnh liệt không ngừng gia tăng của mỡ hồ đang áp sát mạnh mẽ, ta đành mở cái miệng nhỏ nhắn: “Có phải người không tin ta đúng không?”

“Tiểu bướng bỉnh, nàng nói thử xem?” Cúi người tới bên tai ta, vừa khẽ cắn vành tai mềm mại nhạy cảm vừa không ngừng dùng tay khiêu khích trên dưới: “Ta thật không tin Nha Nha nhà ta lại có thể chủ động như vậy?” Tiếp ngay sau đó là một trận dây dưa cắn mút của đầu lưỡi, đợi đến lúc ta không tự chủ được mà run rẩy, hân mới tà ác mở miệng nói: “Sao vậy? Đối với nam nhân khác nàng chủ động vậy, với vi sư lại không thể sao?”

“Ừm...” Ta đã sớm biết tên hồ ly giáo hoạt như người sẽ tính toán đến cùng mà, thờ dốc rồi lại thờ dốc, ta hít sâu từng ngụm khí lớn: “Không phải ta đã nói rồi sao? Ta bị ép phải làm như vậy!” Nói xong liền tránh ra một bên không để ý đến hắn.

“Bị ép? Vương Nha Nha, bị ép liền chủ động hướng hân cầu hoan hay sao?” Nụ cười cong lên khiến ta chợt dạ: “Tiểu đồ nhi, xem ra nàng ý ngày thường ta chiều nàng, thương nàng nên lá gan cũng ngày một lớn hơn rồi đấy, theo đã nam nhân kia một ngày một đêm giờ tâm tư cũng bay theo hân rồi phải không? Có phải cảm thấy nam nhân kia vừa anh tuấn lại có quyền có thế, không muốn trở về bên cạnh vi sư nữa phải không?”

“Người sao có thể đổi trắng thay đen như vậy! Đúng là vu cáo!” Nam nhân này vô lý có tình gây sự, vừa hung bạo vừa hay đổ kị, nếu không phải vì hân vẫn luôn quan tâm ta, thương ta, yêu ta, cho ta tiền bạc quần áo thì ta đã sớm đá hân bay tít ra thái bình dương từ lâu rồi.

“Vu cáo?” Hân nhìn ta như thể vô cùng dịu dàng thăm thiết, giọng nói cũng ấm áp đến thấu xương, nhưng đôi mắt xanh ngọc bích kia lại tà ác dọa người, hai tay lại bắt đầu sờ mó lung tung trên áo của ta như thể muốn lột sạch ta ra vậy: “Vậy vi sư nhất định phải kiểm tra cẩn thận xem nàng nói có thật hay không.”

“Huhu, người vốn dĩ chỉ muốn mượn cơ này. Ừm...” Ta chưa kịp phản kháng đã bị hân kéo chặt vào lòng, cuồng bạo hôn lên tục khiến ta hít thở không thông. Bọ ngực sữa dán chặt lên ngực hân, đôi tay vốn dĩ muốn đẩy thân thể cực nóng kia ra lại bị tay hân ra sức dụ dỗ vòng qua cổ hân ôm chặt, cảm giác không thể chống đỡ này khiến ta vừa sợ hãi vừa trầm mê trong nụ hôn kích tình của hân, không kim được mà khẽ rên rỉ: “Đừng làm vậy... Hồ ly sư phụ... Bên ngoài còn có người...”

“Tiểu Nha Nha, đêm nay nàng đừng mong trốn thoát.” Dường như hân muốn đem nỗi thống khổ thấu xương khi phải xa cách phải được bồi thường gấp bội, làn môi trên môi ta càng điên cuồng, gấp gáp hôn, đầu lưỡi linh hoạt mang theo sự ma mị cần quét khắp điểm nhạy cảm bên trong. Cứ vậy đôi tay rắn chắc kéo chặt tám lưng béo tròn của ta càng phải dán chặt vào ngực hân, đôi môi nóng rực tình tế hôn trượt dần xuống từ cằm đến cổ trắng, bộ ngực sữa cao vút...

Đang chìm trong cảm giác nóng rực, ướt át kích thích trên xương quai xanh của ta, hân nữa vật nhọn cứng dưới lớp y phục của hồ ly sư phụ cũng tận lực áp sát khiến ta mê muội cuồng nhiệt, đôi mắt nhắm lại, cả người mềm nhũn ngã vào trong lòng hân, hưởng thụ sự treu trọc triền miên không dứt từ hân.

“Nha Nha... ta yêu nàng, đừng rời xa ta...” Hân lại nắm chặt tay ta, hôn thật sâu lên đôi môi anh đào, nhìn đôi mắt ướt long lanh mơ màng của ta, đầu ngón tay thon dài đi sâu vào trong lớp áo, nhẹ nhàng kéo dây buộc dải yếm, làn môi cuồng dã lập tức đặt lên nụ hoa trên đỉnh tuyết trắng nõn nà, miên man quán lấy điểm hồng nộn mê người...

“Không được... hồ ly sư phụ... không được... sẽ, sẽ bị nghe thấy...” Nghĩ đến bên ngoài xe còn có thị vệ, trên chiếc xe khác còn có mỗi lang đang ngủ mê mệt, ta không thể như vậy được. Đồ hết sức cố đẩy hân ra nhưng dưới những động tác treu đùa thành thạo của hồ ly không hiểu sao lại thành ngồi trên người hân, hai chân càng mờ ám hơn quán lại trên lưng hân.

“Không muốn bị người khác nghe thấy liền đừng phát ra tiếng là được rồi.” Thôi ra từng làn khí nóng khiến toàn thân ta cũng nóng bừng theo, ta bất an giãy giụa thân thể nhưng đôi lại càng khiến mỡ hồ thêm gian tà: “Có điều, nếu tiểu Nha Nha muốn để cho kẻ khác nghe thấy, vi sư cũng không ngại đâu.” Thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn kêu gọi liên tục tấn công vào lý trí của ta.

“Ừm...” Ta cắn chặt môi, tuy rằng danh tiếng Vương Nha Nha ta cũng đã đủ tột đỉnh hết thuốc chữa, thế nhưng, ta tuyệt đối không thể để nó bị hủy hoại thêm nữa: “Hồ ly sư phụ, dừng lại có được không?”

“Nàng nói xem? Nàng nghĩ vi sư còn có thể dừng lại được không?” Ôm chặt thắt lưng ta, vật nóng cách qua lớp y phục nhẹ nhàng tiếp xúc với nhụy hoa, một tay tiện dãi xoa vuốt lên bên trong đôi chân mềm mại rồi thuận theo đường cong đi lên, thông thả vuốt ve đùa giỡn khiến ta không kim được hân hân thờ dốc, loại cảm giác lâng lâng này làm ta không tự chủ được phải lên tiếng: “Sư phụ... Ta muốn...”

“Tiểu Nha Nha... tiểu đồ nhi...” Đôi môi không ngừng mang theo thanh âm gọi cảm mê hoặc bên tai ta, mang theo biết bao ôn nhu chân tình, ngón tay đẩy kĩ xảo nơi nhụy hoa khiến thân thể ta nổi lên từng đợt sóng triều run rẩy.

“A... dừng mà...” Bàn tay to nhanh chóng cời y phục trên người ta rồi tự thoát y phục của mình ra, sau đó kéo chặt eo ta áp xuống dưới, vật cứng cực đại tiến sâu vào trong thân thể ta, sự đau nhức bất chợt làm ta không thoải mái khẽ kêu lên: “Ừm...”

“Tiểu Nha Nha, thế nào, làm trên xe ngựa không phải rất thoải mái sao?” Nhẹ nhàng cử động hạ thân, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lấp lăm lăm mồ hôi của ta đặt lên đó một nụ hôn, rồi hân lại khẽ kéo chặt ta sát vào ngực hân, mạnh mẽ nâng lên hạ xuống trên thân thể ta. Xe ngựa chạy trên đường gập ghềnh, khúc khuỷu, trong gian xe lay động, ta phải chịu đựng những cơn sóng cuồng dã xuyên qua liên tiếp, chịu đựng sự va chạm mãnh liệt không ngừng từ hân, bên tai là hơi thở nóng rực gấp gáp của tên hồ ly, ta cố cắn chặt môi để không phát ra tiếng, cả người đều lâng lâng mê muội, cảnh vật trước mắt đều chìm vào mê loạn mơ hồ.

“Uhm... nhanh quá... chậm một chút...” Thân thể run rẩy không thể chịu đựng được nữa phải lên tiếng cầu xin, trong khoảng thời gian mê hoặc gấp gáp như vậy, ta mơ màng xao nhãng lên khuôn mặt vì dục vọng mà càng thêm mê hoặc, đôi môi cũng không kìm được phát ra những thanh âm yêu kiều mộng mị...

“Tiểu bí đao...” Nhìn ta đã hoàn toàn mê man trong kích tình cuồng nhiệt của hắn, đôi mắt Bích Lục gấp gáp khép lại, mảnh liệt liên tiếp đưa đẩy sau một hồi cuối cùng cũng phóng thoát sâu bên trong thân thể đã mềm nhũn...

Vào lúc ngày thứ hai ta tỉnh lại mới biết được hồ ly ôm ta lúc đó đã mềm nhũn tiến vào trong phủ tể tướng. Nghĩ đến việc mỡ hồ quang minh chính đại làm vậy trước mặt hàng trăm gia đình nhà hoàn, nơi của phủ tể tướng người qua kẻ lại thân mật ôm ấp ta không thể phản kháng bước đi như vậy. Huhu! Cô hồ ly, cho dù Vương Nha Nha ta đáng yêu lương thiện nhưng nhờ người rêu rao giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, danh tiếng ta đã triệt để bị người phá hỏng.

Cùng lúc đó, mỡ lang trong tình trạng vạn phần nguy cấp được đưa về vương phủ, được vương lão cha xét thấy hắn chính là ân nhân cứu mạng nữ nhi nhà mình, không thể chậm trễ liền đến vương phủ tham gia công việc chữa trị, còn có các vị ngự y dưới sự uy hiếp của hoàng hậu cũng phải vội vã tới vương phủ, không dám ngủ nghỉ ngày đêm nghiên cứu tìm ra các loại phương thuốc hàng đầu nhanh chóng chữa trị giúp vương gia khôi phục thân thể cường tráng.

Lại thêm một đêm trôi qua, sau khi nghe được vương lão cha thông báo Lang Minh Thần đã vượt qua con nguy hiểm ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhìn ám hiệu từ trong mắt cha được vương, mẫu thân nỡ nhân mới dịu dàng chất vấn, ta làm vẻ đau đầu lấy cớ chạy thoát.

Ngày thứ ba trở về phủ thừa tướng, dưới yêu cầu mạng tính cường chế của ông ngoại cô hủ, hồ ly sư phụ cũng không kháng nghị câu nào, hơn nữa tình hình cũng vượt ngoài dự liệu của ta, căn cứ vào nguyên tắc dù thế nào cũng phải cảm tạ ân nhân cứu mạng, ta cứ thế bị rơi vào hang sói.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Âm mưu của sói

Được hồ ly sư phụ nắm tay nhỏ bé đưa đi, ta ôm một bụng thấp thòm bất an cuối cùng cũng đến trước cửa phủ Tứ vương gia Lang quốc to lớn hoành tráng. Hai vị hắc y võ sĩ uy mãnh cao to đứng canh giữ hai bên, bộ mặt không chút biểu cảm quét mắt nhìn chúng ta một lượt, khi ta cảm thấy nụ cười xinh đẹp của mình đã trở nên cứng nhắc thì đột nhiên một vị có thể sánh bằng ma cà rồng từ dưới địa ngục u linh vọt đến bên cạnh ta, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi đỏ hồng như máu lạnh lùng nhìn qua nhìn lại ta với hồ ly một lúc, giọng nói như gió từ địa ngục thổi đến chậm rãi vang lên: “Xin hỏi có phải là tiểu thư Nha Nha không? Vương gia nhà ta đã đợi tiểu thư nửa ngày rồi!”

“Hi hi, thật ngại quá, hôm nay ta dậy muộn một chút!” Ta liền kéo hồ ly che trước người mình để tránh thoát đôi mắt như ma cà rồng lạnh lùng đầy bất mãn của mỡ quân gia: “Xin hỏi, không biết nên xưng hô với lão bá như thế nào?”

“Tiểu nhân gọi là Lang Phúc, tiểu thư Nha Nha sau này cứ gọi Phúc quân gia là được rồi!” Đôi mắt cứng nhắc sau khi nhìn qua một lượt thân hình tròn trịa của ta cuối cùng mới có chút sinh khí như người thường nói một câu: “Uhm, tiểu thư Nha Nha quả nhiên có tướng vợ phụ ích tử, trách không được vương gia nhà ta lại nhất mực chung tình như vậy. Sau này vào vương phủ rồi cũng không thể ngủ nướng như vậy nữa, dù sao chủ tử cũng nên có phong thái của chủ tử.” Đôi mắt sắc sảo dừng lại trên bàn tay hồ ly đang nắm chặt tay ta một lúc: “Còn có điều cần lưu ý nữa là, mời hai vị biết tự trọng, không nên nắm nắm kéo kéo trước mặt người khác.” Sau khi nghiêm khắc nói xong một loạt, thân mình mặc áo đen bay về phía trước: “Mau đi theo ta.”

“Ma cà... Phúc quân gia, ta nghĩ ngài có chút hiểu lầm, ta chỉ là muốn tới thăm tứ vương gia! Vị này là sư phụ của ta, haha, đương nhiên rồi, đồng thời cũng là vị hôn phu nữa!” Ma cà rồng bá bá, người không nhìn thấy biểu hiện khủng bố của hồ ly sư phụ muốn đá ngài một cước bay xuống biển hay sao? Cả gan giáo huấn người của hắn, ngài đúng là người đầu tiên đó.

“Tiểu thư, có chuyện gì gặp vương gia rồi hãy nói.” Khuôn mặt lạnh tanh cứng như khúc gỗ, giọng nói đều đều vang lên khiến tóc gáy ta dựng đứng hết cả: “Vương gia là ân nhân cứu mạng của tiểu thư, nói vậy tiểu thư Nha Nha cũng nên biết phải làm thế nào rồi đúng không? Vương gia do ta chăm sóc từ nhỏ, đương nhiên không thể để ngài bị người khác bắt nạt được!”

“Chuyện này...hihi, Phúc quân ra nói rất đúng, vẫn là gặp vương gia nhà người rồi mới nói tiếp.” Ta giật giật nhẹ ống tay áp mỡ hồ đồng thời trưng ra một điệu cười đáng yêu, dù sao người ta cũng là bên trên, nên kính lão đắc thọ là điều đương nhiên. Nhìn khuôn mặt của hồ ly trắng càng phát thêm nhiều tia âm hiểm, ta ngay lập tức chuyển hướng trọng tâm câu chuyện: “Không biết vương gia nhà người có khỏe hay không? Cũng đã hai ngày rồi, miệng vết thương đã khép lại chưa? Lưng vẫn thẳng được chứ? Đi lại có gì bất tiện không?”

“Tiểu thư Nha Nha, Vương gia bị thương nặng như vậy, cô nói thử xem?” Khuôn mặt đầy hàn khí âm u thoáng cái vọt đến trước mặt ta: “Vương gia vì tiểu thư không màng sống chết, tiểu thư không thể phụ ngài, nếu không...hắc hắc...”

“Hi hi...Quân gia bá bá...Không phải ta đến đây để thăm ngài ấy hay sao?” Nhìn xung quanh toàn là gia đình áo đen, ta hiếu kì hỏi: “Xin hỏi, sao vương

phủ lớn như vậy cũng không thấy một nha hoàn nào?”

“Từ sau khi hậu viện mỹ nhân của vương gia rời đi, trong phủ chỉ lưu lại gia đình và thị vệ.” Khóe miệng đỏ tươi nhếch cười lộ ra hàm răng trắng bóng thật đáng sợ: “Từ đó, toàn bộ những sinh hoạt thường ngày đều do vương gia tự mình giải quyết. Tiểu thư Nha Nha, tất cả đều là vì cô đó!”

“Hihi, Tứ vương gia tự lực cánh sinh, phần đầu gian khổ đúng là một tấm gương tốt, Nha Nha vô cùng bội phục!” Hàm răng sáng choang chiếu về phía ta càng thêm đáng sợ, bá bá ma cà rồng, sau này ngài nên ít xuất hiện bên cạnh ta thì càng tốt.

“Phúc quân gia, đi lâu như vậy đã đến hay chưa?” Đôi mắt xanh lục đầy băng lạnh híp chặt lại, làn môi tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám của đối phương: “Vương phủ này có phải là quá lớn hay không, đồ nhi của ta không quen đi xa như vậy đâu.”

“Tối rồi, hai vị, xin cứ tự nhiên!” Lại thêm một trận gió lạnh thổi qua, ta chỉ thấy mờ quần gia mà cà rồng bay vọt một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhìn ông ấy rời đi, ta lập tức xoa xoa hai tay rồi lại kéo bàn tay ấm áp của mỗ hồ ly để sưởi ấm. Hic hic! Đúng là ông lão ma cà rồng đáng sợ.

“Vương gia! Chúng thần vừa sáng sớm đã đến phủ tể tướng mời tiểu thư Nha Nha, bây giờ chắc cũng đã đến rồi!” Mỗ thị vệ bị vương gia mắng mỏ nửa ngày, chân tay lẩy bẩy khóc không ra nước mắt, có điều hần vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ của mình: “Vương gia, ngài đã đập vỡ ba chén thuốc rồi, có nên...”

“Hừ...ta không cần người dốt...” Vừa mới mở cửa liền thấy vẻ đáng thương của mỗ lang, suy yếu vô lực đẩy chén thuốc trong tay thị vệ ra, ôm chặt vết thương, khuôn mặt tuần tú trắng bệch. Cho dù suy yếu không nâng dậy nổi người nhưng lời nói vẫn đầy uy lực khiến người ta không thể không khuất phục: “Phúc quân gia đâu, không phải ta đã bảo ông ấy đứng ở cửa đón vật nhỏ hay sao?”

“Tiểu thư Nha Nha, cuối cùng người cũng đã tới rồi, hu hu!! Ta mong chờ người đã nửa ngày trời.” Hần lo lắng liếc nhìn chủ tử đang nằm thờ đốc trên giường: “Chủ tử nhất định không chịu uống thuốc, tiểu thư người có phải...”

“Hừ, người đi ra ngoài cho bản vương. Vật nhỏ, nằng đến đây cho ta, trở về đã ba ngày trời bây giờ mới đến thăm ta sao?” Nhìn thần thái đáng yêu ngây thơ của ta, lại hung hãn lườm nguýt hồ ly xinh đẹp bên cạnh ta, trên khuôn mặt mệt mỏi khể trung ra một nụ cười yếu ớt: “Vật nhỏ, không có nằng bên cạnh mỗi đêm bản vương không thể ngủ được.”

“Hi hi, Vương gia, ngài đang nói chuyện gì vậy!” Từ lòng bàn tay ta truyền đến một trận đau đớn, ngẩng đầu đối diện với mỹ nhân mặt ngoài thì cười nhưng bên trong không cười của mỗ hồ, ta đành ép buộc chính mình nặn ra một nụ cười khả ái: “Vương gia không phải cần nghỉ ngơi nhiều hay sao? Nha Nha cũng không dám đến quấy rầy ngài!”

“Đến đây, dứt thuốc cho ta được không?” Đôi mắt lam buồn bã mang theo sự mong mỏi chờ đợi: “Thân thể ta suy yếu, ngay đến sức lực cầm một chén thuốc cũng không có.”

“A, được.” Haiz, mỗ lang vì ta mà bị trọng thương như vậy, ta cũng nên báo đáp hần cẩn thận đành cầm lấy chén thuốc đưa đến sát bên miệng hần: “Vương gia, còn không ngồi dậy uống thuốc hay sao?”

“Ừm...thân thể ta yếu đến nỗi không ngồi dậy được...” Mái tóc đen rối tung trên giường ngọc đen tuyền càng tôn thêm dung nhan trắng như tuyết: “Vật nhỏ, đỡ ta đứng dậy được không?”

“Ừm, được.” Dưới đôi mắt lạnh như băng của mỗ hồ, ta vươn đôi tay nhỏ bé dùng hết sức có thể nâng tên sói ốm đứng dậy, chiếc chăn vừa tuột xuống chỉ thấy mảnh vải trắng băng kín trên khuôn ngực cường tráng.

“A...nhẹ một chút...đau quá...” Hần hơi nhăn nhó mặt mày: “Vật nhỏ, xem ra sau này nằng cần luyện tập nhiều hơn nữa mới được. Nếu không sao có thể chăm sóc ta được?”

“Xin lỗi, vương gia đại nhân, đã làm ngài bị đau thêm, không sao chứ?” Để hần dựa vào người ta lại cầm lấy chén thuốc đưa lên miệng hần: “Thế nào, như vậy đã uống được chưa?”

“Ừm...tốt hơn rồi...” Nhếch mắt đầy khiêu khích rồi lại nhìn đầy tự đắc hồ ly đang nắm chặt hai tay: “Chỉ có vật nhỏ ôn nhu chăm sóc cho ta.”

Ta thu tay lại rồi đặt tên sói nằm xuống giường ngọc, tiện thể sụt sịt cố nặn ra vài giọt nước mắt: “Thấy ngài không có việc gì...hic hic, ta thật sự vui đến chết đi được. Vết thương có còn đâu hay không?”

“Đừng...nằng đừng khóc, vật nhỏ, bản vương thật sự không sao hết...” Nhìn những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt ta, mỗ lang định nâng người dậy an ủi, có điều thân thể suy yếu quá độ chỉ có thể dán chặt xuống giường: “Vết thương của ta không đau, không đau một chút nào hết...” Cật lực lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt ta: “Vật nhỏ, đừng khóc được không? Nằng khóc khiến tim ta như muốn vỡ tung...ngoan...” Bàn tay to ôm chặt lấy vai kéo ta ngã vào trong lồng ngực trần của hần: “Ừm...”, không cẩn thận đụng phải vết thương khiến hần chỉ có thể kêu lên đau đớn.

“Ai ya, Vương gia, ngài làm sao vậy? Ta làm ngài đau phải không? Thật là, đều do ta không cẩn thận, ta đây chân tay vụng về thô kệch, đúng là không thích hợp chăm sóc người bệnh.” Giã vờ vươn bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ vào băng vải: “Rất đau sao? Có cần ta xem thử không?”

“Có thể giúp ta xoa nhẹ chỗ này được không, có chút hơi khó chịu...” Nắm bàn tay đầy thịt của ta đặt lên cơ ngực rắn chắc của hần: “Vật nhỏ, có được không...” Đôi mắt xanh lam nhìn ta với vẻ vô cùng đáng thương, đúng là càng nhìn càng thấy biến thái.

“Tiểu bí đao, nài lại đây cho ta.” Cuối cùng mỗ hồ không thể nhịn được đi đến cạnh giường vờn bàn tay mỹ miều, đôi mắt xanh đầy ẩn ý nhìn cơ bắp cứng chắc màu nâu đồng: “Không ngờ vương gia bị thương nặng như vậy nhưng sắc tâm vẫn không thay đổi. Thế nào, đồ nhi nhà ta vụng về như vậy, có cần Cổ mỗ đến giúp đỡ không?”

“Hừ, Cổ Nguyệt Lan, ta với vật nhỏ nói chuyện liên quan gì đến ngươi?” Khóe mắt hơi hồng hồng nhìn ta bị mỗ hồ tách ra, hơn nữa còn mơ hồ long lanh rom róm nước mắt, đôi mắt lam nhìn ta không chớp: “Vật nhỏ, miệng vết thương đóng vảy vài ngày rồi, thật sự rất ngứa. Giúp ta xoa nhẹ được không?”

“Hi hi, Máy ngày nay vương gia chưa tắm rửa hay sao?”

“Ừm, bản vương không cần thị vệ giúp đỡ, vật nhỏ, nài giúp ta được không?”

“Vương gia thân thể cao quý ngàn vàng, đồ nhi Nha Nha của ta không am hiểu việc chăm sóc người khác, Cổ mỗ thấy ngươi nên truyền mấy vị cung nữ trong cung đến hầu hạ thì hơn.”

“Ta không thèm, bản vương vì vật nhỏ thủ thân như ngọc, thân thể của ta không thể bị nữ nhân khác vấy bẩn được.” Rồi hấn lại giả vờ đau thương nhìn ta: “Vật nhỏ... Nếu nài không giúp ta, người ta sẽ móc meo lên mắt...”

“Đồ nhi Nha Nha, nài định đồng ý hả?” Mỗ hồ đột nhiên lạnh lùng nói bên tai ta khiến toàn thân ta nhất thời lạnh toát, móng vuốt hồ ly nhẹ nhàng uy hiếp đảo qua cái móng nhỏ của ta: “Có phải thấy hấn đáng thương như vậy nên động lòng đúng không?”

“Tiểu thư Nha Nha, yêu cầu của Vương gia nhà ta nhỏ nhoi như vậy cô cũng không đồng ý được hay sao?” Bị những trận âm phong tấn công, ta cứng ngắc xoay người lại quả nhiên thấy mỗ quân gia bá bá đang đứng trong một góc âm u, khuôn mặt trắng trắng xanh xanh, đôi mắt xám sịt, huhu! Kinh dị quá, ông ta bay vào từ lúc nào mà ta không hề biết.

“Phúc quân gia, đồ nhi của ta vốn nhất gan, ngươi đừng dọa nài!” Nhìn đáng vẻ như bị đóng đinh tại chỗ của ta, Cổ Nguyệt Lan lập tức ôm ta vào lòng, nhẹ nhàng trấn an: “Tiểu bướng bỉnh, bị sợ đến ngốc rồi hả?”

“Sư phụ, chúng ta đi được chưa?” Ta kiễng chân nói khẽ vào tai hấn: “Nha Nha hơi sợ.”

“Ừm, Vi sư cầu còn không được.” Trong đôi mắt xanh lộ ra ý cười đầy sùng nịnh, tiện đà híp mắt nhìn về phía tên sói đang nằm trên giường nói với vẻ đầy xin lỗi: “Từ vương gia, cũng không còn sớm nữa, ta và Nha Nha xin được cáo từ.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Ông ngoại, bà ngoại còn chờ chúng ta về ăn cơm trưa nữa. Vương gia, ngài nên nghỉ ngơi cho khỏe, chịu khó uống thuốc, Nha Nha sẽ không làm phiền ngài nữa.” Đi qua quân gia ma cả rống, ta run rẩy chân tay, đến đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn: “Phúc quân gia, ta cùng sư phụ xin cáo từ.”

“Lang phúc, ngươi đến đây cho ta!” Nhìn hai người nắm tay rời đi, Lang Minh Thần vốn đang suy yếu vô lực đột nhiên nhẹ nhàng linh hoạt đứng dậy, giọng nói vương giả đầy khí thế không cho phép đối phương cự tuyệt: “Vào cung một chuyến cho ta, bảo mẫu hậu hạ một đạo thánh chỉ...”

“Vâng! Vương gia yên tâm, Lang Phúc nhất định sẽ khiến Vương gia mãn nguyện.” Bóng đen lại lóe lên lần nữa, trong chốc lát đã không thấy người đâu.

“Hừ, Cổ Nguyệt Lan, ta xem lần này ngươi có muốn nhúng tay cũng không được.” Lam quang sáng chói bắn ra bốn phía, mang theo đầy vẻ đắc ý: “Vương Nha Nha, bản vương cũng muốn xem lần này nài có thể chạy thoát khỏi tay ta hay không, hắc hắc...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Nha hòa thiếp thân

Lại nói sau khi ta cùng hồ ly sư phụ từ Vương phủ trở về nhà ngoại công, ngoại thiện còn chưa dùng xong thì ở đâu bay đến một đạo thánh chỉ của hoàng hậu làm đứt đoạn cuộc sống sâu gạo hết ăn lại nằm của Vương Nha Nha ta. Một vị thái giám điệu đà từ trong cung đến dùng giọng nói khiến toàn thân ta nổi đầy da gà, tuyên đọc thánh chỉ xong lúc đi đến bên cạnh ta thì che mồm cười đầy ẩn ý, sau đó còn bắn mị nhãn liên tục về phía tên hồ ly kia rồi mới lác eo dườn dẹo hồi cung.

Ngoại công sau khi tiếp nhận thánh chỉ thì bắt đầu nghiêm khắc nhắc nhở ta phải làm sao hầu hạ Vương gia cho cẩn thận, rồi một đống những điều cần chú ý như thế nào với vết thương nghiêm trọng của tên vương gia sắc lang kia. Nghe xong ngàn đây dạn dò khiến ta không nhịn được mà tự mắng chửi chính mình, Vương Nha Nha ời là Vương Nha Nha, sao lúc đó ngươi lại để tên Lang Minh Thần kia đỡ cho ngươi một đao chứ? Bây giờ thì hay rồi, sa chân vào hang sói, lại không có hồ ly sư phụ bên cạnh, ta biết phải làm thế nào đây?

Sau khi nghe xong những lời dạn dò cẩn thận của ngoại công, mỗ hồ khề mím chặt môi, đôi mắt hẹp dài híp chặt nhìn ta chăm chăm, móng vuốt hết nắm

lại buông, hết buông lại nắm, khí lạnh tỏa ra xung quanh khiến đến ta cũng không dám lại gần. Dưới đòn tấn công lợi hại bằng mắt của hắn, ta mới đầu còn có thể vô tội chớp mắt tránh né, nhưng sắc xanh lục trong đôi mắt kia không ngừng thẳng cấp báo động nguy hiểm khiến ta ngay cười cũng không cười nổi.

Cuối cùng dưới sự ép buộc của ngoại công mặt sắt một lòng trung trinh ái quốc, rồi lí luận có on tất phải báo của bà ngoại, còn có cha già được vương châm biếm khích tướng cùng bài giáo dục liên miên của mẫu thân mỹ nhân, căn cứ vào nguyên tắc ai làm người đấy chịu, cái gì đến thì sớm muộn rồi cũng sẽ đến, ta đành phải thu thập hành lý dần thân vào hang sói.

Trước cửa phủ Lang vương gia đang diễn ra vở kịch tỷ đệ chia ly lệ nóng quang tròn vô cùng thể lương tâm thiết.

“Tiểu bạch thái...” Bám chặt vào móng vuốt hai chân trước của tiểu hồ ly, ta lưu luyến gào thét: “Tỷ tỷ ta không thể không có người được!!!!!!”

“Chi...chi...” Tiểu bạch thái đáng thương gãy giữa muốn nhào vào lòng ta, đáng tiếc hai chân phía sau bị đại hồ ly tóm chặt trong tay nên chỉ có thể kháng nghị bằng những tiếng kêu nhỏ.

“Huhu...sur phụ, cho ta mang tiểu bạch thái theo có được không?” Nhìn mỡ hồ nhất quyết không buông tay, ta chỉ có thể khép nép xin xỏ: “Người biết rõ mà, không có tiểu bạch thái, một mình ta biết phải làm sao đây?”

“Đồ nhi Nha Nha, nếu như nàng dám vượt tường sau lưng ta, sau này đừng nghĩ đến chuyện gặp lại con tiểu hồ ly này nữa!” Không để ý đến sự phản kháng yếu ớt từ tiểu bạch thái, bàn tay to hất lên một cái liền giờ quả cầu nhỏ lơ lửng giữa không trung, mặc kệ nó khó chịu khua khua bốn chân loạn xạ.

“Sur phụ, người muốn thế nào?” Nhìn hai hạt châu long lanh cầu cứu từ quả cầu nhỏ kia, ta lập tức sứt sứt bám lấy ống tay áo mỡ hồ i eo: “Đầu tiên thả nó xuống đã có được không? Hu hu, cứ tiếp tục như thế nó sẽ chết mất.”

“Bí đao nhỏ, nhớ cho kỹ, nếu ta ngửi thấy mùi nam nhân khác trên người nàng, ta nhất định sẽ đem con tiểu hồ ly này làm thành món thịt kho tàu cho nàng nếm thử.” Ánh mắt xanh lục tàn bạo nhìn tiểu bạch thái rồi lại nhìn ta cười đầy khiêu khích: “Đồ nhi Nha Nha, nàng thấy thế nào?”

“Sur phụ, Nha Nha đảm bảo với người, ta nhất định sẽ thủ thân như ngọc, người nhất định không được ngược đãi tiểu bạch thái.”

“Được, nhớ kỹ lời nàng nói, nếu không, hắc hắc... Đến lúc đó đừng có hối hận...” Một tay ném quả cầu trắng nhỏ xuống đất, một tay nhét bọc quần áo vào trong tay ta: “Tiểu đồ nhi, sur phụ ta không thể ở bên cạnh trông coi nàng, nàng không được làm cho ta thất vọng đó.”

“Vật nhỏ, đã nửa ngày trời rồi, vẫn còn luyến tiếc đến thế hay sao?” Sắc lang đến đứng còn không vững phải nhờ quần gia ma cả rờn diu dờ nhưng cứ thích vênh vào cậy mạnh đứng canh chừng ở cửa, đáng đứng vô cùng dịu dàng hiền khách nhưng ánh mắt thì lạnh lùng thờ ơ nhìn cảnh tượng ly biệt hoàng tráng giữa ta và tiểu bạch thái.

“Tiểu thư Nha Nha, cô biết rõ thân thể vương gia không được khỏe, còn muốn nhõng nhẽo tới bao giờ nữa?” Đôi trông mắt xám xịt nheo nheo nhìn về phía ta khiến ta không tự chủ được lại bắt đầu run cầm cập. Vừa nghĩ tới khoảng thời gian nửa tháng phải ở chung với ông bác ma cả rờn này. Huhu, bây giờ ta không thể cùng hồ ly sur phụ ngay lập tức rời đi nữa...

“Vật nhỏ, mau đến đây cho ta, ta sắp không chịu nổi rồi, nàng nhẫn tâm nhìn ân công của mình quần quai thế này sao?”

“Biết rồi, ta đến ngay đây.” Cẩn thận bước từng bước về phía cửa son, ta lo lắng quay lại dặn dò hồ ly sur phụ: “Sur phụ, người nhất định phải chăm sóc tiểu bạch thái cẩn thận đó, người không được để nó đói bụng và bị lạnh nha.”

“Tiểu đồ nhi, vì sur nhớ kỹ rồi.” Tại lúc ta lại sắp chạy lại về phía mỡ hồ, cánh tay chắc dài lập tức vươn đến ôm chặt ta vào lòng, đặt lên môi ta nụ hôn cuồng dã khiến ta choáng váng không còn phân biệt được đông tay nam bắc, sau đó trong khi hai mắt ta vẫn mơ màng ngây ngất thì hắn lập tức buông tay, ung dung nghênh ngang xách tiểu bạch thái rời đi.

“Đi chậm như vậy, có phải thấy vương phủ của ta rất khủng bố đúng không?” Đầu tiên là chứng kiến màn kịch chia tay bi thương, sau đó lại được miễn phí tặng thêm một màn hôn hít nhiệt tình khiến trong giọng nói của Lang Minh Thần chứa đầy hờn ghen.

“Hi hi, nào có, không phải ta đã tới rồi sao...” Không dám liếc nhìn sang ông bác ma cả rờn bên cạnh, ta một đường thẳng tắp đi đến trước mặt hắn: “Vương gia, ngoài này gió lớn, thân thể ngài còn suy yếu, chúng ta mau vào trong thôi.”

“Vật nhỏ, chỉ cần là điều nàng nói ta đều nghe theo hết.” Giọng cười trầm thấp vang lên, làn môi gợi cảm lại lần nữa tập kích bất ngờ lên đôi tai non mềm của ta: “Tiểu yêu tinh, mỗi lần đều lấy cớ cũ rích như vậy, ai mà tin được chứ?”

“Vương gia, mời ngài đi trước, Nha Nha đi theo sau ngài.” Ta cúi đầu, mắt nhìn mũi giày, cung kính khiêm nhường nói: “Nha Nha chỉ là một nha hoàn bình thường mà thôi, Vương gia không cần quá bận tâm đến ta.”

“Vật nhỏ, ngoan ngoan ở bên cạnh bản vương, chỉ cần chăm sóc bản vương nhanh chóng hồi phục, ta có thể cho nàng về nhà sớm một chút, thế nào?” Vừa nghĩ đến tiền cảnh tương lai trong nửa tháng này có mỹ nhân lòng mình ngày đêm nhưng nhớ ở bên cạnh, có thể thoải mái ôm thân thể mềm mại của nàng bất cứ lúc nào, được hít ngửi hương thơm của nàng, mỡ sắc lang liền lên cong môi cười đầy đen tối, mặt mày lộ đầy vẻ đắc ý.

“Ha ha, hi vọng vương gia nói lời giữ lấy lời.” Ta nghi ngờ lên sầm soi liếc nhìn về phía tên sắc lang có vẻ suy yếu kia, cũng đành phải tự an ủi mình tên sói háo sắc đó cho dù có muốn giở trò thì cũng lực bất tòng tâm mà thôi.

“Vật nhỏ, đỡ ta đứng dậy.” Mỗ lang yếu đuối nằm trên giường không bệnh mà liên mồm rên rỉ, đôi mắt vô tội nhìn về phía ta tiện đà vươn móng sói: “Ta muốn uống nước.”

“Được, ngài chờ chút.” Ta cẩn thận nâng hân dậy rồi đưa lên một chén nước: “Vương gia, nước của ngài đây.”

Hân chôn găm mặt trên cái cổ non mịn, hít thật sâu mùi hương trên người ta: “Vật nhỏ, nàng cũng biết đấy, mấy ngày nay ta nhớ nàng biết chừng nào.”

“Ngài rốt cục có muốn uống nước hay không?” Hung hăng trừng mắt nhìn mỗ sói đang công khai quấy nhiễu tình dục với ta, rồi lại cố giả bộ nhỏ nhẹ: “Có phải muốn Nha Nha ta... mớm cho ngài không?”

“Muốn!” Bị nụ cười xinh đẹp của ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, trong đầu Lang Minh Thần hiện lên cảnh tượng kịch liệt được đặt Nha Nha lên giường muốn làm gì thì làm.

“Ai ya, thật ngại quá, không uống được nữa nữa rồi, ta còn phải đi gọi Lang quân gia đến đổi chiếc chăn khác cho ngài.” Nhìn màu lam gian tà háo sắc trong mắt mỗ lang, ta làm bộ trượt tay không chút lưu tình đổ nguyên chén nước lên chăn, tiện đà tránh thoát thân mình rồi nở nụ cười xin lỗi: “Vương gia, ngài chờ chút, ta sẽ trở lại ngay.”

“Vật nhỏ đáng ghét.” Nhìn ta nhanh chóng quay lưng đi ra cửa, đôi mắt lam đầy bất đắc dĩ nhưng vẫn ánh lên sự dịu dàng, thân thể cao lớn duỗi ra, cho dù đã gầy đi rất nhiều, tiêu tụy cũng không ít, vành mắt thâm quầng trũng sâu cũng không ảnh hưởng đến hình tượng mỹ nam cả một đời của hân. Thế nhưng, chỉ cần có nàng bên cạnh, dù phải đánh đổi tất cả cũng đều đáng giá.

Nhìn tiểu thân thể tròn tròn bện rốn trong phòng, đôi mắt lam ôn nhu nhìn chăm chú, đầu tiên là khuôn mặt hồng hồng đáng yêu rồi đến gò núi mê người, tiếp đến là cái mông nhỏ yêu kiều. Nhẹ nhàng kéo chăn che lại hạ thân đã căng cứng, đại sói xám bắt đầu dụ dỗ: “Vật nhỏ, đừng bận rộn nữa, mau lại đây được không?”

“Chuyện này, Vương gia, ngài không thấy ta có rất nhiều việc phải làm hay sao?” Ta chậm chạp quay người, giả vờ mệt mỏi dùng tay đấm nhẹ eo nhỏ: “Chờ ta làm xong sẽ đến ngay.” Hừ, sắc lang chết tiệt, đừng tưởng ta không thấy mắt người lóe sáng đầy nguy hiểm, Vương Nha Nha ta không thể để người chiếm tiện nghi đâu.

“A... đau quá...” Khuôn mặt hân trắng bệch, sắc lang vô cùng đáng thương muốn cử động thân mình nhưng vì không có chút sức lực nào nên bị ngã mạnh về giường: “Vật nhỏ, ta thật sự rất đau.”

“Lang Minh Thần người làm gì vậy? Sao rồi? Người... không sao chứ?” Ta vội vàng đi đến bên giường rồi nhanh chóng kiểm tra vết thương trên lưng hân: “Biết rõ thân thể mình suy yếu mà vẫn muốn rời giường làm cái gì? Để ta xem nào, vết thương không bị nứt, không có máu chảy ra, người kêu rên gì vậy?” Sắc lang chết tiệt, dám dùng chiêu khổ nhục kế.

“Vật nhỏ, ai bảo nàng không để ý đến ta?” Nắm chặt một bàn tay nhỏ của ta sau đó không để ý đến sự phản kháng bắt đầu dùng tay ta xoa xoa khắp mặt hân, nhiều lúc đôi môi cô tình hôn hít da thịt mềm mại trong lòng bàn tay, lại còn kéo dài giọng gọi tình kêu to: “Vật nhỏ, đừng không để ý đến ta...” Tiếp tục kẹp bàn tay dần dần đi xuống phía dưới, bao trùm lên vật rắn cực đại nhẹ nhàng chuyển động: “Ồ đây đau quá, giúp ta được không?”

“Lang vương gia người làm cái gì vậy?” Đầu tiên bàn tay bị mỗ lang làm cho vừa ướt vừa trơn, sau đó va chạm khiến ta bị dục vọng của hân làm cho khiếp sợ, muốn rút tay về lại bị móng sói giữ chặt lại. Tên sói háo sắc này, bắt ta làm nha hoàn thiếp thân cho hân còn chưa đủ, còn muốn ta làm thể thiếp ẩm giường cho hân chắc?

“Vật nhỏ, nàng thiên vị...” Cảm giác được bàn tay mũm mĩm nhỏ bé bao quanh thật kích thích, hạ thân không khống chế được nhẹ nhàng tán công bàn tay: “Ừm... Nàng có thể giúp Bắc Ngao Liệt lại không giúp được ta hửm?” Tuy rằng thân thể còn suy yếu nhưng Lang vương dù sao cũng là Lang vương, cứ giữ chặt tay ta vây quanh vật cứng của hân, vừa hôn hân thờ gấp vừa mở miệng treu ghẹo: “Ừm... thật thoải mái... Ừm... vật nhỏ... nắm chặt thêm một chút...”

“Lang Minh Thần, người là đồ sắc lang khốn kiếp.” Hừ, không ngờ tên sói yếu ớt này lên cơn điên cuồng lại đáng sợ như vậy, ta vốn định hung hăng đấm hân vài cái nhưng lại sợ thương thể của hân thêm nặng, kéo dài thêm kiếp sống nha hoàn nên đành bất đắc dĩ cam chịu, thờ ơ lạnh nhạt mặc kệ hân dùng tay ta điên cuồng phát tiết.

“Ừm...” Thỏa mãn kêu rên một tiếng, tà ác cầm tay ta nâng lên miệng nhẹ nhàng hôn hít, trên mặt hiện lên đầy vẻ lưu luyến say mê rồi hân mới dịu dàng lên tiếng: “Vật nhỏ, kêu Lang Phúc đến đây.”

“Gọi ông ấy tới làm gì?”

“Gọi ông ấy đến giúp ta thay quần.” Hân cười đầy gian tà: “Vật nhỏ, vừa rồi bản vương mới biết hóa ra dùng tay cũng có thể thỏa mãn như vậy.”

Ta hận không thể bóp nát bàn tay cũng như tàn phá ánh mắt dâm tà của người, Lang Minh Thần, coi như người lợi hại.

“Vật nhỏ, vào vương phủ của ta rồi nàng cho rằng còn có thể trốn thoát được hay sao?” Nhìn thân thể hồng nhợt đầy giận dữ bất mãn rồi đi, trong đôi mắt lam tràn ngập sắc lam gian tà: “Chờ sau khi thân thể bản vương khỏe hẳn, nhất định sẽ cho nàng ném thử mùi vị của ta...”

Chương 60: Chủ tử sắc lang

Ngồi trong sân viện to lớn của vương phủ, ta nâng cằm ngẩng nhìn lên vầng trăng khuyết cong cong trên bầu trời. Đã năm ngày rồi, năm ngày này ta thật sự suy nhược cả về thể xác lẫn tinh thần. Tiểu bạch thái thân yêu, tỷ tỷ ta vô cùng nhớ ngươi, cho dù ngươi bị tên hồ ly sư phụ kia trông coi cẩn thận, ngươi cũng phải biết lên lút dành thời gian đến nhìn tỷ tỷ ta một cái chứ? Còn cả tên hồ ly xấu xa Cổ Nguyệt Lan kia nữa, biết rõ đồ nhĩ sa chân vào hang sói cũng không nỡ đến tăng thêm dừng khí cho ta. Huhu! Làm sao bây giờ, sức khỏe tên sói mỗi ngày một cường tráng, hành vi quấy rối càng lúc càng quá quắt. Từ sau lần trước hấn quấy rối thành công, tên sói vốn háo sắc lại càng thêm biến thái, từ sáng tới tối cứ lượn lờ đóng kịch trước mặt ta, chưa tính đến việc hấn cố tình lộ hàng những chỗ nhạy cảm, càng quá đáng hơn là lộ liễu yêu cầu ta giúp hấn tắm gội. Không được, tuyệt đối không được, Vương Nha Nha ta là một nữ nhi truyền thống có quy tắc, đạo đức chuẩn mực, tuyệt đối không thể tiếp tục mềm lòng nhẹ dạ trước tên yêu nghiệt này, kiên cường nhất định thắng lợi, chỉ còn mười ngày nữa thôi là ta sẽ thoát khỏi bẽ khổ.

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi là tên hồ ly xấu xa!” Vừa chậm chạp bước về phòng tên sói vừa ngắt hoa bẻ cành mắng mỏ: “Tiểu bạch thái vong ân phụ nghĩa, uổng công tỷ tỷ ta đối xử tốt với ngươi như vậy, ngươi không nỡ vượt tường đến thăm ta.”

“Hừ, bí đao nhỏ, cuối cùng cũng biết sư phụ ta tốt như nào rồi chứ?” Nhìn hình bóng áo hồng vừa bắt mẫn chưa xót bước đi vừa không ngừng lăm bầm mắng mỏ, nam tử áo trắng ôm tiểu hồ ly đang ngồi trên cây, khuôn mặt tuấn mỹ như băng như ngọc cũng phảng phất hiện lên một tia chịu đựng: “Đồ nhĩ Nha Nha, đừng để sư phụ phải chờ quá lâu nữa...” Nhẹ vỗ về quả cầu trắng trong lòng: “tiểu bạch thái, ngươi có nhớ nàng không?”

“Chi...chi...” Hai hạt châu đen láy chầm chú nhìn bóng người áo hồng mỗi lúc một xa khuất, đôi mắt càng long lanh nhộn nhạo ngấn nước nhưng cũng chỉ dám ai oán liếc thăm bạch y tiên nam, cuối cùng đành nhắm mắt kêu gào nho nhỏ.

Ta không ngừng đi đi lại lại trước cửa phòng tên sói, vào hay không vào?

“Á~~~~~” Từng trận gió lạnh thổi qua, nhìn vật thể mặt trắng bệch, môi đỏ choét bất chợt xuất hiện trước mặt khiến ta sợ đến mức hét chói tai không ngừng: “Cứu mạng với~~~~”

“Tiểu thư Nha Nha, sao cô còn không vào đi?” Lang Phúc vừa lắc mình một cái đã xuất hiện ngay bên cạnh ta không một tiếng động: “Vương gia chờ tiểu thư lâu lắm rồi!”

“Hóa ra là Phúc quân gia, hic~~~ vừa rồi làm ta sợ chết mất!” Cái ông lão ma cà rồng căn cõi này cứ vài lần nữa lảng lảng xuất hiện không một tiếng động như vậy, trái tim nhỏ bé của Vương Nha Nha ta nhất định sẽ nổ tung mất.

“Vương gia, ngài vẫn chưa ngủ sao?” Nhìn tên sói yêu nghiệt xinh đẹp gọi cảm mê hoặc, thần thái ngời ngời, mắt lam sáng chói, ta chậm chạp tìm một vị trí an toàn rồi mới dám lên tiếng: “Cái này, cũng đã muộn rồi, Nha Nha muốn được nghỉ ngơi!” Hồ ly sư phụ, tuy rằng người cũng đồng loại cảm thụ nhưng so với hấn còn cao nhả hơn nhiều.

“Vật nhỏ đáng yêu của ta, sao nàng lúc nào cũng thú vị như vậy?” Chiếc chăn đen mỏng che khuất phần thân phía dưới, miếng băng trắng mỏng manh trên lồng ngực cường tráng gian tà lộ lộ ngay trước mặt ta, móng vuốt sói thon dài nhẹ vuốt mái tóc, giọng nói khàn khàn tràn ngập ý khiêu khích: “Nha Nha, nàng đến đây.”

“Không, ta không muốn.” Ta cố thủ đứng nguyên tại chỗ, tên sói yêu mị đến cực điểm, tuy rằng nhìn trông ngon mắt mỹ miều nhưng Vương Nha Nha ta vốn quen ăn cá thịt mỹ vị đã được hồ ly sư phụ huấn luyện đến độ yêu cầu vô cùng cao sang, tên sói câu dẫn như vậy nhưng vẫn chưa đến trình làm ta mất khống chế.

“Tiểu yêu tinh, đừng mong trốn thoát.” Ngay lúc ta định len lén xoay bước trốn đi thì một dải lụa đen dài nhẹ nhàng bay đến quấn quanh eo nhỏ, sau đó bị mỡ lang kéo một cái, ta liền bị khóa chặt trong lồng ngực nâu đồng tráng kiện.

“Buông ta ra.” Bị bàn tay to khỏe ôm chặt, ta chỉ có thể to mồm kêu gào: “Lang vương gia, có gì cứ từ từ nói, trước ngài hãy buông tay ra có được không?”

“Hừ, buông tay?” Hấn càng ôm chặt ta hơn, lại còn tà ác thổi khí bên khiến ta nổi hết da gà, sau đó mới hấn mon trốn trên mặt ta: “Bản vương sao nỡ để nàng chạy thoát đây?” Hấn dám dang dùng tay vuốt ve cái miệng nhỏ nhắn của ta: “Đáng yêu như vậy bản vương sớm đã muốn ném thử, bây giờ bản vương phải thưởng thức nàng mới được.” Nói xong hấn cười tà ác rồi đột nhiên hôn lên bờ môi nhỏ nhắn.

“Ừm...” Đầu óc ta nhất thời trống rỗng không kịp phản ứng lại, vừa mới định mở miệng kêu thét đã bị tên sói cơ hội với đầu lưỡi vào khuấy đảo bên trong, nụ hôn tràn đầy tính chiếm đoạt khiến ta suýt chút nữa hít thở không thông. Đến lúc phục hồi tinh thần rồi hung hăng cắn hấn một cái đã thấy hấn nheo đôi mắt lam, thu đầu lưỡi về liếm liếm vết máu trên môi, bộ dạng đó muốn bao nhiêu gọi cảm có bấy nhiêu gọi cảm, nhưng trong mắt ta cái bộ dạng chết tiệt đó càng nhìn càng biến thái!

“Vật nhỏ, theo Cổ Nguyệt Lan lâu như vậy mà vẫn chưa biết hôn môi như nào sao?” Hấn phóng dang dùng đầu ngón tay ve vuốt, giọng nói đầy khiêu khích: “Cái miệng nhỏ ngọt ngào như vậy để bản vương dạy dỗ nhất định sẽ càng thêm mê hồn.” “Ngươi là đồ sắc lang biến thái, đi chết đi!” Ta nắm

chặt tay đâm vào chỗ hiểm của hắn, nhìn sắc lang biến thái vẫn thản nhiên nằm trên giường đắc ý liếm khóe môi, tên sắc lang lừa đảo đáng chết khiến ta càng thêm nổi trận lôi đình. Hừ, nếu trong tay ta có một cây đao nhất định sẽ chém đôi chiếc chân, sau đó lại đâm tiếp một đao xuống hạ thân hắn để xem tên sắc lang như người còn đắc ý được nữa hay không?

Từ lúc tên sắc lang cướp đi nụ hôn thuần khiết, ta càng không dám đơn độc xuất hiện những nơi có hắn trong vòng bán kính ba bước. Có điều cho dù có ông lão ma cà rồng đứng đó thì ánh mắt mỡ lang nhìn về phía ta càng ngày càng không kiên nhẫn, nóng rực, cái loại khát vọng cấp thiết ăn tươi nuốt sống con mồi ngay tức khắc của tên dã thú này khiến ta đến ngủ cũng không dám, muốn tắm cũng cố nhịn. Với kẻ như hắn chỉ sợ một đêm mây mờ gió lớn lại bất chợt đã tỉnh nổi lên, bản chất biến thái cuộn cuộn dâng trào, với thân thể nhỏ bé yếu đuối như ta sao có thể đấu lại hắn, cứ như vậy bị... Ta khó mà bảo toàn, bị hắn ăn sạch sẽ, bởi vậy ta nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, quyết phân một trận cao thấp với hắn.

“Vương gia đại nhân, ngài chậm một chút kéo nhả đấy.” Nhìn mỡ lang bước đi từng bước khó khăn, ta chỉ có thể vừa đỡ một bên tay hắn vừa tốt bụng nhắc nhở: “Thế nào? Ngài còn bước đi được nữa không? Thật ra ngày không cần phải nóng vội như vậy làm gì?”

“Vật nhỏ, nào, để ta dựa vào nàng gần một chút, người ta như mềm nhũn ra, không thể cố sức hơn nữa rồi.”

Dựa vào thân thể mềm nhũn toàn thịt của ta, tay Lang Minh Thần sung sướng sờ mồm khắp xung quanh phần eo, đôi mắt lam cháy rực lửa nóng dục vọng nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa như ẩn như hiện dưới làn áo, không biết xấu hổ chòng ghẹo ta: “Tiểu yêu tinh của ta, nếu ta không nhanh chóng rèn luyện thân thể sao có thể sớm nắm được hương vị của nàng?”

Tên yêu nghiệt không biết giữ mồm giữ miệng, chớp mắt xua đi sát ý phừng phừng, ta lập tức nặn ra một nụ cười sẵn sốc dịu dàng: “Hi hi, vương gia thật hài hước. Thế nhưng nóng vội không ăn được đậu phụ nóng đâu, cẩn thận lao lực quá độ lại thành tài hoa bạc mệnh đó.”

“Vật nhỏ, đừng tránh né, bản vương nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng đâu.” Giọng điệu trêu chọc từ trên đầu truyền xuống, ý tứ mập mờ ám chỉ: “Để báo đáp tấm lòng chăm sóc của Nha Nha, ta sao có thể qua loa cho xong chuyện.”

“Ha ha~~~~” Ta cười gượng vài tiếng, lúc đi đến một chiếc ghế đá thì làm bộ vấp ngã, lấy tay đẩy tên sói một cái, nhìn hắn đáng thương ngã lăn xuống đất, ta có ý gọi to: “Phúc quân gia, Vương gia bị ngã rồi, mau tới a~~~~”

“Vật nhỏ, nàng quả nhiên quá ngoan độc.” Nhìn khuôn mặt đắc ý hơn hờ của ta, trong đôi mắt lam hiện lên một chút chua xót. Hắn khó khăn vừa thở dốc vừa đứng lên dưới sự nâng đỡ của Lang Phúc, sau đó đẩy ông lão ma cà rồng ra, cố sức đi tới bên cạnh ta, nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ với vẻ đầy chân thành: “Tiểu yêu ma quý quá, ta thật lòng yêu nàng. Nếu nàng cứ cự tuyệt như vậy cho dù phải dùng sức mạnh ta cũng không mềm lòng.”

“Haha!!!!” Ta lần nữa cười gượng vài tiếng, cúi đầu, mạnh mẽ rút bàn tay bị hắn cầm chặt, mặc kệ cho tay hắn trống rỗng giữa không trung.

Vẫn ngần ngại nâng tay giữa không trung, Lang Minh Thần đầu tiên là sùng sốt, sau đó trong đôi mắt lam hơi híp lại ẩn chứa đầy suy tính như một con lóc tã mị, khóe môi khẽ gọi lạnh lùng cong lên. Hắn lập tức kéo ta đang hôn đôi vào lòng, rồi cúi đầu mon men trên má ta, hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt: “Vật nhỏ, tối nay ở bên cạnh ta được không?”

Sói biến thái quả nhiên vẫn là sói biến thái, bị nhiều bài học đau đớn như vậy ẩn chứa từ bỏ ý định, lấy cớ vuốt tóc trên trán bị gió thổi, ta tách ra khỏi người hắn: “Ngày hôm nay thời tiết thật đẹp, vương gia, Nha Nha ta còn phải đi phơi quần áo, không thể ở bên cạnh hầu hạ ngài.” Nói rồi ta cứng ngắt cố gắng chống đỡ tia nhìn sắc bén của ông lão ma cà rồng: “Phúc quân gia, phiền ngài hầu hạ vương gia.”

Ta vô lễ bỏ lại sắc lang đang nhìn chăm chăm phía sau, thẳng bước tiến về phía hậu viện. Tên sắc lang lắm tài nhiều tật này, ăn chơi phóng đảng nhiều năm như vậy nhất định nhiều chiêu trò khó đối phó hơn ta tưởng...

“Phơi quần áo? Cái cớ thật vớ vẩn.” Ngón tay khẽ xoa đôi môi rồi lại vờn lười sói khẽ liếm, nụ cười gian tà cong lên trên khuôn mặt tuấn mỹ: “Tiểu yêu tinh thân ái, đêm nay bản vương nhất định sẽ không mềm lòng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đêm mất hồn

Đi? Không đi? Đi? Không đi? Ôm bọc y phục nhỏ, sau khi đi đi lại lại hơn chục lần trước bức tường vương phủ cao bất tận, cuối cùng ta bị ai phát hiện với độ cao hù chết người này, Vương Nha Nha ta còn không nhảy lên nổi nói chi đến chuyện muốn thoát ra ngoài. Haiz~~~ năm đó sao ta không chịu khó theo hồ ly sư phụ chăm chỉ học chút công phu chứ? Vẫn chưa từ bỏ ý định ta cố mở to hai mắt tìm kiếm bốn phía, cuối cùng cũng tìm được một đoạn tương đối thấp so với những chỗ khác, trong lòng vô cùng hoan hỉ muốn nhảy phát một cái!

Phù! Vương Nha Nha, cố lên một chút! Chỉ một chút nữa thôi là được rồi. Hic! Biết vậy trước đây đã không ăn nhiều như vậy, bây giờ ta mới hiểu được lợi thế của thân hình thướt tha nhẹ nhàng như yến, đúng là có hối thì cũng đã muộn. Hai tay nhỏ bé cố bám chặt lên tường, ta trèo, ta trèo, ta trèo, tiếp tục trèo, cuối cùng cũng thành công rồi!

“Vương gia, chắc là tiểu thư Nha Nha đã đi vào Mị Cư.” Cung kính theo sát bên cạnh nam tử tà mỹ, khuôn mặt trắng bệch trong bóng đêm càng thêm đáng sợ, nhìn tiểu thân thể áo phấn vàng đang nỗ lực chiến đấu, Lang Phúc nhẹ nhàng hỏi lại: “Có cần phải đi nhắc nhở tiểu thư kéo bị lạc vào Huyền Trì hay không?”

Chăm chú nhìn đôi chân nhỏ đang cố sức trèo lên trên, nam tử áo đen tóc đen xổa tự nhiên càng tăng thêm khí chất vương giả, trên khuôn mặt mỉa mai hoặc mang theo nụ cười vừa sùng nịch vừa bất đắc dĩ, trong đôi mắt xanh thăm ẩn chứa đầy dục vọng: “Không cần...” Khóe miệng gọi cảm khẽ nhếch lên: “Ngang nhiên dám nửa đêm đào thoát? Hừ, vậy bản vương cũng không cần khách khí với nàng nữa!”

“Có điều, nếu tiểu thư Nha Nha đến gần Huyền Trì, có thể sẽ...” Phúc quân gia lo lắng nhắc nhở: “Dù sao tiểu thư...”

“Đừng lo, đây là do nàng ấy chọn lấy, tự làm tự chịu.” Chỉ cần lạc vào Huyền Trì, dù cho là nữ nhân tiết liệt trung trinh đến đâu cũng ảo tưởng bất cứ nam nhân bên cạnh nào thành người trong lòng mình, mặc cho nam nhân đó muốn làm gì thì làm: “Tiểu yêu tinh, xem ra đêm nay đến ông trời cũng đứng về phía ta...”

“Phù~ phù~~ Thật sự mệt chết đi được~” Vất vả lắm mới tới được mục tiêu, ta ném bọc đồ nhỏ xuống đất rồi nằm phịch xuống hít thở nghỉ ngơi: “Thật kì quái, đây là nơi nào vậy? Đến vương phủ lâu như vậy sao ta lại không biết một nơi đẹp như này nhỉ?”. Từng làn hương thơm chậm chậm bao quanh ta, bàn tay khẽ vuốt đóa hoa nhỏ trắng ngần tinh khiết, nhìn phấn hoa trong suốt trên tay không nhịn được đưa lên miệng nếm thử, ừm, thật ngọt.

“Vật nhỏ không sợ chết, cái gì cũng dám ăn bừa.” Đôi mắt lam khóa chặt trên thân thể căng tròn đang ẩn hiện trong muôn hoa, nhìn ngón út trắng nõn đưa lên miệng nếm mật ngọt từng đóa hoa, lửa dục trong đôi mắt lam thiêu đốt khiến hán không thể nhẫn nại được nữa: “Ăn nhiều như vậy, có phải muốn ép sạch tinh lực của bản vương hửm?”

“Ừm... thật quá ngon...” Chưa thỏa con thèm liếm liếm nốt đầu ngón tay, từng trận gió đêm thổi tới mang theo mùi hương nồng nàn khiến ta bắt đầu buồn ngủ: “Ừm...” Hung hăng lắc lắc đầu rồi lại dùng hai tay vỗ vỗ vào mặt tự nhắc nhở: “Vương Nha Nha, việc chạy trốn quan trọng hơn, không được phép ngủ.”

“Lang Phúc, vì sao thúc tình hoa còn chưa phát tác?” Nhìn thân thể bị vây quanh bởi hoa hoa lá lá, đôi mắt Lang Minh Thần hơi nheo lại, trong tròng mắt xanh tỏa ra nỗi chờ mong bức thiết.

“Vương gia không cần sốt ruột, có thể do tiểu thư Nha Nha lớn lên từ nhỏ trong được vương cốc nên kháng thể tốt, chỉ cần tiểu như đi vào Huyền Trì, nhất định vương gia nói gì nghe nấy, đến lúc đó ngài muốn làm gì chẳng được.”

Bên ngoài truyền đến từng trận từng trận tiếng tranh đấu, dường như có kẻ muốn xông vào.

“Vương gia, lão nô ra ngoài ngăn cản kẻ phá đám kia, nhất định sẽ không để hán lọt vào.”

“Được, ông đi đi.” Nhìn chăm chăm vào thân hình áo phấn vàng đang dần lạc bước vào hồ tắm hương khói lãng băng, đôi lông mày của Lang Minh Thần khẽ dương lên đầy gọi cảm, nỗ lực áp chế lửa dục đang hừng hực bốc lên trong người, chậm rãi cời y phục rồi nhẹ nhàng bước xuống hồ nước.

“A... ở đây có hồ nước nóng.” Đi qua muôn trùng hoa lá, nhìn thấy trước mắt một hồ nước nóng ẩn hiện trong màn khói huyền ảo, ta thích chí xuyết xoa, đã vài ngày không được yên tâm tắm rửa, chỗ này sương khói mịt mù, lại là nơi hẻo lánh, tên sói đang nằm trên giường kia nhất định sẽ không đến đây. Ta cời từng lớp từng lớp y phục ném qua một bên, thân thể trắng nõn hoàn toàn hiện rõ, đầu tiên dùng chân thử độ nóng sau đó mới an tâm ngụp mình trong làn nước, vốn bị mệt mỏi nhiều ngày cả về thể xác lẫn tinh thần, nay được chìm đắm trong hồ nước nóng tràn ngập mùi hương, ta thoải mái hưởng thụ: “Ừm... thật thoải mái...”

“Hồ ly sư phụ, Nha Nha rất nhớ người.” Hai chân đạp nhẹ nghịch nước, nỗi nhớ trong lòng lại phảng phất trào lên, tên hồ ly xấu xa kia, ta không thèm nhớ, không thèm để ý tới người nữa, không biết bây giờ hán thế nào? Thật nhớ hán, nhớ lồng ngực ấm áp, nhớ cánh tay vững chãi của hán, còn nhớ cả đôi mắt xanh mỗi lần ép buộc khiến ta hán hán nghiêng răng nghiêng lợi, cả đôi tay, làn môi khiến ta phát hỏa nữa. “Hửm...” Nghĩ đến hình ảnh không trong sáng đó, ta khẽ khẽ đưa tay lên chạm vào bộ ngực nấn cảm: “Ừm... hồ ly sư phụ...”

Phân cách giữa làn khói mỏng lung, mỡ lang ẩn mình trong một chỗ tối đang khóa chặt mắt lên cảnh sắc ma mị khiến hán không thể khống chế được nữa, sắc lam nguy hiểm trong đôi mắt không bỏ sót bất kì một biểu hiện đầy mê hoặc nào trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Đêm nay, hán nhất định phải điên cuồng trị tội vật nhỏ đã khiến phần sói trong hán đại phát, hôn nàng cho thỏa, sau đó ăn nàng sạch sẽ không còn một mảnh.

“Ừm...” Từng đợt sóng tình không ngừng trào dâng khiến cả người ta run rẩy, khát vọng đến từ nơi tư mật làm ta khó chịu đến mức phải hít một hơi khí lạnh bình ổn. Thân thể vì hưng phấn nổi lên một tầng phấn hồng, như một ngọn lửa đang lan tỏa thiêu đốt từng tế bào, từng chút từng chút lan cháy... tại sao? Tại sao tim ta lại đập nhanh như vậy, nhanh đến mức ta không thể thở được, ta đưa tay lên miệng cắn một cái, Vương Nha Nha, mau tỉnh táo lại!!

“Ai? Ai ở đó vậy?” Tiếng nước nhỏ khẽ truyền đến, ta cắn chặt ngón út, nỗ lực muốn dùng đau đớn để khôi phục lại lý trí: “Rốt cuộc là ai, mau ra đây.” Xuyên qua làn sương mờ ảo, ta thấp thoáng nhìn thấy có bóng người chậm rãi hướng về phía ta đi tới, hạ thân bị che khuất dưới làn nước, phần thân trên hoàn mỹ mê hoặc hiện lên trước mắt, làn tóc đen mượt xổa dài trên mặt nước, khuôn mặt vì ôn nhu dịu dàng nên càng thêm yêu mỹ so với bình thường, làn môi gọi cả, khẽ nhếch lên đầy dụ hoặc. Ta không tin nổi vào mắt mình cắn chặt môi, từng cơn đau đớn truyền đến, sao có thể, sao có thể là hán—siêu cấp đại sắc lang—Lang Minh Thần?

“Vật nhỏ, đừng cần, vô dụng thôi.” Bị hai luồng trắng nõn dưới ánh trăng không ngừng run rẩy dụ dỗ, cuối cùng mỡ sói đói không kìm được dục hỏa phải tiến lại, thân hình nâu đồng đầy quyến rũ dần dần áp sát, kéo tay ta một cái khiến hai luồng tròn trịa dán chặt lên cơ ngực cường tráng của hán, tư thế vô cùng ám muội, làn môi khiêu khích dán lên vành tai ta: “Nếu nàng cần nữa sẽ bị thương đó, nếu như nước suối theo vết thương hòa vào trong thân

thể nàng, hắc hắc, đến lúc đó có ép khô bản vương cũng không thỏa mãn được nàng đầu tiểu yêu tinh.”

“Ha ha, Vương gia, ngài bị thương sao không cẩn thận nghỉ ngơi trên giường, đêm khuya đến nơi này làm cái gì?” Ta cố nặn ra một nụ cười cứng ngắt, cố nén khát vọng tại chỗ sâu nhất trong cơ thể, huhu, Vương Nha Nha, phải cố chịu đựng a!!

“Vật nhỏ, còn muốn gát ta sao? Sao vậy? Không phải nàng muốn chạy trốn quay về bên cạnh Cổ Nguyệt Lan sao? Sao lại lạc đường tới Huyền Trì vậy, lại còn lỏa thể mê hoặc bản vương, có phải luyện tiếu ta hay không?”

“Buông ta ra...” ta dồn sức chống lại nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được, bàn tay to tiện thể không ngừng vuốt ve da thịt khắp người ta, ngón tay giáo hoạt chạy đến những điểm nhạy cảm, đầu tiên là khối tròn đang căng nhức, sau đó lại xuống đến nơi riêng tư mềm mại sưng đỏ, nhẹ nhàng xoa bóp vuốt ve: “A...đừng mà...” Từng đợt nóng rực không ngừng theo làn nước trào dâng trong cơ thể, dưới sự trêu đùa tà ác của ngón tay linh hoạt dần dần biến thành ngọn lửa thiêu đốt, dọc theo vùng bụng trêu chọc không ngừng, một loại cảm giác thoải mái kì dị lan tỏa khắp người, trước mắt bỗng hiện lên ảo ảnh, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đối diện, ta không kìm được xoa nhẹ môi hắn, rên rỉ lên tiếng: “Hồ ly sư phụ...”

“Tiểu yêu tinh, vì sao? Vì sao nàng đẹp đến vậy?” Ôm ta nằm nghiêng bên cạnh hồ nước nóng, trong không khí lơ lửng nồng nàn mùi vị của thức tinh hoa, vừa hôn môi ngọt ngào vừa nhìn ánh mắt mơ màng của người trong tròng, trong đôi mắt lam hiện lên tia sáng gian tà, đột nhiên cười đầy mỉa mai hoặc, rồi đột nhiên đặt ta chập chờn giữa làn nước, vật rắn cực đại ôn nhu tiếp xúc nhẹ nhàng nơi hoa huyết: “Ngoan, ta sẽ rất dịu dàng, vật nhỏ, nàng nhất định sẽ yêu chết đi được loại cảm giác này...”

Khẽ liếm đôi môi hắn: “Hồ ly sư phụ, đừng tức giận được không, đồ nhi Nha Nha sau này cái gì cũng nghe theo lời người được không?”

“Tiểu yêu tinh, nàng bình thường đều dụ dỗ Cổ Nguyệt Lan như này sao?” Nhìn thiên hạ mê người trong làn nước, đôi mắt lam yêu mỉa mai khép lại, bàn tay to lớn đầu tiên khiêu khích trên khắp cơ thể nở nang, tiện đà hất mái tóc ướt sũng ra sau người, theo đường cong dần đi xuống, đôi mắt lam lại chớp chớp đầy ma mị, cảm giác trơn mượt dưới ngón tay khiến vật cứng vốn căng cứng dưới hoa huyết càng thêm đau nhức, dù cho bị dục vọng thiêu đốt toàn thân, Lang Minh Thần vẫn cố nén sự khó nóng khó chịu toàn thân, không muốn mình vì không khống chế được mà gây tổn thương đến người ở dưới thân mình.

“Đừng mà sư phụ, đừng như vậy...” Từng đợt sóng triều trào dâng khiến ta không nhìn được run rẩy toàn thân, hai tay nắm chặt đến trắng bệch, đôi mắt cũng ngập đầy sương mù: “Hồ ly chết tiệt, ta ghét ngươi...” (khổ thân anh hồ ly, đã k ể ăn còn bị chửi, chỉ trách sói quá gian hehe -- -)

“Rất thoải mái đúng không?” Mồ sói cười đến quỵên rũ yêu nghiệt, muôn vạn phong tình, vật cực đại sắp nổ tung vì lửa dục kẻ sát hoa khải: “Vật nhỏ, đợi một chút nàng sẽ càng thích thú hơn, nhìn một chút, hơi đau một chút thôi.” Nói rồi lửa nóng nam tính chậm rãi đi vào, chút lý trí còn sót lại ngăn trở bạo phát điên cuồng của hắn, chậm rãi chuyển động, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng chuyển động một chút, dần dần tạo ra khoái cảm.

“Ừm...” Cảm giác tê dại bắt đầu truyền khắp toàn thân, cả người nóng rực khó chịu, ngay đến hô hấp cũng bắt đầu bất ổn, đôi mắt lịm dần, nhưng thân thể lại căng cứng như dây cung, hòa hợp mỗi lần hắn tiến sâu vào, thế nhưng khát vọng bên trong nội tâm vẫn cảm thấy chưa đủ: “Sư phụ, xin ngươi, nhanh một chút, nhanh thêm chút nữa.”

“Được, vật nhỏ, bản vương sẽ thỏa mãn mong muốn của nàng.” Theo tốc độ không ngừng gia tăng của hắn, lý trí của ta cũng bắt đầu trầm xuống, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, dưới làn nước mon man, hương hoa phảng phất, thân thể hòa tan cùng với hắn...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hoàn mỹ

Bên ngoài Mị Cư, một bóng người áo trắng cao lớn đang chiến đấu ác liệt giữa đám hắc y thị vệ. Chương lực ngoan độc đánh bay mấy người, Cổ Nguyệt Lan trong lòng nóng như lửa đốt mau chóng muốn giải quyết đám cầm vệ quân đông nghịt này, nhanh chóng cứu thoát đồ nhi đang rơi vào miệng sói. Thế nhưng, đoàn vệ binh được huấn luyện chặt chẽ nghiêm ngặt, hết đám này ngã xuống lại có đám khác xông vào thay thế, cho dù thân thủ có cao siêu đến đâu hắn cũng không thể ngay lập tức chạy vào trong cướp người trở lại. Nha Nha...Nha Nha...nàng nhất định phải chờ ta, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì. Nỗi bất an không ngừng dâng lên trong lòng khiến tinh thần hắn càng khó bình tĩnh, hắn ghét cảm giác khiến một kẻ luôn lạnh lùng xử lý mọi việc như mình phải rối loạn, vô cùng căm ghét. “Không muốn chết mau rút ra cho ta.” Vận lực đáng ra tăng cao nhất của Huyền Nguyệt thần công, dưới uy lực của chương phong, tất cả đều bản ngược trở lại.

“Cổ Nguyệt Lan, đây là địa phận của Lang Tứ vương gia, không cho phép ngươi dương oai diễu võ.” Một bóng đen chợt lóe lên vờng vàng tiếp được chương lực sắc bén, sau đó tiện đà lùi về sau một bước, ung dung đối diện với bạch y nam tử.

“Ngươi rút ngay cho ta.” Bích mâu càng trở nên sâu thẳm quỷ dị, làn môi nhếch cười trong màn đêm chẳng khác nào Tu La khát máu khiến mỗi người đứng đây đều phải kinh tâm động phách: “Nói, Lang Minh Thần bắt đồ nhi của ta đi đâu rồi?”

“Vương gia nhà ta đối với tiểu thư Nha Nha một lòng chung tình, làm sao có thể rời bỏ được tiểu thư.” Phất tay để thị vệ mang những người bị thương rời

đi, rồi tiếp tục bình tĩnh đối mặt với đôi mắt xanh lục đầy tàn khốc: “Nguyệt công tử, Lang Phúc khuyên ngươi đừng vào quấy rầy bọn họ.”

“Không ngờ Biên Bức công tử năm đó tiếng tăm lừng lẫy giang hồ cuối cùng lại làm chó săn cho Lang Minh Thần.” Giọng nói lạnh lẽo như từ địa ngục vọng đến càng thêm lãnh khốc trong bóng đêm: “Ngươi cho rằng chỉ bằng một kẻ như ngươi có thể cản trở được ta sao?”

“Ta biết không thể nhưng đợi đến lúc ngươi đánh thắng thì cũng đã muộn rồi.” Trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng, đôi mắt xám xịt không chút nao núng đối diện với đối phương, đôi môi hồng như máu nở một nụ cười rất kinh khủng: “Hiện tại tiểu thư Nha Nha có lẽ đang ở cùng một chỗ với Vương gia nhà ta.”

“Chết đi!” Nhanh như chớp vận khởi mười thành công lực, hần tức đến phát điên thâm nghĩ sau khi giải quyết những kẻ đang cản trở này, dù cho kết quả như thế nào nàng ấy vẫn mãi chỉ thuộc về hắn.

“Hự...” Đau đớn dùng một tay đỡ ngực, tay kia lau đi máu tươi vừa trào ra: “Quá muộn rồi, Cổ Nguyệt Lan, bây giờ ngươi có đến cũng quá muộn rồi.”

“Ngươi cho là vậy thì ta sẽ buông tha cho nàng ấy sao?” Đôi mắt lục bích yêu dị hơi nheo lại, đầy bình tĩnh nói: “Dù cho nàng ấy như thế nào, nàng vẫn mãi là đồ nhi hoàn mỹ nhất của ta.” Nói xong bóng trắng bay vút đi chỉ còn lại màn đêm đen đặc.

“Sur phụ, ta muốn sur phụ.” Nghe giọng nói mềm mại truyền đến trong không gian mờ mịt sương khói, Cổ Nguyệt Lan càng tăng thêm cước bộ.

“Vật nhỏ, nàng làm sao vậy?” Ôm chặt thiên hạ không ngừng kêu vào trong lòng, trong đôi mắt lam của Lang Minh Thần đầy bất an: “Đừng dọa ta, vừa rồi không phải vẫn ổn sao? Vật nhỏ, nàng mau mở mắt nhìn ta.”

“Huhu~~ Sur phụ~~” Ta vô lực mềm nhũn dựa vào người đang ôm lấy mình, tuy rằng vẫn mộng mị mơ hồ nhưng nỗi bất an trong lòng khiến tan gầy cả trong giấc mơ vẫn không ngừng gọi nhỏ: “Sur phụ... đừng rời bỏ Nha Nha.”

“Lang Minh Thần, mau buông nàng ra.” Một đôi tay đầy nam nhân đang ôm ta rồi lại kéo ta vào lòng, nhìn thân thể tuyết trắng như ẩn như hiện trong hồ, trong đôi mắt vừa hiện lên sự đau đớn vừa không cam lòng, vừa hối hận: “Vương Nha Nha, nhanh tỉnh lại cho vi sư, đừng tưởng giả bộ đáng thương ta sẽ cho qua hết.”

“Ừm... hồ ly xấu xa... ngươi lại mắng ta!” Mông lưng mờ hai mắt đối diện với đôi mắt xanh lục bích quen thuộc, ta an tâm dựa vào lồng ngực hắn: “Vừa rồi ngươi không phải như vậy.”

“Vừa rồi vì sư thế nào?” Bàn tay thon dài nhẹ nhàng xoa cổ ta, thấy ta sợ hãi co rút lại, đôi mắt lạnh như băng dần tan chảy, ôm chặt ta vào lòng: “Tiểu Nha Nha, dù thế nào nàng vẫn luôn là đồ nhi mà ta yêu.”

“Sur phụ, người làm sao vậy, sao lại kì lạ như vậy?” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn xoa lên khuôn mặt tuần mỹ không tí vết, ngọt ngào cười với hắn: “Nha Nha mệt quá, rất muốn ngủ.”

“Được, Nha Nha ngoan, nếu mệt thì mau ngủ đi. Ngủ rồi liền không sao hết.” Ôm lấy ta đang mê mệt trong hồ nước, lại lấy y phục mặc kín lại cẩn thận, bàn tay ấm áp nhẹ vỗ về hai vai ta, giọng nói nhỏ nhẹ như suối chảy khiến ta như chìm sâu vào trong: “Nào, sư phụ sẽ đưa nàng trở về.”

“Ừm...” Hai tay ngoan ngoãn ôm lên cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn dụi dụi lên đôi môi hắn: “Chúng ta có thể về nhà rồi, thật tốt.”

“Ừm! Ngoan, ngủ đi!” Cho dù có khó chịu trong lòng như thế nào, trên khuôn mặt Cổ Nguyệt Lan vẫn tràn đầy sùng nịch, đôi mắt ngọc bích chăm chú nhìn nữ tử đã chìm sâu trong giấc ngủ: “Nha Nha, sau khi tỉnh lại nàng vẫn là đồ nhi ngoan của ta.”

“Ngươi không được đi!” Lang Minh Thần sai khi trải qua vận động kịch liệt, đau đớn ôm ngực, một hàng máu tươi tràn qua khóe môi: “Nàng ấy đã là người của ta, ngươi không được mang nàng đi.”

“Vương gia! Ngươi làm sao vậy?” Lang Phúc sau khi vào vội đỡ lấy hắn, đôi mắt xám hung ác độc địa nhìn bạch y nam nhân: “Là ngươi làm Vương gia bị thương?”

“Lang Minh Thần, Nha Nha là thê tử của ta, dù cho nàng ham ăn, lười biếng, tính tình ham chơi, lại còn lúc nào cũng thích chọc ghẹo nam nhân khắp nơi. Cứ cho ngươi đã chiếm đoạt được nàng, thế nhưng...” Đôi mắt lục bích bình tĩnh đối diện với đôi mắt lam: “Trong mắt ta, nàng vẫn là hoàn mỹ nhất. Nếu như ngươi muốn sau khi nàng tỉnh lại vẫn là Vương Nha Nha hoạt bát, đáng yêu hiếu động trước đây thì chuyện ngày hôm nay vĩnh viễn đừng bao giờ để nàng biết được.”

“Vương gia, có cần lão...” Nhìn bạch y nam tử ôm nữ tử từ lưng lẽ bay đi, Lang Phúc lo lắng nhìn chủ tử của mình.

“Không cần, đỡ ta trở về, có chuyện gì chờ thân thể ta bình phục rồi tính sau!” Nhẹ nhàng lau đi vết máu, trong đôi mắt lam tràn đầy đau khổ, Nha Nha, ta yêu nàng... Ta thật sự rất yêu nàng... Thích nàng nghịch ngợm, đáng yêu, lương thiện như vậy. Lẽ nào phải đứng như lời Cổ Nguyệt Lan, để nàng để tất cả những gì đêm nay chỉ có thể là một giấc mộng vĩnh viễn không có thật.

Chương 63: Tình nồng ý mật

Một ngày thu rực rỡ, ánh nắng vàng xuyên qua song cửa vào phòng làm trên nền đất loang lổ những cái bóng, một con hồ ly trắng nhỏ dùng móng vuốt cạy cửa, hai hạt châu đen láy vốn dĩ buồn thương vô hồn nhưng khi nhìn thấy một vật cuộn tròn như hòn núi nhỏ trên giường thì mở to mắt đầy kinh ngạc, sau đó bốn chân nhỏ vô cùng vui sướng chạy bắn lên giường, cẩn thận dùng móng vuốt muốn kéo áo vật kia thì bị một bàn tay nung núc thịt vươn ra tóm lấy ném xuống giường.

“Ư~ ư~” không từ bỏ ý định nhảy lên giường, móng vuốt liên tục cào cào níu kéo vật kia: “Ư~”

“Tiểu bạch thái, ngươi vẫn quyết không cho ta ngủ hả?” Tức giận kéo tung chiếc chăn ra rồi nhấc bổng tên tiểu hồ ly đáng ghét này lên. Thật kì lạ, nhìn quả cầu trắng trên tay, rồi lại nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, không phải ta đang ở vương phủ hay sao? Trở về từ lúc nào vậy?

“Ngao ngao~Ngao ngao~” Làm bộ đáng thương nhìn ta kêu gào, đầu lưỡi phấn hồng làm nũng liếm nhẹ lên mặt ta, tiểu thân thể như viên cầu nện nọt như muốn rúc vào người ta.

“Hừ, mấy hôm không gặp đã béo lên như vậy, xem ra hồ ly sư phụ cũng không bạc đãi ngươi.” Áng áng trọng lượng trên tay, ta có chút bất mãn nhìn cái chân mập mạp của viên cầu nhỏ: “Xem ra không có tỷ tỷ ta, tiểu bạch thái nhà ngươi vẫn ăn ngon ngủ yên như thường đúng không?”

“Ư~” Cái mặt nhỏ nhún ra vẻ tức giận, con vật nhỏ chỉ biết khề kêu gào phản đối.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, tỷ tỷ ta nói đùa với ngươi thôi.” Dùng tay chấm chỉ cái bụng nhỏ: “Tỷ tỷ ta đói bụng rồi, hồ ly sư phụ đâu?”

“Bây giờ mới nhớ đến vì sư sao?” Dưới nắng sớm rực rỡ, hồ ly áo trắng ưu nhã mang theo nụ cười tuyệt mỹ, khuôn mặt vốn trắng trẻo càng thêm anh tuấn mị hoặc.

“Sư phụ, ăn sớm một chút được không? Ta đói rồi!” Nhìn nụ cười ấm áp ngập tràn yêu thương, đôi mắt Bích Lục triu mến khiến ta giật thót nhìn hồ ly đang từng bước từng bước tiến đến gần, hai tay nhỏ ôm trước ngực, vì sao tim đập dữ dội như vậy?

“Tiểu Nha Nha, làm sao vậy, có phải vì sư quá anh tuấn không?” Lặng lặng nhìn ta, trên khuôn mặt phảng phất nụ cười, lại có làn gió xuân hây hây trên thảo nguyên, ấm áp như vậy, làm người ta điên đảo như vậy...

“Ư~” Tiểu hồ ly bị bỏ rơi một bên cuối cùng cũng treo được vào lòng ta, nũng nịu rúc vào ngực, cái đầu bé xíu cọ lên bộ ngực mềm mại.

“Tiểu bạch thái, mới có vài hôm mà ngay đến quy củ cũng quên hết rồi sao?” Giọng nói lạnh băng vừa dứt, bàn tay to không chút nhẹ nhàng kéo quả cầu nhỏ lại rồi vứt vù cái qua cửa sổ.

“Sư phụ, sao người lại mạnh tay như vậy?” Ta tức giận chỉ vào hắn: “Người đồ kị với tiểu bạch thái phải không?”

“Vị sư đồ kị thì sao?” Một tay kéo ta sát vào lòng, sau đó khóa chặt chẽ như thể muốn hòa vào làm một: “Ta đồ kị hắn, đồ kị đến mức sắp phát điên rồi. Vương Nha Nha, nàng biết tim ta đau như thế nào không?”

“Sư phụ, người bị làm sao vậy?” Ta nhẹ nhàng tựa vào lòng hắn, không kìm được dùng tay lướt qua đôi môi hắn rồi dần dần đi lên chiếc mũi anh tuấn, đôi mắt sâu thẳm, cái trán rộng rồi trở về ôm chặt lưng hắn: “Nha Nha đã làm sai gì phải không? Hay là người đang giận tiểu bạch thái?”

“Không có việc gì.” Chiếc cằm hoàn mỹ khẽ cọ lên đỉnh đầu ta, giọng nói trở về ngữ khí ôn nhu như trước: “Tiểu đồ nhi, vì sư không sao hết, chỉ là vì ta quá nhớ Nha Nha thôi.”

“Nói dối!” Hừ, tên hồ ly xấu xa này lại gạt ta. Ta tức giận nhìn hắn, ta ở vương phủ mấy ngày trời, ngươi một lần cũng chẳng thèm đến thăm ta, hại ta suốt chút nữa bị tên Lang Minh Thần kia chiếm tiện nghi.

“Ngoan, đừng tức giận nữa, là sư phụ không tốt hại Nha Nha bị kẻ khác bắt nạt.” Làn môi dịu dàng mơn trớn trên mặt ta rồi dần dần tiến xuống môi, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng tiến vào miệng ta khiêu khích...

“Ừm...” Mặt đỏ ửng tai mặt hắn muốn làm gì thì làm, không hiểu vì sao ta chỉ muốn dùng chính tình cảm của mình để hóa giải nỗi sầu phảng phất trong mắt hắn.

Chậm rãi tách ra khỏi đôi môi ta, đôi mắt Bích Lục mang theo ngọn lửa cực nóng, giọng nói khàn khàn gọi cảm dị thường: “Mấy ngày không gặp đồ nhi của ta tựa như dài cả năm trời.”

Nghe giọng nói trầm thấp mê người du dương bên tai, tên hồ ly này, từ lúc nào lại thành gọi cảm như vậy: “Người nói đi, người mang ta quay về đây thế nào vậy? Không phải còn vài ngày nữa mới tới kì hạn quay về hay sao?”

Không nhìn thẳng vào mắt ta, tên hồ ly khẽ nhắm mắt rồi lại lãnh đạm nói: “Không có gì, là do Lang Minh Thần đột nhiên nổi ý tốt để vì sư mang nàng

quay về.” Sau đó khước mắt hơi cong lại: “Sao thế, đồ nhi Nha Nha không muốn về sao?”

“Đương nhiên không phải.” Nhớ tới tên sắc lang vẫn còn đang dưỡng thương trong lòng ta đột nhiên nổi lên một cảm giác kì dị.

“Nếu không phải vậy, nàng nói xem nên làm thế nào để an ủi vi sư đây?” Vừa ồm ồm nói bóng nói gió, vừa dùng tay ngả ngón trên đường cong qua lớp áo ngủ: “Mặc như vậy là muốn vi sư làm chút chuyện gì đó đúng không?”

“Không phải vậy.” Hồ ly chết tiệt, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết áo ngủ của ta do người thay, đầu hũ mới sáng sớm đã bị người ăn sạch còn muốn gì nữa? Ta mở to mắt làm vẻ đáng yêu: “Sư phụ, ta đói bụng, ta muốn ăn sớm một chút.”

“Thật không?” Hắn ghé sát miệng vào tai ta cố ý thổi gió: “Vi sư nhịn vài ngày còn đói hơn nàng nhiều.”

Hồ ly đáng ghét, ta trừng mắt nhìn tên nam nhân bạch y đang cười vô cùng gian xảo: “Ta muốn ăn sớm một chút.”

Trong mắt chứa đầy ý cười, đôi mắt sâu thẳm càng lúc càng thâm trầm dò xét khuôn mặt đáng yêu, đường cong mê người, thân thể mềm mại đầy đặn, hít thật sâu hương thơm trên người nữ tử trong lòng, mỡ hồ tà ác nháy mắt: “Tiểu Nha Nha lười biếng mê ngủ, thái dương đã chiếu qua cái mông nhỏ của nàng từ lâu lắm rồi, muốn ăn cái gì phải chờ tới lúc ăn trưa mới có. Nếu không vẫn còn thời gian, chỉ bằng chúng ta làm chút việc gì có ý nghĩa được không?”

“Sư phụ, sáng sớm không nên vận động kịch liệt như vậy có được không?” Nhìn ánh sáng xanh tối dần trong mắt hắn, tên hồ ly này, hắn, không phải hắn muốn cùng ta cái kia chứ...

“Nàng nói xem, tiểu Nha Nha?” Đại chương xoa gương mặt bầu bĩnh, vuốt ve da thịt mềm mại, sau đó lại chậm rãi tiến đến trước ngực nở nang, len lén vùng chỗ tròn tròn đầy đặn: “Nếu đồ nhi đã mặc mỏng manh như vậy, nàng đã có ý cầu dẫn ta, nếu vi sư không nghe theo chẳng phải đã phụ khổ tâm của Nha Nha sao? Nàng nói có đúng không hử?” Sau đó hắn cúi sát xuống bên ta, mắt đối mắt, mũi đối mũi, khước miệng kề sát chăm chú nhìn ta, bàn tay kia liên tục dao động trên người ta.

“Đừng mà~~ Ta không thích~~Ta không thích~~Ta không thích~~” Chuyện gì cũng có thể nhẫn, duy nhất việc đề bụng đói là không thể. Ta mạnh mẽ kháng nghị tên hồ ly, bàn tay nhỏ nắm lấy ống tay áo lắc lắc liên tục: “Ta đói bụng, ta rất muốn ăn!!”, trong mắt thì đầy vẻ đáng thương: “Hu hu~~ ở vương phủ Nha Nha không lúc nào được ăn no, không ngờ về đến nhà còn phải chịu đói. Hu hu~~ hồ ly xấu xa, còn nói thương ta nhớ ta, ta đói bụng cũng không cho ta ăn, huhu~~ Ta muốn đi gặp mẫu thân mỹ nhân tổ cáo người ngược đãi ta~~”

“Vương Nha Nha~~ Nàng im miệng lại cho ta~~ mau lau hết nước mắt đi.” Bầu không khí vốn dĩ lãng mạn ngọt ngào bị ta phá cho tan tành, mỡ hồ cuối cùng cũng tháo mặt nạ nam nhân ngây thơ xuống: “Nếu nàng không muốn bị vi sư lột sạch áp lên giường thì đừng giả bộ đáng thương nữa.”

“Hứ! Người không cho ta ăn ta khóc nữa cho người xem.”

“Vương Nha Nha, nàng dám khóc?” Đau lòng nhìn đôi mắt to đang ngân ngấn nước chuẩn bị tiếp tục gào khóc đến xé gan xé ruột, thể nhưng chưa đạt được mục đích sao hắn có thể dễ dàng nhượng bộ.

“...” Khóc thì khóc, có gì mà không dám, nhớ tới lúc ở vương phủ chịu bao ảm ức, từng giọt nước mắt thánh thót tuôn rơi, huhu~~ Hồ ly chết tiệt, đều do người hại ta~~

“Được, Nha Nha thân ái, muốn ăn phải không? Vì sư sẽ đưa nàng đi ăn đến no thì thôi.” Vô cùng dịu dàng kéo bàn tay nhỏ bé của ta, rồi lại cẩn thận tỉ mỉ giúp ta mặc từng lớp y phục, tiện thể giúp ta rửa mặt, chải đầu. “Con heo nhỏ lười biếng, đợi vi sư nấu xong sẽ nhanh cho nàng ăn, nếu nàng dám để thừa một miếng, đừng trách vi sư ta ăn nàng không thừa một mảnh.”

Hồ ly sư phụ có thể làm cơm? Nhiều năm như vậy sao ta không biết?

Nhìn mỡ hồ ly chói mắt một thân áo trắng đang bận rộn trong phòng bếp, hai mắt ta mở lớn đầy kinh ngạc hoài nghi nhìn cảnh đẹp trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn hết há lại mở, hết mở lại há. Hắn làm cơm, không biết có làm hỏng cái bụng nhỏ của ta không nữa?

“Thế nào? Không ăn đi hả?” Giọng nói đầy hung hăng độc địa đẩy đến một bát cháo trước mặt ta, lại thêm một cái bánh bao thịt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không phải đói sao? Sao đồ nhi chỉ nhìn không ăn vậy?”

“Hơ hơ~~” ta giả vờ bắt chuyện với tiểu bạch thái đang nằm bên chân: “Tiểu bạch thái, người cũng đói bụng đúng không, tỷ tỷ ta cho người ăn một miếng nhé.”

“Ngao ngao~~~” Cái mũi nhỏ hít hít ngửi ngửi, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng đẩy lại về phía ta.

“Hơ hơ~~ cái này~~” Nhìn sắc mặt đầy mong đợi của hồ ly, lại nhìn tiểu bạch thái nhất quyết không chịu ăn miếng bánh kia, ta chỉ có thể gượng cười: “Hi hi, hình như bây giờ ta không thấy đói nữa~~”

“Vương Nha Nha, nàng có chịu ăn hay không?” Nhìn bàn tay cầm đũa của ta đến nửa ngày không nhúc nhích, tên hồ ly đáng thương gấp vào bát ta một miếng ra quát quát: “Nếu không ăn thì lập tức về phòng với ta.”

“Bụng ta đau quá~~” Ta đặt lại đũa lên bàn: “Ta không ăn được.”

“Hừ~” Cầm lấy tay ta, lại nhét đôi đũa vào tay ta he hàm răng trắng bóng cười đầy dịu dàng: “Đau bụng cũng phải ăn xong cho ta.”

Hừ!! Tên hồ ly siêu cấp ác ma này, người cho rằng Vương Nha Nha ta sẽ chịu khuất phục sao, sau đó sẽ quay về phòng cùng người? Ăn thì ăn, ta cần từng miếng bánh bao thịt nhát nhéo, lại hung hăng ăn miếng rau chả có mùi vị gì! Hu hu, vì sao phu quân tương lai của Vương Nha Nha ta không phải là một nam nhân tốt vừa có thể xuống được phòng bếp, vừa lên được phòng khách chứ?

“Nào, ăn nhiều chút nữa.” Một tay nâng cằm một tay thỉnh thoảng gấp thêm đồ ăn vào bát ta: “Đừng để đói quá chứ.”

Hu hu~~ Nhìn thì tưởng như vô cùng ấm áp. Vô cùng lãng mạn, tình nồng ý mật, nhưng Vương Nha Nha ta thật không có cách nào nuốt nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chứng bệnh kén ăn

Vừa đó mà đã năm ngày trôi qua, mà cũng chỉ cách vài ngày nữa là ta đến tuổi cập kê. Mẹ mỹ nhân của ta, sau sự kiện ta say rượu chấn động kinh thành, rồi vụ bất cóc kinh tâm động phách, lại còn xốt ta phải đến vương phủ làm nha hoàn cho nên bây giờ suốt ngày từ sáng đến tối lúc nào cũng kẻ kẻ bên cạnh trông coi, chính bởi vậy mới làm cho cha được vương yêu vợ như mạng tức xì khói, còn có tên hồ ly phụ nhìn mà không ăn được cũng phải sốt ruột.

Từ sau khi ăn xong mấy món mà mỗ hồ ‘tỉ mỉ’ chuẩn bị cho mình, ta lại mắc phải chứng bệnh kén ăn, tất cả các cao lương mỹ vị trong mắt ta đều trở nên chán ngắt, thế nên cân nặng cũng theo đó mà giảm xuống. Nhìn thân thể tròn trĩnh của ta mỗi ngày một hiện rõ nét hơn những đường cong, mỗ hồ ly càng thêm tàn bạo bức ta ăn cái này uống cái kia, nhưng cuối cùng lại thành ra phản tác dụng, chứng bệnh của ta thăng cấp từ tâm lý thành sinh lý, ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu. Hiện tại trừ ăn được một chút cháo loãng, tất cả những cái khác đều không nuốt nổi.

“Huhu~~ làm sao bây giờ~~ Cha Nha Nha, chàng nói xem phải làm thế nào đây?” Nhìn bộ y phục được chuẩn bị công phu tỉ mỉ lủng bủng trên thân thể suy nhược của ta, mẹ mỹ nhân đa sầu đa cảm khóc lóc bi ai: “Nha Nha đáng thương của mẹ, đều do mẹ không tốt.”

“Đại Đại đừng khóc, tướng công nhất định sẽ nghĩ ra được cách chữa bệnh.” Dịu dàng vỗ về bờ vai bé nhỏ của mẹ mỹ nhân, ông già tỏ vẻ đầy bất mãn mắng ta: “Hừ! Nhìn đi, làm mẹ người khổ sở như vậy đó!”

“Ồ nhi Nha Nha, nào, đây là bánh hoa quế nàng thích nhất đó, có muốn ăn thử một chút không?” Mỗ hồ ôn nhu dịu dàng đưa cho ta một miếng điểm tâm, rồi lại cất giọng nói đầy trêu mến cung chiêu: “Nào, nếu nàng không ăn sẽ biến thành quả bí khô đấy.”

“Ừm.” Trên mặt ta hiện lên đầy vẻ chán ghét, rồi lại ngược mắt nhìn cái vẻ ngoài tốt bụng của mỗ hồ đẩy lên án. Đều tại người, đều do người hại ta, người mới là đầu sỏ gây nên. Huhu, vừa nghĩ đến cái cảm giác khó nuốt đấy, ta nhất quyết lắc đầu từ chối: “Không, ta không ăn.”

“Huhu, nữ nhi đáng thương của ta~~” Mẹ mỹ nhân yếu đuối vừa mới định nhào đến ôm ta vào lòng đã bị ông bố nhanh chân ôm lại: “Đại Đại đừng lo lắng, có vì phu ở đây nhất định sẽ không để nữ nhi nhà chúng ta xảy ra bất cứ việc gì. Bây giờ chúng ta tạm về phòng bàn tính cẩn thận đã, có được không? Nếu vẫn không được, ta sẽ phôi vài thang thuốc cho nó uống, uống một ngày một bát, sau đó đẩy nó đi lấy chồng, chẳng mấy chốc mà cháu chất đứng chập sênh.”

“Huhu~ Con không muốn, con không muốn uống thuốc đắng đâu.” Ông trời ơi, ta không thể ăn được cao lương mỹ vị đã đủ đáng thương lắm rồi, bây giờ lại còn bị ông bố hạ độc thêm nữa, ta tuyệt đối không chịu đâu.

“Nữ nhi ngoan, mẫu thân nhất định sẽ bảo cha con chế mấy phương thuốc không đắng đâu.” Sau khi dịu dàng an ủi ta xong, mẹ mỹ nhân sốt ruột vội vàng kéo ông bố đẹp trai đã thực hiện được gian kế rồi đi.

Sau khi tin ta mắc bệnh kén ăn nhanh chóng truyền ra khắp phủ tử tướng, từng đám từng đám người liên tục kéo nhau đến ‘hỏi thăm’.

Phái thân tình:

“Nào, để bà ngoại xem cháu bà nào.” Bà ngoại phúc hậu hiền lành nắm bàn tay nhỏ bé của ta, vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, rồi lại ôm ôm vòng eo nhỏ nhắn, lo lắng nhìn về phía ông ngoại bảo thủ: “Hiaz, thật là gầy đi nhiều quá. Ông nó à, ông thử nói xem nên làm thế nào bây giờ.”

“Đúng vậy, vốn dĩ trắng trắng tròn tròn đáng yêu vô cùng, thế mà bây giờ gầy đến mức gió thổi cái thôi cũng có thể bay mất, hay chúng ta gọi ngự y trong cung đến xem sao?” Bà mợ khuê các tỏ vẻ than thở đau thương vô cùng: “Cũng sắp đến ngày cập kê rồi, không thể để con bé cư như thế này được.”

“Hừ, người làm cha kiểu gì vậy, nữ nhi thành ra thế này mà cũng không chữa được.” Ông ngoại cổ hủ nhìn ta đầy yêu quý, sau đó cũng không bỏ qua cơ hội bắt bẻ con rể: “Cái gì mà thiên hạ đệ nhất thần y chứ, lão thấy là một tên lang băm thì đúng hơn.”

“Nhạc phụ đại nhân. . người dạy phải. . .” Dưới ánh hiệu của mẹ mĩ nhân, mỗ trung niên đẹp trai bị xoáy đều cũng chỉ đành oán hận cúi đầu: “Nha Nha là nữ nhi của con, bệnh của nó, con nhất định sẽ tận lực chữa khỏi.”

“Cha, bỏ qua đi, với năng lực của em rồi nhất định sẽ sớm nghĩ ra phương pháp chữa bệnh.” Ông cậu vẫn nhả vôi vàng lên tiếng: “Thế nhưng, con nghĩ Nha Nha không ăn được là do vấn đề đồ ăn, không bằng chúng ta bỏ cáo thiên hạ mời đầu bếp, tiến hành một cuộc so Trù Thần đại chiến, xem trong bọn họ ai nghĩ ra được phương pháp làm món ăn tốt nhất, biết đâu lại chữa được bệnh kén ăn cho Nha Nha.” (*Trù thần: thần bếp)

“Ừm. . có lý. . .” Khẽ vuốt chòm râu trắng, ông ngoại cổ hủ hung hăng lườm ông bố của ta, sau đó mới quay qua nói với ông cậu vẫn nhả: “Được, cứ theo ý con mà làm”

Phái ai oán:

“Nha Nha biểu muội, muội bị sao vậy, có nặng lắm không?” Vôi vàng chạy tới bên giường ta rồi lại vôi vàng định cầm lấy tay ta nhưng nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh của hồ ly nên đành thu tay lại, chỉ có thể lo lắng âu sầu nhìn ta bằng đôi mắt bình tĩnh.

“Biểu ca, đỡ muội được không, lưng muội lại đau quá. Đi nhanh như vậy nhờ hài tử nhà chúng ta có việc gì thì sao?” Một giọng nói yếu ớt truyền đến, vị mỹ nữ đang mang thai nhỏ nhẹ trách móc rồi ôm chặt tay Lâm Nhã Thần, cảnh giác cao độ nhìn ta gờm gờm: “Nha Nha biểu muội, nhìn muội vẫn tốt như vậy, chắc không có việc gì đâu nhỉ?”

“Haha~ Xin lỗi, mời các vị cứ tự nhiên.” Yên Nhiên tỷ tỷ, không cần nhìn ta đầy cảnh giác như vậy đâu, ta không hề có chút hứng thú nào với Nhã Thần nhà tỷ đâu.

“Đồ nhi Nha Nha của ta không nhọc lòng hai vị phải quan tâm, Lâm công tử mau mang Hồ tiểu thư đi càng nhanh càng tốt, nếu không có chuyện gì, Cô mỗ không dám đương nổi.” Ngồi bên cạnh giường dịu dàng dứt từng thìa mật ong cho ta, lại dùng móng vuốt hồ ly lau nhẹ cái miệng nhỏ nhắn cho ta, động tác thân mật như thể coi hai kẻ kia chỉ là không khí.

“Nha Nha biểu muội, muội nghỉ ngơi cho tốt.” Hướng về phía ta cười âm đạm thâm lương, sau đó chậm rãi rời đi cùng Hồ Yên Nhiên.

“Tiểu đồ nhi, vẫn còn nhìn chăm chăm theo bóng lưng người ta làm gì, có phải luyến tiếc không?”

“Không phải vậy.” Haiz, Nhã Thần biểu ca, tài tử giai nhân đẹp đôi như vậy còn ai oán cái nổi nổi gì nữa?

Phái ác độc:

“Ồi chào, Nha Nha đáng thương của ta, sao một thời gian không gặp lại gầy như vậy a~~” Một làn gió thơm sặc sụa kéo tới, bà mợ thanh lâu mang theo hai đứa con xinh đẹp của mình đến trước mặt ta thị uy, tiện thể giả nhân giả nghĩa thương tâm nhìn về phía hồ ly bóng gió: “Haiz~ Nhìn thân thể của cháu làm sao giúp Nguyệt công tử khai chi tán điệp được đây!” (*Khai chi tán điệp: chỉ việc sinh con.)

“Đa tạ mợ nhỏ đã quan tâm, Nha Nha hiện tại vẫn rất khỏe.”

“Ai~~ cháu sắp thành nữ chủ nhân của Huyền Nguyệt sơn trang rồi, với thể chất như vậy~ ai~~” dùng khăn sặc sụa mùi hương khê lau lau mắt xong lại nói: “Làm sao giúp Nguyệt công tử giải quyết chuyện trong trang được.”

“Mợ nhỏ muốn gì cứ nói thẳng ra.”

“Cái này ấy à~~Nha Nha cũng biết rồi đấy, Mẫn Kiều dù sao cũng là biểu tỷ của con, nếu như Nguyệt công tử đồng ý rước nó vào cửa, đến lúc đó hai đứa cùng chung một chồng, cũng tiện chăm sóc cho nhau.”

“Thật kì quái, sao mợ nhỏ không hỏi sư phụ ta mà hỏi ta làm gì?”

“Chỉ cần Nha Nha đồng ý, Nguyệt công tử cũng sẽ đồng ý thôi.”

“Sư phụ, người nói xem”

“Lâm tiểu phu nhân nếu như đã không còn chuyện gì xin mời đi ra ngoài, đồ nhi của ta không cần phải ứng phó với những loại người không quan trọng.”

“Nguyệt công tử, lẽ nào chàng chưa từng một lần thích ta hay sao?”

“Đúng vậy, thân thể Nha Nha như vậy, nếu có chuyện gì không may xảy ra, Mẫn Kiều nhà ta là hiền lương thực nữ có thể thay thế cho con bé, Nguyệt Công sẽ vô cùng thỏa mãn.”

“Nếu không muốn chết thì lập tức rút cho ta.”

Phái đen tối:

“Vật nhỏ?” Một bàn tay đẩy cửa ra, mỗ sắc lang mới khỏi trọng thương, mặt trắng bệch vẫn phải do ông quản gia ma cà rồng đỡ, lòng nóng như lửa đốt, tập tễnh từng bước đến trước mặt ta, đôi mắt lam đầy đau xót, móng vuốt sói run run muốn ôm ta vào lòng lại bị ta nghiêng người tránh né thành ra xấu hổ phần nộ bị đổ hết lên đầu Cổ Nguyệt Lan: “Cổ Nguyệt Lan, nói! Có phải do ngươi ngược đãi nàng biến nàng thành như vậy không? Khụ khụ. . .” Sau

sự việc Huyền Trì, lại bị trúng một chưởng của Cô Nguyệt Lan, Lang minh Thần vừa rồi tức giận công tâm không gượng nổi phải thở hổn hển.

“Vương gia, đừng kích động, thân thể ngài là quan trọng nhất.”

“Haha, Vương gia, ngài đã tới?” Nhìn sắc mặt sắc lang so với trước khi ta đi càng thêm tái nhợt, ta miễn cưỡng gượng dậy: “Thân thể ngài còn chưa tốt, lại vất vả lao lực thể nhỡ có xảy ra chuyện gì, Nha Nha ta sẽ thành tội nhân mất.”

“Tiểu thư Nha Nha, Vương gia một lòng một dạ đến thăm cô, cô không thể nói được câu nào tốt hơn được hay sao?” Khuôn mặt cứng nhắc như mảnh than chì, trông mắt không hề chuyển động cứ soi thẳng vào ta.

“Lang Phúc, thân thể vật nhỏ không khỏe, đừng dọa nàng.” Đôi mắt xanh đầy rắc rối phức tạp nhìn ta, bị ta không nóng không lạnh chào hỏi, trên mặt càng hiện rõ vẻ không cam lòng, thông khổ xen lẫn thương tâm, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một nụ cười âm đạm: “Dù cho Nha Nha không muốn nhìn thấy ta, bản vương cũng sẽ không đi. Đây là món ăn ta sai đầu bếp gói nhất trong cung đặc biệt làm cho nàng, nào, thử một chút đi.”

“Thân thể Vương gia không khỏe, hãy để Cô mỡ làm hộ thi hơn.” Giữa lúc mỡ lang đang muốn làm ra hành động vĩ đại bình sinh chưa từng có, mỡ hồ ly xấu xa dùng bàn tay ưu nhã gấp một miếng thịt đầy đủ hương sắc đưa đến bên ta: “Nào, tiểu bí đao, ăn thử xem.”

“Ừ~~~~” Ngửi thấy mùi thịt, dạ dày ta không kìm được lại trào ngược lên một trận sóng thần, đẩy tay mỡ hồ ra, ta ầm ỨC rúc mặt vào giường: “Ta không ăn được.”

“Tiểu yêu tinh, nàng từ lúc sinh ra đã muốn làm khổ bản vương sao? Nếu không ăn vào thì thân thể tròn trĩnh kia đâu còn nữa.”

“Tiểu Nha Nha, không muốn ăn cũng phải cố mà nuốt vào cho ta.” Hung ác độc địa cố nuốt miếng vào mồm ta, mỡ hồ tỏa ra lửa giận xen lẫn lo lắng, trừng mắt nhìn ta đầy khủng bố: “Nhớ kỹ, không được nhổ ra nữa.”

“Cô Nguyệt Lan, ngươi làm gì vậy?” Tên sói vùng đứng dậy, một sói một hồ lại bắt đầu chơi trò chiến tranh: “Biết rõ nàng không ăn được còn cố ép, ngươi muốn làm nàng ấy chết hả?”

“Hừ!! Lang Minh Thần, ngươi rút đi cho ta!” Nói rồi lại gấp thêm miếng thịt khác, mặc kệ nam nhân lăm lăm chuyện kia: “Ngươi không thấy nàng ấy gầy đến trơ xương sao?”

“Muốn ăn cũng phải đợi đến lúc nàng ấy muốn ăn.” Không từ bỏ ý định, thậm chí còn vươn tay muốn lấy miếng thịt trong mồm ta ra.

“Ừ~~~” Ta nôn khan một tiếng, không thể chịu đựng được việc bị hai tên này ép đến gần chết, ta dùng tuyệt chiêu sư tử hồng gào ầm lên: “Không muốn ta chết thì mai rút hết ra ngoài cho ta!”

“Phù phù~~~~ phù~~” Ta thở phì phò, nhìn căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh mới nằm úp sấp trên giường, huhu~~ ta không muốn thành bí đao khô đâu~~~~ ông trời ơi~~ Vương Nha Nha ta xin ngài đấy, xin ngài trong Trù Thần đại chiến ngày mai thực sự có người tài ba giúp ta thoát khỏi bệnh kén ăn khổ ải này.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thần bếp A Ngưu

Có tiền thì dễ giải quyết, có quyền thế lại càng dễ giải quyết, vừa có tiền vừa có quyền thì giải quyết vô cùng dễ dàng. Dưới một đồng giải thưởng của Huyền Nguyệt sơn trang, Lâm tể tướng và Tứ vương gia, tổng cộng vài vạn lượng vàng cho người đoạt danh hiệu đệ nhất thần bếp của Lang quốc, báo cáo vừa ra, trong ba ngày này, người đến phủ tể tướng báo danh đông như chày hội, tất cả những đầu bếp trứ danh khắp trong thiên hạ đều hăm hè xắn tay áo quyết tranh đấu bằng được cả danh lẫn lợi về tay mình.

Cổ lão bá nhận được tin báo đưa đến từ mỡ hồ liền lập tức đóng gói đến, vừa buông hành lý xuống đã bận rộn với công việc ghi danh, đương nhiên là cùng làm việc với ông còn có ông bác ma cả rông vừa nhìn đã không vừa mắt nhau. Trước chưa cần nói giữa các vị kì phùng địch thủ này luôn có thành kiến với nhau mà xét đến nguyên tắc trung thành tận tâm của bọn họ vì hạnh phúc trăm năm của chủ tử nhà mình đã suýt chút nữa động thủ động cước. Nếu không vì giữ thể diện cho chủ tử nhà mình, hai vị Vi Bức công tử và Thiết Thủ Thiên Diện năm đó uy chấn giang hồ đã xảy ra một trận long tranh hổ đấu.

Quy định được nêu ra bởi hai vị quân gia siêu cấp nghiêm ngặt:

1. Không chọn người diện mạo dữ tợn, nguyên nhân vì sợ sẽ dọa mất chủ mẫu tương lai Nha Nha nhà mình, từ đó có thể phản hiệu quả.
2. Không chọn người to béo, nguyên nhân bởi tiểu thư Nha Nha nếu gặp phải những vật phi nộn đều không ngừng nôn mửa.

3. Không chọn người diện mạo quá tuần tú, haha, nguyên nhân hả, đương nhiên bởi lo kẻ đó sáng tối giáp mặt với tiểu thư Nha Nha sẽ khiến chủ từ nhà mình nộ khí công tâm.

Đối mặt với yêu cầu tuyển chọn hà khắc cực điểm, không ít người gần đạt rồi lại bị loại, tiếng kêu thán vang trời dậy đất, nếu không phải sợ tứ vương gia đem một đội cấm vệ quân đến trấn áp, hơn nữa còn có hệ thống cao thủ ngầm của Huyền Nguyệt sơn trang, đa phần đã muốn làm một trận thị uy chất vấn phản đối âm ỉ điều lệ tuyển chọn không công bằng.

Trải qua hàng loạt tầng sàng lọc nghiêm ngặt, lại thông qua vòng loại bán kết cam go, đến trận chung kết cũng chỉ còn lại vốn vẹn ba người.

Tối ngày vạn người đều chú ý này, trong hậu viện rộng lớn của phủ tể tướng đã diễn ra trận đại chiến oanh liệt.

Tuyển thủ thứ nhất: danh xưng thần xảo Giang Nam, không nói đến việc chỉ với một phương pháp xảo đã thành danh, quan trọng hơn là món ăn trình bày đẹp như một bức tranh phong cảnh không gì sánh được. Hơn nữa vị đầu bếp này không bị bụng mỡ ục ịch, diện mạo cũng không dữ dằn ác độc khó coi. Mồ lang liếc mắt về phía quán gia nhà mình đầy tán thưởng, trong lòng vô cùng hài lòng.

Tuyển thủ thứ hai: Là đầu bếp của Mãn Giang lâu tiếng tăm lừng lẫy kinh thành, danh xưng là Tiểu Táo Quân. Nghe đồn chỉ cần ăn món ăn của ông thì ngày nào cũng vui vẻ thoải mái, cười ha hả thỏa chí. Nhìn nam nhân trung niên nhân hậu thành thật, lại không có gì đặc biệt, diện mạo không hào hoa mỹ miều càng khiến cho mồ yên tâm cười với vẻ ưu nhã.

Tuyển thủ số ba: Nghe nói là danh thủ từ nước khác đến, đã từng đi qua nhiều đất nước, am hiểu sâu sắc tính túy ẩm thực mỗi nước, cũng được coi là ứng cử viên sáng giá cho cuộc chiến này. Thế nhưng lạ ở chỗ thời gian tranh tài sắp đến nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng người đó đâu.

Ta là người mềm nhũn trên chiếc ghế, mấy ngày chỉ ăn cháo loãng khiến đầu óc ta quay cuồng chỉ nhìn thấy toàn trắng với sao, hi vọng ba vị đầu bếp phi phàm kia không phụ sự mong đợi của mọi người, có thể làm nên chuyện.

Mọi người ở đây đều không nhận được bất đầu khe khẽ bàn tán, cuối cùng vị tuyển thủ thứ ba cũng chịu lộ mặt.

“Lang Phúc, hần là ai vậy?” Nhìn một thanh niên tuần tú tao nhã đang ôm quyền vấn an, đôi mắt hẹp dài của Lang Minh Thần híp lại nhìn hần từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu, sau đó mới có hơi không bình thường hỏi quán gia Lang Phúc: “Sao lại chọn hần?”

“Chuyện này, tiểu nhân không hề chọn người này!” Lang Phúc như chợt bừng tỉnh: “Tiểu nhân tuyệt đối chưa gặp qua người này.”

“Đứng đứng!” Bị đôi mắt lạnh như băng của mồ hồ đảo qua, Cổ Ba quán gia cũng lập tức biện hộ cho mình: “Tiểu nhân cũng dám khẳng định người này là giả mạo.”

“Aiyo, vị tiểu ca này thật vô cùng tuần tú.” Tuy đã đến tuổi trung niên nhưng Lâu Phán Phán vẫn bán mị nhãn xoèn xoẹt về thân thể cường tráng cao lớn kia.

“Ừm, diện mạo đoan chính, nhưng không biết tài nấu nướng của người trẻ tuổi này thế nào?” Bà mợ khuê các đoan trang nhìn về phía hần cười rất ôn nhu: “Người tên là gì?”

“Tại hạ là Tăng A Ngu.” Hần không kiêu ngạo cũng không thấp kém hơi hành lễ: “Bởi vì gia sư có việc không thể đến được nên đành phải phái ta đến thi đấu.” Đôi mắt khẽ trùng xuống khi nhìn thấy búp bê nhỏ đã gây đến tro xương, trong mắt liền xẹt qua những tia đầy yêu thương: “Tại hạ cũng biết như vậy là không hợp quy củ, thế nhưng bản thân thật lòng mong muốn được thử một lần, dùng tài nghệ của mình giúp tiểu thư có thể khôi phục lại khẩu vị.”

“Ừm, hóa ra là vậy.” Bà ngoại phúc hậu hài lòng nhìn chàng thanh niên lễ phép kia: “Ừm, không chỉ có diện mạo tốt mà tính tình cũng được, Nha Nha, cháu thấy thế nào? Có đồng ý để hần tham gia không?”

“Vâng!” Ta vô lực mở mắt rồi lại gục xuống ghế, đầu óc choáng váng nên chỉ nhìn thấy thấp thoáng một dáng người hoàn hảo, nếu mấy vị mỹ nhân Lâm gia đã hết lời khen ngợi như vậy hần cũng không phải tầm thường: “Cứ do bà quyết định đi.”

Hung hăng lườm nguyệt quả bí đao héo đang nhắm mắt thờ hờn hờn, một sói một hồ lại nhìn tên A Ngu đang ung dung kia với ý thù hằn hiểm độc, sau đó hai bên trao nhau một cái nhìn đầy hàm ý, cuối cùng lại rơi vào trạng thái suy tư im lặng.

“Vật nhỏ, còn chống đỡ được không? Có cần dựa vào người bản vương ngủ một chút không?” Nhìn khuôn mặt phấn hồng phúng phính trước đây giờ trắng bệch, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu cũng nhợt nhạt không ít, Lang Minh Thần hận không thể chính mình chịu khổ thay nàng.

“Không sao~~” Ta yếu ớt cố đáp lại một câu, nhìn sắc mặt mồ lang cũng mệt mỏi không kém mình: “Vương gia thân thể cũng không được tốt, cần chú ý đến mình nhiều hơn.”

“Tiểu Nha Nha, nào, để sư phụ ôm sẽ thấy thoải mái hơn.” Không để ý đến cái xua tay phản đối của ta, mồ hồ mạnh mẽ bế ta ngồi trên đùi, nắn tay to nhẹ nhàng vỗ về: “Có thấy đỡ hơn không?”

“Ừm...” Ta vô lực mặc kệ mồ hồ danh chính ngôn thuận ăn đậu hũ, mắt nhìn thấy mấy người kia đã bắt tay nấu nướng thì cũng không chống đỡ được nữa mà rơi vào mê man.

“Cổ Nguyệt Lan, nàng có sao không?”

“Không có việc gì, chỉ là mệt quá nên thiếp ngủ thôi.”

“Vật nhỏ này thật khiến cho người ta đau lòng.” Bàn tay to khế nắm vuốt ve bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng thờ dài: “Lúc nào nàng mới có thể hoạt bát đáng yêu, tròn trịa mê người như trước đây?”

“Hừm, đừng sờ nữa, để nàng ấy ngủ yên đi.” Lúc này Cổ Nguyệt Lan vô cùng hối hận, tự trách mình nếu không ép nàng ăn thì đâu đến mức thành như vậy.

Lo lắng nhìn nữ tử trong lòng bạch y nam nhân, Tằng A Nguru tuổi trẻ đầy hứa hẹn càng nhanh tay tăng thêm tốc độ.

“Nha Nha, thức ăn nấu xong rồi, mau tỉnh lại đi.” Ôn nhu khế gọi bên tai, thấy thiên hạ trong lòng vẫn chưa tỉnh, Cổ Nguyệt lan nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Tiểu đồ nhi, vẫn chưa tỉnh ngủ sao?”

“Vật nhỏ, nếu không tỉnh dậy bản vương sẽ hôn nàng đó.” Trong giọng nói chứa đầy dục vọng, mỗ lang chỉ hận không thể hôn trộm nàng một cái.

“Ừm...” Ta mông lung mở mắt lại lấy tay dụi dụi, nhìn mỹ thực trên bàn như một bức tranh thác nước đổ từ trên núi xuống, cái mũi nhỏ khế chun lại, mím môi rồi mới yếu ớt lên tiếng: “Mùi vị không ngon, ta không muốn ăn.”

Nhìn người do quản gia nhà mình tỉ mỉ lựa chọn bị loại, Lang Minh Thần đương nhiên không hài lòng nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười tao nhã, dùng sự nhẫn nại nhất cuộc đời mình nói: “Tiểu yêu tinh, không thử qua sao biết không ngon?”

“Hic~~~Ta không muốn ăn.” Đồ ăn không ngon, tâm tình cũng không tốt, bình thường ta vốn ít làm nũng lần này lại ẻo lả phản đối: “Sắc lang xấu xa, người ép ta ăn ta sẽ không để ý đến người.”

“Được được, không ăn thì không ăn.” Bị thanh âm nũng nịu làm cho mềm nhũn, sự kiên quyết của Lang Minh Thần tiêu đi một nửa, cố gắng đè nén móng sói đang ngứa ngáy muốn làm bậy, nói với giọng đầy yêu chiều: “Nếu vật nhỏ không thích thì không ăn cũng được.”

“Nào, Nha Nha.” Móng vuốt hồ ly khế vỗ nhẹ lên đầu ta, bung một đĩa đầy thịt đủ màu đủ vị để đến trước mặt ta, rồi lại gấp một miếng thịt lên: “Thử cái này xem.”

“Ừa~~” Cảm giác khó chịu trào lên, ta không nghe theo mà rúc đầu vào ngực hắn, giọng nói đầy hờn giận: “Nha Nha không muốn ăn.”

“Nàng rốt cuộc muốn ăn cái gì?” Hồ ly trắng cổ nín tức giận, bị mỗ Nha mấy ngày nay không ăn không uống làm cho tính thần căng thẳng, không còn ưu nhã nổi nữa, hung hăng đặt thân thể trong lòng mình xuống ghế, đôi mắt bích lục mang đầy lửa giận: “Vương Nha Nha, nàng nói cho ta, phải là vật gì nàng mới chịu ăn hả?”

“...” Nước mắt bắt đầu trào lên, ta cố nín không khóc, nhìn thẳng vào đôi mắt lục bích đang nổi bão kia, hồ ly xấu xa độc ác, Vương Nha Nha ta ghét người.

“Tiểu thư Nha Nha, có muốn thử qua món này không?” Một giọng nói ấm áp như dòng nước thanh tĩnh nhã nhặn vang lên bên tai, đặt trước mặt ta là một bát canh sương bình thường, vài miếng hoa cúc bông bênh, sóng sánh tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Đây là cái gì?” Hít sâu một hơi, không hề có mùi thịt đáng ghét, cũng không có cảm giác ngứa mỡ, hương thơm thanh đậm phảng phất khiến ta có cảm giác muốn nếm thử, bàn tay nhỏ bé khế lắc lắc ống tay áo của mỗ hồ vẫn đang tức giận: “Su phụ, Nha Nha muốn nếm thử?”

“Hừ~~ Muốn ăn thì tự mình động thủ.” Đôi mắt ma mị của hồ ly như thể lơ đãng xẹt qua Tằng A Nguru, tên nam nhân với vẻ mặt tươi cười chân thành kia nhìn thế nào cũng thấy quen mắt, tuy rằng dung mạo không giống, màu mắt cũng khác, khí chất lại càng bất đồng nhưng dự cảm trong lòng lại muốn khẳng định chính là hắn.

“Huhu~~” Hồ ly xấu xa, biết rõ ta ngay một ngón tay cũng không nhắc lên nổi lại còn muốn làm khó ta.

“Vật nhỏ, đừng lo, để bản vương đút cho nàng.” Mỗ sói vô cùng kích động đút một thìa canh cho ta rồi lại ân cần hỏi: “Thế nào? Có ngon không?”

“Ừm~~ rất ngon~~” đôi mắt mở to đầy thỏa mãn, cái lưỡi nhỏ khế liếm liếm môi: “Thực sự rất ngon, ta muốn ăn nữa.”

“Hừ~~ Nhìn vẻ tham ăn của nàng kia!!” Mỗ hồ cười đầy bất đắc dĩ, chủ động giành lại quyền đút canh: “Đề su phụ đút cho nàng!”

“Đây rốt cuộc là loại canh gì?” Sau khi uống hết bát canh vào bụng, vừa để mỗ hồ tùy ý lau giúp ta cái miệng nhỏ nhắn, vừa hỏi vị đầu bếp trung hậu thành thật: “Vì sao lại có thể ngon như vậy?”

“Canh này được nấu bằng quả thiên niên tuyết liên, vị rất ngon, lại có tác dụng tốt. Thân thể tiểu thư bị suy nhược, chỉ cần chậm rãi điều trị, chứng bệnh chán ăn nhất định sẽ khỏi hẳn.”

“Thiên niên tuyết liên? Không phải thánh vật vô cùng trân quý của Bắc quốc sao? Sao người lại có được?” Trong mắt Lang Minh Thần mang theo đầy vẻ hoài nghi, nổi băn khoăn trong lòng càng lúc càng dâng trào.

“Đây là được Hoàng đế Bắc quốc tặng cho gia sư?” Trong giọng nói mang theo đầy vẻ thần nhiên, không chút gợn sóng sợ hãi.

“Ừm~” Nhìn sắc mặt âm u khó đoán của hồ ly, ta giật nhẹ ống tay áo hắn, nói nhỏ: “Sư phụ, ta có thể lưu huynh ấy lại được không?” Trong giọng nói có hết sức mềm mại thăm dò: “Có được hay không?”

“Được!!” Cẩn rắng nhìn ta đầy tức giận: “Nha Nha nói được sao ta dám nói không được, nhưng sau này nếu phát sinh chuyện gì, đồ nhi đừng hối hận là được.”

“Vâng, sư phụ thật tốt~” Ta nở nụ cười thật tươi, ăn no lại thấy buồn ngủ: “Ta mệt rồi.”

“Hừ~ đúng là ham ăn lười làm” Cho dù trong lòng không thích nhưng nhìn khuôn mặt người trong lòng đã có chút huyết sắc, mỡ lang cũng đành phải chịu.

Đại chiến đầu bếp, Tăng A Nguu tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn đã giành chiến thắng nhưng hắn cự tuyệt hàng vạn lượng vàng cùng danh hiệu đệ nhất đầu bếp Lang quốc, tự nguyện ở lại phù tử tướng làm một tiểu đầu bếp vô danh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ghen tuông tranh giành

“Ừm... A Nguu ca, huynh nấu ăn ngon quá.” Ta vừa ăn mỹ thực cao cấp vừa cười ngọt ngào sung sướng, đã lâu không được ăn thịt, bộ dáng ta bây giờ có thể dùng từ ‘lang thôn hồ yết’ để hình dung, không để ý đến hai kẻ bên cạnh kẻ kẻ giám sát với vẻ đồ kị hiện rõ trên mặt, ta nở một nụ cười đáng yêu, chân thành cảm ơn: “May mà có huynh, nếu không Nha Nha cũng không biết mình sẽ thành cái dạng gì nữa. Nào nào, huynh ngồi xuống đi.” A Nguu ca đã vất vả nửa ngày trong bếp giờ lại phải ngây ngốc đứng phục vụ: “Đừng đứng mãi thế, chân huynh không thấy mỏi hay sao?”

“Tiểu đồ nhi, ăn no chưa?” Hồ ly hài lòng nhìn ta ăn một miếng thịt to, rồi lại vươn ngón tay thon dài sờ sờ đôi má phúng phính của ta, trong mắt vốn tràn ngập ấm áp yêu thương lẫn vui mừng, nhưng khi nghe ta nói xong, khuôn mặt tuần tử chợt sa sầm, ngay lập tức hướng về phía tên đầu bếp chương mắt kia mà nói: “Ồ đây không còn việc của ngươi nữa, mau đi xuống đi.”

“A Nguu ca, huynh đừng đi.” Dù cho nụ cười có tươi sáng như ánh dương, nhưng thân ảnh áo vải tím cao ngất kia lại luôn có vẻ cô độc, thê lương. Nhìn mỡ hồ độc ác khiến một chàng thanh niên tốt như vậy trở nên buồn bã thương cảm, người lương thiện đáng yêu như ta càng thêm phần áy náy bất an, tay nhỏ vội vàng kéo bàn tay to lớn của hắn, vội vã làm công tác an ủi: “Xin lỗi, A Nguu ca, huynh là đầu bếp riêng của ta, những lời sư phụ ta nói huynh không cần để ý đến.”

“Vương Nha Nha, nằng lại đây cho ta.” Nở một nụ cười lạnh lùng mỉa mai, mỡ hồ một tay ôm eo nhỏ, một tay kéo bàn tay kia của ta lại, sau đó lần mò ghé sát bên tai: “Tiểu đồ nhi ái thể thân yêu, nằng lại quên mất thân phận của mình rồi hay sao?”

“Vật nhỏ, lúc này đây bản vương cũng không thể bênh vực cho nằng nữa.” Đôi mắt xanh lam sáng rõ nhìn về phía ta đầy cưng chiều, sau đó thoát cái lại trở nên hăm hè khi nhìn về phía chàng thanh niên tuần tử kia: “Tăng A Nguu, hi vọng ngươi không quên thân phận của mình, đừng vọng tưởng chiếm được những gì không thuộc về mình.”

“Tại hạ ngu dốt, không biết Vương gia muốn nói cái gì?” Đôi mắt đen như mực thoáng xoẹt qua một ánh tử quang, đôi mắt lam lập tức tối sầm bốc lửa ngàn ngạt những cũng ngay tức khắc trở về trạng thái dửng dưng bình thường. (*từ quang: ánh sáng tím)

Ta tròn mắt hết nhìn người này lại nhìn người kia rồi rụt người lại, ba nam nhân này, đến cùng là đang muốn chơi trò gì đây?

“Tiểu Nha Nha, mau đi chơi với tiểu Bạch Thái đi, ăn nhiều như vậy nên vận động một chút.” Nhìn ta khôi phục lại thân thể nhỏ bé êm ái, Cỗ Nguyệt Lan và Lang Minh Thần ngăm trao đổi với nhau một cái nhìn đầy ẩn ý.

“Vật nhỏ, Cỗ Nguyệt Lan nói đúng đó, không phải nằng muốn biến thành một chú heo béo ú chứ?” Đôi mắt sói dâm tà xấu xa rơi thẳng xuống bộ ngực sữa cao vút, không cần nhìn cũng biết trong đầu hắn đang chứa cái tư tưởng hạ lưu gì đó.

“Thật hả? Ta béo lên rất nhiều sao?” Không thể nào? Nghiêm túc nhìn lại đáng người, nhéo nhéo eo nhỏ đầy thịt, mới có vài ngày thôi, tuy rằng tài nghệ của A Nguu ca khiến ta ăn không dứt mồm, nhưng không đến nỗi bành trướng bệ ngang như vậy chứ?

“Không đâu, đáng người tiểu thư Nha Nha như vậy rất đẹp.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, đôi tay nhỏ bé mập mạp, cái eo nhỏ tròn mịn, Tăng A Nguu thật thà nói đúng trọng tâm: “Thế nhưng, sau khi ăn xong vẫn nên vận động một chút mới tốt.”

“Chuyện này, ta đi A Nguu ca sẽ không xảy ra việc gì chứ?” Nhìn thôi cũng biết hai tên hồ sói kia không vừa mắt mỡ Nguu, không có ta ở đây không biết chừng hai tên kia sẽ ăn tươi nuốt sống mỡ Nguu mất.

“Vật nhỏ, nói vậy là nàng không tín nhiệm bản vương sao?” Hắc đầu lòng nhìn ta rồi lại hung tợn lườm A Nguru: “Ta hết lòng quan tâm thương yêu nàng, nàng gặp nguy hiểm, chỉ cần nghĩ đến việc nàng không còn nữa là ta không ăn không uống nổi, ta vì nàng bồn ba khắp nơi bây giờ nàng lại vì nam nhân khác mà hoài nghi ta? Có phải nàng muốn vứt bỏ ta hay không? Ta vì nàng mà làm tất cả nhưng đến cùng vẫn không thể sánh bằng hắc đầu đúng không? Tên nam nhân nửa đường nhảy vào như hắc đầu có điểm nào sánh được với ta chứ?”

“Lang vương gia, ngài đừng quá kích động...” Nhìn nỗi đau thương trong mắt hắc đầu ta cũng không sung sướng gì hơn, những lời hắc đầu nói đều là sự thật, đánh sâu vào trái tim nhỏ bé yếu đuối của ta, không biết vì sao ta không muốn nhìn thấy cái dáng vẻ bi thương của tên sói này: “Là ta sai rồi, ngài đừng kích động như vậy nữa, nếu không thương thế của ngài càng thêm nặng hơn.” Sau khi trấn an xong, ta lập tức đứng lên: “Chuyện này, ta lập tức đi tìm tiểu bạch thái, ba người cứ từ từ trò chuyện nhé.”

“Tiểu vương bình, đừng đi xa quá đấy.” Ánh mặt trời xuyên qua vòm lá rơi trên người hắc đầu, bạch y tỏa ra ánh sáng chói mắt, gió từ đâu khẽ thổi tới khiến làn tóc đen khẽ vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ không tí vết, trong lời nói chan chứa yêu thương cung chiều dịu dàng lẫn say đắm.

“Biết rồi.” Ta lén vỗ nhẹ ngực nơi trái tim đang đập thình thịch khác thường, cái tên hồ ly xấu xa, cười mỉa hoặc đến như vậy làm gì.

“Ha ha ha... tiểu bạch thái, xem người chạy trốn được chỗ nào?” Nắm nhẹ cái chân béo mập của viên cầu kia, nhấc nó lên cao, nhìn thân thể tròn vo vo của nó không ngừng ngung nguẩy kháng nghị, ta càng đùa giỡn lấy tay cù cù vào cái bụng nhỏ khiến nó không ngừng lúc lắc.

“Chi chi...” Tiểu hồ ly nhỏ bị trêu ghẹo liền thè lưỡi nhe răng, hung hăng nhìn ta kêu gào.

“Ha ha...” Ôm viên cầu nhỏ ngả nhào xuống thăm cỏ, để nó nghịch ngợm liếm liếm liên tục trên mặt ta.

Ba đôi mắt cách đó không xa cùng nhìn về phía nữ tử đang đùa nghịch cùng tiểu hồ ly, này đôi mắt tròn chớp chớp đầy vui vẻ, này đôi má phúng phính hồng hồng, còn có thân thể mềm mại kia nữa, dưới tán cây, ba người không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt say đắm si ngốc.

“Vật nhỏ kia, lúc hoạt bát nghịch ngợm là đáng yêu nhất.” Trên khuôn mặt hoàn mỹ lạnh lùng như băng kia lại chứa đầy ý cười, đôi mắt lam không hề chớp một lần đầy thâm tình không chút hối hận dán chặt lên thân hình nữ tử đang lẩn qua lẩn lại trên thảm cỏ.

“Hừ, tiểu vương bình kia lại chơi đùa vui vẻ như vậy với tiểu hồ ly, đêm nay chắc lại muốn ngủ sớm nữa.” Đôi mắt xanh bích lộ rõ vẻ bất mãn, vì Nha Nha, đã mấy ngày nay hắc đầu vẫn cố nén dục vọng, giờ đây đã không nhịn nổi nữa.

“Tiểu nha đầu này, béo một chút vẫn là đẹp nhất.” Khuôn mặt vẫn luôn âm trầm lạnh lùng giờ đây cũng ngập tràn hạnh phúc, dưới ánh mặt trời càng làm sáng rõ thêm từ quang trong mắt.

“Hừ, vật nhỏ nhà ta có đẹp hay không liên quan gì đến người.” Đôi mắt lam đang nổi giông nổi bão nhìn tên đầu bếp Tăng A Nguru không mời mà đến kia, làn môi phun ra từng câu từng chữ mỉa mai: “Nghe nói thái tử Bắc quốc trước giờ thành hôn đã đào thoát không rõ tung tích, khiến hai vị mỹ nhân tân nương kia cả ngày dùng nước mắt rửa mặt, không biết Tăng A Nguru nhà người đã nghe qua hay chưa?”

“Chuyện của thái tử Bắc quốc kia thì liên quan gì đến tại hạ?” Không hề sợ hãi ngênh chiến với đôi mắt lam đang muốn ngay lập tức giết chết hắc đầu, Mỗ Nguru điềm tĩnh đáp trả.

“Phải không? Hai nữ nhân kia, một người là đệ nhất tài nữ Bắc quốc, người còn lại là nữ trung hào kiệt Bắc quốc, thế nhưng tên thái tử kia lại ngại bọn họ một kẻ bị hủy dung, một kẻ bị phế võ công, dĩ nhiên vứt bỏ trốn tránh.” Khóe môi khẽ nhếch lên tỏ vẻ khinh miệt, đôi mắt xanh bích hẹp dài có hơi suy tư nhìn về phía nam tử không hề biểu lộ chút cảm xúc kia: “Người nói loại nam nhân này có đúng nên bị người đời phi nhổ thóa mạ hay không?”

“Thế thì đã sao, bị ép phải chung sống với nữ nhân độc ác mà mình không thích, không bằng vì tình yêu mà từ bỏ tất cả.” Nghe Cỗ Nguyệt Lan ám chỉ, thân hình Tăng A Nguru hơi cứng đờ lại, thế nhưng trong lời nói tỏ rõ ý chí kiên định sâu sắc: “Vì người mình yêu, có gì còn quan trọng được hơn nữa.”

“Hay cho một câu vì tình mà từ bỏ tất cả, đường đường là thái tử gia lại có thể hạ mình làm một tên đầu bếp vô danh.” Mỗ lang lạnh lùng cười rộ lên, giọng cười cuồng dã khiến người ta phải lạnh sống lưng dựng tóc gáy: “Người nói xem, nếu ta để vật nhỏ biết được thân phận thật của người, nàng sẽ thế nào đây?” Dứt lời, nam nhân kia vẫn giữ nguyên vẻ trầm lặng, làm sói ngựa rặng bồi thêm một câu: “Tăng A Nguru, không, phải gọi là Bắc Ngao Liệt mới đúng, người nghĩ nàng còn có thể giữ người lại bên cạnh sao?”

“Nếu các người muốn nàng gầy yếu như trước đây thì cứ thử nói cho nàng biết xem.” Nghe Lang Minh Thần đe dọa, lãnh khí trên người hắc đầu phảng phất tỏa ra khiến cho không khí xung quanh trở nên băng lạnh, nhìn biểu tình đông cứng của hai tên kia, sâu trong đôi mắt đen một luồng từ quang xoẹt qua đầy nguy hiểm.

Hắc đầu vẫn luôn cao cao tại thượng, chưa từng bị bất cứ kẻ nào uy hiếp. Lang Minh Thần cười như tu la khát máu trong đêm, lạnh lùng nói: “Bắc Ngao Liệt, người cho rằng vật nhỏ không có người sẽ không chịu được hay sao?”

“Rốt cuộc có chịu được hay không, các người thừa biết rõ ràng. Nếu như không có ta, tiểu nha đầu này có thể hoạt bát khỏe mạnh như bây giờ hay sao? Các người cũng không phải chưa từng thấy dáng vẻ yếu ớt đau khổ của nàng, loại cảm giác đau thấu tim như vậy, các người muốn trải nghiệm thêm lần nữa hay sao?” Si mê nhìn về phía búp bê đang nỗ lực như điên kia: “Ta hiện tại không phải Bắc Ngao Liệt, chỉ là một Tăng A Nguru vì tình mà vứt bỏ tất cả mà thôi. Chỉ cần mỗi ngày được ở bên cạnh nàng, nhìn nàng như này là ta đã thấy rất hạnh phúc. Hơn nữa, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ nhận thấy điểm tốt của ta, tiếp nhận ta.”

“Người muốn tranh giành với ta sao? Hừ, bản vương khuyên người mau chết tâm đi, tiểu yêu tinh đã là người của ta, người nghĩ ta sẽ nhường nàng cho người khác?”

“Ngươi nói cái gì?” Từ quang trong mắt lóe sáng, cố nén lại lửa giận hít sâu một hơi, thế nhưng, giọng nói vẫn không ngừng tỏa ra khí lạnh: “Ngươi dám đụng đến nàng?” Nói xong lại hung hăng lườm Cổ Nguyệt Lan: “Ngươi dám để hần cường ép tiểu nha đầu.”

“Nha Nha lúc đó cho rằng hần là ta.” Nhớ tới một màn lúc đó, Cổ Nguyệt Lan hung hăng nắm chặt tay đến trắng bệch: “Thế nhưng sai lầm như vậy, ta vĩnh viễn sẽ không để xảy ra bất cứ lần nào nữa. Bắc Ngao Liệt, cho dù ngươi có lưu lại ta cũng sẽ không để ngươi có cơ hội ở cùng một chỗ với nàng. Còn ngươi nữa, Lang Minh Thần, hai hôm nữa là ngày Nha Nha cập kê, sau đó ta sẽ thành thân với nàng, thế nên cố gắng khuyên ngươi nên vứt bỏ những suy nghĩ không thực tế kia đi.”

“Hừ, Cổ Nguyệt Lan, đó chỉ là cách nghĩ của riêng ngươi mà thôi. Bản vương đã nói rồi, dù chết cũng không buông tay. Ta tuyệt đối không vì nàng đã gả cho ngươi mà không nghe thấy, không để ý tới, hơn nữa...” Trong đôi mắt lam chột lóe sáng, khóe môi cong lên một nụ cười tà ác: “Một đêm Huyền Trì kia, không biết chừng vật nhỏ đã mang thai cốt nhục của ta.”

“Lang Minh Thần, ngươi muốn chết.” Rắc một tiếng đã bóp nát cái chén trong tay, lại chậm rãi làm nó hóa thành phấn bụi: “Cho dù là vậy, con của ngươi cũng vẫn phải gọi ta một tiếng cha.”

“Hừ, chỉ cần hài tử được sinh ra, màu mắt nhất định không lừa được người khác, thân là cha đứa nhỏ, ngươi nói tiểu yêu tinh sẽ không để ý đến ta hay sao?” Mồ sởi vẫn đang trong quá trình dưỡng thương vẫn tiếp tục đắc ý khiêu khích: “Thế nên, cuối cùng vẫn là ta thắng.”

“Lang Minh Thần, con của tiểu nha đầu chỉ có thể là của ta.” Mồ Nguo vẫn làm bộ trấn tĩnh đã không thể giấu được hân khí, dựa vào cái gì đến Lang Minh Thần cũng đã đắc thủ, ngược lại mình chỉ có thể lo lắng trông chờ, xem ra, vẫn nên suy xét có cần phải hạ xuân dược vào thức ăn hay không, cũng làm một món gao nấu thành com?”

“Hừ, các ngươi đừng mộng tưởng nữa.” Đôi môi khẽ gợi cười đầy đắc ý: “Dược vương đã cố ý để Nha Nha uống thuốc tránh thai, mà đơn giải dược nằm trong tay ta. Nàng mang thai con ai, sẽ sinh mấy đứa đều do ta quyết định.” Đôi mắt lục bích lóe lên tia sáng lạnh lùng: “Bởi vậy, cha đứa nhỏ nhất định chỉ có thể là ta.”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi là đồ tiểu nhân đê tiện.” Nghĩ đến cảnh vì con mà thành thân trong chốn lạt tan vỡ, đôi mắt đen của Lang Minh Thần tràn ngập sự đau khổ lẫn không cam tâm. Khó có được cơ hội tốt như vậy lại bị tên hồ ly này phá hủy. Thế nhưng chỉ cần ngày nào đó nàng vẫn ở bên cạnh mình, hần vẫn còn hi vọng.

“Đừng đắc ý quá sớm, tiểu nha đầu hiện tại ăn com do ta nấu, bởi vậy, mặc kệ nàng gả cho ai, nàng vẫn như vậy-không thể rời xa ta được.”

“Hi...ta đã trở lại.” Đôi mắt đen láy nhìn ba nam nhân mỗi người một vẻ, quái lạ thật, sau không khí lại nghiêm trọng như vậy. Thế nhưng ngoài trừ nụ cười lạnh hơn băng của mồ hồ, mồ lang cũng chỉ hắng giọng nhiều hơn một cái, đôi mắt mồ ngu hơi bi thương thêm một chút, hình như chẳng có gì khác thường.

“Tiểu đồ nhi, đã về rồi sao.” Móng vuốt hồ ly ôn nhu lau mồ hôi trên trán ta, thân mật kéo ta vào lòng, sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý: “Cả người đầy mồ hôi thế này, để vì sự đưa nàng đi tắm.”

“Ừm...” Lời nói đầy đen tối đó nhưng vào tai ta cũng chẳng có gì lạ, cho tới giờ mồ hồ chưa từng bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Xoay người lại, ta nhìn thấy hắc y nam nhân đang lộ rõ vẻ đắc kị trên mặt: “Lang Vương gia còn chưa đi sao?”

“Hừ, muốn ta đi hả, không dễ như vậy đâu. Ta đã nói với tướng quốc rồi, để tiện cho việc được vương chữa bệnh, trong một khoảng thời gian rất dài tiếp theo, ta sẽ ở lại phủ tể tướng.”

“Thật hả?” Ta lại nở nụ cười ngọt ngào hướng về phía A Nguo áo tím: “A Nguo ca, tối nay có món gì ngon không?”

“Tiểu thư Nha Nha, xin cứ yên tâm...” dường như hần cố nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Món ăn tối nay nhất định sẽ khiến tiểu thư rất thích thú...”

“Thật vậy không? A Nguo ca, huynh cười đau khổ như vậy, có phải không muốn nấu ăn cho ta nữa đúng không?”

“Không phải vậy, giờ ta đi làm ngay đây.”

“Đi thôi, tiểu Nha Nha thân ái, cả người đầy mồ hôi, mau đi tắm sạch sẽ nào...” Sau đó, mồ hồ ly nghênh ngang kéo ta đi, chỉ còn lại hai kẻ hậm hực không ăn được nhọ là mồ lang với mồ ngu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Dẫn sói vào nhà

“Vật nhỏ thân ái, nàng muốn đi đâu vậy?” Tên sắc lang đứng chắn ở cửa từ này giờ, vừa thấy cửa mở, đôi chân thon dài lập tức nhảy phốc vào như sói đói vồ mồi, giam ta vào một góc tối bằng tư thế vô cùng mờ ám, một tay nhanh chóng khóa chặt cửa lại.

“Người không được làm vậy...” Ta vừa hét lớn kêu gào vừa cố mở to mắt hướng về phía ngoài kia tìm kiếm. Mới sáng sớm hồ ly sư phụ đã chạy đi đâu mất rồi?

“Không cần tìm nữa, Cổ Nguyệt Lan đến phòng bếp học nấu nướng rồi.” Đôi mắt xanh chăm chú nhìn tiểu thân thể chỉ cao đến cằm mình. Hừm, thật đáng tiếc, ăn mặc kín đáo như vậy làm gì chứ, hại bản vương chẳng nhìn thấy gì hết. Nhớ tới cái tên hồ ly kia vốn không có thiên phú nấu nướng nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ đòi đại đầu bếp dạy hẳn làm đồ ăn, Lang Minh Thần nhếch cười gian tà, khó có được cơ hội hai người ở riêng với nhau, đương nhiên hẳn không dễ dàng cho qua.

“Người tới làm gì? Ban ngày ban mặt, người đừng có giờ trò xằng bậy, nếu không ta sẽ kêu to lên đấy.” Cái tên hồ ly chỉ thích đồ kị kia có phải học nấu ăn đến mức nghiện rồi hay không, cho dù có luyện thêm mười năm nữa cũng còn kém xa A Ngu ca. Huhu... giữ lại cái tên sắc lang này trong phủ thật quá nguy hiểm.

“Vật nhỏ, đừng sợ, ta sẽ không làm gì nàng đâu.” Mồm thì nói rõ hay nhưng ngón tay thon dài vẫn không ngừng câu dẫn vuốt ve trên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nàng biết không, ta yêu nàng còn hơn sinh mệnh của mình. Bây giờ, ta không cầu nàng yêu ta, chỉ mong nàng có thể để ta bên cạnh bảo vệ nàng là tốt rồi, chỉ cần nàng dành một chút tình cảm cho ta, ta đã rất hạnh phúc. Vật nhỏ, đừng đuổi ta đi được không? Để ta ở bên cạnh nàng, để ta được nhìn nàng mỗi ngày được không...”

“Lang Minh Thần, người biết là không thể...” Dựa vào tính dấm chua của tên hồ ly sao có thể dễ dàng chịu đựng cho tên sắc lang lúc nào cũng có thể lên con thú tính ở bên cạnh ta.

“Không có gì là không thể. Tiểu yêu tinh, ta sắp bị nàng làm cho phát điên rồi, lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn ta thống khổ như vậy sao? Không có nàng, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?” Mạnh mẽ ôm chặt ta vào lòng, rồi si mê nhìn ta không chớp tựa như muốn hai thân thể hòa làm một vĩnh viễn không chia rời: “Nha Nha, ta yêu nàng, thật lòng yêu nàng, hãy chấp nhận ta được không?”

“Hơ hơ, thật xin lỗi, Lang vương gia, ngài cũng biết ta sắp thành thân, ngài ôm vừa chặt vừa lâu như vậy thật không hợp lễ nghĩa, nếu để người khác nhìn thấy thì làm sao đây?” Thừa dịp hấn thất thần trong giây lát, ta nhẹ nhàng lách người tránh xa hấn: “Ừm, A Ngu ca chắc đã chuẩn bị xong bữa sáng, ngài mới sáng sớm đã tới chắc vẫn chưa ăn gì đúng không? Hay chúng ta cùng ăn được không?”

“Vương Nha Nha, từ lúc nào nàng với hấn trở nên thân mật như vậy? A Ngu ca? Hừ, nàng biết hấn là ai không?” Móng vuốt sói nhẹ nhàng âu yếm đôi môi phấn hồng của ta: “Vật nhỏ, nàng nói xem cái miệng nhỏ nhắn này ngoại trừ ham ăn thích cười thích chọc giận ta còn có để làm gì nữa đây? Nàng nói xem ta nên trừng phạt tiểu yêu tinh không chịu nghe lời như nàng thể nào đây?”

“Người đừng kích động nếu không ta sẽ hét to lên đấy.” Huhu, ông ngoại đại nhân, người đứng là biết người biết mặt không biết tâm, cái tên sắc lang này sao người có thể để hấn tự tung tự tác trong phủ nhà ta chứ? Nhìn lửa nóng trong đôi mắt lam, còn có vẻ mặt đầy dục vọng kia nữa, huhu... hấn rất nghiêm túc. Ta sợ hãi run rẩy, đôi mắt muốn phá hủy ta, muốn ăn sạch ta, thực sự rất đáng sợ.

“Tiểu yêu tinh, nàng biết không? Ta muốn nàng đến phát điên rồi.” Từ đêm Huyền Trì kia, không lúc nào hấn không nhưng nhớ dáng vẻ yêu kiều kia, hương vị ngọt ngào của đôi môi nhỏ nhắn, bộ ngực sữa mềm mại, còn có hoa cúc chặt đến mức khiến hấn phát điên. Bàn tay to lớn không kìm được mân mê đi xuống theo đường cong thân thể: “Nha Nha, bản vương vì nàng phải chịu bao đau khổ, bất luận là thân thể hay tâm hồn, nàng dùng cả đời cũng không trả hết được.”

“Ta biết, ta đều biết hết, người trước đừng quá kích động, chúng ta từ từ nói chuyện.” Hấn dựa lại gần, ta lui về phía sau, thẳng đến lúc tiến đến sát giường, bị ánh mắt lam lóe sáng của hấn liên tục phóng điện, ta kinh hãi không cẩn thận ngã phịch xuống giường, có muốn lui cũng không thể được nữa, mỗ lang thấy có cơ hội liền phủ người xuống, ép sát vào ta.

“Còn muốn chạy trốn nữa không... nói cho nàng biết, đừng hòng.” Thân thể cường tráng nhẹ nhàng đè ép ta, đôi tay to bắt đầu không an phận làm cán chạy khắp mọi nơi.

“Vương gia đại nhân, ngài đại phát từ bi buông tha cho ta được không, thân thể ta vừa mới hồi phục, không thể chịu nổi trận tàn sát này đâu.” Ngắc đầu đối diện với đôi mắt đang nổi giông bão dục vọng, thân thể nhỏ bé sợ hãi run rẩy. “Nếu như yêu ta thì đừng ép buộc như vậy.”

“Ép buộc? Bản vương đâu có ép buộc nàng, bản vương chỉ muốn khiến nàng vui sướng mà thôi. Nào, thả lỏng một chút, nàng nhất định sẽ rất thích.” Khẽ nhếch lên một nụ cười yêu mị, làn môi mê người ngọt ngào tựa như vừa uống náu: “Thế nào, có muốn thử hay không?”

“Cứu mạng với... Lang vương gia giữa thanh thiên bạch nhật muốn cưỡng bức gái có chồng a...” Vừa kêu to vừa vùng vẫy, ta không tin cứ như vậy hấn vẫn có thể tiếp tục...

“Vãn ngoạn cố làm loạn sao?” Chần chờ một lúc, mỗ lang nằm trên người ta nhẹ nhàng cười, khuôn mặt tái nhợt hiện lên vẻ thê lương trách móc: “Vương Nha Nha, bản vương khiến nàng cảm thấy đáng ghét lắm hay sao?”

“Hừ...” ta tròn mắt lườm hấn sau đó vì quá tức giận mà không thèm để ý đến hấn.

“Đừng tức giận nữa, từ trước tới giờ ta đều dung túng nàng như vậy, nàng còn có gì không hài lòng nữa. Trong lòng nàng thực sự chỉ có Cổ Nguyệt Lan hay sao? Lẽ nào không thể dành cho ta một vị trí ư?”

“Lang Minh Thần, người đừng như vậy.” Giọng nói âm trầm khiến lòng người phải rung động, phảng phất nơi nào đó trong sâu thẳm tâm hồn ta cảm thấy nhói đau, ta không kim được nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn: “Người vì ta mà hi sinh nhiều như vậy, Vương Nha Nha ta sao có thể là kẻ vong ân bội nghĩa được?”

“Cỗ Nguyệt Lan trước chưa cần nói đến, nhưng còn cái tên Tăng A Ngu kia? Vì sao nàng lại cười với hắn ngọt ngào như vậy, suốt ngày liên tục gọi hắn A Ngu ca, A Ngu ca, có phải nàng thật sự thích món ăn hắn nấu không, có phải nàng thích cái bộ dạng giả vờ ngốc nghếch ngô nghê của hắn không?” Giọng nói mỗi lúc một lớn, tới cuối đường như phấn nộ đến cực đỉnh. “Chết tiệt, vật nhỏ, nàng nói đi, có phải nàng đã yêu hắn rồi không? Hừ! Nàng biết không, hắn nhất định có ý đồ với nàng?”

“Sao có thể thế được? A Ngu ca là người tốt, hơn nữa nếu không có huynh ấy, chứng bệnh kén ăn của ta cũng không thể chữa được, huynh ấy tuyệt đối không xấu xa như người nghĩ đâu.” Nhìn đôi mắt lam càng lúc càng trở nên quỷ dị, ta chỉ biết nắm chặt vật áo, sợ hắn lại lên cơn thú tính sẽ ăn ta sạch sẽ.

“Hắn là người tốt? Vương Nha Nha, nàng đừng trách bản vương không cảnh báo nàng, sau này hãy cách hắn càng xa càng tốt, nếu không có hối cũng không kịp.” Ngón tay trượt xuống phía dưới xoa nhẹ lên cần cổ của ta, xuống chút nữa lách vào trong vật áo, sau đó triều miên bao chặt ở nơi đấy đã mềm mại, vừa thỏa mãn cảm nhận hai bên đồi cao ngất, làn môi nhẹ nhàng mơn trớn lên đôi môi đỏ mọng: “Vật nhỏ, nàng nói đi, nàng có muốn ta không?”

“Lang Minh Thần, người buông ta ra... đừng, đừng như vậy...” Ta hoảng hốt, ta thực sự vô cùng hoảng hốt, ta không nên để hồ ly mới sáng sớm đã tới đi học nấu nướng. Cái tên sắc lang hay đồ kị này, vì đồ kị mà phát hỏa như muốn thiêu đốt ta, thế nên nhất định phải nghĩ ra biện pháp tháo chạy, nếu không bị người khác bắt gian tại giường thì ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

“Hum... thân thể của nàng thật thơm, thật mềm, bản vương yêu loại cảm giác này đến chết mất.” Càng nói hô hấp càng thêm dồn dập, tay mò mẫm cỡi y phục của ta rồi nhẹ nhàng sờ mó bộ ngực sữa, không để ý đến vẻ run sợ của ta, làn môi nhẹ nhàng vuốt ve bên tai không rời: “Tiểu yêu tinh, đừng sợ ta, đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương đâu.” Hít ngửi mùi thơm quyến rũ sau đó giọng nói mê hoặc tiếp tục truyền xuống cần cổ: “Ngoan, ta sẽ từ từ đến...”

Không biết vì sao, làn môi hắn chạm đến đầu toàn thân ta lại nổi lên một cảm giác run rẩy quen thuộc, vì sao, vì sao cơ thể ta lại có cảm giác với hắn? Bị loại cảm giác này khiến cho kinh sợ, ta không nhịn được hét âm lên: “Lang Minh Thần, người buông tay ra, ta ghét người, đừng chạm vào ta.”

“Tiểu yêu tinh, nàng nói ghét ta, nàng ghét ta?” Trong đôi mắt lam hiện lên một tia giận dữ nguy hiểm, không khí xung quanh hắn bỗng chốc trở nên lạnh lùng đông cứng, tiếng cười thê lương của hắn khiến ta cảm nhận được nỗi bi thương đau đớn trong lòng.

“Xin lỗi, thực xin lỗi, là ta nói sai rồi được không? Người đừng như vậy nữa, người cứ như vậy trong lòng ta thấy rất khó chịu.” Hai tay ta nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt hắn, nhìn nỗi đau thương trong mắt hắn còn dường như hơi rung rung phiếm lệ, dường như nỗi đau đớn trong lòng ta càng thêm dâng cao. Nam nhân khí phách hiên ngang này, nếu như không phải hắn yêu ta sao có thể tình nguyện ăn nhờ ở đậu, cố chấp bảo vệ một quả bí đao vừa không có dáng vóc vừa không có sắc đẹp, từ đầu đến chân không mò được ra bất cứ ưu điểm nào?

“Vật nhỏ, ý của nàng có phải là đang quan tâm đến bản vương không?” Bàn tay to lớn áp lên bàn tay ta đang đặt trên mặt hắn, nỗi kinh hãi đánh sâu vào trong lòng ngực hắn, thân thể cứng ngắc thẳng tắp, hô hấp càng thêm hỗn loạn không khống chế được: “Nàng nói đi, có đúng thế không?”

“Hi hi, Vương gia, ngài đừng nghĩ nhiều quá. Bỏ tar a được không?” Huhu, Vương Nha Nha, lời nói vừa rồi đúng là tự hại lấy mình rồi. Chịu đựng bị mỗ lang đang cúi sát xuống vô cùng nhu tình hôn lên mặt, ta chỉ mong muốn dưới sự ngoan ngoãn của ta hắn sẽ nhanh chóng bỏ qua khối thịt béo mập này.

“Tiểu yêu tinh, ta nói rồi mà... dù chết cũng không buông nàng... trừ khi nàng đã thấu rõ lòng ta... chấp nhận ta, yêu ta...” Nhìn xương quai xanh quyến rũ của thiên hạ dưới người mình, da thịt trắng nõn, khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn, cái miệng anh đào chúm chím phấn hồng, mái tóc rối tung càng tăng thêm phần mỹ hoặc thật khiến hắn chấn động không dứt...

Lúc hắn nói còn có ý kéo dài giọng, vẻ mặt bi thương ai oán của hắn vì sao lại khiến trong lòng ta cảm thấy khó chịu đến như vậy... biết phải làm sao bây giờ...

“Tiểu thư Nha Nha, cô có ở trong đó không? Ta đã làm điểm tâm sáng xong rồi, nhanh rời giường nếu không nguội sẽ mất ngon đó.”

“Lang Minh Thần, ta thật sự đói bụng rồi.” Từng tiếng gõ cửa gấp gấp truyền đến, ta chu chu cái miệng nhỏ nhắn, cái màn cô nam quả nữ xoắn xuýt trên giường này nếu để A Ngu ca ta thật thà kia nhìn thấy không biết hắn sẽ cảm thấy thế nào? Ta vừa hoảng hốt đẩy tên sắc lang trên người xuống, ý bảo hắn mau tìm chỗ nào trốn đi, vừa lớn tiếng đáp lại: “A Ngu ca, ta nhanh ra đây, huynh chờ một chút.”

“Có chuyện gì vậy? Có phải xảy ra vấn đề gì không?” Hắn nhìn không được tiếp tục gọi cửa, đôi mắt đen hẹp dài khẽ nheo lại, tay cầm khay điểm tâm nắm chặt đến trắng bệch: “Tiểu thư Nha Nha, nếu cô không mau mở cửa ta sẽ vào đây.”

“Đừng... a... đừng tới đây...” Huhu... ta cắn chặt môi, không được a... cái tên sắc lang này vẫn còn ở trên giường ta...

“Vật nhỏ, vì sao không cho hắn vào đây?” Bàn tay to lại xấu xa vỗ nhẹ lên nụ hồng mai trên bộ ngực sữa, từng luồng nóng thổi tới bên tai: “Ừm... nàng đang sợ sao?”

“Lang Minh Thần, ta cầu người nằm im trên giường rồi chầm kín mít lại, đừng phát ra bất cứ thanh âm gì được không? Ta không muốn A Ngu ca hiểu lầm.” Ta cố ngăn chặn bàn tay đang tự tung tự tác trên người mình, nhỏ giọng nhất có thể cầu xin hắn: “Có được không?”

“Hừm... được thôi... nàng hôn ta đi, ta nhất định đồng ý với nàng.” Giúp ta mặc lại y phục gọn gàng rồi lại kéo sát khuôn mặt ta đến gần môi hắn: “Nào, bản vương đang chờ nàng đó!”

“Tiểu thư Nha Nha, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Có phải có kẻ khác trong phòng cô không? Ta muốn vào xem.”

“Không phải vậy, A Ngu ca, không phải, huynh không được vào, ta còn chưa chuẩn bị xong.”

“Nếu vật nhỏ không chịu động thủ, vậy bản vương cũng không khách khí nữa.” Dứt lời, mỗ lang áp xuống che kín đôi môi anh đào quyến rũ của ta, đầu lưỡi linh hoạt mạnh mẽ tách mở hai hàm răng tìm kiếm cái lưỡi đình hương nhỏ.

“Ừm...” Ta liều mạng muốn tránh thoát đôi môi của hắn, nhưng mặc kệ ta kháng nghị như nào vẫn không chống lại được thể lực nam nhân, rất nhanh chóng đành khuất phục, hít thở dồn dập dưới sự liếm mát cuồng nhiệt của hắn...

Nghe thấy tiếng thở dốc lúc ẩn lúc hiện, người đứng ở bên ngoài gất gao nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt, đôi mắt đen tỏa ra hơi lạnh mịt mù cùng ánh từ quang đầy sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thân thể bi thảm

“A Ngu ca, xin lỗi đã để huynh phải đợi lâu, mau vào đi.” Sau khi dùng chăn bao chặt mỗ sói ta mới nhanh chóng chạy ra mở cửa, nhìn chàng thanh niên tốt bụng tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, ta trưng cái khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, A Ngu ca.”

“Vâng, tiểu thư Nha Nha, cô... vừa mới dậy sao?” Đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm khuôn mặt vì khăn trương mà đỏ bừng, rồi dần dần liếc xuống đôi môi anh đào hơi sưng đỏ, tiếp đến là y phục tuy chỉnh tề nhưng vẫn không giấu được những nếp nhăn, mái tóc đen dài hơi rối loạn, trong phút chốc một tia lạnh lùng chợt xẹt qua trong mắt, cổ nín nổi đố kị trong lòng, bắt chuyện với khuôn mặt ngây thơ, vô tội: “Nào, đây là cháo hoa quế ta vừa mới nấu, còn có bánh đậu đỏ tiểu thư rất thích ăn nữa, mau ăn đi nếu không sẽ nguội mất.”

“A... thật không vậy?” Một tay cầm bánh đậu đỏ một tay múc cháo ăn, ta hạnh phúc híp chặt mắt: “A Ngu ca, vẫn là huynh đối với ta tốt nhất.” Đúng vậy, còn hơn cả hồ ly giáo hoạt cùng tên sắc lang suốt ngày tính kế ăn tươi nuốt sống ta, so với hai tên đó, A Ngu ca thật thà trung hậu vẫn là hiền lành người nhất.

“Thật không?” Ôn như thâm tình nhìn thoáng qua nữ nhi béo tròn đang vui vẻ ăn, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía thứ phía sau bình phong hơi lộ ra dưới chiếc chăn, khoe môi khê nhếch. Lang Minh Thần, người lại dám hạ thủ với nàng, may mà ta tới kịp, nếu không... Xem ra chính mình cũng nên nhanh chóng xuống tay nếu không chẳng biết phải chờ đến năm nào tháng nào mới được thân mật với nàng...

“A Ngu ca, huynh đừng đứng mãi thế, nào, mau ngồi xuống đi!” Nhìn hắn ta không khỏi nhớ lại thị vệ Cổ Mông ở Huyền Nguyệt sơn trang, hai người đều là những thanh niên tương lai đầy hứa hẹn. Thế nhưng, Cổ Mông đại ca lại bị tên hồ ly đáng ghét kia hại đời, hi vọng lần này hắn nể mặt ta mà không làm khó A Ngu ca.

“Được, tiểu thư Nha Nha.” Thân thể cao lớn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ta, tuy rằng chỉ mặc y phục giản dị bình thường nhưng khí chất tôn quý vẫn phảng phất tỏa ra, dịu dàng gấp đồ vào bát cho ta: “Nào, nếu ngon thì ăn thêm chút nữa, nếu thiếu ta lại làm thêm.”

“A Ngu ca, huynh thật tốt.” Tay nhỏ bé chân thành nhẹ nhàng nắm tay hắn, đáng tiếc a, vì sao hồ ly không học được ưu điểm của A Ngu ca chứ? “Được rồi, huynh có đói bụng không, có muốn Nha Nha dành chút đồ ăn cho huynh không?”

“Không đâu, chờ tiểu thư ăn xong ta còn phải đi chuẩn bị ngọc thiện nữa.” Trong đôi mắt chân thật mang theo chút bi thương: “Ta chỉ là một đầu bếp tầm thường, hầu hạ tiểu thư Nha Nha là bổn phận của ta, tiểu thư không cần đối xử quá tốt với ta như vậy.”

“A Ngu ca, sao huynh lại nghĩ vậy.” Không khí quanh hắn càng lúc càng thêm bi thương, cô độc khiến trong lòng dâng lên sự thông cảm, hai tay nắm chặt tay hắn, dùng ánh mắt động viên nói: “Nha Nha cảm thấy A Ngu ca là tốt nhất.”

“Thật không? So với Huyền Nguyệt công tử thì thế nào?” Khóe miệng cong lên một nụ cười vui vẻ: “Còn cả Lang vương gia nữa, tiểu thư Nha Nha có thấy ta tốt hơn hắn không?”

“Hi hi, chuyện này...” Không đành lòng nhìn hắn thất vọng, ta nở một nụ cười thành thật: “Đương nhiên là thật rồi, hồ ly sự phụ cho dù tốt đến mấy cũng không làm được đồ ăn ngon như thế này cho ta, còn cái tên Lang vương gia kia, A Ngu ca so với hắn đương nhiên mạnh hơn nhiều.”

“Vật nhỏ, nàng vừa nói gì thử lặp lại lần nữa xem?” Vốn bị ép buộc nằm im trên giường đã rất bất mãn, nhìn cái tên ngu đê tiện kia đang giờ trò thân mật chàng chàng thiếp thiếp kia, lòng đố kị của hắn đã bùng phát, vừa rồi nghe nàng xếp hạng bọn họ với nhau, Lang Minh Thần cuối cùng không thể

nhìn nữa, giật tung chăn nhảy ra ngoài, từ trên cao hằm hằm nhìn hai kẻ đang giả vờ ngây thơ kia: “Vương Nha Nha, nàng nói đi, rốt cuộc trong lòng nàng ta xếp thứ mấy?”

“Haha, Vương gia, ngài từ lúc nào ở trong phòng ta vậy? Vào bằng cách nào cũng không nói với ta một tiếng?” Hic hic, tên sắc lang chết tiệt này, không phải đã bảo người đừng có đi ra hay sao?

“Vật nhỏ, vừa rồi không phải nàng bắt ta nằm trên giường ngủ không được dậy hay sao? Sao mới có một lúc không gặp đã nhanh chóng quên bản vương như vậy chứ?” Hắn kéo cái tay đang nắm tay A Ngu ca rồi đưa lên miệng hôn chụt một cái: “Vừa rồi không phải hai ta đã rất vui sướng sao?”

“Tiểu thư Nha Nha, cô, sao cô có thể để Lang vương gia ngủ trên giường mình được.” Ánh mắt kinh ngạc không dám tin nhìn chằm chằm về phía ta, trong mắt còn hiện rõ lên sự thất vọng: “Tiểu thư Nha Nha, cô, cô là một nữ tử sắp thành thân sao có thể làm những chuyện trái với luân thường đạo lý như vậy?”

“A Ngu ca, không phải vậy đâu, huynh hãy nghe ta nói, thật sự không phải như vậy đâu.” Trời ạ, tên sắc lang nói dối không chớp mắt kia, ta lúc nào cùng hân vui sướng chứ?

“Vật nhỏ, không phải vậy thì thế nào đây? Ta từ trên giường nàng thức dậy đã là chuyện rõ như ban ngày, nàng muốn rũ bỏ trách nhiệm cũng không nổi đâu...”

“A Ngu ca, huynh đừng hiểu lầm, ta thực sự không cùng hân làm bất cứ chuyện gì trái luân lý đâu.” Ta vội vàng giải thích nhưng có nói bao nhiêu đi chăng nữa cũng khó có thể giải trừ nỗi nghi kỵ lẫn thất vọng sâu sắc kia.

“Tiểu thư Nha Nha, chuyện của chủ tử, hạ nhân như ta vốn không có tư cách quản đến. Tiểu thư yên tâm, chuyện hôm nay ta sẽ không nói cho ai khác biết, đặc biệt là Huyền Nguyệt công tử.”

“A Ngu ca, huynh đừng đi như vậy, huynh muốn đi đâu?”

“Tiểu thư yên tâm, ta không sao, ta còn phải đi chuẩn bị ngọc thiện cho tiểu thư, A Ngu xin được cáo lui.” Hắn hít sâu một hơi rồi khẽ gật đầu, vẻ mặt vô cùng buồn bã đi ra khỏi phòng

“Huhu... Lang Minh Thần, đều tại người hết.”

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa, nếu không đánh ta vài cái xả giận được không?”

Hừ...ta hung dữ lùm hân, nếu không phải sợ đánh tên sắc lang này sẽ khiến thương thế của hân thêm trầm trọng, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người như này...

Ta không ngừng lượn đi lượn lại trước cửa phòng mỡ ngu, vào hay không vào đây? Haiz...lẽ nào A Ngu ca thực sự giận ta rồi? Huhu...có cần vào xem một chút hay không? Có điều, ta là gái đã có chồng, đêm thanh gió mát như này lại một mình vào phòng nam nhân độc thân, cô nam quả nữ ở chung quả thật không được chính đáng cho lắm.

Lại nói đến việc mới sáng sớm đã bị mỡ lang hăm hại, quả thực không cách nào rửa sạch nỗi oan, A Ngu ca trước đây luôn đúng giờ mang đồ ăn đến cho ta nhưng sau đó lại không hề xuất hiện, chỉ nấu xong rồi để hạ nhân khác đưa tới, khiến lòng ta vô cùng bất an khó chịu, chỉ sợ người thành thật như huynh ấy đã cho ta là loại nữ nhân lăng nhăng không tuân thủ nữ tắc.

Cuối cùng ta cẩn thận nhìn bốn phía, thừa dịp không có người liền nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng gọi: “A Ngu ca, A Ngu ca, huynh có ở trong đó không?” Ta chăm chú nghe ngóng một lúc, kì lạ, sao không nghe thấy bất cứ thanh âm nào vậy, chẳng lẽ không có ở đây sao? Việc này khiến ta vô cùng thất vọng, hay là đã thu dọn quần áo rồi đi rồi sao? Huhu...sau này một ngày ba bữa cộng thêm bữa khuya của ta phải làm thế nào đây?

Ta lớn mật đẩy cửa vào: “A Ngu ca, A Ngu ca, huynh có ở đây không?” Bên trong phòng có thấp một ngọn đèn, có lẽ mỡ ngu vẫn còn ở đây.

“Ừ...là ai?” Giọng nói yếu ớt truyền đến theo tiếng nước chảy: “Là...ai?”

Nhìn nam nhân lỏa thể trong nước, đường cong cũng thật quyến rũ mê người, không ngờ A Ngu ca thật ra lại có vóc người hoàn hảo như vậy, nhận thấy sự cách biệt giữa nam nữ ta lập tức lui ra xa, xua tay giải thích: “Xin lỗi, A Ngu ca, ta không nhìn thấy gì hết. ta sẽ lập tức đi ra ngoài, huynh cứ tự nhiên tắm tiếp nhé.”

“Ừm...tiểu thư cô chờ bên ngoài một chút, ta ra ngay đây.” Hắn miễn cưỡng đứng dậy, cố dùng sức nâng người đứng dậy nhưng sau đó lại vô lực ngã xuống.

Nghe tiếng vật nặng rơi xuống nước, ta vội vàng chạy vào, nhìn thân thể nam nhân phập phồng mê hoặc trong nước, ta sốt ruột kêu to: “A...A Ngu ca, huynh làm sao vậy, huynh mau đứng lên đi?”

“Tiểu thư Nha Nha, cô đừng qua đây!” Trong đôi mắt đen như đang kim nén nổi thống khổ: “Cô đừng qua đây, nam nữ thụ thụ bất thân, ta không muốn làm ô uế danh tiết của tiểu thư.”

“A Ngu ca, bây giờ còn nói những cái này làm gì?” Ta chạm tay vào chậu nước tắm lạnh như băng, rồi lại đưa tay lên trán hân, nóng đến bỏng tay: “Huynh bị sốt rồi, còn sức đứng lên không? Ta đỡ huynh về giường được không?”

“Ừm, tiểu thư lấy hộ ta bộ y phục qua đây.” Thân thể vừa khẽ đứng dậy, lọt vào trong tầm mắt ta chính là lồng ngực trần gợi cảm, dưới ánh đèn mờ ảo càng thêm mị hoặc yêu lệt, đôi mắt hẹp dài hơi khẽ mở tựa như hoa anh túc khiến ta không thể rời mắt. Mái tóc đen dài rối tung buông xõa chấm nước, đôi chân thon dài rắn chắc lồ lộ khiến ta phải choáng váng ngây ngất.

“A Ngu ru ca, ta đỡ huynh lên giường nghỉ ngơi một chút.” Ta lấy y phục bao kín mỡ ngu ru đang phát sốt, phù, được rồi, những phần quan trọng đều đã được che khuất, nếu không hai con mắt của ta cũng không biết để ở chỗ nào nữa?

“Tiểu thư Nha Nha.” Thân thể yếu đuối vô lực dựa vào người ta, mỡ ngu ru mở to đôi mắt đẹp: “Tiểu thư Nha Nha, ta không sao đâu, cô mau đi đi.”

“A Ngu ru ca, huynh nằm xuống trước đã.” Ta thở hắt hắt đỡ hân nằm xuống rồi mới dùng khăn ướt đặt lên trán hân: “Huynh đừng nói gì hết, mau nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

“Ừm...” Đôi mắt đen khẽ nhắm lại: “Tiểu thư Nha Nha, cô đối với ta thật tốt.”

Nhìn mỡ ngu ru đang dần chìm vào giấc ngủ, ta nhẹ nhàng đắp chăn cẩn thận cho hân rồi nhẹ nhàng định rời đi. Đã gần nửa đêm, phải mau chóng trở về nếu không mỡ hồ không thấy ta đâu chẳng biết sẽ làm loạn đến cỡ nào nữa.

“Mẫu thân, cha, hai người đừng đi...” Từng tiếng nói mê truyền đến, tiếp theo đó là giọng nức nở: “A Ngu ru sẽ ngoan ngoãn mà, hai người đừng đi, đừng bỏ lại con mà.”

“A Ngu ru ca, huynh làm sao vậy?” Nhìn nước mắt không ngừng tuôn rơi trên khuôn mặt thương tâm, ta vội nắm tay hân: “Không có việc gì đâu, A Ngu ru đã, đã không sao rồi.”

“Nương, cha, là do A Ngu ru kém cỏi không có tiền cứu hai người.” Bàn tay nóng rực xiết chặt bàn tay nhỏ bé rồi ôm đến trước ngực: “Đừng rời bỏ ta.”

“Được được, ta sẽ không rời đi.” Không ngờ thân thể A Ngu ru ca lại đáng thương như vậy, chẳng trách mặt huynh ấy lúc nào cũng phảng phất vẻ lương buồn bã, hóa ra là do phụ mẫu mất sớm.

“Xuân Hoa muội, là muội sao? Cuối cùng muội cũng đến rồi.” Đôi mắt đẹp mông lung hé mở, bàn tay to nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt nữ tử: “Tiền đại phú kại đối xử với muội thế nào? Hân có đối xử tốt với muội không?”

“Hơ hơ, A Ngu ru ca, ta không phải Xuân Hoa muội của huynh, ta là Nha Nha.”

“Xin lỗi, Xuân Hoa muội, là do A Ngu ru ca không tốt, nếu ta sớm trở về một chút, muội sẽ không bị ép gả cho cái tên Tiền đại phú vừa già vừa xấu kia làm thiếp thứ mười tám, là do ta không tốt, do ta hại muội.”

“A Ngu ru ca, huynh tỉnh lại đi...” Haiz, phụ mẫu cùng sớm từ trần đã là nỗi bất hạnh chí mạng, ngay đến người yêu thanh mai trúc mã cũng bị cường hào ác bá chiếm đoạt, thật sự quá thảm thương a” Huhu, A Ngu ru ca đáng thương, huynh đã chịu khổ nhiều rồi, không cần sợ nữa, sau này Vương Nha Nha ta nhất định sẽ tìm cho huynh một cô nương như hoa như ngọc hiền lương thực nữ.

“Ừm... đừng đi, Xuân Hoa muội, ta rất nhớ muội, đừng đi...” Hân nắm chặt bàn tay ấm áp: “Ồ bên ta, đừng đi mà...”

“Được, được, ta không đi...” Hic hic... thân thể bị kịch như vậy những đối với mọi người vẫn hết mực nhân hậu, nam nhân như vậy thật khiến ta không nén được phải rơi lệ cảm thông. Để hân dựa vào người mình, ta nhẹ nhàng vỗ về an ủi: “Ngủ đi, tình duyên mọi việc sẽ qua đi...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Dấm chua dậy sóng

“Xuân Hoa muội, ta thật sự rất yêu muội!” Sau đó đôi tay dùng sức đặt ta lên giường rồi trở mình bao phủ trên người, làn môi nóng cháy dịu dàng rơi trên đôi môi anh đào, hai tay ôm chặt ta vào lòng: “Nếu như ta sớm có nàng, lấy nàng thì bây giờ nàng đã không phải chịu khổ trong Tiền phủ như vậy!”

“Buông ta ra, A Ngu ru ca, mau buông ta ra.” Ta vừa nghiêng mặt né tránh đôi môi hân vừa không ngừng ứng phó với đôi tay sở sảng càn quấy trên người, huhu... đúng là lòng tốt không được báo đáp, cái tên trâu rừng bị sốt đến phát điên này, bệnh trâu điên bùng phát thật quá biến thái. “Huynh sốt cao quá rồi, để ta nhờ cha được vương đến xem bệnh cho huynh.”

“Không, ta không cho muội đi, Xuân Hoa muội, lần này bất luận thế nào ta cũng không để muội đi.” Đột nhiên hân ngừng dậy, một tay vung lên thoát hết y phục trên người sau đó lại áp xuống phía dưới, giọng nói bi thương lạnh lạnh chậm rãi vang lên bên tai ta: “Nào, đừng sợ, để A Ngu ru ca nhìn nàng.”

“Không được, không được, ta không phải Xuân Hoa muội muội của huynh, A Ngu ca, huynh mau tỉnh táo lại đi.” Nụ cười đau thương cô độc của hắn nhìn thế nào cũng thấy vô cùng đáng sợ, huhu... A Ngu ca, dù cho huynh thất tình cũng không thể dùng ta để thay thế được...

“Muội không muốn sao? Có phải muội thật sự đã yêu cái tên Tiền đại phú kia không?” Sau đó lại là một trận hôn nhẹ nhàng, thân mật, hai tay đã dùng lại hành động côi bỏ y phục trên người ta: “Nếu muội không thích, ta sẽ không ép muội.”

“Hi hi, A Ngu ca, huynh trước tiên cứ để ta đứng dậy đã, được không?” Phù, vẫn ồ, vẫn ồ, xem ra A Ngu ca thật lòng yêu vị Xuân Hoa tỷ tỷ kia, điểm này vẫn còn hơn chán cái tên hồ ly suốt ngày cưỡng ép ta.

“Ồ bên cạnh ta được không, chúng ta đã lâu không gặp mặt, muội ở bên cạnh ta một chút được không?” Khuôn mặt tuần tú không ngừng vuốt ve nhẹ nhàng, bàn tay linh hoạt lại lén lút thâm nhập vào vạt áo, nhẹ nhàng xoa nắn da thịt mềm mại của ta: “Ừm, Xuân Hoa muội... xem ra Tiền đại phú đối với muội cũng được coi là tốt, thân thể này... thật mềm mại... đặc biệt là ở đây...” Sắc thủ lại tăng thêm lực đạo trên phần ngực: “Thật sự rất mê người...”

“Bốp” một tiếng, tính nhẫn nại của ta cũng không kiềm chế được nữa, hung hăng cho hắn một cái tát, tên sắc ngu này, thương cảm là thương cảm nhưng cũng không được phép quá đáng như vậy. Ta mạnh mẽ đẩy hắn ra rồi kéo chăn che lại thân thể nam nhân lửa lò mê người kia: “A Ngu ca, ta đi đây.”

Bị một tát của ta khiến tỉnh táo lại, mỡ ngu vỗ vỗ khuôn mặt đau nhức, nhìn về phía ta đang hung dữ tròn mắt nhìn hắn, vừa định đứng lên lại thấy thân thể mình lờ lờ nên ngay lập tức dùng chăn bao kín mít: “Tiểu thư Nha Nha, sao cô lại ở đây, vừa rồi có phải ta đã làm chuyện gì đó không phải với tiểu thư không?”

“Không... không có gì...” Nhìn đôi mắt ngây thơ vô tội mang theo chút sợ hãi, xem ra hắn cũng không ý thức được hành động của mình, nếu ta nói lại chuyện vừa rồi, với tính cách thật thà của huynh ấy không biết có đến mức rạch bụng tự sát tạ tội hay không.

“Y phục của ta do ai cởi ra vậy? Vì sao ta lại ở trên giường thế này?” Hắn hoài nghi nhìn ta, rồi lại nhìn nhìn chính mình, trong mắt liên tục ‘lóe’ lên sự hoảng loạn, thân thể yếu đuối run run càng khiến người ta không đành lòng...

Ta bắt đầu dĩ dờ lấy thân thể sắp ngã kia: “Hi hi, huynh ngâm mình trong nước lạnh nên phát sốt, ta chỉ đỡ huynh lên giường mà thôi, thật sự không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Thật không, đồ nhi Nha Nha của ta, thật sự không xảy ra chuyện gì sao?” Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo như băng truyền đến, khuôn mặt tuần tú âm trầm như ác ma hung dữ lườm ta, lục quang trong mắt lóe sáng càng khủng bố. Không thể ngờ vì nàng mà bận rộn suốt một ngày trong bếp, lúc trở về lại không thấy người mình vẫn luôn mong nhớ đâu, tìm kiếm khắp nơi lại thấy nàng đang thân mật với tên trâu điên kia, vừa nghĩ đến cảnh nàng đỡ thân thể lờ lờ của hắn lên giường, lại vô cùng dịu dàng chăm sóc hắn, Cổ Nguyệt Lan như thể cảm nhận được lửa ghen tuông đỏ lị đang bùng nổ cháy điên cuồng trong lồng ngực mình: “Tiểu Nha Nha, nàng có thể giải thích một chút được không, vì sao nàng lại ở chỗ này?”

“Sur phụ, sao người lại tới đây?” Ta lập tức đẩy mỡ ngu bệnh tật trên người mình ra, rồi lại vội vã chạy đến bên người hồ ly, cam chịu để hắn xiết vòng tay như kim sắt trên eo mình, một tiếng cũng không dám kêu.

“Nói đi, vì sao không nói, cái miệng nhỏ này bình thường không phải thích nói lắm hay sao?” Nâng cằm ta lên lại dùng móng vuốt hồ ly mon trón làn môi mọng: “Sao bây giờ một tiếng cũng không nói?”

“Chuyện này không liên quan đến tiểu thư Nha Nha, là do ta không tốt.” Hai tay nắm chặt, thân thể vì ốm đau mà hơi run run: “Là tiểu thư thấy ta lên cơn sốt nên đỡ ta lên giường.”

“Là vậy sao?” Thanh âm như rít ra từ kẽ răng: “Tiểu Nha Nha, sur phụ lại muốn biết vì sao nàng lại ở trong phòng hắn.”

“Sur phụ, ta, ta, thấy A Ngu ca không đưa cơm đến nên ta chỉ đến xem huynh ấy có xảy ra chuyện gì hay không thôi!”

“Thật không?” Hắn nhàu mày nhìn người bệnh, sau đó lại nhìn thiên hạ yêu kiều trong lòng, lưu luyến buông cánh tay, khoe môi ưu nhã ung dung nhếch lên một nụ cười: “Tiểu Nha Nha, nàng về phòng trước đi, một lát nữa sur phụ sẽ trở lại.”

“Vâng, được ạ. A Ngu ca, sắc trời không còn sớm nữa, ta về trước nghỉ ngơi đây. Thân thể huynh không được khỏe, nghỉ ngơi cẩn thận nha.” Nói xong, ta vẫn lo lắng nhìn hắn, rồi lén liếc nhìn về phía mỡ hồ, kiên quyết nói nhỏ vào tai hắn: “A Ngu ca là người tốt, người đừng làm khó để huynh ấy được không?”

“Được, sur phụ nhất định sẽ không làm khó hắn. Ngoan ngoãn đợi vì sur trở về, vì sur có rất nhiều chuyện muốn hỏi nàng.” Tuy rằng trong mắt hắn chứa đầy dịu dàng yêu thương nhưng hàm ý trong giọng nói khiến ta rét run.

“Hihi, sur phụ, A Ngu ca, vậy ta đi trước đây. “Huhu... hồ ly xấu xa, chỉ giỏi bắt nạt ta, ta vội vàng ừ té, không dám liếc mắt nhìn về phía mỡ ngu nữa...”

“Đừng giả bộ nữa.” Nhìn tiểu thân thể đang chạy trốn chết mỗi lúc một khuất bóng kia, Cổ Nguyệt Lan lập tức thu hồi vẻ dịu dàng trên khuôn mặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng về phía nam tử trên giường: “Bắc Ngao Liệt, người nói đi, đây là ý gì? Rốt cục người có ý đồ gì với nàng ấy?”

“Hừ? Không có ý gì hết, không phải là tiểu nha đầu quan tâm ta, bảo vệ ta hay sao? Thế nào, người thấy không vừa mắt hả?” Đôi mắt lóe lên từ quang hàm chứa đầy vẻ tà mị: “Người biết không, vừa rồi đáng về nàng cẩn thận chăm sóc ta thật dịu dàng mê người, thế nào, nàng từ trước tới giờ đã đối với người như vậy chưa?”

“Cái gì mà dịu dàng mê người, cái gì mà cẩn thận chăm sóc? Người giải thích rõ ràng cho ta.”

“Có gì mà phải giải thích, không phải người thấy hết rồi sao?” Thân thể vốn suy yếu chậm rãi đứng lên, khoác thêm y phục chỉnh tề rồi thân nhiên đối mặt với bạch y nam tử, đôi mắt hơi ảm sắc tím khiêu khích đôi mắt lục quang lạnh lùng kia, không nhanh không chậm mở miệng: “Ta chỉ làm việc mình vẫn muốn làm mà thôi, hẳn là ngươi cũng biết, ta nhất định phải có được nàng.”

“Bởi vậy ngươi cam chịu đến phủ tể tướng làm đầu bếp riêng cho nàng, mục đích chính là muốn tiếp cận nàng sau đó chiếm đoạt nàng?”

“Không sai, ta tin rằng dần dần nàng nhất định sẽ hiểu được tâm lòng của ta.”

“Bắc Ngao Liệt, ngươi cho rằng làm vậy có thể dần dần chiếm được tình cảm của nàng hay sao?” Nhìn đáng vẻ ung dung ngao mạn của mỡ ngu, lửa giận trong lòng Cô Nguyệt Lan đã vượt qua cực hạn. Hắn hít sâu một hơi, cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, nhất định phải để Nha Nha đáng ghét kia tỉnh táo, không thể để đồ ngốc đó trúng gian kế của kẻ khác: “Cho dù ngươi giả bộ đáng thương thì nàng cũng chỉ thấy cảm thương cho ngươi mà thôi, căn bản không hề yêu ngươi, người tiêu bí đạo yêu nhất vẫn chỉ có ta thôi.”

“Ngươi...” Hắn nhìn chằm chằm về phía đối phương, kích động muốn phản bác nhưng không biết phải nói gì, đúng vậy, cho tới bây giờ, tiểu nha đầu kia cũng chỉ vì cảm thương cho hắn mà thôi.

“Bởi vậy, Bắc Ngao Liệt...” Hắn lạnh lùng đón nhận ánh mắt của đối phương, sau đó vỗ nhẹ lên vai mỡ ngu, đắc ý tung đòn kết thúc về đối thủ: “Cuối cùng người thắng vẫn là ta, không còn sớm nữa, sức khỏe thái tử gia không tốt, mau đi ngủ sớm chút thôi. Hắc hắc...”

Hắn không nói được một lời, ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm vào tên hồ ly đang đắc ý dạt dào tiêu sái bước đi, Bắc Ngao Liệt yên lặng đứng tại chỗ, từ quang trong mắt càng thêm lãnh khốc. Cô Nguyệt Lan, nếu sau này xảy ra chuyện gì cũng đừng trách ta, bởi vì tất cả đều do ngươi bức ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Kế hoạch sinh em bé

“Tiểu bạch thái... tiểu bạch thái... ngươi đừng ngủ chứ, nhanh giúp tỷ tỷ nghĩ biện pháp gì đi.” Quả cầu nhỏ mơ màng mở mắt rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Hic, ngươi không thể để một mình tỷ tỷ đối mặt với tên hồ ly kia chứ, nếu không ta cũng không biết bị hắn ngược đãi thành như thế nào nữa.

“Ngao... ngao... ngao...” Mắt nhỏ lại hơi hé ra ngụ ý trả lời, sau đó cả thân hình mập mạp khẽ nhích nhích, tên tiểu hồ ly béo ú vong ân bội nghĩa này lại tiếp tục ngủ say sưa.

“Tiểu bạch thái, coi như ngươi lợi hại...” Ta buồn khổ nhìn hồ ly béo mập không hề nhúc nhích, xem ra, Vương Nha Nha ơi Vương Nha Nha, cũng chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà thôi. Hic hic... nhưng phải làm sao bây giờ, đêm hôm khuya khoắt ở chung phòng cùng nam nhân khác còn chưa tỉnh, đảng này còn bị mỡ hồ bắt quả tang ta đang đỡ A Nguru khóa thân, thế mà hắn còn dịu dàng ân cần vận hội, không được, ta không thể ngồi chờ chết trong phòng được.

Phương án 1: Ở cùng mẹ mỹ nhân một đêm. Không ổn không ổn, ta biết ông bố bất lương này đêm nào cũng lên lút từ Tây viện sang Đông viện, ép mẹ mỹ nhân ân ái ái đến bình minh. Nếu như ta đi nhất định sẽ bị ông bố đồ kị thành tính kia đóng gói trả về cho tên hồ ly, đến lúc đó tội đã nặng lại càng nặng thêm.

Phương án 2: đêm khuya vắng vẻ ôm tiểu bạch thái chạy trốn? Cái này lại càng không được, Vương Nha Nha ta vốn cầm tinh con sâu lười, nếu phải lê loi lư quanh một mình phiêu lưu bên ngoài nhất định không trụ nổi quá ba ngày, chẳng may còn bị ông chú xấu xa nào đó hạ được bán vào thanh lâu, ngày ngày phải đối mặt với bọn đàn ông dâm ác, thật không thể chấp nhận nổi.

Phương án 3: Mỹ nhân kế? Cái này? Được thì được nhưng mà, nhớ tới mỗi lần bị hồ ly ăn tươi nuốt sống, khổ sở không nói lên lời. Huhu... Nếu bây giờ ta chủ động, không biết có bị tên hồ ly biến thái đó hành hạ ba ngày không xuống giường nổi hay không.

Ngay lúc ta nghĩ mãi không ra biện pháp hay ho nào chợt nghe tiếng cửa mở kết một cái, ta vốn đang đi đi lại lại trong phòng liền vội vàng chạy lên giường, ôm chặt tiểu bạch thái đã ngủ say như chết, rồi lại kéo chăn lên, nhắm chặt mắt, giả vờ ngây khờ khờ...

“Vương Nha Nha, đừng giả vờ ngủ nữa, vì sư biết nàng vẫn chưa ngủ.” Hơi thở băng lạnh của hồ ly càng lúc càng đến gần càng nhắc nhở ta có chết cũng không được mở mắt, nếu không hẳn nhất định sẽ hành động vô cùng đáng sợ.

“Tiểu Nha Nha thân ái, có phải đã làm chuyện gì đó trái với lương tâm nên không dám đối mặt với ta không?” Hắn ném tiểu hồ ly sang một góc khác rồi không chút thương hương tiếc ngọc kéo xoẹt cái chăn trên người ta xuống, lăn môi mê hoặc nhẹ nhàng mon trón lên đôi môi anh đào của ta, dài lưỡi giáo hoạt ngả ngón trên trọc.

“Ừm...” Ta nghiêng mặt né tránh đôi môi kia, bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt rồi lại ra vẻ đáng yêu giương đôi mắt nai, hai tay đặt lên cổ hân: “Sur phụ, người đã về rồi ư?”, tiện thể làm vẻ như tiếc hận lắm: “Nha Nha chờ người lâu lắm nha, mãi không thấy người trở lại nên ngủ thiếp đi mất!”

“Hừ, Vương Nha Nha, nằng cho rằng làm mình làm mẩy như này vì sư sẽ bỏ qua sao?” Hân ôm chặt nha đầu đáng ghét đang giả vờ ngây thơ đáng thương: “Thế nào? Đêm nay hầu hạ nam nhân kia có phải thấy rất thích thú không?” Lại nghĩ đến chính mình còn chưa bao giờ được摸摸 Nha tận tâm chăm sóc, hồ ly trắng càng thêm bất bình, đã thế mình chẳng khác gì nô bộc thay quần áo, chải đầu, rửa mặt, đút cơm, tắm rửa... tất tần tật những việc còn con nít như vậy hân đều tỉ mỉ chăm sóc nằng, càng nghĩ càng thêm giận liên kéo thân thể béo mềm từ trên giường dậy: “Nào, cởi áo cho vì sư.” (hồ hồ, lần đầu thấy lão hồ ly cute như vậy)

Hồ ly xấu xa, chỉ gọi bắt nạt ta, dưới áp lực kinh người của đôi mắt xanh lục, để xoa dịu cơn giận của hân ta cũng đành nén bất bình trong lòng giả bộ nhu tình dịu dàng cởi áo cho hân, tiện thể nịnh nọt vài câu: “Sur phụ, để đồ nhí rót cho người chén trà nha?”

“Không cần.” Nhìn thân thể bé nhỏ chỉ cao tới cằm mình, Cổ Nguyệt Lan thỏa mãn híp mắt, hai tay bắt đầu âu yếm da thịt trắng mịn của thiên hạ trong lòng, đôi môi trượt một đường xuống từ cổ nằng, cách lóp vài y phục đùa giỡn phần tròn trịa cao ngất của nằng, hé môi cắn mút nhẹ nhàng trên trọc nụ hoa.

“Đã khuya lắm rồi, sư phụ, chúng ta có lẽ nên đi ngủ sớm một chút sẽ tốt hơn?” Ta cố nén khát vọng một chương đập bay cái đầu hồ ly đang hoành hành tác quái trên ngực mình, huhu... hồ ly trở về lâu như vậy vẫn chưa động chạm, ta vốn đang cho rằng mình đã được an toàn thẳng đến ngày xuất giá. Không ngờ chỉ vì chuyện phát sinh với A Ngu ca lại để hân có cơ hội lợi dụng, danh chính ngôn thuận khởi binh vẫn tội.

“Tiểu Nha Nha, đêm nay nằng đừng ngủ.” Hân nhìn chăm chăm đối diện với đôi mắt đầy bi thương của ta một lúc, sau đó khéo môi nhếch lên một nụ cười lẳng lơ, đôi môi gọi cảm lại dán lên môi ta, giọng nói khàn khàn: “Mấy ngày nay, nằng ăn no lại ngủ, bây giờ có phải nên an ủi, đền bù cho vì sư một chút không? Dứt lời bàn tay to không ngừng lột từng lớp y phục trên người ta xuống, động tác gọi cảm như vậy, vẻ mặt mê hoặc quyến rũ, nụ cười tuần lẳng say mê thật khó có kẻ nào sánh bằng.

“Ai bảo thế, sư phụ không thấy hai má ta hóp lại vô cùng đáng thương sao?” Hu hu... hồ ly chết tiệt, hân lúc nào luyện được động tác nhanh như vậy chứ. Trong chớp mắt, hồ ly lửa thể nóng cháy ôm chặt thân thể cũng không một mảnh vải che thân của ta, sau đó lại tiếp tục dán lên bộ ngực non mịn nghịch ngợm, trên chọc.

“Nào, tiểu Nha Nha, đêm nay chúng ta cùng tạo một đứa nhỏ đáng yêu được không?” Đôi mắt xanh lục sâu thẳm chăm chú nhìn thân thể đầy đặn tuyệt mỹ, nhìn những đường cong mây bửa trước còn gầy gò yếu đuối giờ càng thêm đầy đặn mê người, dục vọng trong đáy mắt càng thêm mãnh liệt: “Nữ nhi của chúng ta nhất định sẽ vô cùng đáng yêu.”

“Huhu... đừng mà...” Ta không phải mới có mười bốn tuổi thôi sao, ta không muốn sớm như vậy đã phải ôm con sống qua ngày như vậy đâu. Không để ý tới sự cự tuyệt của ta, ngón tay linh hoạt nóng cháy của hồ ly không ngừng khơi dậy ham muốn trong ta, đôi tay vốn đang nắm chặt của ta bắt đầu run nhè nhẹ, đôi môi anh đào không kim được bật lên tiếng rên rỉ khe khẽ: “Đừng mà, ta không muốn làm mẹ sớm như vậy đâu.”

“Tiểu đồ nhi ngoan cố thân ái, nằng quá ngây thơ rồi, việc này nằng không thể chối bỏ được đâu.” Nhìn da thịt kiều diễm đang dần dần ửng đỏ, mỗ hồ cười đến gian tà: “Có tiểu Nha Nha rồi nằng sẽ không thể chạy khắp nơi trên hoa gheo nguyệt nữa, sẽ ngoan ngoãn ở lại Huyền Nguyệt sơn trang cùng ta và con.” Hân nâng cao ngực nằng, ý cười yêu mị trong nụ cười càng dâng trào, bàn tay giáo hoạt nheo nhẹ cánh hoa: “Nằng nghĩ chúng ta nên sinh mấy đứa nhỏ mới đủ đây?”

Ta cắn chặt môi kìm nén khát vọng trong lòng đang mỗi lúc một dâng trào, cho dù là vì lợi ích hay tranh đấu cũng không được phép coi ta như heo nái: “Sur phụ, chúng ta sinh một đứa nhỏ thôi được không? Sinh nhiều quá, Nha Nha sẽ không chăm sóc được hết.”

“Tiểu bí đao, đừng quá lo lắng, vì sư sẽ giúp nằng. Hơn nữa không phải còn có quán gia Cổ Ba hay sao?” Hân vô cùng gian xảo nghĩ, hừ, vì sư sẽ để mấy đứa nhỏ vây quanh nằng, đến lúc đó nằng chỉ có thể ở bên cạnh ta, không đi đâu được. Hân tiếp tục cúi đầu ngậm nụ hoa nhỏ, lúc liếm mút, lúc lại cắn nhẹ đỉnh núi mãn cảm: “Thế nào? Lê nào Nha Nha không đồng ý sao?”

Khoái cảm như sóng triều đánh úp đến, ta không kim được bắt đầu run rẩy, hai tay nắm chặt đến mức trắng bệch, đôi mắt cũng mờ màng một tầng sương mù: “Sur phụ, ta sắp... sắp không chịu nổi nữa rồi... mau giúp ta...”

Cảm nhận được sự hưng phấn của ta, mỗ hồ càng ra sức cắn liếm, tốc độ trên đùa mỗi lúc một nhanh, ngón tay tà ác mân mê đến chỗ cánh hoa nghịch ngợm, khoái cảm không ngừng kéo đến: “Nhìn một chút, đã lâu như vậy ta chưa được cùng nằng, vì sư không muốn nằng khó chịu.”

“Ừm...” Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của hồ ly, ta ôm chặt thắt lưng hân, khuôn mặt nhỏ bé nhẹ nhàng cọ nhẹ lên lồng ngực tinh tráng: “Sur phụ...”

“Hừ... chỉ lúc này nằng mới ngoan nhất.” Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé nũng nịu rúc vào ngực mình, trong đôi mắt ngọc bích nổi lên một tầng dịu dàng ôn nhu, lần môi mơ trôn nụ anh đào chum chim: “Vì sư quyết định rồi, sinh một tên tiểu quý, còn tiểu Nha Nha sinh ba đứa được không?”

“Không được...” Chẳng phải là bốn đứa nhỏ sao? Mới nghĩ đã thấy lạnh đến phát run, trong đầu xuất hiện thảm cảnh ta bị mấy hạt đậu nhỏ kia vây khốn, huhu, không thể được, tuyệt đối không được...

“Nào, tiểu đồ nhi.” Đôi môi nóng rực mạnh mẽ dán lên làn môi anh đào phấn hồng, đầu lưỡi linh hoạt thừa lúc ta ngẩn ngơ đã xấu xa tiến vào trong miệng ta, không màng tới sự phản kháng thăm dò mỗi lúc một sâu, tham lam hút mật ngọt, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực sữa, ngón tay thon dài bên kia thì khuấy động nơi nụ hoa.

“A...Ngươi cho ta ăn cái gì vậy?” Ta mơ hồ cảm thấy bị mũi hồ dùng miệng ép ăn một viên thuốc đắng, bởi vì bị hấn chế trụ nên không cách nào nhổ ra được, ta bắt đầu đi phải nuốt viên thuốc vào.

“Ngoan, đừng sợ, chỉ là một viên thuốc nhỏ thôi mà.” Khuôn mặt hồ ly gian xảo khẽ toát lên một nụ cười khùng bố, sau đó tiếp tục chà đạp bộ ngực sữa.

“Huhu...ngươi là đồ hồ ly dê tiện.” Ta khó khăn lắm mới nói được một câu, lửa nóng trong cơ thể bị trêu đùa càng thêm bùng phát, bàn tay nhỏ bé không kìm được mơn trớn trên vùng cơ ngực và bụng săn chắc của hắn, sau đó đặt lên tấm lưng cường tráng, hung hăng cào cào, hứ, cho ngươi đau chết đi, đau chết cái tên hồ ly khốn kiếp... huhu, sinh bốn đứa nhỏ, đến lúc đó người đau đến chết là Vương Nha Nha ta mới đúng.

“Tiểu Nha Nha, nàng muốn bức ta phát điên sao? Hứ, đợi đến lúc đó người chịu khổ là nàng nha.” Bị đau nhức trên lưng khiến mũi hồ càng thêm cuồng dã, nhìn đôi môi phồng hồng của mũi Nha dưới người mình, khuôn mặt đáng yêu, mái tóc rối bời trên khắp thân thể: “Ừm, đêm nay nhất định chúng ta sẽ tạo được một búp bê xinh xắn.”

“Huhu...hồ ly chết tiệt, đừng bắt ta làm mẹ sớm như vậy mà, huhu...”

“Hừ...không muốn sinh cũng phải sinh cho ta.” Đôi mắt vốn đang dịu dàng ôn nhu lại đột nhiên dâng lên một tầng lạnh giá: “Nói cho nàng biết, đừng nghĩ rơi nước mắt sẽ khiến ta nhẹ dạ buông tay.” Nói xong hạ thân hấn thúc mạnh đến, lửa nóng nam tính toàn bộ tiến vào.

Cả người ta khô nóng khó chịu, hô hấp mỗi lúc một gấp gáp, ánh mắt bắt đầu mơ màng: “A...” Hồ ly chết tiệt, tiến vào cũng không nói một tiếng, ta đành từ từ thả lỏng thân thể, đón nhận từng trận tấn công của hắn, huhu...đành vậy, sinh con thì sinh, bị tên hồ ly này quản chế, nhân sinh của ta đâu còn do chính mình làm chủ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tín vật đính ước

Ánh dương buổi sớm nhẹ nhàng lan tỏa khắp nơi, phủ tể tướng trải qua một đêm yên tĩnh cuối cùng cũng ngênh đón một ngày bận rộn, để chuẩn bị cho ngày sinh nhật lần thứ mười bốn của tiểu thư Nha Nha, mọi người trong phủ đều chuẩn bị vô cùng công phu từ rất lâu, đến ngày hôm nay mới có thể vui vẻ náo nhiệt đón chào một bước ngoặt lớn trong cuộc đời của nàng. Từ sáng sớm mẹ mỵ nhân đã lục đục chuẩn bị sắp xếp, đóng gói tỉ mỉ từ đầu đến chân cho ta, còn cho ta ăn trước một quả trứng gà đỏ phù hộ mọi việc sau này đều được thuận lợi, nhìn nữ nhi béo tròn trắng muốt, Lâm Đại Đại có hơi không nở rời xa. Nhưng may mắn nữ nhi đã tìm được một vị phu quân thương nó chiều nó, trở thành nữ chủ nhân của Huyền Nguyệt sơn trang, xem ra cả đời không cần lo chuyện cơm áo.

“Nha Nha, đêm nay ông bà ngoại mời đến rất nhiều công tử tiểu thư danh môn đến dự tiệc, con đừng đến muộn, dù sao con cũng là nhân vật chính của bữa tiệc ngày hôm nay.”

“Con biết rồi, mẫu thân, Nha Nha nhất định sẽ không làm mất mặt cha mẹ nữa đâu.” Hic hic...nhớ tới chuyện say rượu lần trước ngày mùng thọ ông ngoại, ta càng thêm thành khẩn bổ sung một câu: “Nha Nha cam đoan nhất định sẽ không tái diễn việc say rượu như lần trước nữa. Mẫu thân yên tâm.”

“Ừ, Nha Nha thật ngoan.” Mẫu thân nhẹ nhàng nắm tay ta, dặn dò cẩn thận: “Nhớ kĩ luôn đi theo sư phụ con, không được đi lung tung.”

“Vâng! Con biết rồi.” Lần trước tự ý đi một mình, thiếu chút nữa bị Bắc Ngao Liệt bắt đi mất, ta đâu còn dám làm liều nữa

Sau khi mẹ mỵ nhân bị ông bố mạnh mẽ kéo đi, ta nhìn dáng vẻ yêu kiều nũng nịu trong gương của mình không hiểu sao vẫn thấy không hài lòng. Ngày hôm qua hồ ly lại một lần nữa đề cập đến chuyện thành thân với cha được vương, chặt đứt tư tưởng thoát hôn của ta. Haiz... Vương Nha Nha ta, vào thời đẹp nhất trong đời cũng đã bị tên hồ ly kia cướp đoạt mất, tuổi còn trẻ đã phải ra nhập hàng ngũ hiền thê lương mẫu

“Tiểu Nha Nha, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy? Hừ...” Nhìn dáng vẻ âu sầu bi thương của nàng, đôi mắt xanh bích hơi neho lại, một luồng khí đầy nguy hiểm thổi đến, nắm chiếc cằm nhỏ của ta, bức ta nhìn thẳng vào đôi mắt xanh cuộn sóng của hắn: “Có phải đang nghĩ đến việc sắp được gả cho vị sư nên cảm thấy rất vui sướng đúng không?”

“Ha ha ... Đúng rồi, chỉ cần nghĩ đến việc được gả cho sư phụ là ta vui mừng đến rớt nước mắt luôn...” Nói những lời trái với lòng mình nhưng ta vẫn phải cố nặn ra một nụ cười hài lòng, huhu...lại là đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống ta ngay lập tức, hồ ly khốn kiếp, ta ghét ngươi.

“Hừ, đừng tưởng ta không biết nàng đang nghĩ gì...”, hấn dùng môi vuốt ve làn môi đỏ mọng của ta: “Vương Nha Nha, nàng chết tâm đi, số phận đã định nàng phải làm nữ chủ nhân của Huyền Nguyệt sơn trang, làm mẫu thân của các con ta.” Nói xong, đôi môi gọi cảm ép xuống, hôn hít mê hoặc.

“Ừm...” ta bị hấn hôn đến mức sắp không hít thở nổi, chỉ đành rom róm nước mắt mặc hắn chà đạp, đối diện với đôi mắt xanh đầy dục hòa.”

“Vi sao, vì sao ta lúc nào thấy cũng không đủ.” Nhìn thân hình nhỏ bé yếu đuối ngã trong lòng mình, dung nhan yêu kiều mê người như hoa như ngọc, Cổ Nguyệt Lan không ngừng thì thầm bên cạnh cổ trắng nõn: “Tiểu Nha Nha, nàng phải nhớ kĩ, không được rời xa ta.”

Bị mỡ hồ trôi trên tai khiến toàn thân ta không nhịn được run rẩy, hơi thở gấp gấp dồn dập của hắn khiến tóc gáy ta dựng đứng, ta đành rụt cổ cụp tai nhẹ nhàng thỏa hiệp: “Ừm...Được rồi, Nha Nha biết rồi, trước tiên cứ buông ra đã được không?”

“Tiểu đồ nhi thân ái của ta, nàng nói nơi này liệu đã có tiểu Nha Nha chưa nhỉ?” Đôi tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về cái bụng béo ú của ta: “Để cho chắc chắn, vì sư có nên làm thêm vài lần không nhỉ?” Ngón tay lại nhân tiện mò mẫm vào bên trong lớp y phục, kéo lộ ra bờ vai trắng nõn.

“Sư phụ, ban ngày ban mặt thế này, người đừng làm vậy.Hơn nữa, hôm nay có rất nhiều khách khứa đến, nếu để bọn họ thấy được, nhất định sẽ khiến cha mẹ ta không hài lòng.” Ta nhanh chóng kéo lại áo xống bị kéo ra rồi lại ngăn chặn đôi tay

“Tiểu Nha Nha, đừng lo lắng, vì sư sẽ không làm vậy đâu.” Nói rồi hắn cầm bàn tay nhỏ bé của ta đưa lên miệng hôn, tay còn lại cố tình cời nút thắt chiếc yếm làm lộ ra bộ ngực sữa đầy đà trắng nõn: “Ừm...đẹp quá, thật sự rất đẹp.” Nhìn mỹ cảnh trước mặt, mỡ hồ gian tà hít sâu một hơi, đôi mắt xanh ngọc bích càng thêm sâu thẳm.

“Sư phụ, đừng mà.” Đầu ngón tay giáo hoạt đã bắt đầu quấy phá nụ hồng mai béo mập, sắc hồ ly căn bản không buồn để ý đến sự phản kháng của ta, cúi xuống cắn mút hương vị ngọt ngào: “Á...không được.” ta bị hồ ly khiêu khích, đầu óc như muốn nổ tung, khắp cơ thể run rẩy tê dại...huhu...Vương Nha Nha, người là đồ vô dụng. Ta vừa lau nước mắt vừa nũng nịu mắng hắn: “Hồ ly chết tiệt, ta ghét ngươi.”

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa.” Cổ Nguyệt Lan lưu luyến tách ra khỏi bộ ngực sữa mềm mại, dịu dàng chỉnh sửa lại quần áo cho thiên hạ trong lòng: “Vi sư không phải đã nó sẽ có chừng mực hay sao?” Hắn cố gắng đè nén dục vọng đang trào dâng mãnh liệt trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về cô nhóc mũm mĩm đang nức nở kia: “Nào, để sư phụ tặng quà sinh nhật cho nàng được không?”

“...” Ta nhất định không thêm để ý đến hắn, hừ, đồ hồ ly xấu xa, ta mà thêm quà của người khác.

“Tiểu Nha Nha, đây chính là tín vật chỉ có nữ chủ nhân Huyền Nguyệt sơn trang mới có.” Từ móng vuốt hồ ly lấy ra một cây trâm ngọc bích: “Đồ nhi biết có bao nhiêu nữ nhân mơ ước có được nó không? Nào, để vi sư giúp nàng cài trâm.”

Nhìn cây trâm ngọc bích qua chiếc gương, ta không kìm được gio tay lên sờ nhẹ, nghĩ đến cảnh sau này cứ bị người ta gọi cái gì mà Cổ phu nhân, trong lòng không tránh khỏi ngượng ngùng, hương vị chua cay đắng ngọt này xem ra cũng chỉ có Vương Nha Nha ta mới thấu rõ.

“Được rồi, vì sư còn phải đi chuẩn bị mấy việc tối nay, tiểu Nha Nha nhớ phải ở trong phòng chờ ta trở lại biết không?”

“Biết rồi.” Haiz, sinh nhật tuổi mười bốn bí hiểm của ta...

“Vương gia, sao lại là ngươi?” Nhìn yêu nghiệt một thân hắc y, ta chỉ biết than thầm một tiếng, thương thế của tên sắc lang này đã bình phục lên nhiều, khiến hắn càng thêm yêu mỹ kiều diễm.

“Sinh nhật vật nhỏ, ta đương nhiên phải đến rồi.” Đôi mắt lam căn vặn nhìn trái phải trên dưới một lượt, bất mãn nheo mắt: “Tiểu yêu tinh mê người này, sao lại quyến rũ như vậy chứ, hừ, có phải nàng câu dẫn hồn phách bản vương còn chưa đủ nên đêm nay còn muốn trêu chọc nam nhân khác nữa đúng không?”

“Lang Minh Thần, ta không phải vậy.” Ta cũng bất mãn phản đối lại, hai mắt trừng lớn tức giận lườm hắn: “Ngươi đi ra ngoài cho ta.”

“Đi ra ngoài? Nàng nói, bản vương sẽ làm theo hay sao?” Hơi thở nóng rực phảng phất qua hai gò má phúng phính, nhìn làn da hơi ửng đỏ, ngực hắn lại nổi lên một trận ngứa ngáy khó chịu, dục vọng dưới thân dần dần bùng nổ, mỡ lang chậm rãi gằn gù, đôi môi tựa như cố ý lại tựa như vô tình chạm lên cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng kia.

“Tiểu yêu tinh, nhớ kĩ, nếu dám nói với nam nhân khác một câu ta nhất định sẽ cắn sưng cái miệng bé xinh không ngoan của nàng đó.” Dứt lời liền cong môi cười, rồi đột nhiên cúi đầu vùi sâu vào đôi môi đỏ mọng luôn dụ dỗ hắn, chậm rãi liếm mút thưởng thức như thưởng thức rượu ngon.

“Ừm...” Ta đánh, ta đánh, đánh hắn. Tên sói háo sắc này, bình phục rồi quả nhiên vẫn biến thái như cũ, bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ đánh lên người hắn: “Buông...buông ta ra...”

“Tiểu yêu tinh...” Qua một lúc lâu, Lang Minh Thần mới từ từ buông ra, thỏa mãn nhìn đôi môi sưng đỏ đầy mủi mị: “Vật nhỏ, nàng đẹp quá.” Nhìn y phục thướt tha để lộ những đường cong mê người, mỡ sắc lang ngậy người vô thức vươn tay ôm chặt vòng eo đầy đà rồi lại mò mẫm lên ngực, cách lớp quần áo bắt đầu vuốt ve, hưởng thụ những tiếng rên rỉ gấp gáp mị hoặc đang bật ra từ khóe môi ta.

“Ừm...không được, đừng đụng vào đó...” Không ngờ tên hồ ly vừa đi lại nháy đầu ra tên sói này vào góp vui, huhu...ta không muốn như vậy đâu.

Những thanh âm yêu kiều bật ra khiến dục hỏa trong lòng mỡ sói lại càng thêm nhộn nhạo cháy bỏng, đỡ chặt lấy thân thể đang run rẩy đứng không vững của ta khiến thân thể mềm mại xinh đẹp dán chặt vào lồng ngực nóng cháy của hắn, bàn tay to lớn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn triền miên dịu dàng trầm luân trong nụ hôn sâu.

“Buông ta ra, có người đến.” Nghe tiếng bước chân gấp gáp mỗi lúc một đến gần, ta vô lực đánh nhẹ lên người sắc lang đang động tình: “Lang Minh Thần, ừm, buông ra.” Tiếng bước chân càng gần khiến trong lòng ta càng hốt hoảng, cố dùng sức đẩy hắn ra nhưng lại bị hắn mạnh bạo giữ chặt gây

không cách nào nhúc nhích được. Chiếc lười đình hương bị ép dây dưa triển miến chặt chẽ cùng hần.

“Nha Nha...ta muốn nàng...nàng cũng biết ta đợi rất lâu rồi mà...” Giọng nói khàn khàn như rót mật vào tai, sự quyến rũ gợi cảm khiến ta trong phút chốc thất thần.

“Lang Minh Thần...” Đôi tay xấu xa của hần không ngừng xoa bóp bộ ngực sữa đầy đà, thân thể ta không thể phản kháng chỉ có thể run rẩy tê dại: “Ta xin nguoi đấy, mau buông ta ra.”

“Vật nhỏ, xét đến hôm nay là sinh nhật của nàng, bản vương đành tạm buông tay vậy.” Nhìn đôi mắt mơ màng, đôi môi nhỏ hơi hé mở vô cùng khả ái, Lang Minh Thần không phải chưa từng thử qua cảm giác mỹ lệ tiêu hồn như vậy, có điều không cần vội, bằng kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm của hần, chỉ cần chậm rãi mê hoặc nhất định sẽ khiến nữ Nha phải thuận phục trước kỹ xảo cao siêu của hần...

“Đây là cái gì, vì sao không tháo ra được.” Cảm giác trên cổ tay mát lạnh, ta chưa kịp phản ứng lại đã bị mỡ lang đeo vào tay một chiếc vòng lam tinh tế, lấp lánh trong suốt dưới ánh nắng.

“Đừng cỏi, vô dụng thôi, đây là vòng lam ngọc chuyên dùng cho chính phi, một khi đã đeo vào nếu như không có chìa khóa chuyên dụng của bản vương đương nhiên không thể tháo ra...Vương phi Nha Nha của ta, bản vương thực sự vô cùng mong chờ một tương lai không xa dùng kiểu lớn tám người khiêng rước nàng vào cửa, sau đó sẽ từ từ thưởng thức thời gian bên nàng.” Nói xong liền lập tức buông kẻ đã tức đến bốc khói là ta, nhanh chóng ra khỏi phòng.

“Hần tới làm gì vậy?” Một đôi mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào bóng dáng nam nhân áo đen đang xa dần, khuôn mặt tuấn mỹ cố kìm nén mây đen sầm sì kéo đến.

“Không có gì.” Nhìn mỡ ngu nặc một thân áo tím tuấn tú, vốn dĩ rất dịu dàng thành thật, tỉ mỉ chăm sóc, có điều vừa nghĩ đến sự việc xấu hổ đêm đó, nhớ tới mỡ ngu cầm tay ta dùng giọng nói đau thương khi nhắc đến thân thể bị thâm còn hơn chuyện tình Lương Chúc, ta chỉ dám cúi đầu không dám nhìn hần: “A Ngu ca, huynh tới rồi.”

“Tiểu thư Nha Nha, vì sao hai ngày nay tiểu thư luôn tránh né ta.” Đôi mắt đen híp lại nhìn chằm chằm vào ta, trong giọng nói mang theo chút bất mãn chất vấn lại: “Có phải đêm đó ta đã làm ra chuyện bất nhân với tiểu thư không?”

“Không có, tuyệt đối không có, không phải ta đã nói rồi sao? Ta chỉ đỡ huynh lên giường thôi.” Nghe giọng nói hơi mang chút đáng thương, ta lập tức ngắt đầu, chân thành trả lời lại.

“Thật không?” Chăm chú nhìn cô tiểu như bé nhỏ, khuôn mặt nhỏ hần đáng yêu của nàng làm khuôn mặt hần từ từ dịu dàng tĩnh lặng. Từ trên cao ngắm nhìn dung nhan tinh tế, hơi thở ấm áp phả nhẹ lên khuôn mặt phúng phính, trong không khí bất chợt dâng lên một không khí mãnh liệt: “Thế nhưng thân thể thuần khiết của ta đã bị tiểu thư Nha Nha nhìn thấy hết rồi. Tiểu thư nói xem sau này phải làm thế nào bây giờ, chắc chắn không còn nữ nhân trong sạch nào thích ta nữa mất.”

“A Ngu ca, chuyện này huynh không nói, ta cũng không nói nhất định sẽ không ai biết đâu. Chắc chắn thể từ tương lai của huynh cũng không biết được. Hơn nữa huynh bình thường chính trực, tài nấu ăn lại giỏi như vậy, khẳng định một đồng nữ nhân đều mong ngóng được bước vào cửa Tăng gia.” Không phải chứ, A Ngu ca, chẳng lẽ huynh ngây thơ như vậy sao? Ta có làm gì đâu mà bị huynh nhìn bằng ánh mắt ai oán trách móc như vậy chứ? Nói trắng ra ta không phải phụ trách gì với huynh hết.

“Tiểu thư Nha Nha, có phải tiểu thư muốn trốn tránh trách nhiệm hay không?” Đôi mắt đen hiện lên vẻ quật cường không cam lòng: “Nam nhân Tăng gia chúng ta từ trước tới giờ đều đối với nữ nhân đã có gần gũi da thịt mà...chung thủy một lòng, bởi vậy mặc kệ tiểu thư có chịu hay không, Tăng A Ngu ta nhất định sẽ theo tiểu thư cả đời.”

“A Ngu ca, huynh đừng đến đây, huynh đừng bước thêm tới nữa được không?” Nhìn mỡ ngu lang đánh không ngừng tiến lại gần, ta thực sự bị hần làm cho hoảng hốt: “A, huynh ôm ta làm gì?”

“Tiểu thư Nha Nha, ta biết tiểu thư phải gả cho Nguyệt công tử, ta cũng không mong gì hơn, chỉ cần nàng cho ta ở bên cạnh nàng, nhìn nàng, bảo vệ nàng, mỗi ngày được nấu cơm cho nàng là đủ rồi.” Hần dịu dàng vuốt ve khuôn mặt mịn màng, từ trong người lấy ra một đôi hoa tai bằng ngọc tím vô cùng tinh mỹ: “Đây là di vật mẹ ta để lại, bà muốn ta đưa lại cho thể từ mình sau này. Tuy rằng chúng ta không thể thành thân nhưng ta vẫn muốn tặng lại cho nàng.” Nói xong không để ý đến sự phản kháng của ta liền giúp ta đeo đôi hoa tai lên, đôi mắt phảng phất buồn nhìn ta đầy hi vọng: “Tiểu thư Nha Nha, đừng tháo nó xuống được không, ta xin nàng đó.”

“Chuyện này, A Ngu ca ta...” Nhìn đôi mắt đẹp như sắp rơi lệ, ta lại rơi vào trạng thái cảm thương sâu sắc, lời nói đến đâu môi rồi lại thay đổi: “Được rồi, coi như quà sinh nhật huynh tặng ta vậy, huynh yên tâm, nó rất đẹp, ta sẽ không tháo ra đâu.”

“Cảm ơn nàng, tiểu thư Nha Nha, cảm ơn nàng đã để ta được ở bên cạnh, ta thực sự rất vui sướng.” Đôi mắt nhìn mỡ Nha đầy thâm tình, làn môi gợi cảm nhẹ nhàng mơn man lên cái miệng chúm chím kia rồi hôn chụt một cái: “Sinh nhật vui vẻ, tiểu thư Nha Nha của ta.”

“A...” Ta bụm chặt miệng, chết lặng nhìn chằm chằm người áo tím đang tùm tùm cười, chậm rãi xoay người rồi đi, thật không ngờ mỡ ngu luôn trung hậu thật thà tương lai đầy hứa hẹn cũng làm loại chuyện trộm hương lấy ngọc như vậy. huhu...Vương Nha Nha, có phải nguoi đồng ý quá nhanh rồi hay không?

Sờ sờ chiếc trâm ngọc bích trên đầu, nhìn vòng ngọc lam trên tay, lại lắc lắc đôi hoa tai màu tím, huhu...ban am nhân này không quản ta có đồng ý hay không cứ ương ngạnh bắt ép ta: quà của mỡ hồ ta tuyệt đối không dám không mang, quà mỡ lang lại không tháo ra được, còn quà mỡ ngu kia lên đưa

tặng kia, nếu như tháo ra chỉ sợ hấn đập đầu tự tử. Haiz. .nhận ba tín vật ước định như vậy cũng không biết là họa hay là phúc nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Âm mưu động trời

Ngồi bên cạnh mỡ hồ, ta buồn chán vừa ăn đồ ăn vặt mỡ ngu làm cho vừa giờ bàn tay nhỏ bé lên che cái miệng bất nhả đang ngáp ngắn ngáp dài, cổ găng mở to đôi mắt tròn long lanh ngắm nhìn buổi yến tiệc bị biến tướng thành tương thân tương ái này.

Trong đình viện rực rỡ những màu sắc quần áo của những tài tử giai nhân, ừm, rất tao nhã, rất lịch sự. Có điều, các mỹ nữ danh môn khuê các này thay vì ngại ngùng, bắn phá ánh mắt gọn sóng về phía vị tài tử tâm đầu ý hợp kia sao không hai mặt một lời biểu lộ thẳng trực tiếp cho xong.

Dưới tán cây quế là một nam thanh niên áo lam khuôn mặt đẹp, dáng vóc cao lớn cân đối, vừa nhìn đã biết là một nam nhân tương lai đầy hứa hẹn, đặc biệt phong thái cử chỉ xuất chúng kia càng khiến những bông hoa yêu kiều kia say mê ngắm nhìn. Còn có vị ca ca đang đứng ngắm trăng bên hòn giả sơn kia nữa, lúc hấn tươi cười trông thật đáng yêu, lại còn có hai mã lúm đồng tiền, nam nhân như vậy nhất định sẽ là một trượng phu tốt, tuyệt đối không sợ hấn tam thể tứ thiếp; còn cả vị mỹ nam đang ngắm hồ ngắm thơ kia nữa, khí chất tài tử mơ hồ phảng phất bắn mị lực khắp xung quanh, cũng là một vị công tử vô cùng xuất sắc.

Lại nhìn nhìn hồ ly xinh đẹp bên cạnh ta, con sói yêu nghiệt, ngu ca thành thật, haiz. .ba cái tên cảm thú này nhìn đi nhìn lại vẫn không thể bằng ba vị mỹ nam kia. Ta rầu rĩ ăn miếng rau mỡ hồ vừa gấp cho mình, lại tiếp tục say mê ngắm mấy vị tài tử mỹ nam kia, trong lòng thêm thương ao ước được tham gia vào bữa tiệc tương thân kia, được liếc mắt đưa tình với người trong mộng, chứ không phải ngồi đây bị tam thú bao vây phong tỏa như này.

Những tiếng cười dịu dàng phong tình truyền đến, đích thị là Mẫn Kiều, Lệ Kiều biểu tỷ đang cùng mấy vị ca ca tiểu bạch thái quần áo chỉnh tề, kiến thức uyên bác nói chuyện vui vẻ đến mức cười run rẩy. Thế nhưng người bên trái họ quần áo lòe loẹt phô trương vừa nhìn đã biết là một tên lãnh nhăng ong bướm, còn người bên phải đích thị là một tên ăn chơi trác tang, mặt mũi xác lảo, không có khí chất quý phái, chỉ hơn người ở chỗ là con nhà quan tai to mặt lớn mà thôi, haiz. .hai vị mỹ nhân tỷ tỷ, việc gì phải ngược đãi chính mình như vậy? Chẳng lẽ làm dâu nhà giàu quan trọng đến như vậy sao? Còn nữa, hai cái tên sói hồ vừa đến đã kè kè quần thúc ta thì chớ, lại còn không ngừng mặt nhăn mày nhíu bắn ra những tia nhìn độc ác hung hãn cảnh cáo ta, thật không thể chịu nổi nữa.

“Đôi mắt nàng an phận một chút cho bản vương, đừng có nhìn loạn khắp nơi.” Hấn hung bạo xoay đầu ta thẳng tắp cố định về phía hấn, đối diện với dung nhan tuấn tú yêu mỹ của hấn, nanh sói sáng choang hằm hè đe dọa: “Mấy tên nam nhân đó đâu có đẹp được bằng ta, vật nhỏ, nàng không thấy mỹ nữ trong yến hội này tám phần đều ngắm nhìn ta hay sao? Thế nhưng nàng yên tâm, người ta yêu chỉ có mình nàng mà thôi.”

Nôn. .tên sắc lang tự cao tự đại này, ta hung tợn lườm hấn một cái, nếu không phải ba đại mỹ nam xuất chúng đều ngồi vây quanh ta đôi lần ánh nhìn phóng điện xèn xẹt từ các mỹ nữ, chỉ còn thiếu điều gào thét chói tai lên nữa thì ta đâu đến nỗi như người ngồi trên đống lửa, không nuốt trôi nổi thức ăn ngon.

“Nào, tiểu thư Nha Nha, ném thử món này đi.” Mỡ ngu thật thà luôn đứng bên cạnh ta dùng thân hình cao lớn tách tên sắc lang kia ra, cẩn thận lột hết vỏ cua rồi mới bỏ vào bát ta: “Là cua hấp rượu ta mới nghiên cứu ra, rất ngon đó.”

“Hừ. .rượu.” Nhớ tới mỡ Nha ngày đó say rượu hồ ngôn loạn ngữ gây ra không biết bao nhiêu chuyện xấu, bạch y mỹ nam nhẹ nhàng gấp miếng cua ném thử, khóe môi hơi cong lên: “Món này có rượu, tiểu đồ nhi không được ăn.”

“Hihi, nếu sư phụ nói vậy, Nha Nha sẽ không ăn nữa.” Nhìn hồ ly háng giọng, mắt bích lục tỏ ý cảnh cáo, ta liền gấp miếng cua bỏ vào chén của hấn nịnh nọt nói: “Sư phụ, người ăn miếng này đi.”

“Vật nhỏ, nào, bản vương đã gỡ hết xương cá rồi, nàng mau ăn đi.” Nhìn miếng thịt cá tươi ngon bóng bẩy, mỡ sói khó có được lúc cười yêu mỹ đến như vậy.

“Thật đáng tiếc, xem ra Vương gì không biết tiểu thư Nha Nha không thích mùi vị này.” Biết rõ nha đầu này cực kì ghét món cá, Tằng A Ngu lạnh lùng nói thẳng khiến Lang Minh A Thân tức đến đỏ con mắt.

“Nho này vừa ngọt vừa mọng nước, đồ nhi thấy có đúng không?” Ngón tay thon dài chạm nhẹ lên chòm nho tươi mọng, dưới ánh trăng rực rỡ, đôi mắt bích lục phóng điện về phía ta vô cùng mờ ám.

“Sư phụ muốn ăn phải không? Để đồ nhi giúp người bóc vỏ nha?” Hồ ly chết tiệt, nếu không vì nguoi sau này là cơm áo gạo tiền của ta, Vương Nha Nha ta nhất định không thêm khuất phục dưới dâm uy nhà nguoi. Tay nhỏ bé bận rộn bóc vỏ bỏ hột rồi đem thành phẩm dâng lên tận miệng hấn, miễn phí thêm một nụ cười ngọt ngào đáng yêu: “Sư phụ, người ném thử đi.”

“Ừm, rất ngon, thực sự vô cùng ngọt.” Khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười ưu nhã, đầu lưỡi háo sắc liếm nhẹ ngón tay trắng mềm: “Đồ nhi Nha Nha

của ta rất ngoan.”

Rắc rắc rắc, trong mắt mờ lang không ngừng trào dâng lửa nóng ghen tuông, hai tay nắm chặt đến mức trắng bệch, không để tâm đến ánh mắt quần chúng xung quanh dùng vòng tay rắn chắc xoay thân hình phần hông nhỏ bé về phía mình, trong giọng nói mang theo vẻ vô cùng xót xa xen lẫn ghen tuông: “Vật nhỏ, nhiều người nhìn như vậy nàng phải chú ý một chút.”

“Đúng vậy, tuy tiểu thư đã là vị hôn thê của Nguyệt công tử nhưng dù sao vẫn là nữ tử chưa xuất giá, mong Nguyệt công tử bớt phóng túng thì hơn.” A Ngu ru tỏ vẻ hơi không hài lòng nhìn ta, tuy rằng ngữ khí chỉ hơi lãnh đạm, trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường nhưng hàm ý sâu xa trong ánh mắt đến một kẻ chậm hiểu như ta cũng nhận ra.

“Haha, đúng vậy, hai người nói không sai, đúng là ảnh hưởng không tốt lắm.” Ta nâng chén trà chậm rãi nhấp một ngụm rồi nhìn vầng trăng tròn trên cao thờ dãi: “Mọi người nhìn xem, trăng hôm nay vừa tròn vừa sáng.”

“Tiểu Nha Nha, có phải nóng ruột rồi không, mẫu thân nàng nói mười tám tháng này sẽ là ngày thành thân của chúng ta.” Đôi mắt đẹp nhìn hai tên lang ngu bổng chốc cứng ngắc kia, khỏe môi gọi cảm nhếch lên một nụ cười khiêu khích: “Chờ sau khi chúng ta thành thân xong liền quay trở về Huyền Nguyệt sơn trang trải qua những ngày tháng ngọt ngào vui vẻ.”

“Khụ... khụ khụ”, cái gì, không phải chỉ còn ba ngày nữa hay sao? Huhu... vừa nghĩ đến việc sắp phải đổi sang họ của hồ ly khiến tâm tình ta càng trở nên phiền muộn.

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi nói rõ ràng cho ta, chuyện này là thế nào? Sao bản vương lại không hề biết.” Đôi mắt lam hừng hừng lửa cháy nhìn chằm chằm vào bạch y nam nhân đầy cảm giận: “Nói, ngươi nói đi!”

“Tiểu thư Nha Nha, đừng quên chuyện nàng đã đồng ý với ta, dù sau khi nàng thành thân ta vẫn sẽ cùng nàng đến Huyền Nguyệt sơn trang.” Khuôn mặt hơi ưu tư của Tăng A Ngu ru dần chặt lên thân hình áo hồng phấn, hơi lo lắng xác minh thêm một lần nữa.

“Tăng A Ngu ru, đừng có bày mưu tính kế nữa, bản vương còn chưa mở miệng đâu đến lượt ngươi quyết định.”

“Ta không quan tâm, Nha Nha ở đâu ta ở đấy.”

“Hừ... Cổ Nguyệt Lan ta tuyệt đối không đồng ý bất cứ yêu sách nào của các ngươi.”

“Ha ha, mấy người đừng nhìn chằm chằm vào ta như vậy.” Bị đôi mắt hẹp dài đầy thú tính của ba tên này chiếu tướng, ta chỉ cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, tạm nhẫn nhượng vì lợi ích bốn bên: “Chuyện này, tốt xấu gì hôm nay cũng là sinh nhật ta, ba người có thể chờ thêm vài hôm nữa rồi bàn tính tiếp được không?”

“Đương nhiên là được, thế nhưng đồ nhi thân ái, nàng nên biết rằng ta mới là người làm chủ trong nhà, đừng mang thêm phiền toái đến cho ta nữa.”

Trong biệt uyển thiết đãi yến tiệc, các vị khách khứa cũng lần lượt cáo biệt ra về.

“Minh Thần ca ca.” Một giọng nói mềm mại uyển chuyển truyền đến, một giai nhân mỹ lệ yếu điệu xuất hiện trước mặt sói áo đen.

“Nhã Hiên, sắc trời cũng tối rồi sao ngươi chưa về phòng còn đến đây làm gì?” Lang Minh Thần chỉ lạnh lùng nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt một cái rồi lại đem lực chú ý dồn lại về phía vật nhỏ mũm nĩm bên cạnh.

“Minh Thần ca ca, huynh đã thay đổi rồi, trước đây huynh sẽ không đối xử như vậy với ta.” Đôi mắt đẹp thê lương lại lộ vẻ hung dữ, bàn tay vuron lên muốn tát ta: “Đều do ngươi gây ra, đều tại ngươi hết, ngươi là đồ nữ nhân xấu xa.”

“Lâm Nhã Hiên, ngươi cút ngay cho ta.” Một tay đỡ sau lưng ta, tay còn lại vung một chưởng đẩy ngã mỹ nhân nũng nịu kia.

“Ngươi thật quá thô lỗ.” Ta lập tức bước đến đỡ thân hình yếu đuối kia đứng dậy, nhìn những giọt lệ lăn chã tuôn rơi, ta vội vàng an ủi: “Nhã Hiên biểu ca, huynh đừng khóc mà.”

“Ngươi cút ra cho ta, đều là tại ngươi, đều do loại hồ ly tinh như ngươi Minh Thần ca ca mới không để ý đến ta.” Hắn nắm chặt tay ta, nhìn chằm chằm vào chiếc vòng ngọc lam, trong mắt lóe lên sự ghen ghét: “Sao ngươi được phép đeo chiếc vòng tay này, nói, ngươi nói đi.”

“Nếu không muốn Cổ mỗ phế bỏ đôi tay đẹp đẽ của ngươi thì mau lập tức buông tay cho ta.” Trong đôi mắt lục bích hiện lên sự lãnh khốc, hung bạo tóm chặt tay Lâm Nhã Hiên rồi giật ra khỏi tay ta.

“Nhã Hiên công tử, xin đừng đến quấy rầy tiểu thư Nha Nha nữa.” Tăng A Ngu ru nhẹ nhàng che chở trước mặt ta, trong đáy mắt xẹt qua một tia sáng tím.

“Hừ.” Trên khuôn mặt đầy nước mắt long lanh của Lâm Nhã Hiên tràn ngập sự ghen ghét nhìn ba mỹ nam bảo hộ hồ ly kia không một chút sợ hãi, hắn chưa từng trải qua cảm giác ám ức như vậy liền chỉ vào mặt ta chửi ầm lên: “Con hồ ly tinh kia, chính ngươi đầu tiên dụ dỗ sư phụ lên giường, sau đó lại quyến rũ Minh Thần ca ca, còn lang chạ với tên Tăng A Ngu ru này nữa, nhất định là ngươi đã sử dụng quỷ kế dơ bẩn đúng không?”

“Nhị ca, huynh đừng quá kích động vậy... chuyện này cũng không thể trách Nha Nha biểu muội được.” Lâm Mẫn Kiều xinh đẹp nhẹ nhàng nâng gót ngọc bước đến, trên mặt cố tỏ vẻ hiện lương thực nữ.

“Đúng vậy, biểu muội còn nhỏ, huynh đừng quát tháo ầm ĩ như vậy.” Lâm Mẫn Kiều cũng giả bộ dịu dàng động lòng người, khí chất thanh nhã như hoa lan của một tiểu thư khuê các chính cống, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hắc y nam nhân nâng vầng trăng ngự mộ: “Lang vương gia, ngài đừng để bụng, ca ca ta không phải cố ý nói vậy đâu.”

“Các người đừng nói đỡ cho loại nữ nhân ai cũng muốn lấy làm chồng này nữa.” Đôi mắt đẹp trừng mắt nhìn ta càng thêm giận dữ: “Vương Nha Nha, Minh Thần ca ca chỉ nhất thời bị người mê hoặc mà thôi, huynh ấy nhất định sẽ không yêu người đâu, ta đẹp hơn người, cao quý hơn người, hiểu lòng huynh ấy hơn người, huynh ấy sao có thể yêu thương loại nữ nhân thấp hèn như người.”

“Nhị ca, đừng nói nữa, Nha Nha biểu muội còn nhỏ không hiểu chuyện, huynh hãy tha thứ cho muội ấy đi.”

“Mẫn Kiều, nhị ca biết muội thích Nguyệt công tử, với tướng mạo của muội còn đẹp gấp trăm lần nó, nếu không phải tại nó vị trí nữ chủ nhân Huyền Nguyệt sơn trang nhất định là của muội.”

“Lâm Nhã Hiền, người đừng mộng tưởng hão huyền nữa, ta không bao giờ yêu người. Trong lòng bản vương chỉ có một người là Vương Nha Nha, dù là trước đây, hiện tại hay mai sau điều này cũng không bao giờ thay đổi. Sau này nếu ta còn nghe thấy những lời xằng bậy của người về nàng, ta nhất định sẽ không tha cho người.”

“Ha ha ha ha... được... Lang Minh Thần, nhớ ki những lời người nói ngày hôm nay, ta nhất định sẽ khiến người phải hối hận...” Đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía ta đầy ngoan độc oán hận, đôi môi đỏ thắm cong lên một điệu cười quỷ dị: “Nha Nha biểu muội, chúng ta cùng chờ xem.”

“Haiz, nhị ca cũng thật là, việc gì phải chấp nhặt như vậy?” Lâm Mẫn Kiều tỏ vẻ bất mãn thờ dài, trong mắt đầy vẻ tiếc hận.

“Đây là rượu hoa mai ta dùng nước tuyết tinh khiết nấu thành”, mỹ nhân ưu nhã lấy bình rượu trên khay duyên dáng rót ra một chén rồi yểu điệu dâng lên trước mặt bạch y nam nhân, trên mặt ứng đỏ ngai ngừng thơ ngây: “Nguyệt công tử, nào, mời công tử ném thử xem.”

“Cảm tạ Mẫn Kiều tiểu thư.” Nhìn thiên hạ áo hồng nhạt bên cạnh, khóe môi hân hoan nhếch lên gian tà, sau đó mới nhận lấy chén rượu một hơi uống cạn: “Rất ngon, quả nhiên là rượu quý.”

“Lang vương gia.” Khuôn mặt thanh lệ cũng hơi đỏ ửng: “Đây là rượu ta cùng tỷ tỷ chưng cất, Vương gia người cùn thử một chén nha.”

“Được.” Nhìn biểu tình như muốn bóp chết hắc y nam nhân bên cạnh vô cùng đánh yêu, mắt lam lại cố tình phóng điện về phía mỹ nhân trước mặt: “Bản vương sao có thể phụ tấm lòng của tiểu thư Lệ Kiều được.”

“Nha Nha biểu muội, muội có muốn ném thử một cốc không?” Mùi hương thơm ngát ngay lập tức đã được đặt trước mặt ta, trên khuôn mặt điểm lệ hiện lên một nụ cười xấu xa.

“Đương nhiên muốn chứ.” Hừ, hồ ly chết tiệt, dám trêu hoa ghẹo nguyệt trước mặt ta, còn cả tên Lang Minh Thần này nữa, quả nhiên bản chất sắc lạnh xấu xa không thay đổi. Ta nâng chén rượu hưng hăng uống ực xuống, hai nam nhân kia cười đến phóng đảng như vậy làm gì chứ? Không phát hiện hai vị biểu tỷ của ta có ý đồ với các người sao? Đến lúc bị hai mỹ nữ như sói kia ăn sạch cũng đừng trách ta. Từng trận khí nóng dâng trào khiến toàn thân ta nóng bức khó chịu, ta vỗ vỗ đầu, nhìn cảnh tượng trước mặt đang mờ dần, hai nữ nhâ kia dám hạ thuốc trong rượu.

“Nguyệt công tử, chàng làm sao vậy, không có chuyện gì chứ?” Đôi tay nhỏ bé đỡ bạch y nam nhân, rồi lại sai nha hoàn hỗ trợ: “X era chàng ấy uống say quá rồi, chúng ta phải dìu huynh ấy về Lan viện thôi.”

“Tỷ tỷ, vương gia cũng say mềm rồi, chắc không về được vương phủ đâu, chỗ này cách Hà cư của muội không xa, đêm nay xem ra chỉ có thể để chàng nằm trong phòng khách của ta một đêm.” Lâm Mẫn Kiều cũng đỡ hắc y nam nhân dựa vào người mình, trong mắt hiện lên đầy vẻ chờ mong.

“Các người... đừng đi...” Nhìn hai tỷ muội xinh đẹp mang sói hồ rồi đi, ta bất lực nói với theo: “Không được... mang hai người họ đi.”

“Biểu muội Nha Nha, muội đừng lo lắng, chúng ta sẽ cẩn thận chăm sóc Nguyệt công tử cùng với Vương gia.” Nói rồi ả hung tợn nhìn về phía nam nhân vẫn án binh bất động kia: “Tăng A Ngu, biểu muội của chúng ta giao cho người đó...”

“Hic..A Ngu ca, ngăn bọn họ lại...” Không được, nhất định không được, hồ ly sư phụ là của ta, cả tên sắc lang kia nữa, không thể để bọn họ làm hại hắc y nam nhân được.

“Tiểu thư, nào, chúng ta đi thôi.” Tăng A Ngu nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân bé nhỏ, trong đáy mắt phảng phất ánh tím kia lạnh lùng nhìn theo bóng người mỗi lúc một xa, khóe môi gọi cảm cong lên một nụ cười, xem ra lần này đến ông trời cũng muốn giúp hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Xuân được phong ba

“Nữ nhi à, xem ra chuyện đêm nay tiến hành vô cùng thuận lợi.” Một đôi mắt phong tình vui mừng nhìn hai nữ nhi như hoa như ngọc nhà mình, nhớ đến năm đó bà ta cũng từng dùng chiêu này mới bước được vào cửa lớn Lâm gia.

“Mẫu thân, cũng nhờ tài trí của người.” Vừa nghĩ tới việc có thể cùng nam nhân mình ái mộ hòa hợp ân ái, nét mặt Lâm Mẫn Kiều sung sướng ửng đỏ.

“Nếu như không sớm xuống tay chỉ sợ bọn chúng quay về Huyền Nguyệt sơn trang, chúng ta có hồi cũng không kịp.” May mà chính mình lừa được vào tròng vị tướng công văn nhân chưa từng nạp thê thiếp, nếu không tất cả đều thành công cốc.

“Hừ, nha đầu xấu xí không biết xấu hổ kia, muốn tranh giành vương gia với ta sao? Cũng không tự nhìn lại xem ả đáng giá bao nhiêu.” Khuôn mặt thanh lệ bỗng chốc trở nên hung ác thâm hiểm, chỉ cần cùng vương gia gạo nấu thành cơm, với thân phận của Lâm gia, đến lúc đó hẳn có muốn trở tay cũng không kịp, vị trí Vương phi cuối cùng cũng thuộc về Lâm Lệ Kiều ta mà thôi.

“Hon nữa con nhóc Vương Nha Nha kia cũng đã uống xuân dược, Tăng A Ngu tuy thật thà nhưng vẫn là một thanh niên cường tráng sung mãn, đến lúc đó cùi khô bắt lửa nhất định cũng không nhịn được quần lấy nó, đến lúc đó nó bị thất thân ô nhục đâu còn mặt mũi nào dám ở bên cạnh Nguyệt công tử, cuối cùng cũng chỉ còn nước theo cha mẹ nó về được vương tộc ẩn cư mà thôi.” Vừa nghĩ đến tháng ngày được trở thành nữ chủ nhân Huyền Nguyệt sơn trang, trong đôi mắt xinh đẹp lại lóe sáng đặc ý.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, các con mau trở về phòng mình đi.” Sau đó lại cười vô cùng đen tối với hai nữ nhu đang xấu hổ đỏ mặt kia: “Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, hon nữa bọn họ đều uống xuân dược, với thân hình xương cốt đó, ta còn sợ hai con không chịu được nổi đó.”

“Mẫu thân, người cứ trêu chúng con.” Với vóc dáng nhan sắc của mình hai nàng vô cùng tự tin, nhất định sẽ khiến ý trung nhân của mình vô cùng thỏa mãn.

“Được rồi, nhớ những gì mẫu thân dạy các con rồi đó, nam nhân mà, có ai không thích nữ nhân phóng đảng trên giường đâu.”

“Biết rồi ạ, nữ nhi nhất định sẽ không để mẫu thân thất vọng đâu.”

Trong lúc ba mẹ con nhà họ đang hưng phấn mơ tưởng đã có hai bóng người lén bê hai chiếc túi lớn ném vào phòng của Lâm Mẫn Kiều và Lâm Lệ Kiều.

“Cô Ba, Nha Nha sao rồi, không có chuyện gì phát sinh chứ?” Đang đứng trong một góc tối nhìn Lâm Mẫn Kiều hứng khởi bước vào căn phòng tối đen của ả, lại nghe trong phòng truyền đến tiếng xé áo cùng tiếng nữ nhân phóng đảng, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng tàn khốc...

“Trang chủ yên tâm, ta đã báo lão quái Vi Bức kia đi báo cho vợ chồng được vương rồi, cái tên Bắc Ngao Liệt kia cho dù có nhanh tay cỡ nào cũng không làm nên chuyện gì.”

“Lang Phúc làm việc, bản vương vô cùng an tâm.” Nghe thấy tiếng nữ nhân trong phòng không ngừng rên rỉ, trong đôi mắt lam tỏa ra hàn khí âm u đáng sợ, giọng nói tàn sát sự ngoan độc không gì sánh được: “Hừ, loại nữ nhân chưa thấy quan tài chưa đổ lệ như ả cũng dám ám toán bản vương sao, ta sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết.”

“Đi thôi.” Nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nam nhân động dục mãnh liệt cùng tiếng rên rỉ cầu xin của nữ nhân, ba người bọn họ trong chớp mắt biến mất không dấu vết...

“A Ngu ca, huynh buông ta ra, ta muốn đi bắt gian hai đôi gian phu dâm phụ kia.” Ta vừa giãy giụa vừa kêu gào, huhu... hồ ly chết tiệt, ta không cho phép người gian dâm cùng nữ nhân khác, còn cả tên sắc lang kia nữa, suốt ngày thê thốt chỉ yêu mình ta, thế mà mới thấy mỹ nhân liền bị quyến rũ đến mức hôn phi phách tán. Ta bị tức giận dồn nén, lại thêm nỗi khó chịu về thể xác càng khiến nóng bức vật vã: “A... Nóng quá, A Ngu ca, ta nóng quá.”

“Tiểu nha đầu chết tiệt, đừng náo loạn nữa. Ngoan, đừng cời y phục của ta được không?” Hắn bắt đầu nhìn thân thể nhỏ bé đang giãy giụa không ngừng, mỗi lần bộ ngực sữa cao ngất kia cọ sát lên lồng ngực sục sôi khiến lý trí hắn như muốn rơi vào trạng thái vỡ tan, sắc tím trong mắt càng lúc càng nồng đậm: “Cố nhịn thêm một chút, về phòng ta để muội cời tiếp được không?”

“Ừm, không được, ta nóng, ta nóng quá.” Không để tâm đến biểu tình phản đối của nữ ngu, bàn tay nóng cháy của ta càn rỡ xâm nhập vào bên trong áo hắn, bàn tay mềm mại vuốt ve lồng ngực mát lạnh rắn chắc, sự mát lạnh khiến ta thoải mái trầm luân say mê.

“Hừ, tiểu nha đầu, nếu đã chủ động quyến rũ ta như thế, nhất định không được hối hận đâu đó.” Chiếc mũi cao thẳng mê người khẽ dụi nhẹ vào chiếc mũi nhỏ, đôi mắt ám sắc tím đầy thâm tình nhìn dung nhan tinh xảo của thiên hạ trong lòng đang không ngừng ăn đậu hũ của ngực mình, hồ hấp nóng cháy phả lên khuôn mặt trắng nõn: “Mở mắt nhìn kĩ xem ta là ai?”

“Ừm... A Ngu ca, hic hic, hồ ly sư phụ đâu, ta muốn hồ ly sư phụ.” Nghĩ đến cảnh tên hồ ly xấu xa kia đang lăn lộn long trời lở đất với một nữ nhân khác, ta vừa nóng vừa tức giận, giọng nói mang theo đầy thương tâm khổ sở: “A Ngu ca, đưa ta đi tìm bọn họ.”

“Hắn sẽ không trở lại đâu, tiểu nha đầu.”, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên đầy vẻ lo lắng, ngón tay thon dài lau hàng nước mắt trên khuôn mặt nhỏ bé, không để ý đến những tiếng lẩm bẩm cầu xin của ta, hắn tàn khốc nói tiếp một câu: “Cô Nguyệt Lan không trở lại, Lang Minh Thần cũng không trở lại. Tiểu nha đầu, trên thế giới này chỉ có ta sẽ không phụ nàng.”

“A...” Từng trận sóng nhiệt trào lên khắp toàn thân, ta bị xuân được khổng chế chỉ có thể bất lực nằm trong vòng tay rộng lớn, lúc này chỉ muốn tìm kiếm thứ gì đó khiến cho ta tỉnh táo và mát lạnh.

“Nha đầu, vì sao nàng đáng yêu như vậy.” Nhìn thiên hạ đang không ngừng dùng bàn tay nhỏ bé cời bỏ y phục của hắn, dáng vẻ long ngóng ngốc nghếch, trong lòng Bắc Ngao Liệt không kìm được sự ầm ập dịu dàng trào dâng, trên mặt cũng hiện lên đầy nét tươi cười cưng chiều: “Sao lại thích mò mẫm ngực ta như vậy chứ?”, khoe môi nhếch cười thỏa mãn, đôi mắt lấp lánh ánh tím.

“Ừm, A Ngu ca thật xinh đẹp, đôi mắt của huynh thật đẹp.” Nhìn màu tím lấp lánh như màu nắng tự nhiên, ghé sát nhìn nụ cười tà mị của hắn, ta si ngốc kéo mặt hắn cúi gằm, nhẹ nhàng vờn đầu lưỡi nếm thử đôi môi đang nhếch cười tà ác, xấu xa kia, cảm nhận được thân thể người đang ôm mình chờ trở nên cứng nhắc, ta cố len sâu vào bên trong căn nút, hai tay nhanh chóng luồn vào bên trong áo mỏng manh xoa vuốt làn da trơn mịn của hắn.

“Hắc hắc, tiểu nha đầu, không kìm lòng được nữa sao?” Cho dù là những động chạm ngây ngô nhưng vẫn khiến từ y nam nhân vô cùng hưng phấn, nhẹ nhàng cổ vũ thiên hạ ngốc nghếch trong lòng mình đẩy nhanh động tác trên tay, Bắc Ngao Liệt vẫn chưa thỏa mãn sự nghịch ngợm của nàng liền khép chặt đôi môi, đầu tiên là thử cắn liếm nhẹ môi nàng, rồi dần dần len lỏi chiếm cứ khiến dục vọng dâng trào.

“Ừm...” Hơi thở hỗn hển, dục vọng tràn tới đè ép khiến ta càng ôm chặt hắn, thân thể mỗi lúc thêm khó chịu hơi run rẩy: “Nóng quá, ta nóng quá, giúp ta.”

“Ngoan, ta sẽ không để nàng phải thất vọng đâu.” Hắn đi vào phòng rồi nhẹ nhàng đặt thân thể nhỏ bé lên giường, si ngốc nhìn đôi mắt ướt át mơ màng của nàng rồi vuốt ve nhẹ nhàng lên thân thể đang không ngừng chuyển động kia, lần môi một lần nữa áp sát vào nang: “Tiểu nha đầu, nàng nhìn kĩ đi, hiện tại người đang có được nang là ta...”

“Không, người đi đi, người không phải hồ ly sư phụ, ta không muốn...” Đôi mắt ướt át hơi mờ, nhìn thấy nam nhân trước mặt không phải sư phụ hồ ly nhưng đầu lưỡi muốn trốn tránh cũng vô lực phản kháng, chỉ có thể tiếp nhận...

“Đừng sợ, ta sẽ rất dịu dàng...” ra sức vỗ về lấy lòng người dưới thân mình, khi thì cẩn thận liếm hôn ngọt ngào, khi lại triển miên nhẹ mát lấy cái lưỡi mềm mại thơm tho, có lúc lại khiêu khích xâm nhập, tiện đà xẹt qua nơi mẫn cảm dưới lớp áo: “Tiểu nha đầu, tiểu nha đầu của ta, ta yêu nàng, ta thực sự rất yêu nàng.”

“Ừm...ta nóng...ừm...” Ta vô lực phản kháng hưởng thụ nụ hôn mê hoặc, trôi trọc của mỡ ngu, khiến thân thể gần như sắp bị thiêu đốt.

“Ngoan, đợi lát nữa sẽ không còn nóng...” Hắn nhẹ nhàng cời lớp y phục phần hông mỏng manh, bàn tay lạnh lẽo vuốt ve khắp làn da mềm mịn, đôi môi hoàn mỹ dịu dàng liếm mát nơi cao ngất trắng tròn, nhìn cảnh sắc mê người trước mắt, Bắc Ngao Liệt cảm thấy một cỗ hưng phấn vui sướng dội lên từ đáy lòng, từng trận sóng nhiệt dồn về phía dưới, loại khát vọng khiến người ta hít thở không thông này khiến sắc tím trong mắt hắn càng thêm nồng đậm.

“Buông ta ra, ta không muốn.” Ta cố gạt bàn tay đang cuồng dã làm loạn trên người mình, tuy rằng thân thể cũng khao khát sự đụng chạm nóng cháy của hắn nhưng không thể, tên hồ ly khôn khéo kia đối với ta bất trung nhưng ta không thể.

“Ngoan, đừng động.” Hắn nhẹ nhàng vỗ về, rồi lại dịu dàng hôn nàng nhưng thân thể không ngừng phản kháng kia sắp bức hắn phát điên, cuối cùng không còn giữ được sự nhẫn nại, mỡ ngu buông một câu cảnh cáo lạnh lùng: “Vương Nha Nha, nếu như không ngoan ngoãn nằm im, còn tiếp tục gọi tên Cổ Nguyệt Lan nữa cũng đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc.”

“Huhu...đồ trướng thối, người là đồ trâu bại hoại.” Vì sao đến A Ngu ca thật thà luôn đối với ta nói gì nghe đấy lại cũng hung bạo như vậy chứ, nhớ đến hai tên sói hồ khôn khéo háo sắc kia, ta lại hung dữ đánh lên thân thể đang đè trên người mình: “Huhu...Hồ ly sư phụ không cần ta nữa, tên vương gia sắc lang kia cũng bị nữ nhân khác quyến rũ bỏ đi, giờ đến người cùng muốn cưỡng ép ta. Vì sao, vì sao sói Vương Nha Nha ta lại khổ như vậy chứ... huhu...nếu như người còn tiếp tục cưỡng bức, ta chết cho người xem...”

“Tiểu nha đầu, đừng khóc nữa được không?” Nhìn hai hàng lệ không ngừng tuôn rơi, mỡ ngu hung hăng nắm chặt tay đến trắng bệch, từng chút từng chút áp chế lửa dục vọng trong lòng đi xuống.”

“Huhu...A Ngu ca, ta vẫn nóng quá...huynh nói phải làm sao mới hết nóng đây...” Gương mặt ngây thơ vô số tội lỗi mông lung trong làn nước mắt, bàn tay nhỏ bé lại không kìm được dán lên lồng ngực mát lạnh của hắn: “A Ngu ca, giúp ta tìm hồ ly sư phụ trở về đây được không?”

“Không được...”

“Huhu...ta nóng...nóng chết mất, huynh cũng không buồn quan tâm sao?”

“Hừ, không phải còn có ta sao? Muốn ta liền nói một câu không được hay sao tiểu nha đầu.”

“Huhu...ta không muốn người...ta muốn hồ ly sư phụ.”

“Nha Nha ngoan, sư phụ của nàng đang ở cùng một chỗ với Lâm Mẫn Kiều, có lẽ đang quay cuồng ân ái đến phát điên rồi...”

“Người nói dối, hồ ly sư phụ sẽ không như vậy...huhu...hồ ly chết tiệt, sắc lang khôn khéo, cả người nữa tên trâu xấu xa...tên trâu độc ác không chịu giúp ta...”

“Tiểu nha đầu, nàng ngay lập tức câm miệng lại cho ta...”

“Ta cứ nói đấy, đồ trâu bại hoại, huhu...ta nóng, ta muốn hồ ly sư phụ...”

“Vương Nha Nha, nàng nói thử lần nữa xem, ta lập tức ăn sạch nàng...”

“Huhu...ta đúng là đứa trẻ đáng thương nhất trên đời, ta chỉ biết ta là đứa trẻ đáng thương không ai muốn.”

“Vương Nha Nha....đủ rồi...”

“Huhu...ngươi không cho ta đi tìm bọn hắn, ta chết cho ngươi xem...huhu...ta chết đây...”

Xem một trận khóc nháo đến mức không thể kiềm chế được nữa, nam nhân đành bắt đắc dĩ điểm huyết ngữ cho ai đó đang không ngừng gào khóc đến lạc cả giọng kia.

Phù, Bắc Ngao Liệt cuối cùng cũng thành công chế ngự được mỡ Nha một khóc hai làm loạn ba đòi thất cổ, sau đó thở dài ngao ngán, vốn tưởng rằng nàng là con heo nhỏ ngây thơ thuần khiết, không ngờ lại khóc nháo đáng sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Xuân được phong ba (hạ)

“Ừm...” Trong cơn mê man ta vẫn bị được hiệu không chế khiến không ngừng thờ dốc, cả người run rẩy khó chịu, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu nho nhỏ giải tỏa chút nào sự nóng bức

“Hừ, Nha đầu không biết tốt xấu này, lúc ngủ cũng thật đáng yêu.” Hắn thương yêu vuốt nhẹ đôi lông mày đang nhíu chặt lại, ngón tay nhẹ nhàng trấn an: “Nhưng nha đầu này, vì sao nàng không chịu muốn ta vậy, ta có điểm nào kém so với hai nam nhân kia...” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi ửng hồng làm hắn không nhịn được hôn nhẹ lên cái trán trắng mềm, sau đó liếm nhẹ lên những giọt nước mắt đọng trên hàng mi, làn môi gọi cảm chuyển dần xuống đôi môi hồng xinh, chậm rãi lướt qua xương quai xanh, bộ ngực sữa nở nang, hai bàn tay cũng chạy loạn xoa vuốt từ lưng xuống nụ hoa mềm mại... phần bụng dưới cọ sát vào người nàng, môi hôn dịu dàng khiêu khích, cảm giác được người dưới thân vì những động tác của hắn mà run rẩy phản ứng, trên khuôn mặt tuần tú nở một nụ cười thỏa mãn.

“Ừm...” Dù đang ngủ nhưng ta vẫn cảm nhận được từng trận dục vọng đang thiêu đốt cơ thể mình, những động tác đầy yêu thương cứ như vậy rót vào tận đáy lòng, sự thỏa mãn lần thứ hai tập kích toàn thân khiến ta bất tri bất giác bật ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, nhớ đến hai tên sói hồ có lẽ vẫn còn đang say sưa ái ân, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi: “Huhu...ta muốn hồ ly sư phụ, huhu, tên sói đánh ghét...”

“Tiểu nha đầu đừng khóc nữa được không?” Hắn vô cùng đau lòng lau đi những giọt lệ trong suốt, rồi cẩn thận mặc lại lớp quần áo của nàng suýt bị mình lột sạch ra, cho dù không cam lòng hay có khó chịu đến mức nào đi chăng nữa nhưng lúc này hắn chỉ muốn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này luôn tươi cười vui vẻ, đôi môi hắn lần nữa hôn nhẹ lên má nàng: “Bây giờ ta đi tìm cái tên Cổ Nguyệt Lan kia về cho nàng, cho dù phải khiêng ta cũng khiêng hắn về được chưa?”

“Ừm, còn cả tên sói háo sắc kia nữa.” Tuy còn đang mộng mị nhưng ta biết A Ngu ca thật thà sẽ không lừa ta, trong đôi mắt mơ màng hiện lên vẻ mừng rỡ, khoe miệng hé ra một nụ cười ngây ngô, cái miệng nhỏ nhắn vô thức ní non ngọt ngào.

“Không cần đi nữa, cái tên Cổ Nguyệt Lan kia không làm sao hết.” Vị soái ca trung niên bị tên Vi Bức áo đen vô duyên tách ra khỏi người ái ân mê mị thơm ngát, đầu tóc rối loạn, áo quần không chỉnh tề cầm hòm thuốc đi đến bên giường tức giận mắng mỏ: “Nha đầu này lại gây loạn gì cho ta nữa đây? May mà mẹ ngươi đang ngủ nếu không lại lo lắng đến mức khóc ngất lên ngất xuống.”

“Được vương, trước tiên ngài nên xem bệnh tình của tiểu thư Nha Nha như thế nào đã.” Khuôn mặt vô cảm nhìn về phía vị soái ca trung niên đang vô cùng bất mãn kia, trông mặt hắc ám, đôi môi đỏ như máu, khuôn mặt trắng bệch khiến những người vốn nhìn quen mắt rồi cũng vẫn thấy ớn lạnh.

Nhưng được vương chỉ liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt hồng hồng mê man kia rồi thần nhiên trả lời: “Không phải là trúng xuân dược loại mạnh sao? Có ta ở đây chẳng có dược nào không giải được hết.” Nói xong lấy một cái bình ra từ trong người, đổ một viên thuốc nhỏ tròn tròn đen đen đưa cho mỡ ngu vẫn luôn chăm sóc bên cạnh nàng: “Ngươi cho nó ăn đi. Ta phải về chăm sóc mẹ của nó đây.” Nói rồi lại hung hăng luồn đũa chọc đang nằm trên giường kia: “Hừ, nha đầu xấu này, sớm biết ngươi tối ngày gây phiền phức cho cha mẹ như vậy thì năm đó ta đã không để nương tử sinh ra ngươi nữa.”

“Nào, uống thuốc đi.” Hắn nhẹ nhàng giải huyết đạo nàng, dưới ánh mắt giám thị cẩn mật của lão đầu Vi Bức kia, mỡ ngu biết rõ nha đầu này siêu cấp ghét uống thuốc đành vẫn dịu dàng dỗ dành: “Mở cái miệng nhỏ xinh này ra đi, ăn xong sẽ không sao nữa.”

“Ừ, ta không uống đâu, đắng lắm.” Vị đắng tràn ngập trong miệng khiến ta ngay lập tức muốn nhổ cái viên thuốc kia ra, nhưng bị mỡ ngu dùng bàn tay lạnh lẽo chặn lại. “Bỏ ra...” Ta đang ứ ứ định kêu gào nhưng cảm thấy được ngọn lửa thiêu đốt trong người đang thần kì bị dập tắt dần dần.

“Tiểu thư Nha Nha, mau tỉnh lại đi, Vương gia sẽ tới ngay đây.” Vương gia, cuối cùng Lang Phúc cũng không phụ sự giao phó của người đã nhanh chóng kịp thời mang được vương đến.

“Phúc, Phúc quản gia, ông, ông sao lại ở đây?” Mở mắt ra đã thấy ông lão Vi Bức môi đỏ mặt trắng này thực sự vô cùng khủng bố. Lại nhìn sang đôi mắt đen lóe sáng tươi cười của mỗ ngư, nhớ lại tình cảnh vừa nãy, ta hừ nhẹ một tiếng quay mặt đi không thèm để ý đến hắn.

“Đừng giận dữ nữa.” Hắn vẫn kiên trì nhẹ nhàng an ủi nàng: “Là ta không tốt, ngày mai ta sẽ làm đồ ăn thật ngon cho nàng được không?”

“Hừ, không phải giả làm người tốt.” Ta vẫn quay mặt không thèm để ý đến hắn, lạnh lùng ngăm ra lệnh đuổi khách: “Ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

“Thật không? Nếu tiểu thư Nha Nha đã không thích, ta đây ngày mai sẽ lập tức rời khỏi phủ tể tướng, đỡ phải khiến tiểu thư thấy phiền lòng.” Mái tóc đen bóng hơi rối loạn càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch, đôi mi dày khẽ chớp nhẹ, làn môi hoàn mỹ hơi mím chặt lẳng lẳng nhìn thiên hạ đang tỏ vẻ hồ hững với mình kia, từ sâu trong đáy mắt hiện lên sắc tím đau thương mất mát: “Nàng yên tâm, Tăng A Ngư ta vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa.”

“Đi thì đi đi, nói nhiều như vậy làm gì?” Hừ, ta lại buông thêm một câu nữa: “Nhớ kĩ đã đi thì đi cho xa vào, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa.”

Nghe ta nói vậy, mỗ ngư hơi sững người lại nhưng sau đó lại bình tĩnh dị thường, nhìn thẳng vào ta: “Nàng để ta đi... dễ dàng như vậy sao?” Cường chế lại nổi bi thống trong lòng, cổ nện nước mắt sắp tuôn trào nơi khóe mắt, hắn bi thương nói: “Ta cũng chỉ là một kẻ đơn độc., trời đất bao la này luôn có chỗ dung thân cho ta, tiểu thư Nha Nha, A Ngư đi đây, nàng hãy bảo trọng.”

“Ngươi quay lại đây cho ta.” Nhìn khuôn mặt như ngọc không che giấu hết vẻ bi thương đau đớn, từ trong lòng ta dội lên một nỗi chua xót, khô sở, có chút không nở, nhưng mà với tên trâu xấu xa này nhất định không thể dễ dàng tha thứ cho hắn: “Ngươi là đầu bếp của riêng ta, ta không cho phép ngươi rời đi, có nghe thấy không hả, ta không cho phép đó.”

“Nếu tiểu thư Nha Nha không để ta đi, ta sẽ không đi nữa.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì không phát tác được hết nỗi bức tức nên đỏ bừng lên thật đáng yêu, khóe môi mỗ ngư lên cong lên một nụ cười xấu xa khi thực hiện được âm mưu, nhưng bên ngoài hắn vẫn nở một nụ cười thối khỗ thể lương, sau đó nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé ấm áp: “Tiểu thư yên tâm, sau này ta sẽ tuyệt đối nghe lời nàng, nàng bảo ta đi đông, ta sẽ không dám đi về phía tây.”

“Hừ, tiểu nhân vô sỉ, không phải diễn kịch.” Mỗ lang vừa bước vào cửa đã thấy một màn giận dữ ầm ập như vậy liền lập tức đoạt lại bàn tay nhỏ bé sau đó mới hung hăng nói: “Vật nhỏ, người ta đã muốn đi như vậy, nàng còn giữ lại làm cái gì chứ?”

“Lang Minh Thần, ngươi còn đến đây làm cái gì nữa?” Ta lập tức rút tay nhét vào chân: “Thế nào? Lệ Kiều biểu tỳ của ta không hợp khẩu vị của vương gia sao? Nhanh như vậy đã quay lại rồi hả?”

“Vật nhỏ, tức giận sao?” Khóe miệng cong lên một nụ cười quyến rũ, ngả ngón bắn mị nhãn về phía ta, lại lần nữa cảm tay ta đầy thâm tình, chân thành khai báo: “Nha Nha thân ái, ta không bị thất thân với Lâm Lệ Kiều kia...”

“Phi phi phi... ngươi thất thân hay không liên quan gì đến ta?” Sau đó ta lại nhìn xung quanh: “Hò ly sư phụ đâu? Sao hắn vẫn chưa trở lại?”

“Tiểu đồ nhi, không phải vì sư vẫn ở đây sao?” Đôi mắt khẽ lóe lên sắc lục quang, khóe môi hiện ra một nụ cười đầy yêu thương: “Tiểu bí đao, vì sư cũng không phản bội nàng đâu.”

“Hừ, ngươi còn quay về đây làm gì nữa?” Nhớ lại hành vi dâm loạn của mỗ hồ, hai mắt ta hơi phiếm hồng, trong mắt đã long lanh ánh nước, cố gắng mở to mắt kìm nén cho nước mắt không rơi xuống: “Hò ly xấu xa, ta ghét ngươi.”

“Đừng khóc, trong lòng sư phụ chỉ có mình nàng thôi, sao có thể để nữ nhân khác thực hiện được mưu kế.” Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng lên, khóe môi đầy ý cười: “Đừng giận dữ nữa được không?”

“Hừ...” Ta híp hai mắt hung dữ lườm hai tên sói hồ tra khảo: “Nói... vì sao các ngươi uống rượu của hai tỷ ấy? Huu, hồ ly xấu xa, sắc lang chết tiệt, ta ghét các ngươi.” Ta gạt mạnh móng vuốt của tên hồ ly ra, tay còn lại chỉ thẳng ra cửa: “Các ngươi cứ đi cho ta.”

“Đi, vật nhỏ? Nàng thật sự muốn bản vương đi hay sao? Nàng muốn ta bị nữ nhân khác vấy bẩn ư?” Hắn nhìn sắc mặt nàng mà hắng giọng nhận lỗi: “Tiểu yêu tinh, là ta sai rồi được không? Sau này ta sẽ không liếc mắt nhìn bất kì nữ nhân nào nữa. Ngoan, nàng tức giận khiến cõi lòng ta tan nát mất.”

“Tiểu Nha Nha, nếu nàng còn giận dữ làm loạn như vậy đừng trách vì sư...” Trong đôi mắt xanh ngọc bích khẽ phát ra sự uy hiếp mơ hồ, khóe môi lộ ra một nụ cười khiến người ta phải rét run: “Nàng là thê tử của ta, Nha Nha tam tông tử đức không phải nàng không biết chứ? Có muốn để Cổ Ba thúc dạy dỗ lại nàng thế nào mới là một nữ chủ nhân nẫu mực hay không? Những giáo huấn đó Nha Nha có học mười ngày mười đêm cũng không hết đâu đó...”

“Á...” Nghe hồ ly đe dọa khiến trong lòng ta lại cảnh thẳng, từng trận chua xót trào lên nghẹn cứng khiến hô hấp trở nên khó khăn, nước mắt cứ vậy lại tuôn rơi: “Sư phụ, đừng dọa đồ nhi...”

“Vậy còn không mau thu hồi lại nước mắt đi.” Nhìn khuôn mặt đáng yêu, giọng nói ngây thơ khiến mỗ hồ dịu dàng vươn tay ôm nàng vào lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve: “Đừng tức giận nữa, không uống chén rượu kia sư phụ sao có thể danh chính ngôn thuận xử lý hai nữ nhân tâm địa rắn rết kia? Nào mau ngủ một giấc rồi mai dậy xem kịch vui.”

“Sư phụ, Nha Nha thật sự đã nghĩ người không cần ta nữa.” Ta vươn tay ôm eo nhỏ của hắn, nước mắt không kiềm được cứ thế tuôn rơi: “Người thật nhẫn tâm. . .huhu. . .hồ ly chết tiệt, cả tên vương gia sắc lang kia nữa, đều đáng đánh hết.”

“Tiểu bí đao, đừng khóc nữa.” Hắn ôm chặt thân thể mềm mại, sự yêu thương trong lòng càng thêm sâu đậm, đôi mắt ngọc bích cũng chứa đầy thâm tình: “Trong lòng sư phụ chỉ có một mình Nha Nha thôi.”

“Huhu. . .sau này các người không được làm ta tức giận nữa. . .” Ta lồm bồm khóc nức nở, hai mắt đầm lệ nhìn sói hồ trước mặt, rồi quay sang lườm trâu áo tím: “Cả người nữa, trâu bại hoại, không được không nghe lời ta nữa.”

“Được, vật nhỏ, nằng nói gì thì chính là vậy được chưa. Nằng xem, khóc đến mắt sưng húp lên rồi kia.”

“Tiểu thư Nha Nha, A Ngu ta nhất định sẽ luôn nghe lời nằng.”

“Ta muốn các người phải đảm bảo sau này không được làm việc ta không thích nữa.” Ta vừa lau nước mắt vừa hung dữ cảnh cáo: “Nếu không ta sẽ khóc thành bí đao héo luôn, khóc khóc khóc mãi không ngừng.”

“Tiểu đồ nhi, nằng đang uy hiếp vi sư hả?” Hắn xiết chặt vòng tay, hai mắt chăm chăm đối diện với kẻ không sợ chết là ta, nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo lại đành hít sâu một hơi, không tình nguyện nói: “Được. . .”

“Vật nhỏ, nằng nói gì liền là vậy.”

“Tiểu thư Nha Nha, A Ngu tuyệt đối sẽ không cãi lời nằng đâu.”

“Được. . .” Ta liền hải lòng thu hồi lại nước mắt, ngọt ngào mỉm cười: “Nhớ kĩ những gì các người đã hứa đó.”

Nhìn nụ cười đáng yêu ngọt ngào của mỡ Nha, ba tên thú xinh đẹp cho dù không cam lòng cũng chỉ có thể nuốt hết vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sói hồ lãnh khóc

“Hút. hút. . .hút. . .cha, mẹ, tướng công, tỷ tỷ, mọi người phải làm chủ cho Mẫn Kiều Lệ Kiều nhà ta a!” Lâu Phán Phán mới sáng sớm đã cho gọi một đồng người vào viện của mình, bản thân thì bù lu bù loa khóc sụt sùi, tuy rằng đã là mỹ nhân hết thời nhưng vẫn động lòng người.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khóc lóc om sòm còn ra thể thống gì nữa.” Có người chán ghét nhìn mặt thiếp thanh lâu của mình quát: “Có chuyện gì mau nói đi.”

“Huhu. . .tướng công. . .tối hôm qua. . .tối hôm qua. . .” Ả không ngừng dùng khăn tơ tằm lau nước mắt, rồi lại ra vẻ yếu ớt ngã vào ngực nam nhân văn nhã: “Tướng công, người phải làm chủ cho nữ nhi nhà chúng ta a. . .nếu không hai tiểu thư khuê các đã bị hủy đi thanh danh thuần khiết sau này còn ai muốn lấy chúng nữa.”

“Được rồi, muội muội, có chuyện gì người cứ nói thẳng đi, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Sau đó nằng nhẹ nhàng đỡ lấy nữ nhân đang khóc lóc: “Mẫn Kiều và Lệ Kiều đã xảy ra chuyện gì?”

“Huhu. . .tỷ tỷ, tối hôm qua Nguyệt công tử và Lang vương gia giữa đêm hôm khuya khoắt xông vào phòng hai đứa, làm. . .làm ô nhục thanh danh. . .”, chưa nói hết lại bị thống quý xuống trước mặt trưởng bối nhà họ Lâm, sống chết nắm chặt tay áo ông “Hức hức, cha, người nhất định phải đòi lại lẽ phải cho hai đứa nó. . .”

“Không thể thế được, tính tình của đứa nhỏ Nguyệt Lan này ta rất rõ, ngoại trừ Nha Nha, bất cứ ai hắn cũng không muốn động vào. Về phần Minh Thần, tuy là trước kia có trâu hoa ghẹo liễu, nhưng tuyệt đối sẽ không xuống tay với cháu gái của sư phụ. Phán Phán, chuyện như vậy không được phép mở miệng nói lung tung!”

“Mẫu thân, người nói như vậy phải chăng là không tin lời con nói?” Đôi mắt rung rung như hoa lê đọng mưa “Con biết trước đây con đã làm sai nhiều chuyện, nhưng Mẫn Kiều và Lệ Kiều dù sao cũng là cốt nhục của Lâm gia, kẻ làm mẹ như con không thể nhắm mắt làm ngơ, sáng nay gọi mọi người đến thấy rõ con không nói dối.”

“Nếu đúng như lời người nói, Nguyệt Lan và Minh Thần đã làm chuyện không bằng cảm thú như thế, ta đương nhiên sẽ đòi lại lẽ phải cho cháu gái mình.”

“Đa tạ gia gia”. Trên mặt hiện lên một nụ cười đắc ý, “Mọi người theo ta xem, có mọi người ở đây, đến lúc đó bọn họ có chối cũng không được.”

Đúng lúc mọi người bước vào trong viện đã nghe thấy hai tiếng kêu thất thanh, bước chân càng nhanh hơn.

Cửa phòng lập tức bị mở rộng, lọt vào tầm mắt mọi người chính là Lâm Mẫn Kiều cùng Lâm Lệ Kiều đang ôm y phục hét chói tai không ngừng. Mà hai người đàn ông trên giường cũng không phải công tử Cổ Nguyệt Lan, cũng không phải lăng tử tình trường Lang Minh Thần mà là thằng ngốc Phùng Tiểu Cầu nhà quan thất phẩm tép riu trong kinh thành và Hoàng Đại Hổ – ác bá không có gái không vui nhà Hoàng viên ngoại phía đông thành...

Lâu Phán Phán nhìn nữ nhi thương tích đầy mình trên giường, lại nhìn nhìn hai gã đàn ông nếu không phải đứa ngốc nhìn mỹ nhân đến chảy nước miếng thì cũng là gã hung thần ác sát, vốc người vạm vỡ rồi cuộc chịu không nổi đã kích, điên cuồng kêu lớn: “Không thể nào, không thể nào, vì sao lại như vậy? Sao lại thế này?... Hu hu... con gái đáng thương của ta...” Mụ ác độc nhướn mắt lên nhìn “Nhất định là bọn họ, nhất định là bọn họ làm vậy, vì sao? Vì sao? Cổ Nguyệt Lan, Lang Minh Thần, vì sao các người muốn hại nữ nhi của ta?”

Nhìn hai vị mỹ nhân tỷ tỷ khóc lóc ai oán thê lương, đứt ruột đứt gan, thần trí hoảng loạn, rồi lại nhìn bên cạnh mình hai vị mỹ nam đầu sỏ gây chuyện sói hồ vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không, ưu nhã thưởng thức trà, ta tự giác tránh xa đôi lãnh khốc hồ lang này một chút.

“Tiểu Nha Nha, lại đây, sao lại đứng cách xa như vậy chứ?” Móng vuốt Cổ hồ ly nhẹ nhàng vươn tới, kéo thân thể mẫm mướt quay về bên cạnh mình, thuận tiện nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, đầu ngón tay treu trọc lòng bàn tay nung núc thịt. “Có vi sự ở đây, không cần sợ.”

“Vật nhỏ, nhìn thấy chưa? Đây là kết quả của kẻ dám chọc giận bản vương đó.” Đôi mắt lam châm chú nhìn ta, khóe môi nhếch lên mang theo tiếng đe dọa âm lãnh tà mị: “Vậy nên tiểu yêu tinh cũng đừng dùng đầu nhỏ của mình phá hư chủ ý của ta.” Dứt lời, móng vuốt sói từ từ bò lên giúp ta uống nước, bộ dáng tươi cười toát ra mị lực từ xương tủy.

“Ha ha”, ta có bật ra vài tiếng cười, ta không muốn trở thành tiêu điểm đầu nưa, đành phải buông xuống, đối với hai mỹ nhân ngoài việc ctor về thông cảm bên ngoài, còn có chút lo sợ với hai tên hồ ly – sói xám này. Nếu có một ngày ta thực sự làm chuyện có lỗi với bọn họ, không biết bọn họ sẽ dùng cái thủ đoạn tàn khốc gì đối phó với ta đây? Thật là mới nghĩ thôi đã thấy kinh hãi.

“Cổ Nguyệt Lan, Lang Minh Thần, tại sao các người lại hại nữ nhi nhà ta? Các nàng với người không thù không oán, vì sao các người lại làm vậy?”

“Lạ thật đấy, nữ nhi nhà bà vụng trộm với đàn ông, tại sao lại liên quan đến Cổ mẫu?” Khóe miệng phiếm cười lạnh, toàn thân lộ ra âm lãnh, đôi mắt xanh lục tỏa ra hàn quang khốc liệt. “Mọi việc đều phải có chứng cứ, nếu như phu nhân còn ăn nói lung tung, Huyền Nguyệt son trang cũng không nương tay đâu.”

“Sau yến tiệc sinh nhật Vương tiểu thư tối qua, chúng ta đều tự về phòng, về phần nữ nhi nhà bà, ai biết các nàng làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy?” Giọng nói mang hơi lạnh thấu xương, mắt mỗ sói trung ra một nụ cười ngây thơ vô số tội nhưng không kém khí thế vương giả trong đó, “Lâm tiểu phu nhân, nói xấu vương tộc cũng không phải là chuyện một tiểu thiếp như người có thể gánh chịu được đâu.”

“Bọn họ nói vậy, bọn họ rõ ràng đã uống xuân dược, tối qua bọn họ còn... Còn không cùng ta và muội muội ở nhục, vì sao, vì sao lại không có?” Lâm Mẫn Kiều bị đã kích tinh thần mạnh mẽ, không có cách nào tiếp nhận nỗi chuyện mình đã bị một tên ngốc cường bức, vừa nhìn gã ngốc vừa quay sang ta: “Còn có nó, Nha Nha, tối qua người tận mắt thấy Nguyệt công tử cùng ta trở về phòng, người cũng bị uống xuân dược, Vương Nha Nha, người nói mau, nói mau.”

“Chuyện này...” Cảm nhận được hai cái nhìn nóng bỏng bên cạnh, có điều đối với mỗ sói và mỗ hồ không dễ chọc hơn nữa hai chị em mặt hoa da phấn nhưng tâm địa độc ác này đến ta cũng muốn hại, nhìn đến nụ cười cầm thú uy hiếp hai bên, ta đành bịt mắt lương tâm mình mở miệng nói: “Xin lỗi, tối qua ta cùng hai người họ trở về, chuyện này của hai vị biểu tỷ, Nha Nha thực sự không biết.”

“Nói láo, người dám nói láo, Vương Nha Nha, rõ ràng tối qua người cũng uống xuân dược, người không phải bị Tăng A Nguru mang đi sao? Có phải người và hắn đã làm ra chuyện bại hoại, bị người phát hiện nên bịa ra lời nói dối?” Lâm Lệ Kiều phát cuồng nhìn ta chăm chăm, hai mắt phát ra sự oán giận căm thù, thấy ta bình yên vô sự ngồi ở chính giữa, trái Cổ hồ ly phải Lang vương gia mà đồ kỵ vô cùng.

“Được rồi, ba người các người chưa làm loạn đủ hay sao?” Nhìn ba mẹ con mỹ nhân đang đứng đó, bà ngoại ta thở dài, trên mặt tràn đầy uể oải. “Phán Phán, chuyện trước khi người vào Lâm gia thế nào ta không để ý, nhưng con gái người bị dạy dỗ thành vậy cũng là do người sai, cũng là người có tâm bất minh nên mới xảy ra chuyện. Việc xấu xa trong nhà không thể lộ ra, Mẫn Kiều cùng Lệ Kiều đã thất thân rồi, muốn gả tới cửa hào môn là chuyện không thể. Thôi đi, nếu gia thế hai người kia trong sạch, cũng chỉ có thể gả các nàng vào cửa Phùng gia và Hoàng gia thôi.”

“Vương Nha Nha, ta muốn giết người, ta muốn giết người.” Mười đầu ngón tay hung hăng xông tới, muốn tấn công vào khuôn mặt ta.

“Làm càn, người của ta người cũng dám động tới?” Cả người Cổ hồ ly tăn ra khí phách bức người, lạnh lùng nhìn nữ nhân đang phát điên cười nhạt: “Lâu Phán Phán, nếu như người dám động đến một sợi tóc của đồ nhi ta, ta sẽ khiến ba mẹ con người vĩnh viễn biến mất ngay tại đây.”

“Ha ha... Ha ha ha...” Lâu Phán Phán điên cuồng cười lớn. “Nó có cái gì tốt chứ, chỉ là một tiểu nha đầu ai cũng có thể làm chồng, vậy mà được các người trân trọng như bảo bối?”

“Mang các nàng về phòng”. Ông ngoại vẫn giữ nguyên sự trầm mặc từ nãy giờ rồi cuộc cũng lên tiếng. “Ngày hôm nay để người qua Phùng gia và Hoàng gia làm mối đi, mấy chuyện của thanh niên ta cũng không quản tới.”

Nhìn phòng khách rồi cuộc đã khôi phục yên tĩnh, vì sao ta lại không thấy hài lòng chút nào a?

“Các người tránh ra đi, đừng tới đây”.. Hichic... Cứ nghĩ tới hai tên cầm thú thủ đoạn tàn khốc này, lại nhìn thấy mỗ ngư vẫn luôn trầm mặc, ta càng lùi

lùi thân thể ra phía sau, cố gắng tránh càng xa càng tốt.

“Đồ nhi ngoan, đừng sợ..” Cô hồ ly nhẹ nhàng kéo ta lại trong lòng, bừa bãi cúi đầu chà đạp môi ta, in dấu lên má phẩn, rồi quay ra nhìn hai nam nhân đang nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé xác hấn, cười như ánh mặt trời sáng chói

“Tại sao phải làm vậy với bọn họ?” Ta ngẩng đầu, chăm chú đánh giá hồ ly gian xảo trước mặt.. Mỹ nam a siêu mỹ nam... nhưng cũng là hung thủ gian ác làm cho tâm can ta khó có thể chấp nhận được: “Bọn họ rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, sao lại đối xử như vậy với các nàng?”

“Hừ, như vậy vẫn còn tốt đẹp cho bọn họ lắm!” trên mặt hấn nở ra một nụ cười lạnh lẽo. “Tốt xấu gì họ cũng được gả cho gia đình không tệ lắm, cả đời không phải lo cơm áo, đó cũng chính là sở nguyện của bọn họ còn gì?”

“....” Tuy rằng có nói gì đi chăng nữa thì sự cũng đã rồi, có điều nhìn thấy hai vị siêu cấp ác nam bên cạnh, ta lại nhịn không được khó chịu thay cho hai vị nhân.

“Tiểu Nha Nha, không phải sợ, chỉ cần nàng không làm trái lời vi sư, vi sư sẽ yêu thương nàng hết mực, sẽ không bao giờ nặng tay với nàng.” Khẽ liếc mắt nhìn mỡ ngu cùng mỡ sói, mỡ hồ ôn nhu vạn phần xoa xoa đầu ta, lời nói lạnh như gió tháng hai “Đến đây, sư phụ đưa con đi dạo hoa viên một chút?”

“Ha ha, không cần, Nha Nha ở lại trong phòng là tốt rồi, ba người đều là đại nhân, có việc thì cứ đi làm đi, không cần để ý đến ta.”

“Vật nhỏ, thật không may, hôm nay bản vương rất nhàn rồi, hiện tại chỉ có thể ở lại chỗ này cùng nàng thôi.”

“Ta cũng đã làm xong ngộ thiện, không cần quay về trù phòng nữa, Nha Nha tiểu thư, ta cũng không đi.”

“Đồ nhi thân ái, con biết rõ là sư phụ vì nguoi chuyện gì cũng có thể mặc kệ, nguoi thế nào nhẫn tâm đuổi ta đi?”

Hừ, ba con thú vô sỉ, muốn ở lại cứ ở lại, ta còn không ngủ được sao? Ta hung hăng trừng lớn mắt liếc bọn họ một cái, sau đó hậm hực ngồi trên giường. “Các người muốn ở lại bao lâu thì ở, đừng đến phá ta.”

Thấy trên giường tiểu bánh bao đã sắp nằm ngủ say sưa, mỡ hồ híp chặt mắt, lục quang nhu hòa sáng lên, đi đến bên giường ôm thân mình béo tròn kia lại, thấp giọng nỉ non: “Tiểu đồ nhi, yên tâm đi, vi sư vĩnh viễn không bao giờ xuống tay với nguoi đâu.”

“Đúng vậy, vật nhỏ đáng yêu, bản vương nữ lòng nào để nàng chịu khổ đâu?” Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mỡ sói cũng liếc mắt đưa tình, “Bản vương xin thề, cả đời này cũng không bao giờ mạnh tay với nàng, có được hay không?”

“Tiểu thư Nha Nha, A Nguu thế nào nàng biết rõ nhất, tối qua ta có làm chuyện có lỗi với nàng đâu?” Hấn ôn nhu vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn, “Đừng sợ, có ta ở đây, không cần phải sợ.”

Phải vậy không? Tại sao những lời thâm tình này khi tới tai ta cũng đều lạnh lẽo như từng trận gió đông, hàn khí thấu xương nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Sợ hãi trước hôn nhân

Có câu việc xấu trong nhà không thể khoe ra, hai vị mỹ nhân nổi tiếng kinh thành còn đang hỏi hấn thăm, hồn phách chưa kịp trở về, bà ngoại phúc hậu của ta đã hòa tấu phái người ép hai vị mỡ nam bị hại Phùng gia và Hoàng gia cầu hôn. Sau khi biết được chân

tướng, đặt nặng nhẹ hai bên, Phùng Hoàng hai nhà tươi cười rạng rỡ một mực chịu trách nhiệm, lập tức chuẩn bị hôn lễ. Tất cả công việc đều tiến hành nhanh như chớp, sợ đêm dài lắm mộng, ông ngoại bà ngoại ngày thứ hai sau sự kiện xuân được đã nhanh chóng để hai vị tỷ tỷ xuất môn về nhà chồng.

Xét thấy bà tiểu thiếp thanh lâu nhà ta vẫn trong trạng thái ngờ ngẩn nên cho dù hai vị mỹ nhân biểu tỷ có khóc trời khóc đất cũng không thấy ai vì các nàng xuất đầu lộ diện, các vị mỹ nữ đáng thương chỉ có thể bị bà mối hung hăng nhét vào kiệu hoa, theo hai vị tân lang tướng mạo khó coi đốn đầu về nhà.

Có nhân chứng nói, hai vị tân nương khóc đến hai mắt đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch, mặt mũi tiêu tụy, mềm yếu vô lực làm người ta sinh tâm thương tiếc. Ngược lại hai vị tân lang thật là một cặp mỹ nữ dã thú, cặp còn lại là bông hoa nhài cấm bãi phân trâu. Mọi người không khỏi thổn thức, thật là ông trời đãi kẻ khù khờ a, không ngờ Phùng Tiểu Cầu cũng có thể lấy giai nhân, mà ác bá Hoàng Đại Hồ cũng lọt mắt xanh, lẽ nào cái này chính là duyên phận chăng?

Mất thấy hai vị mỹ nhân bị đại thẩm bạo lực cưỡng ép tiến hành mặc trang phục, tiện đà khóc rống ôm lấy cây lớn trước cửa không chịu xuất môn, vản

đã đóng thuyền, hôn nhân đã định nên dù các nàng có sống có chết cũng không thể nào thay đổi, mới đến màn sau bi tráng lên kiệu hoa, ta sợ a... Ô.. Vừa trải qua hai ngày, ta cũng không muốn rơi vào tình huống của hai vị mỹ nhân, cũng không muốn đối địch với hồ ly âm hiểm thủ đoạn, chỉ hy vọng có thể xảy ra sự kiện gì đặc biệt, làm cho hôn kỳ lùi lại.

Mà thời gian lại từng chút từng chút trôi qua, Cổ Ba đại thúc thu xếp hôn lễ vô cùng nhanh nhẹn, thỉnh thoảng mỗi hồ nào đó lại hướng ta cười ngọt ngào đến nham hiểm, ngoảnh đi ngoảnh lại thì hai cây si là mỡ sói và mỡ ngư, trời a... Lẽ nào Vương Nha Nha ta cả đời cứ điên đảo vậy sao?

“Vương Nha Nha, nếu như bán vương mang nàng chạy trốn, nàng nói xem có được hay không?” Thừa dịp ta đi thử hi phục, mỡ sói lên vào phòng ta cười cười, lam mầu thâm tình mời gọi.

“Ha ha, Vương gia đúng là thích nói giỡn.” Ta xoay người lại, lấy tay day day huyết thái dương, sắc lang a sắc lang, ta có bỏ trốn cũng chỉ có thể mang theo tiểu bạch thái, tuyệt đối không thể đi cùng người được.

“Vật nhỏ, bán vương là thật lòng đó, nào, nhìn vào mắt ta đi, theo ta đi đi mà, bán vương nhất định sẽ khiến nàng hạnh phúc sung sướng cả đời.” Hân mạnh bạo giữ chặt lấy khuôn mặt ta, bắt nhìn thẳng vào cái vẻ vô cùng chân thành nhà hân: “Thế nào, có muốn đi không?”

“Vương gia, ta bận rộn quá, hay ngài về phủ trước đi? Việc này để sau lại nói đi?” Ta chưa đủ phiền hay sao, sắc lang còn thêm mắm dặm muối làm gì.

“Không được, vật nhỏ, nhìn vào mắt ta mà nói, hiện tại chỉ còn lại chúng ta, có gì không dám nói?” Ánh mắt yêu mị phát ra lam quang, khoe miệng càng nhếch lên câu dẫn, nhẹ nhàng triển miên mê hoặc: “Lại đây nói cho ta biết, nàng nguyện ý đi cùng ta.”

“Lang Minh Thần, ngài có phải hay không ăn no thiếu việc?” Hai tay nắm chặt thành quyền, này sắc lang quả thật muốn ăn đòn. “Ngươi... Ngươi.. Có tình gây sự.”

Một tay hân nhẹ nhàng nắm chặt tay ta, tay kia đưa lên giữ cằm: “Ta mặc kệ, ta chỉ biết là không thể để nàng lấy Cổ Nguyệt Lan, có gì cũng phải gả cho ta.”

“Trời a, Lang vương gia, ngài không khỏe sao?” Ta hiện tại càng lo lắng, nhớ tới hay ngày sau sẽ thành chim trong lồng của Cổ hồ ly, đến lúc đó đúng là trời có cao, có xanh tới đâu, ta cũng không thể đi khỏi. Ta lập tức nảy sinh một chút ác độc: “Lang Minh Thần, đây là khuê phòng của ta, ta là tân nương sắp xuất giá, xin ngài đẩy, đi ra ngoài rồi nói?”

“Vật nhỏ, đừng tưởng ta dễ dàng bỏ đi như vậy.” Con ngươi lam sắc khẽ thoáng một tia rút lui, tràn đầy hoảng loạn, bi thống, không cam lòng. Kiểm chế suy nghĩ tránh xa thân thể nhỏ bé, ánh mắt lóa ra tia độc địa, “Nhớ kỹ lời ta, không chiếm được nàng, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.”

“Hừ, sắc lang chết tiệt, ngươi mau buông tay.” Ta gãy giữa nhưng vẫn bị mỡ lang gắt gao túm chặt, nhìn ta ta ác cười nhạt, ta càng thêm buồn bực: “Buông ra, ngài làm đau ta đó.” Vì sao Vương Nha Nha ta mệnh khổ thế này, bị bắt lấy chồng sớm, lại còn phải đối phó với mỡ sói này, lẽ nào cả đời ta sẽ không tự làm chủ được sao? Nghĩ đến đoạn cang thấy thể lương, viên mắt càng dâng nước lệ hại, cố gắng đem mắt trừng to, ta tuyệt đối không thể để ai xem thường ta được.

“Đau ư, có đau bằng lòng ta không?” Nhìn đôi mắt ngập nước nhìn mình, tâm lý không tự chủ thả lỏng, trong lòng lạnh đến đau nhức xương tủy, “Nàng biết rõ, vật nhỏ, nàng biết rõ ta không thể không có nàng?”

“Lang Minh Thần, ngươi cắt cho ta.” Mắt to hung hăng theo dõi hân, “Ngươi rút cuộc có đi không? Không đi phải không? Được, ngươi không đi ta đi.”

“Được, ta đi.” Thân thể to lớn lao đảo một chút, sau đó đứng thẳng lên, gương mặt tuấn tú tà ác tiến dần đến trước mặt ta. “Vật nhỏ, ta sẽ đi. Nhưng hôn lễ chưa tới còn một ngày đêm, ai cũng không biết kết quả thế nào đâu.” Nói rồi sai bước ra ngoài, không quên đóng chặt cửa phòng.

Nhìn cửa phòng bị đóng chặt, ta rút cuộc thả lỏng nắm tay đang gắt gao nắm chặt. Kết quả ngươi đến bức ta, ta tuyệt đối muốn chạy trốn.

“Tiểu thư Nha Nha, nàng có đó không? Ta muốn cùng nàng nói chuyện.” Đôi mắt đẹp tràn đầy ẩn ý, trong mắt hóa ra vô vàn mặt ngọt, nam tử anh tuấn chỉ ôn nhu âu yếm nhìn nàng, gió thổi vi vu, lướt nhẹ qua từ ý phấp phới. Thời khắc lang mạn này, muôn vạn từ ngữ cũng không nói hết được.

“A Ngư ca, ngươi muốn nói gì?” Buồn bực nhìn mỡ ngư trước mặt, ta ngậm đuôi khách, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi về đi.”

“Đừng đuổi ta đi.” Nghe ta nói vậy, mỡ ngư bày ra một bộ thương cảm, hơi cúi thấp đầu xuống, trên mặt còn chưa kịp thu hồi biểu tình, lóe lên một tia hoảng sợ, trở lại kéo tay người đang đóng cửa. “Nàng... đừng đuổi ta đi.”

“A Ngư ca, ta thực sự mệt chết đi, để ta nghỉ ngơi một chút?” Cố nén từng cơn giận dâng trào trong lòng, ta thật chỉ muốn tóm mỡ ngư này đánh cho một trận để giải tỏa khuyh hướng bạo lực trong lòng. Ta lấy lại bộ dáng tươi cười: “Có chuyện gì sau hãy nói nhé?”

Mặt mỡ ngư nào đó nhăn nhó, sau một lúc lại thông thả dị thường, ngược mắt nhìn nữ tử có ý chí sắt đá. “Nàng ghét ta sao?” Kéo bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại “Tiểu thư Nha Nha, nàng chê ta phiền toái, nàng không cần ta?”

“Một lúc này thôi.” nhìn mỡ ngư trước mặt cắn răng đau xót thật là kích thích thần kinh thương cảm của ta, ôn nhu chậm rãi nói: “Bên ngoài gió to lắm A Ngư ca, ngươi mặc mỏng manh như vậy mau trở về đi thôi.”

“Được, tiểu thư Nha Nha nhớ kỹ, bất kỳ gả cho ai thì cũng không được vứt bỏ ta.” Nghe được lời nói quan tâm của ta, mỡ ngư rút cuộc cũng buông tay, “Ta sẽ đi”, tuyệt vọng bao gồm đau đớn tràn ngập con ngươi đen, liếc nhìn ta một cái rồi chậm chậm quay đi.

Bị hai đại mỹ nam thay phiên nhau đầu độc, ta yên lặng ngồi trong phòng, xem ra, hôn nhân quả thật là nắm mò sống, hôn lễ này, thật là không được nha.

“Tiểu bạch thái, người nói xem, tỷ tỷ ta hiện tại nói không muốn thành thân, có được không nha?” Tiểu Bạch thái bị lôi kéo hai chân, bị thương đưa mắt nhìn ta. Làm sao bây giờ, tỷ tỷ ta thực sự không muốn sớm như vậy đã thành thân.

“Ngao... Ngao.. Ngao..” Tiểu Bạch thái chỉ ứng phó đáp ứng ta kêu tượng trưng vài tiếng, sau đó lại tiếp tục sự nghiệp ăn đùi gà.

“Tiểu bạch thái, nếu tỷ lưu lạc giang hồ, người có muốn đi theo ta không?” Ta kéo đùi gà lại, ngấm ngấm uy hiếp. “Nói, người có đi cùng ta hay không?”

“Ngáo....” Tiểu bạch thái thương cảm nhìn ta, lắc cái đầu qua phải qua trái không ngừng, sau đó khẽ liếm tay lấy lòng ta.

“Ngay cả người cũng không ủng hộ ta, lẽ nào ta thực sự phải gả cho hồ ly sư phụ?” Thông thả buông tiểu bạch hồ xuống, ta mệt mỏi ngồi trên giường, vui mặt thật sâu vào tay... huhu.. Vương Nha Nha, thực sự là không ai chăm sóc người, quan tâm người, trong lúc nguy cấp này chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

“Tiểu Nha Nha thân ái, nghĩ sắp làm tân nương tử của ta, hải lòng đến mức đầu cũng không ngừng nghĩ sao?” Khuôn mặt tuần tú thanh nhã cười đến đắc ý xuân phong, lúc mâu toát ra ánh sáng biêng biếc, bạc môi nhếch lên câu dẫn người đang nằm trên giường: “Mau đứng dậy, vì sự mạng con ra ngoài hít thở không khí.”

“Hừ, ta không đi.” Nghe mỡ hồ dụ dỗ trong lời nói, thân thể ta càng lúc càng rét run... Vương Nha Nha ta cũng có tự tôn, vì sao hôn nhân đại sự ta lại không được làm chủ.

Nhớ tới cuộc sống heo nái sau này, còn có mỡ hồ độc tài chuyên chế, trái tim càng lúc càng lạnh, ngọt bùi cay đắng các loại cảm xúc đâm thẳng vào ngực.

“Đã sắp làm vợ người ta, còn giữ tính khí tiểu hài tử vậy sao, qua ba năm sau, chờ con lớn cũng không thể được như vậy đâu, đồ nhi thân ái.” Ma chương chậm rãi vurun đến, nồng đậm nhẹ nhàng vuốt tóc ta. “Qua đây, để sư phụ ngắm con.”

“Sư phụ, chúng ta thực sự phải thành thân sao?” Hồ ly giáo hoạt, cho đến bây giờ chỉ chờ ta sợ ý, mới có thể ôn nhu săn sóc ta thế này.

“Đương nhiên, Cổ phu nhân của ta.” Đôi mắt mê hoặc nhìn tới, trên trường bào tuyết trắng, tựa như tiên trên trời giáng thế, câu hồn đoạt phách thế gian.

“Cái này ... Có thể hay không...” Ta cẩn thận nhìn khuôn mặt từ ái của mỹ hồ, khép nép đưa ra ý kiến. “Thời gian hôn lễ...”

“Không thể được, Vương Nha Nha, hiện tại theo vì sư ra ngoài, cho thân thể dễ chịu sau đó ngoan ngoãn ở trong phòng, an tâm chờ lên kiệu hoa.” Trong con ngươi màu lục xoáy qua một con gió lốc, mỹ hồ vurun ma trào tới “Đến đây, đồ nhi thân ái, chúng ta đi thôi...”

Híchic... bị đôi mắt màu lục của hồ ly đảo qua, ta chỉ có thể nâng đầu dậy, lập cập ngồi dậy xuống giường, lê tấm thân đến trước ma trào, mảy liễu nhịu lại, từng bước từng bước đi vào cạm bẫy của mỡ hồ...

“Ha ha, đồ nhi bốc đồng, sư phụ yêu nhất nàng.” Ôn nhu ôm thân thể tròn trĩnh trong lòng. “Nhớ kỹ lời vì sư, đừng làm trái, nếu không... Hắc hắc...”

Nghe mỡ hồ làm như vô tình mà cố ý trong lời nói, ta chỉ có thể vui mình thật sâu trong lòng hắc, không muốn ngẩng đầu lên, khoe miệng không tự chủ cười khở, nước dâng dâng lên viền mắt, ê ẩm mũi mím chặt miệng lại, không hề lên tiếng.

“Tiểu Nha Nha, nàng nhất định là cả đời theo ta.” Vừa nói vừa vỗ vỗ thân thể đang nương trong lòng mình, trong bích mâu hiện lên ý cười nồng đậm sùng nịch.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chuyến đào hôn kinh hồn (thượng)

Trong một căn phòng tại tử tướng phủ có người nào đó toàn thân ướt đẫm mồ hôi, chỉ nghe thấy những tiếng nam nhân rên rỉ tục tiu xen lẫn tiếng kêu yếu ớt vô lực.

“A... thân thể này còn mê người hơn cả hoa khô thanh lâu.” Hai tên hạ lưu bên cạnh vừa sờ mó vừa cười phóng dăng: “Các người mau nhìn xem, thất lung eo thon như vậy, làn da trắng mịn, cái mông cũng tròn trịa yêu kiều, đôi chân vừa thẳng vừa đẹp...”

“A~~~~ đừng mà~~~~ nhẹ chút” Thân thể đau đớn thống khổ giữa giữa, trong đôi mắt tuyệt đẹp rớm lệ hiện lên sự tuyệt vọng xen lẫn hận thù.

“Thật sướng! Ha ha...mỹ nhân đúng là mỹ nhân, đúng là danh bất hư truyền, haha...làm cho ta thật thích thú!!” Hắc sung sướng gia tăng tốc độ, thân thể cường tráng hết sức hành hạ thân thể nhỏ bé yếu ớt.

“Này Hắc Hồ, có thể cho chúng ta ném thử một chút không?” Bị cảnh tượng trước mắt làm cho đục hóa tăng vọt khiến hắc không nhận được lên tiếng xin xỏ.

“Chờ ta làm xong sẽ đến lượt các ngươi, muốn hắc thì xếp hàng đi, rồi sẽ đến lượt.” Vậy là mấy nam nhân hung ác vô cùng hợp tác cời y phục đứng chờ một bên.

“Nhớ kĩ chuyện các ngươi đáp ứng với ta.” Hắc cắn chặt môi khắc chế nỗi nhức nhối đau đớn, trong mắt hiện lên đầy sự hung dữ, Vương Nha Nha, thứ ta không chiếm được ngươi cũng đừng hòng mà có.

Tiểu mỹ nhân, xem ra rất hưởng thụ đúng không!” Một giọng nói thâm tà vang lên bên tai hắc: “Ngũ hồ Giang Bắc chúng ta không phải hữu danh vô thực, chỉ cần khiến huynh đệ chúng ta hài lòng thì tiểu mỹ nhân yêu cầu gì chúng ta cũng nhất định hoàn thành mỹ mãn!”

Trong đêm khuya tĩnh mịch, tại một gian phòng tiếng nam nhân thở dốc rên rỉ vẫn không ngừng liên tiếp vang lên, mà cũng mở màn cho một âm mưu...

Là chủ nhân của Huyền Nguyệt sơn trang, hơn nữa mang danh Nguyệt công tử mỹ nam đệ nhất cao thủ trên giang hồ, mặt khác không thể dễ xảy ra bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến uy nghiêm nhà gái. Xét thấy Huyền Nguyệt sơn trang địa thế xa xôi, đi đi lại lại đón đầu quá phiền phức, nếu trên đường đi lại bị hai nam nhân ý đồ đen tối nào đó chặn đường cướp đầu vậy lại càng rắc rối, chẳng may phòng bị không tốt đến ngay cả tân nương từ nhà mình cũng bị cướp đi mất thì hòng. Suy đi tính lại, nỗ lực ly gián xảo quyết định mua một biệt viện cao cấp tại kinh thành chuẩn bị cho việc đón đầu.

Mất thấy lại thêm một ngày nữa qua đi, cả ngày quay đi quay lại cũng chỉ thấy ba vị mỹ nam vây quanh cũng coi như bỏ mắt, có điều vì một tương lai tươi đẹp tự do không phải lo suy nghĩ, ta quyết định mang theo tiểu bạch thái đảo hôn, cho dù bị hồ ly bắt lại cũng coi như được một lần ra bên ngoài hiểu biết thế sự. Hơn nữa, thông qua lần đảo hôn này, biết đâu bọn họ cũng không ép buộc ta phải thành thân nữa.

Vì vậy, một đêm gió to trăng khuyết, dựa vào những lí do khác nhau tránh mặt ba tên thú kia, ta để lại một phong thư trình bày nguyện vọng đã chuẩn bị sẵn từ trước, uyển chuyển bày tỏ sự oán giận với cuộc hôn nhân ép buộc này, đương nhiên sau này thành thân cũng được nhưng với điều kiện hồ ly sự phụ phải thật lòng yêu ta, nguyện ý chờ đến lúc sông cạn đá mòn cũng không oán trách không hối hận, chậm thì ba năm sau, lâu thì chín mười năm nữa, Vương Nha Nha ta nhất định sẽ quay trở lại.

Sau khi làm xong mấy việc linh tinh đó, ta mặc một bộ y phục dạ hành, dùng miếng vải đen che kín khuôn mặt nhỏ nhắn lại, lưng đeo bao y phục nhỏ, ôm tiểu bạch thái mê man ngủ không thể phản kháng trên tay ghènh ngang rồi đi. Sau khi vượt qua vô số cửa ải kín cổng cao tường, ta quay lại nhìn cửa lớn hoàng tráng, mỹ mỹ nhân thân ái, cha bất lương, bà ngoại phúc hậu, ông ngoại cổ hủ, còn có các vị thân thích yêu thương ta, Nha Nha bất hiểu khiến mọi người thất vọng rồi, cục diện thành thân không có tân nương này vô cùng rối ren, lại gây phiền phức khiến các vị vất vả rồi...

Nhìn bóng người nho nhỏ rời khỏi phủ tể tướng, vài bóng người khác lén lút đi theo sau...

Sau đó một canh giờ, khi biết được tin tức mỗ Nha trốn nhà đi chơi, ba thân ảnh trong lòng nóng như lửa đốt cùng song song bay ra từ tường cao, nhanh như chớp biến mất trong bóng đêm.

Đêm khuya tĩnh mịch trên đường không một bóng người, ta không biết phương hướng càng chạy càng sa vào nơi hẻo lánh, nhìn hai bên đường dần hiện ra rừng cây rậm rạp, càng đi càng vào sâu trong núi, ta bị quan phát hiện: bị lạc đường trên núi rồi!!!

“Quác~~ quác quác” Thấy có người sống chạy vào địa bàn của mình, vài con quạ đen kinh hãi bay vút lên nhanh chóng mất hút trong rừng cây.

“Haiz~~~” Ta càng ôm chặt tiểu bạch thái vào lòng, hai chân nhỏ gập rút quay lại đường cũ, hic hic~~ cái rừng già âm u này thật dọa người, hồ ly sự phụ, người ở đâu rồi?

“Đùng~~ đoàng~~~” Đột nhiên vài tiếng sấm ầm ầm vang lên, ta lo lắng nhìn vào màn mưa dày đặc, con đường núi bỗng chốc trở nên vừa trơn vừa lầy lội, ta vừa vội vừa sợ bước đi lảo đảo, hiển nhiên không cân thân ngã oạch xuống đất. Lau đi bùn đất trên mặt, ta cố sức đứng dậy, sợ hãi nhưng vẫn phải cố lấy hết can đảm tiến về phía trước.

“Ngao~ Ngao ~ ngao” Quả cầu trắng bị mưa xối xả vào người, lại ngã mạnh xuống đất lấm lem bùn lầy, nhìn bốn phía cảnh vật xa lạ, lại nhìn chủ nhân giờ cũng chả khác gì cục bùn, nó mở to đôi mắt mờ mịt không biết phải làm sao, nhìn sấm sét đùng đoàng trên cao, móng vuốt nhỏ kinh hãi bám chặt vào áo ta, cái mặt nhỏ rúc sâu vào ngực không dám ló ra.

“Đừng sợ, đừng sợ, tiểu bạch thái, có ty tỷ ở đây không phải sợ gì hết.” Ta nhẹ nhàng trấn an hồ ly nhỏ trong lòng: “Chỉ là chút sấm sét thôi mà, có gì phải sợ.” Bị mưa lớn xối xả, y phục trên người từ lâu đã ướt lướt thướt, vừa lạnh vừa sợ nhưng ta vẫn cứ tập tễnh bước đi trên con đường lầy lội xuyên qua màn mưa mịt mùng, mở to đôi mắt nhìn bốn phía xem có chỗ nào trú được hay không.

“Hắc hắc~~~ tiểu mỹ nhân, muốn đi đâu vậy, có muốn đùa vui cùng các ca ca không?” Một giọng nam nhân trầm thấp vang lên trong màn mưa, trước khi ta kịp phản ứng đã thấy nam nhân xấu xí xuất hiện trước mặt mình.

“Các ngươi là ai, mau tránh ra!!!” Nhìn mấy nam nhân trước mặt này, ta thực sự vô cùng hối hận a, sớm biết vậy sẽ không mang tiểu bạch thái đi bỏ trốn nữa.

“Chúng ta là ai?” Tên nam nhân cầm đao đứng đầu cười khẩy gian ác: “Tiểu mỹ nhân đến tên của chúng ta cũng chưa từng nghe qua hay sao?” Vừa nói cười dâm dăng vừa bước đến gần nàng: “Tiểu mỹ nhân à, chúng ta chính là ngũ hổ Giang Bắc, thế nào, gặp chúng ta ở đây có phải nàng rất may mắn đúng không? Haha...”

“Lão đại, đừng nói nhiều nữa, con nhỏ này tuy không xinh lắm nhưng thân thể quả thật mê người.” Một nam tử độ hơn ba mươi tuổi, diện mạo hèn mọn hạ lưu lộ ra ý cười xấu xa, đôi mắt ti hí gian manh lộ rõ dục vọng tà ác.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu mỹ nhân, lần này là nàng tự chui đầu vào bẫy, ha ha~~~~” Một nam nhân mũi chim ung nóng ruột mở miệng: “Lão đại, để ta lên trước có được không?”

“Vậy sao được, ta còn chưa được hưởng qua, cùng lắm phải đợi ta làm xong mới đến lượt ngươi, có được không?”

“Ha ha, lão đại, chỉ cần có phần cho bọn đệ thì thế nào cũng được.” Một người tướng mạo xấu xí cười gian nói: “Tiểu mỹ nhân đừng sợ, chúng ta sẽ rất nhẹ nhàng.”

“Các ngươi mau rời đi cho ta, đừng có động vào ta.” Ta cảm một hòn đá ném qua rồi nhanh chóng dẫn tiểu bạch thái: : Mau, đi tìm sư phụ đến đây.”

“Hừ, đừng bày mưu tính kế gì ở đây, ngay hôm nay bất luận thế nào ngươi cũng không chạy được đâu” Một nam tử khác trên mặt tua tủa râu ria tiếp lời: “Nào, để ca ca ta chơi đùa vui vẻ chút.”

“Đừng tới đâu~~~~” Trong màn mưa đêm, nhìn năm nam nhân dung mạo ghê tởm dần dần tiến về phía mình, ta nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào, nhưng dù sao Vương Nha Nha ta tuyệt đối không phải kẻ ngồi không chờ chết.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chuyển đào hôn kinh hồn (trung)

“Các vị hái hoa ca ca, tất cả đều là người trong giang hồ, có chuyện gì không bằng từ từ thương lượng có được không?” Nhìn năm vật thể xấu xí trước mặt hẳn là bọn hái hoa tặc, trên khuôn mặt lấm lem bùn đất của ta có nặn ra một nụ cười thành thật, trong đầu nhanh chóng triển khai chiến lược đối phó với bọn này: “Chuyện này, bạo lực là không được tốt đẹp cho lắm, các huynh đều phong lưu anh khí bức người, cái khác không nói làm gì, trong đôi mắt trải qua nhiều hồng trần như các huynh loại tuyệt sắc mỹ nhân nào chưa gặp qua chứ, bọn họ không phải đều chủ động dâng hiến cho các vị hay sao, ta chỉ là cây cỏ đại tầm thường sao đáng để các vị nhìn vào mắt đây? Không bằng hôm nay các vị để lại cho tiểu muội một còn đường, ngày sau gặp lại trên đường cũng dễ nói chuyện.”

“Tiểu mỹ nhân, vốn dĩ mấy người chúng ta cũng không muốn giết muội đâu. Thế nhưng chúng ta đã đáp ứng với vị biểu huynh mỹ nhân nhà muội rồi, hắc hắc, thân thể mỹ vị đây chúng ta còn muốn thưởng thức vài lần nữa, thế vậy đành làm khó muội vậy.” Nét mặt bọn chúng trong đêm càng thêm dữ tợn: “Yên tâm đi, huynh đệ chúng ta từ trước đều rất thương hương tiếc ngọc, nhất định sẽ khiến muội phải dục tiên dục tử.”

“Chờ một chút, chờ một chút!” Đôi bàn tay nhỏ bé khua loạn xạ rồi lại chỉ vào bộ quần áo bê bết bùn của mình: “Các vị mỹ nam, các vị tốt xấu gì cũng là những nhân vật danh chấn giang hồ, không đến mức phải xuống tay với kẻ lầy lội bùn như ta chứ? Như vậy có phải quá tổn hại cho thân phận các vị hay không?”

“Lão đại, nha đầu kia nói cũng có cái đúng.” Nam nhân có cái mũi như chim ung sờ tóc sờ cằm, đôi mắt ti hí như hai hạt đậu xanh chợt lóe sáng: “Không bằng chúng ta trước tiên tìm chỗ cho con nhỏ này tắm rửa, sau đó làm một màn uyên ương nghịch nước, không phải càng kích thích hay sao?”

Ta nôn! Sao ngươi có thể nghĩ ra cái của nợ gì mà uyên ương nghịch nước? Thăng cha mũi khoằm kia, đầu óc đúng là xấu xí như khuôn mặt của ngươi đó.

“Hừ, đừng nghe con nhỏ này nói loạn, nó chỉ muốn kéo dài thời gian chờ người tới cứu mà thôi, đại ca đừng trúng gian kế của nó.” Nam nhân thô lỗ râu ria xồm xoàm híp chặt đôi mắt hình tam giác, miệng cười đến rớt nước dãi: “Tiểu mỹ nhân, đến đây đi, để ca ca thương yêu nàng nào.”

“Các vị ca ca oai hùng này, chờ một chút đi, hic, nếu ta đã lọt vào mắt xanh của các vị, phiền các vị hạ thủ lưu tình, đừng vui hoa dập liễu chứ~~~~” Ta làm vẻ đáng thương khóc lóc: “Các vị hái hoa ca cũng biết tướng công tương lai của ta là ai chứ?” Hừ nhìn mấy kẻ hung hãn các ngươi, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà: “Haiz! Không biết sao? Đã nghe qua đại danh Cổ Nguyệt Lan chưa, nếu hẳn biết chuyện các ngươi muốn hại ta, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu. Còn cả Lang tứ vương gia nữa, các ngươi hẳn cũng không xa lạ chứ, tuy rằng đẳng cấp hẳn cao hơn các ngươi nhiều nhưng không phải cũng là đồng đạo với các ngươi sao? Với sự ngoan trá trên chiến trường của hẳn, nếu như biết được hồng nhan tri kỷ của mình bị các ngươi vậy bản nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. Thế nên, căn cứ vào nguyên tắc lợi người lợi mình, các vị cũng thấy đó, thả ta đi là cách làm tốt nhất.”

“Hahaha, nữ nhân của Cổ Nguyệt Lan? Hừ, cái tên tự cho mình là nhất như hẳn huynh đệ chúng ta đã sớm không vừa mắt, chúng ta tiền dâm hậu sát

ngươi, đến lúc đó, trời biết đất biết, nhưng hán sao biết được chuyện tốt này chứ?”

“Hừ, còn cả tên Lang Minh Thần kia nữa, ý vào mình có tiền có quyền, đoạt mất bao nhiêu cơ hội gần gũi mỹ nhân của chúng ta. Hừ, ngươi đã là hồng nhan tri kỉ của hán, chúng ta lại càng muốn ném thử mùi vị của ngươi đó.”

“Ha ha, các vị đúng là anh hùng cái thế, tiểu muội thực bội phục.” Nhìn mưa mỗi lúc một to, nhớ tới công phu mèo cào của mình, ta cũng không thể nào đánh lại mấy tên nam nhân như hổ đói này.

“Đến đây đi tiểu mỹ nhân, thử qua mùi vị của chúng ta nhất định sẽ khiến nàng thỏa mãn.” Vài đôi bàn tay kinh tôm hướng về phía nàng: “Hắc hắc~~~~ các ca ca chờ lâu lắm rồi~~~~”

“Huhu~~~~ không được đến đây!” Ta vừa gạt phát bàn tay định quán lên người mình, vừa tung một cước đá văng một khuôn mặt lóm chồm râu ghê tởm, lúc này ta chỉ biết tuyệt đối không thể để bọn chúng thực hiện được ý đồ: “Hồ ly sư phụ, vương gia sắc lang, A Ngu ca, các người mau tới cứu ta đi~~~~”

“Hắc hắc, đừng hi vọng nữa, đêm mưa to gió lớn như này, lại là nơi rừng núi hoang vu cho dù nàng có hét vỡ họng cũng không có ai tới cứu đâu.”

Hừ, Vương Nha Nha ta dù chết cũng không để các ngươi đắc thủ, nhìn đường xuống núi bị bọn chúng chặn lại, ta chỉ có thể nhanh chóng chạy lên phía trên.

“Ha ha ha~~~~ Muốn chạy trốn sao? Không dễ như vậy đâu!!! Các huynh đệ, lên đi!”

Ta liều mạng chạy lên con đường nhỏ phía trước, tuy rằng phía sau là mấy kẻ bám đuôi không dứt nhưng ta tin rằng chỉ cần kéo dài được thời gian, tiểu bạch thái nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh mạng sói hồ đến.

“Ầm ầm~~~~ đùng đoàng~~~~” vài tia sấm sét xẹt qua bầu trời đêm đen kịt, lại thêm rừng cây quỷ dị càng khiến không khí thêm âm trầm.

“Cổ Nguyệt Lan, đã tìm được vật nhỏ chưa? “Y phục đã ướt đầm dán chặt vào thân thể cao lớn lộ ra những đường nét gợi cảm, hán nắm chặt tay khiến móng tay cắm sâu vào da thịt, lúc này trong lòng Lang Minh Thần lạnh lẽo, nếu như không nhanh chóng tìm được chỗ ẩn nấp bị lạc đường kia hán nhất định sẽ vạn kiếp bất phục, nghĩ đến thảm cảnh thiên hạ yêu thương của hán gặp chuyện chẳng lành, hán không nên được lại tự dẫn vật chính mình, tìm đâu đến quần quai, đau đến không nói thành lời: “Tiểu yêu tinh chết tiệt này, rốt cuộc đã chạy đến nơi nào rồi? Nếu như để ta bắt được nàng nhất định sẽ hung bạo ném lên giường làm ba ngày ba đêm, khiến hai chân nàng mềm nhũn không chạy đi đâu được nữa.”

“Tiểu đồ nhi, nàng tốt nhất không được xảy ra bất cứ chuyện gì, nếu không ta sẽ chôn sống toàn bộ Lâm gia.” Tim đau đến mức như bị hàng ngàn lưỡi dao cứa vào, đau đến tận cực hạn, đôi mắt híp chặt xuyên qua bốn phía màn mưa bụi, trên khuôn mặt như ngọc hiện lên một nụ cười ảm đạm đau khổ, Nha Nha, là do vì sư quá cường cầu ư? Là vì sư bức nàng phải làm vậy sao? Khóe miệng nhếch cười trào phúng, thế nhưng dù nàng có bất mãn thế nào cũng đừng vọng tưởng trốn thoát. Thế nên đến lúc ta bắt lại được nàng, ta sẽ khiến nàng mỗi năm sinh một đứa nhỏ, đến lúc đó xem nàng còn có tinh lực làm loạn như vậy nữa không.

“Tiểu yêu tinh, nàng thật quá ngoan độc. Nàng có thể bỏ trốn, nhưng sao nàng nhẫn tâm bỏ rơi bản vương như vậy?” Đôi mắt chất chứa lửa giận hầm hầm nhìn về phía nam tử áo trắng: “Đều tại ngươi, là ngươi éo nàng phải gả cho mình, khiến nàng không chịu được phải bỏ trốn, đều do ngươi, do ngươi bức nàng đến nông nổi như vậy. Cổ Nguyệt Lan, nếu nàng có mệnh hệ gì ta nhất định không bỏ qua cho ngươi.”

Đờ đẫn nhìn màn đêm mưa tầm tã, trong lòng đau như bị xé rách từng mảng, Cổ Nguyệt Lan chỉ lặng lặng đứng trong mưa quan sát, đôi mắt sắc bén không buông tha bất cứ một dấu vết khả nghi nào. (Bản lĩnh bình tĩnh của đại phu nhân J)

“Tên trâu kia hán chạy đi đâu rồi?” Đôi mắt lam sâu thẳm hơi híp lại phảng phất sự nguy hiểm, thật kì quái, rõ ràng kẻ vừa đi cùng bọn họ giờ lại không thấy đâu, lẽ nào hán biết vật nhỏ ở đâu? (Tam phu nhân phải đi tranh thủ người ta mới đc sung hạnh chứ: v)

“Ngao ngao ~ ngao ngao” tiếng kêu gào của tiểu hồ ly truyền đến khiến hai người bọn họ lập tức vô cùng kinh hi chạy đến.

“Tiểu bạch thái, vật nhỏ ở đâu rồi?” Bàn tay lập tức tóm lấy quả cầu bunn, sau đó lại lên giọng uy hiếp tiểu hồ ly đáng thương: “Nói, nàng đang ở đâu?”

“Ngáo ngáo ~ ngáoooo” Nó khó chịu giãy giụa bốn chân cái chân ngắn, bị hắc y nam nhân nắm chặt cổ đầy hung bạo, tiểu bạch thái đáng thương chỉ có thể dùng ánh mắt biểu thị sự ái oán âm ỉ.

“Tiểu bạch thái ngoan, mau nói cho ta biết đồ nhi nhà ta rốt cuộc đang ở chỗ nào?” Đôi tay khéo léo đoạt lấy quả cầu bunn, rồi dịu dàng đặt nó xuống đất, trong đôi mắt ngọc bích sâu thẳm chất đầy lo lắng khiến hồ ly nhỏ liên tục lui về phía sau.

“Ngao~~~~ngao~~~~ngao~~~~” nó kêu gào vài tiếng, đôi mắt nhỏ long lanh như hạt trân châu nhìn về phía rừng sâu tối om, cắn một cái lên vạt áo bạch y mỹ nam hướng lên phía núi cao.

“Vật nhỏ này, sao lại đi lên chỗ núi hoang không có gì tốt đẹp này!!!” Mưa to như vậy, đường núi lầy lội trơn tuột, nghĩ đến chỗ ẩn nấp một mình mò mẫm nếu không cẩn thận sẽ rơi xuống vực sâu, trong lòng Lang Minh Thần đau đớn dữ dội.

Chương 79: Chuyển đào hôn kinh hôn (hạ)

“Ngao ngao~~” Kêu gào ra hiệu báo hai nam nhân phía sau đi theo mình, Tiểu bạch thái vội vàng chạy lên núi.

Ngắm hiểu ý nó, hồ ly áo trắng cùng sói áo đen lập tức đi theo, Vương Nha Nha, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì...

“Hắc hắc hắc~~~” Năm tên nam nhân cao to vây tròn quanh thân thể nhỏ bé: “Tiểu mỹ nhân, nàng không trốn thoát được khỏi ty huynh đệ chúng ta đâu, ngoan ngoãn để huynh đệ chúng ta dịu dàng với nàng đi nếu không đừng trách bọn ta thô lỗ.”

Nhìn vách núi đã không còn đường lui, trước mặt lại là năm con sói hạ lưu, không ngờ cuối cùng vẫn không thoát khỏi xui xẻo. Quên đi, đời người ai không phải chết, nếu trước sau gì đã không có đường sống, Vương Nha Nha cũng đành thuận theo số mệnh.

“Các vị ca ca, nếu các người còn ép ta, ta sẽ nhảy từ trên này xuống tự vẫn.” Ta từ từ ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm về phía năm khuôn mặt ô uế, khỏe mỗi nở một nụ cười lãnh khốc, kiên định nói: “Vương Nha Nha ta nói gì cũng có tôn nghiêm của một đại nữ hiệp, quyết không cho các người thực hiện được mục đích.”

“Được, chúng ta cũng muốn xem người nhanh hơn hay chúng ta nhanh hơn.” Nói xong tên nam nhân cầm đao đứng đầu liền hung hãn xông lên.

“Các người muốn chết!” Từ trong màn đêm đen bay đến một thân ảnh áo tím cao lớn vững vàng hạ xuống chắn trước mặt ta, bảo vệ chặt chẽ, trong đôi mắt hàm chứa ý cười an tâm nhìn ta: “Tiểu thư Nha Nha, nàng không sao chứ?”

“A Ngu ca, sao lại là huynh?” Trong lòng vốn đầy sợ hãi bỗng chốc được thay thế hoàn toàn bằng nỗi an tâm, vui mừng, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được nắm chặt bàn tay to của hắn: “Huhu~~~ có đúng là huynh không?”

“Ngaoan, đừng khóc nữa, là ta đây, ta đã tới cứu muội rồi đây.” Hắn đầy yêu thương vươn bàn tay to lớn xoa nhẹ lên khuôn mặt lấm lem bùn đất, nụ cười tỏa sáng như nắng mùa xuân ấm áp, dịu dàng: “Tiểu nha đầu, nhìn muội xem... sao lại thành ra thế này. Ta biết ngay mà, với cái tính lơ lơ của muội nhất định sẽ bị lạc trên núi!”

“Híchic, A Ngu ca, muội sợ quá, vừa rồi muội thật sự rất sợ.” Đôi mắt đầm lệ đầy sợ hãi, ta rúc chặt khuôn mặt nhỏ bé vào lồng ngực rộng lớn của hắn, thật thoải mái, an toàn.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Các người còn nhìn gì nữa?” Vừa dịu dàng an ủi trấn an người trong lòng vừa dùng ánh mắt tàn khốc cảnh cáo năm tên đám tặc kia, khỏe miệng nhếch lên một nụ cười ác ma: “Đến người của ta các người cũng dám vọng tưởng, xem ra là không muốn sống nữa đúng không?”

“Hừ, người là ai, chuyện của ngũ hổ Giang Bắc chúng ta người cũng dám quản?” Nhìn nam nhân trước mặt tỏa ra khí thế băng lạnh, năm tên nổi máu hạo sắc vẫn tiến về phía trước: “Ông đây khuyên người đi lại tiểu mỹ nhân, nếu không~~~”

“Không thì thế nào?” Nam nhân mũi chim ưng chưa kịp nói xong đã bị mõ ngu dùng một chưởng đánh văng ra xa mấy trượng, bắn mạnh lên gốc cây đại thụ sau đó nằm úp sấp bất tỉnh trên mặt đất.

“Lão tam!” Nhìn huynh đệ bị thương ngã xuống, bốn tên khác nổi giận gầm lên một tiếng, hung hãn lao về phía tử y nam nhân tấn công.

“Tiểu thư Nha Nha, nàng đứng tránh qua một bên, đừng lộn xộn, chờ ta xử lý bọn chúng xong sẽ đưa nàng đi, rõ chưa?”

“Vâng, huynh phải cẩn thận đó.” Trong lúc an nguy ta cũng không suy xét đến chuyện vì sao mõ Ngu lại biết võ công, liền nhanh chóng trốn sau phía cây đại thụ, nhìn màu áo tím tung hoành giữa bọn ác ma.

“Lão đại, làm sao bây giờ, thằng nhóc này thật khó đối phó!” Nhìn lại thêm một huynh đệ nữa bị đánh ngã, tên mặt mày đầy râu nói nhỏ bên tai: “Nếu không chúng ta...”

“Được, xem ra chúng ta cũng chỉ có thể dùng chiêu này!” Tuy rằng khó khăn lắm mới đoạt được xuân dược cao cấp của hái hoa đạo tặc nhưng vì cái mạng nhỏ của mình cũng đành phải lấy ra sử dụng.

“A Ngu ca!!” Nhìn tên mặt sẹo âm hiểm ném về phía A Ngu ca một cái túi nhỏ, ta thất thanh kêu to: “Cẩn thận phía sau!”

“Tiểu nhân vô sỉ!” Vừa xoay người liền đánh bay võ vật thể bay tới kia, phần bột bên trong tuy rằng phần lớn rơi xuống theo mưa nhưng vẫn có một phần nhỏ dính lên tay hắn, cảm nhận được nội lực của mình đang dần dần bị khắc chế, đôi mắt lóe lên tia sáng tím lãnh khốc tàn ác nhìn tên bỉ ổi đang cười gian kia: “Người cho rằng làm vậy có thể chế ngự được ta sao?”

“Hahaha~~~ đã quá muộn, không ai có thể chống đỡ lại được được lực của nhuyễn hương phệ cốt tán, trong vòng một canh giờ nếu không có nữ nhân

cùng người hoan ái, người cứ chờ kiệt sức mà chết đi!!” Ba tên chưa bị trúng chưởng liền tiến lại gần: “Thế nào, ta nói không sai chứ, chúng ta lại muốn xem người có thể phản kháng lại hay không đây, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả? Không xem lại bản thân người đi. Hừ, bây giờ bọn ta sẽ cưỡng bức tiểu mỹ nhân kia ngay trước mặt người!!” Lướt qua từ y nam nhân, ba tên liền lao về phía con cừu nhỏ sắp dâng đến tận miệng kia: “Ha ha ha~~~~ đến đây đi, tiểu mỹ nhân, để tinh lang của người tận mắt nhìn chúng ta vui vẻ.”

“Hừ, cho dù phải chết ta cũng không cho phép các người đụng đến nữ nhân của ta.” Cố hết sức vận lực, đầu ngón tay thon dài nhanh chóng điểm huyết ba tên hạ lưu, sau đó thờ hồng học chống tay xuống mặt đất lầy lội, đôi mắt nhìn về phía nữ tử đầy yêu thương trân quý, đôi môi gọi cảm khê mỉm cười cố gắng áp chế nỗi thống khổ không ngừng kéo đến: “Tiểu thư Nha Nha, không sao rồi, chúng ta mau đi thôi.”

“Huhu~~~~ A Ngu ca, làm sao bây giờ, huynh sẽ chết đúng không!!! Làm sao bây giờ?” Ta ôm hân, vùi sâu đầu vào trong lồng ngực khóc lóc tự trách móc: “Xin lỗi huynh, A Ngu ca, xin lỗi... đều do ta, đều do ta không tốt...” Nhìn khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn chôn sâu trong lồng ngực mình, dường như có gì đó đang vỡ nát bên trong hân, trước ngực phập phồng nóng bỏng, ngay đến hô hấp cũng khó khăn.

“Ngoan, đừng khóc, tiểu nha đầu của ta, đừng khóc nữa được không?” Chân tay vô lực nhưng hân vẫn cố sức muốn chống đỡ, trong đôi mắt bắt đầu mê man ảo mộng, người trân quý không gì sánh bằng đang ở trong lòng mình, hân vồ về thân thể nhỏ bé đang run rẩy, nhỏ giọng an ủi: “Nha Nha đừng khóc, không phải sợ, ta không sao đâu!!” Hân ôm chặt nữ nhân của mình trong lòng, chỉ cần nàng không sao dù ta phải chết cũng không hối tiếc...

“A Ngu ca, nào, để ta đỡ huynh về, cha được vương nhất định sẽ cứu được huynh.” Ta cố sức đỡ hân đứng dậy, để thân thể cường tráng dựa vào người mình nhưng đi được vài bước đã vô lực rồi không thể bước tiếp.

“Đừng cố sức nữa, tiểu thư Nha Nha, vô dụng thôi, nàng để mặc ta đi.” Hân bình tĩnh nhắm mắt lại, trên khuôn mặt tuấn tú không có chút hoảng hốt mà ngược lại là một nụ cười thản nhiên, hân ôm chặt ta vào lòng, làn môi nóng rực nhẹ nhàng dán lên đôi môi anh đào: “Ta sắp không xong rồi, nàng đi đi, đừng để ý đến ta nữa...”

“A Ngu ca, huynh cố gắng một chút nữa, mau đứng lên đi, ta cầu xin huynh, mau đứng lên đi.” Nước mắt thương tâm không ngừng tuôn rơi, đều tại ta, nếu hân vì ta mà chết, cả đời này ta cũng không có phút giây nào có thể thanh thản.

“Đừng khóc, tiểu nha đầu của ta là đáng yêu nhất, đừng khóc được không...” Trong đôi mắt tím phản chiếu một thân ảnh nhỏ bé run rẩy, ánh mắt bắt đầu mơ hồ mờ mịt, tự mộng tự huyền.

“Huhu~~~~ A Ngu ca, huynh làm sao vậy?” Ta cố sức đỡ thân thể cao lớn nhưng vô lực đứng lên, nhưng bản thân cũng yếu ớt vô dụng ngã xuống mặt đất lầy lội, chỉ có thể bị thống khổ lớn: “A Ngu ca, huynh đừng chết mà.”

“Tiểu thư Nha Nha, ta không muốn làm vấy bẩn nàng, nàng đừng để tâm đến ta nữa, mau đi đi.” Nhìn người yêu thương trong lòng mình, trái tim hân run lên từng nhịp cam chịu đau đớn, hân không thể nhẫn tâm làm tổn thương sự thuần khiết của nàng.

“A Ngu ca, xin lỗi huynh~~~~” Ta ngửa đầu hứng những giọt nước mưa tấp vào mặt giảm bớt nỗi đau đớn trong lòng. Không, ta không thể để huynh ấy chết. Dứt khoát mở to đôi mắt, đỡ thân thể run rẩy của hân lao đảo đứng daaijy, ta từng bước từng bước lần mò về phía trước: “A Ngu ca, ta sẽ cứu huynh.”

“Tiểu thư Nha Nha, nàng thật sự muốn làm như vậy sao?” Nghe được lời ta nói, thân hình mỡ ngu hơi hoảng loạn, đôi mắt nhất thời thất thần, đôi tay vươn lên không ngớt run rẩy nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tái nhợt dưới làn mưa của nàng: “Nàng thật sự... muốn cứu ta?”

“Đừng nói nữa, giữ chút sức lực hít thở đi.” Ta gồng mình đỡ lấy hân, loạng choạng đi về phía trước. nước mưa không ngừng tấp lên mặt, cho dù đau đớn thế nào ta cũng quyết kim nén không cho nước mắt chảy xuống, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại: “A Ngu ca, bất luận thế nào ta cũng không thể để huynh chết.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Đêm mưa cuồng tình

“Nói, người giấu vật nhỏ của ta ở đâu?” Lang Minh Thần chạy thẳng lên núi nhưng chỉ thấy ba tên xấu xí bị điểm huyết đứng trơ ra đấy, hân giải huyết đạo cho tên mặt sẹo, trong mắt nổi lên lam quang tàn độc lạnh khốc: “Không muốn chết mau nói cho ta!”

“Vương gia, xin ngài tha cho tiểu nhân! Tiểu nhân nào dám giấu nữ nhân của ngài đi đâu!!” Hân sợ chết quỳ sụp xuống đất, dập đầu liên tục xuống mặt đất lầy lội: “Không liên quan đến tiểu nhân, đều do Lâm Nhã Hiên bắt chúng ta làm vậy.”

“Lâm Nhã Hiên?” Đầu tiên hân ngạc nhiên nhìn tên mặt sẹo, trong đôi mắt tà mị tràn đầy khiếp sợ, nháy mắt cuồng nộ bao trùm toàn thân, Lang Minh Thần đá một cước trúng ngực hân rồi lại vươn chưởng chộp lại: “Vì sao hân lại bắt người làm vậy?”

“Vương gia, đó là sự thật!” Tên mặt sẹo là quỷ sụp xuống ôm chân nam nhân khát máu đang cười nhạt: “Là hần nói chỉ cần huynh đệ chúng tiểu nhân bắt Vương Nha Nha đi, tiền dâm hậu sát, hần sẽ phục vụ huynh đệ chúng tiểu nhân một trận sáng khoái.”

“Thế nên các người định có ý đồ với đồ nhi của ta sao?” Một góc áo trắng khê đến cạnh tên nam nhân đang không ngừng đập đầu trước mặt, ánh mặt lạnh lùng tàn ác khiến hần phải run bần bật, lớn tiếng quát: “Nói, bây giờ nàng ấy đang ở đâu?”

“Nguyệt công tử, cầu xin ngài đại phát từ bi, đừng làm khó năm huynh đệ chúng tiểu nhân~~~ chúng tiểu nhân thật sự chưa có làm gì, tiểu mỹ nhân kia bị một nam nhân áo tím cứu đi rồi!”

“Bác Ngao Liệt?” Đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, khuôn mặt đẹp như ngọc thoáng hiện lên vẻ ghen ghét: “Hiện tại bọn họ đang ở đâu?”

“Nguyệt công tử, tiểu nhân thật sự không biết~~~ Vừa nãy, vừa nãy lúc hần bị trúng nhuyễn hương phệ cốt tán đã được tiểu mỹ nhân đỡ đi rồi!”

“Nhuyễn hương phệ cốt tán? Người nói hần trúng nhuyễn hương phệ cốt tán?” Lửa giận trong đôi mắt lam lại bốc lên hừng hực, Bắc Ngao Liệt, nếu như người dám động đến một sợi tóc của Nha Nha, ta nhất định sẽ san bằng Bắc quốc nhà ngươi.

“Các người nói xem ta nên xử lý các người thế nào đây?” Giọng nói âm u lạnh lẽo như đến từ địa ngục khiến ai nấy đều dựng tóc gáy, đôi mắt xanh bích hiện lên đầy sát ý: “Nếu dám động đến người của ta, các người cũng đừng mong bình yên vô sự tồn tại trên cõi đời này!”

“Các người đừng lại đây!” Tên mặt sẹo thấy hai tên huynh đệ kia đã chết nay lại chứng kiến cảnh tượng hai tên còn lại mỗi người trúng một chưởng vỡ đầu vô cùng đáng sợ, khiến hần không tự chủ được điên cuồng gào thét: “Thật sự chuyện này không liên quan đến ta, các người muốn tính sổ thì hãy tìm đến Lâm Nhã Hiền đi!”

“Thật không? Đã như vậy ta cho người một cơ hội lập công chuộc tội!” Giọng nói lạnh như băng mang theo hàn khí lạnh thấu xương.

“Bây giờ người trở về bắt tên Lâm Nhã Hiền kia mang đi, nếu hần thích bị kẻ khác đề như vậy, mỗi ngày người tìm hơn mười nam nhân hung hãn thô bạo cưỡng bức hần, ngược hần, nhớ kỹ không được để hần chết, ta muốn hần cả đời vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy, chỉ có thể khuất nhục sống trong cảnh bị người ta cưỡng bức. Nếu để ta biết được người dám trái lời bản vương, vậy người cũng đừng mong được sống trên cõi đời này!!”

“Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân lạy tức đi làm ngay, lạy tức đi làm ngay đây!!” Sau đó hần vội vàng đứng lên, chạy trốn chết xuống núi.

“Đồ nhi Nha Nha thân ái, vì sự hi vọng nàng không được quá tốt bụng...!!!” Nhìn màn mưa đêm mịt mùng, bạch y nam tử chỉ lẳng lặng đứng im trong mưa, thật không biết ai nghiền nát tim ai, là ai nợ tình ai, là ai chặt đứt hi vọng của ai...

“A Ngu ca, huynh hãy cố chịu đựng thêm chút nữa!!” Mưa to như chút nước dần rửa sạch bùn đất trên mặt ta, cảm nhận được thân thể cường tráng mỗi lúc một suy yếu, càng lúc càng trở nên lạnh dần, ta chỉ có thể cố gắng ôm chặt hần hơn nữa: “A Ngu ca, huynh nhất định không được xảy ra việc gì!”

“Tiểu nha đầu, đừng lo lắng, còn chưa tới một canh giờ, ta vẫn có thể chống đỡ được.” Trong đôi mắt mơ màng hiện rõ sự ám áp dịu dàng như mặt hồ êm ả, vẫn luôn nhìn chằm chằm không dứt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn kia: “Mưa to quá, nếu tiếp tục đi nữa nàng sẽ bị cảm lạnh, ta biết phía trước có một sơn động, chúng ta vào đó tránh mưa thôi.” (Sao biết có cái sơn động vậy?:))

“Được!!” Càng ôm chặt thân thể hần hơn, nhìn khuôn mặt tuần tú vô lực trắng bệch, trong lòng ta lại trào lên một trận đau đớn, nhìn sơn động phía trước, ta càng cố gắng bước nhanh hơn nữa.

“A Ngu ca, huynh sao rồi, có thấy đỡ hơn chút nào không?” Ta nhẹ nhàng đỡ hần nằm xuống mặt đất khô ráo, bàn tay run rẩy chậm rãi xoa nhẹ lên khuôn mặt nam nhân này: “Xin lỗi, tất cả đều tại ta, đều là lỗi của ta, A Ngu ca, huynh đừng chết!”

“Ừ~~~Ta không sao.” Hần yếu ớt cố gượng dậy nhưng một cơn đau đớn trước ngực khiến hần lại ngã xuống, hai tay nắm chặt đỡ lấy ngực mình nhưng trong mắt tràn đầy hạnh phúc ấm áp: “Hiện tại đã khá hơn rồi.”

“A Ngu ca...” Ta dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau nước mưa trên khuôn mặt hần, đôi môi hơi tái nhợt hiện lên một nụ cười ảm đạm: “Huynh không gạt ta... huynh thật sự không gạt ta... đúng không?”

Hần khẽ ôm nàng ngã đầu vào lồng ngực ướt đẫm của mình, khẽ nhắm mắt lại rồi bất chợt lại mở ra, vỗ nhẹ sau lưng ta: “Ta chưa từng gạt nàng.”

“Huynh gạt ta!!!” Nhìn đôi môi tái nhợt kia, nước mắt cuối cùng cũng không kìm lại được bắt đầu tuôn rơi: “Huynh gạt ta... A Ngu ca, ta chỉ biết... huynh gạt ta...”

Hần đau lòng nhìn đôi mắt viền đỏ ngấn lệ kia, càng ôm chặt vào lòng hơn thân thể nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng dỗ dành: “Ừ, tiểu nha đầu, đừng khóc nữa.” Đôi môi tái nhợt khê mẩn mê, đôi lông mi dài xinh đẹp thống khổ khép lại như muốn kìm nén che giấu tất cả, nắm chặt tay ta một lúc rồi lại buông ra, sau đó từ từ nằm xuống, cả người run rẩy, khẽ cười buồn bã: “Ta... không sao.”

“A Ngu ca, huynh làm sao vậy, mau tỉnh lại đi!!” Ta dùng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt tuần tú, cảm nhận được sự lạnh giá, ta chết lặng nhìn bờ môi tái nhợt nhưng vẫn vô cùng gọi cảm kia, trong lòng bất an, tình cảnh này, có phải nên hô hấp nhân tạo, cấp cứu cho mẫu ngư đang bị hôn mê bất tỉnh hay không?

“Ừm... tiểu nha đầu, đừng đánh nữa, ta vẫn chưa chết đâu.” Đôi mắt hẹp dài khê hé mở, trong đôi mắt là một mảnh tăm tối, u ám, si ngốc nhìn từ trước mặt, thất thần cất tiếng nói: “Ừm, tiểu thư Nha Nha...nàng mau đi đi, ta...ta sắp không kiềm chế được nữa rồi...”

“Không, ta không đi!” Chôn chặt khuôn mặt vào lồng ngực hần, ta nghẹn ngào nức nở: “A Nguu ca, ta không đi, ta muốn ở lại cứu huynh.”

“Không, nàng mau đi cho ta. Ta cam tâm tình nguyện chết vì nàng, ta không muốn nàng vì cứu ta mà đau lòng như vậy.” Hần thống khổ ôm đầu, đôi lông mi cong dày rung động kịch liệt, bàn tay vì cố kìm nén mà run rẩy, lúc này được lực của nhuyễn hương phe cốt tẩn đang dần dần ăn mòn tâm trí hần, ăn mòn lục phủ ngũ tạng... “Ta không chịu nổi nữa...nàng mau đi đi!” Để áp chế được lực, hần nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, một ít máu đỏ tươi trào ra từ kẽ tay.

“A Nguu ca, ta không đi.” Ta nức nở thì thảo nói: “Ta không phải vì thương xót mà cứu huynh, A Nguu ca, huynh đối với ta vô cùng tốt, ta không muốn huynh chết.”

“Tiểu thư Nha Nha, nàng thật sự không hối hận?” Hần từ từ mở mắt, trong đôi mắt là một mảnh sâu thẳm trong trẻo như ngọc, cố gắng vờn tay nhẹ nhàng nắm tay ta, trong mắt tràn ngập chờ đợi, có chút hoài nghi, lại có chút không nỡ: “Vì một hạ nhân như ta, thật không đáng.” Nói xong trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự bi thương trống rỗng, biểu hiện căm lạnh ấy thật khiến người đối diện xót xa đau lòng.

“Ta sẽ không hối hận!!!” Nghe giọng nói trong trẻo như ngọc, nhìn biểu hiện tan nát bi thương, đôi mắt đen sâu thẳm khiến người đối diện cảm nhận rõ nỗi đau đớn thấu tim, ta mạnh mẽ nắm chặt tay hần khẳng định: “Chỉ cần có thể cứu được huynh, ta tuyệt đối không hối hận.”

“A~~~~” Hần thống khổ mở mắt nhìn thiên hạ trước mặt từ từ còi thất lung, rồi đến chiếc áo ngoài, hần nỗ lực muốn ngăn cản lại, nhưng vừa ngẩng đầu thấy cảnh đẹp mê hoặc dần hiện hữu trước mắt...bản thân hần cũng không cách nào tìm ra lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Đêm mưa cuồng tình (hạ) (18+)

“Tiểu thư Nha Nha...thật là nàng sao? Nàng thật sự muốn cứu ta ư?” Đôi mắt phỉếm màu tím si ngốc, kinh ngạc nhìn thân thể tuyết trắng như ngọc, trong đôi mắt hẹp dài lấp lánh thủy quang mê ly, đã quá lâu rồi...nghe đến đề có được ngày này đã phải chờ đợi quá lâu rồi...

“Ừm...đúng, ta...ta sẽ không để huynh phải chết đâu!!!” Cởi nốt phần y phục còn lại, sau đó vờn lại gần còi đồ cho hần, nước mắt không kìm được tuôn rơi: “A Nguu ca, ta không muốn huynh chết!” Nói rồi nàng nhẹ nhàng ôm lấy hần, xấu hổ hỏi: “Huynh...còn sức không?” (*phụt* chết cười mất)

“A...tiểu thư Nha Nha~~~~” Được thân thể xích lỏa ôm ấp, trên khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ của mỗ nguu đỏ ửng lên, trong đôi mắt sóng sánh nhu tình, chậm chạp nâng tay lên, chạm nhẹ lên khuôn mặt đáng yêu của nàng, khoe miệng gọi cảm cong lên một nụ cười: “Còn sức hay không rồi nàng sẽ biết! Ngoan, đừng khóc nữa!” Hần vừa dịu dàng dỗ dành nàng, vừa thỏa mãn thờ nhẹ một tiếng, đôi mắt bỗng trở nên sâu thẳm: “Chỉ cần là nàng, chỉ cần có nàng bên cạnh...ta đã rất hạnh phúc rồi.”

“A Nguu ca...đến giờ huynh còn nói vậy, sao vậy? Có còn lạnh nữa không?” Ta ngoan ngoãn để hần ôm ấp, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên ngực hần cảm giác vô cùng lạnh, ta càng cố ôm chặt hần hơn nữa, thậm chí muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình giúp hần cảm thấy ấm áp hơn cả về thể xác lẫn tinh thần.

“Tiểu thư Nha Nha, có nàng ở đây, ta không thấy lạnh nữa.” Hai đôi mắt sóng sánh ánh nước mông lung nhìn từng động tác của ta, từ y nam cười vô cùng cung chiêu, trong lòng đầy yêu thương, khoe miệng hơi cong lên, trong mắt phảng phất ánh màu tím nhạt: “Tiểu nha đầu, đây là lần đầu tiên của ta, nàng phải dịu dàng với người ta đó!!!” (Oa, rau sạch trong truyền thuyết a *rót nước miếng*)

“A Nguu ca~~~~ mắt của huynh thật đẹp, còn có một chút ánh tím nhàn nhạt.” Nhìn nụ cười ôn nhu kia, lại nhớ tới sự chăm sóc thâm lặng của hần, còn cả đêm nay hần liều mạng cứu mình, ta như bị mê hoặc, bị nụ cười kia trói chặt, si ngốc ngả vào người hần, rụt rè vờn đầu lưỡi chạm vào bờ môi gọi cảm kia.

“Ừm~~~~ tiểu nha đầu~~~~ nàng đang đùa với lừa đó.” Cho dù chỉ là sự mê hoặc ngây ngô nhưng vẫn khiến một kẻ lạnh lùng như hần không cách nào cự tuyệt, tựa như được nàng khích lệ, đôi tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve thân thể trắng nõn, không thỏa mãn với hành động vụng về của nàng, mỗ nguu dùng lưỡi bá đạo tách đôi môi đang mím chặt kia, vài lần thăm dò liếm mát thật sâu tiến nhập vào trong khoang miệng thơm ngát của nàng.

“Ừm~~~~” Ta không kìm được khẽ run rẩy toàn thân, nhìn mỗ nguu trước mặt đột nhiên trở nên nóng cháy gọi cảm, ta căng thẳng muốn mím chặt môi lại nhưng bị đôi tay to lớn kia tác quái trên người khiến sợ hãi đến mức vô lực phản kháng.

“Đừng sợ~~~~ nếu không ta sẽ dừng lại đó.” Hơi thở hỗn hển, đôi mắt si ngốc dừng lại trước đôi mắt to mông lung phỉếm nước: “Tiểu nha đầu, nàng đừng sợ...” Nói rồi hần dịu dàng mon trón thân thể, tiếp tục lần chiếm đôi môi anh đào kia.

“A~~~~” Lưỡi bị cuốn chặt lấy, không cách nào trốn chạy, chỉ có thể tiếp nhận...A Nguu ca, đây là muội nợ huynh, A Nguu ca, ta sẽ không để huynh phải chết...

“Tiểu nha đầu, tiểu nha đầu của ta, heo con của ta!” Hắn cực lực lấy lòng thiên hạ nằm dưới thân mình, lúc thì dịu dàng ngọt ngào liếm hôn đôi môi nàng, lúc lại cuồng dã đùa giỡn cái lưỡi phấn hồng kia. Nghe được từng trận thờ gấp, đôi môi quyến rũ liếm nhẹ lên cái tai nhỏ béo mập, nhìn thân thể vì mình mà run rẩy, ngón tay càng tà ác chậm rãi di chuyển xuống dưới, khiêu khích bộ ngực sữa mẫn cảm của nàng.

“A~~~~” Một cảm giác sung sướng dội lên từ đáy lòng, từng trận sóng nhiệt dồn dập tập trung phía bụng dưới, từng đợt sóng tình trào dâng khiến ta tê dại, hô hấp khó khăn, đôi môi chạm nhẹ lên người nam nhân: “A Ngu ca, đừng mà!”

“Tiểu thư Nha Nha, xin lỗi, có phải đã khiến nàng đau không?” Nhìn đôi mắt mờ to chứa đầy sợ hãi của ta, mỡ ngu cố gắng áp chế dục vọng: “Vậy ta dừng lại nhé?”

Nhìn đôi mắt đang cố kìm nén dục vọng, dung nhan anh tuấn hiện rõ sự thống khổ, trong lòng ta lại nổi lên từng trận đau đớn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thân thể lạnh run dính sát vào hắn: “A Ngu ca, huynh cứ tiếp tục đi.”

“Tiểu nha đầu, đừng sợ~~~~” Hắn đau lòng vuốt ve thân thể mỹ lệ không tì vết: “Ngoan...không phải sợ...” Đôi môi lại dịu dàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi lông mày đáng yêu, liếm đi giọt nước mắt đọng trên mi mắt, sau đó một lần nữa ấn nhẹ lên đôi môi anh đào, ngón tay dài linh hoạt vuốt ve eo nhỏ, tiện đà trượt nhẹ lên cánh hoa.

“Ừm...” Cảm nhận được sự vuốt ve mang theo đầy yêu thương, một cổ vui vẻ không biết từ đâu lại lần nữa tập kích toàn thân, tiếng rên rỉ khe khẽ không kìm được bật ra khỏi môi, nhẹ nhàng nâng eo nhỏ đón nhận ngón tay tà ác: “A Ngu ca~~~~ mau~~~~”

“Rất thoải mái đúng không? Tiểu nha đầu, ta yêu nàng nhất!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm tình, nghe từng tiếng thờ dốc dồn dập, ôm chặt thân thể không kìm được mà run rẩy, đôi mắt hẹp dài hoàn toàn bị dục vọng chi phối nồng đậm sắc tím, ngón tay phía dưới càng lúc càng bạo dạn ra vào nơi u cốc.

“A Ngu ca, đừng làm vậy nữa.” Ta bất an giãy giụa thân thể, cảm giác thân thể như sắp bị thiêu đốt khiến ta sợ hãi kêu to: “Huhu~~~~ ta không muốn~~~~”

“Tiểu nha đầu, đừng sợ, hãy cảm nhận ta, đừng sợ, tiểu nha đầu!” Một tiếng gọi triệu hồi đến từ nơi xa xôi, mang theo vô hạn mê hoặc thổi vào trong tai ta, khí nóng treu chọc khiến thân thể ta run rẩy.

“U~~~~ A Ngu ca, cho ta~~~~”

“Đến đây đi~~~~ nha đầu đáng yêu của ta~~~~” Ôm chặt khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp vào ngực, thân thể dán chặt vào thiên hạ phía dưới để hô hấp dồn dập của hai người dính chặt vào nhau, dục vọng trong cơ thể càng dâng trào, khó nhịn: “Nàng có biết mình xinh đẹp như thế nào không?” Ngắm nhìn thân thể đầy đặn gợi cảm đặt dưới thân mình, nơi nào đó còn lấp lánh bọt nước, khuôn mặt tròn trịa của nàng ửng hồng vô cùng đáng yêu.

“Ừm...A Ngu ca...đừng vậy nữa...sắp hết một canh giờ rồi!!!” Trời ạ, muốn làm thì nhanh một chút đi, còn tiếp tục đùa giỡn như vậy nữa, độc của hắn còn muốn giải nữa hay không đây, ta không nhịn được thờ gấp thúc giục hắn: “Muốn làm thì nhanh chút đi!” (Sốc nặng với mợ này O>

“Hắc hắc, nha đầu nóng vội sao, nàng không chờ được nữa ư? Được, bây giờ ta chiều theo ý nàng!!!” Giọng nói kiêu kỳ khiến hồn phách mỡ ngu càng say mê nhện nhạo, kéo chặt thân thể mềm mại xinh đẹp dán chặt vào lồng ngực nóng hổi của hắn, nhìn thiên hạ phía dưới mị nhãn như tơ, đôi môi hơi hé mở, cảm giác hôn siêu phách lạc này khiến hắn muốn làm thật nhiều, thật nhiều lần...

“U...” Cái tên sắc ngu bỗng chốc trở nên thô bạo khiến ta chột ngẩn ra, tay vươn lên muốn đẩy hắn ra lại bị hắn giữ chặt cái gáy không cách nào nhúc nhích, chiếc lưỡi dính hương bị ép triển miên chặt chẽ trong khoang miệng của hắn...

“Tiểu nha đầu...ta muốn nàng...nàng có biết ta đợi khoảnh khắc này bao lâu rồi không...” Giọng nói trầm khàn say mê gợi cảm mon trón trên mặt nàng, đôi tay tà ác liên tục xoa bóp bộ ngực sữa đầy đặn, đôi mắt tối thẫm sâu vô cùng: “Thật đẹp!” Tiếp xúc với hai đỉnh hồng tròn tròn, không để ý đến sự phản kháng của ta, hắn cúi đầu liếm mát, tiện đà khẽ cắn cắn hương vị ngọt ngào mất hồn của nàng.

“A....um...” Ta chỉ cảm thấy trong đầu như nổ ầm một trận, sau đó dần dần chìm vào mê muội, từng đợt vui sướng khiến ta run rẩy, trôi nổi bồng bềnh.

“Nào, tiểu nha đầu thân ái, theo ta~~~~” đôi tay linh hoạt dọc theo thắt lưng chậm rãi đè xuống, tiếp xúc đến gần nhưng vẫn chưa đi vào, hắn cẩn thận áp sát dục vọng từng chút từng chút một: “Ngoan, sẽ không đau đâu~~~~” hắn vừa nói vừa tiếp tục nhẹ nhàng cắn mút khắp nơi, cảm nhận được thiên hạ dưới thân đã thả lỏng liền yên tâm tăng thêm lực đạo: “Nếu nàng đau phải nói với ta...”

“A Ngu ca...” Giọng nói ảm áp, sự vuốt ve dịu dàng khiến ta chìm đắm trong nhu tình của hắn, không cách nào thoát ra...khóe mắt hơi tiết ra một giọt lệ chậm rãi rơi xuống, xin lỗi, hồ ly sư phụ, xin lỗi, Nha Nha xin lỗi người, thế nhưng, ta thật sự không thể để A Ngu ca phải chết.

“Ầm ầm~~~~ đừng~~~~ đoàng~~~~” ngoài động vẫn mưa to xối xả, sấm chớp long trời lở đất, tất cả chìm ngập trong màn mưa, trong một thế giới riêng biệt, hai người dần dần chìm đắm trong bóng đêm.

Chương 82: Tam thú tranh sủng

Từng cơn gió nhẹ thanh mát buổi sớm mai thổi vào trong động, thân thể nhỏ nhắn đang rúc vào lồng ngực gọi cảm của nam nhân vì lạnh mà càng ôm chặt hơn đôi tay cường tráng: “Hồ ly sư phụ, ta lạnh!”

Hắn khẽ ngồi dậy, nhìn không chớp mắt khuôn mặt khả ái ngây thơ của thiên hạ đang say ngủ, trong mắt lấp lánh ánh tím, đôi tay to lớn ấm áp nhẹ nhàng xoa cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang thì thào nói mê của nàng: “Tiểu nha đầu, thêm việc tối qua cứu nàng khỏi tay năm tên cộc xấu xa kia, tổng cộng là ba lần rồi, theo như truyền thuyết Bắc quốc ta, nàng vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi tay ta. Dù cho trong lòng nàng chỉ có Cô Nguyệt Lan, ta cũng nhất định không buông tay.” Lúc này, khí chất sắc bén vốn được che giấu dưới vẻ ôn nhu dịu dàng bên ngoài càng lộ rõ hơn nhưng vẫn vô cùng gọi cảm quyến rũ.

“Um~~ tiểu bạch thái, đừng tới làm phiền ta!” Gạt vật đang tác quái trên mình ra, ta xoay người tiếp tục say sưa ngủ.

“Hừ, cái con hồ ly béo mập kia, ta sớm muộn gì cũng cho ngụy vào nồi nấu chín. Tiểu nha đầu này ngay cả ngủ cũng không ngoan ngoãn nghe lời gì hết, thế nhưng...ta thích...ta thích tiểu nha đầu đáng yêu hay gây chuyện là nàng.” Khóe miệng gọi cảm hơi nhếch lên, đầu ngón tay tà ác đùa giỡn da thịt tuyết trắng mềm mại: “Tiểu nha đầu, nhanh tỉnh một chút được không, nếu không ta không kiềm chế được lại một lần nữa muốn nàng~~”

“A Ngu ca~~~ huynh không sao rồi chứ?” Ta dụi dụi hai mắt, nhìn nam thanh niên bùng bùng sức sống trước mặt, lại nhìn nhìn y phục chỉnh tề trên người mình, A Ngu ca quả nhiên là A Ngu ca, vô cùng dịu dàng cẩn thận, còn nhớ rõ giúp ta mặc quần áo lại, không phải mới sáng sớm đã lỏa thể xấu hổ nhìn hắn.

“Tiểu thư Nha Nha, nàng~~ vẫn ổn chứ?” Hắn kéo đôi tay mũm mĩm của nàng vào lòng, dịu dàng vuốt mái tóc dài mềm mượt như tơ, sau đó di chuyển lên xoa vuốt đôi môi anh đào mọng nước: “Tối hôm qua may mà có nàng, nếu không, ta...ta vĩnh viễn không được nhìn thấy nàng nữa~~”

“Hihi, A Ngu ca, một mạng đổi một mạng, đây là điều đương nhiên.” Không quen thân mật như vậy cùng hắn, ta nhẹ nhàng nghiêng người tránh né.

“Đừng rời đi!” Cảm giác nàng cứng nhắc rời người tránh né, trên mặt hắn hiện rõ vẻ bi thương quyến luyến khiến nàng ngay lập tức ngã vào trong lòng hắn: “Đừng đi mà, để ta được bên nàng thêm lúc nữa được không. Tiểu thư Nha Nha, ta thích nàng, còn nàng thì sao?” Ngón tay thon dài vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhắn, hắn nhẹ tiếp tục mê hoặc nàng: “Ta thích nàng...còn nàng, nàng có thích ta không?”

“A Ngu ca, huynh trước tiên buông ta ra đã.” Giọng nói khẩn thiết thổi vào trong tai khiến trong lòng ta rung động từng hồi, ta chỉ có thể cười gượng chống đỡ trước đôi mắt đầy bất an của hắn, chân tay luống cuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nói: “Chuyện tối qua cũng là bất đắc dĩ, A Ngu ca, huynh đừng quá bận tâm”

“Tiểu thư Nha Nha, nàng đừng tự lừa chính mình nữa, nếu trong lòng nàng không có ta, nàng sao có thể dùng chính thân thể mình để cứu ta.” Hắn muốn nàng, dù nàng có nguyện ý hay không hắn cũng không thể buông tay, trong đôi mắt chột nồng đậm sắc tím, hắn tức giận đặt thân thể nhỏ bé dưới thân mình, làn môi gọi cảm nóng bỏng tiếp xúc với đôi môi anh đào: “Lần đầu tiên của ta đều đã thuộc về nàng, nàng còn muốn ruộng bỏ ta sao?”

“A Ngu ca, chúng ta ra ngoài trước đã được không?” Nhìn mỡ ngu ngây thơ như vậy, không sai, tám thân xử nam của hắn đã dâng trọn cho ta, thế nhưng xem tình cảnh trước mắt, ta thấy đi ra ngoài vẫn an toàn hơn, cúi đầu để cháy, chỉ sợ mỡ ngu quá cuồng đã lại lần nữa áp đảo ta.

“Tiểu thư Nha Nha, hôm nay nàng phải nói rõ ràng cho ta.” Hắn ngẩng đầu trong chốc lát rồi lại cúi xuống mãi miết hôn, càng lúc càng cuồng dã.

“Tặng A Ngu, người mau buông ta ra.” Hơi thở nam nhân nhẹ nhàng bao phủ, cảm giác run rẩy quen thuộc tối qua lại một lần nữa khơi dậy khát vọng từ nơi sâu thẳm nhất, ta cố sức đẩy hắn ra: “Ta nói muốn đi ra ngoài, người có nghe thấy hay không?”

“Tiểu nha đầu chỉ thích dằn vặt ta, ta thật muốn ăn sạch nàng ngay lập tức.” Cảm nhận được một trận hỏa dục dâng trào trong lòng khiến mỡ ngu oán hận đứng lên, hít sâu vài hơi rồi mới hé ra nụ cười dịu dàng như mọi khi: “Được, tiểu thư Nha Nha muốn đi ra ngoài chúng ta liền ra ngoài vậy.”

Khung cảnh bên dòng suối nhỏ tươi đẹp, tiếng chim hót líu lo, phảng phất hương hoa thơm dịu dịu.

“A Ngu ca, chúng ta trở về đi.” Ta gạt nhẹ áo mỡ ngu, cẩn thận dặn dò hắn: “Chuyện tối hôm qua huynh không được tùy tiện nói với người khác, đặc biệt là...”

“Đặc biệt là Cô Nguyệt Lan với Lang Minh Thần đúng không?” Khuôn mặt bỗng chốc lạnh băng vô cảm, hắn xoay người ôm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, khóe môi phảng phất nụ cười chua xót: “Tiểu thư Nha Nha yên tâm, ta sẽ không nói đâu.”

“Xin lỗi, A Ngu ca.” Đôi mắt âm trầm của hắn khiến ta chột cảm thấy vô cùng áy náy, tuy rằng ta đã trả giá lại bằng thân thể mình, nhưng chung quy mọi chuyện cũng do ta gây nên.

“Tiểu thư Nha Nha, nàng có thể thỏa mãn một nguyện vọng nhỏ nhỏ của ta hay không?” Đôi mắt nhìn ta đầy thâm tình, bên trong còn phảng phất thỉnh cầu khẩn thiết.

“Được, huynh nói đi, chỉ cần có thể ta nhất định sẽ đồng ý với huynh.”

“Ta có thể gọi nàng một tiếng Xuân Hoa muội muội được không?”

“Hi hi, A Ngu ca, huynh biết rõ ta không phải Xuân Hoa muội muội của huynh mà.”

“Coi như là hoài niệm cuối cùng của ta với muội ấy.” Hắn cố chấp cúi đầu tiến lại gần ta: “Tiểu thư Nha Nha, có được không?”

“Vây cũng được.”

Một làn gió khẽ thổi qua, ta cùng mỡ ngu ru nhìn nhau đắm đuối...

“Xuân Hoa muội...” Hắn nhẹ nhàng nâng đôi tay nhỏ bé lên, trong giọng nói chứa chan yêu thương, sóng mắt lạnh lạnh lưu chuyển.

“A Ngu ca...? Đối diện với đôi mắt tình ý sâu nặng của hắn, tóc gáy ta dựng ngược lên, tự niệm trong lòng đây là già, đây là già thôi!

“Hay cho một đôi tiểu tình nhân nồng nàn đắm đuối.” Trong đôi mắt bí lục chứa đầy bão tố phong ba hung hiểm

“Hay cho một đóa hồng hạnh không sợ chết dám vượt tường.” Trong đôi mắt lam chứa đầy hàn khí lãnh khốc tàn độc tà ác.

“Sư phụ, người đến rồi?” Nghĩ đến việc tốt do mình gây ra, ta hơi lùi người lại, không dám tiến đến phía trước.

“Hừ, đồ nhi thân ái, đào hôn có phải rất thú vị không?” Hắn kéo người đang nấp sau mỡ ngu ru về phía mình, ôm chặt nàng vào lồng ngực, trong mắt hiện rõ sự tức giận: “Nàng không muốn gả cho ta đến vậy sao?”

Bị hắn ôm chặt đến nỗi không thở nổi, ta lập tức minh oan cho bản thân: “Không phải, không phải vậy, ta chỉ không muốn thành thân quá sớm thôi. Sư phụ, người cứ buông ra đi, trước nghe ta giải thích được không?”

“Vật nhảm nàng nói đi, tối qua có phải đã cùng hắn làm ra chuyện đáng xấu hổ hay không?” Đôi mắt lam như bị lửa giận lãnh khốc bao phủ: “Nói mau, có phải nàng đã hồng hạnh vượt tường sau lưng ta đúng không?”

“Ta~~~ sư phụ, ta không có.” Ta kinh hoàng nhìn sắc mặt hồ ly không đôi càng lúc càng đóng băng, ta vội vàng giải thích.

“Ta...”

“Không phải sao? Nàng còn muốn lừa bản vương đến bao giờ nữa?” Đôi mắt lam hung hãn nhìn chăm chăm về phía tử y nam nhân vẫn thong dong bình tĩnh như cũ: “Tối hôm qua hắn trúng nhuyễn hương phệ cốt tán, không cùng nữ tử ân ái, hắn còn có thể ung dung đứng ở đây hay sao?”

“Ta...ta...sao người lại biết được?”

“Hừ! Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng có làm. Tối hôm qua nàng đã ở chung với hắn như thế nào, có phải nàng nằm trong lòng hắn, có phải cùng hắn vuốt ve hay không? Nói! Nàng nói đi!” Giọng nói ghen ghét của mỡ lang mỗi lúc một lớn, câu cuối cùng như gào thét giận dữ: “Tiểu yêu tinh chết tiệt, có phải vì nàng yêu hắn nên mới chủ động giúp hắn mà giải độc không?”

“Tiểu Nha Nha, vì sao không nói lời nào? Vì sư đang nghe đây.” Đôi mắt xanh bỗng chốc biến thành sắc lục quỷ dị, tay càng dùng thêm sức dịu dàng xoa càn cở tình tẻ của nàng, tiện đà không để ý đến hai nam nhân kia, bàn tay tiếp tục len vào bên trong vật áo, hung bạo nắm lấy vật mềm mại đầy đà, chỉ mới nghĩ nơi mềm mại này đã để chon am nhân khác hôn qua, đồ kị đã dâng đầy trong lòng: “Đồ nhi thân ái, nàng nói vì sư phải phạt nàng thế nào mới được đây?” Vừa dứt lời, làn môi đã cướp đoạt chiếm hữu đôi môi đỏ mọng của ta.

“Ừm, sư phụ, người mau buông ta ra, huhu~~ đừng như vậy!” Chưa từng thấy một sư phụ điên cuồng như vậy khiến ta hơi sợ hãi, sự phẫn nộ ngùn ngụt tỏa ra từ hắn làm ta nức nở: “Sư phụ, đừng như vậy, đừng làm Nha Nha sợ.”

“Buông vật nhỏ ra, Cổ Nguyệt Lan, nhanh buông nàng ra.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắp vì hít thở không thông mà trắng bệch, Lang Minh Thần nhanh chóng xông lên phía trước, cố sức kéo nàng ra khỏi tay bạch y mỹ nam.

“Tiểu thư Nha Nha, nàng không sao chứ?” Hắn nhẹ nhàng ôm thân thể đang bất an, trong mắt hiện rõ ánh sáng tím lạnh leo: “Cổ Nguyệt Lan, chuyện tối hôm qua tất cả đều do ta, nàng chỉ vì không muốn ta chết nên mới tốt bụng cứu ta, người trút giận lên nàng làm gì? Các người muốn chém muốn giết cứ tìm đến ta được rồi!”

“Tốt bụng? Chính bởi nàng tốt bụng ta mới càng hận.” Nhìn nữ nhân trong lòng tử y nam tử, vì sao, vì sao thân thể thơm mềm kia không phải là của riêng hắn? Vì sao hắn vẫn chỉ là một trong những nam của nàng? “Vương Nha Nha, nàng qua đây cho ta!!”

“Sư phụ, đừng tức giận vì Nha Nha được không? Đừng tức giận nữa mà.” Bàn tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhỏ vùi sâu vào trong lồng ngực to rộng: “Tối hôm qua A Ngu ca vì ta mà bị kẻ khác ám toán, nếu như không có huynh ấy, ta đã sớm bị năm con cạp xấu xí kia tiền đâm hậu sát rồi, bởi vậy, ta không thể tro mắt nhìn huynh ấy chết được.”

“Bởi vậy nàng cam tâm tình nguyện để hắn ôm nàng, có được nàng đúng không?” Hô hấp càng thêm nặng nề, một bàn tay lớn mạnh mẽ nâng ta lên khiến cơ thể ta dính chặt vào hắn, tay kia nắm chặt cái cằm nhỏ của ta: “Nói đi, tối hôm qua ở cùng hắn có phải rất thỏa mãn không? Có phải không? Nói! Có phải không?”

“Huhu~~~~ đau quá~~~~” Hồ ly xấu xa, hồ ly chết tiệt!

“Đau hả, nàng mà cũng biết đau sao? Ta cứ nghĩ tim nàng được đúc bằng sắt đá cơ mà.” Trong mắt hắn như băng lạnh mờ mịt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh giá: “Người trong lòng nàng rốt cuộc là ai, là ta, Lang Minh Thần hay tên Tăng A Ngu kia. Nói!”

“Huhu~~~~ sur phụ, ta, trong lòng ta thích nhất chính là người!!” Nhìn đôi mắt Bích Lục băng lãnh, trong lòng ta cuộn cuộn đau đớn, loại cảm giác bị hắn lạnh lùng, căm ghét như này đâm sâu vào trong lòng, ta ôm chặt hắn: “Sur phụ, ta thích người, thích nhất chính là người!!”

“Tiểu Nha Nha, tốt nhất là phải như vậy.” Đôi mắt Bích Lục hơi nheo lại: “Nếu đã thích ta như vậy thì không được phép chạy nhảy lung tung trên gheo hết nam nhân này đến nam nhân khác nữa.”

“Còn ta thì sao, tiểu yêu tinh, nàng có thích ta không? Nàng mau nói rõ cho bản vương, trong lòng nàng đến cùng có ta hay không?” Hắn triển khai nụ cười mê hoặc, tuấn nhan tà mỹ tán ra mị lực của ác ma: “Nàng mau thành thật nói ra đi.”

“Ta~~ Ta không biết~~” Yêu thì chưa đến mức nhưng nếu nói không phải, vậy cảm giác phảng phất không nở ròi xa trong lòng ta là gì?

“Ừm~~~~ bản vương chỉ biết rằng nàng chính là lưu luyến ta đúng không?” Hắn đột nhiên cúi đầu hôn trán đôi môi đỏ mọng của nàng: “Tiểu yêu tinh... cho dù nàng có thích bao nhiêu nam nhân đi nữa, bản vương cũng sẽ không buông tay.” Dứt lời lại cười rộ lên một nụ cười tà mị điên đảo chứng sinh.

“Tiểu thư Nha Nha, chuyện tối hôm qua bọn họ đều đã biết, nói vậy nàng cũng không thể trốn tránh trách nhiệm được nữa, dù sao thân thể xử nam của người ta đã trao hết cho nàng rồi.” Hắn nũng nịu đáng yêu nhìn ta: “Nàng không được ruồng bỏ ta a~~”

“Hừ, nam nhân khôn kiếp chỉ giới giả bộ đáng thương. Ai chứng minh người còn là xử nam, biết đâu lịch sử phong lưu của người cũng huy hoàng không kém bản vương đâu.” (Haha, rau sâu ghen tị vs rau sạch là đây)

“Tiểu thư Nha Nha, nàng nói đi, trong lòng nàng có ta hay không?”

“Chuyện này, A Ngu ca, huynh biết rõ mà, chỉ có món ăn do huynh nấu ta mới ăn được, bởi vậy ta nhất định sẽ không ruồng bỏ huynh đâu.”

“Tiểu thư Nha Nha, cảm ơn nàng!” Nhìn dáng vẻ hắn yêu thương vuốt ve đôi má phấn hồng, dịu dàng say mê nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở làm ta muốn nói: “A Ngu ca, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa huynh.”, nhưng cuối cùng lại không dám nói ra.

“Tiểu Nha Nha, ngoan ngoãn mang tiểu bạch thái ra bờ suối kia rửa mặt, đợi lát nữa chúng ta quay về phủ tể tướng.” Hắn đặt quả cầu lấm lem bùn nằm bẹp dưới đất từ nãy giờ bị mọi người coi như không khí vào lòng ta: “Ta có việc muốn nói với bọn họ.” Nói xong lại khẽ hôn ta một cái.

“Tiểu yêu tinh, dù xảy ra chuyện gì nàng cũng đừng ngại đây biết không? Bản vương cũng không muốn làm tổn thương nàng.” Một bàn tay lên lút đặt lên người ta, sau đó lại cúi đầu ghé sát bên tai căn nhẹ vành tai mềm mềm mẫn cảm, đầu lưỡi tận lực liếm mát một trăn điên cuồng khiến ta không kìm được run rẩy hắn mới tà ác thì thầm: “Bản vương biết nàng thích ta, nếu không sao lại có cảm giác với ta như vậy.” (Kĩ thuật cao siêu nhất hội: v)

“Tiểu thư Nha Nha, đừng lo lắng, sẽ không có việc gì đâu.” Hắn nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc tán loạn trên trán ta, nhìn thẳng vào mắt ta đầy thâm tình: “Cho dù phải chết ta cũng không hối hận, tất cả những chuyện đêm qua chính là hồi ức tươi đẹp nhất trong cuộc đời ta.” (Miệng ngọt như mía lùi)

Ta vừa đi về phía bờ suối vừa quay đầu nhìn lại ba tên cầm thú mỹ mạo kia. Kỳ lạ thật, ta vừa nói cái gì vậy? Vì sao hai tên sói hồ siêu cấp bá đạo cùng A Ngu đáng thương không nơi nương tựa kia đều nhìn ta với vẻ bình tĩnh như vậy? Lẽ nào ta đã nói bậy bạ gì đó, chắc là không đâu?

“Cổ Nguyệt Lan, người thấy thế nào? Nếu vật nhỏ đã nói không chán ghét ta, lại còn có cảm giác như vậy với ta, thế nên nếu không có ta nàng ấy sẽ vô cùng thương tâm khô sở.”

“Tiểu nha đầu cũng không thể không có ta, nếu như không có ta nấu ăn cho nàng, cái gì nàng cũng không ăn được.”

“Hừ, thật không? Vậy Lang vương gia cùng thần bếp muốn Cổ mỗ phải thế nào đây?”

“Một câu thôi, bản vương không thể rời xa nàng.”

“Ta cũng chỉ thích một người là nàng ấy thôi, nếu không đã không cam tâm tình nguyện từ bỏ giang sơn làm trâu làm ngựa cho nàng.”

“Kì thực có thêm hai nam nhân nữa yêu thương nàng không được hay sao? Với tính tình của nha đầu kia, chỉ sợ mình người cũng không ứng phó nổi. Bản vương đã không ngại cùng người chia sẻ nàng, người còn muốn thế nào nữa?”

“Chia sẻ nàng? Lang vương gia tính toán cũng thật quá hoàn mỹ rồi đó, người không định hỏi trước ý kiến của tướng công danh chính ngôn thuận ta đây hay sao?”

“Dù thế nào ta nhất định sẽ không bao giờ buông tay nàng.” Nhớ tới thân thể mê người như hoa anh túc của nàng, mỗi ngày càng thêm kiên quyết bảo vệ lãnh thổ, tuyệt đối không buông tha cho mỹ thức đã đưa đến tận miệng.

“Cổ Nguyệt Lan, ba người chúng ta đều đã đồng sàng cộng chẩm với nàng, vật nhỏ ngọt mê người như vậy, người nghĩ chúng ta có thể buông tay sao?” Nhớ tới thân thể thơm ngát mềm mại kia, tên sói háo sắc này càng quyết không nhượng bộ.

“Chỉ cần ta giết chết các ngươi, nàng chỉ có thể là của riêng mình ta.” Trong mắt hắn lộ sát ý, không gian xung quanh bắt đầu sục sôi tóe lửa.

“Dù cho võ công của ngươi cao đến đâu, ngươi cho rằng có thể địch lại hai người chúng ta sao? Nếu bản vương liền thủ cùng hắn, ngươi nghĩ mình có bao nhiêu phần thắng?”

“Dù thế nào, tướng công của nàng chỉ có thể là ta!!! Người nàng yêu nhất cũng là ta, hai điểm này các ngươi đừng hòng địch lại nổi ta.”

“Nói vậy là ngươi đồng ý để hai chúng ta ở bên cạnh nàng? Lúc nào chúng ta muốn nàng cũng được chứ?”

“Đừng cao hứng quá sớm, đồ nhi Nha Nha của ta sao có thể để ngươi muốn gì được đấy.”

“Cô Nguyệt Lan, ngươi nghĩ là ngươi có thể chắc?”

“Đương nhiên là vậy rồi, bởi vì ta là tướng công của nàng, mà các ngươi á, cùng lắm cũng chỉ là gian phu lén lút mà thôi.” Nói xong hắn vận lực phi thân đến bờ suối ôm lấy thiên hạ đang ngẩn ngơ tẩn tấp cho con hồ ly nhỏ béo mập kia, trong chớp mắt đã biến mất khỏi rừng cây.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Hồ ly độc quyền

“Sur phụ... Đừng bay cao như vậy, sur phụ người cố ý sao? Người biết rõ Nha Nha sợ nhất độ cao.” Bám chặt vào cổ hắn, nhìn hắn bay xèn xẹt qua từng hàng cây, ta càng thêm kinh hãi la hét: “Cứu mạng với, Sắc lang vương gia, cứu mạng với, A Ngu ca aaaaaa~~~~”

“Im miệng, nếu không ta ném nàng lên đỉnh núi khiến nàng vĩnh viễn có muốn xuống cũng không được.” Sau đó hắn hung bạo lườm ta nhưng lại dịu dàng ôm chặt vào trong lồng ngực.

“Sur phụ, chúng ta đi đâu?” Thối hồ ly lúc nào cũng không sửa được thói cướp đoạt thú tính.

“Ta muốn đem nàng đến một chỗ.” Đôi mắt bích lục mang theo một tia lạnh ngoan độc: “Nơi mà bọn họ vĩnh viễn cũng không tìm được nàng.”

“Ngươi muốn đem ta và tiểu bạch thái giám cầm sao?” Ôm thật chặt tiểu bạch thái đang bị dọa sợ đến phát run, ta trấn an vỗ vỗ nó “Không sợ, tiểu bạch thái còn không phải có ta đây sao?”

“Giám cầm?”

Tiểu Nha Nha, ta cưng chiều nàng vậy, thương nàng còn không hết sao nữa giam cầm nàng. Ta chỉ lo nàng vừa ra ngoài đã bị người khác bắt đi, thế nên... ngoan ngoãn để ta bảo vệ nàng ở nơi chỉ có riêng hai chúng ta được không?”

“Không muốn không muốn!! Ta không muốn làm chim hoàng yến trong lồng sắt” Con hồ ly này đến tột cùng muốn bá đạo đến khi nào đây.

“Đừng lộn xộn nữa, ngã xuống ta sẽ không cứu nàng.”

Phi thân tới một chỗ đất trống, ở trên lưng chừng chỉ thấy một tòa kiến trúc hùng vĩ ở trong rừng cây như ẩn như hiện.

Nhìn thấy nơi này thật dọa người, chả lẽ hồ ly có căn cứ bí mật?

“Trang chủ, người đã trở về!!” Cô Ba đại thúc hiện lãnh bước nhanh tới “Tiểu thư Nha Nha, người cũng tới sao?”

“Nha!! Sur phụ thôi, ta còn chưa chào hỏi Cô Ba đại thúc, ngươi đưa ta vào phòng làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là làm chuyện ân ái rồi!” Nhẹ nhàng cởi bỏ y phục dạ hành bó sát của ta, hai tay chậm rãi sờ lên bộ ngực, môi lưu luyến ở bên tai ta không rời, một mặt ngửi mùi hương trên tóc, một mặt hơi thô bạo cắn chiếc cổ trắng nõn “Đồ nhi thân ái, hôm qua nàng cũng là để cho A Ngu hôn nàng sờ nàng như thế này sao?”

“Sur phụ, ngươi vẫn là không chịu tha thứ cho ta sao? Nếu như vậy, ta với ngươi giải trừ hôn ước là được rồi, như thế người có thể tìm bạn trăm năm, ta tin tưởng, rất có nhiều nữ tử giang hồ, tiểu thư khuê các chấp thuận làm vợ ngươi.” Mắt đỏ lên nhìn hồ ly ưu nhã trước mắt “Ta Vương Nha Nha, từ trước đến nay nói được thì làm được, chỉ cần ngươi mở miệng, ta tuyệt đối sẽ không quán quýt lấy ngươi không tha!”

“Phải? Cho dù ta lấy nữ nhân khác, để cho nàng kêu sur nương nàng cũng không để tâm sao?” Cung chiều nhìn vẻ mặt ghen ghét của khuôn mặt nhỏ

nhấn, hồ ly tiếp tục tâm kế châm lửa “ Nhìn ta cùng với nữ nhân khác ân ái, sinh con đường cái, nàng cũng không để tâm sao?”

“ Huhu ~ người để ta đi, ta không muốn gặp lại người.” Hung hăng đánh vào lồng ngực rắn chắc “ Ta không muốn nhìn người và những nữ nhân khác ở cùng nhau, một người cũng không được.”

“ Ngoan, đừng nóng giận, ta chỉ thích một mình nàng

Sao có thể lấy nữ nhân khác? Ta chẳng qua là tức giận mà thôi?”

“ Vậy người tức giận cũng không thể luôn nhắc tới chuyện hôm qua. Người biết rõ ta vì cứu người nên mới làm như vậy. Người còn nói muốn kết hôn cùng nữ nhân khác chọc giận ta, ta chán ghét người, đừng đụng vào ta.” Vừa nghĩ tới hồ ly không còn yêu, tâm lại càng đau tới khó chịu. Mắt mở to gắt gao nhìn trước mặt về lãnh đạm của hồ ly, thân thể hơi run run, không thể, tuyệt đối không thể, sự phụ hồ ly phải là của ta.

“Tiểu Nha Nha, nàng

thực sự chán ghét ta? Không muốn ta đụng vào người, vậy nàng muốn cho ai chạm vào? Lang minh thần? Hay là A Ngu?” Nhẹ nhàng kéo trường sam trắng như tuyết, cơ thể hoàn mỹ cường tráng trần trụi từ từ hướng tới nửa thân trần trắng mịn, quanh thân tản mát hàn quang lạnh lẽo của lòng đỏ kị, mắt chứa đầy sát khí.

“ Người đừng tới đây, ta chán ghét người, chán ghét người luôn ép ta! !” Cảm nhận được trong không khí mờ hồ có tia nguy hiểm, ta lùi tới bên mép giường.

“ Chán ghét ta? Tiểu đồ nhi, nàng

thực sự chán ghét ta sao?” Giọng nói cứng chiều, dáng vẻ tươi cười, mắt khẽ híp lại giương mắt từ từ tiến đến trước mặt ta, nâng tay lên cầm chiếc cảm nhỏ bé “ Tiểu Nha Nha, nhìn ta nói lại lần nữa xem, thực sự chán ghét ta sao?”

“ Ừm ~~~ sự phụ thôi! !”

“ Nhìn thấy trong mắt ta tia sợ hãi, hồ ly càng tà ác đem ta ôm ngồi lên đùi mình , cái tay gắt gao cõng áo ở eo ta, sau đó tay kia nhấc làn váy... Tệ nạn thô lỗ xé rách quần trong... Khóe miệng nhẹ nhàng ma sát nhũ hoa, cảm nhận được va chạm cơ thể khẽ rung mình, giọng nói hấp dẫn thì thầm “ Tiểu Nha Nha, thế nào, có đúng hay không rất muốn? Có đúng hay không muốn ta ăn người?”

“ Ừm ~~~ hồ ly sự phụ ~~~” Ngón tay lạnh lạnh xoa đến nơi mẫn cảm giữa hai chân, sau đó chuyển xuống cánh hoa mềm mại, đôi bàn tay to lớn hung hãn muốn kéo hai chân ra khiến ta vừa sợ hãi vừa khao khát, ta giãy giụa muốn chạy thoát khỏi loại mê hoặc chí mạng này, không ngừng lắc eo nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn rên rì: “A ~~~ không muốn ~~~”

“ Thực sự không muốn sao?” Hắn nhẹ nhàng nhắc thân thể tròn trịa lên, cực đại dâng trào nhẹ nhàng câu dẫn nơi hoa huyết, làn môi ác ý khiêu khích cảnh đẹp nơi cao ngất, cổ nện dục vọng đã tích tụ bấy lâu, ngón tay nhẹ nhàng ra vào nơi riêng tư, bắt đầu chậm rãi khơi dậy dục vọng của nàng...

“A ~~~” Kích thích lan tỏa khắp người, đôi mắt mờ lung chỉ nhìn thấy lồng ngực lồ lộ rộng lớn của hồ ly, ta không kìm được vòng tay ôm cổ hắn, dán chặt thân thể nóng cháy của mình lên người hắn: “Sự phụ, ta muốn người, sự phụ, Nha Nha muốn người.”

“Tiểu Nha Nha, nàng là của ta, chỉ có ta mới là tướng công một đời một kiếp của nàng.” Nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng đang bật lên từng tiếng rên rỉ ngắt quãng càng kích thích dục vọng lần đỏ kị trong hồ ly, hắn rút ngón tay, vật to lớn nóng rực chậm rãi tham nhập vào nơi chật chội trong cơ thể nàng...

“ Ừm ~~~ a ~~~” Thân thể nóng như thể nham thạch, vì khoái cảm kích thích không ngừng mà run rẩy, hạ thể cực đại khiến ta theo bản năng lui về phía sau: “Không muốn... đau...”

“Không muốn? Thân thể của nàng lại không nói thể nha, đồ nhi đáng yêu của ta.” Hắn thúc mạnh nơi hạ thân, lực đạo bàn tay nơi tròn trịa càng tăng mạnh tà ác.

“A ~~~” Không hề báo trước mà tiến nhập khiến nơi sâu trong thân thể ta cảm nhận rõ sự kinh hoàng, ta ngẩng đầu muốn la hét nhưng bị tên hồ ly độc ác dùng môi lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn, không kêu được một tiếng. Bị hắn hành hạ ta chỉ có thể thờ dốc nước nỏ, tùy ý bị hắn mở rộng hai chân tấn công tới tấp.

“Tiểu Nha Nha, đừng sợ, hãy cảm nhận đi.” Nghe tiếng rên rỉ khổ sở, Cổ Nguyệt Lan chậm lại động tác bên dưới, nhẹ nhàng đưa đát nơi mẫn cảm tư mật.

“A ~~~” Ta thất thanh kêu lên như bị điện giật, sau đó lại nhẹ nhàng lắc lắc thân thể, càng thêm dán chặt lên người hắn: “Ta muốn, cho ta ~~~”

“Chuẩn bị xong chưa, đồ nhi Nha Nha thân ái!” Nói xong hô hấp Cổ Nguyệt Lan trở nên dồn dập, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào ướt át, vừa mạnh mẽ vừa yêu thương tiến vào nơi mềm mại sâu nhất trong nàng...

“ Ừm ~~~ sự phụ, ta yêu người... ” Tiếp nhận nụ hôn cuồng dã của hắn, thân thể dần ướt át, khoái cảm dâng trào, sau đó lại như cảm đoán, toàn thân trở nên phóng túng, rên rì thờ gấp... giờ khắc này ta biết rõ mình đã chìm sâu vào biển tình ái của hồ ly...

“Nha Nha, nhớ kĩ, cả đời này nàng chỉ được nói yêu mình ta, chỉ được nói yêu mình ta mà thôi. Cho dù nàng thích bọn hắn, ở cùng một chỗ với bọn hắn, thể thể bị bọn hắn giữ lấy, nhưng cái miệng nhỏ nhắn này chỉ được nói yêu mình ta thôi.” Hắn liếc chết triền miên, độc quyền tuyên bố, dán chặt vào thân thể nàng không một khe hở, chặt chẽ như muốn hợp làm một...

“Ta chỉ yêu mình ngươi, chỉ yêu ngươi mà thôi, cho dù ta thích bọn họ cũng yêu ngươi nhất...” Cảm nhận được sự mãnh liệt bắn ra bốn phía, thân thể triền miên bỗng bình, khoái cảm vô hạn, ta tựa lên đôi tay vững chãi của hồ ly, hoàn toàn hoàn trong lửa nóng cùng hắn, chìm đắm trong kích tình mãnh liệt...

Nhẹ nhàng đặt thân thể ửng hồng đang ngủ say yên tĩnh lên giường, Cổ Nguyệt Lan chậm rãi mở cửa phòng, đôi mắt Bích Lục hiện ngang khiêu chiến với hai nam nhân lộ rõ vẻ đố kỵ trên khuôn mặt.

“Các ngươi đều nghe được hết chưa? Người nàng yêu nhất chính là ta, người khiến nàng nói ra một chữ yêu cũng chỉ có thể là ta mà thôi.” Khóe miệng đắc ý lộ ra một nụ cười: “Trừ ta ra không ai có thể khiến nàng bật lên những tiếng rên rỉ mê người như vậy, thân thể của nàng chỉ có thể vì ta mà phóng đảng như vậy...”

“Hừ...” Nghe thanh âm thờ ơ của nữ nhân mình yêu thương nằm trong lòng nam nhân khác bật ra, nghe từng câu từng chữ chứa đầy ẩn ý, Lang Minh Thần từ lâu đã bị lửa đố kỵ thiêu đốt nắm chặt hay tay đến mức trắng bệch: “Cổ Nguyệt Lan, người đừng đắc ý, với kinh nghiệm phong phú của ta tuyệt đối sẽ khiến tiểu yêu tinh dục tiên dục tử, đến lúc đó cái miệng nhỏ nhắn của nàng cũng nói yêu ta cho mà xem...”

“Thật không? Có bản lĩnh thì thử xem.” Hắn buông xuống sự phẫn nộ trong đôi mắt Bích Lục xinh đẹp, ưu nhã dùng ngón tay như ngọc nhẹ nhàng đóng chặt cửa không để hai tên ngu sói kia có cơ hội nhìn trộm búp bê xinh đẹp đang say giấc ngủ bên trong phòng.

“Cổ Nguyệt Lan, nếu tiểu nha đầu đã không thể rời xa ta, như vậy trong vòng tay yêu thương của ta, thời gian ta yêu nàng, nếu như nàng không phản đối, hi vọng ngươi không hoành đao đoạt ái, hủy đi hạnh phúc của nàng.” Cửa phòng đóng chặt tuy rằng che đi cảnh sắc diễm lệ bên trong nhưng đôi mắt ngập tràn sắc tím của mỡ ngu ánh lên vẻ tự tin, nếu như tối qua mỡ Nha đã chủ động nằm dưới thân hắn, như vậy chỉ cần chịu khó đóng kịch nhất định nàng ấy sẽ tự chui đầu vào lưới.

“Nếu như ta có thể để tiểu yêu tinh chủ động nằm trên giường của bản vương thì Cổ Nguyệt Lan ngươi cũng đừng đến quấy rầy.” Lang Minh Thần tin chắc với năng lực siêu cường thân kinh bách chiến của hắn, chỉ cần tiểu yêu tinh kia chịu đi vào khuôn khổ nhất định sẽ yêu chết đi được thân thể cường tráng siêu kỹ xảo, không muốn xa rời...

“Đã vậy thì thử dùng bản lĩnh của mình xem có cơ hội đắc thủ hay không đi...” Đôi mắt ngọc Bích cuốn theo một con lốc, hai nam nhân kia, hắn tuyệt đối không để bọn hắn thực hiện được gian kế đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Nghị quyết phân chia.

Cái lưng nhỏ dán chặt lên cửa phòng, cái tai dựng thẳng nghe bọn họ thương thuyết, càng nghe tay càng nắm chặt đến trắng bệch, ba tên cầm thú kia dám bàn luận phân chia Vương Nha Nha ta? Hừ, may mà ta chưa bị tên hồ ly háo sắc kia ép khổ đến không còn chút khí lực nào, nếu không ta sao có thể giả bộ ngủ say, nghe lén được âm mưu kinh thiên động địa của mấy tên nam nhân này.

Hồ ly xấu xa, ta tốt xấu gì cũng sắp trở thành thê tử của ngươi, ngươi lại dám trợ Trụ làm càn, dễ dàng để nam nhân khác nhìn trộm nữ nhân nhà mình? Còn cả tên vương gia sắc lang kia, nói cái gì mà sẽ khiến ta ngoan ngoãn nằm trên giường của hắn? Ta phì phi phi, ta chẳng thèm bò lên giường hà ngươi đâu. Càng đáng trách hơn là tên Tăng A Ngưu kia, vốn cứ tưởng hắn là tên trâu đất thật thà, ngô nghê thế nhưng cũng dám tính kế hạ thủ với ta!!! Một tên hồ ly giả hoạt ta đã không đối phó nổi, nếu như thêm một tên sói háo sắc cùng một tên trâu bảo thủ si tình kia, cuộc đời ta còn đào đâu ra tự do nữa đây? Hơn nữa với tình lực siêu cường của ba tên đó, nếu như đúng như kế hoạch của bọn họ, chưa quá ba ngày ta đã bị ép thành rau khô mất thôi.

Phải làm sao đây? Đào hôn thì ta không dám nữa rồi, trải qua sự kiện kinh tâm động phách vừa rồi...đầu ta cũng không còn đầu ý nghĩ rời nhà bỏ trốn nữa, nhưng vừa nghĩ đến cuộc sống bị ba con thú kia canh chừng gắt gao cả ngày ta thật không nuốt trôi nổi.

Nghe thấy tiếng bước chân của ba nam nhân kia ngoài cửa, ta vội vàng nhảy tót lên giường, trùm chăn tiếp tục giả vờ ngủ say.

“Hi hi~~~ vật nhỏ này, ngay cả ngủ cũng không yên như vậy.” Nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ, móng vuốt thon dài khẽ chạm nhẹ định vuốt ve cục bột trắng trắng hồng hồng này.

“Ừm~~~” Ta giả bộ nhú mồm, xoay người vào trong, nhất định phải để ý đồ ghê tởm của tên sắc lang này thất bại.

“Tiểu thư Nha Nha, mau dậy thôi, đã đến giờ ăn trưa rồi.” Đôi tay đẩy về quan tâm yêu thương đặt lên vai ta, trong mắt mỡ ngu còn mang theo một chút dịu dàng mê hoặc: “Bữa trưa hôm nay có món thịt gà kho nàng thích nhất đó.”

“Đừng làm phiền ta!” Ta kéo chăn trùm kín mặt, hừ, ăn xong ta ngại mới làm đúng không, sau này ta nhất định không để thức ăn ngon dự dồ nữa, tuyệt đối không để cho tên sắc ngưu nhà ngại đắc ý.

Thân thể cao lớn nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường, nhìn đôi mi khẽ rung động liền cười gian tà: “Tiểu đồ nhi, mau dậy đi, nếu không dậy vì sư sẽ nằm lên giường đó.” Sau đó là một loạt âm thanh tận lực cời áo xoắn xoạt.

“Các ngại cứ hết cho ta!” Thật không thể nhịn được nữa, ta giật lại áo ngủ bằng gấm, bàn tay nhỏ bé chỉ vào cả ba tên cầm thú: “Vừa rồi mấy lời các ngại nói ta đã nghe thấy hết rồi, đêm bị trướng xuân được kia không phải các ngại đã hứa với ta rồi hay sao? Chỉ cần ta không muốn các ngại sẽ không ép buộc ta. Hơn nữa chỉ cần là lời ta nói các ngại sẽ không phản đối, còn nhớ rõ không đấy?”

“Thật á? Có chuyện này hả? Sao bản vương không nhớ tí gì vậy?” Tên sắc lang yêu nghiệt vô sỉ dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán, đôi mắt lam hẹp dài mang đầy vẻ áy náy đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phẫn nộ của ta: “Haiz~~~ chẳng lẽ là do bản vương gần đây bận rộn triều chính, ngay đến chuyện quan trọng thế này cũng quên mất? Chắc không phải đâu a, trí nhớ bản vương vô cùng tốt đó. Vật nhỏ, nói dối là không ngoan đâu nha~~~”

“Đúng thế, tiểu thư Nha Nha, đêm đó ta chỉ cam đoan sẽ không rời xa nàng thôi, tuyệt đối không phải lời kia.” Từ y nam nhân áy náy nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng: “Thế nhưng, A Ngưu hứa với nàng chỉ cần tiểu thư Nha Nha muốn thì ta sẵn sàng lên giường nàng.”

“Cổ Nguyệt Lan, còn ngại nữa? Ngươi có nhớ rõ không?” Bàn tay nhỏ bé tức đến run rẩy chỉ vào tên hồ ly vẫn ung dung bình tĩnh kia: “Ngươi vừa là sư phụ vừa là tướng công của ta, ngại sẽ không nhẫn tâm nhìn nam nhân khác bắt nạt nữ nhân của mình chứ?”

“Tiểu Nha Nha, cho dù thật là có chuyện đó nhưng nàng cho rằng vẫn có thể trốn tránh nghĩa vụ hay sao?” Đôi mắt bích lục đầy ẩn ý liếc mắt nhìn ta, đầu ngón tay chạm nhẹ lên bờ môi nhỏ nhắn: “Nàng đã nói thích bọn họ, thậm chí còn muốn giữ bọn họ bên người, nàng nghĩ bọn họ sẽ bỏ qua cho nàng sao? Thế nên, Vương Nha Nha, tự làm tự chịu đi, vì sư không thêm quan tâm đâu.” Nói rồi còn bổ sung thêm một câu: “Nếu không muốn bị bọn hán xâm sỡ, tự mình nghĩ cách đi... vì sư nhất định sẽ chống lưng cho nàng.”

“Hic hic~~~ các ngại đúng là cường hào ác bá.” Nước mắt bắt đầu lăn chã tuôn rơi: “Ta không muốn hồng hạnh vượt tường, ta không muốn làm một nữ nhân bại hoại, ta không muốn bao dưỡng gian phu!!”

“Hồng hạnh vượt tường? Vật nhỏ, ta thích câu này rồi đấy, thế nhưng nàng yên tâm đi, cả đời ta sẽ không lấy nữ nhân khác, ta sẽ ngoan ngoãn làm tình nhân của nàng, lúc nào nàng gọi đến thì đến bảo đi thì đi, còn có thể trên giường cùng nàng cá nước thân mật, nàng vui vẻ ta sẽ khiến nàng càng vui hơn, nàng khó chịu mặc nàng đánh mắng. Nàng tìm đâu ra một tình nhân ngoan ngoãn như ta chứ, nàng nói thử xem đúng không, hửm?”

“Tiểu thư Nha Nha, chỉ cần nàng để ta ở bên cạnh, mỗi ngày được nhìn nàng, hôn nhẹ nàng, đối với ta như vậy đã đủ lắm rồi.” Trên dung nhan tuấn tú hiện rõ vẻ thâm tình không hồi hận: “Còn nữa nha, nếu nàng bị Nguyệt công tử và Lang Minh Thân chén ép quá sức có thể đến phòng ta ngủ một đêm mà.” Nói xong, trên mặt lại ửng đỏ e thẹn: “Dù cho chỉ là tiểu thiếp không được sủng ái, A Ngưu cũng cam lòng a~~~”

“Các ngại là một lũ biến thái~~~ các ngại mau cứ hết cho ta~~~” Ba tên nam nhân này, đúng là điên hết cả lượt... cái gì mà tình nhân, cái gì mà tiểu thiếp, toàn là nói năng nói cuội, bịa đặt trắng trợn~~~

“Tiểu thư Nha Nha, chăn của nàng bị rơi xuống kia.” Hần đỏ mặt đến gần, nhẹ nhàng gạt móng vuốt hồ ly ra, trong lúc giúp ta kéo lại chăn lên ngón tay không biết cố ý hay vô tình lướt nhẹ qua quả anh đào béo mạp ở nơi tròn trịa cao ngất, thấy thân thể nàng khẽ run rẩy, trong mắt xoẹt qua một tia từ quang: “Ta xuống bếp mang bữa trưa lên cho nàng đây.”

“Tiểu yêu tinh, cái đầu nhỏ này đừng suy nghĩ bậy bạ đen tối gì nữa, bản vương nhất định sẽ khiến nàng vô cùng, vô cùng~~~ hạnh phúc*!!!!” Đôi mắt lam tà nị nhìn đường cong mê người ẩn hiện, ngón tay gọi cảm vuốt ve đôi môi anh đào phẫn nộ, sau đó dịu dàng cúi đầu, lưỡi sói liếm nhẹ lên làn môi, đợi đến lúc ta định ngoác nồm chửi mắng, hần liền giảo hoạt lên vào trong đùa giỡn khắp nơi... (*hạnh phúc trong tiếng trung phát âm giống tính phúc, còn tính phúc là gì chắc các nàng cũng biết rồi đó *cười dum*)

“Ưm~~~ cứ ngay~~~” Ta dùng tay đẩy cái đầu sói nhà hán ra: “Cứ~~~ nếu không muốn ta nổi cơn điên thì nhanh cứ cho ta~~~ á á á~~~”

“Vật nhỏ, vậy ta đi ra ngoài đây, nàng trước mặc quần áo cho kín đáo lại đã, đợi chút nữa gặp lại nha.” Vừa dứt lời lại liếm khước môi: “Yêu tình ngon miệng như vậy, bản vương chính là không nhịn được muốn tận lực hưởng thụ một lần.”

“Á á á~~~ cầm thú~~~ biến thái~~~ đồ điên~~~ cuồng sắc~~~” chưa hết, ta hít thở lấy sức sau đó bổ sung thêm một câu: “Đồ thú chết tiệt~~~ Vương Nha Nha ta~~~ không để ngại thực hiện được ý đồ đâu~~~”

“Tiểu đồ nhi, bây giờ đã biết trêu chọc nam nhân đáng sợ cỡ nào chưa?” Hần lạnh lùng thêm dầu vào lửa, đôi tay dài vung mạnh lên kéo xoạt cái áo ngủ bằng gấm trên tay ta, đầu ngón tay mê hoặc nghịch loạn trên da thịt trắng nõn, lục quang trong mắt lóe sáng: “Nếu như không vì bọn hán vì nàng mà hi sinh rất nhiều, nàng lại không nở rời xa bọn hán, vì sư có thể để xảy ra tình cảnh như vừa rồi sao?”

“Nhưng cũng không cần dùng thân thể để báo đáp chứ~~~”, ta hét ầm trút giận lên hồ ly: “Vì sao ngại không giúp ta? Vì sao ngại không giúp ta?”

“Tiểu Nha Nha, vì sư không giúp nàng đâu.” Hần chậm rãi kéo thân thể nhỏ bé đến trước mặt, bàn tay to nắm chặt bộ ngực sữa đầy đặn: “Không nở rời xa bọn hán thì để bọn hán xâm sỡ nàng đi, nàng cho rằng trên đời này có chuyện tốt đẹp như vậy sao?” Làn môi nhẹ nhàng cắn lên đôi môi anh đào của nàng: “Nếu không muốn bị bọn hán xâm sỡ thì tự mình nghĩ cách đối phó đi~~~”

Không sai, tuy rằng ta là một con cừu nhỏ nhưng muốn đấu với hai tên cầm thú kia hán cũng không phải việc gì quá cao siêu đi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Sắc lang quyến rũ

Dưới sự giám sát nghiêm mật của ba vị mỹ nam, ta cuối cùng cũng trở về phủ tể tướng, có lẽ việc ta bỏ trốn đào hôn đã được ba người họ phong tỏa kín kẽ nên cha mẹ ta cùng ông bà ngoại đều cho rằng ta đến biệt viện trên núi của hồ ly ngủ qua một đêm.

Vừa bước vào phòng khách, chỉ thấy mẹ mỹ nhân cùng ông bố đẹp trai mang theo vết máu đau thương, các vị thân thích khác cũng mặt mũi ủ ê, ta thấp thỏm bất an đi đến bên cạnh mẹ, sau đó mới lí nhí hỏi thăm cha được vương: “Cha, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Huhu, Nhã Hiên đáng thương của ta, sao lại bị hái hoa tặc bắt cóc chứ?” Bà bác khuê các khóc lóc thảm thiết nắm chặt tay hắc y nam nhân bên cạnh: “Minh Thần, cháu nhất định phải giúp ta cứu Nhã Hiên trở về, nhất định phải giúp ta cứu nó trở về!” Sau đó lại gục xuống ghế khóc tiếp: “Huhu, vì sao lại nhắm vào Nhã Hiên nhà ta, tên hái hoa tặc đó không biết sẽ hành hạ nó thành dạng gì nữa!”

“Đừng lo, bản vương nhất định sẽ có hết sức.” Trao đổi một cái liếc nhìn thâm thúy với hồ ly áo trắng, trong đôi mắt lam hiện lên một tia lãnh khốc: “Ta sẽ lập tức phái người đi tìm.”

“Bác, người đừng quá lo lắng, Cổ mẫu lập tức sẽ lệnh cho các đại đường chủ tìm kiếm, nhất định sẽ đưa biểu ca của Nha Nha bình yên vô sự trở lại.” Vậy nhưng trên khóe môi lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng: “Trừ phi tên hái hoa tặc nàu có bản lĩnh bay lên trời, nếu không lệnh lang nhất định sẽ an toàn trở lại.”

“Chị dâu, chị đừng quá thương tâm. Có sự phụ trợ của Lang vương gia hỗ trợ, Nhã Hiên nhất định sẽ bình an trở lại.” Mẹ mỹ nhân vừa dùng khăn lau nước mắt vừa hướng về phía hồ ly áo trắng cùng sói áo đen: “Hai con phải nhanh chóng cứu Nhã Hiên trở lại.”

“Biết rồi ạ!” Hai tên không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười khát máu, đương nhiên là nỗ lực tìm người rồi, nhưng tìm được hay không cũng rất khó đảm bảo.

Nhìn biểu hiện gian xảo không gì sánh được trên khuôn mặt tuấn mỹ của sói hồ, ta không khỏi lo lắng thay cho mỹ nhân biểu ca, bị hai tên cầm thú này âm toán, huynh ấy thật quá bất hạnh.

Vì việc xảy ra quá đột ngột, người trong nhà đang cực độ bị thương, hôn sự giữa ta và hồ ly sự phụ cũng bởi vậy lại trì hoãn, nhưng với lí do đảm bảo an toàn cho ta, tránh việc phát sinh thảm án hái hoa tặc như biểu ca, mẫu hồ quang minh chính đại bắt ta đến biệt viện trên núi, để Nguyệt Sứ – đệ tử Huyền Môn làm thị vệ mười hai canh giờ.

Vốn dĩ hành vi ở chung trước khi thành thân vô cùng bại hoại giữa ta và hồ ly sự phụ, nhưng người trong nhà sớm đã bị chuyện của mỹ nhân biểu ca khiến cho lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên nên cũng không truy cứu nhiều chuyện này, chỉ ngăn ngừa nhìn ta bị hồ ly xinh đẹp ôm đù, đương nhiên, đồng hành còn có Tăng A Ngưu-đầu bếp riêng của ta.

“Là là là... là là là... Vương Nha Nha ta không phải thành thân nữa rồi...” Ta đập nhẹ lên thảm cỏ trong biệt viện vừa vui vẻ ngâm nga, nghĩ đến việc tạm thời không cần thành thân với tên hồ ly kia, ta vô cùng sung sướng a. Có điều ta cùng hai tên sói hồ kia đàm phán nhưng vẫn không thay đổi được số phận bị kịch của mỹ nhân biểu ca nên cũng đành ngậm ngùi oán thán, xem ra thật không nên đắc tội với hai tên này.

“Hừ... không cần phải thành thân với ta khiến nàng cao hứng đến vậy sao?” Hồ ly áo trắng đang cùng quản gia Cổ Ba bước qua tình cờ nghe được tiếng hát ngớ ngẩn của ai kia, đập vào đôi mắt xanh bích lại thấy ai đó cao hứng bưng bưng chạy nhảy cùng con tiểu hồ ly béo mập, thân thể váy hồng phấn bé xinh kia thể hiện rõ tâm tình nàng vô cùng khoái trá khiến hắn lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Tiểu Nha Nha, nàng là con cá ta câu được, muốn chạy cũng không chạy nổi đâu.”

“A...” Đang ngâm nga vô cùng vui sướng lại bị một đôi tay to chặn ngang ôm lấy eo nhỏ, ta tức giận ngoảnh đầu lại: “Ai? Kẻ nào dám đương oai giễu võ trên địa bàn của ta?”

“Vật nhỏ, sao thế? Ngay cả ta cũng không nhận ra sao?” Bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lên vật cao ngất tròn trịa, làn môi dán sát lên vành tai nhỏ xinh hôn hít: “Thế nào? Có nhớ ta hay không?”

“Sắc lang chết tiệt, ngươi, sao ngươi lại tới đây?” Ta liều mạng muốn thoát thân nhưng bị hắn ôm chặt đến mức không thể động đậy: “Buông ta ra, buông ta ra!”

“Nàng nghĩ ta sẽ buông ra sao?” Đôi mắt lam hẹp dài nheo lại đầy vẻ nguy hiểm: “Hừ! Đừng tưởng rằng có hắc bảo vệ bản vương sẽ không làm gì được nàng!”

“A... ngươi muốn mang ta đi đâu?” Bị sắc lang ôm ngang người, nhìn nụ cười khê nhếch đầy tà mị của hắn, lại nhìn không gian vắng lặng xung quanh, ta

không khỏi ôm chặt ngực mình phòng hộ: “Ngươi, ngươi muốn thế nào?”

“Muốn thế nào ư, đợi lát nữa nàng sẽ biết ngay thôi.” Hắn quăng cho ta một cái nhìn tình tứ sau đó đặt ta xuống một góc nhỏ âm u hiếm người qua lại, hung hãn áp sát thân thể nhỏ nhắn mềm mại của ta dựa vào tường, vừa hôn lên môi vừa phân trần: “Tiểu yêu tinh, ta không nhịn được nữa, hôm nay bản vương nhất định phải ăn sạch nàng.”

“Lang Minh Thần... ừm... ngươi chờ... chờ, đừng như vậy...” Sói áo đen cuồng dã như vậy, không hề có chút dịu dàng mà ngược lại vô cùng thô lỗ khiến ta cảm thấy vô cùng sợ hãi: “Ừm... hồ ly sư phụ...”

“Vật nhỏ, đừng kêu nữa, hắn sẽ không tới đâu.” Nghe những tiếng thở gấp dồn dập, đôi tay to của mỡ sắc lang bắt đầu không an phận, xoa bóp loạn xạ trên thân thể mềm mại, ngón tay không ngừng trêu đùa nơi đầy đặn, tay còn lại lần mò xuống phía dưới kéo lên vấy, luồn vào bên trong một cách đen tối: “Thế nào, có phải có cảm giác không?”

“A...” Sắc lang xấu xa chết tiệt, cánh hoa bị ngón tay trêu ghẹo khiến ta hít một ngụm khí lạnh: “Đừng đùa nữa, Lang Minh Thần, sẽ có người đi qua đây...”

“Yên tâm đi, nơi này không có ai qua lại đâu.” Ôm chặt thiên hạ không ngừng run rẩy vào lòng, kéo đôi chân mảnh khảnh của nàng vòng chặt quanh thắt lưng mình khiến thân thể yếu mềm dán chặt lên người mình, hạ thân nhẹ nhàng cách lớp y phục tiến đánh hoa tâm mềm mại.

“Đừng mà, buông ta a.” Theo sự tấn công dồn dập của hắn, lại bị móng vuốt sói trêu đùa nơi nhạy cảm, khoái cảm kích thích xông lên não khiến ta chìm đắm trong sự tê dại.

“Bản vương có chết cũng không buông.” Bàn tay to nâng cái mông nhỏ xinh xắn lên cao hơn, mê hoặc cảm rút, cứng rắn to lớn không ngừng ma sát bên hoa huyết, từng đợt khoái cảm khiến lý trí của hắn hoàn toàn bị thiêu đốt, chỉ còn dục vọng chi phối cơ thể mình tiến hành luật động nguyên thủy nhất...

“Đừng... đừng mà...” Cao trào ập đến khiến ta la hét chói tai, hum... thật may quá, tên sắc lang này vẫn còn cách lớp y phục mà làm, Vương Nha Nha ta cũng không phải hồng hạnh vượt tường.

“A... tiểu yêu tinh, nếu như không phải vì sợ nàng bị kinh hãi, bản vương đã dùng đao thật ăn sạch nàng rồi.” Hắn thở dốc từng hồi, tuy rằng không phải chân chính có được nàng nhưng xong việc vẫn khiến tên sói háo sắc này thỏa mãn cười đến vô cùng phóng đãng: “Vật nhỏ, nhớ kỹ vừa rồi chỉ là ăn chay thôi, lần sau nhất định bản vương sẽ làm thật.”

“Biến thái...” Ta vẫn thờ hồn hèn nhưng không kim được chửi ầm lên: “Lần sau? Lần sao ta một đao chém chết ngươi.”

“Vật nhỏ, ta sẽ không nói xin lỗi đâu.” Hắn dịu dàng ôm ta, đôi mắt lam đầy vẻ không cam lòng: “Nhìn nàng vô cùng thân thiết trong vòng tay Cổ Nguyệt Lan, nghĩ đến cảnh nàng thờ gấp nằm dưới thân hắn, ta rất đố kỵ, vô cùng đố kỵ, nàng có biết loại cảm giác như thiêu đốt này đau đớn cỡ nào không?”

“Hừ... đố kỵ, đố kỵ thì cường bạo ta hả?”

“Đừng giận nữa, vừa rồi không phải nàng cũng rất thảo mãn hay sao? Bây giờ bản vương chỉ có duy nhất một nữ nhân là nàng, trừ nàng ra, ai ta cũng không cần, nếu nàng không đẻ ta... để ta muốn nàng, lẽ nào nàng muốn ta bị dục hỏa thiêu đốt mà chết sao?” Đôi mắt lam yêu mỹ nhìn chăm chăm vào ta, từng chữ từng chữ tấn công mãnh liệt: “Vật nhỏ, nàng thật nhẫn tâm như vậy sao?”

“Lang... Minh... Thần... cái tên sắc lang nhà ngươi, sao ngươi cứ sờ ngực ta mãi thế?” Ta hung dữ cào vào móng sói vài cái, sau đó lại đá vào chân hắn vài phát, trời ạ... cái cảnh ban ngày ban mặt bị sắc lang đùa giỡn tới lúc nào mới chấm dứt đây.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Ngưu ca ẩm giường

Sau khi màn đêm buông xuống, ăn xong bữa tối ta vội vàng ôm tiểu bạch thái trở về phòng, khóa chặt tất cả các cửa trong phòng cẩn thận, từ lần bị sắc lang dọa sợ ta không dám đơn độc một mình ở những chỗ vắng vẻ, cứ tới đến là đóng cửa lên giường đi ngủ, tuyệt đối không để hồ ly sư phụ hay bất cứ cái gì có cơ hội bò lên giường ta.

Ban ngày đối mặt với ánh mắt bất mãn lên án của bọn hồ ly, ta nhất quyết tỏ thái độ làm lơ với các loại mị lực dụ dỗ của bọn hắn, cho dù bọn hắn dùng thân thể xinh đẹp lượn đi lượn lại trước mặt, không ngừng cười dâm tiện, ngực phanh lồ lộ, nhưng ta vẫn như cũ hết ăn lại ngủ. Cũng may mỡ ngu thật thà vẫn theo khuôn phép cũ, ngoan ngoãn làm tốt bốn phận nấu nướng của mình, tuyệt nhiên không giờ thủ đoạn vui hoa dập liễu gì đó với ta, thế nên ta bình thường càng chịu khó tươi cười ngọt ngào với hắn. Về phần hai tên hồ lang tức giận đến độ dùng ánh mắt dò ngầu vì dục hỏa bất mãn phóng đao vèo vèo về phía mình, ta cũng chỉ làm ra vẻ vô tội chớp chớp hai mắt, chu chu cái môi xinh xinh, hai tay chống hông dương dương tự đắc, haha nhìn hai tên đó dục hỏa dâng đầy trong mắt mà không thể phát tác, thật là sáng khoái a.

“Sư phụ, Vương gia, thật ngại quá, Nha Nha mệt rồi, hai người cứ từ từ ăn nhé, ta về phòng ngủ trước đây.” Ta nhanh chóng ăn nốt miếng rau cuối cùng rồi ôm lấy tiểu bạch thái đang giằng xé không chịu buông miếng thịt kho tàu, vừa cười vừa nhanh chân chuẩn đi.

“Hừ, Vương Nha Nha, vì sư ngược lại muốn xem nàng trốn tránh được bao lâu nữa đây?” Đôi mắt lục bích nén đầy dục hỏa giận dữ, nhìn thân thể nhỏ xinh không dám ngoảnh đầu lấy một cái vội vàng vàng chạy về phòng tị nạn, nụ cười trên khóe môi càng thêm lạnh lùng gian tà: “Đồ nhi đáng ghét, dám để vì sư một mình trông phòng.” Nhớ đến đêm qua không có thân thể ấm áp mềm mại để mình tùy ý chà đạp, lửa giận lại bùng nổ bốc lên trong lòng, muốn kìm nén cũng không nén được.

“Tiểu yêu tinh đáng ghét, ăn xong cái đã muốn chạy đi ngay sao?” Khuôn mặt hắc ám nhìn chằm chằm vào mỗi động tác vô cùng thần tốc của thiên hạ, mồ hôi vừa chấm dứt được tình ái ngọt ngào lại bắt đầu bị dục hỏa thiêu đốt, xem ra mình vẫn còn quá nhân đạo với nàng rồi, ngày khác phải cật lực ăn nàng đến một khớp xương cũng không còn mối được.

“Lang Minh Thần, người còn chưa đi hả?” Hồ ly áo trắng không có chỗ phát tác dục hỏa liền gườm gườm đầy địch ý nhìn về phía tên sói áo đen: “Suốt ngày lẩn trốn trong biệt viện nhà ta làm cái gì?”

“Nguyệt công tử không phải muốn xua đuổi bản vương sau đó độc chiếm vật nhỏ đấy chứ?” Đôi mắt lam yêu mỹ hơi híp lại: “Muốn ta tro mắt nhìn người cùng tên Bắc Ngao Liệt kia ngày đêm ve vãn vật nhỏ chắc? Hừ, ta không ngốc như vậy đâu, hơn nữa cái biệt viện này to như vậy, phòng khách rõ nhiều, bản vương đã chọn xong phòng ưng ý rồi đó.”

“Mặc ~ kệ ~ người!!!!!!!!!!!!!!” Hồ ly nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng lườm nguyệt sói áo đen đẹp trai, hồ ly áo trắng ưu nhã lại phải trông phòng một mình hơi nheo mắt lại đầy gian trá, khóe môi cong lên một nụ cười âm hiểm: “Người thích ở lại thì cứ lại đi, Cổ Nguyệt Lan ta không tiếp đãi nữa, mặc xác người!” Nói xong, ông tay áo trắng như tuyết vung lên một cái, thân nhiên rời đi.

“Hừ!!! Cổ Nguyệt Lan, đừng tưởng bản vương không biết người đến chỗ nào?” Đôi mắt lam nhìn chằm chằm về phía hồ ly rời đi, đo chẳng phải hướng đến phòng tiểu yêu tinh hay sao? Hắn vội vàng đứng lên rồi phóng mình tiến về hướng đó, muốn độc chiếm hương thơm mê người sao, hắn sao có thể để tên đó đạt được mục đích... dù thế nào hắn cũng muốn đoạt được một chén canh...

“Tiểu bạch thái, nhớ phải canh chừng cẩn thận cho tỷ tỷ, nhất định không được ngủ say như chết.” Bước vào căn phòng tối om, ta dùng ngón tay búng mũi quả cầu trắng nho nhỏ này: “Nếu để hai tên sói hồ kia tiến vào nửa bước ta sẽ bảo A Ngu ca hấp chín người đó.”

“Ngáo ngáo ~~~ ngáo ngáo~~~” Đầu lười nho nhỏ của quả cầu trắng khẽ liếm ngón tay nhỏ bé của ta, đôi mắt tròn xoe như hai hạt trân châu ánh lên đầy vẻ kiên định lấy lòng ta.

“Được, nhớ kỹ, có bất cứ động tĩnh nào dù là nhỏ nhất phải đánh thức ta dậy nghe chưa?” Ta không an tâm đặt nó lên một cái kệ, châm một cây nến rồi lại cẩn thận dọn dò lần nữa: “Người nằm im trên đây cho ta, không được để kẻ khác bò lên giường của ta.”

“Ngao ngao ~~~ ngao ngao~~~” Nó dùng cái đuôi nhỏ cuộn tròn quanh người, tiểu hồ ly dừng cảm gan dạ ngao lên vài tiếng rồi ngoan ngoãn chấp hành nhiệm vụ.

“Tiểu bạch thái của ta thật ngoan! Đúng là tiểu đệ tốt của ta!”. Ta vô cùng vui mừng nhìn nó khích lệ, vỗ nhẹ lên cái đầu nho nhỏ sau đó vừa chậm rãi cời đai lưng, y phục sau vừa bước về phía cái giường ấm áp.

“Á~~ ai đó, là ai nằm trên giường của ta?” Hồ ly sư phụ? Không thể nào!! Sắc lang vương gia? Khả năng này cũng không lớn, lại nhớ tới nay không thấy bóng dáng mỡ ngu đâu, ta run run vươn tay giật lấy chăn, nhìn thấy ngu lang lửa thể gọi cảm nằm trên giường khiến ta nổi trận lôi đình, lập tức dùng chân che kín thân thể đẹp đến chói mắt kia lại, sau khi không thấy da thịt trắng nõn lộ ra ngoài mới hăm hăm tra hỏi: “A Ngu ca, sao huynh lại nằm trên giường ta?”

“Tiểu thư Nha Nha, nàng đừng nóng giận mà~~~” Hắn mạnh mai yếu ớt vươn bàn tay đẹp ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của ta: “Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, ta đến đây không phải để làm ấm giường cho nàng hay sao? Tiểu thư yên tâm, chờ chăn nệm áp rồi ta sẽ rời đi.”

“Ấm~~ giường~~” Ta hung hăng chò mỗ ngu hể lộ ra dung nhan tuấn tú sau đó đập bốp một chưởng lên đầu hắn: “Sắc ngu dám tự làm theo ý mình, người cho rằng có thể dùng nhan sắc dụ dỗ ta hay sao?” Khuôn mặt tuấn tú hiện lãnh thế nàu sao lại có một tâm hồn ác ma chứ, một đại nam nhân mà cứ giả vờ nhu nhược, trong mắt ta bắn ra tia tia sắc lạnh: “Ấm giường mà cũng cần cời hết quần áo ra hả?”

“Nàng tức giận ư?” Hắn dùng vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn ta, ai oán chớp chớp đôi mắt xinh đẹp: “Ta ~~~ Ta chỉ không muốn nàng nằm trong cái chăn lạnh lẽo này thôi, lẽ nào như vậy cũng là sai hay sao? Nhìn nàng cô đơn thui thủi ngủ một mình, ta sợ nàng sẽ bị cảm lạnh. Hơn nữa, ta từ lâu đã là người của nàng, chỉ cần nàng muốn ta lúc nào cũng sẵn sàng hầu hạ nàng!” Nói xong hắn buông lỏng chân xuống để thân thể cường tráng gọi cảm phát sáng lung linh dưới ánh nến: “Đến đây, tiểu thư Nha Nha, chiếm đoạt ta đi, ta sẽ không phản kháng đâu mà~~~”

Cái tên ngu lang này, vóc người đúng là siêu cấp đẹp, so với hồ ly sư phụ cũng không kém cạnh gì, hơn nữa trong mắt lại ẩn ẩn vẻ nhu nhược khiến ta muốn hưng bạo ngược hắn một trận. Lúc kinh hoàng ý thức lại mình đang có những tư tưởng không bình thường, ta lập tức chính đồn bản thân chỉ vào hán quát: “Tăng A Ngu, ta cho người thêm một cơ hội nữa, lập tức rút này ra ngoài cho ta!”

“Tiểu thư Nha Nha, đừng đuổi ta đi mà!” Trong chốc lát thân thể cao lớn đứng dậy đi về phía ta, ôm chặt ta vào trong lồng ngực nóng rực, mắt mang đầy thâm tình say đắm: “Đề ta ở lại cùng nàng được không?”

“Tăng A Ngu, lời ta nói người dám không nghe hả?” Cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy phát ra từ thân thể nam nhân, còn dùng hạ thân dâng trào cợ

cọ vào người ta, cái loại cảm giác phấn khích này khiến thân thể ta run rẩy, càng không ngừng tự cảnh cáo chính mình, Vương Nah Nha, nhất định không được khuất nhục, không thể để tên sắc nưư này thành công nằm trên ta, nếu không hậu họa khôn lường a!!

“Ừm, tiểu nha đầu, nằng thom quá!” Bàn tay to dán lên thân thể mềm mại, khoe miệng khẽ cong lên đầy đắc ý khi nhìn thấy thân thể nhỏ bé run rẩy, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh nến càng toát lên vẻ tà mị, hần nhẹ nhàng giật chiếc áo trên người thiên hạ ra, cúi đầu mê hoặc áp lên đôi má trắng bóc, đôi mắt đen như mực phảng phất ánh tím ma mị như hoa anh túc: “Chỉ cần nằng mở miệng, ta lập tức ngoan ngoãn nằm trên giường mặc nằng chà đạp, thể nào, có muốn nếm thử tư vị ngược tiểu thiếp hay không? Hử~~~~”

“A~~~~ Tặng A Nguư, ngươi đừng cần nữa được không?” Hần nhẹ nhàng cắn cắn liên tục khiến ta không tự chủ cọ sát thất lưng hần.

“Có phải rất thoải mái không, ưm~~~~” Hần kéo lộ chiếc áo ra hần, thân thể nóng rực lập tức dán chặt lên thân thể mềm mại thom ngát của nằng, cảm giác sắp sửa được tấn công cuồng dã khiến hô hấp hần càng dồn dập gấp gáp. Ép buộc thân thể nhỏ xinh ôm chặt trong lòng, lúc này hần thậm nghĩ làm sao dụ dỗ nằng cuồng loạn cùng mình. ...

“Tặng A Nguư, ta nói lại lần nữa, buông ta ra!!!” Bên tai là hô hấp nóng bỏng của hần, từng thanh âm dần dần chiếm cứ lý trí của ta khiến ta mơ màng, ý loạn tình mê, thể nhưng ta vô cùng có cốt khí, tuyệt đối không để hần thực hiện âm mưu, lập tức vung tay đánh hần!”

“Tiểu thư Nha Nha, nằng đánh ta?” Đôi mắt phiếm hồng nhìn nửa nhân ngoan tâm trước mặt: “Sao nằng lại nhẫn tâm đánh ta? Hic hic, vì sao chứ? Ta chỉ muốn tốt cho nằng thôi mà, sao nằng lại đối xử với ta như vậy?”

“Đánh ngươi thì sao? Nhớ kĩ không được ta cho phép thì không được mon men đến phòng ta nữa.” Vừa ổn định hô hấp vừa ném y phục trên giường về phía hần: “Nhanh mặc y phục vào cho ta, ngươi lỏa thể như thế còn ra thể thống gì nữa? Còn nữa, nam tử hần đại trượng phu đổ máu cũng không rơi lệ, mau thu hết nước mắt lại cho ta.”

“Nằng thật sự muốn ta đi?” Hần thương tâm run rẩy chỉnh trang y phục của mình, kết đai lưng hồ hững quanh eo, sao mà buộc mãi không xong vậy tên kia?

“Ngươi lại đây cho ta.” Ta nhanh chóng buộc chặt đai lưng lại cho hần sau đó đẩy hần ra ngoài cửa, trong mắt vô cùng lãnh khốc: “Nhớ kĩ, sau này ta không gọi, ngươi không được bước vào phòng ta nữa.” Nói xong rầm một tiếng đóng cửa lại, mặc kệ tên A Nguư đang giả vờ đáng thương kia đứng bên ngoài.

“Hử, tiểu nha đầu nhẫn tâm, ta tự đưa đến tận giường nằng cũng không muốn?” Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt, Bắc Ngao Liệt neho lại đôi mắt tà mị, làn môi mím chặt: “Ta cũng không tin nằng ý chí sắt đá như vậy, một ngày nào đó nằng sẽ phải tự nguyện nằm dưới thân ta.”

“Hử, thật không ngờ đường đường là thái tử Bắc Quốc uy phong lẫm liệt lại rơi vào cảnh làm công cụ âm giường cho người khác.” Đôi mắt lục bích của hồ ly áo trắng lộ rõ ý thù địch, may mà đồ nhi nhà mình ý chí kiên định nếu không hần đã sớm phá cửa xông vào đánh một trận sống mái với tên sắc nưư dám bày mưu tính kế nhúng chàm Nha Nha nhà hần. “Nhưng mà thật đáng tiếc nha, ngươi có cởi hết quần áo chủ động hiến thân Nha Nha cũng không muốn thượng* ngươi, thể nào, loại mùi vị bị người ta cự tuyệt có dễ chịu không?” (*từ nay rất hay rất hình tượng nên mình hông mún thay bằng từ khác, chắc ai cũng hiểu mà hắc hắc □)

“Bắc Ngao Liệt, không ngờ ngươi đề tiện như vậy, ngươi cho là như vậy tiểu yêu tinh sẽ mặc ngươi muốn làm gì thì làm hay sao? Hử, đừng mơ mộng nữa, đêm đó chỉ là ngoài ý muốn, vật nhỏ chỉ vì muốn cứu ngươi mà thôi, bản vương khuyên ngươi nên sớm chết tâm, trở về Bắc quốc làm thái tử, đến lúc đó giang sơn mỹ nhân đều nằm trong tay không phải quá tốt hay sao?”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi ra vẻ quân tử cái gì chứ, đừng tưởng mình là sư phụ thì hay lắm đó, mỗi lần ngươi muốn nằng không phải cưỡng ép thì dọa nạt.” Sau đó hần cười nhạt rồi quay sang tên sói áp đen cũng đổ kị ra mặt kia: “Còn ngươi nữa, Lang Minh Thần, đừng tưởng ta không biết chuyện ngươi đối với tiểu nha đầu làm ra chuyện không bằng cảm thú, nói tiểu nhân ta vẫn chưa bằng ngươi đâu.”

“Đù rồi, muốn đánh đấm hay cãi nhau thì mau đi ra chỗ khác cho ta, đừng có ằm ỉ trước cửa phòng ta.” Nghe tiếng cãi nhau ồn ào ngoài cửa, ta từ bên trong nói vọng ra: “Cho dù đánh đến mức một sống một còn, đứt tay cụt chân cũng đừng để ta thấy phiền phức.”

“Vương Nha Nha!!!” Nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng kín, trong đôi mắt lục bích bùng bùng con lốc lửa nóng tức giận.

“Tiểu yêu tinh!!” Cùng với tiếng nghiêng răng nghiêng lợi là tà khí ngùn ngụt trong mắt lam.

“Tiểu thư Nha Nha!!!” Vừa cầu xin với giọng nói buồn thương thê lương vừa rom róm lệ nóng lưng tròng.

“Cút hết cho ta~~~~” Sau một tiếng gầm thét như sư tử hồng, tất cả đều rơi vào tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mỹ thú đồng tâm

“Nha Nha đến, đây là chân gà nài thích nhất, nào, ăn một miếng đi.” Hắc quan tâm gấp vào trong chén ta một miếng thịt gà chua ngọt thơm ngon, lại thi triển nụ cười buồn bã tuyệt sắc như hoa như ngọc, đôi mắt Bích Lục khẽ chớp chớp rung động: “Mấy ngày nay không ngủ cùng vì sư có phải không quen không? Nàng nhìn xem, đôi mắt to tròn đáng yêu như thế lại có quầng thâm, có cần...?”

“Cảm ơn sư phụ, không cần đâu.” Ta chuyên tâm ăn thịt gà, không nhìn đến ánh mắt lóe sáng của hồ ly đầy vẻ chờ đợi, dùng ánh mắt thật có lỗi liếc hắt. “Thật sự ngủ một mình cũng rất tốt, hơn nữa, không phải còn có tiểu Bạch Thái ngủ cùng ta sao? Cũng không có gì không quen lắm.” Có trời biết mấy đêm không có thân thể cường tráng kia cho ta ôm ngủ, ta ban đêm không thể ngủ ngon giấc, nhưng mà, tuyệt đối không thể khuất phục hắn, nếu không tên hồ ly này nhất định sẽ càng phách lối hơn, cuối cùng cũng chỉ mình ta khổ. Nhẹ nhàng đắp đắp eo nhỏ, haiz, mấy đêm lăn qua lộn lại, thật là có chút đau nhức nha.

“Vật nhỏ, thất lung không thoải mái sao? Nào, để ta giúp nàng xoa bóp.” Cuối cùng tên sói xinh đẹp gian tà cũng tìm được cơ hội, xun xoe vờn móng vuốt đang định sờ sờ eo nhỏ mềm mềm, lại bị Ngưu ca ngồi bên cạnh nhanh chân đến trước.

“Tăng A Ngưu, ngươi muốn thế nào?” Hắc tức giận lườm nguyệt tên ngưu lang mỹ miều áo tím. “Người của bốn vương, một đầu búp nhỏ nhỏ cũng muốn nhúng chàm!”

“Ngươi không thấy tiểu thư Nha Nha cũng không muốn cho ngươi chạm vào hay sao?” Con người đen không chút yếu thế nhìn đến đôi mắt màu lam đang bốc hỏa. “Phải hầu hạ cũng chỉ ta có thể hầu hạ nàng.”

“Vương Nha Nha, nàng nói, nàng chọn ai?” Hai mỹ nam trăm miệng một lời vẫn hỏi người đang chăm chú ăn rau xanh là ta “Chọn ta hay hắn.”

“Nhàm chán!”

“Nàng quay lại đây cho ta, đừng tưởng một câu nhàm chán là có thể đuổi ta đi.”

“Đồ sắc lang xấu xa, ngươi mau buông tay ra, ngươi nắm tay ta đau quá.”

“Lang Minh Thần, ngươi mau buông tay, ngươi không nhìn thấy tiểu thư đã đau đến mức mặt mũi trắng bệch hay sao?”

“Tăng A Ngưu, ngươi cắt ngay cho ta, hôm nay ta không nghiêm khắc dạy dỗ nàng không được.”

“Hồ Ly sư phụ, ngươi nhìn thấy ta bị người khác ức hiếp cũng không quan tâm hay sao?”

“Hừ, tiểu nha nha, nàng đã không cho ta ngủ cùng nàng, bọn họ muốn làm gì thì làm ta cũng không quan tâm.”

“Không quan tâm thì thôi, ta không tin tự mình không giải quyết được.” Đưa tay quơ vào khoảng không hướng mặt hắc y lang đánh một cái “Không buông tay ta ra phải không? Vậy đừng trách ta xuống tay không lưu tình.”

“Tiểu yêu tinh! Nàng dám đánh ta.” Hắc kinh ngạc che mặt, tuy rằng mỡ lang không phải lần đầu bị thiên hạ trước mặt cho ăn tát, nhưng mà bị đánh trước mặt hai tình địch thật đúng là vô cùng mất mặt.

“Đánh ngươi thì sao? Ngươi nói đi ngươi xem ta là cái gì, là đồ chơi yêu thích của ngươi sao? Hay là nữ tử thấp hèn để ngươi có thể tùy ý phát tiết dục vọng?” Ta nhìn hắc với vẻ hung dữ: “Ta nói rồi, nếu ta không muốn không được bắt buộc ta, ngươi có hiểu không hả?”

“Bốn vương đương nhiên hiểu.” Nụ cười tuần tú quyến rũ động lòng người mang đầy vẻ âm u, nhưng trong mắt lam cũng đã bốc hỏa, bước gần thêm một bước, hít sâu một hơi, cúi đầu nâng khuôn mặt phẫn nộ nhỏ nhắn lên. “Ta nói rồi, nữ nhân của ta chỉ có một mình nàng, nàng không cho ta phát tiết, bốn vương có thể đi tìm ai, chẳng lẽ bốn vương lại phải tự mình động thủ? [ý hi hí hí] Nàng vì sao hết lần này đến lần khác đều phản kháng ta....Tiểu yêu tinh, nàng phải hiểu trong lòng ta...”

“Chuyện này... ngươi đừng kích động nữa.” Nhìn ánh mắt hút hồn của hắn, khuôn mặt âm lãnh tuần tú, tuy rằng bên cạnh có một hồ một ngưu, nhưng mà, cả người vẫn có thể cảm nhận được từng trận hàn khí “Ta đương nhiên hiểu lòng ngươi, thế nhưng chuyện kia cũng nên để ta thật sự tự nguyện mới có thể nha!!! Ta cũng tôn nghiêm của mình, ta cũng có quyền lợi được nói không, cho dù thật sự là phu thê, chỉ cần thê tử nói không muốn, phu quân cũng không thể nói thượng liền thượng.”

“Đừng nói nhiều lời lời thôi dài dòng với bản vương. Quyền lợi? Tự nguyện? Hừ, nếu phải đợi nàng tự nguyện mới được thì nàng đã sinh cho tên hồ ly kia vài đứa nhỏ, đến lúc đó nàng bị lũ tiểu hồ ly đó quấn lấy còn có thời gian dành cho ta hay sao.” Ánh mắt tức giận mang theo chét chóc nhìn chằm chằm nữ tử đang giảng đạo. “Bản vương mặt kệ, hôm nay ta nhất định phải thượng nàng.” [Tiểu Tuyết Lang: Tháo dép lao chơi!]

“Lang Minh Thần, mọi việc đâu còn có đó, đừng nên nóng giận.” Mi tâm nhíu lại nhìn hai người đang cò kè mặc cả, Cổ Nguyệt Lan hiện tại tâm tình vô cùng phức tạp, cũng muốn giáo huấn nha đầu kia, nhưng về phương diện dục vọng chiếm hữu lại không cho phép hắn cùng người khác chia sẻ vợ.

“Bản vương nói, hôm nay nhất định phải có được nàng!” Nói xong, ôm lấy ta rồi phi thân ra ngoài cửa đi mất. [Tiểu Tuyết Lang: O_O cướp hàng!!!!!=)]

“Lang Minh Thần, ngươi buông nàng ra!” Hét lớn một tiếng, mỡ ngưu lập tức đuổi theo.

“Tránh ra! Chuyện của bản vương ngươi đừng can trở!” Không kiên nhẫn rồng lên, hơi điểm mũi chân liền phi thân lên cây, sau đó nhanh chóng hướng ngoại trang bay đi.

“Lang Minh Thần! Trừ phi ngươi buông đồ nhi của ta xuống nếu không, đừng trách ta ra tay đã thương ngươi.” Công kích ác liệt chưa dừng lại, từng chiêu hiểm độc đánh về phía hắc y nam nhân trên không trung.

“Đừng có nằm mơ, ta chết cũng sẽ không buông tay.” Càng ôm chặt lấy người trong lòng đang sợ tới mức thét chói tai, sau đó xoay người một cái đánh ra một chuỗi chuỗi mạnh: “Cổ Nguyệt Lan, lần này, ta tuyệt đối không cho ngươi mang nàng đi, vật nhỏ không phải của mình ngươi, nàng cũng là của ta.”

“Ta là của ta, các ngươi đừng tùy tiện cho ta danh phận. Nay, các ngươi nhìn chăm chăm ta làm gì, nhớ kỹ muốn đánh cũng đừng có đánh trúng ta.” Vương Nha Nha, nàng cầm miệng cho ta!!” Hai âm thanh trầm thấp đồng thời phát ra, nghiêng rằng nghiêng lợi đáng đáng sát khí nhìn chăm chăm mô Nha không biết sống chết “Tin hay không hai người chúng ta cùng nhau cho nàng rơi xuống.”

“Lang Minh Thần, mau buông Nha Nha tiểu thư, nàng là của ta, ngươi không thể mang nàng đi.” Con ngươi lạnh lẽo nhìn chăm chăm hai nam nhân không ngừng ầu ầu, khóe môi lạnh lùng nhếch lên “Còn như vậy sẽ làm nàng bị thương.”

“Hừ, Tăng A Ngu, ngươi thử xem!” Khóe miệng hiện lên một tia cười quỷ dị, âm trầm, đồng thời lộ nanh sói trắng bóng ” Xem có thể cướp được nàng hay không!!!” Sau đó là một tràng cười nắm chắc thắng lợi, tiếp tục cùng hồ ly áo trắng đấu đá lẫn nhau.

“Các ngươi muốn đánh cứ đánh, trước mắt buông ta ra được không? Ta buồn nôn!!” Ừa, ta không chịu nổi, hiện tại đầu ta choáng váng, ngực lại đau. Đây đây đây, đừng có quay vòng vòng được không? Còn có, hình ảnh các ngươi đấu đá cũng không thấy được, có nghĩ đến người khổ chính là ta đang bị các ngươi tung tới tung lui.

“Vương~~ Nha~~ Nha~~” hai người đang quyết đấu hết sức lại nghe được lời nói vô cùng sát phong cảnh, tuy rằng không thể nuốt trôi, có điều cũng không thể không ngừng lại.

“Này, các ngươi cứ chậm rãi đấu, ta sẽ không quản.” Cảm nhận được bốn phía yên tĩnh đến dị thường đáng sợ, nhìn ba tên cầm thú mỹ mạo đang đánh nhau. . . Ta làm bộ yếu ớt xoa nhẹ đầu “Ai nha, vì sao đầu của ta lại đau như vậy.”

“Tiểu Nha Nha, nàng thử té xỉu cho vi sư xem!!!!” Tiếng uy hiếp lạnh lùng vang lên bên tai, đôi mắt bích lục hung ác nham hiểm hơi nheo lại: “Tĩnh táo lại cho ta!”

“Ngươi muốn thế nào?” Bị vạch trần ta chỉ có thể vô tội nhìn tên hồ ly kia “Các ngươi muốn đánh đâu có chuyện gì liên quan đến ta?”

“Không liên quan đến nàng?” Con ngươi màu xanh thăm yên lặng nhìn chăm chú vào ta, cách tay vốn ôm ta chậm rãi buộc chặt “Nàng là tiểu yêu tinh làm ta bị lửa dục thiêu đốt mà không thể phát tiết, còn nói không liên quan đến nàng?”

Tên sắc lang khôn kiếp bá đạo!! Khẽ ở trong lòng hấn gãy giữa “Ta thật sự chóng mặt, ngươi buông ta ra được không?”

“Vương Nha Nha, nàng lại đây cho ta.” Dùng sức nắm lấy cánh tay nhỏ bé, mạnh mẽ kéo về phía mình.

“Hic hic~~ đau quá~~” Không ai nhường ai lại còn khiến cho ta đau đến nhăn lông mày xinh đẹp, tên hồ ly này thật sự là một chút thương hương tiếc ngọc cũng đều không có, dụng lực lớn như vậy!

“Ta không buông!” Mồ lang đương nhiên cũng không yếu thế, siết chặt lấy eo nhỏ nhắn, không ngừng ra tay công kích đối phương.

“Các ngươi đừng đánh, cẩn thận làm thương tiểu nha đầu.” Nhìn thấy một đen một trắng hai bên đánh nhau từ mặt đất lên đến nóc nhà, từ nóc nhà đánh tới trên cây, chính giữa còn mang theo thân hình nhỏ nhắn lung lay sắp rơi xuống, mô Ngu thật là hải hùng khiếp vía, vội vội vàng vàng nhào đến.

“Tăng A Ngu, ngươi tránh ra, vật nhỏ mau ngoan ngoãn đừng gãy giữa nữa được không?”

“Lang Minh Thần, mau thả đồ nhi của ta ra.”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi biết rõ tiểu nha đầu sợ đau, ngươi nắm cánh tay bé nhỏ của nàng làm gì?”

“Lang Minh Thần, ngươi kéo tóc ta làm cái gì. A, bàn tay hạo sắc của ngươi sờ đi đâu vậy!! Hồ ly sư phụ, ngươi đừng cời quần áo của ta, không sẽ lại bị ngươi xé rách!! A Ngu ca, ngươi nắm lấy bắp chân của ta làm gì?” Trong lúc ba tên dã thú đánh nhau, tóc của ta bay tán loạn, bộ ngực trắng sữa bị sắc lang sờ soạng mười lần, quần áo của bị hồ ly kéo xé không ra gì, cơ thể tròn trịa như ẩn như hiện dưới lớp vải rách tứ tung. “Cứu mạng a, ba tên sắc ma này rất cuộc muốn làm gì ta?”

“Nha Nha tiểu thư nàng sao rồi?”

“Hừm, Lang vương gia, ngươi thả ta ra trước được không?”

Hai tay nhỏ bé mịn màng hấp dẫn nhẹ nhàng che đi hai nụ hoa đang lóa lóa, đôi mắt khuyến rũ động lòng người khiêu gọi nhìn một hồ, một lang cùng một ngu, từng nụ giương đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn, tiếp tục phóng ra mị nhãn mê hồn “Các người đừng đánh được không? Thả Nha Nha xuống được không? Ân~~~”

“Vật nhỏ, đương nhiên được!!” Bị mê hoặc hồn vía không biết bay đến đâu, hắc y lang đem thân hình kiều diễm nửa thân trần đầy mê hoặc trong lòng ngực đặt xuống mặt đất, ánh mắt sỏi tà mị không ngừng lưu luyến trên bộ ngực sữa cao ngất.

“Tiểu Nha Nha, lại đây với sư phụ, để vì sư giúp nàng chỉnh trang lại y phục.” Bàn tay to hạo sắc nhanh chóng tiến đến mò mẫm bên trong quần áo, lúc cởi áo lót bên trong còn có ý khẽ chạm vào hồng mai phần nộn.

“Tiểu thư Nha Nha, đừng sợ, có A Ngưu ở đây, không cần sợ.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về tiểu bảo bối, giả vô ý sờ lên cái mông nhỏ yêu kiều.

“Này, các người dừng lại một chút được không? Ta lạnh.” Hai tay nhỏ bé đẩy ba tên cầm thú cách xa.

“Tiểu yêu tinh, ân, miệng nàng thật mềm.” Đôi môi khiêu gợi hôn thật sâu lên đôi môi anh đào, dần dần bị đắm chìm trong đó không thể tự mình thoát ra.

“Tiểu Nha Nha, nơi này lại rất đầy đặn.” Nhẹ nhàng liến lên da thịt mịn màng, tròn trịa, thỉnh thoảng tà ác vờn đầu lưỡi khẽ liếm đỉnh màu hồng nhạt.

“Tiểu nha đầu, um, này tiểu xấu xa, thật sự là muốn giết chết ta.” Bàn tay hạo sắc càng sờ càng đi xuống, cuối cùng dừng ở chốn bông lai, đầy hấp dẫn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

“Các người đi chết đi~~~~!!!!” Thừa dịp ba tên cầm thú đang say mê trong bể dục, ta tay hung hăng nhéo một cái tên này, đồng thời nhéo tên kia, sau đó hung hăng đá một cước lên hạ thân của mỗi người. Nhìn ba mị nam thống khổ che lấy hạ thân không thể nhúc nhích thống khổ bộ dạng thật đáng thương, ta làm bộ vô cùng áy náy nhìn bọn họ “Các người không sao chứ, thực vô cùng xin lỗi, vừa rồi một chút kích động, xuống tay hơi nặng, các người đều là cao thủ trong cao thủ, hẳn là rất nhanh có thể phục hồi đi.” Tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ vỗ ba người, lại dùng bộ mặt tốt lành nói “Các người cho dù nghỉ ngơi tốt, Nha Nha ta sẽ không làm phiền các người nữa.” Nói xong, khoe môi cong lên nụ cười đắc ý nghênh ngang rồi đi.

“Tiểu đồ nhi chết tiệt!!!” Đôi mắt lục bích đầy dục vọng không được phát tiết vô cùng thống khổ.

“Tiểu yêu tinh đáng ghét!!!” Khuôn mặt tuần tú lúc này trắng bệch vì đau đớn.

“Tiểu nha đầu nhẫn tâm!!!” Trong đôi mắt nồng đậm sắc tím dục vọng hiện lên vẻ vừa cung chiều vừa bất đắc dĩ.

Ba đôi mắt thú trần đầy dục vọng lóe sáng nhìn chằm chằm đáng người nhỏ nhắn sung sướng chui qua bụi hoa, sau đó nhìn nhau cười âm hiểm, đạt thành thỏa thuận chung, Nha Nha này, xem ra phải được giáo huấn nghiêm khắc một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Gồi chặn lạnh lẽo

Nhìn biệt viện phía trước nhà hoàn, tới tới toàn thân mặt y phục ngọc bích ra vào không ngớt, nhìn thấy trang sức đẹp đẽ, sáng bóng trong phòng của hoa viên. Kỳ quái, chẳng lẽ có nhân vật lớn hay sự kiện nào hay sao? Nếu không sao lại trông giống nghi thức tiếp đón long trọng. Nhưng không thể a, tốt xấu gì ta cũng có phần là chủ nhân, nếu thật sự có nhân vật quan trọng đến chơi, ta sao lại không hay biết.

Tháo xuống về mặt ngưng trọng, vội vã nhìn xung quanh thì thấy Cổ Ba đại thúc, ta nhẹ nhàng hỏi ”Cổ Ba bá bá, có chuyện gì vậy?”

“Nha Nha tiểu thư, người đừng quấy rầy ta làm việc, hôm nay trang chủ có khách nhân cần chiêu đãi, nghe nói là quý nhân vô cùng quan trọng. Hẳn là không có thời gian cùng cô rồi. Tiểu thư tốt nhất mang theo tiểu bạch thái về phòng đi, bữa tối vào giờ Ngọ sẽ không ăn ở đại sảnh, ta sẽ cho người đưa đến phòng cô. Ta còn rất nhiều việc phải làm, cô không nên nhiều lời.” Nói xong, cũng không thèm liếc nhìn ta một cái, vung ống tay áo, lại vội vàng rời đi.

“Cổ Ba bá bá!” Vội vàng đuổi theo, nhưng đôi chân nhỏ bé làm sao có thể so với hắc như ngọn gió bay nhanh. Nhìn thấy bá bá khi xưa đối với ta nhân ái lại bỗng nhiên lãnh đạm với ta như vậy, không khỏi âm ức cup mặt đáng thương!! Ta phải ở trong phòng? Có khách phải chiêu đãi? Không đến phòng lớn ăn cơm? Rốt cuộc là cái loại khách quý nào lại phải lãng phí nhiều nhân lực, vật lực như vậy? Hừ, hồ ly thôi, chẳng lẽ thấy ta vừa béo vừa xấu nên xấu hổ không muốn cho gặp khách hay sao?

“Tiểu thư Nha Nha!!” Khuôn mặt trắng xanh, đôi mắt màu xám nhìn thấy ta không vui, đôi môi màu đỏ còn lộ ra một điệu cười dọa người.

“Ha ha, xin chào!” Cố gắng nén lại tâm tư đang vô cùng sợ hãi, sáng sớm mà thấy Vi Bức bá bá này, trái tim nhất định phải thật mạnh mẽ nha, lui về phía sau vài bước, lại sợ hãi nhìn hắc ”Không biết Phúc quân gia có chuyện gì muốn nói?”

“Hôm nay vương gia hẹn vài vị khách quý lên núi chơi, không có thời gian đến với cô, vương gia bảo ta nói với cô một tiếng.” Dứt lời, khoe miệng lại giương lên dọa người, đảo mắt biến mất trước mặt ta.

Vì Bức bá bá, lần sau nếu xuất hiện cũng nên nói một tiếng được không, nhẹ nhàng vỗ vỗ tim mình, tốt rồi tốt rồi, không cần đối mặt quá lâu với vị cương thi lão nhân này.

Mang theo tiểu Bạch Thái ngồi bên bờ hồ, đã không có hồ lang quán quýt si mê, hẳn là nên thực vui vẻ nha, nhưng vì sao trong lại rầu rĩ không hề cảm thấy vui chút nào?

“Hồ ly thôi!!” Cầm tảng đá bên người, hung hăng ném vào trong nước, hừ, dám không để đến ta.

“Sắc lang thôi!!” Lại một tảng đá bị ném đi, rốt cuộc là khách quý nào, lại so với ta còn quan trọng hơn.

“Hồ ly sư phụ chết tiết, vương gia sắc lang chết tiết.” Lòng tức giận, tay tùy ý cầm lấy những viên đá tròn bên cạnh, rồi dùng lực ném xuống mặt hồ.

“Ngao Ngao~~ Ngao Ngao~~ Ngao~~” liều mạng níu tay của ta, dùng răng nhỏ mới thay cắn chặt ống tay áo của ta, tiểu hồ ly mém chút nữa bị ta ném vào trong nước lạnh lẽo lên tiếng nức nở, ánh mắt lại mang theo sự lên án.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi~~~ Bạch Thái.” Vội vàng mang nó ôn vào trong lòng, ôm nhu vuốt ve nó ” Đừng tức giận với tỷ tỷ, nào, cười một cái.” Xem ra chính mình thật có điểm bất thường, thiếu chút nữa khiến tiểu đệ đệ trung thành của mình bị chết đuối.

“Ngáo Ngáo~~ Ngáo Ngáo~~” tức giận nhảy xuống, chỉ dùng cái móng nhỏ đối mặt với ta, Bạch Thái thấp giọng gầm rú, không hề để ý đến ta.

“Bạch Thái, ngay cả người cũng không để ý đến ta sao?” Đem quả cầu ấm áp ôm vào trong lòng, hôn rồi nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của nó, ta bị thương nói với nó ” Hồ lang kia cũng không để ý đến ta, chẳng lẽ người cũng vứt bỏ ta sao?”

“Ngao~~” khẽ gọi dùng đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của ta, yêu kiều nhẹ nhàng tiến sát vào lòng ngực của ta, bộ dáng ôn thuận khiến người gặp người yêu.

“Vẫn là người đối với ta tốt nhất.” Nhanh ôm lấy nó, hừ, cho dù hồ lang không để ý đến ta, không phải còn có tiểu Bạch Thái cùng ta sao?

“Tiểu thư Nha Nha, đừng ngồi ở đây, mặt hồ nước sâu, gió lại lớn, mau trở về phòng đi thôi.” Mỗ Ngu ôn nhu nhìn ta ngồi bên hồ ngăn người nhìn xa xăm, tuy rằng muốn làm như không thấy, nhưng mà, cuối cùng vẫn không đành lòng rồi đi lại.

“A Ngu ca, là người a. Sư phụ đâu, hẳn rốt cuộc có chuyện gì phải vội?” Lôi kéo hẳn ngồi bên cạnh, mắt nhìn hẳn chăm chăm” Nói, con hồ ly cùng sắc lang kia rốt cuộc muốn làm cái gì? Vì sao lại muốn ta ở trong phòng, chẳng lẽ ta không được nhìn thấy người khác sao?”

“Tiểu thư Nha Nha, đừng kéo ta, chuyện nam nhân tốt nhất đừng xen vào.” Nhấn tâm tách bàn tay nhỏ bé ra, mặt không chút thay đổi đứng lên ” Đứng rồi, bởi vì nấu ăn cho khách quý, cho nên ta không có thời gian nấu ăn cho cô. Cùng lắm, ta sẽ gọi người hâm nóng bữa tối hôm qua còn lại đem đến phòng cô” Nói xong, cũng không quay đầu nhìn ta, liền rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng mỗ ngu lạnh băng, tiểu sái rời đi, vì sao trong lòng đau như bị kim đâm? Ô~~ ta không cần ăn đồ ăn của người, ngu thôi, luôn miệng nói yêu ta, thương ta, thế nhưng lại đối với ta như vậy, còn có còn có, người là đầu bếp chuyên dụng của ta, không được nấu cho người khác ăn. Hừ!! Rốt cuộc là khách quý nào, làm cho bọn họ đồng thời đều bỏ quá người đáng yêu như ta, vội vàng đi nịnh hót? Lại muốn ta ngoan ngoãn ở trong phòng? Không có cửa đâu, nói thế nào ta một phần cũng là chủ nhân nơi này, đã có khách đến chơi, ta làm sao lại có thể sơ suất.

Nhìn thấy phía trước nhóm nam nhân cao lớn tuấn tú, nữ nhân xinh đẹp yêu điệu, ta lập tức tìm nơi bí mật, ôm Tiểu Bạch Thái trốn ở phía sau, yên lặng xem diễn biến.

“Lang vương gia, nơi này thật sự rất đẹp, ta thực thích, cảm ơn chàng dẫn ta đến.” Một nàng thiên kim tiểu thư yêu kiều che miệng nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp nhìn nam tử một thân đen tuyền đầy ái mộ. Mây kiếm kia tràn ngập anh khí, mũi thẳng, đôi môi gợi cảm, hơn nữa còn có cái cằm kiên nghị, thân hình thon dài to lớn, lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng lên, thẹn thùng không thôi.

“Cầm Thanh tiểu thư không cần khách sáo, nếu nàng thích về sau ta lại đưa nàng đến đây du ngoạn được không?” Khuôn mặt đã tỉnh cùng tà ác lại mang một tia ôn nhu, mái tóc đen dài như mực lại bị gió thổi bay tán loạn, sợi tóc nhẹ che đi khuôn mặt tuấn mỹ, mỗi câu lên một nụ cười gian làm cho hẳn giống như ác ma thường lui tới trong bóng đêm, tà ác nhưng lại tuấn mỹ không hề vấp vào đâu được....

“Sắc lang vô si!!” Hung hăng lấy tay cào vào vỏ cây, quả nhiên là một tên sắc lang hạ lưu không có phẩm chất.

“Nguyệt công tử, nghe nói huynh sắp thành thân phải không?” Đôi mắt mang đầy tình tứ nhìn nam nhân tao nhã một thân trắng toát trước mặt, tiện đà cười giả lả, tất cả những cử chỉ kia, khuôn mặt thanh lệ động lòng người, thật sự làm người ta thấy liên yêu. Mà bộ dáng yếu đuối kia, có thể khiến cho nội tâm nam nhân dậy lên ý muốn bảo hộ.

“Đúng vậy, có điều nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, chỉ cần tìm được giai nhân, cổ mẫu cũng sẽ sinh lòng thương yêu cưới nàng vào cửa.” Đôi môi gợi cảm hơi nhếch lên một nụ cười tà mị, khuôn mặt như ngọc lại ôn nhu giống như nước, loang loáng phát ra màu ngọc bích, làm cho thiên kim thái phó phải cúi đầu thẹn thùng.

“Tam thê tứ thiếp?” Ta lại lấy tay cào vỏ cây, hừ, Vương Nha Nha ta sẽ đuổi người đi trước.

“Tăng đại ca, có đúng là huynh là thắng trong cuộc thi thần bếp sao? Không thể tin được huynh tuổi trẻ lại có năng lực như vậy.” Mị nhãn như tơ chăm

chằm nhìn vào lồng ngực rắn chắc, thân là nữ nhi của tướng quân nàng từ trước đến nay dám yêu dám hận, nam tử trước mắt này thật sự là hợp khẩu vị của nàng.

“Nếu Phùng tiểu thư thích, đợi một lát ta làm vài món ăn mời nàng thử là được không?” Gương mặt lãnh ngạo cùng tuấn mỹ lộ ra một tia nhu hòa cùng thương yêu, con ngươi đen khôn khéo lợi hại cũng mang theo nhu tình nhẹ nhàng, khóe miệng vốn lạnh lùng đậm mạc lúc này lại gợi lên một nụ cười như gió xuân mê người.

“Nấu ăn cho nàng?” Ôm chặt quả cầu nhỏ? Tăng A Ngu, không thể tưởng tượng được xem ra người thật sự cũng là một tên thấy sắc này lòng tham!!!

Nhìn thấy bọn chuyện trò vui vẻ trước mắt, vừa vui vẻ, ấm áp vừa lãng mạn, ta nghĩ người ngồi trên mặt đất, lại hung hăng ngắt đi đám cỏ đáng thương bên cạnh, trong mắt là rừng rực đại hỏa, đúng là ba đôi gian phu dâm phụ. ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thư chia tay

Đại sảnh xanh vàng rực rỡ, bên cạnh sân khấu gỗ lim tinh xảo là ba cặp đẹp đôi như thiên tiên tuyệt phối. Ba vị mỹ nữ khuynh nước khuynh thành ngồi trước ba tên mỹ tửu cười đến thẹn thùng, tim đập như hươu chạy, đôi mắt ngập nước nước run run, thân thể mảnh khảnh nhẹ nhàng, đối với một bàn toàn mỹ thực nhẹ nhàng nếm thử, lúc này trong lòng các nàng đã sớm rối loạn trầm nghĩ mau mau được cùng người trong lòng mình ở nơi riêng tư nào đó thổ lộ tiếng lòng ái mộ của mình.

Không nhìn ba vị mỹ nữ kia bộ dáng thướt tha, lay động phong chùng vạn tình, ba vị nam nhân tuyệt mỹ chính là liên tiếp nhìn ra phía cửa đại sảnh, mấy nữ nhân dáng vẻ ketchup này bọn họ đã chịu đủ rồi, vẫn là Nha Nha nhà bọn họ ngây thơ đáng yêu nhất. Nhưng mà vật nhỏ đáng yêu tính tình nóng nảy kia, vì sao còn không tức giận vội vàng chạy đến khởi binh hỏi tội?

Cổ Nguyệt Lan nhàm chán dùng tay nâng cái cằm hoàn mỹ, đôi mắt ngọc bích mê người vẫn tỏa sáng ưu nhã ung dung, Nha Nha đồ nhi của hắn, có thể vì lòng ghen tị với người khác mà sẽ chủ động yêu thương nhưng nhớ, sẽ ngoan ngoãn bù lại vài ngày cho hắn vì tương tư mà sinh khổ không?

Một yêu nữ lang toàn thân hắc y nhẹ nhàng cong khóe miệng, chỉ cần vật nhỏ kia chủ động chạy đến nhận sai, hắn nhất định sẽ mang nàng lột sạch, sau đó hung hăng đặt ở trên giường làm ba ngày ba đêm. Nhớ đến hình ảnh thân thể trắng nõn nhiễm phấn hồng tỏa ra hào quang, dục vọng trong mắt lam càng lúc càng nồng đậm.

Ánh mắt lạnh như băng nhẹ nhàng lóe lên sắc tím phảng phất lo lắng, tiểu nha đầu kia, không biết đã ăn bữa trưa cùng bữa tối chưa nữa? Tuy rằng miệng nói là sẽ mang đồ ăn thừa còn lại, nhưng chính hắn đã sớm tự mình tỉ mỉ chuẩn bị. Nghĩ đến cảnh tượng nha đầu kia có thể tuyệt thực, lại đứng ngồi không yên.

Nhìn thấy trời đã tối cũng không thấy bóng dáng người trong lòng, nghe bên tai là tiếng nói ong ong như ruồi bọ của mỹ nữ, ba người hận không thể lập tức đến bên cạnh người mà trong lòng luôn nhung nhớ, cho dù bị nàng lạnh nhạt, không thể ôm thân thể mềm mại, nhưng nhìn thấy cũng có thể đỡ thêm a.

“Không biết Nguyệt công tử bình thường ngoài luyện võ còn thích làm những gì nữa?” Khuôn mặt xinh đẹp khẽ ngẩng lên, tiếng nói mềm mại như tri âm tri kỷ, lúc này thiên kim nhà thái phó thăm nghĩ làm cho nam nhân áo trắng tập trung mọi lực chú ý lên người mình, trong mắt rõ ràng mang tình ý say đắm.

“Cũng không có gì cả, cùng lắm là ngẫu nhiên giết người, diệt một môn phái nào đó thôi.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm chặt mặt bàn, trong mắt xanh biếc là tàn lãnh hung quang, “Chỉ cần bọn họ dám chống lại ý ta, là nam ta sẽ chặt đứt tay chân bọn họ rồi ném lên núi cho sói ăn, là nữ thì sẽ bán đến kỹ viện cho bọn nam nhân vô cùng dơ bẩn mỗi ngày chà đạp mười tám lần. Dù sao chỉ có một câu, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.” Nói xong, đối với nữ nhân sợ đến trắng bệch cả mặt nhếch lên khóe miệng” Tiểu thư cảm thấy thế được không?”

Bị dọa đến toàn thân phát run thiên kim nhà thái phó không thể nói câu nào, chỉ có thể mở cái miệng nhỏ nhắn nhẹ đáp một tiếng, sau đó sờ hại cúi đầu, không dám ngẩng lên nữa.

“Lang vương gia, ai cũng nói người ở trên chiến trường bách chiến bách thắng, là thật sao?” Tiếng nói như giọng chim hoàng oanh vang lên, tài nữ có tài đánh đàn nhẹ nhàng nhìn hắc ý nam tử tà mị, âm thầm gửi đi ánh mắt long lanh.

“Người nói, bản vương đập nát đầu bọn họ, dùng óc cho ngựa ăn, lại lấy tim gan bọn họ cho binh lính ăn. Nhìn thấy đồng đội bị chết thảm như vậy, bọn họ còn cảm động đánh nữa sao?” Khuôn mặt như cũ vẫn tà mị mê người, chính là nhìn trên khuôn mặt, ánh mắt sắc lạnh âm trầm khát máu.

“Ừ~~” Nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng đó, ba mỹ nữ không khỏi nôn khan một trận, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi.

“Tăng đại ca, người thì sao? Vì sao thủ nghệ của người lại giỏi như vậy? Bình thường người nấu những món gì?” Mị hoặc ngược lên dung nhan yêu kiều, xưa nay thiên kim tướng quân luôn can đảm trắng trợn đưa ra khiêu khích.

“Đồ ăn? Nói đến thật sự khiến tiểu thư chê cười, bình thường ta rất thích nấu canh chuột, hấp cóc, ăn cháo giun, xào com với sâu bọ. Thế nào? Có phải chỉ nghe thôi cũng rất hấp dẫn phải không?” Tay lại gấp một ít thứ ăn bỏ vào chén của thiên kim nhà tướng quân, cười lạnh như băng “Nào thử ăn thạch sùng xào ta làm xem, rất ngon đó.”

“Ừa~~” rốt cục, ba vị thiên kim bình thường đoan trang hào phóng, tao nhã khôn khéo nhìn không được, bèn cùng nhau chạy ra ngoài, ở trong hoa viên không ngừng nôn mửa.

Xem như không có việc gì gọi Cổ quân gia đang đứng bên cạnh, vẫn lạnh như băng ra lệnh “Ba thúc, đem các nàng ném vào xe ngựa, đều để họ tự về, về sao đừng để các nàng bước vào biệt viện một bước.” Hừ~~ so với đồ nhi nhà mình, quả thực chỉ là một bọn tầm thường xoàng xĩnh.

“Trang chủ, đây là Nha Nha tiểu thư đưa cho ba người, các vị xem qua thế nào.” Nói xong liền đem ba phong thư đưa tới trước mặt ba người.

“Vi cái gì không đưa sớm cho chúng ta một chút?” Nhìn thấy có vân tay nhỏ bé trên mặt bìa, một loại dự cảm không tốt chậm rãi dâng lên trong lòng ba người, từng đợt sợ hãi rất nhanh bao phủ toàn thân.

Giọng nói mang theo ngụ ý không tốt nhẹ nhàng trả lời “Nhìn thấy các vị cùng ba vị mỹ nhân chuyện trò vui vẻ, ta là một hạ nhân sao lại không biết xấu hổ khuấy rầy.” Một chút không đồng ý nhìn ba tên mỹ thú, nhìn thấy Nha Nha tiểu thư cô đơn, Cổ Ba quan gia cũng hiểu được bọn thật sự là hơi quá đáng “Ta ra ngoài trước.”

Hồ ly sư phụ:

Ngươi đã tìm được giai nhân là nữ chủ nhân của Huyền Nguyệt sơn trang, Vương Nha Nha ta cũng sẽ không liều chết quần lấy ngươi. Từ hôm nay trở đi, ta đơn phương kết thúc hôn ước cùng ngươi, ngươi đi đường của ngươi, ta đi cầu của mình, nam đây nữ đó, không thể ở chung.

Hắc y yêu lang:

Thật cao hứng rốt cục ngươi cũng hiểu được chỗ nào mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ, cần gì phải đơn phương yêu mến một đóa hóa nhỏ. Nói vậy ngươi đã hiểu được vì sao lại vì một Vương Nha Nha mà bỏ qua cả một khu rừng là vô cùng ngu xuẩn. Từ này về sau, không cần xuất hiện trên mặt ta nữa.

A ngưư ca:

Nếu không muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm. Ngươi là Tăng A Ngưư hay là Bắc Ngao Liệt ta không muốn nghĩ nữa. Quan hệ chủ tớ của ta và ngươi ngày hôm nay chính thức xóa bỏ. Ngươi trở về Bắc quốc đi, làm hoàng đế tốt, có hậu cung ba nghìn người, cũng không còn quan hệ gì với Vương Nha Nha ta.

Mở phong thư ra, vốn nghĩ có thể nhìn đến mặt ngữ triền miên cùng tri kỷ, nhưng nhìn đến dòng chữ ngắn ngủi kia, sắc mặt ba người liền xám xịt, xám biến thành trắng, trắng biến thành đen, rồi từ đen chuyển sang lạnh như băng, híchic~~ Vương Nha Nha, nàng sao có thể làm như vậy? Cho dù chúng ta có làm cái gì sai, nàng sao có thể đối xử với chúng ta như vậy?

Ba người toàn thân mềm nhũn, nhẹ buông tay, ba tờ giấy lá tả rơi trên mặt đất. Cuối cùng là một hàng chữ 6 kí tự bất mắt, người lập thế: Vương Nha Nha.

Tiểu đồ nhi, nàng thật tàn nhẫn, ta lao tâm khổ trí bao vệ nàng, yên lặng ở bên cạnh bảo hộ nàng, tám năm đối với ta như nổi khổ tâm không thể nói ra, như cầm trong tay lửa nóng, vậy mà chỉ vì ta nhất thời sai phạm, nàng lại vứt bỏ ta? Ánh mắt ngọc bích vô cùng âm trầm, không thể được, tuyệt đối không thể được...

Tiểu yêu tinh, Lang Minh Thần ta tuyệt đối một lòng với nàng. Vì nàng, ta còn không để ý đến tự tôn của mình, chỉ cần nàng có thể tha thứ cho ta. Về sau, ta sẽ không lại bức bách nàng, cũng sẽ không lại dụ dỗ nàng, cũng sẽ không lại tìm nữ nhân khác khiến nàng tức giận, nhưng van cầu nàng, tuyệt đối không thể không cần ta...

Tiểu nha đầu, hóa ra nàng đã biết thân phận của ta rồi sao? Nàng không nói ra, chứng minh trong lòng nàng có ta. Thực xin lỗi, chuyện hôm nay ta là bị bọn họ buộc làm, ta chỉ là đầu bếp của một mình nàng, ta không có nấu ăn cho nữ nhân khác. Ta không cần làm hoàng đế, ta không cần hậu cung ba nghìn người, ta chỉ nguyện ý làm nô lệ cho nàng, một nô lệ của riêng nàng...

Ba người liền chạy ra ngoài như kẻ mất hồn, Vương Nha Nha, nàng nhất định không thể lại bỏ đi, không thể không cần chúng ta, càng không thể vứt bỏ chúng ta mà hồng hạnh xuất tường...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nhánh cỏ dịu dàng

Vương Nha Nha, đừng đi mà~~~~

Lúc ba vị mỹ nam nhanh như chớp chạy đến trước cửa phòng mỗ Nha, tay run rẩy mở cửa chỉ thấy đồ đạc trong phòng vẫn gọn gàng y nguyên, ngoại trừ tiểu bạch thái thì y phục hay trang sức cũng không mang đi một thứ, lẽ nào nàng vẫn chưa đi? Vẫn đang ở trong biệt viện sao? Trong lòng bọn họ không khỏi cảm thấy thoải mái, may mà vẫn không sao, chỉ cần người vẫn còn ở đây với thủ đoạn của bọn hắn còn sợ nha đầu kia không hồi tâm chuyển ý hay sao?

“Trang chủ, không hay rồi, có việc lớn xảy ra~~~~” vừa thở phì phì vừa chạy đến báo cáo: “Tiểu thư Nha Nha~~~~ cô ấy~~~~”

“Nàng ấy làm sao?” Ba đôi mắt lóe sáng chăm chú nhìn vào hắn, sau đó ba tên thủ lập tức nắm chặt Cổ Ba lão đầu đáng thương: “Nói, nàng làm sao?”

“Thị vệ giữ cửa nói tiểu thư mang theo Tiểu Bạch Thái xuống núi rồi.” Nói rồi ông lão nâng tay kéo lại cổ áo bị nắm nhàu nhĩ, hừ, giờ mới khăn trương có phải đã quá muộn rồi không?

“Không thể nào, Nguyệt sứ sao dám để nàng một mình xuống núi?” Đôi mắt Bích Lục chứa đầy lốc xoáy dữ dội: “Hôm nay ai trực ban?”

“Trang chủ, là ta cùng Cổ Đông, Cổ Tùng, Cổ Cốc trực ban.” Một Nguyệt sứ áo xanh nom nớp lo sợ bước đến báo cáo, giọng nói vô cùng đáng thương: “Thế nhưng thực sự không phải lỗi của chúng thuộc hạ, là tiểu thư Nha Nha ép buộc chúng thuộc hạ mà ~”

“Ép buộc? Mấy đại nam nhân như các người không ngăn nổi nàng hay sao?” Đôi mắt Bích Lục hùng hực lửa giận dữ: “Hừ, xem ra các người cũng chán sống rồi, lời nói dối như vậy cũng dám nói trước mặt ta.”

“Không phải, trang chủ~~~~” Mấy người họ vô cùng đáng thương thanh minh: “Tiểu thư Nha Nha nói nếu chúng thuộc hạ không để nàng xuống núi sẽ lật sạch y phục của bọn thuộc hạ, nói bọn thuộc hạ muốn cái kia nàng ấy.” Thử hỏi loại hành vi vui hoa dập liễu độc ác như vậy, bọn họ còn dám giữ nàng lại hay không?”

“Cái gì? Nàng thực sự nói vậy?” Tiểu bí đao to gan háo sắc dám hồng hạnh xuất tường?

“Thế nhưng Cổ Đông và Cổ Tùng vẫn bí mật đi theo bảo vệ tiểu thư, nếu có chuyện gì không hay xảy ra nhất định sẽ cử một người về bẩm báo.”

“Được, người lui xuống dưới đi.” Nói rồi hắn chậm rãi ngồi xuống ghế, đồ nhi này cuối cùng là muốn thế nào đây? Vì sao nàng suốt ngày gây chuyện thị phi như vậy chứ, lại còn khiến hắn yêu đến điên cuồng đâm đuổi, không có nàng không thể chịu đựng được?

“Đều tại người đó, Lang Minh Thần, nếu không phải tại người đưa ra cái kế sách ngu ngốc kia, tiểu nha đầu sao có thể bỏ rơi ta như vậy chứ.” Nghe hành vi bỏ đi của mỗ Nha, Bắc Ngao Liệt không nhịn được mà trách móc Lang Minh Thần: “Ta thật ngu ngốc mới đồng ý làm theo người. Cái gì mà thiên kim này nọ, còn phóng đảng hơn cả kĩ nữ thanh lâu sao có thể so sánh với nha đầu của ta chứ.”

“Hừ~~~~ Bắc Ngao Liệt, bản vương đâu có ép người làm theo, là do chính người muốn tham gia kế hoạch đó chứ, liên quan gì đến ta?” Đôi mắt lam yêu mỹ tỏa ra hàn khí bức người: “Tự lo lắng chút cho thân phận của mình đi, nếu vật nhỏ đã biết được thân phận thật của người, sớm muộn gì cũng đuổi người về Bắc quốc đó.”

“Lang Minh Thần, Bắc Ngao Liệt, các người nói xem đồ nhi của ta muốn làm cái gì đây?” Hồ ly áo trắng từ trước đến giờ luôn lạnh lùng bình tĩnh xử lý mọi chuyện nhưng giờ đây lại tâm phiền ý loạn, hắn đã nghĩ tới hàng trăm biện pháp nhưng vẫn không nghĩ ra làm cách nào mới khiến đồ nhi vô cùng tùy hứng nhà mình chủ động tha thứ cho hắn, lúc này có phải do bọn hắn đã hơi quá đáng hay không?

“Nếu nàng thật sự hồng hạnh xuất tường, ta~~ Ta cũng đành chịu, cùng lắm thì thêm một người chia sẻ nàng, chỉ cần nàng không rời đi, luôn ở cạnh bên ta, nàng muốn thêm mười tám nam thiếp ta cũng đồng ý.” Đôi mắt phượng phát sắc tím lo âu, nếu nàng đã biết thân phận thật của hắn, liệu có nhẫn tâm đuổi hắn đi hay không?

“Không được, tiểu yêu tinh là của ta, nhẫn nhịn hai người các người là đã đủ lắm rồi, nếu lại thêm mấy kẻ nữa lại còn là bọn thủ đoạn cao siêu dung mạo mỹ miều, đến lúc đó bọn chúng cả ngày quấn lấy nàng vậy đến lúc nào chúng ta mới được giúp nàng làm ấm giường đây. Một tháng cũng chưa chắc được leo lên giường nàng lấy một lần, không được, tuyệt đối không được.”

“Hừ, người nói trên đời này còn có kẻ nào ưu tú được hơn chúng ta, yêu nàng thương nàng chiều nàng như chúng ta chứ, đã nếm qua mùi vị của bọn ta, đồ nhi kia sao có thể tìm một nam nhân so về thể lực lẫn ngoại hình đều tụt kém cõi hơn chúng ta chứ? Huống hồ với tư thái của nha đầu kia sẽ không có nam nhân nào thích ngoài chúng ta đâu.” Đôi mắt Bích Lục lại lóe sắc xanh ngoan độc: “Dù thế nào chúng ta cũng không thể để nàng có cơ hội quyến rũ nam nhân khác, nếu thật sự xảy ra tình huống này, cùng lắm tới một kẻ thì chúng ta xử lý một kẻ, tới hai kẻ giết chết cả đôi luôn.”

Không sai! Lang ngu nhìn nhau cười âm hiểm, mỗ Nha là của bọn hắn, nếu như có kẻ dám nhúng chàm thì đao trắng tiến vào rút ra thành đao đỏ*, với thân phận của bọn họ thì kẻ kia sẽ biến mất thân không biết quý không hay, cho dù nha đầu kia có muốn truy cứu, bọn hắn có chết cũng không chịu thừa nhận thì làm gì được chứ? (*giết người nhà)

Ta một mình ôm tiểu bạch thái lững thững đi trên đường lớn không mục đích, ba tên cầm thú xinh đẹp kia liệu đọc thư xong sẽ phản ứng như thế nào? Có phải nổi trận lôi đình hay trong lòng nóng như lửa đốt đi? Hừm muốn dùng nữ nhân đến chọc tức ta, sau đó khiến ta chủ động khuất phục? Vương Nha Nha ta cũng không ngu ngốc như vậy đâu.

Cổ Tùng lén lút đi theo phía sau, tuy rằng Cổ Đông đã trở lại bảo đảm nhưng trong lòng hắn vẫn thầm cầu nguyện chủ nhân nhà mình nhanh đến một chút, nếu không để tiểu thư Nha Nha nhìn thấy hắn có mười mấy cái đầu cũng chém không hết tội!!

Nhìn đồ ăn ngon bày bán bên đường, ta chưa ăn bữa trưa nên rất đói, thế nhưng nếu không phải đồ ăn do tên ngu kia làm ta thật sự không nuốt nổi... Nhìn sắc trời cũng tối dần, haiz~~~ lẽ nào đêm nay phải tá túc ngoài đường sao? Tùng trận gió lạnh thổi qua rét run, ta chỉ có thể ôm chặt quả cầu nhỏ sưởi ấm cho đôi tay mình.

“Ngao ngao ~ Ngao ngao~~~” Tiểu bạch thái càng cuộn tròn trong lòng ta, khẽ liếm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của ta với vẻ vô cùng thoải mái.

“Tiểu bạch thái, chỉ có ngươi là tốt nhất.” Ta dụi đầu vào quả cầu lông mềm mại, ba nam nhân kia có phải đang điên cuồng tìm kiếm ta hay không?

Những giọt mưa bắt đầu tí tách rơi xuống càng lúc càng nặng hạt, ta ôm tiểu bạch thái vất vả lắm mới chạy đến được một mái hiên trú mưa, thế nhưng quần áo cũng bị ướt đến quá nửa, ta hơi rùng mình vì lạnh rồi thần thờ nhìn bọt nước không ngừng tan trên mặt đất, dù thế nào ta cũng không chủ động quay về, nếu như bọn họ không chịu nhận sai cùng lắm ta bôn tẩu giang hồ vui chơi là được chứ gì.

“Cô nương, nàng không sao chứ?” Nhìn ta lạnh đến phát run, một nam nhân cũng đang trú mưa quan tâm hỏi han: “Cô... một mình phải không?”

“A~~~” nhìn nam nhân bên cạnh dịu dàng hòa nhã, có lẽ không phải người xấu đâu: “Đúng vậy... chỉ có một mình.”

“Sắc trời đã tối cô nương vẫn chưa trở về nhà sao?” Nhìn bộ y phục ẩm ướt của nàng, hắn vội vã cởi áo khoác, giọng nói ấm áp mang theo đầy sự quan tâm: “Trước tiên khoác tạm vào đã, trời mưa lớn thế này có lẽ còn lâu nữa mới tạnh.”

Khoác trên người tấm áo ấm áp, ta cảm kích nhìn hắn: “Cảm ơn~~~”

“Không có gì~~~” Nói xong lại nở một nụ cười ôn nhu rồi im lặng ngắm mưa.

Tĩnh tế quan sát mới thấy nam nhân này tuy rằng bề ngoài còn kém xa ba tên thú kia nhưng khí chất giản dị, lời nói đầy săn sóc, còn cả sự quan tâm dịu dàng nữa, ở bên cạnh người như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng. Nhớ tới hành vi của ba tên nam nhân kia, nói không đau lòng là giả nhưng nếu bọn hắn chỉ tốt bụng bằng một nửa vị ca ca này, ta đâu phải suốt ngày đề phòng bọn hắn dụ dỗ ta trên giường.

“Cô nương không vui sao?” Hắn dịu dàng nhìn nữ tử thần sắc buồn bã bên cạnh, đôi mắt to phẳng phất u buồn khiến hắn không kìm được quan tâm hỏi han nàng: “Đã xảy ra chuyện gì không vui sao?”

“Ừm~~~” Mấy tên thú trong nhà muốn làm loạn.

“Ta có thể giúp gì được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn yêu kiều, tư thái đáng yêu mê người của nàng tuy rằng hơi tròn trịa nhưng cả người tựa như một con búp bê thủy tinh trong suốt long lanh nhìn thế nào cũng khiến hắn động tâm

“Chuyện này, ta có thể ở nhà huynh một đêm không?” Nói rồi mở to đôi mắt tròn mọng nước, vị ca ca tốt bụng này hẳn là sẽ đồng ý. Thế nhưng nhìn thấy biểu hiện giật mình của nam nhân này, ta không khỏi cô đơn cười: “Thôi vậy, một nữ hài tử như ta sao có thể tùy tiện đến nhà người khác quấy rầy.”

“Không phải vậy, nàng có thể mà.” Hắn gần như muốn cầm đôi tay nhỏ của nàng lên để biểu thị thành ý nhưng người xưa nay luôn biết lễ nghĩa như hắn sao có thể làm giai nhân kinh sợ liền nở nụ cười chân thành: “Cô nương, trong nhà của ta cũng chỉ có mẫu thân và mấy người tôi tớ, nàng đương nhiên có thể ở lại một đêm, không, nàng muốn ở bao lâu cũng được.”

“Thật không? Cảm ơn huynh!” Ta nở nụ cười ngọt ngào với hắn, xem ra vận khí của Vương Nha Nha ta cũng không tệ lắm nên mới gặp được người tốt như vậy.

“Nào, mưa cũng ngớt rồi, nàng theo ta đi thôi.” Hắn xòe ô, mặc kệ chính mình bị mưa rơi ướt nhẹp y phục, đại bộ phận chiếc ô đều nghiêng về phía thiên hạ bên cạnh, chậm rãi đi trong làn mưa...

Nhìn tình cảnh trước mắt một nam một nữ cùng che ô đi dưới mưa có biết bao nhiêu lạnh nhạt, mấy nam nhân vội vã chạy đến tuy rằng toàn thân ướt đẫm vì mưa nhưng lửa đỏ kỳ hừng hực bốc lên trong lòng như muốn thiêu đốt hết lý trí...

“Tiểu đồ nhi thân ái, sao nữ đi mà không nói với vị sư một tiếng?” Tuy rằng từng sợi tóc đen rối loạn bết trên mặt, y phục trắng cũng bị lem lem bùn lầy nhưng hắn vẫn vô cùng ưu nhã nở nụ cười băng lãnh, chậm rãi đi đến bên cạnh nữ tử áo hồng nhạt, vừa kéo chặt nàng vào lòng vừa nắm chặt một bên vai nàng, khỏe miệng gọi cảm nhẹ nhàng mon tron vành tai nhỏ trắng nõn, hít thật sâu hương thơm khiến hắn say mê sau đó mới mở miệng: “Có phải đang giận sư phụ không, hử~~~”

“Vật nhỏ, nàng cũng thật nhẫn tâm, bản vương yêu nàng như thế, nàng lại cứ thế mà đi không một lời từ biệt, nàng muốn hại ta tương tự thành bệnh, thương tâm mà chết sao?”

Hắn lên đẩy nam nhân nhã nhặn đứng bên cạnh nàng ra xa, sau đó cười đầy yêu mê tàn nhẫn với hắn, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe thấy được cảnh cáo: “Nàng là nữ nhân của bản vương, muốn sống thì mau tránh xa nàng ra.”

“Tiểu nha đầu, ta biết sai rồi.” Khuôn mặt anh tuấn vì ướt mưa mà trắng bệch, hắn nhẹ nhàng nắm đôi tay nhỏ bé ấm áp: “Xin lỗi, nàng hãy tha thứ cho ta đi, là do ta không tốt, ta sẽ không quay về Bắc quốc đâu, cho dù nàng bỏ rơi ta, ta cũng sẽ không đi, chỉ cần được nắm tay nàng là ta đã thấy mãn

rồi.” Hấn say đắm dùng đôi tay nhỏ bé của nàng xoa nhẹ lên khuôn mặt lạnh như băng của mình: “Cầu xin nàng theo chúng ta trở về được không? Cho dù ta có sai lầm đến đâu nàng cũng đừng bỏ rơi ta mà, nàng vẫn còn chưa ăn trưa đúng không, nào, theo ta trở lại, ta sẽ làm món gì ngon ngon cho nàng.”

“Ta không theo các người trở lại đâu.” Ta đẩy hồ ly rồi rút bàn tay đang bị mỡ ngu nắn lấy, sau đó nhẹ nhàng đi đến cạnh vị ca ca nhã nhặn, nhoen cười với bọn hấn: “Ta muốn đi cùng hấn.”

“Nàng dám?” Hấn đi đến cạnh nam tử, trong đôi mắt bích lục tàn độc kia hùng hực lửa giận đỏ kị: “Nàng là thê tử của ta, người dám đưa nàng đi cùng hay sao?”

“Không sai!” Sói áo đen cười tà ác: “Ngay cả nữ nhân yêu thương của Lang tứ vương gia người cũng dám nhúng chàm!”

“Vị tiểu huynh đệ này, ta là tiểu thiếp của nàng đó nha, thế nào người có muốn cùng chúng ta lấy chung một vợ không?” Đôi mắt chợt lóe lên sắc tím lãnh độc: “Có điều, đến lúc đó tư vị bị nàng lạnh lùng, bị chúng ta lãnh hấn cũng không dễ chịu đâu.”

“Cô nương, lời bọn họ nói đều là thật sao?” Đôi mắt dịu dàng mang theo chút thông cảm: “Nếu như nàng không muốn trở lại, nhà của ta luôn hoan nghênh nàng!”

“Cảm ơn huynh, huynh thật tốt bụng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của ta hiện lên đầy quyết tâm: “Đi thôi, không cần để ý đến bọn hấn, ta muốn tới nhà huynh.”

“Tiểu Nha Nha, nàng thực sự dám sao?” Hấn gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn khiến hấn vừa yêu vừa hận: “Nàng thật sự muốn đi cùng hấn?”

“Tiểu yêu tinh, ta không muốn nàng đi.” Hấn kéo thân thể nhỏ nhắn vào lòng mình, giam chặt nàng trong lồng ngực: “Ta sẽ không để nàng đi.”

“Tiểu nha đầu, nàng thật sự muốn vứt bỏ ta sao?” Trong đôi mắt bắt đầu rung rung chuẩn bị rơi lệ: “Nàng thật sự muốn đi sao?”

“Cô nương, đi thôi.” Hấn nhẹ nhàng nhắc nhở ta.

“Ừm, được.” Ta chậm chậm cùng hấn bước đi

“Muốn đi hả? Không dễ như vậy đâu!” Bóng trắng chợt lóe, một tay ôm lấy thân thể hồng nhạt: “Vương Nha Nha, theo ta trở lại.” Nói xong liền phi thân bay đi.

“Nếu như không muốn nhà tan cửa nát thì đừng có bám theo!” Đe dọa xong một lang một ngu cũng hóa tốc đuổi theo.

Ta quay về phía nam nhân vẫn cười nhã nhặn ôn nhu với mình trong mưa vầy vầy tay, xin lỗi, ca ca tốt bụng, huynh hãy quên chuyện vừa phát sinh khi này đi.

Nằm trong lòng hồ ly, ta khẽ nở một nụ cười lạnh, nếu đã muốn ta quay lại, các người cứ chờ bị ta ngược đãi hung bạo đi ~~~ hắc hắc ~~~

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ý chí sắt đá

Sau khi thay y phục ấm áp xong, ta an tĩnh ngồi trên ghế êm, nhìn trước mắt mình ba cái đầu vẫn đang nhỏ giọt nước, y phục ướt đầm dính sát vào thân thể cường tráng, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy thống khổ, biểu tình âm trầm. Một tay ta vuốt ve tiểu bạch thái đang cuộn tròn trên đùi, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không thèm nói một câu.

“Tiểu Nha Nha, nàng nói đi! Muốn đánh chúng ta cũng nói một tiếng, không đánh cũng nói một tiếng, đừng như vậy được không?”. Bích mâu mang theo khăn cầu nhìn đến, nước mưa âm ướt làm cho thân thể thêm phần kêu gọi, chậm rãi kiêu ngạo tiến đến bên cạnh mỡ Nha Nha. “Chỉ cần nàng nói, sự phụ sẽ nương bộ, nàng biết rõ ta chỉ yêu một người.” Nói xong, bàn tay lạnh ngắt cầm lấy bàn tay ta, thông báo một tấm chân tình.

“Thật thế sao?” Ôn nhu nhìn tiểu bạch thái trong lòng ta đang híp đôi mắt hưởng thụ sung sướng, sau đó lạnh lùng liếc nhìn hấn, giọng nói làm như bỏ qua chuyện vật vãn: “Nguyệt công tử không phải cùng thiên kim nhà Thái phó trò chuyện với nhau thật vui vẻ sao? Đây là giai nhân xinh đẹp ôn nhu, thật là nên cưới vào cửa, hơn nữa lấy mỹ danh của công tử trên giang hồ, tam thê tứ thiếp cũng không quá khó.” Yêu kiều ngáp một cái, “Nếu như không có việc xin mời công tử đi cho.”

“Tiểu đồ nhi, đừng vậy mà.” Nhìn nữ nhân thương yêu trước mắt mình lại nhìn mình lãnh đạm, vì sao lại xa lạ như vậy, bàn tay khẽ chạm lên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ, nhưng nhìn mắt to bày ra vẻ khinh bỉ lạnh lùng đành phải rút trở về. Hấn thống khổ trầm thấp khàn khàn nói nhỏ: “Vương Nha Nha, nàng

biết rõ là không có năng, ta không sống nổi, năng biết năng là nữ nhân duy nhất của ta, cái gì mà thiên kim Thái phó, ta không cần, ngay cả tóc năng ta ta cũng không chạm qua, năng lẽ nào... năng liền vì tình cảnh đó mà phải nhận mọi điều tốt đẹp của ta với năng sao? Lẽ nào năng thật muốn ta quý gồi trước mặt năng, xin năng tha thứ cho ta sao?”

“Người sai rồi, cho dù hiện tại người có quý trên mặt đất xin ta tha thứ, ta cũng sẽ không tha thứ cho người đâu.” Ta lạnh lẽo nhìn hắn, ý bảo hắn không có hy vọng quay về đâu. Nhìn hồ ly luôn luôn gian trá mà trên mặt tràn đầy thương cảm vì ai, lòng ta có một trận sáng khoái... Hừ! Đừng tưởng nói mấy câu là có thể xóa sạch lỗi lầm nha, chính lúc này đây có thể nào ta cũng không tha thứ đơn giản vậy đâu.

“Năng thật sự muốn như vậy? Chín năm, chín năm chúng ta sớm chiều bên nhau, cảm tình so với ai khác đều thâm sâu, ta là người thế nào năng không rõ sao? Chúng ta cùng một chỗ hạnh phúc trong thời gian qua, năng đều quên hết?” Hắn từng bước, từng bước tới gần ta, trong bích mâu hiện lên thần sắc tuyệt vọng: “Bây giờ năng nói muốn từ hôn, chẳng lẽ năng nghĩ không cần ta, cứ thế phong lưu khoái hoạt mà đi?”

“Nguyệt công tử, người đang trong trạng thái kích động. Vẫn là nên bình tĩnh chút đi.” Đạm mạc liếc hắn, ta thản nhiên uống một ngụm trà.

“Được, ta đi ra ngoài”. Âm đạm cười: “Vương Nha Nha, Cổ Nguyệt Lan ta đời này kiếp này thực sự chỉ yêu một người.” Nói xong hắn mở cửa đi ra ngoài.

“Lang Vương gia, Thái tử gia.. ta muốn đi ngủ, các người còn không đi sao?” Bình tĩnh nhìn hai nam nhân đang si ngốc trước mặt mình, ta đi đến giường lớn, nhìn bọn họ lạnh lùng khinh thường nói: “Thế nào? Hai vị định ở lại trong phòng ta có ý đồ gì? Ở đây không chào đón các người, mau ra ngoài cho ta.”

“Tiểu yêu tinh, năng làm sao vậy? Bản vương biết, năng chỉ là nhất thời bị đồ kỳ mê hoặc nên giận ta. Năng xem, cho dù thế giới bên ngoài có bao nhiêu mê hoặc, ta đều không phải chỉ thích một mình năng sao. Cái gì Cẩm Thanh chứ, căn bản không thể so với năng. Vật nhỏ, năng nhẫn tâm bỏ mặc ta sao?” Lam mâu tà mỹ gửi qua cho ta triền miên lửa tình, nở nụ cười gọi cảm chết người: “Lại đây, ta ôm một chút, mưa gió lâu như vậy, bản vương thật sự lạnh. Vật nhỏ, đến đây dùng thân thể ấm áp của năng làm ấm lại tinh thần và thể xác lạnh lẽo của ta được không?”

“Người đứng lại đó cho ta!” Thổi sắc lang, lại muốn dụ hoặc ta? Ta hít sâu một hơi, khôi phục nhịp tim đập bình thường, sau đó nhìn hắn cười nhạt: “Lang Minh Thần, đừng ở trước mặt ta hao phí tâm tư, nếu như muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, lập tức rút khỏi phòng ta.”

“Năng— bản vương như vậy đối với năng, năng cũng không động lòng sao?” Hắn sắp hít thở không nổi, thà năng khóc nháo cái kinh còn tốt hơn một nghìn, một vạn lần thái độ lạnh nhạt bây giờ.

“Còn không đi sao?” Ta lẳng lặng nhìn mõ sói, nhìn nét mặt hắn biểu tình cỡ nào thống khổ, thân thể khẽ rùng mình, lam mâu cỡ nào lạnh lẽo, vừa nghĩ tới sắc lang không lúc nào không nhìn ta với ánh mắt sắc dục, ta sẽ không nhẹ dạ đâu.

“Ta sẽ không đi. Tiểu yêu tinh, trong tâm ý của ta chỉ có một mình năng.” Mõ sói tịch mịch xoay người, nhìn ngoài cửa hồ ly áo trắng không chịu rời đi, hai người đồng bệnh tương lân chỉ có thể nhìn nhau cười khổ.

“Nha Nha tiểu thư, ta là bị bắt buộc, ta thật bị bắt buộc.” Nhìn hai nam nhân lần lượt thống khổ rời đi, lúc này tâm hắn yếu đuối như ngọc lưu ly, chỉ cần động nhẹ sẽ nát thành mảnh nhỏ mất.

“Người làm thái tử không tốt sao còn chạy tới đây làm đầu bếp cho ta, có hay không làm khó dễ cho người vậy?”. Bỏ qua thân mình, không nhìn tới lệ quang trong tử mâu: “Bắc Ngao Liệt, vì ta buông tha tất cả, thực sự đáng giá sao?”

“Tiểu nha đầu, ta sai rồi, năng tha thứ cho ta có được hay không? Đừng đuổi ta về Bắc quốc!” Kích động dâng đầy trên mặt, sự bất an từ tâm sắp đánh ngất hắn mất.

“Người trở về đi, về làm hoàng đế chẳng phải tốt hơn sao, không nên xuất hiện trước mặt ta nữa.”

“Không, không, ta không đi, đánh chết ta ta cũng không đi. Dù năng đi đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ theo năng.” Ai oán nhìn ta đang lạnh lùng, lệ vòng quanh mắt: “Ta đã nói rồi, ta là của năng, năng không thể vứt bỏ ta.”

“Hừ, thu bộ dạng đáng thương của người lại đi, nhìn người ẻo lả vậy, ta thấy ghê tởm.” Bị cái nhìn cảm thương của hắn đến say đắm chiếu đến, ta thật chịu không nổi: “Đi ra ngoài cho ta.”

“Được, được, năng không thích nhìn ta, ta sẽ đi ra ngoài.” Hắn còn lo lắng căn dặn thêm: “Trên bàn là đồ ăn ra vừa làm, nếu năng muốn ăn...”

Ầm ầm. ầm ầm... Ngoài cửa sổ mưa rơi càng lớn, cùng với từng trận sấm sét ầm ầm Ta hơi mở cửa, nhìn qua song thấy trong viện ba bóng người tiêu điều, ta nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nằm trong ổ chăn áp áp, nghe bên ngoài cuồng phong vùn vùn, vốn định ngủ nhưng ta có lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được. Vương Nha Nha ơi là Vương Nha Nha mấy người đó tự làm tự chịu, ta cần gì phải thương cảm bọn họ. Nhưng là gió càng ngày càng mãnh liệt làm ta không an tĩnh chút nào

“Mấy người các người rút đi cho ta, đừng tưởng đứng dưới mưa rồi ốm yếu ở trong viện của ta.” Không thể nhịn nổi nữa, ta giật mạnh cửa phòng, chỉ vào ba mỹ nam đang quý dưới đất châm chọc khiêu khích: “Các người cho rằng như vậy ta sẽ tha thứ sao? Thế nào? trước đây không phải các người đều rất kiêu ngạo, rất đắc ý mà? Hiện tại mới đến khổ diễn có phải đã quá muộn rồi chăng?”

“Tiểu đồ nhi, nếu như năng kiên trì từ hôn, vì sự sẽ quý đến lúc không dậy được nữa, thật vất vả mới chờ được đến lúc năng mười bốn tuổi, năng lại

muốn từ hôn, nàng nói xem muốn ta làm thế nào? Nếu ngày sau cũng là sống không bằng chết, hiện tại ta sẽ chết trước mặt nàng được rồi.”

“Ta Lang Minh Thần trước đây làm rất nhiều việc không tốt, nhưng nàng đã từ giữa sông cứu ta, ta đối với nàng là đền là đại. Kiếp này nếu như không cùng nàng một chỗ, ta sống còn có ý nghĩa gì chứ. Nàng đã sắt đá đến vậy, không cần lo cho ta sống hay chết.”

“Nha Nha tiểu thư, ta vĩnh viễn là Tăng A Nguru, một đầu bếp của nàng. Vì nàng, ta đã vứt bỏ tất cả, chuyện ngày hôm nay là do ta gieo gió gặt bão, A Nguru cũng không dám oán trách nàng, không được sống bên cạnh nàng, có thể chết bên cạnh nàng, ta cũng rất thỏa mãn rồi.”

“Ta nói lại lần nữa cho các người biết, cho dù chết... Cũng cút cho xa nhà của ta ra!” Nhìn ba thân ảnh đang loạng choạng trong mưa gió, khuôn mặt trắng bệch, trong thời khắc vừa rồi như có tia sét đánh trúng bọn họ. Ta nắm chặt tay, hung ton nhìn bọn họ gấp mưa, quay lại nói với Cô Ba quản gia bá bá: “Mau đưa chủ tử của các người đi đi!”

“Nha Nha tiểu thư, Cô gia van cầu cô, tha thứ cho trang chủ một lần đi, tuy là trước đây hắn có sai sót, nhưng mà thật là thiên kim thái phó gì gì đó đáng đáp thế nào hắn cũng không biết nha”. Lão bá lệ nóng lưng trông nhìn ta: “Tiểu thư nhẫn tâm nhìn hắn chịu khổ vậy sao? Mưa to gió lớn như vậy, sấm chớp mạnh như vậy, nếu trang chủ có chuyện gì không hay xảy ra ta sẽ làm lão trang chủ đã mất thất vọng vô cùng. Còn có Huyền Nguyệt môn mấy vạn người sau này sinh kế ra sao? Làm sao nuôi sống họ đây?... hu... Ta sống đến bảy mươi năm nay, Cô Tiểu Đậu còn chưa thành thân, lẽ nào thực sự muốn ta đầu bạc tiền kẻ đầu đen?? huhu...”

“Cô gia, người bình tĩnh một chút có được hay không?” Liếc qua Cô Ba quản gia đang thương tâm vô hạn: “Trang chủ của bá bá thần công hộ thể, không dễ dàng chết như vậy đâu.”

“Vương gia của chúng ta có sai thế nào người cũng không thể đối xử với hắn như vậy.” Một bóng xám chợt lóe lên trong mưa gió, khuôn mặt như cương thi khủng bố nhìn nữ oa đang run run: “Vương gia là hiền tài của đất nước, Lang quốc không thể thiếu ngài. Nếu không có ngài, địch quốc sẽ nhân cơ hội này mang binh mã đến xâm phạm, đến lúc đó Lang quốc sẽ máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, bách tính trôi dạt khắp nơi. Nha Nha tiểu thư, nên khuyên nhủ vương gia, không nên đẩy họa bản thân mình.”

“Haha, Phúc quản gia, người không nên đứng gần ta như thế được không?” Nhìn kia con mắt xám trắng cùng đôi môi đỏ như máu không ngừng, bá bá à, hóa ra người là yêu nước yêu dân, đồng chí tốt, nhưng đêm tối như vậy, bá bá vẫn là không nên xuất hiện thì tốt hơn.

“Các người rút cuộc có đi hay không?” Nhìn tam thú mỹ mạo, đứng là gián đánh mãi không chết, qua hơn nửa đêm mưa gió, thế nào mà còn không té xỉu nha!

“Tiểu Nha Nha, vì sự không đi, ta lạnh quá, tâm ta đau lắm, nàng đến đỡ ta đứng dậy có được hay không?” Bích mâu mang theo một chút khát vọng: “Ta biết, nàng sẽ đau lòng vì ta, có đứng hay không?”

“Tiểu yêu tinh, ta quỳ đến nỗi chân đã tê rần, nàng hết giận chưa?” Lam mâu lóe lóe ánh mắt mê hoặc: “Lẽ nào nàng thực sự quyết định như vậy, thấy ta chết cũng không để ý?”

“Tiểu nha đầu, ta không đi, nếu như có thể chết trong lòng nàng, đó là hạnh phúc của ta.” Hắn thâm cười lộ vẻ sâu thẳm: “Ta đã không còn nhà để về, nếu nàng không cần ta, ngoại trừ cái chết, ta cũng không có sự lựa chọn nào khác.”

“Vậy tùy các người thôi...” Hai lão quản gia nhẹ nhàng nói bọn họ.

“Nha Nha tiểu thư, như vậy không tốt đâu?” Sắc mặt không tốt nhìn ta: “Người thật sự làm như vậy?”

“Không sai, có hậu quả gì là do ta gánh chịu.” Ta âm hiểm cười, đừng trách ta đã quyết.

“Được rồi.” Hai lão bá nhìn nhau cười khỏ, chủ nhân a, tiểu nhân xin lỗi. Hai người len lén đến phía sau tam thú một cách ngoan ngoan.

Nhìn ba mỹ nam đang quỳ dưới đất không dậy nổi, ta lạnh lùng nói: “Gọi người mang bọn họ đi.”

Ta đóng cửa lại, chui vào chăn ấm Hừ.. Khó nhục kế sao, Vương Nha Nha ta sẽ không mắc mưu các người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ngược luyến tàn tâm

Sáng sớm ngày thứ hai, mưa gió vẫn rất mạnh, ta đẩy cửa ra nhìn bên ngoài trời mưa, mấy nam nhân sau một đêm mưa gió, hẳn là không có việc gì đi.

“Nha Nha tiểu thư, Nha Nha tiểu thư, người mau ra đây!”

“Có chuyện gì?” Từng trận từng trận gõ cửa làm ta giật mình tỉnh khỏi trầm tư, mở cửa ra, thấy Cô Ba lão bá khăn trương đến. “Cô gia gia, người làm gì mà khăn trương vậy?”

“Huhu~~~ đều là ta không tốt, không chiếu cố trang chủ tốt, tối hôm qua gặp mưa, lại thương tâm quá độ, hôm nay người đã ngã bệnh, phát sốt nói loạn lung tung. Nói cái gì sống không thể yêu, cái gì chết để quên đi.” Ông lão vừa lau nước mắt, vừa nín tay ta “Coi như Cô gia gia cầu tiểu thư tha thứ cho trang chủ đi.”

“Ta vì sao phải tha thứ cho hần, hần muốn chết cũng không ai cản hần được, không phải sao?” Kéo tay áo lại, ta cười lạnh “Hừ! Ta không tin hần sẽ chết!”

“Tiểu thư à, cho dù trang chủ có thần công hộ thể, nhưng không ăn không ngủ như vậy dù là thần tiên cũng sẽ chết nha! Huhu~~~ người không thấy hần như vậy thật là khiến cho người ta thương tâm”.

“Cô gia gia, trở lại nói cho hần biết, hần chết là tốt nhất, đỡ làm cho ta thấy phiền lòng.” Tha thứ cho hồ ly ngàn năm kia, liệu ngày sau ta còn sống yên ổn sao?

“Tiểu đồ nhi, nàng thật sự muốn như vậy.” Một thân bạch y thể lương buồn bã đứng trong mưa, sắc mặt tuấn tú càng nhuốm màu ảm đạm dọa người. “Cô Ba, ai cho ông đến tìm nàng?”

“Trang chủ, người thật là, đã phát sốt lại chạy ra đây?” Cô bá yêu thương chạy tới đỡ đến một thân bạch y đang lung lay như sắp đổ: “Tiểu nhân thấy người cả đêm gọi Nha Nha tiểu thư, ta mới đến tìm nàng.”

“Ngươi buông ra, ta còn đi được.” Hần gian nan từng bước đến được cửa phòng, quỵn luyến nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang kêu gọi. “Tiểu Nha Nha !! thật tốt, chỉ cần nàng ở lại bên ta, ta đã thỏa mãn” Nói xong thân thể mềm yếu vô lực ngã xuống nền đất lầy lội.

“Trang chủ, người làm sao vậy ~ Huhu ~ Ba thúc xin người đấy, theo ta trở về thôi, còn như vậy nữa thân thể người sẽ suy sụp. Vừa dùng ô che lại những hạt mưa rơi xuống người chủ tử vừa nhìn ta cầu xin: “Nha Nha tiểu thư, người coi như thương lão, khuyên trang chủ giúp lão”

“Là ta không tốt, đừng cầu Nha Nha.” Hần từng bước vô lực bước đến, nhìn khuôn mặt hồng hồng của thiên hạ trong lòng, thâm tình thủ thi: “Nha Nha ~ Nha Nha của ta ~ đồ nhi yêu dấu của ta ~”

“Nguyệt công tử, trở về đi, đừng lãng phí tinh lực nữa.” Nhìn một thân lầy lội, toàn thân trên dưới không còn chút nào ưu nhã của nam tử thường thấy, ta hung hăng đóng cửa phòng, triệt để nhắm mắt làm ngơ.

“Vương Nha Nha, nàng quả thật nhẫn tâm.” Mắt thấy hồ ly vô lực nằm trên mặt đất, nhúc nhích cũng không được.

“Trang chủ, người tỉnh mau, đừng dọa ba thúc, mau tỉnh lại”

“Ba thúc, ta không sao!” Thân thể cường tráng vô lực đứng dậy, nhìn cửa phòng đóng chặt thể lương cười. “Chúng ta đi thôi.”

Sáng sớm nắng chan hòa, vốn định mang theo tiểu bạch thái đi bộ ra hoa viên, nhưng khi mở cửa phòng, nhìn thấy mặt Vi Bức lão đầu u buồn, ta cố gắng không nhìn tới trông mặt dọa người đó “Có việc gì vậy Phúc quân gia?”

“Nha Nha tiểu thư, người theo ta đến đấy.” Tuy rằng chỉ nói một câu như vậy cũng đã khiến ta hết hồn.

“Có thể nói trước là chuyện gì không?” Nếu như là chuyện về mồ lang kia, ta sẽ không đi.

“Vương gia nhà ta hiện tại người không ra người, quý không ra quý Nha Nha tiểu thư phải chịu trách nhiệm.” Khuôn mặt hiện lên biểu tình khùng bố. “Không muốn tiểu nhân ra tay mời tiểu thư đi.”

“Ha ha, không cần người động thủ, ta tự đi là được.” Bày ra vẻ mặt vậy, ta có thể không theo sao?”

“Vương gia ~ ngài không thể như vậy nha ~ nếu ngài chết ai sẽ cầm quân đánh giặc đây?” Toàn bộ hắc y vệ quý trên mặt đất, nhìn qua vọng thể thạch bên hồ. “Chúng tiểu nhân xin ngài, mau quay trở lại.”

“Vương gia, ta đã mang Nha Nha tiểu thư đến, ngài hãy bỏ ý định tự tử đi.” Phúc quân gia tận tình khuyên bảo mồ lang đang đứng bên hồ “Vương gia, mau quay trở lại, hồ nước rất sâu, ngài lại không biết bơi, rơi xuống nước rất nguy hiểm”

“Nếu vật nhỏ không tha thứ cho ta, ta sống trên đời này còn ý nghĩa gì chứ.” Khuôn mặt yêu mỹ thể thâm nhìn nữ tử sắt đá đứng trên bờ: “Vật nhỏ, nàng thật sự không muốn gặp ta sao? Nàng có tha thứ cho ta không?” Nói xong nín thở nhìn khuôn mặt hồng hồng của thiên hạ, nỗ lực tìm kiếm biểu tình trên đó, chỉ cần một chút không muốn, hần cũng thỏa mãn rồi.

“Ta không phải tự nguyện đến.” Ta là ăn ngay nói thật nha “Nếu như ngươi muốn chết thì chết đi.” Trời lạnh như vậy, ngã xuống hồ không chết đuối thì cũng là chết rét, nếu hần thật lòng muốn chết, ta cần gì phải khuyên hần.

“Nàng ~~~ nàng ~~~ đương nhiên muốn ta chết, ta chết nàng có thể tìm tiểu bạch kiểm kia, sau đó cùng hần sống phong lưu khoái hoạt phải không?” Nhìn thiên hạ trước mắt mà hần ngày đêm tưởng nhớ lại quyết liệt như vậy, mồ lang tức giận công tâm. “Nói đi, rốt cuộc có phải vậy hay không?”

“Ngươi rốt cuộc cũng muốn đi xuống?” Ta chậm rãi đến gần hắn, nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Nàng muốn ta chết đúng không?. Hắn cao giọng chất vấn “Vương Nha Nha, nàng muốn hồng hạnh vượt tường đúng không?”

“Hừ, chỉ biết ồn ào, ta đây giúp ngươi một tay.” Ta nhắc chân lên, hạ đứng mông bạn sói nào đó. “Đi tìm chết đi.”

“A ~~~ Vương gia, người làm sao vậy.” Trong thời gian ngắn nhất, chúng thị vệ lập tức nhảy xuống cứu người, kéo bạn vương gia đang hấp hối nào đó lên bờ.

“Mạng hắn về vương phủ đi, hắn sẽ không chết đâu.” Lạnh lùng nhìn thị vệ đang vây quanh hắn, sau đó ngênh ngang đi.

“Cút ngay cho ta”. Hắn hung hăng quát lên, sau đó chua xót nhìn bóng lưng hồng hạnh đang xa dần, tiểu yêu tinh, năng thế nào không để ý tới ta.

“Ta không ăn đồ ăn này, mang về cho ta.” Đem đồ ăn đến bàn, mỗ ngư phụng phịu nhưng không dám chống lại “Nếu ngươi còn như vậy, ngày mai ta cho ngươi dọn dẹp cuốn gói khỏi đây.”

“Đừng nóng giận, ta đi, ta đi làm lại là được, nghìn vạn lần đừng đuổi ta đi.” Vội vàng chạy đi mất, tuy hôm nay hắn đã bị khó dễ vô số lần, nhưng chỉ cần được ở lại thì có cho hắn đồn cùi giặt quần áo hắn cũng bằng lòng.

“Trở về cho ta.” Ta lạnh lùng gọi gần lại, nhẹ nhàng hát cảm “Cửa sổ bên bị nứt son, ngươi đi son lại cho ta, bên kia có cây liễu, ngươi mang nó về trồng cho ta, còn có ta thích nhất áo ngủ bằng gấm, ngươi mang về cho ta. Nếu như không làm tốt, ngươi cũng đừng xuất hiện trước mặt ta.”

“Được được, Nha Nha tiểu thư, ta đi là được.” Nói xong thân thể phi ra ngoài mất dạng.

“Cho ta một ít nữa.” Ngồi ở đình viện, vừa ăn vừa nhìn mỗ ngư bóc lạc, lại còn tỏ vẻ không hài lòng nói “Một đại nam nhân như ngươi, có thể làm chuyện gì tốt hơn không? Ngươi vô dụng như vậy, giữ lại bên người thực sự lãng phí lương thực.”

“Ta đi làm một lần nữa”. Trên mặt hắn một mảnh hồng hồng, từ trước đến nay thái tử gia như hắn đã phải làm việc gì nặng nhọc đâu. Bất quá để chiều chuộng nha đầu này, hắn đã luyện trừ nghệ đến xuất quỷ nhập thần. Chuyện nhỏ nhỏ này hắn cũng có thể ứng phó được.

“Hừ ~~~ thật là vô dụng.” Ta châm chọc khiêu khích nói “Ăn không được nữa thì lập tức cút khỏi mắt ta.”

“Đừng đuổi ta đi, ta nhất định sẽ làm tốt.” Bỏ hạt lạc trên tay xuống, hắn cầm lấy cây búa đóng xuống, bộp một tiếng, chiếc ghế mảnh mai bị lực mạnh của hắn làm vỡ nát.

“Thái tử gia, xem ra ngươi làm không được rồi. Mau trở về Bắc quốc đi.”

“Ta ở đây vọng nguyệt nhớ cố hương được rồi.” Sau đó úy khuất cúi đầu, cầm lấy kim chỉ, khâu cho ta áo ngủ bằng gấm.

“Nhớ kỹ, không được làm áo ta làm hồng đâu đấy.” Nhìn bức tranh nam nhân tỏ vẻ đáng thương trước mắt. Ta lại nói “Nếu như không hợp ý ta, ngươi hẳn là biết chuyện sau đó?”

“Ta biết rồi.” Da đầu hắn khẽ run lên, ai oán liếc nhìn ác bá trước mặt. “Ta sẽ làm tốt.”

“Tiểu nha đầu, tay của ta bị kim đâm.” Nhìn ngón tay chảy máu, hắn buồn buồn đưa tới trước mặt giai nhân “Nàng xem cho ta.”

“Xem cái gì, mau khâu cho ta.” Nhìn mỗ ngư xe chỉ luồn kim trước mặt. Hừ ~~~ eo lá, lúc đầu là băng son mỹ nam thuận mắt vậy, hiện tại như hiện thế bị úy khuất, thật là không vừa mắt chút nào.

“Ta biết rồi.” Để ở lại với nha đầu này, du là bị ngược đãi hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Mượn rượu hành hung (thượng) (18+)

Ban đêm vắng vẻ, ánh trăng nhô lên cao, thỉnh thoảng nghe được vài tiếng côn trùng kêu vang, dưới ánh trăng nhàn nhạt có ba mỹ nam thiên hạ có một không hai uống rượu khỏ, Vương Nha Nha, rốt cục là nàng muốn kiêu ngạo tới khi nào, mấy hôm nay khuôn mặt nhỏ nhắn vênh váo tự đắc, từ trước đến nay đã trả được thù hô phong hoán vũ bọn họ rồi.

Vương Nha Nha, nàng vừa lòng chưa, vì sư nhìn nàng có thể đắc ý tới khi nào. Mạnh liệt dốc cốc rượu vào cổ họng, hơi men xông lên đầu làm bích mâu cũng trở nên đỏ ngầu. Hừ, tiểu đồ nhi, nhìn vì sư bệnh nguy kịch cũng không thêm đề ý tới, nàng quả nhiên đủ ngoan độc. Xem ra ta cũng không cần hạ thủ lưu tình với nàng. Cùng lắm thì trước tiên đem nàng ăn sạch, ta cũng không tin khi nhuyển thành một đồng nàng còn có khí lực nói với ta.

Tiểu yêu tinh, nàng muốn ta chết? Hừ, bản vương sẽ không chết, ta sẽ sống tốt mỗi ngày, mỗi ngày lại đến tìm nàng, quần quít lấy nàng. Sau đó làm cho nàng có hài tử của ta.. Nhớ tới mạo hiểm ngày đó, mồ lạng cầm lấy vỏ rượu, rượu tràn qua tâm can phần nổi của hắn. Vật nhỏ thân ái, làm Lang vương bách chiến bách thắng ta tức giận, đừng mong có thể chịu đựng được, đến lúc bị ta hung hăng đặt dưới thân, dù có khóc cầu ta cũng sẽ không tha cho nàng.

Tiểu nha đầu, nàng nhìn ta làm trâu làm ngựa như vậy đã hài lòng chưa? Ta tốt xấu gì cũng là thái tử của một quốc gia, tuy rằng vì nàng ta dứt bỏ tất cả, nhưng nàng lại còn ra lệnh cho tắm đi tắm rửa cho tiểu bạch thái? Nam tử hán đại trượng phu, có thể nào hạ mình hầu hạ tiểu súc vật? Ta dù yêu nàng nhưng cũng không thể nên giận. Hừ ~ tiểu nha đầu, còn dám chê ta là ẻo lả, nếu như không phải ta thật sự yêu nàng, ta liệu có thể giả bộ để nàng sai bảo không? Nàng đã bắt nạt, ta sẽ bắt nạt. Lại uống thêm vài ngụm rượu để đảm bảo, ta thử xem, chân chính Bắc ngao liệt sẽ trên giường thân ái yêu nàng.

“Bắc Ngao Liệt, ngươi nói xem, có nên giáo huấn cho tiểu yêu tinh này một chút mới được.” Yêu mỹ mang theo ánh mắt dục hỏa đốt người. “Bằng không để cho nàng đắc ý như vậy, sau này chúng ta cũng không có mảnh đất để sống.”

“Đúng vậy, phải làm cho tiểu nha đầu ngoan ngoãn thu liễm lại mới được. Ta cũng sẽ không bỏ qua.” Từ mâu đồng ý nhìn sang lam mâu. “Ta cũng không muốn thù thù khâu khâu và như nữ nhân nữa đâu.”

“Đã như vậy, ba người chúng ta cùng tiến lên là được rồi.” Hơi rượu bốc lên trong bích mâu mang theo tà ác. “Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể giải quyết.”

Ba mỹ thú đã đạt thành hiệp nghị, một bên cười gian xảo, Vương Nha Nha, đêm nay nàng chịu chết đi.

“Tiểu bạch thái, ngươi nói xem tỷ ta có làm quá đáng không?” Hồ lý sư phụ bị bệnh ta cũng không thêm đề ý, Lang vương gia muốn tự tử ta còn cố ý đá hắn xuống nước, mà tốt xấu gì thái tử một quốc gia Bắc Ngao Liệt cũng bị ta bắt làm việc nặng nhọc. Vương Nha Nha ta xưa nay hay mềm lòng, nhưng đối xử với bọn họ như vậy cũng thật là quá đáng đi. . .”

“Ngao ~ ngao ~”

“Ngươi cũng vậy sao ~ ai ~, vậy ngươi có thấy ta nên tha thứ cho bọn họ không?” Nhìn thấy Cổ Ba lão bá và Phúc lão đầu mỗi lần nhìn thấy ta đều lạnh lùng, còn cả nhóm thị vệ nhìn ta oán hận, ta thật cũng tự trách mình nha.

“Ngao ~ ngao ~”

“Ngươi cũng hiểu được là nên vậy sao?” Quên đi, chính là thù cũng đã báo. “Tỷ tỷ ta định ngày mai đối xử tốt với bọn họ nha.”

“Tiểu Nha Nha thân ái, đã muộn quá rồi.” Một chương phong mở ra cửa phòng, bạch y tung bay trước gió, vẫn là tuần nhan tuyệt mỹ như ngọc, bích mâu mang theo tà ác, khoe miệng cười xấu xa. “Kết cục vĩnh viễn vào đắc ý là phải chịu.”

“Không sai, tiểu yêu tinh, đá ta một cước có phải rất sung sướng không?” Vật nhỏ không biết sống chết, hại hắn mất mặt trước bọn thuộc hạ, hắn tuyệt đối phải giải mối hận này. “Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ rất dịu dàng.”

“Các người muốn thế nào? A Ngu ca, ngươi ~ thế nào lại cùng bọn với họ?” Nhưng mà, từ mâu mang ánh sáng lạnh buốt kia thật là a Ngu thành thật của ta?

“Tiểu nha đầu, nàng không phải nói ta ẻo lả, nên làm nữ nhân thì tốt hơn sao?” Trên khuôn mặt tuần mỹ một mảnh lạnh lùng. “Nàng đã nói thích Bắc Ngao Liệt trước đây, ta đây sẽ không làm A Ngu thương cảm kia, A Ngu luôn vây quanh nàng.”

“Huhu ~ các người đừng tới đây !! A ~” Nhìn ba nam nhân trước mặt trình diễn thoát ý vũ, ta chỉ có thể bịt mắt lại, thét chói tai “Các người cởi quần áo làm cái gì?”

“Làm gì sao?” Ba người nhìn nhau cười quỷ dị, sau đó câu hồn cười: “Vương Nha Nha thân ái, đương nhiên là muốn làm cho nàng hài lòng.”

“Không được, huhu ~ tiểu bạch thái, mau cứu ta!” Ta nắm lấy tiểu bạch thái che ở trước người. “Các người đừng tới đây.”

“Hừ, cái thìa, muốn giữ mạng liền ngoan ngoãn cúi ra ngoài cho ta.” Tiểu bạch thái nhìn bích mâu vẫn đỏ, lại nhìn khuôn mặt âm tà, sợ đến mức gật đầu liên tục.

“Ngao ~ ngao ~” Tặng chủ nhân một cái nhìn áy náy, chân nhỏ nhảy xuống mặt đất lập tức chạy ra ngoài.

“Huhu ~ cái trắng chết tiệt ~ ngươi dám bỏ rơi ta ~”

“Tiểu yêu tinh ~~, đừng kêu nữa, giữ lại sức lực đối phó với chúng ta đi.” Một bên nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt lệ thanh thanh sờ sờ đến động lòng người, một cổ dục hỏa càng hung hăng đánh tới phía dưới.

“Tiểu đồ nhi, đến đây đi. Để vì sự nếm thử nàng.” Bàn tay to luôn đến cấp tốc thoát ly y phục hồng nhạt, lộ ra thân thể mê người, ngón tay thon dài miết nhẹ kiều nhu êm dịu, cảm thụ được thân thể trên tay run rẩy một trận, càng tăng thêm lực đạo.”Hừ, tiểu nha đầu, nàng đã không tôn sư trọng đạo, hôm nay sư phụ sẽ cẩn thận dạy dỗ nàng.”

“A!! Sư phụ, không cần dạy, Nha Nha sai rồi, huhu ~ đừng mà ~” trời ạ, hồ ly khôn kiếp, không biết định làm cái gì lại ra động tác võ thuật đẹp mắt.

“Tiểu nha đầu, nàng không thích ôn nhu vậy chính là thô lỗ.” Từ mâu dục vọng dọa người, kè sát vào gáy ta, bắt đầu ái muội mút vào vành tai trắng nõn khéo léo, tay trái đùa nghịch nụ hoa, tay phải hướng đến nơi tư mật.

“Ưm ~ không cần ~” Ta khẽ ngậm, cảm giác dục hỏa trong người đang chậm rãi bị châm lên, hai tay vô lực chỉ có thể giữ chặt hồ ly không ngừng tác quái trước ngực.

“Tiểu yêu tinh, ngày hôm nay nàng không chạy thoát được đâu.” Nàng khuôn mặt hướng về phía mình, đây là dung nhan tinh xảo hán ngày đêm mong nhớ, hơi thở ấm áp phun lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Nàng thật là cái tiểu yêu tinh, sao lại mê người như vậy, hồn phách bản vương đã bị nàng mang đi mất rồi.” Làn môi hồng hăng áp lên đoá anh đào nhỏ nhắn, lưỡi không ngừng càn quét tiến quân, ôm lấy ngọt ngào của chiếc lưỡi đình hương, không buông tha một tấc nào trong miệng nàng, khơi lên dục hỏa thiêu người.

“Tiểu nha đầu, có muốn thử kích thích xem không?” Bị hơi rượu đốt cháy tâm can, mỡ ngu không hề có kỵ tiến dần xuống phía dưới, hưởng thụ thân thể hân khát vọng đã lâu. Đầu ngón tay hướng đến nụ hoa đang đóng chặt, nhẹ nhàng vận dụng hai chân trắng nõn, đột nhập vào nụ hoa béo mập. Đột nhiên hai tay đẩy chân mở rộng thêm, cũng không khách khí bắt đầu liếm hút.

“A ~ không cần ~” ta theo bản năng khép hai chân lại, nhưng bị một hồ ly một mỡ lang cố sức ngăn lại, không tự giác rên rỉ, ngón chân cũng không kìm được giãy giụa. “Các người uống rượu ~ huhu ~ các người là đồ quỷ rượu không bằng cảm thú.”

“Không bằng cảm thú, hừ, hôm nay chúng ta sẽ để nàng thấy thế nào là không bằng cảm thú. Bình thường chúng ta làm hư nàng, bằng không cũng không biết ai mới là chủ nhân thực sự”. Bích mâu lóe thú quang, quay lại nhìn mỡ lang và mỡ ngu: “Thế nào, vẫn là cùng nhau đến, hay là từng người một?” (Nam Cung: Oe, quá bệnh hoạn)

“Nàng nói đi, tiểu nha đầu, nàng thích thế nào?”

“Ta muốn các người đi chết đi ~~~”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Mượn rượu hành hung (hạ) (18+)

“Tiểu yêu tinh, hắc hắc, đến đây đi, bản vương sẽ làm nàng dục tiên dục tử.” Đem lớp áo trắng cuối cùng tháo bỏ, nhìn thân hình trắng nõn mềm mịn như trẻ em mới sinh hiện ra trước mắt, ba luồng dục vọng càng cuộn cuộn dâng trào.

“Nha Nha đồ nhi, đã chuẩn bị tốt chưa vậy?” Bích mâu nhìn thân thể xinh đẹp trước mắt, bàn tay nâng lên hai khóa rất tròn, càng không ngừng càn ngậm nụ hoa béo mập. “Thế nào, có phải rất muốn rồi không?”

“Buông ta ra !! Sư phụ, đừng làm như vậy.” Không thể được, này mấy cảm thú này uống say căn bản không biết mình làm cái gì, ta càng không nên nhìn dục sắc công tâm hồ ly sư phụ, ta không được! Ta hung hăng cắn móng tay lại, Nha Nha, phải tỉnh táo, không thể được. “Ta đều tha thứ cho các người mà, huhu ~ ta không muốn, các người là đồ bại hoại.”

“Ta sẽ không mềm lòng đâu.” Nắm bàn tay nhỏ bé kéo ra, nhìn lòng bàn tay đã một mảnh hồng, mê hoặc liếm trên mặt tơ máu, trong mắt một mảnh thâm tình “Tiểu nha đầu, nàng không biết sao, nhìn nàng vừa khóc lại vừa kêu, bộ dáng đáng yêu này sẽ làm nam nhân càng thêm thú tính?” Nói xong ngón tay đã linh hoạt tiến vào hoa huyết thơm ngát, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát.

“A ~” từng trận tê dại truyền đến, ta chỉ có thể cắn cái miệng nhỏ nhắn, huhu ~ mấy tên nam nhân chết tiệt này, tự nhiên nghĩ ra phương pháp biến thái vậy chính ta vào khuôn khổ sao. Một người đã khiến ta lưng mỏi chân nhức, lại còn ba người muốn ta không xuống nổi giường sao?

Ngón tay thô ráp vỗ về hoa huyết, thỏa mãn nhìn thấy thiên hạ trong lòng bị mình làm cho đỏ hồng mỹ lệ “Mỹ mạo này làm sao ta nỡ làm nó phải chịu khổ”. Mỡ lang cười đến càng mỹ, ôn nhu săn sóc hôn lên như đang thưởng thức rượu ngon hảo hạng, không hôn sâu mà chỉ mềm mại chạm đến, như đang nhấm nháp tế phẩm tuyệt vời.

“A ~” không được, Vương Nha Nha, cố chịu đựng, ngàn vạn lần không thể đầu hàng.

“Đến đây đi, tiểu yêu tinh, chúng ta cùng nhau. Tối hôm nay ta nhất định phải tinh tế thưởng thức nàng!” Làn môi theo cảnh đẹp hoàn mỹ lần xuống dưới,

nhẹ nhàng cắn cắn lên xương quai xanh.

“Thế nào, ai đến trước?” Nhìn ôn nhu hương mỹ lệ trước mắt, khát vọng càng giục giã.

“Ai đến trước cái gì?” Nhìn ba mỹ thú trần như nhộng trước mắt, cả người ta là lạnh lẽo toàn phần. Ô, bọn họ định làm vậy sao? Thật sự là không định buông tha ta?

“Tiểu nha nha, vì sự hiện tại sẽ dạy dỗ nàng làm thế nào mới làm nam nhân hài lòng trên giường được không?” Tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn hình dáng bất an kia mang theo một tia nhục dục.

“A.. A... Không cần đâu, ta thật sự rất ngốc, sư phụ dạy ta tám năm công phu ta học còn không được hưởng hồ chuyện cần tập trung cao độ vậy. Hơn nữa thân thể Nha Nha cũng yếu ớt lắm, không chịu nổi các người lần qua lần lại vậy đâu.” Ta cố cười gượng đáp lại, từng bước lần lần đến cạnh cửa. Nói đùa sao, đồng thời cùng tam thú trên giường, mạng nhỏ của ta hẳn là không còn nữa đi.

“Bởi vì thân thể yếu ớt nên càng cần rèn luyện.” Ưu nhã đưa tay nắm lấy thân thể trơn bóng lại, mồ ngu từ trên cao nhìn xuống, cường ngạnh nâng cầm ta lên, cả người tán ra một loại cảm giác bức bách. “Nàng nói đúng không tiểu nha đầu.”

“Tiểu yêu tinh, không phải lo, ta sẽ dạy nàng, về vấn đề thân thể, nàng yên tâm được rồi, loại sự tình này ta thật sự có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương!” Nói xong cướp lấy thân thể trong lòng mồ ngu “Đến đây, chúng ta hiện tại bắt đầu đi.”

“A~~”, ta đột nhiên cảm thấy thân thể bị nhắc bổng, rơi vào giường êm đềm ấm “Chờ một chút~~” ta kéo chăn lên bảo vệ chính mình, nhìn ra mồ lang chuẩn bị bắt đầu. “Ta không muốn, ta thật sự không muốn!” Huhu~~ ít nhất ta không thể cùng ba người bọn họ làm chuyện này được.

Mỹ mạo gọi cảm cúi nhìn nữ tử dưới thân, mồ lang nở ra nụ cười câu dẫn: “Không có nữ nhân nào dưới thân ta lại không tự nguyện xin ta yêu nàng, tiểu yêu tinh, nàng phải thử một chút xem?” Một bên ngậm lấy vành tai nhỏ nhắn, mê hoặc khàn khàn âm thanh “Nếu nàng có thể chịu đựng không lên tiếng, bản vương liền buông tha nàng, được không? Hử~~”

“Tiểu nha đầu, nàng không chỉ đối phó với mình hắn đâu, còn có ta nữa?” Lời nói nóng bỏng của mồ ngu truyền đến, đại chương vuốt ve thân thể đang phát ra ánh hồng, đối với chuyện nam nữ, hẳn tuy rằng mới là kẻ học nghề, nhưng hẳn tin rằng thiên hạ dưới thân sẽ không chịu nổi khiêu khích của hắn. Hơn nữa, nha đầu mẫn cảm này rất nhanh có thể cùng chính mình đắm chìm trong dục vọng, càng mạnh thêm lực đạo trên tay.

“Á~~~ các người cấu kết với nhau làm chuyện xấu, ta sẽ không buông tha các người đâu.” Bọn họ rất quen thuộc trên chộc ta, trong cơ thể dục vọng cũng bắt đầu rục rịch, nhưng chỉ cần nghĩ đến sinh hoạt sau này mỗi ngày đều bị tam thú áp bức, liền như dội một gáo nước lạnh. Huhu nếu như ta thực sự có hải tử, mấy người đầu sỏ này ai sẽ là cha nó đây!

“Đừng khóc, chuyện này sao mà phải khóc, tiểu đồ nhi.” Khéo miệng câu dẫn ra một nụ cười sùng sục, ôn nhu xóa đi nước mắt lăn trên phẩn má.

“Tiểu yêu tinh, khóc cái gì? Mau đem nước mắt thu hồi lại cho bản vương, không được khóc!” Nhìn đôi mắt ngập nước, còn có cái miệng nhỏ nhắn ứa khuất, càng nhìn có tia lên án, trong lòng hắn hung hăng đau đớn, vì sao nha đầu này lại có thể tác động đến cảm xúc của hắn. Yêu nàng, hung hăng yêu nàng, chỉ cần có nàng, sau này hắn sẽ không mỗi ngày sống trọng địa ngục nữa.

“Đừng khóc, chúng ta yêu nàng như vậy, nữ nhân hẳn tâm thương tổn nàng.” Một người nhắc nhở không được vì thủy mâu thương tâm mà dao động, nhưng nước mắt kia không ngừng rơi hung hăng đánh thật sâu vào đáy lòng hắn, thế nào cũng không bỏ qua được. “Đến đây, thả lỏng nào”. Lời nói mang theo tia ôn nhu, nhẹ nhàng tách hai đùi non mịn ra, hướng đến hoa huyết tìm kiếm.

Huhu~~ các người giỏi lắm~~ ta sẽ không khuất phục, ta nói cho các người, một ngày nào đó ta sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết. Ưm~~ một trận sóng tình kéo tới, bị tam thú vỗ về trên đầu cả người ta tê dại, chỉ có thể nắm chặt lấy chân không cho chính mình sa vào dục vọng...

Thân thể cao lớn ôn nhu nhìn thân thể nhỏ nhắn đang cố định, run run mở mắt nàng: “Đồ nhi, mở mắt ra nào, nàng trốn không được đâu.”

“Sư phụ~~ buông tha ta có được hay không?” Mở mắt ra là khuôn mặt thân quen phóng đại, khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Nhìn hồ ly ngày xưa sớm chiều ở cạnh, vì sao đối với ta hẳn tâm như vậy, nước mắt ta lại càng rơi, ta càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt tựa trần châu rơi xuống càng nhiều..

“Nha Nha ngoan, sư phụ sẽ không thương tổn nàng.” Bàn tay thon dài bao bọc khuôn mặt nhỏ bé, chậm rãi nâng lên phía mình. “Ai bảo nàng trước đây hẳn tâm như vậy, liền một lần, cho chúng ta làm một lần có được không?”

“Huhu~~ thực sự chỉ có một lần?” Cảm nhận được nhu tình mật ý trong lời hắn nói, còn có kia làm trong lòng ta âm áp, nghĩ tới hành vi quá đáng của mình trước kia, ta không tự chủ nâng khuôn mặt hắn lên. “Nếu như ta nói không muốn, các người nhất định sẽ không bỏ qua cho ta phải không?”

“Không sai, tiểu yêu tinh.” Ôn nhu cười khế, ôm thiên hạ vào trong lòng yêu thương, cảm thụ trái tim mình vì nàng mà đập từng nhịp, từng nhịp: “Nàng biết bản vương nhịn bao lâu không? Nếu không có được nàng, ta nhất định bất mãn mà phát điên mất.”

“Vay~~ vay~~” nhìn dục vọng say đắm trong mắt mồ lang, ta lại càng khóc lớn “Huhu~~ mấy người các người cùng nhau đến ~ ta sẽ chết mất~~ huhu”. Nhớ tới hành vi biến thái vừa rồi của họ, khó chịu càng như hồng thủy vỡ đê, chỉ có thể khóc òa lên để phát tiết.

“Tiểu nha đầu, đừng khóc, đừng khóc nữa, chúng ta sai rồi, nhưng nàng để cho chúng ta một lần có được không?” Mồ ngu sợ hãi khi thấy nàng không

ngừng rơi xuống nước mắt, luống cuống cúi xuống lau đi nước mắt cho nàng, nhỏ giọng dỗ dành: “Nào nào, lau nước mắt đi, chúng ta tiếp tục.”

Bị tam thú ôn nhu an ủi, lại nghe bọn họ đảm bảo, đã như vậy có nên không giải quyết bọn họ quên đi, đỡ suốt ngày phải làm phiền ta. Chạm rai thu hồi nước mắt, ta mở đôi mắt sưng đỏ nhìn họ: “Các người thực sự đảm bảo ôn nhu?”

“Đương nhiên rồi, tiểu Nha Nha, vì sư khẳng định nói được thì làm được.” Hai tay càng không ngừng âu yếm khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, đôi môi anh đào mời gọi, hạ giọng nói “Thế nào, chuẩn bị tốt chưa?”

“Sư phụ...” Hồ ly ôn nhu này, thật sự rất là say lòng...

“Nha Nha bảo bối, ta ở đây...” Vừa dứt lời, bạc môi nhún đến cái miệng nhỏ nhắn, ôm chặt thân thể run rẩy, cảm thụ xúc cảm mát hờn ôm nhuỷ ngọc

“Thối sắc lang ~” Đây là tà mỹ chói mắt sắc lang, nếu nhũ thật muốn nhường cho người khác ta cũng không cam lòng nha!

“Ta yêu nhất tiểu yêu tinh, ta là của nàng ~” Tà mỹ nắm lấy khóa tròn mập mạp, trong đáy mắt hiện lên thật sâu ý nghĩ – yêu nàng.

“Bác Ngao Liệt ~” Không có băng giá lạnh lùng A Ngưu này, sau này chuyện ăn uống của ta ai phụ trách.

“Đừng. đừng kích thích ta nữa, tiểu nha đầu, ta sẽ không nhịn được!” Đôi mắt đã nhuộm màu đen, giọng nói trở nên khàn khàn, một bên đặt lên hai chân xinh đẹp.

“Nhớ lời các người đây, một lần, chỉ có thể một lần...” Đúng vậy, một lần mà thôi, hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu.

“Được ~” âm thanh mờ hồ khàn khàn dị thường gọi cảm, lần thứ hai hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người, Vương Nha Nha, Cỏ Nguyệt Lan ta suốt đời chỉ vì nàng si mê...

“Tiểu yêu tinh, ta yêu nàng, vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng.” Ánh mắt nóng bỏng dò xét từng chỗ một trên thân thể, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ xúc cảm nhũ nhụi mang đến. Đây thân thể mỹ lệ, hẳn đã tưởng tượng trong mơ nhiều lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại đều dị thường trống rỗng, hôm nay hẳn đã thực sự chạm vào nàng...

“Tiểu nha đầu, vì nàng, cho dù vứt bỏ tất cả, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Nhìn màn sương mù dày đặc trong đôi mắt, mờ ngưi chậm rãi cúi đầu, hàm trụ một nụ hoa, nghe kia một tiếng rên thanh thủy, thân thể nóng rực nghĩ đến sắp được âu yếm thiên hạ mừng như điên...

“Ta muốn ~ cho ta ~” thân thể ngày càng khô nóng, hạ phúc xôn xao làm ta cảm thấy bất an vặn vẹo thân thể, cọ sát rắn chắc trên ngực, rên rỉ rất nhỏ không ngừng tuôn ra, mỗi một tác da thiết, mỗi dây thần kinh, mỗi tế bào đều toát ra... Đều khát vọng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hòa cùng thú dữ (18+)

“Huhu ~ sư phụ, đừng có cùng nhau làm vậy được không?” Ta có mở to đôi mắt, có nén sự tê dại khắp người, nhìn ba tên cầm thú xinh đẹp đang không thể khống chế được kia với vẻ tội nghiệp đáng thương: “Ta không muốn ~”

“Thực sự không muốn sao? Tiểu Nha Nha ~” trên khuôn mặt tuấn mị chứa đầy vẻ cung chiêu, nhìn đôi mắt to ngập nước yếu đuối đáng yêu của nàng đầy say đắm sau đó mới quay sang hội ý với lang ngưi: “Các người có đồng ý không?”

“Ta không có ý kiến, nếu cùng nhau đến tiểu nha đầu chắc chắn sẽ không chịu nổi đâu.” Hẳn dụ dằng hôn những giọt nước mắt trên mặt ta, say đắm hôn hít trên đôi tay nhỏ mềm mại: “Có điều, đêm nay ta nhất định phải làm...”

“Như vậy ai đến đầu tiên đây?” Đôi mắt yêu mỹ đầy tà khí bắn về phía nàng: “Vật nhỏ ~ nàng nói ai đến trước đây?”

“Hơ hơ ~ ai trước chẳng phải cũng như nhau sao?” Mấy tên cầm thú các người nhìn chăm chăm ta như vậy làm gì, để các người tùy tiện như vậy là tốt lắm rồi đó.

“Còn cần phải chọn sao? Ta đứng đầu cả nhà, lại là tướng công hợp pháp của tiểu Nha Nha đương nhiên là ta đến đầu tiên.” Hẳn nhàn nhã mở miệng nói chuyện như hiển nhiên là vậy, cánh tay lực lượng vươn đến kéo thân thể nhỏ bé vấp lòng mình, làn môi không ngừng trêu chọc nụ hoa nơi tròn trịa, đôi mắt bích lục lóe lên đầy uy hiếp: “Đồ nhĩ thân ái, nàng nói xem có đúng không?”

“Ừm ~” Bị ánh lục bích kia mê hoặc ta khẽ mở miệng: “Đúng vậy ~”

“Thế nào?” Trong mắt bích lục đầy vẻ khiêu khích: “Các người còn muốn ở đây xem nữa hả?”

“Hừ~~” Mỗ lang tức giận mặc quần áo, chỉ có thể hung hăng nói một câu: “Động tác nhanh lên một chút~~” sau đó mới mở cửa đi ra ngoài.

Mỗ ngư cũng phần hận cảm lấy y phục, trước khi đi còn không quên dặn dò một câu nữa: “Cổ Nguyệt Lan nhớ kỹ đừng làm nàng mệt mỏi quá.” Hắn cũng không muốn đến lượt mình lại chỉ có thể làm cùng một tiểu nha đầu bất tỉnh, không phản ứng.

“Tiểu Nha Nha, ngoan nào~~~ vì sự nhất định sẽ vô cùng thương yêu nàng.” Hắn cười dâm đãng đặt thân thể nhỏ bé dưới thân mình, đôi mắt bích lục càng tối hơn chứa đầy dục hỏa rừng rực.

“Cái này, sư phụ, nhớ kỹ chỉ được làm một lần thôi đó~~” nhìn lục hỏa dọa người trong mắt hắn, ta sợ hãi nhắm chặt hai mắt không dám nhìn thẳng đôi mắt xanh lục tà ác khiến mình trầm luân.

“Bảo bối Nha Nha, thả lỏng một chút, vì sự sẽ rất nhẹ nhàng...” Thân thể cao to mạnh mẽ đè nén, vật thô dài chạm đến đóa hoa xinh đẹp nhẹ nhàng xoay tròn, sau đó nhẹ nhàng ra vào, cái loại cảm giác bị nơi mềm mại vây quanh chặt chẽ khiến hắn sướng đến mức muốn hung hăng ngược đãi thiên hạ béo mập dưới thân mình.

“Á~~ sư phụ~~ nhẹ một chút~~”

“Ng ngoan, chặt quá, thả lỏng một chút~~” Hắn cắn răng càng tách rộng đôi chân non mịn của nàng hơn, sau đó nâng cái mông nhỏ lên để mình dễ dàng ra vào trên thân thể phiếm hồng của nàng, cảm giác thiên hạ dưới mình đã thả lỏng hơn, hắn tiến mạnh thêm vào nhập sâu vào trong thân thể nàng.

“Hu~~” Hồ ly chết tiệt, nói cái gì mà sẽ dịu dàng, căn bản toàn là gạt người hết. Ta khó chịu vận vẹo thân thể, theo mỗi lần hắn thẳng tiến vào trong, ta chỉ có thể không ngừng rên rỉ nũng nịu.

“Tiểu Nha Nha~~~” Cảm nhận được từng trận thờ gấp mê người của nàng, Cổ Nguyệt Lan càng tăng thêm tốc độ ra vào nóng cháy...

“A~~~” từng đợt sóng dục vọng dâng trào khiến ta chỉ có thể rên rỉ đứt quãng, lửa nóng từ thân thể rần rần phía trên như muốn bao nhiêu cũng không thể thỏa mãn.

“Rất thoải mái đúng không? Ừm~~ tiểu đồ nhi đáng yêu, chúng ta đôi tư thế khác có được không?” Hắn tà ác ôm lấy thân thể mềm nhuyễn, đôi nàng sang tư thế ngồi thẳng trên vật nóng cứng của hắn.

“Ừm... Người muốn làm cái gì?”

“Ng ngoan~~ cử động theo ta~~~” hắn vui đầu sâu trong ngực nàng, đưa đẩy thân thể phía trên mình giãy giụa cái mông tròn tiếp nhận vật cứng rắn của mình.

“A, sư phụ~~ ta không được~~ mau dừng lại đi~~” từng trận tê dại dâng trào cuồng dã khiến ta không còn tự chủ nổi, chỉ có thể không ngừng hét chói tai.

“Nhanh~ chờ ta, chúng ta cùng đến.” Hắn không ngừng vận động thất lưng, không kiềm chế được hết lần này đến lần khác tiến vào nơi sâu thẳm nhất...

“Tốc độ cũng nhanh ghê~~ Nguyệt công tử.” Nhìn bạch hồ ly mặt mày hớn hờ như hoa nở bước ra từ trong phòng, mỗ lang đợi đến mức tâm tình buồn bực bèn cười tà mỹ châm chọc một câu, hóa ra so với kinh nghiệm trải qua trăm trận như mình, năng lực của tên hồ ly này cũng chỉ kém mình chút ít.

“Ta muốn vào cùng người!”

“Vì sao?”

“Hừ!! Lang Minh Thần, vì ta sợ người sẽ ăn vụng!”

“Vào thì vào đi, đến lúc đó cũng đừng hối hận!”

“Tiểu yêu tinh, chuẩn bị tốt chưa?” Hắn vui khuôn mặt tuần tú của mình lên bộ ngực sữa cao ngất, khóa miệng cong lên một nụ cười tà ác, bàn tay tham lam hướng đến nơi giữa hai chân non mịn của nàng nhẹ nhàng chơi đùa vỗ về, đồng thời thổi khí bên tai, giọng nói trầm khàn ẩn chứa đầy dục vọng kim nén.

“Sắc lang chết tiệt~~ ta~~ ta~~” nhìn thân hình tuần mỹ cao lớn, anh khí phi phạm lửa lò của sắc lang, còn cả đôi mắt rực lửa nhìn ta say đắm khiến ta cảm động đến mềm nhũn cả người.

“Có thể chứ?” Hắn vẫn nhẫn nại hỏi nàng, thật vất vả mới chờ đến lượt mình, hắn đương nhiên không thể buông tha nàng.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Người rốt cuộc có muốn làm hay không?” Ta oán hận mắng hắn, hừ, không phải đã đặt ta dưới người mình rồi sao? Nếu ta nói không thì tên sắc lang nhà người sẽ bỏ qua cho ta chắc?

“Tiểu yêu tinh, đây là nàng nói đó nha~~” Nhìn thiên hạ dưới người đã vì mình chuẩn bị sẵn sàng, thất lưng động mạnh, nam tính cứng rắn không chần chờ tiến nhập hoàn toàn vào nơi mềm mại... cảm giác mất hồn mất vía này khiến hắn sung sướng rên rỉ! Hắn liên tục động thất lưng mỗi lần đều tiến vào

nơi sâu nhất trong nàng, cảm nhận cảm giác tuyệt vời khiến hân ngày đêm nhung nhớ.

“Có phải rất thích không?” Nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, ánh mắt khép chặt đầy mê muội, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, khiến mỡ ngu không kìm lòng được hôn nhẹ lên khuôn mặt mỹ lệ của nàng, quyến luyến mơn trớn: “Tiểu nha đầu, nàng quyết liệt muốn rời bỏ ta, nàng có biết nàng hồ hững lạnh lùng như vậy với ta khiến lòng ta đau như thế nào không?”

“Xin lỗi~~~~” Hai tay ta đặt lên thân thể hân: “Xin lỗi~~~~”

“Tiểu yêu tinh, chuyên tâm một chút cho ta~~~~” Bất mãn với hành vi tiểu nhân của mỡ ngu, mỡ lang cố sức kéo rộng hai chân trắng nõn của nàng, ngón tay đùa giỡn với tiểu hạch mẫn cảm, nghe những tiếng thờ dốc rên rỉ của nàng khiến hân càng gia tăng thêm tốc độ.

“Ừm~~~~ sắc lang chết tiết~~~~” bị hân ép chặt dán sát vào thắt lưng hân, hạ thân chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ, thân thể chỉ có thể bị động theo từng lượt động mạnh bạo của hân, nơi mẫn cảm cao ngất không ngừng ma sát với lồng ngực rắn chắc của hân khiến ta tê dại mơ hồ, cảm giác toàn thân không ngừng bị lửa điện kích thích, không kìm được sự sung sướng mà rên rỉ: “Lang Minh Thần~~~ huhu~ ta không được nữa!”

Nghe những tiếng cầu xin của nàng, mỡ lang độc ác cũng không chịu ngừng lại, càng hưng hăng thẳng tiến: “Ngoan, sẽ rất nhanh thôi, cố nhịn thêm chút nữa~~~~” Hân lật thiên hạ dưới thân mình lên để cơ thể trắng nõn của nàng bám lên giường, một lần nữa tiến nhập vào sâu bên trong...

“A~~~~ người làm gì đó?” Huhu~~~~ chưa bao giờ có tư thế này càng khiến thân thể ta dị thường mẫn cảm, dưới sự tiến nhập của hân ta chỉ có thể vô lực bám chặt trên giường, hai tay nắm chặt thành giường chịu đựng lượt động cuồng dã của hân...

“Lang Minh Thần, còn thô lỗ như vậy sẽ làm nàng bị thương.” Bắc Ngao Liệt yêu thương hôn từng giọt mồ hôi rịn trên trán nàng, dịu dàng vỗ về: “Tiểu Nha đầu, nhịn không được cứ cắn ta đi.”

“Bắc Ngao Liệt, người cứ ra cho ta.” Từng tiếng thờ dốc hỗn loạn hòa cùng những tiếng rên rỉ sung sướng, hai tay hân nắm chặt eo nhỏ càng ra vào mãnh liệt hơn nữa!

“A~~~~” Từng đợt sóng khoái cảm đổ ập đến khiến toàn thân ta tê dại, cả người khẽ run rẩy: “Ta~~ ta không chịu được nữa!”

“Tiểu yêu tinh~~~~” Hân vẫn không biết thỏa mãn tiếp tục gia tăng lượt động, hơi thở gấp gấp nóng bỏng phả bên tai nàng, giọng nói đứt quãng hỗn hển si mê: “Thật muốn một ngụm ăn sạch nàng~~~~”

Từng trận sóng cứ thế ào ào thẳng tiến, hết lần này đến lần khác mãnh liệt ập đến, thân thể mềm nhũn đã không còn sức nói nổi một câu, ta chỉ có thể rũ người xuống giường, thờ dốc kịch liệt!! Huhu~~ tên sắc lang khôn kiếp này, rốt cuộc còn muốn làm bao lâu nữa đây?”

“Ngoan~~~~ động theo ta~~~~” Bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn khiến mười đầu ngón tay xiết chặt nhau, cúi đầu tỉ mỉ hôn trên tấm lưng nõn nà của nàng: “Chúng ta cùng nhau...”

“A...” Ta vô lực nũng nịu kêu lên một tiếng, chỉ có thể nhắm mắt lại cố nén cảm giác tê dại bủa vây toàn thân.

“Tiểu yêu tinh, ta yêu nàng~~~~” Một trận tê dại từ hạ thân lan ra khắp cơ thể, dưới sự co rút mãnh liệt, Lang Minh Thần kêu lên một tiếng sung sướng, nắm chặt eo nhỏ của nàng không ngừng rút ra cắm vào, cùng thiên hạ dưới thân mình đạt đến cao trào dục vọng...

“Lang Minh Thần, đến lượt ta rồi~~~~” Một tay đẩy nam nhân đang thờ hỗn hển sung sướng trên giường sướng, lại vợ lấy y phục của hân ném qua, khuôn mặt băng lãnh nhìn mỡ lang vẫn chưa hết thỏa mãn dục vọng, nụ cười tà lãnh khẽ cong lên: “Không phải vừa rồi đã hứa với tiểu nha đầu sao, mỗi người chỉ được làm một lần thôi?”

“Bắc Ngao Liệt, người nghĩ tiểu yêu tinh còn thể lực đối phó với người sao?” Đôi mắt lam chứa đầy sự bất mãn đồng thời cũng đầy ý nhìn thân thể đỏ ửng đã mềm nhũn như nước trên giường, gương khỏa mắt đầy tà khí: “Nhìn vật nhỏ đi, đã ngủ mất rồi!”

“Đi ra ngoài!” Cho dù có ngủ say như khúc gỗ hân cũng tuyệt đối tự tin có thể đốt cháy nàng.

“Hừ~~~~” hân đi ra ngoài cửa phòng nhìn tên hồ ly áo trắng đang tỏ vẻ thản nhiên ngồi ngắm trăng cũng đành oán hận ngồi xán đến, nói thật có làm thêm vài lần nữa hân cũng không thỏa mãn.

“Tiểu nha đầu, nhanh tỉnh lại chút đi, nàng đã quên rồi sao? Còn có ta chưa được ăn no đâu~~” hân nhẹ nhàng tách đôi chân xinh đẹp, vùi đầu giữa hai chân nàng, liếm nhẹ lên cánh hoa mềm mại, bàn tay to xoa nắn khiêu khích tiểu hạch nhi mẫn cảm, thỏa mãn khi nghe thấy từng trận thờ mỗi lúc thêm gấp gáp của thiên hạ dưới thân.

“Ừm~ đừng chọc ta, ta mệt lắm rồi~~~~” Từng trận khoái cảm từ hạ thân truyền đến, sự khô nóng dần tỏa ra khắp toàn thân khiến ta lại không khỏi bắt đầu run rẩy, vừa thờ dốc rên rỉ vừa bất an giằng giụa thân mình: “Không muốn~~~~”

“Thực sự không muốn sao? Tiểu nha đầu, còn chưa thỏa mãn ta đã muốn ngủ sao? Như vậy là không công bằng nha!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì dục vọng xâm chiếm mà đỏ bừng, mỡ ngu cười vô cùng gian xảo, ghé sát vào vành tai nhỏ xinh nhẹ nhàng cắn liếm, giọng nói trầm thấp gọi cảm khiêu khích: “Thế nào? Nàng nghĩ ta sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

“Bắc Ngao Liệt~ người~ người cầm miệng cho ta~~~~” Hung dữ lườm hân một cái, nếu như thêm lần nữa chắc vài ngày tới ta thực không xuống nổi giường.

Đón nhận cái lờm yêu của nàng, Bắc Ngao Liệt cong khóe môi cười đầy cung chiều: “Đêm còn rất dài, ta sẽ thả chậm tốc độ, không khiến nàng mệt mỏi đâu.” Nói xong liền nắm hai chân nàng quấn lên thắt lưng cường tráng của mình, cúi đầu liếm mát nhũ hoa non mềm, cố tình cắn nhẹ những nơi mẫn cảm nhất của nàng, sau đó bất ngờ dùng nơi đã sưng đỏ cứng nóng tấn công vội vã.

“Ta không còn sức nữa rồi, người có thể nhanh một chút hay không~~~~ ta muốn ngủ~” từng đợt sóng khoái cảm lần nữa trào đến khiến ta cảm giác nơi bụng dưới lại nhanh chóng co rút.

“Ngoan~~~~ đừng ngủ vội~~~~ ngoan ngoãn chờ ta làm xong đã~~~~” trong lòng hắn không ngừng gặm thết, không thể khống chế chính mình hờ dốt, say sưa cảm nhận cảm giác chặt chẽ tuyệt vời phía dưới, cả người kịch liệt vận động, mỗi lúc một thêm cuồng dã...

Theo từng trận ra vào thông thả của mỡ ngu, khoái cảm dần biến thành một loại dẫn vật ngọt ngào, lửa nóng thiêu đốt khiến ta không kìm được rên rỉ đứt quãng...

“Tiểu nha đầu, ta yêu nàng, suốt đời cũng chỉ yêu mình nàng~~~~” Theo từng trận co rút đang mãnh liệt tiến đến, lửa nóng từ Bắc Ngao Liệt không ngừng phả lên đôi tai nhỏ trắng nõn

Nghe từ trong phòng truyền ra từng trận thờ dốc mạnh bạo xem lẫn những tiếng cầu xin mềm mại khiến sói hổ lại nổi lên lửa đỏ kị hừng hực, không nhìn được nữa mỗi kẻ một chân đá văng cửa phòng, hung hãn nhìn về mặt sung sướng thỏa mãn của mỡ ngu mà nghiêng răng kèn kẹt: “Làm đủ chưa hả? Đủ rồi mau để yên cho nàng ngủ đi~~~~”

“Hừ~~~~ vừa rồi các người không phải cũng làm đến mức dục tiên dục tử hay sao?” Hân nhẹ nhàng đặt thiên hạ mệt đến hôn mê bất tỉnh xuống giường, đắp chăn cẩn thận, ngón tay thon dài âu yếm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng: “Đừng làm phiền nàng nữa~ để nàng ngủ yên đi~~~~”

“Các người đi ra ngoài hết đi, ta muốn lưu lại hầu nàng ngủ~~~~” Hân nhẹ nhàng gạt chắn lại, không để ý đến ánh mắt hung ác không cam lòng của lang ngu, thân thể cao lớn nằm bên cạnh mỡ Nha dụ dằng ôm nàng vào lòng.

“Dựa vào cái gì chứ, Cỗ Nguyệt Lan, dựa vào cái gì mà người được lưu lại? Tiểu yêu tinh cũng là của ta chứ!”

“Đúng thế, vì sao không phải là ta, tiểu nha đầu không phải cũng rất yêu ta hay sao?”

“Bởi vì ta là chính phu, các người là thiếp, đơn giản vậy thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Khách không mời mà đến

Ta ôm tiểu bạch thái ngồi trên bờ cỏ, bắt đắc dĩ nhìn mặt hồ, haiz~~~~ sau đêm kia khiến ta nằm trên giường ba ngày ba đêm, ba tên nam nhân không biết tiết chế kia căn bản nói không giữ lời, cứ làm hết lần này đến lần khác thật sự khiến thể xác và tinh thần ta bị hao tổn nghiêm trọng!!

Ai oán liếc mắt nhìn cách đó không xa ba tên mỹ thú trong đình nghỉ mát vẫn nhìn chằm chằm không rời về phía ta, hừ, đúng là những tên nam nhân hư hỏng cấu kết với nhau làm việc xấu, Vương Nha Nha ta không để cho các người đắc thủ lần nữa đâu.

“Tiểu bí đao, mau tới đây đi, bên hồ hơi nước lạnh, ngồi lâu nữa sẽ bị cảm đó.” Hồ ly mắt bích cười vô cùng âm hiểm, ưu nhã hất hất tóc nói với về phía thân thể hồng nhạt đang ôm con hồ ly trắng nhỏ, giọng nói vô cùng quan tâm thân thiết.

“Haha, không cần đâu, hôm nay tiết trời cũng nóng, ngồi ở đây rất mát mẻ.” Hừ, ta không thèm qua đó nếu không nhất định sẽ bị tên hồ ly xấu xa nhà người sò mó sàm sỡ.

Bích mẫu hơi híp lại, che giấu một tia bất mãn lóe lên, bàn tay cầm cốc nắm chặt lại, khóe môi hiện lên nụ cười tà ác lạnh lùng: “Vậy nàng cẩn thận một chút.”

“Tiểu yêu tinh, nàng ngồi ngây ngốc ở đó đủ lâu rồi đó, cũng đến nửa ngày trời rồi, nàng vẫn chưa qua đây sao?” Sói áo đen vất vả lắm mới được ăn một bữa ngon ngọt, mắt lam tham lam nhìn không dứt về phía thiếu nữ đáng yêu trên nền cỏ xanh biếc, một đêm kia mới làm ba lần mà thôi, sao có thể thỏa mãn dục vọng luôn sục sôi của hắn.

“Ồ đây phong cảnh đẹp, không khí mát mẻ, nước hồ trong xanh, cho dù ngồi ngây ngốc cả ngày lẫn đêm ta cũng không chán.” Sắc lang chết tiệt, đừng tưởng ta không nhìn thấu dục hỏa lóe sáng trong mắt lam dâm tà nhà người, ta không thèm qua đây để bị người đầu độc đâu.

“Vật nhỏ không biết điều gì hết~~~~~” chủ động biểu thị lòng tốt lại bị cự tuyệt, Lang Minh Thần chỉ có thể cố nén dục hỏa lẫn tức giận, hít sâu vài hơi

mới hết cục tức.

“Tiểu nha đầu, nào, ta làm món thịt kho tàu với cháo mà nàng thích nhất đây, mau đến đây ném thử đi.” Hân khẽ thở dài một hơi: “Đã năm ngày rồi, vẫn còn tức giận ư? Ta biết đêm đó mình hơi kích động một chút, đã nửa ngày trời không ăn gì cũng không tốt đâu. Mỗi ngày đều đến cạnh thiên hạ áo hồng nhạt vẫn đang hờn dỗi, đôi tay thon dài dịu dàng nắm tay nhỏ bé của nàng: “Ăn nhiều một chút thân thể mới khỏe mạnh được.”

“Ngươi còn nói~~~~” Ta lườm hân với ánh mắt đầy lên án: “Ăn cho khỏe để còn đáp ứng được mấy tên cầm thú các ngươi chắc? Thôi đi, đừng động vào ta.” Hừ, tuyệt đối không thể để bọn hân làm loại chuyện đấy với ta nữa.

“Tiểu Nha Nha, thật không chịu qua đây sao?” Đôi mắt Bích Lục hiện lên sự bất đắc dĩ, nhẹ nhàng bay đến bên hồ, yêu thương nhìn khuôn mặt bé nhỏ tiểu tụy: “Vi sư cam đoan tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!!!”

“Tiểu yêu tinh, dù ta luôn muốn nàng cũng sẽ cố gắng chịu đựng, như thế đã được chưa?” Thiên hạ hờ hững chút là tức giận này, hân nhìn cũng không dậy nổi thú tính a!!

“Có thật không? Không phải các ngươi lại gạt ta nữa chứ?” Ta nheo mắt nghi hoặc, cái miệng nhỏ chiêm chiếp: “Nếu như ta không muốn làm, các ngươi thật sẽ không bức ta? Cho dù là nửa tháng, một tháng hay là cả một năm không làm các ngươi cũng nhịn được?”

“Vương Nha Nha, đừng được voi đòi tiên!!”

“Tiểu yêu tinh, nàng muốn ta chết vì ghen hả?”

“Được được được, tiểu nha đầu, nàng không muốn thì không làm, cùng lắm ta vừa nghĩ đến nàng vừa dùng tay giải quyết là được.”

...

“Nói, đã ở lại đây ba ngày liền, các ngươi rốt cuộc đến đây làm gì?” Khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm nhìn chằm chằm hai ông lão tóc bạc, nhớ tới nha đầu đang say sưa ngủ kia, trên khuôn mặt băng giá của Bắc Ngao Liệt khẽ hé một nụ cười âm ảm

“Haiz~~~~ thái tử điện hạ, người nhất định phải theo chúng thần trở lại đi~~ hic hic nếu không Bắc quốc sẽ bị man tộc san bằng mất.” Thái giám tổng quản cùng tể tướng khóc lóc đứt gan đứt ruột quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin: “Bây giờ ngoại trừ điện hạ không còn ai có thể cứu được Bắc quốc nữa rồi.”

“Vây Phi Hồ tướng quân cùng thái phó cũng không quản sao?” Lạnh lùng nhìn hai người quỳ trên mặt đất, dung nhan lãnh mị khẽ nhíu mày.

“Điện hạ, người nói xem.” Thái giám tổng quản ai oán liếc mắt về phía nam nhân lạnh đến dọa người, không phải là nam nhân đang chìm đắm trong tình ái ư? Thái tử phi Nha Nha đáng yêu như vậy, sao thái tử điện hạ nhà bọn họ lại lạnh hơn núi băng thế kia? “Từ sau khi thái tử biến mất trong lễ đại hôn, Phi Hồ tướng quân cùng thái phó bắt đầu ngầm ngầm tư thông cùng man tộc, trước khi khai chiến, bọn họ cũng đã gia nhập địch quốc, Văn tiểu thư cùng Võ tiểu thư cũng đã được gả cho Hân vương man tộc làm phi tử rồi.”

“Thật sao?” Đôi mắt lóe lên sắc tím lạnh lùng, cả người tỏa ra khí thế vương giả khiến người ta phải kính sợ, dù thế nào nhìn quốc gia mình phải chịu nhục hân sao có thể trở mặt làm ngơ? Thế nhưng nếu như mình đi rồi, không thể nấu cơm hằng ngày, nha đầu kia không biết sẽ héo mòn đến mức nào nữa? Lẽ nào thật sự phải đem theo nàng ra chiến trường? Lại còn hai nam nhân kia nhất định sẽ không đồng ý!

“Điện hạ, không phải suy nghĩ nữa, chúng thuộc hạ đều hiểu rõ người không rời xa tiểu thư Nha Nha, thật ra ~~~ thật ra ~~~ thật ra ~~~ chúng thuộc hạ đã ~~~” Nhìn sự mầu thuẫn lẫn lộn trong mắt thái tử, hai người họ thành thật cúi đầu, nếu thái tử điện hạ biết được chuyện tốt bọn họ làm không biết có ngay lập tức lôi mình ra chém đầu không nữa?

“Các ngươi đã làm gì rồi hả~~~~” Nhớ tới tên hồ ly kia mang theo phần lớn Nguyệt sứ đi xử lý chuyện giang hồ, còn tên sói kia quay về giải quyết việc triều chính một cảm giác bất an chợt dâng lên trong lòng hân, hai cái ông lão hồ đồ này sẽ không làm gì nha đầu kia đấy chứ? Nghĩ đến khả năng nguy hiểm này, hân hung hăng lườm hai ông lão làm họ sợ đến run rẩy tay chân: “Nói! Các ngươi đã làm gì nàng?”

“Điện hạ, người đừng nóng giận!! Chúng thần không phải vì lo lắng thái tử không ở bên tiểu thư Nha Nha sẽ thấy cô đơn tịch mịch hay sao?” Lão tổng quản luôn ở trong cung hầu hạ thái tử lên nhìn sang bên lão tể tướng cũng lạnh đến đông cứng huyết mạch như mình, cẩn thận quan sát mới dám lên tiếng: “Chúng thần đã cử Phùng thống lĩnh cảm y vệ làm tiểu thư Nha Nha hôn mê, sau đó hộ tống đến Bắc quốc. Hiện tại a, chắc đang trên đường về nước rồi.”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi để cái lão họ Phùng kia hộ tống nàng?” Cái vị nguyên lão ba triều không tiếp nối mười chiều kia lại để hân hộ tống nha đầu nhà mình? Nghĩ đến đây trong lòng Bắc Ngao Liệt càng thêm đóng băng, nếu trên đường gặp phải bọn sơn tặc chặn đường đánh cướp hay bọn giang hồ thanh toán lẫn nhau, vậy nữ nhân của mình phải làm sao bây giờ? Hân thực sự không dám tưởng tượng thêm, nếu như nha đầu kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vậy hân phải làm sao bây giờ?

“Thái tử~~~~ thái tử điện hạ~~~~? Lão tổng quản hoảng sợ lau mồ hôi lạnh trên trán, còn lão tể tướng kia ngay một câu cũng không dám nói.

“Chuyện này, thái tử, người đừng lo lắng, Phùng thống lĩnh tốt xấu gì cũng là dũng tướng trên sa trường, hơn nữa mấy tên đồ đệ của hân cũng đều là các cao thủ có một không hai ở Bắc quốc, nhất định sẽ không có việc gì đâu.” Nhìn ánh mắt tím đậm đáng sợ như ngay tức khắc có thể giết chết luôn mình, lão thái giám tổng quản sợ đến mất hồn, thế nhưng hân vẫn quỳ về phía trước vài bước: “Điện hạ, chúng ta có phải cũng mau xuất phát đi thôi?”

“Hò tổng quản người nói xem?” Đôi mắt tím băng lãnh nhú chặt vẫn không giấu được những tia hung ác tàn độc: “Còn không mau đi theo ta!!” Nói xong bóng áo tím chớp mắt đã biến mất... tiểu nha đầu, nhất định không được xảy ra chuyện gì cho ta...

“Thái tử, chờ chúng thần với!!” Hic hic, bọn họ đều là những ông lão sáu mươi tuổi gần đất xa trời sao có thể đuổi kịp chứ. Phùng thống lĩnh a, người nhất định không được để tiểu thư Nha Nha xảy ra bất cứ chuyện gì, nếu không cái mạng già của bọn họ cũng không giữ nổi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hãn vương man tộc

Một ông lão tóc bạc râu trắng, sắc mặt hồng hào cười con ngựa trắng, theo sau là mấy đại hãn vóc người vạm vỡ rắn chắc, lộ trình mấy ngày mấy đêm qua khiến khuôn mặt họ không khỏi nhuộm màu phong sương.

“Thái tử phi Nha Nha, người sao rồi, trong xe ngồi có được thoải mái không?” Hãn nịnh lấy lòng người trong xe, nếu như vị quý nhân này nói vài câu không tốt với thái tử gia thì hãn chỉ có nước về quê chăn vịt.

“Hừ~~~” Ông lão họ Phùng này, cho dù chính sự Bắc quốc có nghiêm trọng đến mức nào cũng chẳng thán mà nói với ta, sao có thể làm ta hôn mê không hiểu đầu của tai nheo ra sao đã bắt cóc lên xe, ta không dễ dàng tha thứ cho các người như vậy đâu. Nhớ tới lúc này ba tên thú trong lòng đang nóng như lửa đốt, ta yếu ớt dựa khuôn mặt nhỏ nhắn bên song cửa, nhìn phong cảnh vùn vụt trôi qua phía sau, đã đi được vài ngày rồi hãn cũng sắp đến Bắc quốc.

“Thái tử phi có muốn xuống xe nghỉ ngơi một chút?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy yếu ớt, Phùng Đại Cương cũng thấy đau lòng thay cho một cô bé tròn tròn xinh xắn theo mấy nam nhân bọn họ ăn không ngon ngủ không yên nay trở thành xanh xao ốm yếu như này, nếu để thái tử điện hạ thấy nàng thành ra thế này nhất định sẽ tung hết chương này đến chương khác, với khớp xương ọp ẹp của lão già này cũng khó mà chịu nổi.

“Không cần, cứ tiếp tục đi đi.” Bắc quốc lâm nguy, bọn hãn dẫn ta đi, vậy ba nam nhân kia nhất định cũng sẽ đuổi theo sau. Lúc ở bên cạnh bọn hãn vừa phiền vừa tức, giờ không được gần nhau tâm tình lại càng trở nên nhức nhối phức tạp. Haiz~~~ lẽ nào đây là chứng bệnh của yêu đương sao? Hồ ly sư phụ, sắc lang Vương gia, băng ngư ngư, các người mau nhanh đến đây đi.

“Thống lĩnh, không hay rồi, người nhìn đằng trước xem, hình như có một đội quân đang đến!” Bụi mù cuốn cuộn từ phía đằng xa kia cùng với tiếng vỗ ngựa gấp gáp càng lúc càng gần, Trương Tam ngồi trên ngựa vô cùng cảnh giác nhìn sang Phùng thống lĩnh bên cạnh: “Chắc hãn không phải quân đội Bắc quốc chúng ta.”

“Làm sao bây giờ, thoát nhìn có lẽ là chiến mã của bọn man tộc.” Hoàng nhị nhanh chóng phi thân lên cây cao cẩn thận quan sát, sau đó về mặt vô cùng khẩn trương bẩm báo với Phùng Đại Cương: “Không may rồi, bọn chúng như đang tiến về phía bên này, thống lĩnh, chúng ta nên làm gì bây giờ, có nên đối kháng với bọn chúng không?”

“Chúng ta có tránh đi được không?” Lý Tử lo lắng nhìn xe ngựa, mấy người bọn họ có chết cũng không sao, nếu người trong xe xảy ra chuyện gì, thái tử gia mặt lạnh chắc sẽ chu di cửu tộc bọn họ mất.

“Phùng bá bá, có chuyện gì vậy?” Nghe thấy tiếng vỗ ngựa khiến lòng ta chột nẩy lên nỗi bất an, ta ôm chặt tiểu bạch thái cầu mong nhất định không được xảy ra chuyện gì xui xẻo nữa.

“Ngao ~ Ngao ngao” Tiểu bạch thái chúi vào người ta, cái đầu nhỏ bé dụi dụi vào đôi tay.

“Ngoan, tiểu bạch thái, không cần sợ, có tỷ tỷ ở đây, chúng ta cùng tiến cùng lùi!” Ta vỗ về tiểu hồ ly, may mà còn có tiểu bạch thái ở bên cạnh.

“Thái tử phi, quân đội man tộc đang hướng về phía chúng ta, chúng ta ở lại đây chặn địch, người mau đi đi!! Nhớ kĩ chọn đường núi vắng vẻ mà đi, không nên đi đường lớn.” Phùng Đại Cương vội vã đỡ người trên xe ngựa xuống, cẩn thận dặn dò: “Chỉ cần qua được ngọn núi này tới được thôn Hoàng Gia dưới núi kia đã là địa phận của Bắc quốc, đến lúc đó người mau vào trong cung của thái tử gia, người nhớ kĩ chưa?”

“Ta đi còn các ông thì sao?” Nhìn năm người trước mặt, đặc biệt là Phùng lão bá râu tóc bạc trắng: “Ta đi cũng được nhưng các ông nhất định phải đảm bảo không được gặp phải chuyện gì không may, nhất định phải sống sót quay về Bắc quốc gặp ta.” Biết rằng có lưu lại cũng không giúp được gì cho bọn họ, thế nhưng ta cũng không đành lòng nhìn bọn họ phải hi sinh.

“Người không cần sợ, lão dù gì cũng là dũng tướng lẫm lộn trên chiến trường vài chục năm nay, còn cả mấy người đồ đệ này cũng là cao thủ trong cung, thái tử phi, người mau đi đi, đừng để man tộc bắt được.”

“Được, ta đi, các ông đánh không lại thì phải bỏ chạy giữ được mạng sống, không ai chê cười các ông đâu!” Nói xong ta bi tráng nhìn bọn họ một lượt rồi ôm tiểu bạch thái vội vàng tìm đường lên núi.

Nhìn bóng người dần mất hút lại nghe âm thanh gầm thét cách không đầy mười trượng của man tộc, Phùng Đại Cương biết man tộc xưa nay hung hãn tàn bạo, liền nở nụ cười bí hiểm với các đồ đệ: “Các người đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Chuẩn bị tốt rồi thưa sư phụ!” Bọn họ đều là những nam tử hán không sợ máu chảy nơi sa trường, quyết hi sinh bảo vệ quốc gia, hơn chục đội quân man tộc kia cũng không đáng để bọn họ để vào mắt.

“Dừng~~~~” nhìn bốn nam tử rần rồ trước mặt, nam nhân áo đen dẫn đầu hét to một tiếng, đôi mắt màu vàng xám quan sát bốn phía, cả người tỏa ra khí lạnh đáng sợ như ma quỷ...

“Các người là người Bắc quốc?” Giọng nói băng lãnh như sứ giả địa ngục vô cùng đáng sợ, làn môi quyến rũ lộ lên một nụ cười lạnh đến cực điểm: “Người trên xe là ai?”

“Trên xe là lão gia nhà chúng ta, chúng ta muốn vào thành tìm thầy thuốc!!” Hà Nhất nắm chặt nhuyến kiếm trong lòng, nam nhân trước mặt chính là một tên dã thú khát máu: “Chúng ta chỉ là dân thường, xin đại nhân thả chúng ta đi.”

“Lão gia?” Đôi mắt vàng xám nhìn chằm chằm vào ông lão trong xe, nhận thấy ánh mắt bình tĩnh kiên nghị của lão, hắn khoát tay chặn lại, lệnh cho thủ hạ vây quanh xe kiểm tra.”

“Khụ khụ~~~~ quân gia~~ ngài có thể để chúng ta đi được không~~~~ khụ khụ” Phùng Đại Cương liên tục ho khan, trên trán rịn đầy mồ hôi lạnh, thái tử phi Nha Nha, Phùng lão đầu khó có được khi già bệnh gât địch, người nhất định không được phụ lòng ta, nhất định phải trốn thoát an toàn a!!

“Hân vương, bọn họ chỉ là mấy kẻ không quan trọng mà thôi, việc quân quan trọng hơn, chúng ta có nên...” Một kẻ mang dáng dấp tướng quân phóng ngựa đến bên cạnh hắn, ghé vào tai nói nhỏ vài câu.

“Được~ chúng ta đi~” Hắn giơ tay lên, đôi môi gọi cảm lãnh mỉ cười với Phùng Đại Cương, đôi mắt màu vàng xám tỏa ra ánh sáng lạnh: “Trở lại nói với thái tử nhà ngươi, Hiền Viên Hoàng ta lúc nào cũng sẵn sàng chờ hắn xuất chinh.”

“Ngươi~ Ngươi~~” Phùng Đại Cương chỉ tay về phía nam tử huênh hoang ngạo mạn trước mặt nhưng không thốt lên lời, nam nhân này sao có thể biết được thân phận của hắn.

“Hahaha~~~~” Đôi mắt xám vàng mà mỉa đầy thị uy: “Bắc Ngao Liệt~~ Hai nữ nhân của ngươi đều quý dưới chân ta, ta muốn xem ngươi làm sao giữ được Bắc quốc đây!!” Nói xong liền kéo cương ngựa, gào thét rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Yêu nam mắt xám

Ánh dương tàn xuyên qua từng kẽ lá đổ trên mặt đất, ta cố sức đẩy một lùm cây cao to ra, thất thủ lê từng bước khó nhọc. Sư phụ chết tiệt, đi xử lý chuyện giang hồ cũng không mang theo ta đi, nếu không đã không bị lão Phùng đánh thuốc mê. Còn cả tên sói áo đen kia nữa, chơi bởi lêu lổng từ ngày này sang ngày khác giờ giờ chứng nói phải về triều giải quyết chính sự. Càng đáng trách hơn là tên ngu ngu băng lãnh kia, quân giáo thủ hạ không nghiêm ngặt khiến ta phải lang bạt kì hồ như thế này đây, bây giờ còn bị lạc đường trong núi nữa, huhu~~ cái thôn Hoàng Gia gì gì đó, rốt cuộc là ở chỗ nào chứ? Phùng lão bá, ông nhất định phải sống sót quang về Bắc quốc gặp ta. Ta lo lắng nhìn sắc trời ngày càng nhuộm tối, lẽ nào phải ở lại qua đêm trong cái rừng cây đáng sợ này.

“Này, tiểu bạch thái, ngươi dù gì cũng là hồ ly núi, làm thế nào đi ra khỏi cái rừng rậm này?”

“Ngao ngao ngao~~~~” Đôi mắt tròn đầy ảm ức nhìn ta, thấp giọng gào vài tiếng.

“Cái gì, ngươi cũng không biết á, hừ, đồ tiểu bạch thái ngốc nghếch, còn không biết xấu hổ nói mình lớn lên trong rừng rậm, đến thời điểm máu chốt lại chẳng được cái tích sự gì!!”

“Ngáo ~ Ngáo ~ Ngáo” Nó không phục gào rú cãi lại, đôi mắt nhỏ như hai hạt châu chứa đầy tức giận.

“Cái gì mà ta cũng không biết, tỷ tỷ ta không phải đang tìm hay sao? Hic hic~~~~ cái đường xuống núi rốt cuộc ở chỗ nào nữa không biết?”

“Ngao ngao ngao!!!” Nó mềm oặt nằm úp sấp trong lòng ta, haiz~ đói rồi !!!

“Ngươi gào cái gì mà gào? Nếu gào thì ta cho ngươi tự đi đó, ngươi đói ta còn đói hơn!!” Huhu~~~~ mấy tên nam nhân xấu xa kia, vì sao vẫn chưa tìm thấy ta!

“Huhu~~~~” Nữ tử mặt mày méo xệch nhếch nhác đáng thương ôm quả cầu nhỏ nằm im trong lòng.

“Hừ, đều do cái tên Hãn vương gì đó gây ra!” Nếu đã là man tộc nhất định sẽ vô cùng hung hãn tàn độc, là một tên dã man như gấu chó. Vương Nha Nha ta trù ngời bị mấy tên thú nhà ta đánh cho tan xác, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ta mệt mỏi ngồi dưới tán cây, giờ mồm thì khát bụng thì đói, y phục bị cây rừng cào cho toi tả, lau nhẹ cái trán mình, huhu vài ngày đi theo lão Phùng kia chẳng được tắm rửa gì hết, cả người đầy mồ hôi thật khó chịu.

Nghe thấy tiếng nước ào ào truyền đến, ta mừng ra lần theo tiếng mà đi, nhìn thấy thác nước mỹ lệ chảy xuống một cái hồ nhỏ, lại là hồ nước nóng, ta sung sướng gào thét chạy vọt đến, khua khoảng tay chân trong nước, thật là ấm quá. Ta cẩn thận nhìn bốn phía, không gian im ắng chỉ có tiếng chim hót gió thổi khe khẽ qua từng kẽ lá, hẳn là không có ai mò đến đâu!

“Tiểu Bạch Thái, nhớ kĩ chưa, nhất định phải canh chừng cho tỷ tỷ ta, nếu có người đến phải báo cho ta biết nghe chưa?” Ta vừa cời y phục vừa búng cái mũi nhỏ của nó, cẩn thận dặn dò: “Nếu để cho kẻ nào nhìn lên ta sẽ bảo A Ngưu ca biến ngươi thành thịt hồ ly kho tàu nghe chưa?”

“Ngáo ngáo~~~~” cái đầu nhỏ gật gật liên tục, tiểu bạch thái nằm ịch xuống cỏ, vô cùng cảnh giác quan sát xung quanh.

“Biết được là tốt~~~~” Ta cời y phục đặt lên chỗ sạch sẽ bên cạnh, một cơn gió lạnh thổi đến không khỏi khiến ta hơi run run, nhanh chóng nhảy vào nước, ha, thật thoải mái, nước ấm áp vô cùng, độ nóng vừa đủ, ta thích chí nhắm hai mắt lại, hai tay nhẹ nhàng theo làn nước gột rửa thân thể, sau đó nằm ngửa trên mặt nước để dòng nước ấm áp vây quanh loại bỏ hết nỗi mệt mỏi mấy hôm nay.

“Hahaha~ tiểu bạch thái, ngươi có muốn xuống đây tắm táp không?” Ta vui vẻ bắt chuyện với quả cầu nhỏ đang nằm im ngoan ngoãn giúp mình trông chừng y phục: “Nào xuống đây đi, thích lắm đó!”

“Ngao ngao~~~~” Sợ nước là thiên tính của động vật, tiểu bạch thái càng không ngừng lúc lắc cái đầu nhỏ, nó không thích xuống nước đâu.

“Hừ~~~~ tiểu bạch thái hừ, không biết hưởng thụ thật đúng là lãng phí!” Ta mặc kệ hồ ly nhỏ tung tẩy vầy nước, ừm, trở về phải chỉ cho bọn hồ ly đến cái hồ nước nóng này chơi mới được.

Một con ngựa đen cao lớn lẳng lẳng xuất hiện bên cạnh hồ, xuyên qua hơi nước, nam nhân với đôi mắt xám bạc nhìn rõ từng đường nét tinh nhả mê người của nữ tử, không ông ẹo câu dẫn mà khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn yêu thương che chở, đường cong đầy đặn tuyệt mỹ như ẩn như hiện trong nước, còn cả nụ cười hồn nhiên trong trẻo của nàng tựa như một tiểu tiên nữ đang nghịch ngợm trong màn nước, mỹ lệ mà linh động.

“Ngáo Ngáo~~~~” Cảm giác có người lạ xâm lấn, tiểu bạch thái đang nằm trên bãi cỏ liền lập tức vùng dậy gào văng lên báo động.

“Hừ~~~~ đồ súc sinh nhà ngươi cũng dám vô lễ với ta?” Đôi mắt xám bạc yêu dị nhìn chăm chú vào nữ nhân trong nước, sau đó mạnh mẽ khi thân xuống ngựa vững vàng đáp trên bãi cỏ, thô lỗ nắm quả cầu nhỏ trên tay, lần mò yêu mị nhếch lên đầy tàn khốc khát máu: “Nàng là chủ nhân của ngươi?”

“Ngao ngao ngao~~~~” bốn cái chân nhỏ bắt lực tung tẩy loạn xạ trên không trung, tiểu bạch thái lo lắng nhìn chủ nhân nhà mình, cổ gào to để nàng chú ý.

“Nữ nhân xinh đẹp~~~~” ném phịch quả cầu nhỏ trên tay xuống, đôi mắt xám bạc thú tính nhìn chăm chăm thân thể đầy đặn, khuôn mặt tà ác ma mị, giọng nói trầm thấp dễ nghe chậm rãi nói: “Hiên Viên Hoàng ta thích nàng...”

“A~~~~ ngươi là ai?” Nhìn nam nhân cường tráng cao lớn trên bờ, mái tóc bạch kim dài, đôi mắt xám bạc đầy thú tính, dục vọng mờ hồ trong mắt càng lúc càng dâng trào, tiểu bạch thái đâu? Sao nó không báo động cho nàng.

“Ta là Hiên Viên Hoàng...” Đôi mắt hẹp dài thường thức nét mặt kinh hãi của nữ nhân trong làn nước, sau đó chậm rãi ngồi xuống cỏ: “Nữ nhân xinh đẹp, còn chưa hết kinh ngạc sao? Có muốn ta xuống nước cùng nàng không?”

“Haha, Hiên Viên tiên tiên, ngài cũng muốn tắm sao?” Nhìn ánh mắt càn rỡ của nam nhân trước mắt, ta nhanh chóng che giấu bộ ngực sữa chìm vào trong nước: “Chẳng hay ngài có thể đi đâu đó tắm bộ gì gì đó, chờ ta mặc quần áo xong sẽ lập tức đi ngay, tuyềnjet đôi không gây trở ngại cho ngài.” Một tia thú tính chợt lóe sáng, nhìn thế nào cũng vô cùng nguy hiểm.

“Thật vất vả mới phát hiện được con mồi trong nước xinh đẹp như thế này, Hiên Viên Hoàng ta sao dễ dàng buông tay như vậy chứ!” Hắn mê hoặc dùng ngón tay chạm nhẹ lên đôi môi, nụ cười ma mị, đôi mắt yêu tà hiển lộ dục vọng không hề che giấu: “Tắm? Đúng là một đề nghị không tệ, nữ nhân, đã từng thử qua cùng nam nhân hoan ái trong nước chưa? Để ta dạy cho nàng nhé, hừ~~~~”

“A~~~~ ngươi không được lại đây, ta có tướng công rồi, ngươi không được vấy bẩn danh tiết của ta!!!” Huhu, ta có ba tên cầm thú kia là quá đủ rồi, nam nhân chẳng khác gì ma quỷ này tuyệt đối không được để hắn đắc ý.

“Nàng đã thành thân?” Đôi mắt quỷ mị xuyên qua làn nước, bình tĩnh đánh giá thân thể mỹ lệ như ẩn như hiện, nghĩ đến thân thể thuần mỹ trong sáng của nàng đã bị nam nhân khác nhanh tay chiếm giữ, đôi mắt xám bạc càng lóe lên lửa dục vọng xen lẫn đố kỵ: “Vậy thì đã sao, Hiên Viên Hoàng ta từ trước đến giờ chưa bao giờ buông tha những gì mình muốn, cho dù là cướp ta cũng muốn đoạt đến tay mình.”

“Haha~~~~ Hiên Viên tiên sinh thật quyết đoán!” Ta lạnh lùng lườm hắn, đồ tự kiêu cuồng, mấy tên mỹ thú xinh đẹp nhà ta đâu dễ buông tha cho ngươi.

“Ngoan ngoan nghe lời ta, ta sẽ khiến nàng sung sướng đến quên sạch nam nhân kia đi!” Hắn ung dung đứng lên, ưu nhã cởi áo bào, sau đó là quần áo trong cùng đồ tùy thân, thân thể xích lửa cao to tinh trắng chậm rãi hòa vào làn nước, cơ ngực hoàn mỹ rắn chắc, đôi mắt đã thú xám bạc tràn ngập dã tính....

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Rơi vào ma chường

“A~~~~ đồ yêu quái~~~~” nhìn tên ma quỷ đang tấn công về phía mình, ánh mắt xám bạc sắc bén lạnh băng hoàn toàn coi là món ngon trước mắt, khỏe môi yêu tà cười nhạt dâm dăng vùng chường tóm lấy, ta sợ hãi không ngừng lui về phía sau, đột nhiên trượt chân một cái, huhu ông trời ơi, lẽ nào ngay cả ông cũng không muốn giúp ta!!!

“Nữ nhân xinh đẹp, nàng là của ta!!!!” Từ trong làn nước lộ ra thân thể phấn hồng tươi đẹp, ánh mắt xám bạc thỏa mãn say mê ngắm nhìn nữ nhân mê người trong tay mình, đôi tay thô ráp mân mê chạy dài trên đường cong.

“Buông~~~~” Ta hơi gãy giữa thân thể nhưng căn bản vẫn không thể động đậy, ra sức té nước về phía mặt hắn, sau đó thừa lúc hắn dùng tay lau liền cố sức đẩy ra, không buồn nhìn đường liền vội vã chạy trốn.

“Nữ nhân, nàng chạy không thoát đâu.” Trong nháy mắt bàn tay to khỏe mạnh lại nắm giữ được thiên hạ muốn chạy trốn, ôm chặt vào trong người mình, đặt dưới lồng ngực cường tráng, đôi mắt xám bạc lóe tia hung ác tàn bạo “Đừng cố phản kháng nếu không tự mình chịu khổ!” Nói xong liền cúi đầu mạnh mẽ cắn lên vành tai trắng nõn, sau đó trượt dần xuống căn cổ tinh tế, đùa nghịch trước ngực khiến hắn nảy sinh chút ác độc mút mạnh lên bộ ngực sữa cao vút. Một tay không ngừng vuốt ve lưng trần mềm mịn, tay còn lại nắn bóp bờ mông yêu kiều, hạ thể cứng rắn dọa người dính sát vào hoa viên mềm mại, đầu lưỡi không ngừng kích thích đầu vú hồng nhạt. Hắn thực sự sợ đến không chịu được nữa, nữ nhân này tựa như một bó lửa nóng cháy thiêu đốt dục vọng hắn một cách điên cuồng.

“Cứu mạng a~~~ Tiểu bạch thái~~~ người mau tỉnh lại cho ta, mau đi tìm bọn hắn cho ta, huhu, ta không muốn bị yêu quái ăn tươi nuốt sống đâu~~~~ huhu~~~~ ta không muốn!!!” Dục hòa kinh người của nam nhân, sự điên cuồng trong ánh mắt, nụ cười nhạt tà ác, khuôn mặt tuần tú nhưng dữ tợn vạn vạ, còn cả ánh sáng bạc quái dị tỏa ra khiến cả người ta không ngừng run sợ hãi liệt. Ba tên cầm thú xinh đẹp kia vĩnh viễn không bao giờ thô bạo với ta như vậy.

“Đừng kêu nữa, làm nữ nhân của ta không tốt sao? Ta sẽ cho nàng vinh hoa phú quý tốt cùng!” Kéo đôi tay lửa lò lên cao, đôi mắt xám bạc lóe lên sự thú tính ngắm nhìn đường cong là lúot, nhìn chiếc cảm thanh tú bất khuất của nàng, trong mắt hiện rõ sự phản kháng mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn ướt át mê người, chiếc rốn nhỏ nhô tinh xảo, thắt lưng mảnh khảnh, đôi chân mỹ lệ, cuối cùng tầm mắt dừng lại nơi mềm mại khiến hắn phát cuồng, nhưng vừa nghĩ tới thân thể mê người như vậy đã bị nam nhân khác chiếm giữ khiến lửa nóng đổ kị dâng trào thúc giục hắn trừng phạt nữ nhân này, khiến nàng từ trong ra ngoài là của hắn.

“Ta không muốn~~ Ta không muốn~~ Ta đã thành thân rồi, ta đã có tướng công~~~~” nghĩ đến ba nam nhân kia, lúc này ta mới cỡ nào sâu sắc nhận ra bọn hắn yêu ta, thương ta đến mức nào: “Hồ ly sư phụ, sắc lang chết tiệt, băng ngư ngư, mau tới cứu ta!”

“Cái miệng nhỏ nhắn mê người như vậy, ta tuyệt đối không cho phép nói ra tên của nam nhân khác.” Sau đó lại mạnh mẽ ấn làn môi lên cái miệng nhỏ nhắn phấn hồng, không chút thương tiếc cắn mút, cái lưỡi linh hoạt tham nhập vào bên trong miệng ướt át, bá đạo xâm chiếm từng lãnh địa bên trong, chăm chú quán lấy đầu lưỡi khéo léo không hề nhân nhượng buông tha khiến nàng không thể phản kháng như thể muốn khám thiên hạ trong lòng và người mình, cuồng dã mà liều lĩnh.

“Ưm...không được...” Bị nắm giữ chặt chẽ nơi cảm khiến ta muốn nói cũng không được.

“Không được ư? Chưa có nữ nhân nào có thể phản kháng được ta, nàng cũng không phải ngoại lệ đâu. Ta sẽ khiến nàng phải khuất phục dưới thân ta.” Tìm kiếm đến động hoa khiến hắn phát cuồng, ngón tay chậm rãi tiến nhập vào trong...

“Á~~~~ đau quá...” Một cơn đau đón truyền đến từ phía dưới khiến ta không kịp bật lên tiếng kêu nhỏ, không tự giác gãy giữa thân thể: “Ta không muốn...”

“Không muốn ta cũng bắt nàng phải muốn!” Tàn nhẫn tìm kiếm sâu bên trong sau đó chậm rãi cong ngón tay, nhìn thiên hạ trong lòng vì đau đón mà nhăn nhó khiến hắn nhếch cười tà ác lại thêm một ngón tay, rất nhanh chóng tàn phá bên trong hoa động, làn môi lại tiếp tục đốt lửa trên thân thể trắng nõn...

“A...” Thân thể vì đau đón kịch liệt mà không ngừng run sợ, huhu, đau quá~~~~ thực sự rất đau~~~~

“Đây là máu của nàng hiến tặng cho ta.” Rút ra ngón tay dính chút máu, sau đó lại đưa lên miệng khẽ liếm, đôi mắt xám bạc nồng đậm tình ái dính chặt lên dung nhan thống khổ, mồ hôi rịn nhẹ trên trán, đôi tay hắn mân mê vuốt ve những điểm mẫn cảm trên thân thể nàng: “Thân thể của nàng, chỉ được

phép mang mùi vị của ta.”

“Ngươi là đồ ma quỷ, cho dù thân thể của ta bị ngươi chiếm giữ nhưng đừng hòng chiếm đoạt được trái tim ta.”

“Ma quỷ?” hân hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên tia tàn bạo: “Trong mắt mọi người, ta cũng không hơn không kém gì ma quỷ!” Nói xong cự vật nhẹ nhàng mà mạnh mẽ chiếm đóng hoa khôi: “Mà nàng, cũng chính là nữ nhân của ma quỷ!” Một con sung sướng cấp tốc khiến dục hỏa trong hân không kìm nén được, đôi tay to nâng cái mông yêu kiều không ngừng ma sát dăng trào cương cứng.

Ngay tại lúc ta nhắm chặt mắt cam chịu hiện thực, những tiếng vó ngựa cấp tốc dồn dập truyền đến phá vỡ giây phút kinh khủng này.

“Hân vương~~ hân vương~~ ngài ở nơi nào?” Những tiếng gọi thô to liên tiếp vang dội mang theo sự bức thiết khẩn trương.

“Buông ta ra.” Trong lòng ta cả kinh, liều mạng tránh thoát khỏi sự kìm hãm của hân, vội vã giấu mình lại trong nước.

“A Hân Đạt, không được tới đây.” Giọng nói uy nghiêm hùng tráng vang vọng khắp núi rừng mang theo mệnh lệnh khiến người khác không thể chống cự.

“Hân vương, thám tử báo lại Bắc Ngao Liệt đã xuất binh nhưng còn có thêm Lang Minh Thần cùng Cổ Nguyệt Lan của Lang quốc tương trợ, Hân vương người mau quay về trong quân bàn bạc cách đối phó bọn chúng đi.”

“Biết rồi!” Nhìn nữ nhân đã sắp chiếm đoạt được, đôi mắt xám bạc vẫn không có chút thay đổi đầy xảo quyết tàn ác ghé sát bên vành tai khéo léo của nàng, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ: “Nữ nhân, thật đáng tiếc, đêm nay không thể khiến nàng tận hưởng được rồi.” Đột nhiên hân nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, lần môi hung hân hôn hít nàng đến lúc nàng không thể hít thở nữa mới buông tay, thân thể cao lớn hơi động sau đó cấp tốc mặc xong y phục, quay lại phía hồ cười đầy tà lãnh: “Ta sẽ tìm được nàng, chỉ cần ở trong phạm vi của ta, ta nhất định sẽ tìm được nàng, nàng không trốn thoát được đâu!”

Nhìn hân càn rỡ thúc ngựa rời đi, một lúc lâu sau ta mới thở phào nhẹ nhõm, nam nhân kia thật đáng sợ, hóa ra hân là hân vương, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Sau đó ta vội vã lên bờ mặc lại quần áo, trong lòng không kìm nén nổi sự vui mừng, thật tốt quá, bọn hân đã tới rồi...

Thật vất vả mới đến được thôn Hoàng Gia, nhưng thấy trong thôn chỉ còn phụ nữ yếu đuối cùng trẻ con đang nhón nháo bỏ trốn. Trong đám hỗn loạn này nàng bắt được cánh tay một người phụ nữ trung niên đang cầm bao quần áo chạy trốn chết hỏi: “Bà ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao mọi người lại rời đi như vậy?”

“Cô nương à, cô mau nhanh nhanh rời đi, quân đội man tộc đã chiếm mấy trấn nhỏ xung quanh rồi, sẽ nhanh đánh đến đây thôi, nếu không mau đi sẽ mất mạng đó.” Nói xong lại lộ ra vẻ mặt thương cảm nhìn cô nương xinh xắn này, đẹp như vậy nếu bị man tộc bắt đi không biết sẽ bị hành hạ thành bộ dạng gì nữa. Nghĩ đến bọn man tộc tàn bạo, bà vội vã bỏ đi, bảo đảm sinh mệnh mình là quan trọng nhất a!!!

Sau đó nàng lại kéo tay một nữ tử mặt mũi đầy bùn đất nhưng thân hình mảnh khảnh: “Vị tỷ tử này xin hỏi làm sao để đến được kinh thành Bắc quốc?”

“Muốn đến được kinh thành Bắc quốc... ít nhất cần năm ngày đi ngựa! Muội muội mau đi đi, bọn man tộc giết người không chớp mắt kia sắp đến rồi.”

“Khuê nữ à, muội phải cẩn thận, mau rời bỏ mặt mũi đi, nếu để bọn người dã man này bắt được sẽ bắt vào quân kỹ, bọn chúng căn bản không phải là người đâu.”

“A~~~ mọi người mau đi đi~~~ man tộc đánh đến đây rồi, mau đi đi~~~~” từng trận tiếng gào thét kêu cứu truyền đến kéo theo đó là một đoàn ngựa hùng hổ ầm ầm xông đến.

Nhìn nam nhân áo giáp vàng dẫn đầu oai phong lâm liệt, trong lòng ta không khỏi sợ hãi hoảng loạn, lại là hân, tên ác ma mắt xám bạc kia.

“Cô nương, mau trốn đi!” Bà lão tốt bụng kéo tay nàng đang mặt mày trắng bệch chạy vào trốn bên trong một biệt viện.”

“Cảm tạ bà, bà thật tốt bụng.” Ôm cái thìa đã co rúm như cái bánh bao trong lòng, bất luận thế nào ta cũng không thể để hân phát hiện ra mình.

“Thả chúng tôi ra, thả cho chúng tôi đi...” một đám người dân bị bắt lại đến một khoảng đất trống. Một bà mẹ ôm đứa con nhỏ, người chồng che chở một nhà già trẻ, các cô nương trẻ tuổi sợ hãi trốn đằng sau người thân, tiếng khóc lóc kêu cứu bi thảm khiến ta nắm chặt tay, bọn cầm thú này ngay đến những thôn dân vô tội như vậy cũng không buông tha.

“Hân vương, những kẻ này xử lý như nào đây?”

“Nam giết chết, nữ tùy tiện các ngươi muốn thế nào thì làm.”

“Đừng mà, van cầu các ngài, khuê nữ nhà ta còn chưa thành thân, các ngài đừng bắt con bé đi, đừng hủy hoại con gái của ta mà!!!!!!”

“Nương~~~ cha~~~ con không muốn bị bọn chúng bắt đi~~~~”

“Chúng mày là đồ súc sinh, trả lại con cho ta, trả lại con cho ta!!! A~~~~”

“Cầu xin các người tha cho con trai ta, nó mới hơn một tuổi, van các người, các người muốn làm gì ta cũng được, đừng giết con ta!”

“Nương tử đừng sợ, cho dù chết chúng ta cũng không để bọn chúng đắc ý!”

“Hừ, bọn người Bắc quốc đề tiện các ngươi!!!” Hiên Viên Hoảng hiên ngang ngồi trên ngựa cao, đôi mắt xám bạc tàn bạo khát máu nhìn binh sĩ quân mình đánh cướp giết chóc, khoe môi nhếch cười tàn ác: “Bắc Ngao Liệt, năm đó ngươi đối với người trong tộc ta như thế nào ngày hôm nay ta sẽ trả lại gấp bội.”

Ta vẫn luôn được hồ ly sư phụ bảo vệ chưa từng phải nhìn thấy cảnh chết chóc máu me đang sợ như này, nhìn những người dân lương thiện từng người từng người ngã xuống, những tiếng cười tàn bạo dâm dăng, cùng với nước mắt bi thương của bà lão tốt bụng bên cạnh, không được, ta nhất định phải cứu bọn họ.

“Cô nương, đừng đi ra, đừng đi ra ngoài!”

“Bà bà, bà yên tâm không có việc gì đâu! Bọn họ cũng sẽ không sao đâu!” Ta lặng lẽ bước đến trước mặt ác ma, bình tĩnh đối mặt với đôi mắt xám bạc khát máu của hắn: “Thả bọn họ ra!”

“Nữ nhân, nương dựa vào cái gì?” Đôi mắt xám bạc lóe sáng lạnh lùng: “Vì sao ta phải thả bọn họ ra?”

“Hiên Viên Hoảng, nếu ngươi còn chút nhân ính, hãy tha cho bọn họ đi!” Tuy ánh sáng lạnh trong đôi mắt hắn khiến ta run sợ nhưng vì những người dân vô tội này, ta có thêm dũng khí đối diện với hắn.

“Nhân tính?” Hắn cười tà mị, cúi người tóm lấy nương, bàn tay thô ráp xoa cái cổ trắng nõn của nương sau đó dần dần xiết chặt lại, làn môi khô gợt ghé sát lỗ tai nương: “Kẻ dám ra lệnh cho ta chưa từng tồn tại trên cõi đời này, nương nói xem ta có nên bóp nát cái cổ xinh đẹp này hay không? Có điều, ta cũng rất luyến tiếc!!!”

“Ngươi có thể giết ta, nhưng ta van cầu ngươi, thả bọn họ ra đi!” Ta không thể giương mắt nhìn những người dân vô tội như vậy bị sát hại tàn nhẫn như vậy trước mắt mình, đôi mắt tràn ngập khí thế: “Thả họ đi!”

“Nếu đã cả gan xuất hiện trước mặt ta, lại dám ra lệnh cho ta, vậy hãy làm nữ nô của ta đi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì khó thở mà đỏ bừng lên, nước mắt ngân ngấn khiến ngực hắn dội lên một cơn đau đớn, ngón tay buông lỏng nhưng ngón tay vẫn luyến tiếc không nỡ buông ra, ta lạnh lùng ra mệnh lệnh: “A Hãn Đạt, bảo bọn hắn dừng tay!”

Nhìn đám quân đã ngoan ngoãn chỉ một tiếng ra lệnh đã dừng tay, ta lập tức thở phào một hơi.

“Nhớ cho rõ sau này nương là nữ nô ẩm giường cho ta!!!” Đôi mắt xám bạc cuộn trào dục vọng mãnh liệt, chăm chú chế trụ thân thể nhỏ nhắn co rúm của nương cười to: “Các huynh đệ, chúng ta đi!”

Bụi mù cuộn cuộn tung bay, ta bị giữ chặt trong lồng ngực cường tráng của Hiên Viên Hoảng, đôi mắt kiên định nhìn về phương xa, ta tin, ta tin nam nhân của ta nhất định sẽ đến cứu ta....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Lòng nóng như lửa đốt

“Hãn vương~~ là hãn vương~~ hãn vương đã trở về~~ hãn vương đã trở về~~” Trên thảo nguyên rộng lớn được dựng lên không biết bao nhiêu doanh trướng, đoàn binh cao lớn y phục hoang dã hướng về phía nam từ giáp vàng hô to dậy trời: “Hãn vương~~ hãn vương~~ hãn vương!!!”

Cảm nhận thấy thân thể nhỏ bé trong lòng vì những tiếng vang mạnh mẽ mà hơi bất an giật mình, Hiên Viên Hoảng nâng tay gia hiệu cho binh sĩ yên lặng, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng ôm chặt nương nhảy xuống ngựa, nhanh chóng bước vào doanh trướng.

Các binh sĩ chưa từng thấy Hãn vương nhà mình dịu dàng như vậy nên còn muốn ngó trộm xem nữ nhân kia là ai nhưng vị đôi mắt xám bạc trừng khiến cho ớn lạnh nên toàn bộ đều giả bộ như ai làm việc đấy, lau binh khí liền lau binh khí, làm cơm liền làm cơm, cho ngựa ăn liền cho ngựa ăn, chỉ sợ ai đó vô ý bị hãn vương từ trước đến nay quân kỉ nghiêm minh, lãnh khốc vô tình xử lý thì thảm.

Nhìn thiên hạ bốn ba trên ngựa hơn nửa ngày giờ lại ngoan ngoãn ngủ trong vòng tay của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi tiêu tụy khiến hắn càng thêm yêu thương, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt cái miệng hồng chúm chím, trong đôi mắt bạc hiện lên chút ôn nhu chưa từng có, khoe miệng nở một nụ cười yêu chiều: “Nữ nhân bé nhỏ, hoan nghênh nàng đến với Vạn Quốc của ta”

“Ta muốn hồ ly sư phụ~~~” Tuy rằng đang ngủ nhưng mùi hương nam tính không quen thuộc khiến ta chán ghét nhăn nhó chun mũi: “Sắc lang chết tiệt, ngu ngu đáng ghét, sao các ngươi chưa đến cứu ta.”

“Cái miệng nhỏ nhắn này sao luôn khiến ta phải tức giận như vậy?” Ôm chặt thiên hạ trong lòng, nâng một cái tay bé nhỏ lên miệng cắn nhẹ. Nhìn trân trân ngọc bích cao quý trên mái tóc, cổ tay trắng nõn nhỏ bé đeo một chiếc vòng tay màu lam tĩnh xảo, còn cả đôi khuyên tai óng ánh sắc tím, đều là những báu vật vô giá khiến đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, dù cho tướng công nhà nàng có lợi hải cỡ nào hẳn cũng muốn giữ chặt nàng bên người, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội đoạt lại.

“Vương, ngài đã trở về?” Từ dưới màn trướng dày dặn, một bóng người mảnh khảnh tiến vào không giấu được sự vui mừng nhào về thân người cao lớn ôm ấp, nhưng nhìn thấy nữ tử xinh xắn mềm mại như búp bê trên giường khiến nàng chột khựng lại, trong mắt chất chứa vẻ bi thương thống khổ.

“Trắc Mã, sao nàng lại đến đây?” Nhìn mỹ nữ dịu dàng tình tứ trước mắt, đôi mắt vẫn đang ôn nhu chột lạnh lùng: “Không ở lại trong cung đến đây làm gì?”

“Vương, ta lo lắng cho người, thế nên~~~~” khuôn mặt thanh lệ vì lời nói của nam nhân mà tái nhợt, nhìn nữ tử đang yên giấc, đôi môi anh nở nụ cười ôn hòa: “Vị muội muội này là ai?”

“Là nữ nhân của ta!” Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng cao ngạo tuyên bố: “Là nữ nô xinh đẹp ta bắt được.”

“Thật không? Chúc mừng vương, xem ra trong cung sau này sẽ có nhiều vị muội muội xinh đẹp nữa, vương để nàng đến lều trại của ta đi, ta sẽ chăm sóc nàng cẩn thận.”

“Không cần, nàng sẽ ở cùng ta.” Nói xong, không để ý đến phi tử đang bị tổn thương đau đớn của mình, quay lại giường săn sóc cho nữ tử, không để tâm đến cảm xúc người phía sau buông lời nói: “Chuẩn bị ít thức ăn, đi nửa ngày đường chắc nàng cũng đói bụng rồi.”

“Vâng, ta lập tức đi chuẩn bị ngay!” Nàng nhẹ nhàng vâng lời, sau đó kín đáo nhìn nữ nhân kia, một giọt nước mắt khẽ rơi, Trắc Mã yên lặng rời đi.

Cho dù cùng nhau lớn lên thì sao, cho dù có sủng ái đến đâu cũng không có được tình yêu của người thì có ích gì? Ở trong cung cùng biết bao nữ nhân chia xẻ một nam nhân, cho dù đến đây cũng phải giúp hắn hầu hạ một nữ nhân khác, giờ phút này nàng thật sự cảm nhận sâu sắc hàm ý của câu “từ xưa đến nay bạc tình nhất là bạc quân vương.”

Thôn Hoàng Gia, ba nam nhân vội vã đến tụy rằng nhuộm đầy phong trần mệt mỏi nhưng đôi mắt sáng rực bắn khắp bốn phía hùng hực lửa nóng lo âu.

Đồ nhi Nha Nha thân ái, nàng rốt cuộc ở nơi nào vậy? Từ khi nhận được tin Nha Nha mất tích hắn suốt ngày đêm không ngừng nghĩ tìm kiếm nhưng vì sao không thấy chút tung tích nào của nàng. Vương Nha Nha của ta, đến cùng nàng đang ở đâu? Đôi mắt bích lục không lúc nào vui bớt lo lắng hoang mang, đôi tay không kiềm chế được đánh về phía nam nhân áo tím cũng không kém phần ưu thương: “Bắc Ngao Liệt chết tiết nhà ngươi, ngươi nói đi, người của ngươi làm ăn kiểu gì vậy? Không phải nói ở thôn Hoàng Gia sao? Nàng đâu? Ngươi nói đi nàng đang ở đâu?”

Hắn không hề né tránh nhận lấy chương lực đau đớn của người kia, nhìn toàn thân bị san bằng, vườn không nhà trống, lúc này Bắc Ngao Liệt thực sự muốn chết quách đi cho rồi, lại nhìn Phùng lão đầu tóc bạc trắng, hắn bị phần gào thét: “Phùng Đại Cương, ngươi nói đi, ngươi bảo vệ thái tử phi kiểu gì vậy? Ngươi quan sát quân tình kiểu gì vậy, biết rõ thôn Hoàng Gia gần doanh trại địch lại bảo nàng đến nơi này?”

“Thái tử điện hạ, là lỗi của thần, người giết thần đi.” Phùng Đại Cương ân hận vô cùng, mấy chục năm không xông pha chiến trường xem ra hắn đã già cả hồ đồ lú lẫn mất rồi, sao hết lần này đến lần khác đẩy thái tử phi vào chỗ chết như này chứ?

“Điện hạ, người giết chúng thần đi, là lỗi của chúng thần.” Hà Nhất, Hoàng Thị, Trương Tam, Lý Tứ cũng không ngừng tự trách mình cùng Phùng Đại Cương quỳ sụp xuống đất: “Thái tử phi gặp chuyện không may, chúng thần cam nguyện chịu phạt.”

“Hừ, một câu cam nguyện chịu phạt có thể mang vật nhỏ của ta quay lại sao?” Đôi mắt lam tà mị lóe lên tia lãnh huyết: “Hiên Viên Hoàng, nếu nữ nhân của ta xảy ra bất cứ chuyện gì, Lang quốc ta cùng ngươi thế không đội trời chung.”

“Điện hạ, giờ chúng ta nên làm gì bây giờ?” Hắn sợ hãi liếc trộm khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng: “Chuyện này, có cần tìm thái tử phi nữa hay không?”

“Đương nhiên là phải tìm!” Đôi mắt tím chứa đầy sự kiên nghị, tự tin: “Cho dù xói tung Bắc quốc lên ta cũng phải tìm ra nàng.”

“Chuyện này, thái tử điện hạ, nếu như~~~~ nếu như~~~~” nghĩ đến khả năng xấu nhất xảy ra nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt tối sầm khó coi của ba mỹ nam tử khiến hắn ấp a ấp úng không biết có nên nói ra hay không?

“Nếu như cái gì? Ngươi mau nói ra cho ta!!!” Túm áo kẻ đang không ngừng run rẩy sợ hãi, trong đôi mắt lam chứa đầy sự hung hãn ngoan độc, giọng nói âm lãnh cảnh cáo: “Đừng thừa nước đục thả câu với bản vương, nói mau!”

“Hic hic, nghe nói bản vương kia là một con quỷ háo sắc, hậu cung không biết bao mỹ nhân cho đếm xuê, thái tử phi Nha Nha đáng yêu xinh đẹp như vậy liệu có phải bị hắn nhìn trúng bắt đi rồi hay không?” Run rẩy nói được hết câu nhìn khuôn mặt ba nam nhân không ngừng biến đổi xoay vần, năm thầy trò lập tức lui về phía sau hàng chục bước, chỉ sợ khiến mấy nam nhân kia đổ kị đến mất lý trí mà giạn cá chém thớt.

“Cái gì? Hắn dám?” Vừa nghĩ đến khả năng đó, nam nhân áo trắng ưu nhã cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa, đôi mắt bích lục lộ rõ hận ý rét lạnh, Hiên Viên Hoàng, dám động đến đồ nhi của ta, ta sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn.

“Vương Nha Nha, nếu ngươi dám để nam nhân khác đắc thủ, để vợ của bản vương đi ngoại tình, ta nhất định sẽ giết đôi gian phu dâm phụ các nàng.” Vừa nghĩ đến thân thể xinh đẹp mềm mại của nàng bị nam nhân thứ tu chiếm đoạt, mồ hôi lạnh càng đổ kị đến phát điên.

“Phùng Đại Cường, truyền lệnh của ta, lập tức xuất binh!” Hiền Viên Hoàng, cho người phát một xem có thời gian đến quấy rối nha đầu nhà ta hay không?

Vì thiên hạ yêu thương bé bỏng nhà mình, ba nam nhân lần đầu đồng tâm đồng trí, Hiền Viên Hoàng, trận này một khi đã đánh nhất định sẽ khiến người nước mất nhà tan, vĩnh viễn không ngóc đầu dậy nổi... Vương Nha Nha, nếu như nàng thật sự đang ở trong doanh trại, nhất định phải thủ thân như ngọc cho chúng ta, làm một phụ nữ trung trinh tiết liệt...

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Yêu vương cuồng dã

“Ưm~~~ Vương~~~ nhẹ chút~~~” nghe những tiếng nữ tử thở gấp, trong nỗi thống khổ còn mạnh theo tiếng rên rỉ vui sướng truyền ra từ trong doanh trướng xa hoa, ta không biết phải nói gì a! Hiền Viên tiên sinh, tuy rằng giờ này ngải khí huyết phương cương, thân thể cường tráng khỏe mạnh nhưng cũng không cần phải lãng phí nhiều thể lực như vậy chứ. Dùng tay đầm xoa nhẹ nhẹ lên thân thể đau nhức lại nhìn thêm một giai nhân nữa được người ta diu từ trong trướng đi ra, mỹ nhân đáng thương thân hình mang đầy thương tích, xem ra dục vọng của con gấu lông xám vàng đến từ phương bắc này cũng thật quá cường đại.

“Hừ, nữ nhân vô dụng, người đâu, tìm cho ta nữ nhân khác đến đây.” Vì sao, vì sao dục vọng của hân thể nào cũng không thỏa mãn, vì sao nữ nhân dưới thân dù yêu mỹ, xinh đẹp đến bao nhiêu cũng không thỏa mãn được dục hỏa của hân?

Còn nữa sao? Đây là người thứ ba ra ngoài trong đêm nay rồi, nam nhân này còn muốn làm đến khi nào nữa? Kéo sát thêm quần áo vào người, lại ôm chặt tiểu bạch thái đang say sưa ngủ, xem ra nó chính là kẻ hạnh phúc nhất nha... ít nhất còn có ta bên cạnh nó, còn ta ư? Ba tên cầm thú kia đến lúc nào mới đến tìm ta đây? Lại nghe thấy những tiếng thở dốc tục tĩu của nam nhân cùng tiếng cầu xin rên rỉ của nữ nhân truyền ra, ta buồn ngủ đến riu rít mắt chỉ có thể ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, nam nhân độc ác, vì sao nhất định bắt ta canh giữ bên ngoài doanh trướng nghe hân diễn xuân cung đồ, lại còn khoa trương bắt mấy binh lính giám thị ta, đúng là tên biến thái có một không hai.

Trác Mã yên lặng đứng trước màn trướng, tấm màn dày dặn cũng không ngăn được những âm thanh tình ái cường liệt truyền đến, đôi mắt tuyệt mỹ không giấu nổi những giọt nước mắt ưu thương.

“Trác Mã vương phi, người không sao chứ?” Nhìn nét đau thương gần chết của nữ tử ôn nhu, ta vô cùng thông cảm xót thương cho nàng.

“Không có việc gì, muội muội vẫn chưa nghỉ ngơi sao?” Dùng khăn lụa lau đi nước mắt, nàng miễn cưỡng nở nụ cười: “Mệt mỏi thì mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Vương phi, cảm ơn người, nếu không có người giúp ta thì không biết giờ ta sẽ ra sao nữa?” Nhớ đến tình cảnh đáng sợ đêm đó suýt chút nữa bị ác ma mắt bạc cường bạo, trong lòng ta sẽ giật thót hoảng sợ.

“Không cần cảm ơn, với vị trí của ta trong lòng người, chỉ cần ta yêu cầu người nhất định sẽ đồng ý.” Đúng vậy~~~ trong bụng nàng mang thai hoàng nhi, cho dù không cam lòng hân cũng phải đồng ý.

“Vương phi, người nhất định phải dưỡng thai cẩn thận đó!” Ta dùng đôi tay nhỏ bé áp áp của mình nắm chặt đôi tay lạnh như băng của nàng, nữ nhân ôn nhu mỹ lệ như vậy, tên Hiền Viên Hoàng kia lại không biết quý trọng nâng niu!

“Cảm ơn muội, Nha Nha muội muội vì hoàng nhi, ta nhất định sẽ tự chăm sóc bản thân mình cẩn thận.” Nàng dịu dàng vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, Trác Mã khẽ liếc mắt nhìn vào doanh trướng, sau đó nở một nụ cười xinh đẹp nhưng vô cùng thê lương: “Muội muội, ta về trước đây, Vương đã xong việc rồi muội mau trở lại hầu hạ đi.”

“Vâng, người cẩn thận một chút.” Nhìn dáng người yếu đuối cô đơn xa xa, Trác Mã thật tốt bụng, còn tên ác ma kia, hân đáng để nàng hi sinh nhiều như vậy sao?

“Haha, Hân vương tiên sinh, ngài gọi ta đến có việc gì sao, khát nước hay muốn thay quần áo?” Không dám ngẩng đầu nhìn nam nữ đang phô trương thân thể lồ lộ trên giường lông thú, ta cúi đầu thật thấp, sợ không cẩn thận lại chọc giận đến hân.

“Nữ nhân, người nhìn kĩ cho ta thể nào mới là một nữ nô chân chính.” Nói xong hân lại đè nữ nhân trên giường dưới thân mình, đôi mắt xám bạc nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng: “Thể nào, không dám nhìn sao? Có cần ta tự mình dạy dỗ nàng không?”

“Không cần, ta sẽ nhìn kĩ.” Tuy rằng hân đồng ý với Trác Mã sẽ không động vào ta nhưng nam nhân cầm thú này không biết sẽ còn nghĩ ra thủ đoạn độc ác gì nữa để hành hạ ta.

“A~~~ Vương~~~” nữ tử xinh đẹp chậm rãi nằm úp sấp quỳ gối cúi mặt trước vật rắn chắc trước hai chân hân, dùng tay nhỏ bé nắm lấy vật cứng ngăm trong miệng sau đó lên xuống ra vào...

Nam nhân không biết xấu hổ, đúng là quá biến thái... so với hần ba tên cầm tù xinh đẹp nhà ta đáng yêu thánh thiện biết chừng nào. Hung hăng nhìn vào đôi mắt xám bạc cuồng dã yêu mị của hần, ta tận lực không để ý đến hình ảnh tục tĩu đang diễn ra trước mắt, càng không ngừng tong lòng nhắc tên ba nam nhân nhà mình, Vương Nha Nha, người phải kiên cường vượt qua.

Đôi mắt xám bạc sâu hút u ám lửa nóng dán chặt lên nữ tử yêu kiều xinh đẹp kia, phảng phất lại tưởng tượng nữ nhân đang liếm mút dưới thân mình là nàng, đôi tay to của hần thô lỗ nắm chặt nữ nhân khóa chặt nàng ngồi trên nam tính thẳng cương cứng của hần, sau đó cuồng dã ra vào liên tục, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng rên rỉ của nữ tử tràn ngập trong doanh trướng, bay bổng không ngừng rót vào tai người ta...

Nhìn hình ảnh sống động trước mắt, ta chết chân nắm chặt tay khiến móng tay cắm vào da thịt, Vương Nha Nha, bình tĩnh một chút, càng phải tỏ ra bình thản, tuyệt đối không được để nam nhân này xem thường người. Tuyệt đối không được thuận theo cái bẫy của hần! Hừ!!! vốc dáng hồ ly nhà ta so với người cường tráng hơn nhiều, nói về thể lực, sắc lang nhà ta cũng không kém nhà người, còn so với ngu ngu mất tím lạnh lùng nhà ta còn lạnh hơn người hàng trăm lần.

“Hần vương tiên sinh, có thể nhanh chút được không, Trác Mã vương phi còn chờ ta qua hầu hạ nàng đó!” Ta lạnh lùng nhìn biểu hiện điên cuồng của nàng kia, Trác Mã à, nam nhân như hần nếu là ta đã sớm một cước đá bay đi rồi.

“Nữ nhân bé bỏng, có phải không nhịn được nữa hay không, hử?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thờ ơ, đôi mắt bạc híp lại sau đó nắm chặt thắt lưng nữ tử dưới thân bắt đầu mạnh mẽ ra vào, đôi mắt xám bạc không ngừng càn quét khắp người nàng tưởng tượng dưới thân mình là nàng, hô hấp càng thêm gấp gáp, nam tính nóng bức cũng vì vậy càng thô to, nếu như không phải đã đồng ý với Trác Mã hần cũng không cần dùng những nữ nhân này để phát tiết dục vọng vĩnh viễn không thể thỏa mãn của mình.

“A~~~~ vương~~ ta không chịu được nữa~~~~” Nữ nhân trên người hần mãnh liệt kêu to, động tác càng thêm phóng đã, cuối cùng dưới một cái thúc mạnh của nam nhân mắt bạc mà ngất xỉu gục xuống.

“Người, lời nàng ta ra ngoài!” Không chút thương tiếc ném nữ nhân trên giường phịch xuống đất, đôi mắt xám bạc nhìn về phía nữ nhân vẫn bình tĩnh đứng cách đó không xa: “Thế nào? Có phải rất thèm muốn hay không?”

“Hần vương tiên sinh, làm xong rồi hả, nếu xong rồi ta sẽ không phụng bồi nữa, xin lỗi, ta đi ra ngoài đây!” Ta vội vã đi ra ngoài, lén lau mồ hôi lạnh trên trán đi, hô~~~~ trời ạ, lực đạo kia, thể lực kia, nam nhân kia thật quá thể đã thú... .

Dục vọng vẫn chưa thỏa mãn, hần nở nụ cười gian tà dõi theo bóng người nhỏ nhắn kia, sớm muộn gì hần cũng chinh phục được tinh linh mê người kia.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Giác mộng kiều diễm (thượng)

Nằm trên giường da thú ấm áp nhưng ta cứ lật người qua lại mãi cũng không ngủ được, vừa nghĩ đến hành vi cuồng dã của tên ác ma mắt xám bạc kia, trong lòng sợ hãi đến mức tim đập thình thịch liên hồi. Ánh mắt xám bạc phảng phất sự điên cuồng, cái nhìn đầy lửa dục vọng dán chặt lên người ta nói rõ cho dù có Trác Mã che chở nhưng chẳng bao lâu sau tên yêu nam kia sẽ tính kế xuống tay với ta. Phải làm sao bây giờ? Làm thế nào mới được đây? Nếu nhân nhượng để hần đắc thủ với cường độ dữ dội của hần ta cũng không sống nổi. Lại liếc mắt nhìn Trác Mã trên giường tuy rằng có vẻ như đã ngủ say nhưng nhìn đôi vai yếu đuối cô đơn hơi run rẩy của nàng, ta biết nàng không ngủ được. Haiz... nữ nhân dịu dàng ưu nhã như vậy, nghe được thanh âm nam nhân mình yêu cùng nữ nhân khác ân ái sao có thể chịu đựng được chứ?

“Trác Mã vương phi, người vẫn còn suy nghĩ về chuyện vừa rồi hay sao?” Nghe những tiếng nức nở khe khẽ của nàng, trong lòng ta cũng thấy nhói đau, đổi lại nếu là ta, nếu ba nam nhân kia dám lăng nhăng bên ngoài... chắc ta cũng thương tâm gần chết mất.

“Nha Nha muội muội, ta thực sự rất khó chịu, bao năm như vậy cho dù hần có bao nhiêu nữ nhân ta vẫn luôn nén giận, ta chỉ muốn cho hần biết cho dù hần không có tiếng tăm gì hay là một hần vương cao quý trên vạn người ta đều thật lòng yêu hần.” Nói đến nỗi thương tâm trong lòng, Trác Mã đã lệ rơi đầy mặt: “Nhưng vì sao hần luôn làm tổn thương ta? Muội muội, muội nói ta phải làm thế nào đây?”

“Rời bỏ hần, cùng một nam nhân tốt khác tái giá là được.” Thế nhưng ta biết có lẽ nàng không thể làm được.

“Không thể được, rời xa hần ta sẽ không sống nổi. Hơn nữa vương tuyệt đối sẽ không cho phép nữ nhân của ngài phản bội mình.”

“Vậy hãy thu hồi lại lòng người, coi hần như con ngựa đực giống còn những nữ nhân kia là bọn ngựa cái, súc sinh cùng súc sinh, tỷ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.” Nếu là ta, ta sẽ nhờ cha được vương kê vài liều độc cho bọn hần biến thành mấy tên thái giám không cử động nổi để bọn hần nhìn mà không ăn được, haha đó mới là nỗi bi ai nhất của nam nhân a.

“Muội muội, đến lúc này muội vẫn còn chọc ghẹo ta.” Nghe đến đó Trác Mã nhẹ nhàng cười, nỗi uất nghẹn trong lòng cũng dần buông lỏng.

“Trác Mã, đừng để ý đến nam nhân kia nữa, hãy toàn tâm toàn ý chăm sóc đứa con trong bụng tử, ta tin rằng tử sẽ là một người mẹ tốt.”

“Ừm, ta biết, ta tin con trai ta sẽ là một hãn vương tốt.”

“Vương phi, hãn vương cho gọi ngài đến.” Ngay khi ta và Trác Mã đang cười đùa vui vẻ, ngoài trường vang lên một giọng nói to phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Ta biết rồi, người đi nói với hãn vương ta lập tức qua ngay.” Nhanh chóng lau nước mắt trên mặt sau đó lại soi gương chỉnh trang tinh tề, trên khuôn mặt nàng hiện rõ sự vui mừng lẫn e thẹn.

“Trác Mã, đừng đi.” Tuyệt đối không thể để tên nam nhân kia muốn gì được đấy, gọi đến thì đến đuổi đi thì đi, nếu vậy hãn sẽ không biết quý trọng nàng.

“Muội muội, vương gọi ta đến nhất định là có chuyện quan trọng, muội đừng lo lắng, ta không sao đâu.” Nói xong liền nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nhìn nữ nhân vui vẻ hồn nhiên như thiếu nữ, haiz, Trác mã à... xem ra cái tính tự cao tự đại của nam nhân kia cũng hơn nửa do lỗi của nàng.

Nhìn lều trại im ắng, ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chỉ có ba tên mỹ thú nhà mình là tốt nhất! Hồ ly sư phụ tuy giáo huấn phúc hắc nhưng tốt xấu gì cũng là một tên hồ ly xinh đẹp, đối với ta tuy hơi bá đạo nhưng lúc nào cũng biết tiết chế, mắt bích tuy hơi âm hiểm một chút nhưng cũng thật mỹ hoặc quyến rũ nha. Còn tên sắc lang kia, tuy rằng trước đây phóng túng buông thả hư hỏng, dục vọng cường đại, mắt lam sắc bén nhưng giờ cũng biết làm một lang tử quay đầu, vì một cọng cỏ dại bé nhỏ như ta mà buông tha cho cả rừng hoa hương sắc ngào ngạt kia cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Còn ngưu ngưu nữa, tuy rằng trước đây có hơi hung hăng thái độ với ta, từ mẫu vô cùng lãnh khốc nhưng bỏ giang sơn xã tắc để làm một đầu bếp riêng của mình ta, điều đó khiến ta vô cùng cảm động!

Haiz... ba nam nhân này liệu có biết ta đang ở đây hay không? Vừa mơ màng chớp mắt vừa nghĩ đến bọn hãn, có phải vì trong lòng quá nhớ nhung hay không? Hồ ly sư phụ, Nha Nha rất nhớ mùi hương phảng phất dịu dàng ấm áp của người, muốn nằm trong vòng ôm của người dù bị người quản giáo nghiêm khắc như trước đây cũng được. Sắc lang chết tiệt, nếu người biết tiết chế dù người có làm đến vài lần ta cũng cam lòng. A Ngưu ca, huhu, không có đồ ăn huỳnh làm mấy ngày nay ta chỉ có thể ăn những cái bánh khô khốc không mùi vị, gặm mấy cục thịt dai nhanh nhách lại khô không khác kia, nếu cứ tiếp tục như vậy ta sẽ bị suy dinh dưỡng mà chết mất.

Con buồn ngủ dần kéo tới... ừm... ngủ thôi... có lẽ trong mơ sẽ được gặp lại ba tên mỹ thú nhà mình.

*****

Một thân ảnh áo trắng cao lớn ung dung vượt qua những tầng phòng vệ dày đặc nghiêm ngặt, nhẹ nhàng đáp trước doanh trướng, đôi tay như ngọc nhẹ nhàng vén tấm màn trướng lên, lẳng lẽ lên vào....

Phát hiện có nam nhân bước vào, quả cầu trắng trên giường lảo đảo tỉnh giấc, nhưng nhìn thấy nam nhân áo trắng trước mắt thì lại ngoan ngoãn nằm lại bên cạnh nữ tử.

Thân thể cao lớn ưu nhã chậm rãi đến cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống dung nhan xinh xắn đang say ngủ, khuôn mặt tuần mỹ bình thản bỗng chốc chứa chan yêu thương lại có chút kích động. Ngón tay thon dài chậm rãi mơn trớn da thịt tinh tế vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt bích lục đong đầy say đắm...

Nhìn thiên hạ ngày nhớ đêm mong, Cô Nguyệt Lan nhiều ngày bất an cuối cùng cũng thở phào bình tĩnh, nhìn nàng ngây thơ say sưa ngủ, tuy có chút tiều tụy suy yếu nhưng nhìn thân thể nguyên vẹn an ổn trên giường khiến trong lòng hãn vui mừng như điên.

“Hồ ly khôn kiếp, đi ra, đừng đến làm phiền ta!” ta dùng tay nhỏ gạt đôi tay to lớn ấm áp đang tác quái trên mặt mình ra, hừ, đến trong mộng cũng muốn làm phiền ta.

“Hắc hắc, đồ nhi không ngoan ngoan gì hết, có phải vì sư nên xử phạt nàng thật nghiêm khắc mới được hay không?” Làn môi khôu gọi khẽch một nụ cười yêu chiều, nhìn bộ ngực sữa đầy ắp đang phập phồng lên xuống, ánh mắt càng trở nên thâm trầm. Khuôn mặt quyến rũ kia, đường cong mê người, thân thể mềm mại đầy đặn cùng với mùi thơm phảng phất trên người như thể đang khiêu chiến với sức tự chủ của hãn.

“Ừm... đừng đi...” Ta nắm chặt vạt áo trong tay, vì sao hồ ly sư phụ trong mộng lại rời đi: “huhu, hồ ly sư phụ, đừng đi!”

“Tiểu Nha Nha... Ta không đi...” Hãn cúi người kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ, mắt đối mắt, mũi đối mũi, làn môi mơn trớn ghì sát đôi môi nhỏ nhắn mấp máy của nàng, bàn tay to chậm rãi cời thoát y phục...

“Ừm...” cảm nhận thấy hồ ly trong mộng lại muốn làm chuyện xấu, vừa định lên tiếng ngăn cản đột nhiên lại bị hãn dùng môi chặn lại, muốn phản đối cũng không nói lên lời.

“Ngao ngoãn nào... tiểu đồ nhi...” hãn mạnh bạo cúi đầu hôn hít khoe môi đỏ mộng khiến hãn động tâm, đầu lưỡi tiến quân thần tốc mút mát làn môi căng mộng, thẳng đến lúc chúng càng sung mộng hơn, a, loại cảm giác tuyệt vời như này dần vật hãn đến phát điên mất.

“Sư phụ!” Ta trong mộng căn bản không có sức phản kháng, cảm giác trên người lạnh lạnh, hồ ly chết tiệt, thực sự muốn làm hay sao?

“Ngoan ngoãn đừng lớn tiếng như vậy, cẩn thận bị kẻ khác nghe thấy.” Hắc khê cười chậm rãi cời áo, nhìn thân thể đầy đả chỉ còn lại chiếc yếm hừng hờ, bạch y hồ ly khí huyết sôi trào bốc lên đỉnh đầu, hạ thân căng cứng, ngón tay thon dài lần mò bên trong tìm kiếm nụ hoa mê người, không ngừng vuốt ve câu dẫn....

“Để ta ngủ.” Vì sao, vì sao giấc mộng này lại chân thật như vậy, thân thể không ngừng run rẩy, cắn răng cố mở hai mắt nhưng con buồn ngủ miên man khiến ta chỉ có thể tùy ý hấn làm bậy.

“Còn chưa chịu tỉnh sao? Nếu không tỉnh lại vì sư sẽ không khách khí nữa.” Nhìn đôi môi sưng đỏ của thiên hạ dưới thân, quần áo hỗn độn, cảnh tượng phong tình là lời như vậy khiến dục vọng găm rú sôi trào trong đôi mắt bích, động tác nơi đôi tay càng lúc càng can rở, giọng nói trầm đục lớn vồn bên vành tai trắng nõn tỉnh tể than thầm: “Tiểu đồ nhi mê người, mau dậy ngăn cản ta đi, nếu không ta sẽ ăn sạch nàng đó...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Giấc mộng kiều diễm(hạ)

“Sư phụ...có phải người đến tìm Nha Nha không?” Vì sao? Vì sao giọng nói ảm áp cùng với đôi tay bí ối làm loạn trê người mình lại có cảm giác chân thật như vậy? Ta chậm rãi mở hai mắt, nhìn bạch y nam nhân trước mắt, đôi mắt bích lục đầy yêu chiều thật quen thuộc, không thể nào, hồ ly sư phụ sao có thể đến đây được? Ta lại lần nữa nhắm mắt lại, ừm, giấc mộng đẹp như vậy ta không muốn tỉnh lại.

“Bí đao nhỏ, còn muốn ngủ sao? Nhìn thấy vì sư không vui hử?” Giọng nói trầm thấp quyến rũ nhẹ nhàng phe phất bên tai, trong êm ái lại có vài phần uy hiếp: “Nhanh mở mắt cho ta!”

Hừ, hồ ly chết tiệt, ngay đến trong mộng cũng muốn đe dọa ta. Ta bất mãn mở đôi mắt vẫn ngái ngủ, rơi vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc ở ngay trước mặt, đôi mắt bích lục xanh mượt, nụ cười xấu xa hắc ám thật chân thực biết bao. Ta vươn bàn tay nhỏ bé sờ lên, mềm mềm ảm áp, cảm giác cũng thật tốt. Huhu, thật là hấn ư? Huhu, lẽ nào đây không phải là mộng? Nhìn hồ ly xinh đẹp ta ngày nhớ đêm mong, nước mắt ta chậm rãi tuôn rơi, hồ ly khốn kiếp, vì sao, vì sao giờ này mới đến tìm ta, nghĩ đến tình cảnh mấy ngày qua lo lắng hải hùng, bị ngược đãi tinh thần thâm khiến những âm ức, khó chịu trong lòng cứ thế ào ào bật ra ngoài: “Huhu...sư phụ xấu xa...vì sao giờ này người mới đến...” Đôi tay nhỏ bé hung hăng đâm lên lồng ngực cường tráng của hấn, sau đó giật vạt áo hấn ra, đôi hàm ngọc cổ cắn thật đau, hừ, cắn chết ngươi... cho ngươi đau chết đi...

Lẳng lẳng để thiên hạ trong lòng trút giận, tuy rằng trên vai có hơi đau nhưng Cổ Nguyệt Lan cũng cam tâm tình nguyện. Bàn tay to ảm áp nắm chặt tay nhỏ bé của nàng sau đó chậm rãi ôm chặt thân thể nhỏ bé trong lòng mình, dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn để mắt hai người đối nhau: “Tiểu Nha Nha, phải biết tiết chế nếu không câu dẫn thú tính vì sư đến, người khổ lại chính là nàng...”

“Hừ...” Ta mê muội nhìn nụ cười ảm áp của hấn, mặc hấn âu yếm ôm chặt mình trong lòng, ta nhẹ nhàng ghé sát bên ngực hấn, nghe âm thanh nhịp tim trầm ổn, ừm, thật tốt, có hồ ly ở đây thật tốt.

Trong đôi mắt xanh mượt hiện lên ý cười ảm áp, hấn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt nàng: “Thế nào, không muốn nói gì đó với vì sư hả?”

Hồ ly khốn kiếp!! Ta lại bắt đầu nức nở, những nỗi lo âu cùng nhưng nhớ trong lòng bỗng chốc lại bùng phát, mạnh mẽ nhào đến ngực hấn khóc tướng lên: “Ta nhớ sư phụ, sư phụ, Nha Nha nhớ người muốn chết, huhu!”

Dịu dàng lau nước mắt không ngừng tuôn rơi của nàng, hấn vội dỗ dành: “Ngoan ngoan, đừng khóc nữa, nếu để người bên ngoài nghe được, cho dù vì sư võ công đệ nhất thiên hạ cũng không cứu nàng ra được đâu.” Nói xong làn môi dịu dàng hôn lên đôi mắt mỹ lệ, chiếc mũi cao dụi nhẹ lên đôi môi anh đào.

“Sư phụ, ta muốn người cùng ta...” Nụ hôn dịu dàng tình tể vẫn mon man trên mặt, ta ôm chặt thất lưng tinh tráng của hấn, thân thể mềm nhũn dựa trên lồng ngực săn chắc.

“Nha Nha bảo bối...” Giọng nói khàn khàn trong không gian tối mờ như này lại trở nên gọi cảm dị thường, đôi mắt bích lục nhiễm đầy dục vọng, đôi môi phiếm tình nhẹ nhàng đáp lên cánh môi anh đào, chiếc lưỡi linh hoạt tiến quân trong miệng cuốn lấy lưỡi nàng quán quýt...

“Ừm...sư phụ...” Vòng tay qua cổ hấn, mềm mại để lửa nóng của hấn châm lên ngọn lửa khát vọng trong nội tâm mình.

“Tiểu đồ nhi.” Đôi tay thon dài khẽ cời y phục thiên hạ trong lòng, hấn muốn cảm nhận nàng, muốn hòa cùng nàng làm một, đôi tay to mềm nhẹ vuốt ve da thịt trắng nõn, cảm giác tuyệt vời này khiến hấn say mê đắm chìm. Thân thể mỹ lệ này chỉ thuộc về mình hấn...hấn dịu dàng cúi đầu cắn mút nụ hoa, bàn tay xâm nhập nơi giữa hai chân ướt át, nhẹ nhàng trêu chọc: “Nha Nha, có muốn ta không?”

Ta khẽ nâng người hưởng thụ sự âu yếm của hấn: “Ừm, sư phụ, cho ta.” Từng đợt khoái cảm dâng trào, trong miệng không ngừng bật ra những tiếng rên rĩ, nhìn đôi mắt xanh rực lửa, giờ khắc này ta biết mình muốn hấn.

“Nha Nha ngoan, tất cả của ta đều cho nàng.” Nhìn đôi mắt xinh đẹp đáng yêu mơ màng ngập sương mù của nàng, lời nói nóng bỏng lại càng ra sức châm lửa, cảm nhận được sự run rẩy của thiên hạ dưới thân, thân thể đầy đặn xinh đẹp càng thêm dán chặt lên hạ thân hắn.”

“Sư phụ, nhanh một chút...” Thân thể càng lúc càng khô nóng, nơi phía dưới càn quấy khiến ta gấp gáp lắc nhẹ thân người, đôi tay nhỏ bé mon trón mân mê lồng ngực hắn: “Sư phụ, cho ta...”

“Hắc hắc, Nha Nha thân ái, ta sẽ cho nàng tất cả.” Hắn ngẩng đầu dời khỏi bộ ngực sữa cao vút, khoe miệng hiện lên một nụ cười gian tà, thắt lưng vừa động, bam tính kiên quyết không chần chừ cắm chặt nơi mềm mại của nàng, ngay khi chưa xâm nhập hoàn toàn đã khiến hắn mê hồn bật lên những tiếng rên rỉ, sau đó hắn mãnh liệt động thân, mỗi lần đều tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể nàng...

“Sư phụ...” Hai chân ghì chặt thắt lưng hắn, theo mỗi lần hắn tiến vào, trong miệng không nén được tiếng rên rỉ: “Sư phụ, ta yêu người, ta thật lòng yêu người, rất yêu người...”

“Nha Nha, ta cũng rất yêu nàng... rất yêu... rất yêu nàng...” Hắn ôm chặt thân thể nhỏ bé xinh đẹp, sâu trong đôi mắt bích lục chất chứa đầy yêu thương say đắm, Vương Nha Nha, Cổ Nguyệt Lan ta... cả đời này chỉ yêu mình nàng...

Dán chặt lên thân thể cường tráng của hắn, cảm nhận được yêu thương nồng nàn quyến luyến, giờ khắc này ta biết, nam nhân này, vĩnh viễn ta sẽ không hối hận khi yêu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Vạn tiến cùng bản

Trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn, hàng vạn doanh trại phân bố lẻ lỏi, quân đội canh chừng nghiêm mật liên tục tuần tra xung quanh. Hắn hơi nhắc nhở trưởng đánh giá tình hình bên ngoài, đôi lông mày tuấn mỹ nhíu chặt, đôi mắt bích lục lóe lên chút lo lắng, lần nữa trở lại bên giường, Cổ Nguyệt Lan nhìn thiên hạ bé nhỏ say ngủ trên giường, khuôn mặt như ngọc không giấu được dư vị tình nồng ý mật ngọt ngào.

“Tiểu Nha Nha, mau dậy đi, vì sư muốn đưa nàng đi.” Hắn dịu dàng vuốt ve khuôn mặt ửng hồng, lau nhẹ mồ hôi trên trán nàng, đôi mắt bích lục say đắm ngất ngây tình yêu say đắm: “Nếu không đi nữa sẽ không kịp đâu...”

“Ừm, không muốn, để ta ngủ thêm lúc nữa đi.” Dưới sự ép buộc của mỡ hồ, sau buổi tối hôm qua hoan ái rút cạn tinh lực của mình, ta không chống lại được cơn buồn ngủ làm sao đứng dậy nổi, càng miễn bàn đến chuyện muốn chạy trốn đi.

“Haha~~~ Dù mệt đến mấy cũng phải theo ta đi~~ lẽ nào Nha Nha không muốn đi sao?” Hắn nhẹ nhàng ôm thân thể mềm nhũn trên giường, dịu dàng giúp nàng mặc lại quần áo, cho dù gian nguy đến mấy hắn cũng nhất định phải mang theo tiểu đồ nhi yêu thương của hắn rời đi, tuyệt đối không cho phép nam nhân khác có cơ hội liếc nhìn tiểu nha đầu đáng yêu này, cái loại cảm giác đau thấu xương cốt này hắn chịu đủ rồi.

“Ừm... Ta muốn người ôm ta đi...” Trong cơn buồn ngủ mơ màng, nhìn bạch y hồ ly ôn nhu, ta vươn tay ôm cổ hắn, thoải mái dụi khuôn mặt nhỏ nhắn trong lồng ngực ấm áp: “Ta không muốn ở lại đây.”

“Hừ, cho dù nàng muốn ở lại ta cũng tuyệt đối không cho phép.” Ôm chặt thiên hạ trong lòng, tay kia túm lấy quả cầu trắng béo múp cũng đang lơ lửng ngái ngủ, bóng trắng vút bay nhanh chóng vượt qua tầng tầng lớp lớp thủ vệ.

“Ai~~~ Ai ở bên đó~~~” nhìn bóng trắng phiêu lãng bay qua, những tiếng hét to không ngừng vang lên: “Có thích khách, mọi người nhanh đi báo cho hãn vương, có thích khách xông vào.”

Ta thật không biết nói gì hơn, hồ y chết tiệt, y phục dạ hành không mặc sao cứ hết lần này đến lần khác diện nguyên cây trắng, haiz~~~ cho dù người thân công cái thể những nhiều vệ binh như vậy vây bắt, người có muốn bay qua cũng không nổi nha!!

“Hừ~ đám ô hợp không biết tự lượng sức mình~~~” Hắn hừ lạnh một tiếng, bóng trắng ưu nhã ung dung vượt qua mấy tầng lính, nhanh chóng bỏ lại đằng sau.

“Ngăn chúng lại cho ta, truyền lệnh, cung thủ sẵn sàng.” Hiền Viên Hoàng bước ra khỏi doanh trại, nhìn thấy thân ảnh yêu kiều trong lồng ngực cường tráng của tên áo trắng, mặc kệ thân mình còn xích lửa, hắn tiện tay đoạt lấy cương ngựa nhanh chóng phóng đuổi theo: “Nam nhân đáng chết, mau thả nàng ra.” Đôi mắt xám bạc rừng rực thịnh nộ căm tức, thân ảnh xám bạc ào ào phi trong gió.

“Tiểu Nha Nha, xem ra tạm thời chúng ta không đi được rồi.” Nhìn quân định hung hãn vây xung quanh, đôi mắt bích lục híp lại, sau đó nhìn xuống thiên hạ như trân bảo trong lòng mình: “Tiểu đồ nhi, nàng có sợ không?”

“Không sợ!!” Càng dán chặt trong lồng ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ kiên định dứt khoát: “Chỉ cần được ở cùng sư phụ, ta có chết cũng

không sợ.”

“Nữ nhân của ta cũng dám mang đi?” Hiên Viên Hoàng nghênh ngang ngồi trên ngựa đen, hần chậm rãi từ trong đám quân lính tiến đến, nhìn nam nhân cao lớn tuấn mỹ trước mắt, đôi mắt xám bạc băng lãnh gườm gườm đối địch cùng đôi mắt bích lục thanh nhã ung dung: “Ngươi là ai?”

“Nữ nhân của ngươi? Nương tử nhà ta lúc nào trở thành nữ nhân của ngươi?” Trong đáy mắt hiện rõ sự băng lạnh, hần nhẹ nhàng vỗ thân thể nhỏ bé đang ngo ngoáy trong lòng ngực mình, mỗ hồ sùng nịch kiêu ngạo: “Có vì sư ở đây không cần phải sợ.”

“Rơi vào tay ta chính là nữ nhân của ta.” Hiên Viên Hoàng gườm gườm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hơi ửng hồng, còn cả thân thể mảnh mai quyến rũ mềm mại yếu đuối, không cần nghĩ cũng biết đêm qua tên nam nhân chết tiết kia kia tối qua đã làm ra chuyện không bằng cảm thù với nàng. Nắm chặt tay, trong lòng hần càng hùng hực lửa cháy giận dữ cùng đố kỵ: “Ngươi dám ngay tại địa bàn của ta đụng đến nữ nhân của ta sao? Không muốn chết đem trả nàng lại cho ta.”

“Nương tử của ta đương nhiên ta phải dẫn đi.” Sau đó hần ôn nhu cười với thiên hạ trong lòng: “Nàng nói xem có đúng không Nha Nha thân ái?”

“Đúng vậy~~~ Hiên Viên tiên sinh, tướng công nhà ta đã đến tìm, ta đương nhiên muốn đi cùng chàng.” Không để tâm đến đôi mắt xám bạc băng lãnh, ta chỉ chăm chú nhìn vào bạch y hồ ly nhà mình. Huhu~~~ hồ ly sư phụ, Vương Nha Nha ta cũng không phải kẻ nhát chết, chúng ta tuy không sinh cùng năm cùng tháng nhưng nguyên chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.

“Chết đi!” Chưa từng có nữ nhân nào dám phản bội hần, hần ghen ghét căm thù dữ dội hét lớn: “Đề ngươi ở lại nếu không hai người các ngươi chết không chỗ chôn!” Nữ nhân này là của hần, hần tuyệt đối không để tên kia mang đi. Khóe môi lạnh lùng cười tà ác, sau đó phát tay ra lệnh cung thủ chuẩn bị bắn tiễn về phía nam nhân áo trắng ngạo nghễ kia: “Mau đề nàng lại cho ta nếu không cho dù võ công ngươi tốt đến đâu cũng không thoát phải hàng vạn mũi tên bắn đến!” Không sai, hần sẽ không nương tay, kẻ dám cướp nữ nhân của hần nhất định phải chết.

“Nha Nha, nàng tin sư phụ hay không?” Hần cúi đầu, đôi mắt xanh lục thâm tình nhìn thẳng vào mắt nàng, trong đôi mắt tràn đầy kiên định: “Nếu ta thất thủ, nàng sẽ biến thành con nhím nhỏ đó.” Nếu một mình hần với công lực của mình có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây không chút thương tổn nhưng hiện tại hần còn có trách nhiệm bảo vệ vợ mình, hần tuyệt đối không để nàng phải chịu bất cứ thương tổn nào.

“Ta đương nhiên tin tưởng sư phụ.” Đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ xuất trần của hồ ly sư phụ, cái miệng nhỏ nhắn hôn nhẹ lên đôi môi câu dẫn của hần sau đó mới búng mũi quả cầu trắng nhỏ: “Còn ngươi, tiểu bạch thái, ngươi có muốn đồng cam cộng khổ cùng tỷ tỷ không?”

“Ngao~~ ngao ngao~~ ngao ngao ngao~~~” Đôi mắt đen láy như hai hạt châu tỏ rõ vẻ trung trinh quyết liệt, sau đó rúc sâu trong người ta.

“Hừ, được lắm, đều không sợ chết phải không?” Khóe miệng lộ ra một nụ cười quý dị đáng sợ, đôi mắt xám bạc lóe lên sự tàn bạo sắc lạnh: “Vậy các ngươi nếm thử mùi vị vạn tiễn xuyên tâm đi!” Hần phát tay, tất cả các cung thủ đều sẵn sàng giương tên, chỉ cần hần ra lệnh lập tức hàng ngàn mũi tên đồng loạt bắn ra.

Nhìn đôi mắt cuồng hần của nam tử giáp vàng, Cổ Nguyệt Lan biết hần nói là làm, đôi mắt bích lục lạnh lẽo quan sát nhất cử nhất động của hần, khóe môi hơi mím lại, làm sao bây giờ, mình chết không sao nhưng còn thiên hạ trong lòng tuyệt đối không thể để nàng bị thương.

“Sư phụ~~~” Nhìn mỗ hồ lóe lên một tia sáng lạ trong mắt ta vội ôm chặt hần, quyết liệt không chịu buông tay: “Ngươi không được vứt bỏ ta, tuyệt đối không được bỏ ta đi tìm cái chết một mình rõ chưa?”

“Tiểu Nha Nha, cái đầu ngốc nghếch của nàng nghĩ bậy bạ gì thế?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, sau đó ôn nhu triền miên thăm thì bên tai: “Sư phụ sao có thể bỏ lại nàng một mình cơ chứ!”

“Các huynh đệ, chuẩn bị sẵn sàng cho ta!” Nhìn hai kẻ trước mắt ân ái ái, lưu luyến không rời, đôi mắt xám bạc lóe lên sự hung hiểm ác độc, gườm gườm nhìn vào thiên hạ áo hồng: “Nữ nhân, ta hỏi nàng lần cuối, có muốn ở lại bên cạnh ta hay không?”

“Không thêm~~~ chết cũng không thêm~~~” Ta kiên quyết nhìn hần: “Hiên Viên Hoàng, ngươi có thể bắt ta, giết ta nhưng ta tuyệt đối không muốn ở bên cạnh ngươi.”

“Nha Nha muội muội, đừng như vậy~~~ Vương thực sự sẽ phát lệnh bắn cung đó.” Trác Mã vội vàng chạy đến, trên khuôn mặt mỹ lệ lông lánh nước mắt: “Chỉ cần muội chịu lưu lại, Vương sẽ không lệnh bắn tên nữa.”

“Không thể được, Trác Mã, cảm tạ tỷ trước nay luôn quan tâm đến ta~~~” Ta thật lòng cảm kích tỷ, mong tỷ sẽ suốt đời hạnh phúc.

“Đừng mà~~~ vương, van xin người~~~ thả Nha Nha muội muội đi~~~”

“Người đâu, mang vương phi về.” Nói xong đôi mắt xám bạc tà lãnh nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn khiến hần động lòng: “Hừ, nữ nhân, cái miệng nhỏ nhắn của nàng sao ương ngạnh như vậy, đừng ép ta phải xuống tay tuyệt tình.” Sau đó làn môi khẽ cười ngạo nghễ: “Được, nếu ta không chiếm được thì kẻ khác cũng đừng hòng mơ tưởng~ Các huynh đệ, phóng tiễn!!!”

Nhìn những mũi tên bắn đến từ bốn phương tám hướng, ta ôm chặt thắt lưng hồ ly, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Nha Nha ngoan ngoãn không được nhúc nhích nghe chưa? Sư phụ sẽ bảo vệ nàng!” Hần dịu dàng trấn an thiên hạ yêu thương trong lòng, thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng bay lên cao...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Mỹ thú dũng mãnh phi thường (thượng)

“A... Sư phụ, sao người bay lên cao cũng không nói cho ta biết một tiếng”. Ta gắt gao nắm lấy cổ hồ ly sư phụ, nhìn xuống cao hơn mặt đất mười trượng, ta vốn sợ chết nha.

“Ngao ~~~ ngao ~~~ ngao ngao ~~~” kinh hoảng nhắm lại trông mắt, như là đang ủng hộ ta, Tiểu Bạch thái mềm mại cùng sợ chết lui vào nằm trong lòng ta.

“Nha nha, bí đao nhỏ, không muốn ta phân tâm lập tức ngậm miệng lại cho ta!” Cánh tay bảo vệ chặt chẽ một người, một vật, một thân ảnh bay lên cao cùng cực. Sau đó, một rừng mưa mũi tên lao tới, nhanh như chớp, thân ảnh theo hướng ít người phá vòng vây bay ra.

“Còn muốn chạy, không có dễ dàng như vậy.” Nhìn nam nhân áo trắng dễ dàng thoát, mắt xám bạc lơ đãng, nam nhân này, rốt cuộc là ai, thế nào lại xuất thân, Mắt thấy hai người lao ra ôm chặt, nhìn thấy nữ tử khá ái, ôn thuận đang nằm ở trong lòng nam nhân, hẳn không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng. Nữ nhân trong sáng như thủy tinh kia là do hắn chọn, tuyệt đối không cho phép nam nhân khác mang đi. Một thân thể cao to nhảy lên ngựa dứt khoát một điểm, chỉ làm mọi người kịp thấy một thân ảnh màu xám bạc hướng hai người bọn họ bay đi.

“Nha nha, ôm chặt ta.” Mắt xanh nhìn chăm chăm đến nam nhân đang phi thân đến gần rồi. Cánh tay nhỏ bé hoàn trụ nơi thắt lưng, tay kia còn lại ôm sát thân thể tròn trịa: “Nhớ kỹ, vô luận thế nào, đều tuyệt đối không thể buông tay, không thôi cứ nhiên biến thành bánh bao thịt”

“Ừm, ta biết rồi”. Trong tình huống như thế này, ta đương nhiên sẽ không đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

“Hừ~~~ nữ nhân, buông tay cho ta, mau trở lại đây với ta.” Ánh sáng bạc lóe lên không cam lòng phẫn nộ cùng giận dữ, thân ảnh tiến lên, bắt mạnh tay nhỏ bé, lại hung hăng “Không muốn chết thì nhanh trở lại bên người ta.”

“A~~~ người buông ra” Bàn tay to đột nhiên tăng cường lực đạo làm ta chịu không nổi một trận đau nhức, ta cao giọng thét chói tai, đau đến cẳng tức giận cẳng cau mày hô to “Hiên Viên Hoàng, người có Trắc Mã Hoàn chưa đủ sao? Người tưởng ta thích người ư, trừ phi ta chết. Mà cũng không phải, tuyệt đối không bao giờ có khả năng đó.”

“Ngoan nào” Hắn không chút nào thương hương tiếc ngọc lôi kéo tay nhỏ bé dùng sức túm về hướng mình, nhìn cổ tay đã hơi phồng hồng, nhưng hoàn toàn không có ý buông tay “Cho dù chết, ta cũng muốn nàng chết tại trong lòng ta”

Mồ hồ ôm một phen thiên hạ trong lòng, bàn tay to tung một chưởng rồi bay đi. Thế nhưng cho dù tốn nhiều tinh lực, nhưng để đối phó với ánh mắt màu bạc hoang dã đang điên cuồng này, Cổ Nguyệt Lan bắt đầu cảm thấy khó khăn.

“Hừ~~, thoát khỏi vòng mũi tên, hẳn nhất định đã thắng, thế nhưng, đối mặt với thiên quân vạn mã, lại mang theo nữ nhân, ngay cả khi mọc thêm đôi cánh cũng khó mà thoát ra ngoài.” Một chưởng hung ác âm ngoan mang theo muốn đẩy người vào chỗ chết, đôi mắt băng lãnh càng nhìn chăm chăm vào nam tử đang ôm trong lòng thân thể nhỏ bé, nếu như trở lại, nhất định hẳn phải nuốt một ngụm sạch sẽ để thỏa lòng ghen tức.

“Hiên Viên Hoàng, đừng vội đắc ý sớm” để bảo hộ, yêu thương thiên hạ trong lòng, Cổ Nguyệt Lan chỉ có thể vận dụng khinh công né tránh một chưởng cuồng phong, một bóng thon dài tiếp tục tiến tới.

“Nữ nhân, lại đây cho ta”

Một bàn tay to cố dụng lực tìm cơ hội ôm lấy eo nhỏ, sau đó cùng bạch y nam nhân nổi lên đánh giằng co, thua cũng không chịu buông tay trước.

“Ngao ~~~ ngao ~~~ ngao ~~~” tiểu hồ ly tinh thần dũng cảm để bảo vệ chủ nhân của mình đã cắn một phát vào bàn tay người nọ, phẫn nộ “Ô ~~~ ô ô ~~~”

“Hanh, tiểu súc sinh, đừng để cho ta bắt được người.” Nhanh chóng thu hồi tay, nhìn vào lòng bàn tay đang rỉ máu, đôi môi mỏng hồi phục lại điệu cười lạnh lùng kiêu, lập tức một chưởng lớn không lưu tình chút nào đánh về phía thân thể nhỏ nhắn.

“A~~~ người cứu mạng a~~~” huhu~~~ hồ ly khôn kiếp, vì sao đột nhiên lại buông tay, huhu~~~ nhìn khoảng cách ngày càng gần mặt đất, ta chỉ còn biết nhắm lại mắt, xem ra ngày hôm nay, Vương Nha Nha ta thật sự chịu khổ rồi a.

“Dừng, ta không cho phép người thả nàng ta ra!” Nhìn cơ thể màu hồng nhỏ nhắn đang rơi dần xuống dưới, mắt xám bạc mang theo hung ác cùng độc địa toát ra luồng ánh sáng lạnh nhìn về phía bạch y nam nhân “Người dám buông tay, nếu nàng ta có chuyện gì ta sẽ không buông tha cho người!”

Mồ hồ bình tĩnh cười, bởi vì hắn biết cho dù hắn không ra tay, tự nhiên cũng có người tranh nhau tiếp được đồ nhí.

“A ~~~ người cứu mạng a ~ ta không muốn trở thành bánh bao thịt ~” định bụng rơi xuống trong lúc này chỉ cảm nhận được mặt đất thô cứng, nhưng không ngã xuống đất lại không đau đến vậy, chỉ cảm thấy thân thể được ôm nơi lồng ngực đầy rắn chắc một cách ôn nhu. Ta mở nhẹ đôi mắt, ánh vào trong mắt ta là ánh mắt màu tím tràn đầy ý cười.

“Tiểu nha đầu, có ta đỡ nàng rồi mà sao có thể thành bánh bao thịt được?” Ngón tay thon dài lau đi giọt lệ vương trên khóe mắt, khóe miệng khẽ gọi hàm chứa đầy yêu chiều: “Thế nào, sợ không?”

“Hừ, tiểu yêu tinh, lại đây, để bản vương ôm một cái!” Bàn tay to vươn ra ôm trọn thân thể còn chưa cảm thụ được thân thể nhỏ bé đã bị mỡ ngu ru đoạt lại trong lòng, mỡ lang liền quay sang hôn vào cái miệng phần hồng nhỏ nhắn một trận “Àn ~ vật nhỏ, mấy ngày này khiến ta nhớ nàng chết mất.”

“Đồ nhĩ Nha nha, đừng khóc!” Nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đôi mắt xanh mang theo vài phần yên tâm “Có chúng ta ở đây, nàng việc gì phải khóc?”

“Nữ nhân, không ngờ nàng lại đi trêu chọc nhiều nam nhân như vậy!” Nhìn ba mỹ nam nhả nhả có, lãnh mị cũng không thiếu đang rồi rít vây quanh nữ nhân nhỏ nhắn yêu kiều, mắt xám bạc lạnh toát hỗn loạn, phần nộ không cam lòng. Ngày hôm nay, coi như là hợp lại một là người chết hai là ta sống, hẳn cũng muốn đưa mỹ nhân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Mỹ thú dũng mãnh phi thường (hạ)

Nhìn yêu tà nam nhân, ta thật không biết nói gì a! Hiên Viên tiên sinh a, nói thật ra, người thực sự là hình tượng siêu mỹ, nếu như người bớt tàn bạo một chút, bình thường đi một chút, dục vọng có thể giảm thiểu một chút, quan trọng hơn là yêu Trắc Mã một chút, người thật sự là một nam nhân “bốn tốt”. Có điều, ta cảm giác được hơi thở lạnh lẽo của ba con thú, cũng là lúc nhìn lại phía sau thấy được mỡ ngu ru đang dẫn đầu quân đội Bắc quốc cùng với mỡ lang mang đến một binh đoàn hắc y, ta chỉ kịp thầm than một tiếng ai ~~~ xem ra trận này, chiến tranh giữa Bắc quốc với vạn tộc thực sự sẽ kinh thiên động địa, chỉ có thể người chết ta sống mà thôi.

“Tiểu nha đầu, nam nhân kia tốt với nàng vậy sao?” Mỡ ngu ru thừa dịp hắc y lang đang trầm mê mỹ sắc, rất nhanh lách mình một cái, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lại lần nữa bị vây chặt ở trước ngực, nam tính mị lực đang bao quát trong lòng nữ tử. Không dám nghĩ tới bởi vì chính thủ hạ của hắn bảo hộ không chu toàn, khiến mỡ nha ra đi lâu như vậy, mấy ngày nay, hẳn càng biết thế nào là hương vị của nhung nhớ, tương tư. Để thiên hạ trong tay người khác, hẳn thật sự không an tâm, chỉ muốn đem trở về mà bảo hộ, ôm ấp.

“Này này!! Trước tiên buông tay ta có được hay không, đang có rất nhiều người nhìn kìa?” Nhìn khuôn mặt tuần tú ngày càng tới gần, ta nhanh tay đẩy hắn ra, hai bên quân đội, thế nhưng hơn mười vạn người với mười vạn con mắt nhìn thì sao? Thái tử gia nên chú ý hình tượng một chút có được hay không.

“Không buông, nếu như buông ra nàng sẽ làm loạn mất.” Làn môi gọi cảm ảm nhẹ lên cánh hoa anh đào, bàn tay to cố sức nâng cái ót, áp lực mạnh lên khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng sức đẩy về hướng chính!

“A ~~~ đừng,” ta cắn chặt hàm răng, không cho đầu lưỡi có cơ hội chen vào! A, trước mặt mọi người bị mỡ lang hôn, ta thật là không còn mặt mũi để gặp người khác rồi.

“Tiểu nha đầu, có gì phải xấu hổ”. Mỡ ngu ru ngẩng đầu lên khẽ cười, chống lại là một khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ nhưng quật cường. Từ mâu mang theo ánh sáng mê hoặc “Nàng là thái tử phi của ta, phu thê hôn môi vốn dĩ là chuyện rất bình thường.” Yêu chiều nhìn người trong lòng bất lực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hô hấp một cách khó khăn, hắn tiện đà tiến tới áp mạnh lên cái miệng nhỏ, đầu lưỡi linh hoạt rất nhanh tiến vào trong miệng mềm mại, tránh né cái lưỡi kịch liệt không ngừng dây dưa.

“Ưm ~~~” bị thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, ta chỉ bất lực dựa vào thân thể mỡ ngu ru, chờ cho hắn buông ra, ta mau chóng hít từng ngụm từng ngụm không khí, nhìn xung quanh bốn phía là người với người, ta thẹn đến mức chỉ muốn chui xuống đất.

Bắc Ngao Liệt, bao nhiêu đó đủ rồi”. Ôn nhu kéo bàn tay nhỏ bé, đem thân thể hồng nhợt kéo về vòng tay của mình, mắt xanh “Trước tiên, chuyện đối phó với kẻ địch quan trọng hơn.”

“Tiểu yêu tinh, ngoan ngoãn đứng sang một bên, chờ chúng ta thoát khỏi tên mắt bạc này, chúng ta nhất định sẽ mang nàng trở lại.” Khuôn mặt tà mỹ hiện ra một tia nhu tình, khóe miệng càng cười càng yêu dục mỡ ngu ru, nhìn chăm chăm lên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, tiện thể nhẹ nhàng thổi khí nóng bên tai “Sau khi trở về nàng phải bồi thường thích đáng cho ta nha!”

“Ha, Vương gia thực sự rất biết nói đùa.” Đẩy mạnh sắc lang yêu mỹ tránh ra, ta trừng đôi mắt to nhìn về phía hắn, sau đó tiện đà cười gượng, thối sắc lang, trước công chúng lại nói những chuyện đen tối như thế này, người, người không biết xấu hổ thì thôi nhưng còn bản thân ta nha.

Ban đầu là hai bên quân đội đang đối chọi với nhau, nhưng bỗng dưng trở thành nhân vật trung gian ta cảm thấy bắt đầu khó xử.

Nhìn trước mắt các mỹ nam anh tuấn đều một mực bảo vệ nữ nhân, đôi mắt hoa râm nhắm chặt lại hiện lên sự tàn bạo cùng thích thú “Mấy tên nam nhân này, thực sự là chết tiệt! Mau buông nàng ra”.

“Hiên Viên Hoàng, thái tử phi của chúng ta ngươi cũng dám bắt kính, ngươi đúng là ăn gan báo ròi”. Tại thời điểm máu chốt, lão nhân tóc trắng xóa ngạo mạn tự đắc, sau đó hướng đến thiên hạ béo tròn hiền lành cười “Thái tử phi Nha Nha, ngươi không sao chứ? Làm ta cứ lo lắng mãi”.

“Ồ, Phùng bá bá, ta không sao!” Nhìn trước mắt dẫn đầu là Phùng lão bá, theo sau là nhất, nhị, tam, tứ, ta thật cảm khái vạn phần “Các ngươi cũng không có chuyện gì sao?”

“Thái tử phi, chúng ta không sao” Nhất, nhị, tam, tứ đồng thanh kêu to trả lời, đôi mắt trào ra những tia nước nóng ấm của những con người anh hùng. Huhu~~~ thật tốt quá, nhìn thái tử phi bình yên vô sự trước mắt, bọn họ rốt cục mỗi ngày cũng không cần bắt đắc dĩ phải nhìn Thái tử gia mặt đen xám xịt. Mắt tím lạnh như băng thật sự là không ai có thể chịu đựng được.

Hiên Viên Hoàng bị tổn thương sâu sắc sau một màn kia, vì sao? Vì sao mấy nam nhân đều ở bên người nàng, tại sao hắn lại không thể? Hắn chăm chú nhìn vào thân thể màu hồng nhạt, vì sao khi bên người bọn họ, nàng ta lại nhu tình như nước, kiều mị động lòng người. Ánh mắt tà mỹ chứa đựng sự thất bại, trong mắt tiết lộ tình yêu say đắm cùng sự oán giận. Xem ra chỉ có đánh thắng trận này, hắn mới có được thiên hạ trong sáng như thủy tinh kia.

Đôi mắt màu tím bình tĩnh, thân thể thon dài nhẹ nhàng chống đỡ nữ nhân phía trước, ánh mắt điên cuồng về nam nhân mắt bạc “Chỉ dựa vào ngươi sao – một man tộc nho nhỏ có thể đánh thắng liên quân Bắc quốc sao?”

“Bắc Ngao Liệt, thủ hạ chúng ta đều là những huynh đệ anh dũng. Chỉ dựa vào đám ô hợp các ngươi có thể đánh lại chúng ta sao?” Mắt băng lãnh quét về phía sau nơi có những binh sĩ “Các huynh đệ, các ngươi thấy ta nói có đúng không?”

“Đúng! Hãn vương!” Âm thanh vang dội hào hùng lên tận mây xanh, nét mặt mỗi người đều là quyết không sợ chết.

Đôi mắt yêu tà lóe lên ánh sáng bạc tàn khốc, tiếng nói âm u phản phát chiều hồn “Cả đời này ta chính chiến ngang dọc, không gì là không chiếm được. Trận này, trời đã định là các ngươi sẽ bại!”

“Rồi chúng ta sẽ thấy, rốt cuộc ai mới thật sự là vương!” Lang Minh Thần trên mặt xinh đẹp tà mỹ nhiễm đầy không khí đầm máu. Trên chiến trường, từ trước đến nay, bất kỳ một ai nghe danh Lang Vương đều sợ mất mật. Hiện tại, hắn càng không cho phép tên nam nhân mắt bạc này âu yếm nữ nhân của hắn, hắn tuyệt đối khiến man tộc đầu rơi máu chảy.

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ chạy trốn về hoang mạc tây bắc.” Đôi mắt tím lạnh như băng toát lên vẻ khinh thị “Ta tuyệt đối không cho ngươi thực hiện được ý đồ”

“Được, nếu đã như vậy thì chúng ta cùng bắt đầu.” Vì nhân dân bá tánh, vì chính mình, và cả thân ảnh màu hồng nhạt đáng yêu kia, trận chiến này, hắn nhất định phải thắng.

Ánh dương đang đông chậm rãi trôi lên, gió nhẹ thổi qua, cả một bãi cỏ được bao phủ bởi ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp. Nghĩ đến việc nơi yên bình này sẽ nhiễm một màu đỏ của máu, trái tim ta như bị thắt chặt, không thể, không thể để cho bọn họ hành động, những binh sĩ này vốn dĩ là vô tội, không nên làm cho cuộc chiến vô ích này lấy đi bao nhiêu sinh mệnh. Ta nhẹ nhàng đẩy bạch hồ ly ra, chậm rãi đi tới trung tâm chiến trường, tiện đà nhìn về nam nhân mắt xám bạc “Hiên Viên tiên sinh, một trận chính không nên đánh ba, không bằng chúng ta ngồi xuống cùng nhau thương lượng, mở một hội nghị hòa ba. Ngươi nghĩ thế nào?”

Bốn phía bao quanh lặng ngắt như tờ, thật vắng vẻ, ta xem nhìn lại biểu tình của ba mỹ thú, nhìn nhìn tia sáng xám bạc kỳ quái, ta nói cái gì sai sao? Lời nói của ta... Rất bình thường nha...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Hồng nhan họa thủy (thượng)

“Hãn vương, đừng nghe yêu nữ này nói. Năm năm trước đây, Bắc quốc xâm lược chúng ta thiếu chút nữa là diệt tộc, thù này, chúng ta nhất định phải báo!” Một trận kháng nghị biểu tình truyền đến, mang theo đầy hận thù vốn dĩ đã khắc cốt ghi tâm “Chúng ta nhất định phải giết Bắc Ngao Liệt, có thể, mới an ủi được tộc nhân trên trời linh thiêng!”

“Nói vậy, nếu không phải là các ngươi – man tộc hung tàn, tàn bạo vốn thành tính quấy rối biên giới chúng tôi, đốt cướp, làm hại dân chúng trong nước lầm than, thái tử chúng ta thế nào lại xuất binh đánh các ngươi. Hơn nữa, chính hoàng tử các ngươi lại sợ chết, lâm trận liền chạy trốn, vứt bỏ người tài, gây thành thảm họa.” Phùng Đại Cương lập tức vì chủ tử bảo vệ “Thái tử phi nhà ta tâm địa thiện lương không phải là yêu nữ.”

“Tiểu đồ nhi, mau tới đây, chuyện này để chính nam nhân chúng ta sẽ xử lý tốt.” Móng vuốt hồ ly lôi kéo tay nhỏ bé, lại dùng lực kéo trở về, ánh xanh trong mắt mang theo đầy lo lắng

“Ta không đi!” Eo nhỏ vặn lại, tay nhỏ bé co rút vào, tách khỏi bàn tay to của hồ ly, ta vẫn nhìn chăm chăm mắt bạc trước mắt “Hiên Viên Hoàng, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, chuyện cũng đã qua rồi. Nhìn hàng ngàn hàng vạn tộc nhân vì cuộc chiến phi lý này lại phải bỏ mạng, ngươi muốn lặp lại bi kịch của năm năm trước đây sao? Những người xung quanh ngươi mất đi cả, ngươi còn muốn bọn họ đau khổ một lần nữa sao?”

“Nữ nhân, chuyện quốc gia đại sự ngươi biết cái gì? Mau đi sang một bên cho ta!” Mắt bạc nhìn chăm chăm vào nữ tử to gan lớn mật trước mắt, chỉ cần hấn vung tay lên, hơn mười vạn tướng sĩ sẽ chỉ còn một đồng thịt vụn.

“Nữ nhân thì làm sao?... Ít nhất ta còn biết sinh mạng con người quý giá đến mức nào. Không sai, ta chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, nhưng cho dù tình hình là ngàn cân treo sợi tóc, ta cũng muốn ngăn cản trận chiến vô nghĩa này.

“Tiểu nha đầu, vì sao nàng chỉ thích gây chuyện thị phi!” Nhìn hành vi dừng cầm của mỡ ngu, mỡ ngu liền bước lên phía trước ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trong lòng, âm thầm thở dài cùng nhu tình khuyên bảo “Hiện tại, ngươi cho rằng như thế là tốt đẹp sao? Trên chiến trường, thiên quân vạn mã, đao kiếm vô tình, nếu ngươi bị thương thì biết làm sao đây?”

“Ta biết chính ta đang làm cái gì!” Nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay ôm ấp của mỡ ngu, không để ý tới lời nói của hấn mang đầy hàm ý che chở, ta nghiêm túc chống lại ánh mắt tím “Bắc Ngao Liệt, ta không muốn ngươi tham gia vào trận chiến này, nếu ta yêu cầu ngươi rút lui, ngươi có đồng ý với ta hay không?”

“Nếu như không phải là do man tộc xâm phạm, ta căn bản là không có khả năng xuất binh.” Nếu như không phải bởi vì Bắc quốc gặp nạn, hấn cũng sẽ không tranh giành giang sơn, đất nước. Hấn vốn dĩ đã có người để yêu thương, mỗi ngày chỉ cần nhìn nha đầu nhỏ chọc hết người này đến người khác, từ tây sang đông, như thế là đã đủ. Hấn đương nhiên không muốn làm những chuyện gây mất mát tổn thương như thế.

“Lang Minh Thần, nếu như ta yêu cầu ngươi lui binh, hấn là sẽ không hại ngươi mất mặt chứ!” Trước mắt là hắc y tà mỹ, chắc là cũng rất dễ thương lượng.

“Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu như ngươi bình yên vô sự theo ta trở lại, tuy rằng đội quân tinh nhuệ của ta là bất khả chiến bại, ta cũng muốn trên chiến trường được dịp phát tiết. Nhưng vì ngươi, ta sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.” Nam nhân bá đạo tà mị nở nụ cười gọi cảm với thân thể hồng nhạt, ánh xanh trong mắt chứa đầy thâm ý “Thế nào, tiểu yêu tinh, có đúng hay không rất cảm động, bản vương cam nguyện để kẻ gây tai họa chủ động thu binh!”

Thối sắc lang! Mặt trắng bệch trở nên nghiêm trọng. Với hai mỹ thú kia, nói chuyện với chúng không có gì, nhưng để thuyết phục được đôi mắt xám bạc kia thực sự là khó khăn nhất.

“Thế nào, Hiên Viên Hoàng! Ngươi có nguyện ý hòa không? Khóe miệng gọi lên một nụ cười chân thành câu dẫn, ánh mắt lóe lên ánh sáng hy vọng “Nếu như ngươi nguyện ý, chúng ta đều tự thu binh!”

“Thu binh? Ta vì sao phải thu binh? Cho dù là ta đồng ý, nhưng còn có các huynh đệ của ta, họ có nguyện ý không ?

“Tất cả binh sĩ đều như nhau, không ai có thể nguyện ý nhìn những người thân của mình đau khổ!”

“Ngươi thực sự nghĩ ta sẽ hòa sao?”

“Được”

“Không hối hận?”

“Không hối hận!”

“Được, nữ nhân, muốn ta nghị hòa, ngươi trước tiên đến đây!” Mắt xám bạc nhìn nữ nhân khá ái liên cười, bạc môi khẽ gọi vung lên đầy lãnh khốc cùng tà ý “Thế nào, ngươi có dám hay không?”

“Hiên Viên Hoàng, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Ta lạnh lùng chống lại đôi mắt xám bạc “Làm vua của một nước, ngươi nên nhớ lời mà giữ chữ tín”.

“Tiểu nha nha, xem ra lá gan ngươi càng lúc càng lớn rồi”. Mắt xanh lạnh lùng uy hiếp “Đến lúc đó, có xảy ra chuyện đừng hy vọng vì sư sẽ đi cứu ngươi!”

“Vương Nha Nha, nàng mau trở về cho ta.” Mắt lam đầy lửa, hấn tức giận kéo cổ tay nhỏ bé kia, tuần mi gọi cảm nhìn vào thân thể nhỏ nhắn “Tiểu yêu tinh, nếu như nàng dám đi đến đó, đừng trách bản vương đối với nàng không biết thương hương tiếc ngọc”.

“Tiểu nha đầu, mau quay lại đây với ta.” Nhìn ánh sáng bạc trong đôi mắt của nam nhân tà dị, không cần tưởng cũng biết hấn có ý đồ bất lương.

“Không cần biết, nếu như chỉ cần trở về là có thể giải quyết tất cả, cho dù chết, ta cũng cam lòng.” Không để ý tới phía sau ba nam nhân tuần mỹ đang tức sùi bọt mép, ta chậm rãi bước về phía con ngựa đen cao to đang trước, ngẩng đầu nhỏ kiên định mà vững chắc, nhìn thẳng vào chính đôi mắt xám

bạc kia ‘Hiên Viên Hoàng, ngươi không nên cố chấp nữa có được hay không, ngay cả khi tộc nhân đánh thắng một trận này đi chăng nữa, thì họ cũng phải trả một giá đắt. Từ phụ mẫu, thế nhĩ cho đến huyinh đệ, tỷ muội đều đang chờ bọn họ có cơ hội trở về. Nếu Bắc Ngao Liệt cùng Lang Minh Thần đã đáp ứng rút quân, ngươi cần gì phải khăng khăng đánh trận này?’

“Nữ nhân, ngươi nói đủ chưa?”. Thân thể hơi cúi xuống, bàn tay lớn chế trụ đôi má nhỏ, môi nở một nụ cười châm biếm “Ngươi muốn tộc nhân của ta bị Bắc quốc thống trị kéo dài sao, ngươi nghĩ ta không có tôn nghiêm sao? Như vậy chẳng khác nào là đang giết ta đi.”

“Hiên Viên Hoàng, ngươi buông tay ra”. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị nắm đến sắc mặt tái nhợt “Nếu ngươi dám làm tổn thương nàng ấy, ngươi đừng nghĩ sẽ sống hết ngày hôm nay.”

“Nàng ấy trong tay ta, các ngươi làm được gì? Ta biết, các ngươi yêu thương, quan tâm nàng ta, nàng ta hiện đang ở trong tay ta, các ngươi có tư cách đưa ra điều kiện sao?

“Hiên Viên Hoàng, ngươi dám nói không giữ lời?” Ta hơi vung mặt lên cười nhạt, dù cho đau khổ một lần nữa, ta cũng sẽ không không khóc.

“Nữ nhân, trong mắt nàng ta vô dụng đến thế sao”. Hắn đem cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn kéo vào trong lòng, sau đó cúi đầu vào tai nàng thì thầm to nhỏ “Nữ nhân xinh đẹp, nàng rốt cuộc trêu chọc nhiều nam nhân như vậy? Vì sao? Vì sao nàng lại xem thường ta? Ta có gì thua kém bọn họ sao?”

“Nói thật, luận về tướng mạo, ngươi cùng với bọn họ thật tương xứng! Luận về tài năng, trong một số phương diện, ngươi hoàn toàn mạnh hơn hẳn bọn hắn! Nhưng là, bọn họ yêu ta, thương ta, đối với ta chỉ một lòng một dạ, chưa bao giờ đi trêu hoa ghẹo nguyệt, lại càng không bao giờ làm ta phải thương tâm. Về điểm này, ngươi mãi mãi thua kém bọn họ!”

“Nếu như ta cũng có thể?” Ánh bạc lóe lên mang theo tia hy vọng chờ mong “Nàng có thể hay không chọn ta?”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không!”

“Vì sao?”

“Có Trác Mã tốt như vậy, ngươi còn cảm thấy chưa đủ sao?”. Xem tình hình trước mắt, ba nam nhân kia có vẻ đang lo lắng, ta đột nhiên đem hết toàn lực đâm khuỷu tay hướng về phía bụng của Hiên Viên Hoàng “Nếu như ngươi thật sự là một hán tử, nói thẳng ra, ngươi không nên lừa gạt tình cảm nữ nhân”

“Buông thái tử phi chúng ta ra!” Thấy chủ tử nhà mình bị kiếp, Nhất, Nhị, Tam, Tứ vội vàng găm to rồi lao tới.

“Đừng tới đây!” Hắn cố sức chế trụ cánh tay của nữ tử, đem thân thể nhỏ nhắn xinh xắn giam chặt bên người, dùng lực mạnh uy hiếp “Nếu như các ngươi không muốn nàng ta chết”

“Nha nha!”

“Vật nhỏ!”

“Tiểu nha đầu!”

Thân ảnh của ba nam nhân còn lại vội vàng hướng kẻ mất bạc bay đi, trong mắt là sự giận dữ cùng phẫn nộ “Thả nàng ta ra!”

“Các ngươi đừng tới đây” ta đã thấy mấy nam nhân kia đang ngày càng tới gần, ta liền kiên quyết nói “Ta nói rồi, đích thân ta sẽ xử lý chuyện này”.

Ánh mắt bạc nhìn chằm chằm vào mấy nam tử đang khẩn cấp bay tới, đáy mắt hiện lên tia nguy hiểm, giận dữ ngất lời “Nữ nhân, ngươi tự tin ta sẽ bỏ qua cho nàng sao?”

Ta cố sức tránh khỏi sự kiểm chế của hắn, quay sang hắn băng lãnh cười “Bởi vì ta biết chuyện ta làm là chuyện đúng, bởi vì ta biết ngươi còn có nhân tính!”

“Nữ nhân, nếu như nàng còn động đây, ta sẽ giết nàng.”

“Hiên Viên Hoàng, thả nàng ấy ra rồi hãy nói”. Ánh mắt bạc thật tàn bạo cùng lãnh khốc, ba nam nhân đều giận tái mặt trợn mắt nhìn, tuần nhan lạnh lẽo, kiên quyết đề lộ ra sự khát máu.

“Nữ nhân, ta thực sự rất muốn giết nàng, giết nàng rồi ta sẽ không còn vì nàng mà dao động nữa”. Lực đạo trên cổ không ngừng gia tăng, cảm nhận được thiên hạ trong lòng không tiếng động chống cự, khóe miệng lạnh lùng khinh xúc “Nàng nói, nếu như ta giết nàng, mấy nam nhân ấy sẽ như thế nào?”

“Đừng lại đi, ta không muốn nhìn quá nhiều người như vậy chết trong trận chiến này.” Đau quá! Cái loại hô hấp này ta thật là không thích. Nhưng ta cố cắn chặt môi dưới, cho dù là phát sinh chuyện gì ta vẫn phải nói ‘Hiên Viên Hoàng, buông tay ra. Ngươi biết rõ trong trận chiến này, ngươi căn bản không có khả năng thắng’

“Ha ha ha... Thi là không thể thắng, nhưng chỉ cần ta giết nàng, thì bọn họ đều sống không bằng chết”.

Âm thanh ba lần vang lên chế nhạo, ta chăm chăm nhìn vào đôi mắt xám bạc, hô hấp càng trở nên khó khăn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng tái nhợt

“Ta chính là muốn thấy bọn họ tâm như dao cắt!”

“Nha Nha, nàng làm sao vậy?” Mồ hồ yêu thương nhìn cô gái nhỏ quật cường, thanh âm lạnh lùng vang khắp thảo nguyên cao rộng “Hiên Viên Hoàng, nếu như ngươi dám làm tổn thương nàng ấy, ta – Cổ Nguyệt Lan tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tộc nhân của các ngươi”.

“Vương Nha Nha, nếu như nàng dám chết, bản vương cam kết ở đây máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán. Tuyệt đối ta sẽ không bỏ sót một thứ gì đừng nói là một binh lính man tộc!” Mấy vạn hắc kỳ quân giương lên cung tên thủ sẵn, đồng loạt hét lên, dẫn đầu chính là Lang Minh Thần đầy khí thế vương giả khiến người khác không thể nghi ngờ.

“Ta làm thì ta sẽ chịu, không phải ngươi muốn trả thù ta sao?” Mắt tím hiện ngang tầm liệt cùng kiên định “Thả nàng ấy ra, ta nhất quyết cùng ngươi tranh tài cao thấp!”

“Nữ nhân, ngươi rất hài lòng khi nhìn bọn họ căng thẳng lo lắng cho ngươi phải không, có phải đang rất cảm động?” Ánh mắt lạnh nhìn về phía mấy nam tử đầy phần hận cùng căm thù. Vì sao? Vì sao bọn họ được gần gũi tiếp cận nữ tử? Vì sao bọn họ có được tình yêu của nàng, được nàng ý lại, phụ thuộc? Điều này càng làm hắn đố kỵ ghen tuông đến phát cuồng. Quan trọng hơn, cái loại đố kỵ này lại càng đeo bám hắn suốt đời.

“Ngươi muốn làm gì?” Cảm giác kinh hoàng dưới thân khi con ngựa vì bất an mà xao động, ta nhìn nhìn chăm chăm vào mắt xám càng ngày càng trở nên âm trầm, nam tử này, lại muốn đi làm cái gì đây?

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh hoàng trong lòng, liền cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi bừa bãi, trượt lên trên đôi má mịn màng. Hắn thỏa mãn nhìn ba nam tử còn lại nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé rách biểu tình trên mặt, miệng nở ra một nụ cười câu dẫn cùng lãnh khốc “Nếu như không có việc gì, các ngươi sẽ không đuổi theo kịp!” Nói xong, hắn liền kéo cương ngựa, quay đầu lại phía sau thúc ngựa chạy ra ngoài. . .

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Hồng nhan họa thủy (hạ)

“Hiên Viên Hoàng, ngươi định mang ta đi đâu?” Ta kiêu ngạo dương cái cằm nhỏ, trong lòng hắn không ngừng thờ . Dù sao, có ba con thú kia hỗ trợ ta cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, không cần phải sợ. Tuy rằng, hồ ly sư phụ luôn miệng nói không để ý tới ta, nhưng hắn nhất định sẽ cùng hai người bọn họ theo tới, mà hai người bọn, nhất định cũng sẽ không vứt bỏ ta.

“Tôi nơi rồi ngươi sẽ biết.” Cơ thể mềm mại bị hắn khóa chặt vào trong ngực, khuôn mặt tuần tú đã phảng phát sự bi thương nhàn nhạt.

“Hanh, rốt cuộc cuối cùng ngươi có hay không đáp ứng ta việc lui binh?” Ta cố sức tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn “Ta với ngươi có thể như vậy cùng nhau ngắm cảnh”

“Nữ nhân, ngươi nghĩ như vậy sẽ làm ta chịu hòa sao?” Càng gần tới biên giới, hắn càng mất đi lý trí, hắn hung hãn quật trứ con ngựa, trong mắt là một khối hàn lãnh “Nếu như năm ấy không phải Bắc quốc khinh người quá đáng, Mạc Bắc quân cũng sẽ không đại bại, phản quân cũng sẽ không có khả năng hoành hành , mẫu hậu ta nhất định đã không bị phản quân giết chết!”

“Đó là chuyện trong nước của ngươi, thế nào lại nói là do Bắc quốc? Hiên Viên Hoàng, ngươi nên tỉnh táo lại.” Ta nhẹ giọng an ủi hắn “Ta chắc rằng mẫu hậu của ngươi trên trời hiển linh cũng sẽ không mong muốn nhìn thấy ngươi như vậy đâu.”

“Ngươi biết phản quân làm ra những loại chuyện gì sao?” Nhớ tới hoàn cảnh mẫu thân của mình bị lăng nhục, ánh bạc trong mắt vì kích động mà nhiễm đỏ, hai tay nắm cương ngựa run lên liên tục, tia sáng băng lãnh hướng về phía xa xăm chất chứa ưu thương cùng bi phần.

Hiên Viên Hoàng ôm người trên ngựa thả xuống, trước mắt ta là một đồng cỏ xanh mát được bao quanh bởi con sông sông nhỏ chảy xuôi uốn khúc, mắt xám bạc thoáng hiện lên tia âm áp khi nhớ về hồi ức xưa cũ “Đây là nơi mà mẫu hậu sinh ra ta, cũng là nơi mà ta lớn lên. Khi ta sinh ra, đôi mắt của ta đã khác người nên bọn họ đều nói ta là yêu quái, là tai họa của Mạc Bắc. Mọi người đều bài xích ta, đáng ghét ta, sợ ta. Ngay cả phụ thân cũng theo vương huynh môn đánh ta chửi ta. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có mẫu hậu thật lòng yêu ta, bảo vệ ta. Mẫu hậu của ta rất ôn nhu, rất đẹp nhưng cuối cùng lại không thể thấy ta có được giang sơn!”

“Ngươi cho ta biết chuyện này để làm gì? Tương ta sẽ thương cảm ngươi sao?” Tránh tay hắn ra, nhìn khuôn mặt tà mỹ không còn tàn bạo, lãnh khốc như thường ngày, lại mơ hồ thấp thoáng vài tia buồn bã “Mẫu thân ngươi tốt như vậy, chắc chắn càng không hy vọng ngươi mang theo tộc nhân của ngươi cùng chịu chết.”

“Biết vì sao ta lại đối với Trác Mã đặc biệt như thế không?”

“Nói thật ra, ta thật sự không biết!”

“Bởi vì nàng và mẫu hậu của ta giống nhau, đều rất yếu đuối, lại thiện lương, giữ nàng ta bên người, lòng ta ít nhiều cảm giác được một chút ấm áp”

“Vậy người vì sao còn muốn làm nàng ấy buồn? Vì sao lại còn tìm kiếm rất nhiều nữ nhân? Vì sao không thể toàn tâm toàn ý với nàng ấy? Người có biết mỗi đêm nàng ấy đều là rơi lệ khóc thầm hay không?”

“Nam nhân không chỉ để thống trị thiên hạ, mà còn phải nắm giữ nữ nhân. Ngay cả khi ta có nhiều phụ nữ như thế nào, thì các nàng bắt quá là công cụ để ta phát tiết dục vọng, trong lòng ta, Trác Mã vẫn là một người đặc biệt.

“Trác Mã thực sự rất đại khái, nếu như nam nhân của ta bị nhiễm hương vị của nữ nhân khác, ta nhất định sẽ không tha cho họ. Ta sẽ đuổi bọn họ đi, vĩnh viễn cũng không để cho bọn họ có cơ hội nhìn thấy ta.”

“Nữ nhân, trong trái tim người, có hay không thích ta, dù chỉ là một chút thôi?”

“Không có, một chút cũng không có.”

“Ha ha ha ~~~ thật không? Vô luận là nữ nhân trong sáng thế nào, gặp ta đều phải yêu ta.” Hần không ngừng cười, ánh mắt đầy tự tin cùng kiêu hãnh “Nữ nhân các người đều như nhau!” Ngón tay tà ác lướt qua môi anh đào mềm mại “Nàng thật là rất mê người, nếu như người không phải là phụ nữ của bọn hắn, ta có thể vì Trác Mã mà buông tha cho nàng.”

“Người muốn như thế nào.” Ta ra sức tránh né ngón tay tà ác đang không ngừng vuốt ve đôi môi mỏng của mình “Nhìn không thấy ta trở lại, bọn họ nhất định sẽ tìm tới.”

“Nữ nhân, nàng nói bọn họ sẽ thực sự đuổi theo sao?” Hần nhìn chung quanh thảo nguyên vắng vẻ, mệnh mông “Nơi này lớn như vậy, bọn họ sẽ tìm tới được đúng lúc sao?”

“Chắc chắn, nhất định chắc chắn.” Ta ngồi ở trên cỏ, lấy tay nhẹ nhàng gầy lên mặt hồ nước, trong mắt ánh lên sự kiên định, tin tưởng “Kỳ thực, ta cũng chẳng thông minh, lại thích gây rắc rối, ta luôn một mực tự hỏi mình, vì sao ba nam nhân ấy hết lần này tới lần khác thích ta? Với tướng mạo cùng điều kiện của bọn họ, ta không tài không dung mạo thực sự là không xứng đáng. Bởi vì điều này mà ta nhiều lần cự tuyệt bọn họ. Ta sợ, có một ngày, bọn họ phát hiện căn bản là bọn họ không yêu ta, không thương ta, ta sợ làm họ tổn thương, sợ họ sẽ đau lòng”.

“Vì sao nàng còn đối với bọn họ một lòng một dạ? Vì sao nàng nguyện ý cho bọn họ cùng nhau chia xẻ người?”

“Bởi vì bọn họ là thật sự yêu ta”. Nhìn trong nước phản chiếu lại thân ảnh, trái tim ta nổi lên một trận ấm áp “Sur phụ yêu ta tám năm, đợi ta tám năm, cho dù ta gây không biết bao nhiêu rắc rối, hắn luôn dễ dàng chịu đựng tha thứ cho ta, luôn nhân nhượng ta. Lang Minh Thần tuy rằng đã từng lăng nhăng bất chính, nhưng cam nguyện vì ta mà sẵn sàng giải tán các phi tần, cam nguyện sau này chỉ bảo vệ một mình ta. Còn có Bắc Ngao Liệt, hắn thực sự rất đại khái, vì một nữ nhân như ta mà vứt bỏ giang sơn cùng mỹ nhân, chạy tới toàn tâm toàn ý trở thành đầu bếp cho ta. Quay đầu nhìn hắn, ta lại tiếp tục “Có lúc ta suy nghĩ ta căn bản không nên xuất hiện ở chỗ này, như vậy, bọn họ có thể làm chuyện bọn họ muốn làm. Ta biết chỉ vì ta, bọn họ thực sự đã từ bỏ rất nhiều, rất nhiều...”

“Nữ nhân...” Nhìn khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn đang không ngừng rơi lệ, đôi mắt xám bạc không còn tà ác “Nàng không biết chính bản thân nàng có bao nhiêu mê người sao?”

“Có lẽ ta vốn dĩ là một kẻ gây tai họa...” Ta nhẹ nhàng lau đi nước mắt, cho tới bây giờ mới có cơ hội bày tỏ cảm xúc trong lòng, nói ra quả nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Ta cũng nghĩ nàng đã hi sinh rất nhiều!” Tuấn nhan tà mỹ lộ ra một tia nhu tình “Nữ nhân, cùng ta quay về Mạc Bắc có được hay không, ta có thể cho nàng vinh hoa phú quý tốt cùng. Theo ta đi... Được chứ...”

“Đi theo người? Không có khả năng đó!” Để lại ba nam nhân, để bọn họ chờ đợi, ta nhất quyết cả đời ở bên người bọn họ, vĩnh viễn cùng bọn họ cùng một chỗ.

“Nếu như nàng đáp ứng theo ta, ta lập tức lui binh.” Mắt xám bạc tà ác mang theo kiên trì “Thế nào? Theo ta chứ!”

“Ha ha, ta nghĩ người tự đắc quá rồi? Dường như chính người mới là người lui binh.”

Nhìn mắt bạc càng lúc càng trở nên điên cuồng, ta chỉ có thể nặn ra một nụ cười “Chúng ta quay trở lại để nói chuyện được không?”

“Người nói gì?” Đôi mắt chứa đầy tà khí, khoe miệng cong lên tạo nên một nụ cười nham hiểm “Khó như vậy mới đem nàng đến được đây, nàng nói ta sẽ dễ dàng thả người đi sao?”

“Ta phải đi về!”

“Trở lại?” Nụ cười biến hóa kỳ lạ “Ta cho nàng trở lại bên người bọn họ sao? Nhìn các người ân ái ái, tìm ta như đang bị đao cắt thành từng mảnh?” Đặt thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trên cỏ, cơ thể cường tráng đè lên phía trên, ánh xám bạc nổi lên sự nguy hiểm “Không chiếm được nàng là tiếc nuối lớn nhất cả đời của ta... thế nên... Nàng biết ta muốn làm cái gì mà?”

“Nàng sẽ không thực hiện được mục đích đó!” Theo dõi động tác cùng biểu tình của hắn, sợ hãi trong lòng ta càng trở nên gia tăng. Vương Nha Nha, người thật sự là đại ngu ngốc, tự nhiên không công đưa thân mình cho hắn.

“Ta thực sự rất muốn giết nàng...” Ánh sáng lạnh thoáng chốc lóe lên, hần từ từ siết chặt tay và cổ.

“Vậy thì ngươi giết ta đi!” Tuy rằng hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, nhưng ta vẫn gất gao theo dõi hần. Thật là khó chịu... Ta sẽ chết sao? Sự phụ... Thối sắc lang... Nguru nguru... Xin lỗi...

“Yên tâm, ta sẽ không giết nàng.” Phút chốc hần buông tay ra “Thế nào, tư vị của cái chết có đúng hay không rất khó chịu?”

“Biến thái!” Không khí đột nhiên xâm nhập, tràn vào cổ họng, ta kịch liệt ho khan đứng lên, nam tử này rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Nữ nhân...” Mắt lạnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tà cười lên tiếng “Cho ta biết, nàng thật sự thích ba nam nhân kia?”

“Thực sự, ta thực sự thích bọn họ!” Ta yên lặng nhìn hần, đôi môi tỏa sáng một nụ cười rạng rỡ “Suốt đời thích bọn họ.” Thanh âm không lớn không nhỏ, trong trẻo bay trên bầu trời thảo nguyên mênh mông. Ngay lúc này, ta thực sự biết, ta yêu họ, mãi mãi không hối tiếc.

“Được...” Vì sao thanh âm vốn ôn nhu như vậy lại trở nên chói tai? Biểu tình trên mặt hần ngày càng trở nên tối tăm, hần chậm rãi buông tay ra, sau đó nhẹ nhàng giật kéo chiếc váy màu hồng nhạt...

“Ngươi muốn làm cái gì?” Ta chăm chú bảo vệ y phục, ta bất an định kinh hô. Tại đây, bốn bề vắng lặng, hần rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Hần liếc mắt tà lãnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kinh hoàng, bàn tay to cường chế giật lại tay nhỏ bé, kế tiếp lại cởi ra y phục, khoe môi nhếch lên một tia tàn nhẫn cười, chậm rãi nói “Làm cái gì? Đương nhiên là làm chuyện của nam nhân!”

“Không được...” Không thể tin được, ta nhìn vào ánh mắt của hần, ta biết hần là nói thật! Thế nhưng thân ta còn không có đứng lên đã bị hần lần thứ hai đặt ở dưới thân “Buông, ngươi không có khả năng làm như vậy!” Ta ra sức giãy dụa, nhưng hần vẫn đang cố sức kiềm chế!

Ánh sáng xám bạc hiện lên một tia ngoan tuyệt “Là nàng bức ta phải làm vậy, ta sẽ chiều chuộng nàng, yêu thương ngươi.”

“Ngươi đầu không lại bọn họ đâu. Bọn họ nhất định sẽ đến cứu ta”, ánh mắt ta kiên định, ta tin tưởng, bọn họ nhất định sẽ đến.

Cánh tay ôm sát thiên hạ trong lòng, thì thầm ní non vào bên tai nhỏ “Nàng thì sao, bọn họ tới thì sao?”

“Ngươi thật là một tiểu nhân!” Toàn bộ thân thể ta thoáng chốc mất lạnh, ta thực sự rất ngu ngốc, thực sự không nên đi cùng nam nhân này.

Ta khéo tay đẩy hần ra, giữa thảo nguyên rộng lớn quay cuồng kêu to “Sự phụ, ngươi ở nơi nào?”

“Đừng gọi nữa, hần sẽ không tới đâu.”

“Ai nói ta không có khả năng này!” Xa xa bóng dáng bạch y nam nhân phiêu dật từ từ bay tới, hồ ly ưu nhã đoạt lại thân thể hồng nhạt trong tay nam nhân, nở một nụ cười rạng rỡ “Tiểu nha nha, thế nào, rốt cuộc cũng biết được ta có bao nhiêu trọng lượng”.

“Sự phụ!” Ta mừng rỡ nhào vào trong lòng hần, tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng hần “Ta biết ngươi thực chất rất mềm lòng, ngươi chắc chắn sẽ đến”.

“Tiểu đồ nhi, đừng sợ, vì sự đã hứa sẽ bảo vệ nàng, không có việc gì hết.” Hần nhẹ nhàng mà vỗ, trong giọng nói có ôn nhu chất chứa đầy sủng nịnh.

“Tiểu yêu tinh!” Vừa dứt lời, hắc y lang đã từ trên trời giáng xuống.

“Tiểu nha đầu, đừng sợ, ta sẽ đến cứu nàng” Theo sát ở phía sau là tử y nguru, đôi mắt băng lãnh trở nên nhu tình như nước.

“Hic hic ~~~ các ngươi đối ta thật sự là quá tốt.” Ta thật sự không muốn khóc, thế nhưng nước mắt cũng không ngừng rơi xuống “Xin lỗi... Ta đã làm cho các ngươi lo lắng”

“Tiểu nha đầu, phải nói ngươi là đáng thương hay là đáng trách đây?” Một nụ cười đọng ở trên môi, mõ nguru biểu thị tình cảm ôn nhu không gì sánh được “Được rồi, theo chúng ta trở về đi.”

“Đồ nhi, nhớ kỹ, lần sau không được làm chúng ta lo lắng nữa.”

“Ừm ~~~” ta cảm động đến hai mắt đầm lệ, ta – Vương Nha Nha cuộc đời này có sự chăm sóc của ba mỹ thú này thật sự là quá tốt.

“Nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì mau cầm miệng cho ta?” Nhìn nữ tử hồng nhạt cùng ba nam nhân vô cùng thân thiết càng kích thích hần, hần càng rít gào, cả người trở nên điên cuồng “Nữ nhân, ta hỏi nàng, trong trái tim của nàng đã từng có cho ta một chút vị trí.”

Quay đầu lại nhìn hần, ta chăm chú nói “Ta chỉ biết ngươi là Mạc Bắc hần vương, phu quân của Trắc Mã, cha của hải nhi trong bụng Trắc Mã, như vậy mà thôi.”

“Được rồi... Đừng nói nữa...” Khuôn mặt mỹ lệ trở nên buồn bã “Nữ nhân... Ta thích nàng, thực sự thích nàng.”

“Buông tay, nàng ấy là của chúng ta.” Kéo nữ nhân trở về vòng tay của mình, ánh mắt nhìn trên mặt đất “Hiên Viên Hoàng, để nàng ấy đi, chúng ta ba

người đồng ý hòa”.

Mắt xám bạc chăm chú nheo lại, nhìn ba người họ bảo vệ nữ nhân chặt chẽ, trên mặt hần rớt cục khôi phục một tia thanh minh, tiện đà cười yêu mỹ “Được, ba ngày sau, tại doanh trướng, chúng ta nghị hòa”. Có lẽ, hần có thể còn nắm ít nhất một cơ hội...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Treo đầu dê bán thịt chó (thượng)

“Vu sư, lời ta vừa nói người nghe được không?” Hần lộ vẻ đáng sợ nhìn thẳng doanh trướng, đôi mắt xám bạc tà ác nhìn chăm chăm vào miếng vải đen vây quanh trước mặt nam nhân quý dị, khoe miệng âm u yêu mỹ “Ba ngày, ta cho người thời gian ba ngày, trong vòng ba ngày, người đem chuyện ta phân phó làm cho thỏa đáng.”

“Hần vương yên tâm, có ta hành động, nhất định những việc người đưa ra ta đều làm được”. Ngón tay gầy trơ xương nhẹ nhàng quấy nồi nước bắt chấp mùi lạ, nét mặt đầy nếp nhăn lộ vẻ cười nhạt, đôi mắt đáng sợ lạnh lạnh yêu quang.

“Được!” Nhìn nữ tử ngồi trên da thú, mắt xám bạc chợt lóe lên “Lệ nữ, đừng làm cho ta thất vọng!”

“Ta biết, hàn vương.” Dung thuật của nàng thật đã tới cảnh giới xuất thần, thậm chí là trở thành một cao thủ đầy kinh nghiệm, cũng khó nhận ra được vì chia ra rất nhiều dạng.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Hiên Viên Hoàng lấy cánh tay quàng qua cánh tay nữ tử lười biếng ôm trong lòng “Trác Mã, giúp ta làm một chuyện?”

“Chuyện gì?” Khó có dịp được hưởng thụ nam nhân này ôn tồn đến vậy, “Vương, chỉ cần người muốn, Trác Mã sẽ làm cho người!”

Hần nhẹ nhàng khéo léo nói bên tai vài câu, sau đó miễn cưỡng ôm lấy, đôi môi mỏng tà ác khẽ nhếch “Thế nào? Người sẽ giúp ta, phải không?”

“Vương, tại sao phải làm như vậy?” Sau khi nghe những lời nam nhân nói, Trác Mã im lặng một lát không nói gì, giương mắt nhìn về phía đôi mắt lóe lên âm mưu, có chút chần chừ hỏi “Nha nha muội muội điều không phải đã có phu quân rồi sao? Vì sao phải làm như vậy? Hơn nữa, không phải là ba ngày sau vương sẽ đàm phán làm hòa sao? Người không sợ mấy nam nhân đó sao?”

“Yên tâm, ta sẽ xử lý được, người chỉ cần theo ta nói đi làm là được.” Hần nhẹ nhàng vỗ về nữ nhân tóc dài trong lòng “Trác Mã, người sẽ giúp ta, phải không?” Ôn nhu nhìn sắc mặt trắng bệch của nữ tử, cúi đầu lên cái miệng hồng nhạt nhỏ nhắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng mà tinh tế khai mở hàm răng, từ từ tham tiến vào trong miệng, vẽ một đường hấp thu thứ nước mật ngọt, quần quít mút lấy đầu lưỡi, trong giọng nói mang theo mê hoặc nhè nhẹ “Ta đối với người đặc biệt như vậy. Trác Mã, người sẽ không phản bội ta chứ?”

“Hàn vương ~~~ ta ~~~” thân thể mềm mại bị cánh tay cứng rắn khóa chặt, nghe lời nói cảm động như thế, nét mặt một mảnh ửng hồng, trong mắt là biểu lộ sự bối rối “Ta ~~~ đáp ứng người ~~~”

Lần thứ hai đặt nữ tử ôn nhu như nước dưới thân, thân thể cường tráng trở nên ôn nhu hơn. Ánh lửa trong mắt trở nên cuồng dã, Vương Nha Nha, ngay cả bên cạnh người là nam nhân mạnh mẽ thông minh, ta cũng sẽ cướp được người trong tay...

Bên trong trướng, đèn đuốc sáng trưng, Hiên Viên Hoàng lười biếng tựa vào chỗ dựa hồ trên cao, khuôn mặt tuấn tú như những đao tước hoàn mỹ mà tà hoặc, nụ cười ma quỷ gợi lên đầy tội ác, đôi mắt chứa tà khí gắt gao nhìn vào ba nam nhân hầu hạ cùng vẻ mặt ngọt ngào của nữ tử nữ nhân nhỏ nhắn.

“Hàn vương ~~~” mỹ nhân mềm mại không xương ghé vào lồng ngực rắn chắc cường hãn của nam nhân, nhìn về phía ánh mắt đầy si mê của nam nhân, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng hiện ra sự ngượng ngùng đáng yêu... Vòng tay ôm mỹ nhân chặt hơn, mắt bạc như nhìn xuyên thấu nha đầu kia, khoe mắt đảo qua một lượt các món điểm tâm trên bàn nhét vào trong lòng tiểu mỹ nhân, khoe miệng cong chọc lóe sự âm độc.

Nhìn cái eo nhỏ bị trêu chọc không yên, còn có miếng điểm tâm nhỏ được dâng lên đôi môi đỏ mọng nhỏ xinh, đáng vẻ yếu ớt luôn cần che chở thật tiêu hồn khiến hần xiết chặt chén rượu trong tay, lại thấy nam nhân áo đen kia dùng đầu ngón tay ngả ngón lau mảnh vụn trên môi nàng sau đó vẫn tỉnh tứ lưu luyến không chịu rời tay đi làm cái miệng nhỏ nhắn ẩm ướt khẽ nhếch lên khiến hần vô cùng nóng mắt. Lúc này trong đầu hần tràn ngập hình bóng nữ nhân này, cổ nết tâm tình không cách nào bình tĩnh của mình, chỉ cần lần này thành công sau này trong mắt nàng sẽ chỉ có mình hần. Thần thái hồn xiêu phách lạc, phong tình vạn chủng của nàng, đôi mắt to trong suốt long lanh của nàng sẽ chỉ hướng về hần. Nữ nhân này nhất định chỉ thuộc về hần.

“Tiểu Nha Nha, đã bảo nàng không được đến sao vẫn lẻo đẻo đòi đến đây?” Trước mắt bao người, hồ ly áo trắng thoải mái ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, con mắt chống lại những đôi mắt yêu dị, trong mắt không chút nào che giấu tà quang hung hăng run lên, lang ngư hai bên ẩn ý cảnh giác, nam nhân này, tuyệt đối không thể không cảnh giác.

“Buông ra, rất nhiều người đang nhìn!” Tuy rằng nam nhân mắt xám bạc ở phía trên trong lòng cũng ôm một người tuyệt sắc vu vật, hơn nữa lại có chút

nhi đồng thật không thích hợp, nhưng ở nơi đông đúc như thế này, ta mới không cần trước mặt mọi người cùng nam nhân do dự.

“Nhớ kỹ, tuyệt đối phải theo sát chúng ta, tuyệt đối không được đi loạn.” Năm vừng tay nhỏ bé không an phận, mỡ ngu lo lắng căn dặn lại lần nữa “Hiên Viên Hoàng, nhất định sẽ tìm cơ hội để hạ thủ.”

“Biết rồi” Ta nghi hoặc nhìn bốn phía, Trác Mã đâu? Nàng ấy là Vương phi, không thể không xuất hiện, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì với cô ấy sao?

“Vương Nha Nha, nàng muốn tìm ai?” Móng vuốt sói hung hăng “Nàng không phát hiện ra tên mất xám bạc nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt sao, mắt nhỏ như vậy còn nhìn xuống phía dưới, nam nhân kia khẳng định nhìn không được bắt nàng đi.”

“Ta không có tài câu dẫn người khác!” Ta tức giận lườm hất một cái, sau đó không chớp mắt nhìn vào bát thịt! Ba nam nhân ích kỷ này, ta cũng không biết làm sao rồi nha!

“Tiểu yêu tinh của ta thật ngoan!” Nhìn cái miệng nhỏ nhắn, đồ tươi khê nhếch lên hé mở, hắc y lang chỉ muốn đi tới nuốt một ngụm.

“Khụ ~~~ khụ khụ ~~~” trong mắt mỡ lang bùng nổ một tia lửa màu lam khiến ta ho khan một trận, trời ạ, sắc lang này có một chút uy phong lẫm liệt như trên chiến trường, ta thực là mắt mặt a!

Nhìn động tác mờ ám của bốn người, Hiên Viên Hoàng chỉ cảm thấy trong lòng bốc lên một cỗ đồ kị cùng sát khí, tay càng siết chặt mạnh mẽ...

“A... Vương, nguoi làm ta đau quá...” Nữ nhân bên người chịu đựng không được yếu ớt kêu lên đau nhức, để lại trên tay ngọc một vết xanh tím

“Mỹ nhân, ta làm nguoi đau nhức sau? Đừng sợ, ta sẽ bồi thường cho nguoi!” Nói xong, hắc quay sang thiên hạ hồng nhạ đối diện cười ta câu dẫn, sau đó đôi môi gọi cảm hung hăng ấn thẳng xuống phía dưới, liếm mạnh khiến nữ tử dưới thân phát ra tiếng rên rỉ...

“Ưm ~~~ hân vương ~~~” tuy rằng là có trăm mắt nhìn, nhưng hiện tại nam nhân yêu mỹ đang điên cuồng cướp đoạt, nữ tử tuyệt sắc chỉ có thể khê ngâm nga, vừa nhẹ nhàng, lại ôn nhu, kiều mị, hàm chứa tình ý nhiều vô hạn. Khiến người ta mặt đỏ tai nóng...

“Sư phụ, ta không muốn phải ở chỗ này.” Nhìn ánh mắt của ba con thú ánh mắt càng thâm trầm, móng vuốt đặt trên đùi ta không ngừng dao động, như có một luồng điện đang chạy qua thân thể, ta áy náy quay sang bọn họ cười gượng “Ha ha, ta xin lỗi, ta đi tìm Trác Mã, sau đó ta sẽ quay trở lại với các nguoi.”

“Ưm, nhớ kỹ trở về nhanh lên một chút.” Mắt xanh mỡ hồ thoáng chút kinh giác, móng vuốt trở nên buông lỏng, nhìn bóng người hồng nhạ đang chóng chóng chạy đi, liền nở một nụ cười sùng nịnh.

Nhìn bóng nhỏ đã biến mất, nam nhân mất xám bạc đẩy mạnh mỹ nữ khỏi người, tùy ý nằm trên mặt đất cũng không quan tâm. Tia sáng hung phấn trong mắt lóe ra kỳ dị, Trác Mã nguoi nhất định không thể làm ta thất vọng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Treo đầu dê bán thịt chó (trung)

“Trác Mã? Tỷ không sao chứ!” Nở nụ cười tươi tắn đi vào trong lều, chợt cảm thấy không khí xung quanh có chút kì lạ, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trác Mã đầy sầu muộn, ta nhẹ nhàng đi tới “Sao vậy? Tỷ không vui?”

“Tỷ không sao!” Nhẹ cúi đầu, vừa sợ hãi vừa xấu hổ khê mở miệng “Nha Nha muối muối không ở bên tướng công sao?”

“A~~ không có việc gì.” Nhìn Trác Mã bất an, ta bèn cười ngượng, lộ ra một nụ cười nhẹ “Vì sao tỷ không ra? Muối còn nghĩ tỷ mắc bệnh.”

“Nghị hòa là chuyện của nam nhân, tỷ ở đây không tiện.” Nụ cười dịu dàng, nhưng nhưng nhan xinh đẹp yêu kiều là thắm đầy bi ai “Hơn nữa, tỷ không muốn nhìn thấy Hân vương ở bên nữ nhân khác.”

“Trác Mã~~” tâm tình của nàng ta làm sao không hiểu, con thú bạc kia, thật sự là hơi quá đáng. Đồng cảm với nàng, vì sao? Vì sao lại phải cố gắng lấy lòng nam nhân kia như vậy?

Trác Mã nhẹ nhàng mở đôi mắt ra, đôi tay mềm mại nắm chặt... Nhưng nhang thê mỹ lộ ra một nụ cười nhẹ “Không sao, không cần lo lắng cho tỷ, tỷ đã quen rồi.”

“Muối đây an tâm.” Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy quần áo hải tử được làm khéo léo tinh xảo trên giường nhỏ, ở trong tay mà thường thức “Đây có phải làm cho tiểu vương tử của tỷ không? Vì sao lại không cho người đi làm?”

“Ấn~” ôn nhu vuốt ve bụng tròn nhô lên “Tỷ thích tự mình làm.”

“Trác Mã, tỷ thật sự là mẫu thân tốt.” Nhìn thấy trên mặt nàng là tình yêu mầu tử, ta cảm thấy một hồi tự ti. Nhớ tới chính mình nữ công gia chánh, xuống bếp, việc nhà là đốt đặc cán mai, bình thường áo có người mặc, cơm có người dâng, gây chuyện là có người giúp ta giải quyết, ta như vậy thật giống con trùng ăn bám, thật sự làm khó ba nam nhân kia.

“Muội muội, tỷ thật hâm mộ muội.”

“Muội có cái gì tốt để hâm mộ chứ.”

“Có nhiều nam nhân thật lòng yêu thương muội như vậy, không phải muội muội rất hạnh phúc sao?”

“Hắc hắc” tuy rằng bọn họ thật sự quá đẹp, quá bá đạo, không biết tiết chế, nhưng mà, nói tóm lại vẫn là không có vấn đề gì “Bọn họ đương nhiên tốt hơn Hiền Viên Hoảng.”

“Sự thật vương rất tốt.”

“Hắn tốt? Muội không tin.”

“Muội muội, để tỷ kể cho muội nghe một câu chuyện cũ.” Trác Mã nhẹ nhàng nói, trong bóng tối âm trầm – ánh sáng nếu như ngọn lửa trước gió ” Lúc trước có một tiểu cung nữ hầu hạ một vương tử không được sủng ái cùng nhau lớn lên, vị vương tử này tuy rằng không nói không rằng, nhưng tâm đơn thuần thiện lương, cho nên tiểu cung nữ đã yêu thầm hắn, nhưng bởi vì quan hệ thân phận, vẫn xem hắn như chủ tử để hầu hạ. Vương tử rất thông minh cùng tuổi mười, mười hai tuổi, đã văn võ song toàn. Bởi vì không được sủng ái, hắn chỉ có thể ở bên cạnh mẫu thân của mình, chưa bao giờ nhìn thấy mặt phụ thân lấy một lần, bình thường đều phải chịu biết bao nhiêu nhục mạ của các vương tử khác. Vương phi là một mỹ nhân tinh thông cầm kỳ thi họa, đối xử với ta vô cùng quan tâm.” Nhẹ nhàng dùng một chút, đưa mắt nhìn qua ta, đầu hướng phương xa, có chút mờ ảo, mang theo tình cảm của một cô gái ” Mỗi ngày ở bên cạnh vương tử, tính lũy tháng ngày, trong tâm trí của tiểu cung nữ, yêu thương hắn sâu đậm, không thể thoát ra được.”

“Trác Mã, tiểu cung nữ kia là tỷ phải không?” Không thể tưởng tượng được nam nhân áo bạc kia lại có tuổi thơ bị thương đến vậy, trách không được tính tình hắn biến thái cùng méo mó

. “Muội muội hãy nghe tỷ nói tiếp.” Ánh mắt xinh đẹp mang theo hồi ức, hô hấp vốn nhẹ nhàng bỗng trở nên gấp gáp ” Một ngày kia cách đây năm năm, Mạc Bắc phát sinh binh biến, rất nhiều phản quân đánh vào hoàng thành, phụ thân của vương tử cùng huynh đệ tỷ muội đều bị giết sạch. Mẫu phi của hắn, vì cứu hắn, chủ động để lộ bản thân trước phản quân. Tiểu cung nữ kia cùng vương tử ở trong mật thất, chính mắt nhìn thấy vương phi bị làm nhục bị thảm.” Nói tới đây, ánh mắt một mảng sương mù, tràn ngập nơi khóe mắt.

“Trác Mã~ đừng nói nữa~” không cần nghĩ cũng biết, tình huống khi đó có bao nhiêu thảm thiết

. “Sau khi vương phi chết, tiểu cung nữ cùng vương tử bị dày vò rất nhiều, nhìn thấy vương tử đêm đêm bị bóng đè, tiểu cung nữ rốt cục không kìm nén được tình cảm bản thân, chủ động ngỏ lời với vương tử, đêm đó tuy rằng bị hắn không một chút thương tiếc đặt ở dưới thân, nhưng trong lòng của nàng lại vô cùng ngọt ngào. Vương tử dùng thời gian ba năm, rốt cục trải qua bao nhiêu gian khổ đánh bại phản quân. Mỗi người đều nghĩ hắn giết người không chớp mắt, là bạo quân trầm mê sắc đẹp, nhưng tiểu cung nữ này biết, kia chính là cách mà hắn tự bảo vệ mình khỏi thương tổn mà thôi. Bởi vì chỉ có quyết tâm tuyệt tình, không yêu thương ai say đắm, hắn mới tránh khỏi trải qua sự thống khổ này.” Chậm rãi dùng lại, từ từ buông ra một lời cảm thán ” Nha Nha muội muội, hiện tại muội hẳn đã biết, tỷ vì sao lại yêu hắn sâu đậm như vậy, cho dù hắn lần nữa thương tổn tỷ, tỷ vẫn sẽ kiên trì ở lại bên cạnh hắn.”

“Trác Mã~” nhìn đôi mắt xinh đẹp kia đầy nước mắt nhìn chăm chú vào ta, ta có chút không tự nhiên bèn mở miệng ” Thực xin lỗi, muội không biết~”

“Muội biết không? Từ khi vương mang muội về, trên mặt hắn có ý cười, trong mắt cũng hiện lên một chút nhu tình hiếm thấy” nhìn về nữ tử y phục hồng nhạt đôi mắt đẹp nhưng ưu sầu có chút lưu chuyển “Tỷ biết, tâm của hắn đã sống lại. Cho nên, muội muội, hy vọng muội có thể tha thứ cho tỷ.”

“Trác Mã, tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì?” Mùi thơm kì lạ trong không khí ngày càng đậm, ta lập tức nhảy dựng lên, chẳng lẽ Trác Mã vì nam nhân kia, thật sự ngay cả ta cũng hạ thủ sao?

“Thật xin lỗi, Nha Nha muội muội, thật xin lỗi!” Thân nhiên cười khổ một tiếng “Tỷ không muốn thấy hắn không vui, thật sự không muốn, cho nên~”

“Cho nên cái gì~” đầu là một trận choáng váng, ta lấy tay vỗ mạnh đầu mình, sững sờ nhìn nàng, sao lại thế này, vì cái gì mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ lung mờ nhạt, cơ thể mềm mại ngã lên giường nhỏ: Trác Mã, tỷ vì sao lại muốn muội hôn mê....

“Thật xin lỗi~” vẫn âm thanh ôn nhu, nhưng mang theo thật nhiều thương tâm cùng bất đắc dĩ..

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 111: Treo đầu dê bán thịt chó (hạ)

“Vu sư, thật sự sẽ không sao đúng không?” Lo lắng nhìn hai nữ tử giống nhau như đúc trên giường, trong mắt có xin lỗi cùng áy náy, vì chính nam nhân mình yêu, nàng dám bán đứng người bằng hữu tri tâm của mình, nữ hài tử khờ dại thuần khiết, thật tâm đối đãi với chính mình. Nhưng mà, nàng sẽ không hối hận, chỉ cần Hãn vương có thể vui vẻ, thoát khỏi bóng ma suốt năm năm, nàng sẽ không hối hận. Nha Nha muội muội, thật xin lỗi... Thật sự xin lỗi...

“Vương phi yên tâm, sẽ không có việc gì.” Bàn tay gầy gò thấy rõ nhẹ nhàng đưa đến trên đầu cô gái, trên miệng gọi lên một nụ cười âm trầm quý dị, trong miệng lên lâm lâm...

“Ân~~~không cần~~~” trong lúc ngủ say chỉ cảm thấy có cái gì trong đầu bị rút ra, toàn thân bất an run rẩy, mảy gắt gao cau lại, vì sao? Vì sao lại khó chịu như vậy, rên nhẹ lên một tiếng thống khổ “Đừng mà~~~buông~~~”

“Nha Nha muội muội, đừng sợ, chịu đựng một chút!” Một bên trấn an cô gái nhỏ một bên lo lắng nhìn ra bên ngoài, mấy nam nhân kia hẳn là sắp tới, nhất định phải nhanh lên mới được.

“Tranh ra~~ ma quỷ~~ tránh ra” trong mơ hồ chỉ thấy có người hăm hại ta. Trong mơ tự như có vô số quái vật đuổi theo ta, ta liều mạng chạy trốn, nhưng những con quái vật này vẫn không ngừng tới gần ta “Không~~~ đừng bắt ta~~~ Hồ Ly sư phụ, mau tới cứu ta~~~”

“Vu sư~~~ nhẹ một chút~~~” một bên lấy khăn tay lau trán cổ gái nhỏ đang đầm đìa mồ hôi, một bên kinh hoàng nói “Nàng vì sao lại khó chịu như vậy?”

“Đi hôn đại pháp là như vậy. Đợi một chút thôi, cũng sắp xong rồi~~~” bàn tay tiếp tục tăng lực, tiếp tục nhớ kỹ chú ngữ, qua thời gian một chén trà nhỏ, bàn tay đáng sợ rốt cục rời đi, sau đó lần thứ hai để lên đầu cô gái...

“Ân~~~” cô gái có vẻ ngoài giống như đúc kia cũng khẽ cau mày, lại qua một hồi lâu, Vu sư rốt cục thu hồi không làm gì nữa, lạnh lùng nói “Vương phi, tốt lắm!”

“Rốt cục chuẩn bị có tốt không?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục sắc hồng bình thường, Trác Mã rốt cục thở ra một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi thật là tình huống kinh tâm động phách, thực làm cho nàng cực kỳ sợ hãi.

“Không được đầy đủ lắm!” Ngón tay gầy gò xương xẩu đặt trên tấm rèm trắng nõn trước cửa, ánh mắt trống rỗng hiện lên tàn lãnh, cô gái này thể mà lại...

Không chú ý tới âm trầm cùng nghi hoặc trong mắt Vu sư, Trác Mã nhanh chóng dùng mền bông bao chặt lên thân mình cô gái, sau đó nhìn về phía cô gái đang chậm rãi mở mắt....

“Trác Mã tỷ tỷ, xin chào!” Đôi mắt to hơi hơi long lanh, âm thanh thanh thúy quý dị ngọt ngào, nếu không phải con người hiện lên một mặt thần thái yêu mị, thật là rất giống cô gái đang hôn mê trên giường.

“Người, người là~~~” không thể tin nhìn đối phương, Trác Mã kinh ngạc mở miệng, tuy rằng biết rõ đối phương không phải cô gái đang ở trên giường kia, nhưng nhìn đến khuôn mặt không một chút sai biệt, thân thể giống nhau không thể chê vào đâu được ngay cả thanh âm cũng giống nhau, vẫn là nhìn không được liên hỏi “Người là~~~ Nha Nha?”

Cái miệng hột nhọt nhỏ nhắn đáng yêu nhếch lên, tươi cười khả ái vron bàn tay nhỏ bé về phía Trác Mã “Đúng vậy~~~ muội là Nha Nha đây~~ Trác Mã tỷ tỷ không nhận ra muội sao?”

Tuy rằng ngữ khí bên ngoài giống nhau như đúc, nhưng vẻ mặt quái dị của cô gái kia khiến trong lòng Trác Mã một trận lạnh giá. Cô gái trước mắt, cũng không phải một cô gái đơn thuần, quay đầu nhìn thân thể đang nằm trên giường, chính mình rốt cuộc có làm sai hay không?

“Đều chuẩn bị tốt chứ? Bọn họ sắp tới đây.” Thân thể cao lớn đi vào doanh trướng, ánh mắt bạc lợi hại giống như nước sau không lường trước được, chăm chú nhìn cô gái về mặt đáng yêu, cho dù là không nói cũng khiến người ta rung động “Vu sư, làm tốt lắm!” Nói xong, chậm rãi đi đến người trên giường “Nàng ta sao, sẽ không khiến ta thất vọng đi.”

“Thật xin lỗi, Hãn Vương, đi hôn đại pháp không hoàn toàn thành công.” Thân thị bao phủ bởi áo choàng đen chậm rãi đi đến nam nhân tóc bạc “Bởi vì đã xảy ra chuyện ngoài dự kiến, thân chỉ có thể đem một phần trí nhớ của nàng đưa vào đầu Lệ Nhã, cũng không thể khiến nàng chỉ nhớ đến một mình Hãn Vương như vương mong muốn.”

“Vì sao lại như vậy?” Mắt bạc có chút không cam lòng “Ý Vu Sư là căn bản không thể thay đổi trí nhớ của nàng sao?” Khóe miệng gọi lên nụ cười ta lẫm, nhưng mà, cho dù sau này nàng nhớ mãi không quên ba nam nhân, hẳn cũng muốn vĩnh viễn giam cầm nàng ở bên cạnh mình, cho dù không chiếm được lòng nàng cũng có thể chiếm lấy cơ thể nàng.

“Đúng vậy.” Hãn cũng không thể tin được, chuyện vốn đã chuẩn bị cẩn thận là vì một điều nhỏ ngoài ý muốn lại muốn thất bại trong gang tấc.

“Bỏ đi, người cũng hết sức. Hiện giờ Lệ Nhã đã có trí nhớ của nàng, hẳn là cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ đi.” Phất tay một cái “Người lui xuống trước đi.”

“Vâng, Hân Vương!”

Chậm rãi đi đến cô gái áo đỏ, thân thể cao lớn tản ra một loại cảm giác áp bách, nhẹ nhàng nâng cằm cô gái lên, đôi mắt xinh đẹp có tàn khốc cùng lạnh lùng như băng “Lệ Nhã, ngươi hẳn là biết phải làm như thế nào?”

“Hân Vương yên tâm, Lệ Nhã nhất định sẽ không có không hoàn thành sứ mệnh.” Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi câu lên, trong mắt mị quang lưu chuyển “Ba nam nhân kia, nhất định sẽ bị ta chơi đùa giảo giữ thật chặt.”

“Hảo!” Ánh sáng của nên rơi trên tóc lóe sáng lên mây ngọc “Nhớ kỹ, nhất định không để bọn họ phát hiện sơ hở.”

“Vương, bọn họ sắp đến đây, Nha Nha muội muội xử lý như thế nào.” Lo lắng nhìn sang cô gái bên cạnh vẫn chưa tỉnh lại, áy náy trong lòng Trác Mã không ngừng dân trào “Chúng ta thật sự sẽ mang nàng về Mạc Bắc sao?”

“Ta sẽ khiến cho nàng vui vẻ, cũng sẽ làm nàng vĩnh viễn không thể quay về là tốt rồi.” Hân sẽ cho nàng tận mắt nhìn thấy, mấy nam nhân kia phản bội nàng thế nào, vứt bỏ nàng thế nào, sau đó, nàng sẽ biết, trên thế giới này, người nàng duy nhất có thể tựa vào, cũng chỉ có hắn, Mạc Bắc hân vương tối cao – Hiền Viên Hoàng.

Nam nhân áo trắng tao nhã ôn nhu ôm lấy cơ thể hồng nhật đang ngủ trên giường, sau đó nhẹ đối Trác Mã cười xin lỗi “Đồ nhi này của ta quấy rầy hơi nhiều, ta sẽ mang nàng trở về.”

Ánh mắt mông lung yếu ớt nhẹ mờ, tay nhỏ bé ôm lấy cổ nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộ ôn thuận tựa vào trong ngực rộng lớn “ Ân~~ sư phụ~~ người đã đến rồi sao~~ ân~~ ta phải ngủ người ôm ta đi~~”

“Tiểu yêu tinh, vẫn là để bốn vương ôm nàng đi.” Linh hoạt từ trong lòng nam nhân áo trắng, cướp đi cơ thể hồng nhật, sau đó tà ác hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Đêm nay ta ngủ cùng nàng, được không?”

“Ân~~~ thật là xấu xa~~~ ta mới không cần người~~” Bàn tay xinh đẹp nhẹ nhàng đâm vào lồng ngực rắn chắc, bộ ngực sữa đầy đặn hấp dẫn ma sát cánh tay hắc y nam nhân, trong mắt lại đối với mỹ nam áo tím lóe lên mị hoặc “Ngươi ca cứu ta~~~”

Nhìn thấy cô gái ít khi biểu hiện mị thái, mắt bích hiện lên tia sáng lạnh, sau đó liền nói “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Trác mã tỷ tỷ, chúng ta phải đi. Ngay mai nhất định phải thuận buồm xuôi gió!”

“Ân, Nha Nha muội muội, muội cũng phải cẩn thận!”

Xuyên thấu qua bình phong, nhìn thấy ba nam nhân kia nhìn cô gái bằng ánh mắt ôn nhu, còn có tiếp xúc thân mật kia, thân thể giống như bị lưỡi dao sắc bén hung hãn đâm vào rút ra, lấy ra rất nhiều máu tươi, tâm là đau đớn như bị xé nát, nước mắt không ngừng chảy xuống, bị gắt gáo che miệng ta chỉ có thể trong lòng quát to: Hồ Ly sư ph, thói sắc Lang, Ngư Ngư của ta, nữ nhân kia, không phải ta....

“Như thế nào? Thấy nam của mình đối với nữ nhân khác ôn nhu đầy đủ có phải hay không rất khó chịu?” Nhìn nam nhân đã đi xa, Hiền Viên Hoàng ôm thân thể nhỏ nhắn trong bình phong đi ra. Cúi đầu sát khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn, mắt đối mắt, mũi đối mũi, tà ác chạm lên khóe môi, nhìn thấy thật rõ tức giận trong đôi mắt kia “Nàng nói, có nữ nhân kia, bọn họ có thể quay lại tìm nàng sao?”

“Bọn họ nhất định sẽ quay lại tìm ta.” Lão đảo quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười sáng lạn kia, ánh mắt bạc sáng ngời như vậy, nhưng đối với ta vẫn là xấu xa, vẫn là ghê tởm.

“Đừng si tâm vọng tưởng, Vương Nha Nha, nàng là của ta, chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ!”

“Sẽ không! Sẽ không! Vĩnh viễn sẽ không! Ta vĩnh viễn sẽ không yêu ngươi! Bọn họ nhất định sẽ cứu ta!” Bi thống lớn tiếng quát to, mấy nam nhân kia yêu ta như vậy, nhất định sẽ biết nữ nhân kia không phải ta. Trong lòng đau đớn quá độ nên dần dần khiến ta mê muội, cả thân mình vô lực ngã xuống... Hồ Ly sư phụ, người thu ta tám năm, yêu ta tám năm, nhất định sẽ nhìn ra sơ hở... Thối sắc lang, nếu ngươi dám chạm vào nữ nhân kia, ta Vương Nha Nha sẽ không bỏ qua cho ngươi... Bằng Ngư Ngư, ngươi yêu ta như vậy, nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng... Chính là, vì sao ta cảm thấy mệt mỏi như vậy... Mệt đến ta chỉ nghĩ muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thật tốt... Vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại...

“Mau gọi Vu sư đến!” Nhanh chóng ôm lấy thân thể ngã xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề tức giận kia làm cho khuôn mặt tà ngạo tuần mĩ trở nên tái nhợt, chưa bao giờ trải qua sợ hãi như vậy, chân tay luống cuống cầm lấy tay, liều mạng vận khí truyền đến, nhưng là vì cái gì, bàn tay nhỏ bé kia vẫn như vậy càng ngày càng lạnh lẽo...” Nữ nhân, đừng dọa ta, nàng sẽ không có việc, có một chút... Vu sư sắp đến đây, nàng nhất định không thể có việc gì...”

“Nàng làm sao vậy, Vu sư, nàng rốt cuộc là làm sao vậy?” Gấp đến toàn thân run rẩy nam nhân tóc bạc không ngừng chau mày hỏi Vu sư, ảo não không ngừng hét lên giận dữ “Vì sao mạch của nàng lại yếu đến vậy, ngươi không phải đã nói nàng sẽ không có việc gì sao? Vì cái gì lại như vậy?”

“Hân Vương, vừa rồi thời điểm chạm đến đại não của nàng.” Chân mày lạnh lùng chau lại “Hơn nữa... Nàng có thai, có thể bởi vì kích động, cho nên...”

“Có thai? Ngươi nói nàng có thai?” Nữ nhân này là của một mình hắn, như thế nào lại có thai đứa nhỏ của nam nhân khác, đôi mắt màu bạc gắt gáo nhú lại “Vậy xóa sạch nó! Đem nghiệt chủng kia xóa sạch!”

“Không thể! Hân Vương, tuyệt đối không thể!”

“Vi sao?”

“Nếu thai nhi bị thương, mẫu thân sẽ càng bị thương trầm trọng hơn nữa, nếu nàng không tỉnh lại...Sợ sẽ ở trong giấc ngủ mà mất đi...”

“Cái gì...Người nói cái gì, nàng sẽ chết?”

“Sư phụ...Thối sắc Lang...Ngu Ngu...Các người ở đâu?” Suy yếu nói xong, nướ mắt từ khóe mắt rơi ướt khuôn mặt “Ta rất lạnh... nơi này rất tối... Ta không nhìn thấy gì cả... Các người rút cuộc ở nơi nào...”

Vội vàng cầm lấy tay nhỏ bé đẩy lùi đi lạnh lẽo, bàn tay to lau đi nước mắt không ngừng chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn “Ta ở đây đừng sợ, ta sẽ vẫn ở bên cạnh nàng!”

Nhìn thấy thân thể ngày càng suy yếu, tim như bị đao cắt, cảm giác ngày càng mãnh liệt “Đáng chết! Vu sư, rốt cuộc có biện pháp nào làm cho nàng tỉnh lại!”

“Có một biện pháp có thể cứu nàng.” Ánh mắt trống rỗng có một chút do dự “Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì...Người nói mau!”

“Nếu muốn cho nàng tỉnh lại, vương sẽ hao tổn rất nhiều công lực vất vả luyện được.”

“Không có biện pháp khác sao?”

“Có...”

“Là biện pháp gì?”

“Thì phải làm cho người nàng yêu nhất...Đem nàng trong ác mộng cứu thoát...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Không biết tự lượng sức mình

“Sư phụ~~ thối sắc Lang~~ Ngu Ngu~~ các người không giúp ta sao?” Dáng người nhẹ nhàng lay động, thân thể đỏ tươi chạy đến chủ soái doanh trưởng Bắc Trung, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không thuận theo nhẹ giương cao “Nha Nha ngủ không được, các người phải cùng ta!”

“Đồ nhi ngoan, chính mình đi ngủ đi!” Giơ lên một tay mảnh khảnh mảnh mai “Nha Nha, nhìn xem nàng, như thế nào lại gầy yếu như vậy.”

“Ân~~ ở Hiến Viên Liệt ăn không ngon ngủ không tốt, đương nhiên là gầy, sao vậy, gầy sẽ không đẹp sao?”

“Tiểu nha đầu, đến, ăn thêm một chút điểm tâm, như vậy mới có thể béo lên.” Mắt tím sáng lên, có vẻ ôn nhu mang điểm tâm đưa đến bên miệng cô gái.

“Không cần, ăn nhiều sẽ béo phì, ta mới không cần.” Chán ghét di chuyển khuôn mặt nhỏ nhắn, em thon nhỏ ôn nhu xoay nhẹ “Ta không ăn đâu!”

Nghe cô gái nói, mắt tím có một chút thay đổi nhưng người nhìn không thấy được, trong lúc vô tình hướng về đôi người có mười phần hứng thú của mẫu Lang, hai người không hẹn mà cùng nheo dài đôi mắt.

“Nha Nha, y phục màu đỏ này nhìn rất đẹp.” Nhẹ nhàng nâng lên một dím tóc đen mun của cô gái, đặt ở trong tay tinh tế thương thức, mắt bích nhẹ cười “Thoạt nhìn về sau phải phải làm cho nàng thật nhiều quần áo đẹp mới được.”

“Ân~~ sư phụ thật tốt~~” khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phấn nhiễm đầy, đáng yêu truyền đi suy nghĩ của mình “Nha Nha thích sư phụ nhất!”

“Ta đây thì sao?” Mắt tím lạnh như băng hiện lên một mặt cười yếu ớt, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé, sau đó tinh tế vỗ về lòng bàn tay trắng nõn “Tiểu nha đầu không thích ta?”

“Ân~~” nụ cười thẳng thắn kia làm cho trong lòng cô gái một hồi hỗn loạn, đôi mắt yêu mị sáng lên xinh đẹp “Nha Nha đương nhiên cũng thích Ngu Ngu~~”

“Thật không?” Mẫu Lang mang lọn tóc đen nhánh buông xuống, làm cho nó rối tung trên người cô gái, ngón tay thon dài tà ác vô cùng xoa xoa hai má

tuyệt trắng “Xem ra tiểu yêu tinh của ta vẫn còn trẻ con lắm? Lớn lên một chút sẽ trở nên ôn thuận động lòng người.”

“Hừ~~~ thối sắc lang, ngươi thật là xấu!” Mắt xanh lục tà mĩ kia, còn ngươi lại một chút xấu xa, không khỏi mê hoặc được lòng cô gái một chút, tay nhỏ bé không tự chủ sờ lên lồng ngực rắn chắc “Ngươi không phải nói hôm nay cùng ta ngủ sao? Ta phải bắt ngươi thực hiện nhanh đến giúp ta!”

“Thật sự xấu hổ! Đêm nay cả ba chúng ta không có thời gia cùng ngươi!”

“Vì sao vậy?” Thẹn thùng cúi đầu “Các ngươi vẫn tranh nhau muốn ta cùng các ngươi không phải sao?”

“Cũng không có gì đâu! Chẳng qua chúng ta phát hiện một chuyện rất thú vị thôi!” Một bên trả lời cô gái, mỡ Nguru theo hai má nhỏ nhún chậm rãi trượt, nhẹ nhàng phát qua môi hồng nhạt, sau đó nhẹ nhàng nâng lên cằm nhỏ, nhìn thật kĩ rồi tiếp tục trượt...

“Ân~~~ Nguru Nguru~~~” hương thụ vuốt ve bất ngờ, bị nam tử đụng chạm đến da thịt lập tức một mảnh tê dại nóng như lửa, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn, thân thể bởi vì hưng phấn không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy, khẽ nhếch mắt to chống lại đôi ngươi thâm trầm “Nguru Nguru ~ ta nghĩ muốn cùng ngươi~~~”

Bàn tay nhanh chóng tiến đến trên cổ, ở bên ngoài tinh tế vuốt ve “Tiểu nha đầu, nàng yêu ta không?”

“Ân~~~” động tác vô cùng thân thiết khiến cho cô gái hai má đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhìn động tác nhẹ nhàng vuốt cằm, vạn phần kiều mỵ cúi đầu “Nha Nha đương nhiên yêu Nguru Nguru!”

Đầu ngón tay lại tiếp xúc ở bờ vai mà trượt, rốt cục dừng lại ở nơi nào đó, mắt sâu hiện lên tàn lãnh “Thật không? Nhưng là thật sự đáng tiếc!”

“Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì?” Đáng yêu nghi hoặc nháy mắt mấy cái, sa vào nhu tình của mỡ Nguru nữ tử không thuận theo giữ chặt tà áo của mỡ Nguru “Nha Nha muốn ngươi nói~~~rốt cuộc có cái gì đáng tiếc! Ngươi nói đi!”

“Đáng tiếc thuận dịch dung cao siêu như vậy, lại vẫn bị ta nhìn ra.” Mắt tím tàn ra lãnh khốc, năm ngón tay đặt lên cổ, gắt gao nắm lấy cổ mảnh khảnh của cô gái “Nói, ngươi là ai, vì cái gì lại giả trang thành bộ dáng của nha đầu?”

“Ta chính là Nha Nha a~~~ Nguru Nguru ~ ngươi làm cái gì?” Kinh hãi bắt lấy tay lớn, ngẩng đầu lên chỉ thấy vẻ mặt thô bạo cùng ánh mắt tím dữ tợn như ác quỷ nhìn nàng, khóe mắt hơi phiên nước nhìn về phía hắc y mĩ nam “Ô~~ thối sắc Lang ~ mau tới giúp ta!”

“Ta vì sao phải giúp ngươi~~” bàn tay to có lực nắm lấy cằm nhỏ ” Giả trang thật giống a, nhưng mà, ngươi không biết sao, tiểu yêu tinh của ta từ trước đến giờ sẽ không chủ động hướng ta bày tỏ.”

“Hô Ly sư phụ, ta thật là Nha Nha a~~~” khuôn mặt bị ghen trở nên hồng đỏ hé ra nụ cười, một bên liêu mạng nghĩ muốn kéo ra bàn tay to của mỡ Nguru, một bên càng không ngừng hướng về nam nhân thờ ơ lạnh nhạt lớn tiếng la lên “Ô~~ sư phụ ~ ngươi mau tới cứu ta~~”

“Nếu ngươi nói ra Nha Nha của ta rốt cuộc làm sao ta liền suy nghĩ một chút việc thả ngươi.” Mắt bích lạnh như băng nhìn cô gái không ngừng giãy dụa “Nói, đồ nhi của ta làm sao vậy, ngươi vì sao lại có trí nhớ của nàng?”

“Nha Nha không biểu ngươi nói cái gì?” Sắc mặt cô gái đã muốn trở nên xám trắng xanh tím, môi bắt đầu hít thở không thông, ánh mắt đáng yêu đậm đậm dừng ở nam tử áo trắng tuyết tình, không có khả năng đi, bọn họ không có khả năng nhìn ra thuật dung của nàng, nàng nhất định không thể thừa nhận. Nàng phải đánh cuộc, đánh cuộc hi vọng cực kỳ bé nhỏ này!

“Ngươi còn muốn tiếp xúc cái trang sao?” Mắt bích lạnh nhu băng giận dữ nhìn ánh mắt mộng lung ẩn tình, sau đó cùng Nguru Lang nhìn nhau “Nếu không phải sợ Hiến Viên Liệt làm hại đồ nhi của ta, ta sớm đã đem ngươi giết chết.”

“Không có khả năng, ô~~ ta là Nha Nha thật a~~~ ta chán ghét các ngươi~~” trên mặt đáng yêu rơi lệ “Ô~~ các ngươi vì sao không tin ta?”

“Hừ~~ còn không thừa nhận phải không?” Hắc y lang tràn ngập lửa giận càng đốt càng lớn, nháy mắt bàn tay tăng lực đạo “Nhưng ngươi vẫn chưa cái trang thật giống đâu? Nếu không phải về mặt yêu mị trắng trợn của ngươi, bốn vương tật đúng là sẽ cấp cho ngươi!”

“Không có khả năng, ta chính là nàng, ta chính là Vương Nha Nha!”

“Phải không? Nếu cho ngươi cơ hội ngươi không nói, vậy chớ trách chúng ta lòng dạ độc ác.” Nam nhân áo tím cười lên lãnh khốc cùng vô tình, nhớ tới nha đầu có thể đang phải chịu khổ của hắn, trong lòng lại một trận đau đớn, kẻ giả mạo này, hắn nhất định sẽ không buông tha nàng.

“Ta không biết ngươi nói cái gì? Sư phụ~~ cứu ta~~” ánh mắt đậm đậm đáng yêu có không cam tâm cùng sợ hãi “Thối sắc lang~~”

“Nữ nhân không biết sống chết~~” tay dùng sức một chút, nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp trước mặt, mắt tím sắc bén lạnh như băng “Hôm nay ta sẽ cho ngươi chết!”

“Buông, ô~~ buông!” Cô gái càng không ngừng giãy dụa, trên mặt tràn đầy thất kinh! Không, nàng không thể chết như vậy! Tuyệt đối không thể chết như vậy. Phẫn hận trừng mắt nhìn mấy mĩ nam, trong tay đột nhiên cầm lấy một vài cây kim màu xanh kỳ lạ, hung hăng phóng về phía ba nam nhân.

“Nữ nhân không biết tự lượng sức mình! Ngươi chính là muốn chết!” Nam nhân áo tím chưởng một đòn về phía kim châm, kim châm vốn bắn về phía hắn lập tức chuyển hướng, thẳng tắp tiến vào bên trong cơ thể cô gái. Mắt không chút thay đổi buông ra chiếc cổ, mắt lạnh nhìn thấy cô gái giống như túi

da không xương run rẩy ngồi phịch trên mặt đất, tàn khóc nở nụ cười “Như thế nào? Trúng chính ám khí của mình, có hay không rất khó chịu?”

“Không~~~~” âm thanh kêu gào sồn tóc gáy vang cả soái trường, cô gái hung hãn bầu lấy khuôn mặt, trên người nơi nơi chạm đến, vẫn không dừng động tác “Giải được~~~ mau cho ta giải được~~~”

“Giải được?” Hồ Ly áo trắng nhẹ nhàng từ trong quần áo cô gái lấy ra một cái chai màu trắng, nhìn về phía cô gái mắt bích có tàn lãnh hung ác “Là bình này sao?”

“Đúng!! Mau cho ta!” Thống khổ run rẩy, nhưng toàn thân ngứa ngáy làm cho nàng không ngừng nơi nơi cào cào “Cho ta, van cầu người, cho ta!”

“Đồ nhĩ của ta đâu? Hiền Viên Liệt làm gì nàng?” Nhìn thấy cô gái vụn vẹo không ngừng, mặt đã huyết nhục mơ hồ, khóe miệng ý cười ngay cả lửa cháy bùng bùng cũng không hòa tan đi cái lạnh như băng ” Nói nha~~ người như thế nào có trí nhớ của nàng~~”

“Là~~ là Hân Vương~~ là Hân Vương cho Vu sư làm~~ Vu sư dùng di hồn đại pháp~~” dồn dập thở hổn hển, đầu đón liên tiếp bức nàng điên rồi, thân mình vụn vẹo cằn dừ trên mặt mang theo chờ đợi “Mau~~ mau đưa giải được cho ta~~”

“Cho người?” Nghĩ tới Nha Nha của hắn đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, mắt bích mang theo ý cười tàn nhẫn “Cũng dám mạo nhận đồ nhĩ của ta, chết kiểu này xem như tiện cho người!”

“Ha ha ha~~ tiện nhân kia đã rơi vào trong tay Hân Vương, các người nghĩ đến còn có thể mang nàng trở về sao?” Ánh mắt ngoan độc nhìn ba nam tử, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra lời nói độc địa “Ta nguyện rửa các người vĩnh viễn không tìm được nữ nhân kia, ta nguyện rửa nữ nhân kia sẽ bị lãng nhục mà chết! Các người vĩnh viễn cũng không tìm được nàng!” [: v con mụ này đang tưởng bỏ cái gì vậy?]

Vận công một cái, đem chai trong tay nghiền thành bụi phấn, khóe miệng lãnh tà cười lên khát máu “Thật sao? Vậy người ném thử một chút, ném thử mới biết, mùi vị muốn sống không được, chết không xong đi!”

“Không~~ các người là ác ma~~ các người là ác ma~~” mắt đẹp mang theo tuyệt vọng, thân thể càng run rẩy kịch liệt, điên cuồng cào cào chính mình, tuy rằng thương tích đầy mình, máu tươi rơi không ngừng, từng trận kêu gào thảm thương ” A~~ ác ma~~”

Giọng nói lạnh băng như gió lạnh thấu xương “Nếu tiểu yêu tinh có chút tổn thương, ta nhất định sẽ mang Hiền Viên Liệt bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chân ái vô địch (thượng)

“Hân Vương, người nhất định phải làm như vậy sao?” Trác Mã lo lắng nhìn cơ thể nhỏ nhắn trên giường, lại nhìn đến nam tử cao lon trần trụ yêu tà, giọng nói mang theo cầu xin cùng khuyên bảo “Không bằng~~ chúng ta đưa Nha Nha muối muối trở về được không? Làm như vậy rất nguy hiểm, Hân Vương, thiếp không muốn người có việc gì!”

“Trác Mã, nàng ra ngoài đi, ta phải bắt đầu rồi!” Bất hân buông tha cho mỹ nhân đã ở trong tay mình? Tuyệt không có khả năng, cho dù là tiêu tan tất cả công lực cả đời, hắn cũng muốn cứu người bằng được.

“Hân Vương, cầu xin người, nhất định không thể xảy ra chuyện gì.” Từng trận khóc lóc thảm thiết tiếc thương thê thê thảm thảm cùng không cách nào thay đổi được quyết định của nam tử yêu mỹ. Bị thương lau đi nước mắt trên mặt, Trác Mã chỉ có thể trong lòng cầu xin thượng đế, hy vọng hai người bình yên vô sự.

Nhẹ nhàng ngồi lên giường, mái tóc bạc buông dài che dấu đi mắt bạc thâm tình, Hiền Viên Hoàn toàn thân trần trụ, nhẹ nhàng nâng cô gái hôn mê lên, nghe từng câu nói mê kia, chậm rãi đem quần áo hồng nhạt cởi bỏ, “Nữ nhân, đừng sợ, ta sẽ làm nàng tỉnh lại. Đến lúc đó, chúng ta có thể vĩnh viễn bên nhau.”

“Không cần~~ buông~~~” trong lúc mê man chỉ cảm thấy có người cởi bỏ quần áo của ta. Hình ảnh trong đầu chính là lúc ba nam nhân kia mang nữ nhân kia đi, vì sao? Vì sao bọn họ không nhận ra? Vì sao? Nước mắt không ngừng chảy ra, theo mặt rơi xuống “Hồ Ly sư phụ~~ không được đi~~ không được vứt bỏ Nha Nha~~”

“Hừ~~ mấy nam nhân kia sẽ không trở lại đâu.” Diên cuồng phát ra một tiếng cười lạnh, chậm rãi chế trụ bàn tay nhỏ bé không ngừng chống cự giấy dựa, quý dị nhích miệng cười nhạo một tiếng ” Mỹ nữ, cho dù người có cầu khóc van xin ta cũng sẽ không buông tay đâu.”

“Không được~~~” trong mộng nam nhân tóc bạc kia vì sao lại giữ chặt ta không buông, cuộn chặt mình lại trên giường, môi sờ hã mà run run, không ngừng thì thào nói nhỏ ” Không được~~ không được bắt ta~~ ta không muốn~~”

“Nữ nhân~~cảm thụ ta~~” nụ hôn ẩm ướt trượt theo hai má đầm nước mắt, khi bàn tay to lớn xoa tới da thịt trắng nõn mịn màng kia, trong lòng không khỏi than nhẹ “Không phải sợ~~ta phải bắt đầu vận công~~”

“Không được~~” nam nhân trong ác mộng thật sự rất đáng sợ, cả người sợ hãi mà run rẩy, môi run rẩy không còn chút máu, phát ra âm thanh khàn khàn cầu xin “Không mà~~không mà~~buông~~sur phụ~~ngươi đừng bỏ rơi Nha Nha~~”

“Không cần gọi nữa~~nhớ kỹ, hiện tại người cứu nàng là ta!” Trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy lệ, khuôn mặt tà mĩ nhất thời là đau thương cùng phẫn nộ, điên cuồng nắm lấy bả vai kia thật mạnh, kịch liệt lay động, không kiềm chế được mà ở bên tai hồng nhật tiểu nữ gào thét “Cho dù gọi, cũng chỉ có thể gọi tên ta!”

“Hiển Viên Hoảng~~buông~~thả ta quay về~~” trong mộng có một cảnh tượng rất nhanh hiện lên, đầu tiên là có ác ma tóc bạc quấn chặt lấy ta không rời, sau đó là ba nam nhân nhìn cô gái kia đầy sùng nịnh, nhìn thấy bọn họ kẻ sát vào khuôn mặt yêu mị của nàng, mỗi anh đào hồng nhật, ta chỉ có thể không ngừng lắc đầu, càng không ngừng lớn tiếng thét “Sur phụ~~Nguru Nguru~~các ngươi không thể chạm vào nữ nhân kia~~không thể~~thời sắc lang~~không được hôn nàng~~”

“Thả ngươi? Sau đó cho nàng trở về bên cạnh bọn họ? Đừng hồng! Nàng đừng hồng! Ta nghĩ sẽ không bao giờ buông tay!” Dùng sức ôm lấy thân mình không ngừng giãy dụa cùng hét to, một lần nữa giữ chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn, trên đầu là một tầng mồ hôi, bàn tay đặt ở lưng không ngừng ra sức truyền nội lực “Đừng nhúc nhích, nữ nhân đáng ghét, muốn giữ mạng sống đường lộn xộn nữa!”

“Ân~~” từng trận khí ám áp chậm rãi tỏa ra toàn thân, giống như từng dòng trong suốt chảy vào tim. Ân~~ thật ám áp như cái ôm của hồ ly sư phụ.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dần dần trở nên ửng hồng, mắt bạc liên lộ ra một tia vui sướng” Nữ nhân, có chỗ nào không tốt? Đến~~mở mắt ra~~mở mắt nhìn ta được không?”

Ai~ là ai gọi ta~~ ảo ảnh trong đầu chậm rãi biến mất, trong lòng dần dần bình tĩnh, không tự chủ nhẹ nhàng mở to hơi mắt. Lại chậm rãi quay đầu, chính là, vì sao lại nhìn thấy đôi mắt bạc âm tà lạnh lùng kia, là hình ảnh khuôn mặt làm cho ta sợ hãi kia, là nam nhân yêu tà mà ta hận thấu xương kia?

“Nàng tỉnh?” Tuy rằng cặp mắt mộng lung xinh đẹp kia cho chút lệ trong, nhưng khuôn mặt nhỏ đáng yêu kia lại có rất nhiều hận thù, nhưng mà, có thể thấy nàng tỉnh lại hẳn đã rất thỏa mãn. Trong mắt bạc không thể kiềm nén được kích động “Nữ nhân, đợi một chút, sẽ lập tức tốt hơn!” Tiếp tục vận nội lực, chỉ một chút nữa, một chút nữa thôi nàng sẽ lại như không có việc gì.

“Ta không cần ngươi cứu, buông!” Liều mạng giãy dụa, ác ma này, đều là hán, hồ ly sư phụ của ta mới có thể bỏ rơi ta không để ý “Ngươi đưa ta đi gặp hồ ly sư phụ~~ta muốn ngươi đem bọn họ trả lại cho ta~~” trong lòng giận dữ, ta dùng hết toàn bộ kí lực đẩy hán, cơ thể mềm mại rơi xuống giường, cho dù chết ta cũng không cần hán cứu!

“Không được lộn xộn~~nữ nhân~~không cử động được không~~khụ~~khụ~~khụ~~” nội lực bị dội lại khiến cho hán ho khan một trận, mạo hiểm dùng hết sức lực thật sự nguy hiểm, trong lòng nóng như lửa đốt ôm lấy thân thể trên giường khuôn mặt đã rơi vào mê loạn “Vương Nha Nha~~nàng làm sao vậy~~đừng làm ta sợ~~đừng~~”

“Ta không muốn nhìn đến ngươi, không muốn!” Trong đầu hình ảnh ba con mĩ thú cùng nữ nhân kia ở bên nhau ngọt ngào không ngừng hiện ra, vì sao trong lòng lại đau như vậy, vì sao? Nguyên lai đây chính là cảm giác ghen tị, nguyên lai bị cảm giác ghen tuông tra tấn lại thống khổ như vậy, tê tâm liệt phế như vậy, chính là cảm giác thống khổ, ta vĩnh viễn không muốn trải qua một lần nữa.

“Không cần kích động, van cầu nàng, nữ nhân, không cần gọi nữa!” Điện cuồng ôm thân thể bên cạnh vào lòng ngực “Vì sao lại sợ ta? Chẳng lẽ ta thật sự xấu xa như vậy sao?” [chứ còn gì nữa, tội cho Trác Mã T^T]

“Ta không muốn ở lại chỗ này, ta phải về, ta phải đi về.” Không được, ta nhận định phải trở về bên cạnh bọn họ, ta không muốn bọn họ chạm vào nữ nhân kia, không muốn! Tuyệt đối không muốn!

“Vì sao lại không chịu ở bên cạnh ta.” Khòe miệng nhếch lên thâm đạm “Cả đời này ta chẳng phải không có gì là không chiếm giữ được sao, nhưng là tại sao ngươi lại cố gắng rời khỏi ta, một lần lại một lần bị ngươi xua đuổi, lòng có bao nhiêu thương tổn ngươi biết không?” Khuôn mặt tuấn tú tiến đến càng gần khuôn mặt thấm đầy nước mắt, tiếng nói giống như từ âm chiêu hồn gọi quý nơi âm phủ “Cho nên, ta sẽ không cho nàng quay về!”

“Ta hận ngươi, ta hận ngươi.” Từng trận đau đớn từ khắp nơi truyền đến, bóng người trước mắt cũng càng ngày càng mờ hồ, ta sắp chết phải không? Nhưng ta lưu luyến ba nam nhân kia, lưu luyến nha...Muốn gặp lại bọn họ...Muốn ở lại thật lâu trong lòng bọn họ...Thật sự rất muốn...Rất rất muốn...

“Nữ nhân, nàng đừng là ta sợ, nàng tỉnh tỉnh!” Bàn tay mồ hôi lạnh leo nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, sau đó chậm rãi xuyên qua mái tóc đen nhánh, ôm lấy thân thể gầy yếu không còn hay biết gì, môi mỏng không ngừng ở bên tai ní non “Ta sẽ không cho nàng chết, ta sẽ không để nàng chết, ta nhất định sẽ cứu nàng, nhất định vậy!” Cho dù hán hao tổn toàn bộ nội lực mà chết, hán nhất định phải cứu nàng trở về...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chân ái vô địch (trung)

Vì sao? Vì sao khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào lại càng ngày càng trở nên tái nhợt? Vì sao cái miệng nhỏ nhắn khô nứt lại phát ra âm thanh rên rỉ thống khổ như thế? Vì sao đôi mắt vốn linh động kia lại không ngừng chảy ra nước mắt trong suốt. Trong đôi mắt bạc có thống khổ cùng không cam tâm, cũng có lo lắng thật nhiều cùng sầu não, cho dù khí lực trong người mình càng ngày càng yếu, nhưng bàn tay đặt trên lưng trắng vẫn không chịu rời đi “Nữ nhân, ta van cầu nàng, mau mở ra được không? Chỉ cần nàng tỉnh lại, ta để nàng đi, ta để nàng đi!” Nhìn thấy thân thể kia chỉ còn lại một tia hơi thở mong manh, tâm hần đã đau đến không thể tả nổi, một chút tơ máu chảy ra nơi khóe miệng, nhưng là, cái đau thể xác so ra vẫn kém ngàn lần tuyệt vọng cùng bi ai. Giờ khắc này, hần rõ ràng biết, hần không muốn nàng chết, thật sự không muốn, chỉ cần nàng có thể thật tốt tỉnh lại, hần tình nguyện tiết nuôi cả đời này không chiếm giữ được nàng. Hần hối hận, thật sự hối hận, hần không nên giam cầm nàng, không nên si tâm vọng tưởng, không nên dùng thủ đoạn đê tiện này để chiếm được nàng. Hần sai rồi, hần thật sự sai lầm rồi.

“Hồ ly sư phụ...” Thân thể đau quá, rất lạnh, trong mộng chỉ có ta ở trong bóng tối, cố gắng mở to mắt cũng không nhìn thấy. Cố gắng tìm lối thoát cũng tìm không ra, ta chỉ có thể khóc cùng không ngừng kêu to “Ngu Ngu... Đại sắc lang... các người ở đâu? Nơi này rất tối, Nha Nha rất sợ... Sư phụ... Đừng bỏ rơi Nha Nha... Đừng...”

“Ha ha ha! Ông trời, người đây là trừng phạt ta sao?” Nghe thanh âm kêu gào kia không có tên mình, Hiên Viên Hoàng bị phần cắt tiếng cười to, đã không còn nội lực để truyền hần chỉ có thể ôm thật chặt thân thể nhỏ nhắn dần dần lạnh như băng, bàn tay to không ngừng lau đi nước mắt không ngừng rơi xuống trên khuôn mặt, trong mắt bạc mang theo dịu dàng “Nữ nhân, đừng không, ta đưa nàng trở về, ta đưa nàng trở về bên cạnh bọn họ.” Vì nàng có thể sống vui vẻ, hần nguyện ý buông tay, thật sự nguyện ý buông tay...

“Đau quá...” Tay vô thức đặt lên trên bụng, từng trận co rút đau đớn mãnh liệt như vậy, trong tiềm thức mách bảo ta phải che chở nó “Đau quá... cứu ta...”

“Đừng sợ, sẽ không có việc gì đâu, hài tử của nàng sẽ không sao đâu.” Cố gắng di chuyển thân thể không còn nội lực, nhẹ nhàng đặt y phục cho người trên giường, đem khí lực cuối cùng ôm cơ thể hồng nhạt vào trong lòng ngực, trong mắt bạc lóe lên bi thương “Nữ nhân, đừng sợ, ngoan, ta đưa nàng trở về.”

“Hần Vương, người đừng đi, van cầu người, đừng đi.” Nhìn thấy nam tử áo bạc loạng choạng ôm thân thể nhỏ nhắn lên ngựa, Trác Mã quỳ trên mặt đất khóc ròng cầu xin “Hần Vương, đừng đi!”

Ngồi trên yên ngựa, trên mặt mang theo mệt mỏi cùng tuyệt vọng “Trác Mã, nếu ta chết, nàng nhất định phải nuôi con chúng ta khôn lớn!” [sự thật là anh có nghĩ đến Trác Mã không? Ghét anh nhất trong truyện này!]

“Sẽ không, Hàn Vương, người sẽ không chết, Trác Mã không muốn người chết!” Nếu người nam nhân mà mình yêu nhất chết đi, nàng sống trên cõi đời này còn ý nghĩa gì nữa, nắm chặt lấy cương ngựa “Hàn Vương, người đáp ứng thiếp, không thể chết, vì con chúng ta, nhất định không thể chết!”

“Trác Mã, ta cam đoan với nàng, chỉ cần ta không chết, ta nhất định sẽ đối xử với hai mẫu tử nàng thật tốt!” Hung hăng kéo dây cương, giục ngựa đi về phía Bắc quốc, gió lạnh thấu xương trong đêm tối tóc bạc tung bay, che chở thật tốt cho người trong lòng, trong mắt bạc có một mặt bi thương cùng kiên quyết, tùy rằng là vương đế của thảo nguyên, đáng hần cả đời lại không có được người mà mình yêu nhất...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Chân ái vô địch (hạ)

“Hiên Viên Hoàng, người thật sự rất lớn mật a, cũng dám đơn thân độc mã tiến vào doanh trại Bắc Trung Quốc? Lòng nóng như lửa đốt, đôi mắt tím nhìn đến cơ thể hồng nhạt không có chút động tĩnh “Người làm gì tiểu nha đầu của ta vậy? Mau trả nàng lại cho ta!” Nói dứt, thân ảnh màu tím một phát bay lên, cùng lúc đó tung ra một chương sáng như lửa, nhanh như chớp mang theo mười phần nội lực tung ra, tiếng rống giận hỗn loạn, đôn đánh như tia chớp hướng đến nam nhân.

Nở một nụ cười lãnh liệt cùng tà ác, đôi mắt thâm sâu lộ ra một tia cuồng dã mang đầy huyết sắc khác thường “Hiên Viên Hoàng, biết thân thì nên để lại nàng.” Nếu như tiểu yêu tinh có mệnh hệ gì, hần sẽ không bỏ qua cho Hiên Viên Hoàng.

Che chở cẩn thận cho người ở trong lòng, nam nhân đã vô lực phản kháng chỉ có thể liếc lên đôi mắt màu xám, trong mắt mang theo kiên quyết chết cũng mang theo.

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của nam nhân tóc bạc, trong đôi mắt ngọc bích của Cô Nguyệt Lan lập tức hiện lên sự nghi hoặc, thân thể thon dài chuyển động trong gió, thân hình như nước chảy di chuyển đến bên cạnh nam nhân áo tím, song trường trong nháy mắt hợp thành một lực đạo to lớn cuộn cuộn,

đem một đòn kia đánh trực phương hướng.

“Bác Ngao Liệt, cẩn thận một chút, đừng làm tiểu yêu tinh bị thương!” Bóng đen ám mị lắc mình một cái, trong nháy mắt đã bay xuống trước ngựa, ánh mắt màu lam mang đầy sát khí nhìn đến thân thể xinh xắn đang hấp hối kia vội kiềm lại, giọng nói mang theo đu lòng không thể không tin “Hiên Viên Hoàng, tiểu yêu tinh của ta làm sao vậy, ngươi đã làm cái gì?”

“Ta tới để mang nàng trả lại cho các ngươi...” Nụ cười nhạt mang theo ý giễu cợt, nụ cười âm trầm có chút bi thương “Ta thua rồi... Lúc này đây, ta là thua triệt để rồi...” đôi mắt màu xám nhìn thật kĩ người trong lòng, ánh mắt nhìn thoáng qua thân thể đang cuộn mình lại thì, nụ cười nơi khóe miệng lại càng thêm bi ai.

“Đem đồ nhi của ta trả lại cho ta.” Nhìn về phía nam tử trong mắt có một chút lãnh ý khinh thường, nhưng nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cùng hơi thở yếu ớt thì, khuôn mặt tuấn mỹ càng trở nên âm trầm, đôi mắt lục thâm sâu bỗng dưng thoáng có một tia sát ý tàn khốc, rồi đột nhiên gầm lên một tiếng tức giận, “Hiên Viên Hoàng, ngươi thật sự đáng chết!”

“Không sai, ta thực sự đáng chết, cùng lắm, trước khi các người giết ta, xin các người hãy cứu nàng.” Dùng sức lực cuối cùng còn sót lại đứng dậy, lập tức ngã xuống đất lao đảo lui ba, bốn bước, sau đó chậm rãi lãnh ngạo đi về hướng ba nam tử, máu từ khóe miệng chậm rãi chảy ra, mặt không một tia huyết sắc trong đêm nhìn đến tái nhợt.

“Nàng làm sao vậy...” Đôi tay run rẩy tiếp nhận thân thể nhỏ nhắn lạnh lẽo, bạch y nam nhân không thể tin tưởng, thân ảnh hoạt bát hiếu động kia sao lại biến thành cái dạng không biết cả tức giận này, nhìn đến nam tử mắt bạc trong lòng mang theo nội hận khắc cốt ghi xương “Hiên Viên Hoàng, rốt cuộc ngươi đã làm gì nàng...”

“Tiểu yêu tinh... Ngươi đừng làm ta sợ... Lại, mở mắt được không?” Ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve đôi môi mềm mại nhỏ nhắn. Nhìn về phía nam nhân tóc bạc thì mắt một mảnh đen tối, mỗi một chữ thốt ra đều nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Nếu nàng có chuyện gì, Lang Minh Thân ta nhất định khiến cho người dân Mạc Bắc chôn cùng ngươi!”

“Xin lỗi... Là lỗi của ta... Xin lỗi... Ta chẳng qua là muốn giữ nàng lại bên cạnh ta mà thôi, ta thực sự không biết, ta thực sự không biết di hồn đại pháp lại có thể trở nên như vậy!” Bi thương nhìn nam nhân đối diện, mờ mịt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai bàn tay vô thức nắm chặt, móng tay bấm thật sâu vào thịt, là hấn sai... .Đều là hấn sai.

“Đau quá...” Tay vẫn đang che ở bụng, trong mộng mơ hồ có mùi hương quen thuộc, bóng tối vẫn như vậy nhưng ta không cảm thấy sợ, là hấn sao? Thật sự là hồ ly sư phụ sao? Hấn không phải đang ở bên nữ nhân kia sao? Vì sao lại tìm đến ta?

“Nàng làm sao vậy...” Nhẹ nhàng vỗ về bụng mềm, từng dòng nội lực âm áp chậm rãi truyền vào trong cơ thể cô gái, trong mắt tím ánh lên sự bất an, lo lắng hỏi “Vì sao nàng vẫn kêu đau?”

“Nàng có mang...” Mắt bạc có hơi hận cùng bất an, trải qua giấy vò linh hồn lẫn thể xác, đứa nhỏ kia có giữ được hay không?

“Thật? Tiểu Nha Nha, nàng rốt cuộc cũng mang thai đứa con của ta?” Cổ khắc chế nội tâm kích động, môi mím chậm rãi kề sát vào bên tai nhỏ, ôn nhu thở thè “Vương Nha Nha, để giữ được con của chúng ta, nàng nhất định phải tỉnh, nhất định như thế...”

Là ai, là ai bên tai ta không ngừng gọi to, đứa bé, đứa bé gì? Là đứa bé của ta sao... Cục cưng, ta có cục cưng sao... Là cục cưng của Hồ Ly sư phụ

“Nữ nhân, có bọn họ ở đây, nàng nhất định sẽ không sao.” Khuôn mặt yêu mỹ hiện lên một sự thoải mái, hơi nheo lại con ngươi màu bạc, có ba nam nhân kia ở đây, còn cái gì mà làm không được? Giờ khắc này hấn mới biết được, có thể khiến nàng bình an vô sự, hạnh phúc thật sự, cũng chỉ có ba nam nhân này mà thôi.

“Hiên Viên Hoàng, ngươi đi đi!” Mắt lam lóe ra tia tử khí lạnh lùng châm chọc “Nhớ kỹ, kẻ chỉ biết thương tổn nàng như ngươi, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nàng ấy nữa.”

Đôi mắt bạc đẹp mê hồn nhìn lên, khuôn mặt tái nhợt mang sự kiên trì “Ta muốn thấy nàng có việc gì mới có thể đi!” Hấn hiện tại không thể giúp được gì, nhưng hấn muốn ở bên cạnh nàng canh giữ, cho đến khi nàng không có việc gì. Hấn biết, có vài thứ mất đi còn có thể dành lại, nhưng có những thứ... Hấn mất đi sợ không còn cơ hội tìm lại cho chính mình... .Sở dĩ, hấn phải ở lại chỗ này, cho dù chỉ là một đêm, chỉ cần thấy nàng không có gì, hấn cũng thỏa mãn rồi...

“Tiểu nha đầu, nàng thật sự không ngoan, nàng muốn ngủ đến khi nào... Đến, ngoan ngoãn nào, tỉnh lại... được không?” Trong giọng nói có một tia ghen ngạo, trong mắt tím ánh lên cơn nước, đã qua một ngày một đêm rồi, vì sao tiểu nha đầu quật cường này lại không chịu tỉnh lại?

“Vương Nha Nha, nàng vì sao còn chưa tỉnh lại?” Bàn tay to âm áp tiếp tục truyền nội lực, trong mắt lam có một chút thù hận “Nếu như nàng cho là có thể ngủ như vậy để không chú ý đến ta, vậy nàng đã sai rồi. Nếu như nàng thật sự chết, ta nhất định sẽ đuổi tới địa phủ, gấp diêm vương để cướp nàng về!”

“Nha Nha đồ nhi, cục cưng ngoan muốn ăn cái gì, nàng tỉnh lại mà đói thì thật tội cho đứa con của ta đi!” Bàn tay to nhẹ nhàng xoa bụng nhỏ, cũng ôn nhu đưa đầu tựa vào “Nàng nghe một chút, cục cưng đang gọi nàng đấy? Tiểu Nha Nha nàng sao lại nhẫn tâm không để ý nó?”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi như thế nào biết nó là con của ngươi, nói không chừng là của ta!” Tuy rằng biết Nha Nha kia cần yên tĩnh, nhưng khi tên bạch y

hồ ly nói, hắc y lang nhìn không được nữa “Tiểu yêu tinh đến đó cũng có hòa làm một với ta, ngươi thế nào biết được đây là con ngươi?”

“Các ngươi nói xảo!” Người lấy thân làm chăn mà sẵn sốc, mắt tím nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần khôi phục hồng hào “Cục cưng là của ta, nhất định là của ta!”

“Bắc Ngao Liệt, tani cục cưng là của ta, của ta!”

“Lang Minh thần, ta ở cùng nàng cũng không ít, vì sao không phải là của ta!”

“Hừ, hai ngươi không biết tự lượng sức mình, ta là nam nhân Nha Nha yêu nhất, cục cưng đương nhiên là của ta!”

Ừm... Thật ờn... Rốt cuộc là ai bên tai ta cứ lải nhải liên tục? Mờ to đôi mắt mờ mịt ra nhìn đến ba nam nhân sắp vung tay, nhưng mà, thân thể thật vô lực, như là rơi vào một đồng sợi bông không thể nào gượng dậy được...

“Vương Nha Nha, nàng nói, hài tử rốt cuộc là của ai?” Ba nam nhân vẫn đang khắc khâu không ngừng nhìn chăm chăm nữ nhân bất tỉnh trên giường, nhưng đang nhìn lập tức mở to mắt vì vui mừng không tưởng.

“Cục cưng? Cục cưng nào?” Hồ nghi nhìn bọn họ, không thể nào, lẽ nào ta thực sự đã làm mẹ?

“Tiểu Nha Nha, nàng rốt cục đã tỉnh.” Mạnh mẽ đem thân thể nhỏ nhắn ôm vào lòng, nhẹ nhàng mà nóng bỏng hôn lên miệng nhỏ “Nàng có thể tỉnh lại thật sự quá tốt!” Tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng nhỏ “Nha Nha đồ nhí, ở đây, có cục cưng đáng yêu của chúng ta!”

“Sư phụ!” Nhè nhàng nở nụ cười, ta tựa vào ngực hắn, ta ôn thuận tiếp thu lời nói của hắn, muốn quay lại ôm hắn, để cho hắn yên tâm, thể nhưng toàn thân một chút khí lực cũng không có, nâng lên tay không có một chút lực, chỉ có thể để hắn tùy ý ôm. Thật? Thật sự có cục cưng sao? Ồ~~~cục cưng~~~ta không muốn làm bóng da~~~

Nâng khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn, trong ánh mắt tà mỹ lóe sáng tia mong muốn “Tiểu yêu tinh, nàng nói cục cưng là của ta phải không?”

“Ta làm sao biết?” Vô lực ta chỉ có thể nhìn hắn, hừ, ta không muốn nhanh như vậy đã sinh sôi con!

“Tiểu nha đầu, có cục cưng nhất định phải ăn nhiều một chút biết không?” Sự sẵn sốc của mỡ ngu chính là thức ăn ngon “Ăn nhiều một chút cục cưng mới khỏe mạnh được!”

“Ha ha, cái này, ta không muốn làm lợn mẹ!” Ta vốn đã tròn trịa rồi, nếu như lại bị mỡ ngu càng không ngừng ép ăn như vậy, nhất định sẽ trở thành lợn mẹ mập mạp.

“Ngược lại cứ ăn đi, nếu nàng biến thành lợn mẹ trong mắt ta vẫn là đẹp nhất.” Dằn lòng không được đem thức ăn đưa đến bên khóe miệng “Đến đây nào, mau ăn một chút!”

“Ta có thể ăn ít một chút hay không?”

“Vương Nha Nha, nàng nói gì?” Mồ hồ nâng lên đôi mắt uy hiếp “Để ta đem nàng ăn tươi đi!”

Nhìn ba nam nhân sùng bái vây quanh nữ nhân, khuôn mặt yêu mỹ của Hiên Viên Hoàng tuy rằng tiểu tuý không có sắc, nhưng đáy mắt lại chứa một tia vui mừng. Một đêm này, hắn lặng lẽ canh giữ trái phải soái tướng ở miền Bắc Trung Quốc, một chút cũng không rời khỏi. Nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn kích động không ngừng, nhưng nàng vì ba nam nhân mà nở nụ cười, giống như đâm một nhát dao vào lòng hắn, đau nhức thật sâu... có thể hắn buông tay là đúng, chỉ cần nhìn nàng hạnh phúc, như vậy thật sự đã đủ rồi....

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Kiếp sống cô độc

“Hiên Viên Hoàng, ngươi còn muốn chạy sao?” Nhìn nam nhân tóc bạc kiên trì canh giữ ở ngoài. Từ y nam nhân cả người tản khí tức vương giả, cao quý, đôi mắt lộ ra một tia sắc bén “Nếu nàng đã không có việc gì, ngươi quay lại chỗ này làm gì?”

Khuôn mặt tuấn tú yêu mỹ không ai bì kịp giờ đây sâu trong đôi mắt là những tia cô độc đau thương. Nhìn trước mắt là ba tuyệt đại nam tử, thân hình một đen một trắng cao to, hắn cảm thấy thật chói mắt, như vậy chỉ khiến hắn càng thêm tự ti mặc cảm.

“Ngươi cho là nàng còn có thể muốn gặp ngươi sao?” Bạch y nam tử đột nhiên bay xuống, trên khuôn mặt thanh dật tuấn mỹ có một chút biểu tình, con ngươi xanh lạnh lùng không có một tia nhiệt độ, thực khiến người ta phải sợ “Nếu ngươi muốn tốt cho nàng ấy, ngươi hãy mau đi đi, vĩnh viễn không nên

xuất hiện trước mặt nàng lần nữa!”

“Cổ Nguyệt Lan, một lần thôi là đủ rồi!” Môi mọng câu dẫn tự giấu bản thân, thanh âm lạnh lùng pha lẫn vài tia bi thương, khuôn mặt ma vương đã từng kêu gọi hiện giờ khẩn thiết hạ mình cầu xin. “Hôm nay ta đã không còn nội lực, lại một thân một mình trong doanh trại Bắc quốc, huống chi còn có các người bên người nàng, căn bản không cần sợ ta sẽ gây bất lợi với nàng.”

“Hiên Viên Hoàng... Hiện tại, người căn bản không cần thừa sức, tức thời đi nhanh đi, chúng ta sẽ không nhường tiêu yêu tinh một lần nào cho người.” Mắt xanh mang theo tàn lạnh, trên mặt tà mị tuấn mỹ cười nhạt “Nếu như không phải người thả nàng trở về đúng lúc, ta thực sự muốn một kiếm giết người.”

“Nếu như các người muốn giết ta thì tự động thủ đi, ta không muốn những ngày sau của ta đều không có nàng bên cạnh, cùng mỗi ngày đều bị những hồi ức về nàng xé nát cõi lòng, chỉ bằng chết trước mặt nàng. Như vậy ta có thể giải quyết hết mọi chuyện, không cần vì tưởng nhớ nàng ngày đêm mà trở nên điên cuồng.” Khuôn mặt tái nhợt mang đầy sự kiên quyết, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm về phía lều vải, đôi mắt lo lắng cùng đau đớn. Đôi môi mím chặt, trong lòng tràn đầy đau nhức, thấp giọng thì thào “Ta muốn thấy nàng... Ta thực sự rất muốn thấy nàng...”

“Người còn có tư cách lần nữa tổn thương nàng sao?” Sâu trong mắt là ánh sáng hàn lãnh “Nếu như ta là người, để tốt cho cô ấy, ta sẽ rời xa cô ấy, đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy một lần nào nữa.”

“Thành thật mà nói, ta thật sự rất ghen tị với các người. Các người mỗi ngày đều được bên người nàng, chăm sóc nàng, âu yếm nàng, hôn môi môi nàng mà ta, cái gì cũng đều không chiếm được.” Tóc bạc nhẹ bay lên trong gió, trên mặt âm lãnh tà mị tiết lộ biểu tình say đắm cùng oán khí, hai tròng mắt xám bạc chống lại đôi mắt tím “Ta chỉ có thể trách trời, vì sao ta không phải là người đàn ông đầu tiên của nàng.”

“Nha Nha là của chúng ta, dù cho người có là người đầu tiên gặp cô ấy, nhưng cô ấy vẫn mãi là của chúng ta.” Mắt xanh lam nhìn nam nhân trước mắt, trên gương mặt tái nhợt kia là khóe miệng vương chút tơ máu làm hấn có một tia mâu thuẫn trong lòng “Nàng vừa mới tỉnh lại, ta không muốn tâm tình của nàng quá mức kích động, người mau đi đi!”

“Nếu như không thể nhìn thấy nàng, ta nhất quyết không đi.” Hấn không thèm để ý tới ba nam nhân phía trước, thân thể to lớn đi thẳng tới doanh trưởng, cho dù thực sự bị bọn họ đánh chết, hấn cũng muốn đi vào!

“Sur phụ... Các người đang tranh cãi cái gì?” Nghe âm thanh tranh cãi bên ngoài, ta xoa con mắt đi khỏi trướng, hơi hốt liếc mắt về phía tóc bạc nam nhân, hơi ngẩng đầu nhìn hấn, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười “Hiên Viên tiên sinh, người vì sao còn có ở nơi này?”

“Ta khá dễ tìm nàng nói mấy câu?” Đôi mắt lạnh lùng mang ý chờ mong “Nữ nhân, có thể được không?”

“Tiểu Nha Nha, nàng thân thể còn yếu, vì sao không thể ở yên ổn trên giường, nếu như bị thương, ta phải làm sao đây?” Cổ Nguyệt Lan ôn nhu ôm chặt lấy eo nhỏ, đôi mắt lóe lên một chút tinh quang. Biểu tình nghiêm túc trở nên hòa hoãn, ngón tay thon dài chậm rãi di chuyển trên những sợi tóc đen nhánh, nhẹ nhàng kéo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn vào trong lòng, đôi môi dán vào vành tai trắng nõn, vô cùng thân thiết thì thầm nói nhỏ “Thế nào? Bé cũng nghịch đủ chưa, có phải hay không người đã mệt muốn chết rồi?”

“Àn, thật tốt!” Thân thể ta dựa vào trong lòng hồ ly ấm áp, sau đó nhìn về phía đôi mắt đang thất vọng “Có cái gì không thể nói với bọn họ rồi nói lại cho ta sao?”

“Không sai, ta tuyệt đối sẽ không cho người một mình độc chiếm tiêu yêu tinh.” Liếc mắt nhìn bạch y hồ ly khiêu khích, mỡ lang lập tức kéo mỡ nha vào trong lòng, gương mặt dán vào khuôn mặt béo mập nhỏ nhắn vuốt ve, hơi thở ấm áp phả vào cái miệng nhỏ nhắn “Vật nhỏ, đêm nay theo ta, được không?”

Ta hung hăng liếc mắt hắc y lang, quả thật là xú nam nhân, quả nhiên là sắc tính không thay đổi. Hiện tại ta là phụ nữ có thai nha, làm sao mà có thể kịch liệt vận động.

“Nữ nhân, thực sự là ta cũng muốn nói mấy câu mà thôi, nói xong ta lập tức sẽ đi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn e thẹn thật khả ái mà người kia thật sự là chưa từng bày ra trước mặt hấn. Một trận đổ kỵ cùng đau đớn trong lòng, vì sao suốt đời hấn dành tình cảm chân thành cho nàng, nhưng chưa bao giờ nàng nở một tia vui cười với hấn. Từ từ tiến về hướng bóng nhỏ màu hồng, mất đi nội lực khiến thân thể hấn càng thêm nặng nhọc, mỗi một lần thân thể di động đều bám vào ngực từng trận đau đớn. Đối với nàng, hấn không muốn buông tay, hấn trong lòng mình bạch, cả đời này, hấn đều sẽ sống mãi trong kí ức về nàng. Mỗi lúc, hấn lại càng thêm phần tham lam, hấn muốn tưởng tượng rằng mình có thể như ba nam nhân kia, bên cạnh nàng, che chở nàng, mỗi ngày nhìn nàng vui sướng, nhìn nàng hạ sinh hài tử cho hấn...

“Hiên Viên Hoàng, có cái gì thì người nhanh nói đi.” Lặng im đối diện với hấn, nhìn hấn khuôn mặt xanh xao, cơ thể suy nhược, còn có đôi mắt vô cùng ấm áp, làm trái tim ta rung lên một chút, tuy rằng ta chán ghét hấn, nhưng ta không có quên, để cứu ta, hấn thực sự hy sinh rất nhiều rất nhiều...

“Nữ nhân, vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng, nàng đều giương to đôi mắt nhìn chăm chăm vào ta?” Khóe miệng khẽ gọi câu dẫn, trong giọng nói trêu đùa mang theo thê lương “Vì sao nàng không thể như những nữ nhân khác ôn nhu đối với ta?”

Ngón tay thô ráp nhẹ nhàng véo cằm nhỏ, mở đôi mắt to nhìn về phía nàng “Nàng vì sao khẳng khái một mực đối với bọn họ, cùng với bọn họ như keo như sơn hòa cùng một chỗ, vì sao trong mắt nàng chưa từng có hình bóng của ta, nàng vì sao chưa bao giờ ngẩng đầu nhìn ta, ta đối với nàng tình cảm ít hơn ba người bọn họ sao? Vì sao nàng lại không chịu yêu ta?”

“Ha ha... Hiên Viên tiên sinh...” Ta nhìn thẳng về phía hấn, khóe miệng nở một nụ cười khả ái “Người đã muốn hỏi ta, ta liền nói cho người biết, vì sao trong mắt ta chưa từng có người, bởi vì trong lòng người, người chỉ muốn chiếm hữu ta, người chưa từng lo lắng cho ta, rốt cuộc người có nghĩ cho ta.

Có lẽ trong mắt người, sủng ta yêu ta dù to lớn thế nào đều như là ban ân, thế nhưng ta không cần những điều này, ta cần nam nhân yêu ta, hiểu ta, thông cảm cho ta, sẽ không ép buộc ta, đối với ta toàn tâm toàn ý. Quan trọng là, bọn họ đều cho ta thời gian, bọn họ đều không chút do dự cho ta làm một chuyện gì. Mà người có Trác Mã tốt như vậy, người lại dĩ nhiên hẳn tâm thương tổn nàng sao, ngay cả khi nàng có hài tử của người, người còn nhớ đến nữ nhân khác. Người nghĩ xem người có phải là nam nhân hay không, như thế làm sao ta yêu người.”

“Trong mắt nàng ta không đáng một đồng sao?” Một tay ôm lấy nữ tử quật cường, dùng hết toàn lực ôm lấy thân thể mềm mại, trong lòng tuyệt vọng tới cực điểm thống thiết kêu “Nữ nhân, ta một lần nữa ôm nàng? Hãy để ta một lần ôm nàng thật lâu, thật lâu, được không?”

“Hiên Viên Hoàng, trở về đi, trở lại với Trác Mã đi, toàn tâm toàn ý mà đối tốt với nàng. Vì người, nàng đã cố gắng rất nhiều.”

“Nàng không hận Trác Mã?” Trên mặt tái nhợt có chút hoài nghi “Dù sao nàng ta đã lừa nàng, lợi dụng nàng.”

“Vi ta biết nàng chỉ là quá yêu người.” Nữ nhân kia dịu dàng ôn nhu như nước, ta thế nào lại hẳn tâm hận nàng.

“Nữ nhân, nàng còn muốn ta đi sao?” Hắn cúi đầu thì thầm lặng lẽ, mắt bạc càng trở nên bi thương, đôi môi tái nhợt không sức sống “Không có nàng, ta sống còn có ý nghĩa gì? Ánh dương ấm áp sáng xán lạn sớm làm tan chảy trái tim của hắn, gió thổi bay tóc bạc nhẹ nhàng mà phát lên mặt, khuôn mặt buồn bã khiến người ta phải tan nát cõi lòng. Đột nhiên vụt một cái, một ngụm lớn huyết bị đẩy ra, đôi môi đỏ tươi sặc, tơ máu theo khóe miệng chậm rãi hạ xuống, cực kỳ giống như độc xà, mê hoặc mà đáng sợ.

“Hiên Viên Hoàng, người làm sao vậy?” Tay ôm ta chậm rãi buông ra, bụng dưới bắt đầu đau quặn, nhớ đến tối hôm qua hắn hao hết nội lực để cứu ta, mặc dù ta thực không thích hắn, nhưng ta vẫn không muốn hắn chết. Nam nhân này, hắn luôn giương nanh múa vuốt, lúc nào cũng ngoan cường chiến đấu, thực sự là không nên như lúc này mặt mày trắng bệch làm người khác yêu thương.

Khuôn mặt tái nhợt đột nhiên hiện lên vẻ tươi cười “Nữ nhân, có phải hay không ta hiện tại rất xấu? Tay giờ lên lau đi vết máu, nhưng máu chảy càng ngày càng nhiều, thân thể vô lực đột nhiên ngồi bệt xuống đất.

“Người mau đứng lên, ta sẽ kêu sư phụ tới cứu người.” Ta vội vàng chạy ra ngoài, nhưng bàn tay to nắm lấy khiến ta phải dừng lại, ta chăm chú nhìn vào hắn “Hiên Viên Hoàng, ta không muốn người chết.”

“Ha ha, nữ nhân, ta chết có cái gì không tốt? Khi ta chết rồi, ta sẽ không còn dùng thời gian mỗi ngày của mình để nhớ ngươi, ta chết rồi có thể không cần nhìn người cùng bọn họ vui sướng ngọt ngào ở cùng một chỗ. Cho dù có sống cũng là cái xác không hồn, chỉ bằng chết một lần cho xong...” Hắn si ngốc nhìn nữ tử trước mắt, trong mắt tất cả đều tràn ngập nhu tình, trong đầu chỉ quán quýt một ý nghĩ – yêu thương...

Ta cảm thấy cánh tay ôm ở hông ta từ từ rơi xuống, ta ôm chặt nam nhân ngã xuống đất, sau đó hung hăng ra lệnh “Hiên Viên Hoàng, mau nghe ta, ta không nọ tình cảm của người, nếu như không muốn ta hận người, thì người không được chết, phải sống, nhất định phải sống?”

“Người không muốn ta chết?” Vô lực cảm nhận thân thể ấm áp trong lòng, dịch thể màu đỏ từ từ thấm ướt quần áo hồng nhạt, đôi mắt ảm đạm không chút ánh sáng ngừng lại một chút, con người ta mị lợ về phức tạp “Nếu nàng không thương ta vì sao còn muốn ta sống chứ?”

Ta nhẹ nhàng ôm lấy hắn, lại nhẹ nhàng nhìn hắn, trong giọng nói có kiên trì cùng với động viên “Bởi vì người vốn dĩ là một trượng phu, cũng là một phụ thân, lại còn là hãn vương trong lòng của vạn dân vạn chúng Mạc Bắc, vì Trác Mã, vì hài tử của người, vì dân của người, và cũng vì... Ta... Người không thể chết được...”

“Phải?” Hắn đột nhiên cười nhẹ, trong mắt là tràn đầy ánh sáng “Nữ nhân, nàng yên tâm, để nàng không hận ta, ta sẽ không chết... Dù cho có sống một đời cô độc, ta cũng sẽ cố gắng mà sống tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Tranh đoạt ngủ cùng

“Đồ nhĩ Nha Nha, người rút cuộc cùng Hiên Viên Hoàng nói cái gì?” Nhớ tới hắn vừa rồi đi với biểu tình vô cùng hạnh phúc, sóng mắt xanh lưu chuyển, mơ hồ nhận ra “Nói cho ta xem, đồ nhĩ thân ái, rút cuộc người cùng hắn nói cái gì?”

“Không có gì!” Đôi mắt xanh lấp lánh khiến ta muốn hung hăng đánh một trận, ta vì chột dạ mà cái miệng nhỏ nhắn nở một nụ cười câu dẫn “Ta chỉ là muốn hắn có thể sống tốt hơn mà thôi, thực sự là không còn cái gì khác nữa.”

“Ta không tin, tiểu yêu tinh, ta không tin. Đừng cho là ta cái gì cũng không biết, ánh mắt đặc ý của hắn khi đi ra tuyệt đối không lừa được người.” Mắt xanh hân hạnh lập tức bắn về phía mũi, mí mắt không ngừng rung động, tàn bạo lên tiếng “Nếu nàng không muốn bản vương ra tay với nàng thì mau nói.”

“Ồ... Thối sắc lang... Ngươi biết rõ ta đã có cục cưng còn muốn làm ta sợ... Ngươi ngu...” Nặng ra vài giọt lệ, ta tìm kiếm từ y ngữ “Ngươi phải tin tưởng ta, ta thực sự không đáp ứng với hần cái gì!”

“Không có sao?” Nắm lấy đôi tay thịt nhỏ bé, tử quang trong mắt hần lạnh buốt “Tiểu nha đầu, ngươi chính là nói thật sao, nếu như ngươi còn dám trêu chọc nam nhân, thì dù là ta yêu ngươi cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi.”

“Các ngươi đang ghen sao?” Ta thật không nói gì a, mấy mỹ thú này thật sự là nồng nặc mùi giấm chua a.

“Làm sao mà chúng ta không thể không ghen? Tiểu đồ nhi, nàng nghĩ thử xem, trượng phu nhìn thê tử của mình cùng nam nhân khác thâm tình nhìn nhau có thể chịu được sao.” Trong mắt lóe ra ánh sáng nóng cháy “Thế nào? Làm sai rồi cũng không dám thừa nhận phải không?”

“Cái gì là thê tử của ngươi, chúng ta còn chưa có thành thân, không phải sao?”

“Tiểu Nha Nha, oa nhi đều có rồi, ngươi còn không muốn gả cho ta sao?” Ánh mắt lộ ra tia vui mừng, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn càng đầy đặn “Thế nào, hài tử của ta!”

“Cái gì mà hài tử của ta!” Nghĩ đến thời gian tới, ta thật là bi thương a!”

“Cổ Nguyệt Lan, ngươi đừng ngắt lời có được hay không.” Mỗ lang ôm lấy vòng eo tròn tròn, hoài nghi nói “Tiểu yêu tinh, ngươi nói mau, rốt cuộc ngươi hứa hẹn với nam nhân kia chuyện gì?”

“Ta không nói!”

“Nhanh nói cho bản vương biết!”

“Ta không nói!”

“Vương Nha Nha, ngươi dám không nói chúng ta phải đi giết hần!” Ba mỹ thú hỗn hển kêu to “Nhanh nói cho chúng ta biết!”

“Ồ... Bị tam thú hung hăng trừng, tay nhỏ bé bị bọn họ túm, ta thật sự là không có xương nha “Ta chỉ bất quá đáp ứng kiếp sau trở thành thê tử hần mà thôi, không có gì quan trọng lắm. Dù tốt xấu thì hần đã cứu ta, như vậy cũng coi như đã trả xong hết nợ.”

“Cái gì? Vương Nha Nha, ngươi cũng dám đáp ứng hần?” Mỗ ngu nhân híp hai mắt, nếu như không phải là nàng đang mang cục cưng, hần thực sự rất muốn đánh nàng. ăn sạch nàng “Ta thực sự liên nghi ngờ, Hiên Viên Hoảng kia, rõ ràng là sắp chết mà còn có thể cười ngạo trở lại, nguyên lai ngươi dĩ nhiên nói như vậy.”

“Tiểu đồ nhi... Ta nói cho ngươi biết... Đời này ngươi là của ta, kiếp sau đều là của ta, kiếp sau nữa đều là của ta. Nam nhân kia tuyệt đối đừng si tâm vọng tưởng.” Túm lấy thiên hạ vào lòng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng “Có nghe hay không?”

“Không sai, nam nhân kia đừng trông chờ. Ngươi đời đời kiếp kiếp đều là của ta, là nữ nhân của Lang Minh Thần.” Âm thanh băng lãnh thanh thúy “Vương Nha Nha, nhớ kỹ không có?”

Ta trừng mắt với nhất hồ nhất lang “Các ngươi hai người đủ chưa, không nên xem ta như bao tải túm qua túm lại có được hay không, ta muốn nôn ra!”

“Ta sẽ không cho phép nàng cùng với nam nhân khác, tiểu nha đầu, đừng có nằm mơ.” Mỗ ngu nhân trong người đầy giấm chua, gương mặt tuần mỹ lộ vẻ ghen tỵ, cắn răng nói “Ta, Bắc Ngao Liệt đời đời kiếp kiếp chỉ có Vương Nha Nha, nàng mãi là của chúng ta, cũng chỉ có thể là của chúng ta. Hứa với ta, không nghĩ đến nam nhân kia nữa, được không?”

“Các ngươi phải nghe ta!” Nhìn ba mỹ thú khuôn mặt khốn khổ, tuần mi nhắm chặt, khổ sở cười, hành vi điên cuồng độc chiếm, trong lòng ta mang theo một trận đau đớn, tìm ta đập rộn ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn bọn họ “Ta Vương Nha Nha chỉ thích các ngươi, một đời này chỉ thích các ngươi, kiếp sau cũng sẽ thích các ngươi, đời đời kiếp kiếp không rời xa nhau, có được hay không?”

“Nha nha đồ nhi, nhớ kỹ lời này là do nàng nói.” Mắt bích nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn “Đến đây đi, ta cùng nàng đi ngủ.”

“Tiểu yêu tinh, ta cùng ngươi nha.” Hắc y lang tươi cười như hoa, nhưng mắt lam vẫn như thường gian trá quỷ dị “Ta đảm bảo nhất định sẽ không quấy rầy nàng.”

“Tiểu nha đầu, ta vừa làm bánh hạt sen!” Ngu ngu nở nụ cười, vẻ mặt ôn nhu “Đề ta cho ngươi ăn có được không?”

“Không cần, các ngươi tự đi đi!” Nhìn ba mỹ nam vây xung quanh, ta thật sự là đồ mờ hồ hột, nếu như đáp ứng một người, thì hai người khác không thích nha. Ai, ta không thể tự làm bấy được, bị ba vị nam nhân quản lý, thật là không phải tốt!”

“Thế nào, Nha Nha là muốn cự tuyệt vì sự sao?” Hồ ly nhẹ nhàng mà hừ lạnh một tiếng, móng vuốt phát qua bụng tròn tròn “Cục cưng, ngươi cũng muốn cùng đi với cha ngươi, có phải không?”

“Cổ Nguyệt Lan, hài tử của ta ngươi không thể nhận mình là cha!” Mỗ lang kêu to “Ta nói rồi, oa nhi là của ta!”

“Một phần ba cơ hội là của ta nha!” Tử y ngu nhân không cam lòng “Bất quá, chỉ cần tiểu nha đầu sinh con thì ta đều thích.”

“Phiền muốn chết, các người im miệng lại cho ta.” Ta không thể nhịn được quát to một tiếng “Ta nói cho các người biết, ta một người cũng không muốn, ta muốn một mình!”

“Vương Nha Nha, ngày hôm nay nàng là không muốn chọn cũng phải chọn, nàng nói xem, đêm nay nàng chọn ai tới cùng nàng!”

“Các người... Các người... Các người định làm ta tức chết có đúng hay không?”

“Tiểu Nha Nha, người nàng muốn chọn chính là ta?” Mỗ hồ tà mị cười mang theo cảnh cáo, nếu như đồ nhi nhà mình lên tiếng chọn hai nam nhân kia, hẳn nhất định sẽ không tha cho nàng. Mất bích mê hoặc câu hồn, thanh âm khàn khàn tà mị “Nha Nha, đứng lâu như vậy có mệt không a? Nàng có muốn ta giúp nàng bóp chân nhỏ, xoa eo nhỏ?”

Không cần suy nghĩ cũng biết hồ ly có mưu ma chước quỷ, ta lập tức dịu dàng cự tuyệt “Không cần phiền tới sư phụ nha, Nha Nha ta chân hay lưng cũng đều không đau nhức, coi như là ổn.”

“Vật nhỏ, đừng nghĩ nhiều như vậy, để ta tới cùng nàng nha!” Mỗ lang ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, khuôn mặt tuần tú lộ ra biến hóa kỳ lạ, lời nói chứa ý cười, bên trong là chờ đợi “Ân... Ta lâu rồi không có ôm nàng nha... Tiểu yêu tinh... Theo ta đi...”

“Lang Vương gia, người biết rõ ta có cục cưng, người đừng cố sức ôm ta có được hay không?” Trong mắt hân chứa đầy dục hòa, nếu như ta thực sự cùng hân chung giường, không cần tưởng tượng cũng biết hân sẽ làm gì?”

“Tiểu nha đầu, ta khẳng định sẽ không xằng bậy!” Trong mắt là vô hạn tương tư, hân thật sự chỉ muốn hôn và ôm nàng, ôm nàng...

“Ngư ngư... Ai, hay là người săn sóc ta có được không! Tay nhỏ bé hướng về phía hân, chỉ có hân mới thật thoải mái! Nếu bọn họ nhất định bắt ta chọn ta đây chọn hân được rồi!”

“Tiểu nha đầu, nàng thực sự chọn ta sao?” Mối mong nhẹ nhàng mà thốt ra, từ quang bắn ra bốn phía, đôi mắt đặc ý liếc nhìn nhất hồ nhất lang, sau đó làm bộ xin lỗi mỉm cười “Hai vị, không nên để ý, tiểu nha đầu đêm nay muốn ta cùng nàng!”

Hồ ly cảm tức nhìn mỗ ngư ôm ấp nha đầu, khuôn mặt chứa đầy đồ kị. Hung hăng đem thân thể hồng nhật đoạt lại bên người, tàn bạo hỏi “Tiểu nha nha, người muốn hân cùng người!”

“Sư phụ, người không nên lôi kéo ta! Tay của ta đau đau!” Thôi hồ ly thực sự là không biết thương hương tiếc ngọc.

Tay không chút nào thả lỏng “Ta là tướng công nàng, săn sóc nàng chỉ có thể do một mình ta làm!”

Mỗ lang cố sức nắm lấy tay nhỏ bé “Tiểu yêu tinh, nếu như nàng dám chọn hân, ta nhất định sẽ không cho nàng sống lần nữa!”

“Buông... Các người làm ta đau...”

“Lang Minh Thần, người mau buông tay, người làm đau Nha Nha.”

“Cổ Nguyệt Lan, dựa vào cái gì bảo ta buông tay!” Mỗ lang lạnh lùng cười “Người không nhìn ra là người làm đau nàng sao, người buông tay là người mới đúng.”

“Ồ... Các người rốt cuộc cãi nhau đủ chưa?” Hai trông mắt ta vùng lên ngập nước, ta ai oán “Buông!”

“Không buông, nàng không chọn vì sư ta sẽ không buông!”

“Tiểu yêu tinh, đêm nay quay về với ta!”

“Được rồi, các người không nên lôi kéo ta!” Không thể nhịn được nữa, ta trùng mắt với bạch y hồ ly, sau đó bỏ bàn tay hắc y lang, nhìn về phía băng ngư ngư ôn nhu như nước, ta nhẹ nhàng quay sang hồ lang cười gian “Bất quá các người nhường ta cgon mà? Thế nào mà ta chọn, các người hai người lại không vui!”

Hồ ly kéo lấy thân thể nhẹ nhàng vào lòng, trên mặt tràn đầy không cam lòng “Đã như vậy, Nha Nha ngủ ngon!”

“Bản vương không có ý kiến!” Mỗ nha chỉ có một mình, nửa đêm còn có thể bò lên trên giường nàng không phải sao?

“Tiểu nha đầu, nàng không thể không giữ lời! Nàng vừa rõ ràng muốn ta bồi bên nàng! Tinh quang bắn ra bốn phía, từ mâu nhìn chăm chăm vào giai nhân “Thế nào? Nàng không muốn đổi ý sao?”

“Bác Ngao Liệt, người cái này chỉ biết đem bộ dạng tội nghiệp này kẻ cận tiểu yêu tinh!” Mất lam lộ ra tia hung quang, đáng tươi cười nhưng khiến người khác cảm thấy thấu vào xương, ngữ điệu quý mị “Nếu dư thời gian thì người nên đi nấu ăn đi! Còn có, người chẳng phải thích thêu thùa may vá sao, không có việc gì thì may vài món y phục cho hài tử của ta đi!”

“Lang Minh Thần, chuyện của ta không cần người quảng, tiểu nha đầu, ta bồi nàng thì có gì sai?” Từ mâu nhìn sâu vào đôi mắt nhỏ, khuôn mặt trong veo như nước, đôi môi câu dẫn mỉm cười “Có ta cùng người, người tuyệt đối an toàn.” Dứt lời, môi miệng nóng cháy đặt lên cánh hoa anh đào triền miên,

tưởng như chỉ có hai người tồn tại.

“Ta là tướng công của đồ nhi, vì vậy ta chỉ có thể bồi nường!” Mỗ hồ chiếm lấy thời cơ, đôi tay chiếm lấy eo nhỏ sau đó đoạt nường trở lại, môi vô ý chạm phải vành tai, thổi khí ấm áp trên chòm tóc “Tiểu Nha Nha, đêm nay ta ôm nường có được hay không, ở trong lòng ta rất ấm áp!”

Ba ánh mắt tụ lại giữa không trung, đồng loạt nhìn về phía mỗ nha khả ái, hayyyyyy, để có thể ôm thân thể tròn tròn kia ngủ, bọn họ nhất định phải cố gắng.

Nhìn ba mỹ thú hết sức căng thẳng: bọn họ thực sự là ấu trĩ nha, chơi như vậy thực sự là không tốt nha...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Cha của đứa nhỏ

Trong biệt viện to lớn như vậy lại có ba mỹ nam vì bất mãn mà không ngừng than thở, trước đây chưa mang thai bọn hắn ngày ngóng đêm mong nường có thể vì mình sinh ra một nam một nữ, nhưng giờ a, con thì có rồi, hơn nữa khó khăn lắm mới khiến nha đầu kia yêu thương mình, thế nhưng... thế nhưng mỗi đêm cũng chỉ có thể ôm thân hình mềm mại thơm ngát kia trong lòng, cái gì cũng không được làm, nhìn thân thể càng thêm tròn trịa đầy đặn, bộ ngực sữa càng đầy ắp, da thịt trắng mềm, dục vọng cuồng liệt khiến bọn hắn sắp phát điên mất. Haiz, nếu nói làm cha có gì không tốt thì đó chính là do tư vị cấm dục thật khiến người ta không chịu nổi.

Không thể tìm mỗ Nha để phát hỏa thật khó chịu thế nhưng nghĩ đến qua tám tháng sau có đứa nhỏ béo mập phần nộn gào với mình cha ơi cha ơi, mỗ hồ ly vẫn thấy vô cùng hài lòng khoe miệng hơi cong lên cười sung sướng, đôi mắt Bích Lục khó có lúc nào lại tỏa ra ánh sáng ấm áp dịu dàng như bây giờ.

Trong đôi mắt lam nào đó là dục hỏa tà ác mê người nhộn nhạo, đêm nay có nên lén lút bò lên giường mỗ Nha không đây? Được vương tuy rằng nói ba tháng đầu phải cẩn thận, không được làm chuyện phòng the nhưng chỉ cần hẩn cẩn thận chút hẩn sẽ không có việc gì đâu. Hừ, nếu cái đứa nhỏ còn trong bụng mẹ kia không phải một công chúa xinh đẹp mà lại là một tên sói con hẩn nhất định phải hung hăng đánh cái mông nhỏ của nó, hại cha hẩn tám tháng trời phải làm hòa thượng ăn chay.

Đối lập với hai tên sói hồ ôm trong bụng đầy ý đồ bất chính, mỗ ngư lại lo lắng về vấn đề dinh dưỡng, tuy rằng tiểu nha đầu nhà mình không bị ghen cũng không kiêng ăn nhưng sao ăn nhiều như vậy cũng không thấy bụng nường to lên chút nào vậy? Tuy rằng mẹ Nha Nha đã đảm bảo sao ba tháng cực cung sẽ lớn rất nhanh thế nhưng ngoại trừ thân thể nường hơi nở nang đầy đặn hẩn hoàn toàn không thấy có chút nào giống người mang thai nha! Ngư ngư hơi nhíu mày trầm tư, xem ra mình phải nghiên cứu làm vài món ăn bổ dưỡng mới được.

Ôm tiểu bạch thái ngồi ở một chỗ cách rất xa, rất xa ba tên cầm thú mỹ mạo kia, trong lòng của ta vô cùng phiền muộn a. Nghe được ta chưa thành thân đã mang thai, mẫu thân mỹ nhân nhà ta kích động đến mức ngất xỉu, ông ngoại bà ngoại cũng mặt nhăn mày nhíu, sắc mặt không hề dễ coi, quá đáng hơn là ông bố Được vương kia trong mắt lóe đầy tia tà ác còn lén bí mật đặt sự thật bôi nhọ ta với mọi người khiến ta càng thêm phần nộ. Ông trời ơi, ta đã phải lộn nái đã vô cùng đáng thương rồi, ngài đừng trêu chọc ta nữa, làm ơn tha cho ta đi!

“Vương Nha Nha, vì sự không phải đã nói rất nhiều lần, có cực cung rồi không được ôm cái con quái thú kia nữa hay sao?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gạt lấy quả cầu trắng béo mập đang ngủ rõ sung sướng trong lòng nường, hừ, dựa vào cái gì hẩn không được ôm thân thể thơm mát bé xinh của nường mà cái tên tiểu bạch thái này lại có thể chiếm được chứ!!!!

“Ngao ngao ngao~~~~” Đang ngủ ngon lại bị người ta đánh thức khiến quả cầu trắng nhỏ hướng về phía chủ tử nhà mình tổ cáo, đôi mắt loe lên chút gian xảo, nó khó khăn lắm mới có cơ hội được ngủ trong lòng nường đó.

“Sự phụ, người mau buông tiểu bạch thái ra, ta không ôm nó không được!” Tiểu Bạch Thái à, bây giờ là thời điểm quan trọng, vì nghĩ cho sự khỏe mạnh của tiểu chủ nhân nhà ngươi trong thời gian tới, ngươi phải biết nhẫn nhịn nha!

“Tiểu yêu tinh, trên cơ thể rất ấm lạnh, nường mau đứng lên cho ta.” Vội vàng ôm thân thể nhỏ bé đang rầu rĩ không vui ngồi trên cơ, móng vuốt sói lập tức kéo đôi tay lạnh toát của nường sưởi ấm trong lòng mình, đôi môi gọi cảm càng không khách khí hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, không ngừng nhẹ giọng khiển trách nường: “Nếu bị cảm lạnh thì sao hả, cha nường nói phụ nữ mang thai không được bị cảm lạnh.”

“Thật không?” Trong lòng càng không ngừng mắng ông bố bất lương kia, ông già xấu xa, dù gì ông cũng sắp lên chức ông ngoại sao vẫn còn dâm chọc sau lưng con gái mình như vậy chứ? Hừ, ông già xấu xa, ta hận ông!

“Nào, để ta xem có béo lên tí nào không?” Từ trong lòng mỗ lang đoạt lấy tiểu nha đầu béo mập, nhẹ nhàng ôm nường trong lòng cân đo đong đếm sau đó lại hơi nhíu mày, đôi mắt tím tràn đầy nghi hoặc, thật là lạ, rõ ràng ăn nhiều như vậy sao vẫn không thấy cực cung nổi lên chút nào? Chẳng lẽ là món ăn có vấn đề hay sao?

“Hihi, ngu ngu, việc này không thể gấp được, phải từ từ chờ.” Nhìn mỡ ngu bung đến một đĩa thịt kho tàu mới làm đến trước mặt, ta không biết phải nói gì nữa, cứ cho ta là heo mẹ đi cũng phải có thời gian nghỉ ngơi chưa, suốt ngày bắt ta ăn đến vài trận không ngừng làm sao ta chịu nổi đây. Nhìn đôi mắt tím dẹt dẹt nhưng đầy kiên định kia, ta lại miễn cưỡng triển khai cái miệng nhỏ nhắn nũng nịu cầu xin: “Giờ ta chưa đói bụng, ta mang về phòng lúc nào đói sẽ ăn có được không?” Nhìn ba tên thú khê gật đầu, ta lập tức một tay túm lấy tiểu hồ ly mập mạp, tay kia cầm đĩa vội vã trốn vào phòng, tiểu bạch thái à, may mà có người giúp ta ăn hộ, nếu không tỷ ta sắp biến thành quả bóng cao su béo phì mất.

“Tiểu đồ nhi, nàng đừng đi nhanh như vậy được hay không? Sẽ làm cục cưng bị thương đó!” Nhìn thân thể hồng nhật vừa đi qua bụi hoa đã tăng tốc lướt như bay, mỡ hồ chỉ sợ tiểu đồ nhi nhà mình không cẩn thận sẽ bị té ngã, đến lúc đó, một lớn một nhỏ đều bị thương thì thật không ổn.

“Sư phụ đừng quá lo lắng, Nha Nha ta đi đứng rất vững vàng nha!” Ta cũng không phải miếng đậu phụ, mặt đất bằng phẳng như vậy, ngay đến hòn đá nhỏ cũng không có lấy một viên sao có thể sơ xuất té ngã được.

“Tiểu yêu tinh, về phòng mặc thêm áo vào nếu không sẽ bị cảm lạnh đó!” Đôi mắt lam hẹp dài hơi híp lại, ăn mặc mỏng manh như vậy nhờ nàng bị cảm lạnh lại khiến hấn đau khổ đến phát điên mất.

“Hi hi, biết rồi, người đừng lo lắng thái quá!” Hừ, lẽ nào muốn ta gói mình thành bánh tét người mới hài lòng hả? Vương Nha Nha ta không ngốc như vậy đâu.

“Tiểu nha đầu!” Mỡ ngu lo lắng lại tiếp tục căn dặn nhắc nhở: “Nhớ kỹ phải ăn hết chỗ thịt đó nha!”

“Được rồi, được rồi, ngu ngu yên tâm đi, ngay chút vụn thịt ta cũng không dám để thừa lại đâu!” Ngu ngu chết tiệt, ta nhất định sẽ để tiểu bạch thái chén sạch hết luôn!

“Vương Nha Nha, những lời chúng ta nói vừa rồi đã nhớ kỹ hết chưa?” Tam thú lo lắng lại lần nữa nhắc nhở: “Nghỉ ngơi nhiều một chút, nghịch ngợm vừa thôi, không có việc gì thì về phòng ngủ đi, lúc nào dậy thì đi dạo hít thở trong biệt viện thôi đó, nếu chán quá thì tìm chúng ta nói chuyện nha, còn nếu buồn cũng phải tìm để chúng ta kể chuyện cười cho nàng nghe, nhớ kỹ chưa?”

Ta lén hung hăng lườm chết bọn hấn, hừ, ta mà thèm nghe lời các người mới là lạ đó. Cục cưng còn chưa ra đời, ba nam nhân này đã quản giáo ta chặt chẽ như vậy, trước đây đã bị tước đoạt tự do thân thể giờ ngay cả bước chân, mặc quần áo, ăn uống cũng bị các người thúc ép, bức bách vào khuôn khổ, buổi tối thì không còn gì để nói nữa, tuy rằng không bị bắt ép làm cái chuyện chết tiệt kia nhưng bị mấy tên thú đó giờ trò đòi bại xoa nắn chỗ này chỗ kia khiến ta còn có thể an giấc ngủ ngon sao? Haiz, người ta đều nói thời điểm phụ nữ có thai là hạnh phúc nhất, chỉ cần nàng nó một không ai dám nói hai, chỉ cần nàng nói muốn sao không ai dám đưa trắng cho nàng, chỉ cần nàng nói mặt trời hình phẳng cũng không ai dám cãi là hình cầu, nhưng đến lượt ta mang thai sao lại thảm như vậy chứ. Dùng tay nhỏ bé xoa nhẹ lên bụng, cục cưng a, vì con mẹ đã phải hi sinh rất nhiều nha!

Yêu chiều nhìn hình dáng lú lú như con bướm nhỏ của nàng, ba mỹ nam cầm thú khê thở dài: haiz, làm tướng công cũng thật không dễ! Ai nói là người làm mẫu thân là vĩ đại nhất chứ, phải là người cha vĩ đại nhất mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nửa đêm sói hú

Một đêm trăng tròn, ta lẳng lẳng một mình nằm trên giường, thoải mái lật người xoay qua xoay lại, haha, đêm nay ta nhanh trí sớm khóa cửa lên giường ngủ, mấy tên mỹ thú kia không có khả năng đêm đừng ta dậy để quấy rối, cũng không thể âm ỉ chỉ chước tranh giành ngủ cùng ta!

“Tiểu yêu tinh, đã trễ thế này vẫn chưa ngủ được sao? Có phải vì nhớ ta hay không hử...” Một bóng đen cao to chậm rãi đi đến bên giường, hơi thở nóng bỏng phả bên vành tai trắng nõn của nàng: “Thế nào, có muốn bản vương cởi sạch y phục cho nàng ôm không?”

“Người... người vào bằng cách nào?” Nghe thấy giọng nói ma mị mê người ngay sát bên mình, ta cả kinh xoay người chăm chăm nhìn vào dung nhan xinh đẹp gần trong gang tấc của mỡ lang: “Á!!!! Sao người dám... sao người dám chưa được ta phê chuẩn đã dám bò lên giường của ta?” Rõ ràng ta đã khóa chặt cửa, thậm chí còn dùng bàn chặn đứng lại mà???

“Ừm... vật nhỏ, ta sợ nàng không ngủ được nên khi quân phạm thượng chủ động hiến thân nha!” Trong mắt hấn lóe sáng dục vọng, liếc mắt đưa tình: “Bản vương thật không thể nhịn được nữa, ta biết vật nhỏ nhất định cũng muốn ta ở bên cạnh hầu hạ nàng thế nên ta mới cả gan đến đây.” Đôi tay to của hấn dịu dàng xoa cái bụng nhỏ của nàng: “Đương nhiên còn vì tiểu công chúa của ta nữa!” Tuy rằng mặt mày tỏ vẻ yếu đuối đáng thương nhưng đôi mắt hấn vẫn không ngừng phóng mị hoặc mê người: “Thế nào, đêm nay ta sẽ ở lại bên cạnh nàng được không?”

Sắc lang chết tiệt, nếu ta nói không người sẽ đi chắc? Vừa định nói không nhưng còn chưa kịp phản kháng đã bị hấn ôm chặt vào lòng khiến ta không hít thở nổi, làn môi nóng rực, hơi thở ấm áp phả vào mặt khiến ta không thể rời mắt khỏi đôi mắt lam mê người, huhu... ta là phụ nữ có thai mà, hấn sao có thể cường bạo như vậy chứ, ta thở gấp nhắc nhở hấn: “Đừng... như vậy... cục cưng...”

“Hương vị tuyệt mỹ như vậy khiến ta muốn đến phát điên rồi!” Tựa như cuồng phong ào ào kéo đến, nỗi khổ cảm dục không biết bao ngày cuối cùng cũng được giải tỏa khiến hân cang thêm cuồng dã gấp gáp.

Cái tên sắc lang khôn kiếp này, sắc tính mãi cũng không thay đổi được. Cái miệng nhỏ nhắn bị làn môi gọi cảm của hân cắn mút, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng, chỉ mang máng cảm nhận được bị hân dẫn dắt say đắm, thân thể bị ép dán chặt vào lồng ngực lửa lò càng trắng, vốn dĩ muốn đẩy lồng ngực nóng cháy đó ra nhưng hai tay không tự chủ lại vòng lên ôm chặt cổ hân, tùy ý để hân cuồng loạn tác quái.

“Tiểu yêu tinh, ta không nhịn được nữa, cho ta được không? Ta sẽ không làm cực cung bị thương đâu, ta muốn nài đến phát điên mất!” Dục vọng dồi dào như hân sao có thể nhịn được chỉ nhìn mà không được ăn, đôi tay sẵn chắc không ngừng ve vuốt trước sau, đôi môi nóng rực khéo léo theo cảm, cổ nhanh chóng đi xuống xương quai xanh, vừa hôn mút vừa thâm thì mê hoặc: “Cho ta... được không... cho ta...”

“Ừm...” Nghe thấy âm thanh tà mị đoạt hồn như vậy, trong nháy mắt ta bị hạnh phúc ngọt ngào mê hoặc, đang hưởng thụ cảm giác nóng cháy, làn môi cắn liếm trên xương quai xanh, lại cảm nhận thấy một trận khoái cảm mê muội, đôi mắt không tự chủ khép chặt lại, toàn thân mềm nhũn hưởng thụ sự treu chọc của hân: “Ừm... không được...”

“Vật nhỏ... ta yêu nàng, đừng đẩy ta... ta sẽ rất nhẹ nhàng...” Cảm xúc mềm nhuyễn trong lòng khiến hân hưng phấn căng cứng muốn lao vào chiến đấu, thế nhưng trong đầu vẫn duy trì lý trí mạnh mẽ, trong giọng nói vừa ôn nhu vừa an ủi nài: “Đừng lo lắng, cực cung sẽ không có việc gì hết!” Vừa rên rỉ vừa luồn đầu ngón tay thâm nhập vào trong vật áo nàng, nhẹ nhàng cời nút thắt chiếc yếm, làn môi cuồng nhiệt lập tức dán chặt lên nụ hoa hồng nhạt, quỳn luyến ngậm mút nộn hồng mê người...

“Nhẹ một chút...” Hình ảnh đôi mắt lam say mê diễm lệ ngập tràn trong đầu, nói thật ra hân không phải nam nhân ta yêu nhất nhưng hân lại có bản lĩnh mạnh mẽ từng bước xâm chiếm tâm trí ta, khiến ta muốn buông tay cũng không buông nổi.

“Ngoan, mở chân ra được không? Ta muốn nài!” Hân nhẹ nhàng tách hai chân trắng nõn, chậm rãi chen mình vào giữa, đôi tay vuốt ve lên xuống, dọc theo lưng nàng khiêu khích, hơi thở hỗn hển mãnh liệt điên cuồng: “Ta yêu nàng... ta đảm bảo sẽ không làm cực cung bị thương!”

“Sư phụ và ngu ngu sẽ biết đó!” Nếu để bọn hân biết được ta để mỡ lang phóng đảng nhất định cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Đến lúc đó nếu bọn hân cũng bắt buộc ta thỏa mãn dục vọng cường đại với thân thể như giờ sao ta có thể chịu nổi.

“Ngoan... ta sẽ không để bọn hân biết được... nàng không nói ta không nói, cho dù bọn hân muốn gây khó dễ cho nàng cũng không dám lên tiếng đòi hỏi!” Giọng nói gọi cảm mê người hơi khàn khàn, bàn tay tà ác mân mê gạt bỏ lý trí của thiên hạ trong lòng: “Ngoan nào, để ta yêu nàng!”

“Ta...” rất muốn cự tuyệt nhưng bị đôi mắt lam đầu độc, hai chân không chịu nghe lời thắt chặt lên eo hân: “Ừm... ngại nhất định không được nói cho bọn họ!”

“Được...” Đôi tay to chạm đến nơi mềm mại phía dưới, theo đường cong đi lên, kĩ xảo vuốt ve thông thả, treu đùa, nghe được nàng bật lên một tiếng yêu kiều khiến hân không khống chế nổi, thân thể trầm xuống, ôn nhu cắn mút cái miệng nhỏ nhắn, chặt chẽ âu yếm cùng thiên hạ giao hòa làm một: “Tiểu yêu tinh, không chịu được phải nói ta biết nghe chưa?”

“Ừm...” Không ngờ hắc y lang bá đạo cuồng dã trên giường như vậy lại cũng có lúc ôn nhu dịu dàng, lẽ nào là do tình thương yêu vĩ đại của người cha hay sao? Ta chậm rãi thả lỏng thân thể, cảm nhận khoái cảm sung sướng vừa đau đớn vừa ôn nhu, để mặc hân dẫn dắt theo xuân sắc vô biên...

“Ngoan ngoan ngủ đi!” Ôm chặt vào lòng thân thể ướt át mồ hôi của nàng vào lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ửng oải lại mang theo chút mơ màng, Lang Minh Thân không kìm được đặt lên môi nàng một nụ hôn say đắm: “Tiểu yêu tinh, nàng biết không? Ta thực sự rất sợ, sợ có một ngày nàng không còn yêu ta nữa... Sợ nàng sẽ chỉ chọn Cổ Nguyệt Lan... Sợ nàng sẽ vứt bỏ ta... để mình ta đối mặt với cô độc... ta sợ tất cả chỉ là một giấc mơ đẹp... khi tỉnh mộng tất cả chỉ là hư vô...” Thế nên chỉ còn cách ôm chặt nàng, thân thể gắn bó mật thiết cùng một chỗ thì tâm lý lo âu của hân mới có thể an tĩnh trở lại. Xem ra ông trời cũng không ngược đãi hân, hân thực sự rất may mắn, có thể được ở bên cạnh nữ nhân khiến hân yêu không tiếc mạng sống của chính mình.

“Lang Minh Thân...” Nghe giọng nam trầm thấp có chút nghẹn ngào, ta nhẹ nhàng cầm tay hân đặt lên môi dùng sức cắn mạnh, sau đó mới ngẩng mặt nhìn hân chăm chú: “Thế nào, đau không?”

“Đau nhưng cho dù đau đến chết ta cũng cam tâm tình nguyện.” Đôi mắt lam thâm tình nhìn đôi mắt trong trẻo của nàng: “Nàng... thật sự thích ta sao? Không phải vì thương hại ta?”

“Ừ, không phải ngại luôn rất tự tin hay sao? Nếu không thích ngại sao ta có thể để ngại nằm trên giường mình.” Rúc thân thể mềm nhuyễn của mình vào trong lồng ngực săn chắc của hân, trong cơn buồn ngủ mê mang thoáng thấy một tia sáng chói lọi xoẹt qua đôi mắt lam đầy đắc ý của hân.

“Đúng vậy, kĩ thuật của ta tốt như vậy, lại vô cùng đẹp trai động lòng người, tiểu yêu tinh đương nhiên lưu luyến không muốn rời bỏ ta.” Vừa cười vừa hôn nhẹ lên môi nàng, khuôn mặt mừng rỡ ôm chặt thân thể mũm mĩm: “Tiểu yêu tinh, chúng ta thành thân được không? Để ta lấy nàng, làm tứ vương phi của ta được không?”

Thành thân! Một câu nói vô ý của mỡ lang cuối cùng đã nhắc nhở mối lo lớn nhất trong lòng ta. Đúng vậy, bụng đã thành ra như vậy, chưa chồng đã chứa, ta không thể để lúc cực cung sinh ra bị người ta chê cười được, không được, thừa lúc bụng chưa quá to phải nhanh chóng nhắc nhở hồ ly sư phụ thành thân cùng ta mới được!

Chương 120: Khờ nữ cầu hôn (thượng)

Thật ra mà nói, nếu muốn thành thân, người đầu tiên ta nghĩ đến chính là hồ ly sư phụ, còn hai tên cầm thú háo sắc kia, để bọn họ ở bên cạnh ta đã là nhượng bộ lắm rồi. Liên tiếp vài ngày, sau khi ta nói bóng nói gió bao lần vẫn không có hiệu quả đành hận đến nghiến răng nghiến lợi! Hồ ly chết tiệt, nếu không nể người là nam nhân ta yêu thích nhất, ta sẽ không kiên quyết muốn gả cho người thêm lần nữa như vậy. Từ khi ta mang thai, hai tên lang ngu kia đã có ý muốn thành thân cùng ta, còn cái tên hồ ly này lại không hề đã động lấy một câu. Mỗi ngày cứ trôi qua như thế nhưng mỡ hồ vẫn không có bất cứ manh động nào khiến ta vô cùng nóng ruột.

Cuối cùng đến một ngày mây mờ trắng khuyết, ta không thể bình chân như vại được nữa đích thân đến đứng ngẩn ngơ trước cửa phòng hồ ly, tâm tình thấp thỏm bất an, hồ ly chết tiệt, đến ngay em bé cũng đã có rồi, trước đây đêm nào cũng mơ miến đến ba lần đòi cưới ta nhưng sao bây giờ lại không hề đề cập đến chuyện này nữa? Trong sách nói quả không sai, nam nhân mà, lúc chưa chiếm được thì coi người ta như bảo bối, giờ chiếm được thì coi như cỏ rác, giờ làm cho bụng ta to lên như vậy rồi nên cũng không lo người chạy mất nữa đây mà. Đợi thêm vài năm khi ta thành gái già luống tuổi rồi thì chẳng đáng vài đồng tiền. Ta khờ thờ dài, tuy nói nam truy nữ cách trở núi cao, nữ truy nam cách tầng sa mông, nhưng muốn ta chủ động cầu hôn với hắn thật đúng là vi phạm vào quy tắc sống của ta.

Thầm làm nhảm phân vân một lúc, ta không cam lòng muốn xoay người bỏ đi, không ngờ Vương Nha Nha ta cũng có lúc phải khép nép cầu xin tên hồ ly này. Huhu... Ta không muốn sinh con ra mà vẫn chưa thành thân, càng không muốn lúc bụng to tướng mới thành thân để cho người ta chỉ trỏ cười nhạo. Vì cuộc sống tương lai an bình, bỏ đi, nam nữ bình đẳng, ta chủ động cũng chẳng sao. Con người mà, luôn phải hướng về phía trước, đã thông tư tường xong ta hùng hổ đẩy cửa bước vào phòng hắn.

“Két” một tiếng cửa mở ra, nhòm ngó tìm dáng người mình cần kiểm nhưng lại phát hiện trong phòng không một bóng người... Lạ thật, tên hồ ly này bay đến chỗ nào rồi?

“Tiểu Nha Nha, tìm vì sư có việc gì không?” Tên hồ ly vừa tắm tấp xong nhàn nhã khoan thai xuất hiện, quan người tàn mạt tà mị sau khi tắm, vạt áo phanh rộng hững hờ để lộ lồng ngực mê hoặc, đôi mắt xanh Bích Hạp dài gọn sóng long lanh mê muội. Hắn chỉ khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của nàng rồi chậm rãi ngồi xuống bàn, tiện tay rót chén trà trầm ngâm thưởng thức, thần thái ung dung hương thụ.

Ta phần nộ hùng hực nhìn tên nam nhân đang nhàn nhã uống trà, nếu như tia mắt có thể giết người thì tên hồ ly kia đã chết không dưới trăm lần. Hừ, hồ ly khôn kiếp, giả bộ lãnh khốc cao ngạo làm quái gì? Ta chăm chú gặt gao theo dõi hắn, đôi mắt nhỏ sẫm soi từng chi tiết không hề bỏ sót chút nào, lẽ nào tên nam nhân giáo hoạt này biết ta tới làm gì hay sao? Vừa dùng ánh mắt biểu thị sự bất mãn cường liệt, vừa nén giận giả bộ khép nép hỏi hắn: “À... ừm, sư phụ hiện tại có rảnh không? Ta muốn nói với người một chuyện.”

“Nói đi, sư phụ vẫn đang nghe đây!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì phần nộ mà càng thêm đáng yêu, ngắm nhìn biểu hiện như muốn thét ra lửa của nàng, đôi mắt xanh Bích Hạp càng thêm sung sướng, cười đến run rẩy toàn thân. Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, quay đầu nhìn vào đôi mắt đẹp đầy ai oán của nàng sau đó mới giả vờ kinh ngạc nói: “Tiểu đồ nhi của ta đây là lần đầu tiên có việc cần tìm đến ta nha, nào, mau ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.” Nói xong lại nở nụ cười đầy quyến rũ, diễm lệ như hoa mẫu đơn: “Có cục dung rồi không nên đứng quá lâu như vậy.”

Quả nhiên là một tên hồ ly gian xảo, bị đôi mắt xanh kia phóng điện xoèn xoẹt, tuy trong lòng tim đập thình thịch liên hồi nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng lờ mờ nguyệt, cố sức tỏ vẻ bình tĩnh, nam nhân này tuyệt đối là có ý mê hoặc ta, nếu như không phải có việc cần nhờ đến hắn ta nhất định đã quay đầu đi thẳng từ lâu rồi đâu để cho hắn dương dương tự đắc ta mặt như này chứ.

“Sao vậy, sao vẫn chưa đến đây ngồi?” Trong mắt hiện lên một chút tiểu ý rồi lại như có chút uy hiếp, sau đó nhẹ nhàng thò móng vuốt hồ ly ra lôi kéo, ôm thân thể tròn vo vào lòng: “Có phải rất nhớ được vì sư ôm ấp không, đêm nay muốn ta ôm nàng ngủ không? Thật là, ăn mặc phóng đảng như vậy có phải muốn quyến rũ vì sư không hử?” Vừa nói vừa dùng ngón tay ngà ngọc vẽ vờ trên đường cong nở nang: “Thế nhưng... Nếu Nha Nha thực sự muốn làm cùng vì sư, vì sư cũng rất nguyện ý cắn câu nha...”

Tên hồ ly kiêu ngạo nhà người, ai thèm quyến rũ người chứ, nếu như không vì chuyện kia, ta cần gì phải dùng đến chiêu mỹ nhân kế này chứ? Nắm chặt hai tay khắc chế khuynh hướng bạo lực muốn đánh cho hắn một trận, trong lòng ta không ngừng niệm chú: Vương Nha Nha, nhất định phải nhẫn, vì cục cung phải nhẫn, nhất định phải nhẫn. Ép buộc mình nở một nụ cười xinh đẹp, sau đó nem nép e thẹn ỏn ẻn mở miệng: “Ừm... Sư phụ, chúng ta ngay đến cục cung cũng có rồi, có phải nên...”

“Nên gì cơ?” Cúi đầu để tai ghé sát cánh môi phẩn hồng nhỏ nhắn, hơi thở nóng rực cổ ý cọ sát lên môi nàng: “Nàng muốn nói gì cơ? Hừ, ta nghe không rõ?”

Hai mắt ta càng trừng lớn nhìn hắn, hừ, người cứ đắc ý nữa đi, cứ giả bộ nữa đi, ta không tin người không biết ta muốn nói cái gì, chờ em bé vừa sinh ra ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đâu.

“Nói đi, chúng ta nên thế nào cơ, nói đi!!!!” Trong lòng hắn vui sướng cười ha hả, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phần nộ của nàng thật vô cùng thú vị. Hắn dò xét nhìn từng tác trên thân thể nhỏ nhắn chỗ kín chỗ hở của nàng, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm. Khuôn mặt quyến rũ này, đường cong đầy quyến rũ, thân thể đầy đặn mềm mại cùng với mùi thơm phảng phất trên người nàng như muốn khiêu chiến với sự tự chủ của hắn, ngón tay thon dài không nhịn được

ngà ngón xoa nhẹ bộ ngực sữa cao ngất, trong giọng nói mơ hồ mang theo dự vọng: “Ừm, đồ nhi Nha Nha, chỗ này thực sự càng thêm mê người, vì sự thật vô cùng muốn nếm thử.”

“Chúng ta nói xong chuyện quan trọng đã được không, đừng có suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện dụ dỗ ta lên giường được không?” Ta cũng không phải tiểu cô nương không có giáo dục, nhìn đôi mắt xanh mơn mơn, mê đắm của hắn, ta đương nhiên biết chúng biểu hiện cho cái gì, tên nam nhân ngày trong đầu chắc chắn chỉ toàn nghĩ đến những chuyện bất lương gì đó. Hiện tại ta còn là phụ nữ mang thai đó, hắn hẳn là nên biết điều tiết chế mới đúng chứ.

“Vậy mau nói đi!” Đại chương xoa nắn khuôn mặt tròn trịa, da thịt trơn mịn như tơ lụa khiến bụng dưới hắn căng cứng, tay còn lại chậm rãi lần mò đến trước bộ ngực kiêu ngạo, sau đó ôm trọn lấy nơi tròn trịa đầy đặn nhẹ nhàng vuốt ve: “Vi sư vẫn nghe đây, đồ nhi cứ nói thẳng ra được rồi.”

“Người nghe rõ cho ta!” Ta cố nén sự tê dại đang lan ra toàn thân, hung hăng giật nắm áo hắn, mắt đối mặt, mũi đối mũi nhìn chăm chăm: “Ta muốn người lấy ta, nghe rõ chưa, ta muốn người trong vòng năm ngày sau phải lấy taaaaaaaa.....”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Khờ nữ cầu hôn (hạ)

“Haha, hóa ra là chuyện này, nếu Nha Nha đã chân thành thỉnh cầu ta như vậy mà không tuân theo chẳng phải đã phụ khổ tâm của nàng sao? Nàng nói xem có đúng không? Hừ?” Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt đã đỏ lựng vì tức giận nhưng không hôn nàng, chỉ mím môi nghiền ngẫm nhìn đôi mắt to tròn hơi thần thờ của nàng, bàn tay to không ngừng lục lọi sờ mó, sau đó lần xuống xoa nhẹ vùng bụng mềm mại, trong mắt càng thêm dịu dàng nhu hòa: “Cục cưng, con là nhân chứng nha, là mẫu thân của con chủ động cầu hôn với phụ thân có đúng không?”

Cái miệng nhỏ nhắn hết há to lại mím chặt, vốn định chửi ầm lên vì sự dè tiện của hắn thế nhưng vì hôn lễ của mình, ta đành cố nuốt hết vào trong lòng, không vì cục cưng, ta sẽ không hạ mình đến cầu người đâu. Nhìn đôi mắt xanh tràn đầy gió xuân hây hây, khoe miệng cong cong phiếm cười mê hoặc, ta hận a, hừ, hồ ly khôn kiếp, người cứ đắc ý đi, nhưng nhớ cho kĩ vui quá hóa buồn, đến lúc đó hậu quả sẽ vô cùng thống khổ đó.

“Làm sao vậy, có phải nghe được lời ta đồng ý nên rất vui lòng không?” Hắn tươi cười quyền rũ sau có cúi đầu mạnh mẽ hôn lên làn môi đỏ mọng khiến hắn động lòng từ lâu, đầu lưỡi càn quét tận gốc, khiêu khích chiếc lưỡi đình hương của nàng.

“Ừm...” Ta trừng mắt không cam lòng lườm hắn, sắc hồ ly, ta đến để cầu thân, không thể để cho người đầu độc như vậy được, ta cố sức giãy giụa nhưng thật đáng tiếc, đóa hoa nhỏ mềm yếu như ta sao có thể địch nổi tên hái hoa tặc đang lên cơn thú tính như hắn.

“Tiểu Nha Nha, đã ba tháng không được chạm vào nàng, vì sự nhịn vô cùng khổ sở.” Liên tiếp mút mát đôi môi đỏ mọng cho đến khi làn môi anh đào sưng đỏ cũng không chịu dứt, nhẹ nhàng ôm nàng búp bê tròn trịa đặt lên giường, thân thể cũng theo đà đè ép lên.

“Hồ ly xấu xa, người muốn làm gì vậy?” Đột nhiên cảm thấy trên người mát lạnh, áo ngoài đã bị hắn cởi sạch, trên người còn lại chiếc yếm mỏng manh, máu nóng xộc thẳng lên não, thân thể càng trở nên cứng ngắc, tên hồ ly này sẽ không cho rằng lời cầu hôn của ta cũng đồng nghĩa với việc động phòng hoa chúc chứ, lập tức muốn ăn tươi nuốt sống ta chắc! Ta khéo léo vờ tay ngăn cản đôi tay to lớn sục sạo của hắn: “Ha ha, sư phụ, tay người lúc nào cũng thích sờ loạn a!”

“Tiểu Nha Nha, hiếm có khi nàng chủ động quyến rũ ta, vì sư đương nhiên sẽ không để nàng phải thất vọng đâu.” Bàn tay to cố sức mở hai chân nhỏ trắng nõn, ngón tay tà ác tìm kiếm khắp nơi bên dưới, không ngừng vuốt ve trêu chọc nơi thảo nguyên mềm mại: “Ta là người rất biết lễ nghĩa tri ân, có mỹ nhân chủ động bày tỏ yêu thương nhưng nhớ với mình như này ta sao có thể dễ dàng buông tha chứ?”

Cắn chặt răng mở to đôi mắt đã mơ màng, ta không ngừng tự nhắc nhở mình phải giữ vững lập trường kiên định, tuyệt đối không để tên hồ ly xinh đẹp này dụ dỗ, nhưng đôi tay to làm loạn trên người mình như muốn chống đối ta, khiến lửa giận cũng dần xuôi xuống: “Sư phụ, mẹ mỹ nhân của ta không phải đã nói ba tháng đầu tuyệt đối không được làm chuyện đó mà.”

“Đừng lo lắng, nhạc phụ đại nhân cũng nói qua rồi, chỉ cần cẩn thận nhẹ nhàng thôi, thỉnh thoảng làm một chút cũng không sao hết.” Giọng nói thô khan thờ nhẹ bên tai nàng: “Cho dù nàng muốn ngăn cản, đêm nay vì sư nhất định không buông tay, ta muốn ăn tươi nàng.... đương nhiên vì cục cưng vì sư sẽ rất nhẹ nhàng!” Nói xong chiếc lưỡi gian xảo liếm nhẹ lên đôi tai trắng nõn, nhìn thân thể nhỏ bé khẽ run rẩy, nụ cười nơi khóe môi càng thêm tà mị: “Tiểu nương từ mê người của ta... mẹ đứa nhỏ, bây giờ để ta được âu yếm yêu thương nàng nha!”

Bất lực để mặc tên hồ ly dè tiện tùy ý trêu chọc quấy rối khắp người, ta thật vô cùng hối hận a, tuy rằng biết rõ tên hồ ly áo trắng này nhất định sẽ không bỏ qua cho mình nhưng cũng không cần phải chịu hậu quả như này chứ. Hừ, Vương Nha Nha ta lần này không chỉ chủ động cầu hôn là đã xuống nước lắm rồi nay lại dâng thịt béo lên miệng cạp, tổn thất không sao kể xiết!!! Ta không nhìn được thậm chí bới trong lòng, hồ ly chết tiệt, ngày nào đó Vương Nha Nha ta đắc thủ nhất định sẽ biến người thành nô lệ, mỗi ngày bị ta hành hạ ngược đãi sống không bằng chết.

“Đồ nhi Nha Nha, có phải trong lòng đang chửi mắng sư phụ đúng không?” Nhìn biểu tình phong phú trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp đầy phần nộ vô cùng đáng yêu khiến mỡ hồ phải bật cười, thân thể càng động mạnh phủ lên đôi môi sưng đỏ, quần áo xộc xệch càng thêm quyến rũ phong

tình khiến ánh sáng xanh trong mắt hắn càng thêm nồng đậm: “Lần này cầu hôn là do nàng tự nguyện, chiếc giường này cũng là nàng chủ động leo lên, vì sư đầu hề ép buộc nàng đúng không?”

“Ngươi nói dối, cầu hôn là thật nhưng là do ngươi ném ta lên giường.” ngón tay nhỏ nhắn chỉ chỉ vào khuôn mặt tuấn tú của hắn: “Còn nữa, ta nói lại lần nữa, ta không hề quyến rũ ngươi.”

“Được rồi, đừng tức giận nữa.” Mắt thấy mỡ Nha tức giận đến đỏ mặt tía tai, cái miệng nhỏ nhắn chu lên vô cùng đáng thương làm mỡ hồ càng cười đến sung sướng, vui vẻ, giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc khiến tim ta càng thêm gia tốc, làn môi lại dịu dàng mon tron trên vành tai: “Nàng nghĩ ta sẽ khiến nàng cùng với bảo bối bị chê cười hay sao? Thật ra nàng có không nói ta cũng đã chuẩn bị hết thảy, nếu không phải sợ thân thể nàng không chịu nổi, ngày đầu tiên nàng quay lại biệt viện ta đã muốn rước nàng vào cửa rồi!”

“Ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại lần nữa xem!” Thân thể vì tức giận mà đột nhiên chấn động, ta cứng ngắc ngẩn đầu nhìn hắn, tên nam nhân này đã an bài mọi chuyện đầu vào đây cũng không nói với ta một câu, ta thật quá ngốc rồi, ngu ngốc chủ động nhảy vào móng vuốt tên hồ ly giáo hoạt này để hắn đắc ý cười nhạo.

“Được rồi, đừng trừng mắt lớn như vậy được không? Có điều, ta thực sự rất vui bởi vì trong lòng Nha Nha ta mới là người quan trọng nhất.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, khoe miệng không ngừng cười đầy tà ác: “Đến đây đi, đêm này là ngày Nha Nha đích thân cầu hôn với ta, chúng ta nên làm gì đi để kỉ niệm ngày trọng đại này chứ...” Dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của nàng, mỡ hồ lần nữa dán chặt lên thân thể nhỏ bé dưới người mình...

“Không được, ngươi nhất định sẽ không nhẹ nhàng chút nào hết, ngươi sẽ làm tổn thương đến bảo bối đó.” Ta vừa nói vừa muốn đẩy mạnh hắn ra nhưng một cọng cỏ non yếu ớt như ta căn bản không lung lay nổi tên hồ ly đang lên cơn động dục này.

“Không sao đâu, ta bảo đảm sẽ không hề mạnh bạo thô lỗ đâu, về chuyện thân mật này nàng yên tâm đi, ta đã hỏi nhạc phụ đại nhân rồi, ông nói chỉ cần cẩn thận một chút khi làm chuyện ấy sẽ không ảnh hưởng gì hết!”

“Cái gì? Ngươi lại vô liêm sỉ đến mức đi hỏi ông lão xấu xa kia chuyện này?” Trong mắt ta chất chứa đầy xấu hổ, chuyện tư mật như vậy hắn không biết xấu hổ mà quang minh chính đại đi hỏi người khác, mà người khác kia vừa hay lại là ông bố bắt lương của ta, trời ak, mẹ mỷ nhân của ta nhất định sẽ bị dọa đến ngất mất.

Thân thể cao lớn cần thận cọ sát da thịt mềm mại, trong giọng nói chứa đầy mê hoặc cùng kiên định không để nàng có cơ hội phản kháng: “Ngoan nào, ta đảm bảo, một lần, là một lần, một lần là được rồi.” (Các vị hãy chú ý đến dấu phẩy)

“Chờ một chút.” Ta đẩy tên hồ ly ra: “Trong năm ngày này ngươi nhất định sẽ thành thân với ta sao?”

“Đúng vậy, ta đã để Cổ Ba đại thúc chuẩn bị hết rồi, ba ngày sau nàng cứ yên tâm ngồi trên kiệu hoa về làm nương tử của ta đi.” Khoe môi khê nở một nụ cười tình tứ gian tà, nhẹ nhàng ghé sát vành tai non mềm: “Thế nào? Đã hài lòng chưa? Giờ chúng ta cũng nên tiếp tục chứ, đồ nhi Nha Nha của ta?”

“Nhớ kĩ lời ngươi nói! Nếu không đến lúc đó cho dù ngươi cầu xin ta, ta cũng không thêm gả cho ngươi nữa đâu.” Khê thả lỏng tay ngăn cấm, tùy ý hơi thở nóng như lửa cùng đôi tay vuốt ve toàn thân... làm thì làm... Vương Nha Nha ta lúc này dù sao cũng đã rơi vào móng vuốt hồ... bỏ đi vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Hôn lễ hoa lệ (Thượng)

Bên trong biệt viện Huyền Nguyệt son trang xung quanh đều chăng đèn kết hoa đỏ, chữ hi đỏ thắm càng tăng thêm không khí náo nhiệt. Cổ lão bá đại không biết bao năm cuối cùng cũng được nhìn thấy chủ nhân nhà mình thành thân thì vui mừng đến bật khóc. Ông lão lệ nóng lưng trông phụ giúp tân lang mặc hi phục, nhìn hồng y hồ ly đẹp trai rạng ngời thật khiến ông muôn phần tự hào, ông lão sống nhiều năm như vậy, nhìn qua không biết bao nhiêu vị tân lang nhưng chưa có ai anh tuấn tiêu sái như trang chủ nhà ông a!

Đối lập với sự vui mừng náo nhiệt của người nhà họ Cổ, một lang một ngưi thần thờ ngồi uống trà lạnh trong đình viện vắng vẻ mà mồm miệng đắng ngắt. Theo tin tức nội bộ đáng tin cậy, hôn lễ này là do mỡ Nha chủ động yêu cầu, chỉ riêng điều này đã đủ khiến bọn hắn phải nổi trận lôi đình. Vì sao bọn họ chủ động cầu hôn đều bị giai nhân cự tuyệt, trong khi tên hồ ly giáo hoạt kia không hề có bất cứ động thái nào lại được ngồi mát ăn bát vàng là sao? Thật bất công, quá là bất công. Tuy tên nam nhân xấu xa kia được nha đầu yêu thương nhất nhưng đứa nhỏ trong bụng Nha Nha cũng có công của bọn họ chứ, bọn họ cũng là cha đứa nhỏ vì sao bọn họ hiện tại lại chỉ có thể đóng vai trò là khách khứa chứ, tro mắt nhìn nữ nhân mình yêu thương cùng nam nhân khác bá đường thành thân? Từng chén nước trà lạnh cũng không thể áp chế được lửa đỏ kị không cảm lòng của bọn hắn, nếu như nha đầu kia không phải đã nhiều lần cảnh báo bọn hắn tuyệt đối không được phép phá hủy hôn sự của nàng, bọn hắn nhất định sẽ náo loạn cướp tân nương đi ngay lập tức.

“Hừ, Cổ Nguyệt Lan, ngươi vừa ý chứ, một ngày nào đó ta cũng muốn làm lễ thành thân với tiểu yêu tinh.” Uống cạn thêm một chén trà nữa, nhìn tên hồ

ly mặt mày hơn hờ kia lại càng thêm ức, để tránh một màn tranh đoạt tàn nương máu me đầm đìa, tốt nhất hẳn đi nhìn tiểu yêu tinh cho thỏa còn hơn.

“Tiểu nha đầu, nếu nàng hi phục tàn nương Bắc quốc ta không biết sẽ càng xinh đẹp lộng lẫy cỡ nào nữa đây?” Trong đôi mắt tím ẩn chứa biết bao thâm tình sâu sắc, nếu hẳn ngồi trên ngai vàng Bắc quốc thì hoàng hậu của hắn vĩnh viễn cũng chỉ có mình nàng, tuyệt đối không nạp thêm bất cứ phi tần nào khác.

Nhìn thấy hai tuyệt thế mỹ nam đây về đồ kị lẩn thương cảm lộ ra mặt, đôi mắt xanh lục lóe lên đầy lạnh lùng, cho dù có thể nhượng bộ như nào đi chăng nữa nhưng vị trí tướng công của vợ yêu dễ thương chỉ có thể là của Cổ Nguyệt Lan hẳn một người duy nhất, thế nên cho dù hai tên kia có không cam lòng như thế nào, có khó chịu đau đớn đến mức nào hắn cũng không mềm lòng.

“Ừm, đại thẩm, bà có thể nhẹ nhàng một chút hơn không?” Nhìn bà thím béo tốt trét hết tầng phấn này đến tầng phấn khác trên mặt mình, sai đó lại bạo lực vụn xoắn tóc ta thành búi cao, nhìn vào gương thấy còn thấy chính mình vô cùng xa lạ, Vương Nha Nha xinh đẹp dịu dàng này thật nhìn không quen. Nghĩ đến cuộc sống chăm chòng dạy con nhàn tản sau này trong lòng lại ngọt ngào âm ỉ đầy chờ mong. Hóa ra gã cho người mình thích lại hạnh phúc đến như vậy!

“Phu nhân Nha Nha, người chịu khó một chút đi. Phúc thẩm ta nhất định sẽ trang điểm cho người xinh đẹp còn hơn thiên tiên.” Tiếp tục động tác đánh nhanh diệt gọn trên tay, dù là có độc ác hung bạo cỡ nào cũng không được người tay, để báo đáp bao li xi dày cộm của Cổ trang chủ, hôm nay bà nhất định sẽ xuất hết sở học một đời của mình.

Đành mặc kệ bà thím tàn phá đại chiến, ngày hôm nay dù gì cũng là ngày đại hi của ta, mọi người không phải hay nói nữ nhân xinh đẹp nhất trong ngày kết hôn của mình hay sao? Để được đẹp nhất trong mắt hồ ly hôm nay dù không bằng lòng những cũng phải cố nén vào trong hết.

“Nha Nha, nhìn con xuất giá mầu thân thật vô cùng vui mừng.” Chăm chú giám sát công tác trang điểm làm đẹp cho cô dâu, Lâm Đại Đại xinh đẹp thanh lệ lúc này dáo dạt cảm xúc không bút nào tả xiết, thật không ngờ đứa con gái bé bỏng ngày nào của mình trong chớp mắt đã thành vợ người ta, sắp làm mẹ đứa nhỏ. Tuy rằng mang thai trước cưới sau không phải là chuyện tốt đẹp gì nhưng cậu con rể này cũng không có gì phải bàn cãi. Xem ra ngày sau nàng có thể yên bình, vô ưu vô lo trải qua những ngày hạnh phúc sung sướng cùng với cha của Nha Nha rồi. Vừa dùng khăn lụa lau đi nước mắt vui mừng vừa nhanh chóng giúp bà mồi trang điểm cho Nha Nha, con gái nàng nhất định phải là tân nương tử xinh đẹp nhất.

“Đại Đại, đừng khóc nữa, hôm nay là ngày đại hỷ của nữ nhi mà, nàng đừng khóc nữa nếu không sẽ làm tổn thương thân thể mình đó.” Lúc này tâm tình của Dược vương vô cùng sáng khoái nha, xem ra quyết định năm xưa của mình quả không hề sai. Không chỉ giúp con gái thuận lợi tìm được con rể rùa vàng, quan trọng nhất là sớm gã được nó đi. Các cụ xưa đã nói rồi: con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, sau này nó có chồng nó quản, mình có thể cùng vợ yêu ngọt ngào vui vẻ trong thế giới hai người, muaaah hahaaaaaa!!!!

“Phu nhân, lão gia, giờ lành đã đến, tân lang có lẽ cũng sắp đến rồi, hai vị mau ra ngoài chuẩn bị đi, chuyện còn lại cứ giao cho Phúc thẩm là được rồi.”

“Được, vậy làm phiền bà rồi.” Sau đó vỗ nhẹ lên đôi tay nhỏ bé của con gái: “Nha Nha, không phải quá căng thẳng, thả lỏng chút!”

“A, đồ háo sắc, ngươi đến đây làm gì?” Vừa mới đội khăn che mặt lên cho cô dâu, chợt thấy một nam tử tà mị xuất hiện ngay trước mắt, bà mồi vội vàng đứng chắn trước tân nương: “Ngươi mau đi ra ngoài cho ra, nếu không ta sẽ hét to lên đó.”

“Không muốn mất mạng mau rút ra ngoài cho bản vương, ở Lang quốc này ai dám định tội ta!” Nhanh tay điểm huyệt tâm của bà mồi, sau đó hất cái liềm ném bà ta ra ngoài. Biết được tin tức mồi Nha chủ động cầu hôn tên hồ ly kia khiến trong lòng hắn phần nộ không nói lên lời, không biết phải kiếm chế biết bao lần mới không ôm nàng cướp đi. Nếu như không phải biết nàng cũng yêu hắn, nguyện ý để hắn sống bên cạnh, hẳn đã đau đến xé gan xé ruột. Bởi hắn biết nếu không có nàng hẳn nhất định sẽ phát điên thế nên cho dù không cam lòng, trong lòng có khó chịu đến mức nào hắn cũng sẽ chúc phúc cho nàng. Bởi nàng là nữ nhân hắn yêu nhất, chỉ cần có thể nắm tay nàng hắn cũng cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Ai, là ai đó?” Bị hi khăn che mặt nên ta chỉ biết có kẻ cứng rắn ép bà mồi đi ra ngoài, rốt cuộc là kẻ nào to gan lớn mật dám xông vào phủ tử tướng phá vỡ hôn sự của ta?

“Tiểu yêu tinh, là ta.” Hắn quay người nhìn thân hình nhỏ nhắn hiếm có lúc nào ngồi an tĩnh như vậy, lật khăn cưới lên, nhìn dung nhan diễm lệ vô song, tư thái mặc hi phục là lột mê người, làn da trắng nõn mịn màng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn mỹ lệ cùng với đôi mắt to tròn trong suốt như một tiểu yêu tinh xinh đẹp tắn ra lực hấp dẫn trí nịang. Trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc lẫn không cam lòng, nếu như tân lang hôm nay là hắn thì tốt biết bao. Đứng nơi đây nhìn tân nương xúng xính áo hồng, sắc lam trong mắt mỗi lúc càng thêm tối lại, một cỗ khí nóng trào ngược lên ứ nghẹn.

“Lang Minh Thần, ngươi cũng quá xằng bậy rồi đó, nhớ kĩ lời ta nói ngày hôm nay nhất định không được quấy phá!” Ta cũng biết mình thiên vị hồ ly trắng cũng là vô cùng tàn nhẫn với một lang một ngư, thế nhưng ta thực sự muốn được thành thân với nam nhân mình yêu nhất, đây cũng không phải là điều gì sai trái!

“Yên tâm, ta chỉ đến nhìn nàng mà thôi!” Hắn chậm rãi đến gần tân nương sau đó ôm chặt nàng trong lòng, ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp, hơi thở nóng ấm phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong đôi mắt là sự thâm tình thống khổ, là say đắm bi thương phảng phất như ngẩn lậ: “Tiểu yêu tinh xinh đẹp, cho dù không thể cưới nàng nhưng ta cũng là nam nhân đầu tiên lật hi khăn thế nên ta cũng là chồng nàng, nàng là vợ của ta biết chưa?”

“Sắc lang xấu xa, ngươi đừng làm ta khóc nữa.” Đôi mắt lam đông đầy yêu thương, lời nói thiết tha chân thành khiến lòng ta quặn thắt đau đớn: “Xin lỗi, xin lỗi, trong tim ta luôn có ngươi, ta cũng yêu ngươi.”

“Nhưng đến cùng người nàng chọn không phải vẫn là hần sao?” Hơi thở nóng rực phảng phất trên gò má nàng, trong lòng bắt đầu dâng trào lửa nóng, đục vọng dần dần tụ lại dưới thân. Hần càng ôm chặt nàng, làn môi dịu dàng phớt qua cái miệng nhỏ xinh của nàng: “Tiểu yêu tinh, ngày hôm nay nàng thật vô cùng xinh đẹp, có thể nhìn thấy nàng như này ta cũng đã rất hạnh phúc rồi.” Nghĩ đến đêm nay sẽ có một nam nhân khác lật khăn trùm đầu của nàng, cùng nàng uống rượu giao bôi, sẽ cho nàng một đêm động phòng hoa chúc diễm lệ, nỗi thống khổ càng ngập tràn trong lòng hần. Bỗng hần cười vô cùng quyến rũ mắt hờn, hơi cúi đầu ẩn nhẹ lên làn môi xinh đẹp, cẩn thận nhẹ nhàng món trăn nàng, dặn dò cẩn thận: “Nhớ kĩ ta chính là nam nhân của nàng nghe chưa?” Sau đó hần mới chịu buông tay, hài lòng nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng nũng nịu, giọng hần trầm thấp khàn khàn: “Vương Nha Nha, ta muốn nàng phải thể suốt đời này kiếp này yêu ta!”

Bị đôi mắt lam đau đón thống khổ của hần mê hoặc, nỗi áy náy trong lòng như thủy triều dâng trào, ta khẽ nhón chân nhẹ nhàng hôn lên làn môi hờn dỗi của hần, sau đó ghé bên tai yêu kiều tuyên thệ: “Vương Nha Nha ta tuyệt đối sẽ không phụ Lan Minh Thần!”

“Được, nghe được những lời này của nàng ta đã rất thỏa mãn rồi!” Hần dịu dàng cẩn thận kéo lại khăn cưới cho nàng, một lần nữa ngắm nhìn thật kĩ nữ nhân mình yêu thương sắp trở thành thê tử của kẻ khác, sau đó nhanh chóng bước khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Hôn lễ hoa lệ (Hạ)

Hồ ly áo đỏ đẹp trai ngồi ngời ngời trên lưng ngựa, bên cạnh là các nguyệt sử áo đỏ cũng đang hồ hởi tấu nhạc náo nhiệt, chín năm chờ đợi, chín năm bảo hộ, tâm nguyện suốt chín năm nay cuối cùng cũng đã đem hoa kết trái đương nhiên khiến tâm tình Cổ Nguyệt Lan sung sướng không bút nào tả xiết, tuy rằng cuộc sống sau này còn phải cạnh tranh với hai tên nam nhân khác làm kém phần hoàn mỹ nhưng nghĩ đến những công lao của bọn hần cũng không kém cạnh gì mình thì sự bất mãn trong lòng cũng phai nhạt dần.

Trải qua một trình tự phức tạp, nhìn bà mối cẩn thận dẫn tân nương áo đỏ tươi bước ra cửa lớn, mỗ hồ xúc động làm một việc xưa nay chưa từng có, mọi người chỉ thấy một bóng áo đỏ vụt qua trong chớp mắt hạ xuống ngay bên cạnh người bà mối, ôm đũa nhỏ mium mium vào lòng, nhanh chóng bế nàng lên kiệu hoa. Về mặt thâm tình chân thành, động tác dịu dàng săn sóc, dung mạo xuất sắc phi phàm khiến quần chúng nữ nhân phải cảm động, có được người chồng như vậy nương tử nhà hần không biết phải tu bao nhiêu kiếp mới được. Bên cạnh đó quần chúng nam nhân cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi a, làm vậy thật mất mặt nam nhi chúng ta a! Cho dù nhiều năm về sau nữa mọi người khi nhắc đến hôn lễ này vẫn say sưa bàn tán không ngớt.

Bị mỗ hồ to gan lớn mật bế lên kiệu hoa khiến mặt ta nóng bừng xấu hổ, may mà có có khăn che mặt nếu không mọi người đều thấy hết vẻ xấu hổ trên mặt ta rồi. Ta thỏa mãn cảm động tựa vào vòng ôm rắn chắc của hần, giờ khắc này, ta biết mình là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Mà một lang một ngư đứng bên nhà trai chỉ có thể tận lực hít sâu, mạnh mẽ đè phiền muộn trong lòng xuống, hừ hồ ly chết tiệt, đón dâu thôi mà cũng thích chơi trội như vậy.

Trong đại sảnh không ngừng tấu lên những tiếng nhạc rộn rã tung bừng, nhìn thân thể áo đỏ tươi chậm rãi cùng bà mối đi vào đại sảnh, Cổ Nguyệt Lan cũng mặc áo tân lang đỏ tươi thâm tình ưu nhã bước đến bên cạnh nữ tử, trong lòng vô cùng sung sướng kiêu ngạo, đồ nhi hần bảo hộ suốt chín năm ròng cuối cùng cũng trở thành thê tử của hần.

Một lang một ngư đứng trong đám tân khách đôi mắt vừa bi thương vừa phẫn nộ, thần tình phức tạp nhìn nữ nhân mình yêu thương sánh đôi cùng nam nhân khác, sau khi hần tiếp nhận tân nương liền đưa phong bì đỏ tươi cho bà mối, rồi một đồng lễ tiết rườm rà “nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bối”, nam nhân âu yếm nhìn nữ nhân thương yêu nhỏ bé dắt nàng vào động phòng- đôi với lang ngư quả là một cảnh tượng chói mắt, khiến bọn hần nổi lên sát ý muốn giết người. Tim, thật đau, thật đau quá... cho dù biết rõ nàng sẽ không rời xa mình, nàng cũng rất yêu mình nhưng sao trong lòng vẫn đau đón dị thường.

Cho dù mặt bị che dưới hi khăn nhưng ta vẫn cảm nhận được ánh mắt đến từ bốn phương tám hướng đặc biệt là ánh mắt bi thương từ hai vị mỹ nam càng khiến trong lòng bồi hồi rung động. Khẽ cúi đầu chăm chú đi theo sau mỗ hồ, ta không khỏi tự nhủ trong lòng: Vương Nha Nha, có được ban am nhân như vậy chính là phúc khí cả đời của ngươi.

Bởi hồ ly sư phụ còn phải ra ngoài tiếp đãi tân khách nên ta chỉ có thể một mình ngồi trong phòng chờ hần trở về, haiz, một mồi đến nửa ngày khiến toàn thân đau nhức, dù sao cũng là lần đầu tiên được làm tân nương tử, ta hơi nắm chặt tay, trong lòng có hơi căng thẳng. Muốn vén khăn trùm đầu lại sợ có diễm xấu, tuy rằng đói bụng nhưng cũng không dám ăn gì. Haiz, kiên nhẫn một chút đi, tên hồ ly kia cũng sẽ nhanh nhanh chóng chóng về phòng mà thôi.

Cửa kết một tiếng nhẹ nhàng mở ra, một thân hình cao lớn lặng lẽ bước vào phòng sau đó chậm rãi ngồi bên cạnh tân nương.

“Là sư phụ sao?” Nhìn một đôi giày nam nhân ngay trước mắt, ta thở phào nhẹ nhõm “Mau giúp ta vén khăn lên, ta đói quá.”

“Tiểu nha đầu, là ta!” Giọng nói nam tính trầm thấp có chút khàn khàn lại có hơi kích động khó kìm chế: “Cổ Nguyệt Lan đang bị tân khách bao vây, có

lẽ còn lâu nữa mới quay lại.”

“Nguru Nguru? Là huynh hả?” Trước là sắc lang chết tiệt, giờ lại là nguru nguru băng lạnh, trong lòng ta đầy bất đắc dĩ lại hỏi lại: “Huynh tới đây làm gì?”

“Thế nào, ta không thể tới đây sao?” Sự ôn tồn trong đáy mắt bỗng biến mất, trên khuôn mặt tuấn tú đầy đau thương ai oán, giọng nói băng lãnh có chút không cam lòng: “Nàng không vui khi ta xuất hiện sao?”

“Hi hi, đương nhiên không phải thế.” Ta khẽ nhủ màu, nam nhân này, lại định hòng dối gì nữa đây?

“Hừ, ta mặc kệ, đêm nay ta muốn cùng nàng cử hành nghi thức thành thân.” Hắn nhẹ nhàng kéo hi khăn lênau đó nắm đôi tay nhỏ bé, đôi mắt tím đậm đầy thâm tình: “Ta muốn cùng nàng uống rượu giao bôi.”

“Chuyện này?” Nhìn biểu hiện nghiêm túc của hắn, ta thấy vô cùng đau đầu khó xử a, tên trâu băng giá si tình này cũng thật là không chịu kém cạnh hai tên kia a, nhớ đến mỡ lang là người đầu tiên vén hi khăn của ta, từ y nguru giờ đây muốn cùng ta uống rượu giao bôi, hồ ly sư phụ lại là nam nhân cùng ta bái đường thành thân, đây có phải muốn nói rằng trong đêm nay ta cùng lúc được gả cho ba người bọn họ sao?

“Sao vậy? Nàng không muốn hả?” Hắn nhẹ nhàng xoay người rót hai chén rượu, sau đó nắm tay ta cùng nhau đốt đôi nến long phượng: “Nàng không nói gì cũng được, ta không muốn nghe nàng mượn cớ tránh né, tiểu nha đầu, ta đã không thể cùng nàng bái đường thành thân là điều cả đời ta phải tiếc nuối, thế nên nàng nhất định phải cùng ta uống chén rượu giao bôi này, trong mắt ta, nàng là thể tử của ta, là hoàng hậu Bắc quốc của ta!”

“Thực sự phải vậy sao?” Ta mở to mắt nhìn hắn, lẽ nào nghi thức này quan trọng đến vậy sao?

“Đúng vậy, mặc kệ nàng có đồng ý hay không ta đều muốn làm!” Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dần dần xiết chặt vòng tay, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ xinh của nàng, trên khuôn mặt mang đầy nét ưu thương: “Tiểu nha đầu có được hay không?”

“Được! Nếu làm vậy có thể khiến huynh hài lòng ta nguyện ý!” Bắc Ngao Liệt, huynh đã vì ta mà hi sinh nhiều như vậy, ta sao nhẫn tâm khiến huynh phải thất vọng.

Đôi tay thon dài khẽ vuốt ve trên khuôn mặt nàng, trong đôi mắt là tình cảm sâu đậm nồng nàn: “Tiểu nha đầu, nàng thật sự không gạt ta chứ?” Hắn ôm thân thể mềm mại, nghe lời hứa hẹn ngọt ngào của nàng, nỗi thấp thỏm lo âu trong lòng mỡ lang cuối cùng cũng tan biến, nữ nhân hắn yêu giờ đây đang nằm trong vòng ôm của hắn, hắn cần nàng, cho dù dân chúng Bắc quốc có mắng chửi hắn là kẻ không yêu giang sơn mà chỉ yêu mỹ nhân hắn cũng muốn giữ chặt nàng bên người, bởi chỉ có nàng mới lấp đầy tâm hồn trống rỗng của hắn.

“Ừm, đúng vậy!” Tên nguru ngư tình cảm phong phú lại lắm mưu nhiều kế khó đối phó này nếu như ta không đồng ý lại không biết chừng hắn sẽ gây ra chuyện gì nữa. Ta nhẹ nhàng vươn tay ôm hắn, ghé sát bên tai dứt khoát tuyên thệ: “Huynh nghe cho rõ đây, Vương Nha Nha ta nguyện ý cùng Bắc Ngao Liệt uống chén rượu giao bôi này, nguyện ý làm thể tử của huynh.”

Giọng nói thâm tình kiên quyết của nàng không ngừng vang vọng trong đầu, giọng nói rất nhẹ rất dịu dàng nhưng kiên định dị thường: “Tiểu Nha đầu, cảm ơn nàng, có những lời này của nàng ta thực sự đã mãn nguyện rồi...ta...yêu nàng...rất yêu...rất yêu nàng.”

“Ta biết, ta đều biết hết!” Ta ôm chặt thân thể cao lớn hơi run run của hắn, chỉ có thể cố nặn ra nước mắt cùng lời nói ân ái: “Ta cũng yêu huynh, nguru nguru, ta cũng yêu huynh.”

“Hôm nay tiểu nha đầu là tân nương xinh đẹp nhất, đừng khóc nữa.” Hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sau đó vô cùng yêu thương hôn lên những giọt nước mắt như ngọc của nàng, từ quang dưới đáy mắt càng thêm sâu sắc, nhẹ giọng an ủi: “Đừng khóc nữa, nào, ngày hôm nay Bắc Ngao Liệt ta nguyện ý lấy Vương Nha Nha làm vợ!” Hắn cầm lên một chén rượu, sau đó lại cầm chén kia đưa lên tay nàng: “Nàng nguyện ý không?”

“Vâng!” Ta nâng chén rượu, nhìn sâu vào đôi mắt tím đậm, nghiêm túc tuyên thệ: “Vương Nha Nha ta cũng nguyện ý gả cho Bắc Ngao Liệt.”

Nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó hắn ôm chặt thiên hạ trong lòng, người con gái duy nhất khiến hắn cảm thấy ấm áp: “Cảm ơn nàng, tiểu nha đầu!”

“Hừ, Vương Nha Nha, Bắc Ngao Liệt, hai vị đúng là ân ân ái ái ái nha!” Giọng nói âm lãnh bỗng nhiên dội đến, mỡ hồ lạnh mắt hắng giọng đứng ở cửa, đôi mắt Bích Lục hiện rõ sự lạnh lùng lẫn đố kỵ: “Bắc Ngao Liệt, có phải nguời ra khỏi đây rồi hay không, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của ta và đồ nhi đó!”

“Chuyện này, sư phụ, người đã quay lại!” Nhìn đôi mắt Bích Lục khiến ta vô cùng khiếp sợ liền lập tức chón sau lưng mỡ lang.

“Đừng trách nàng, là ta muốn nàng làm vậy.” Hắn không chút hoảng hốt, vẫn ung dung bảo hộ thân thể nhỏ bé sau lưng: “Cô Nguyệt Lan, người đã ằng lòng để ta ở bên cạnh nàng, vậy không phải nàng cũng là vợ của ta sao?”

Mắt Bích Lục gườm gườm nhìn mắt tím, một hồ một nguru cứ như vậy giằng co, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

“Chuyện này...hai vị, nếu như hai người muốn thư giãn gân cốt thì tìm chỗ khác có được không? Nha Nha ta đói bụng rồi, cục cưng cũng đói bụng có thể để hai chúng ta ăn cơm được ngon miệng hay không?”

“Hừ, Cô Nguyệt Lan, nếu không vì nàng hôm nay ta quyết không bỏ qua cho người.” Khẽ hừ một tiếng, nguru nguru áo tím cuối cùng cũng được đền bù tâm nguyện mới chịu rời khỏi phòng.

“Tiểu đồ nhi, không phải nàng đói bụng sao? Còn không mau ăn đi!” Hắc nhồn miệng cười gian tà giục giã nàng: “Nhanh ăn đi, ăn no rồi vì sư còn muốn làm tròn trách nhiệm một vị tướng công, để nàng có một đêm động phòng vô cùng hoàn mỹ không phải hay sao?”

“Hi hi, sư phụ thật biết nói đùa?” Ta vừa thưởng thức đồ ăn ngon vừa cười gượng, hic hic....sao ta có thể quên tên nam nhân trước mắt đúng là một con chồn đen cực phẩm chứ?

Móng vuốt hồ ly dịu dàng vuốt ve tóc nàng: “Há chắc, tiểu Nha Nha, đêm nay nàng không chạy thoát được đâu....”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Động phòng hoa chúc (Thượng)

“Thế nào? Ăn no chưa hử tiểu đồ nhi của ta?” Hồ ly xinh đẹp sớm đã cởi gần hết quần áo nằm dài trên giường đầy câu dẫn, khuôn mặt tuyệt sắc đầy ma mị, đôi mắt xanh sâu thẳm, làn môi mê người hơi hé mở, cả người áo đỏ nổi bật càng khiến người ta kinh tâm động phách, cộng thêm thần thái trời xing âm nhu mị hoặc, mềm mại đáng yêu càng khiến nàng run rẩy tê dại.

Ta vừa cắn đùi gà vừa ngơ ngác nhìn hồ ly nam đẹp đến level max, trái tim đập càng lúc càng nhanh, ánh mắt không kim được lên lút liếc nhìn lồng ngực tuyết trắng nhưng rắn chắc lộ lộ sau làn áo hồng hờ, cái tên yêu hồ ngàn nam quả mê người.

“Hắc hắc, tiểu Nha Nha, nhìn đến phát ngốc rồi hả?” Hắc đứng dậy ôm nha đầu đã ăn no căng nhẹ nhàng đặt lên giường, nửa cười nửa không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng, làn môi nóng cháy nhẹ nhàng đặt lên đôi môi anh đào, giọng nói nhẹ nhàng mê hoặc: “Nha Nha, ta thực sự rất vui, cuối cùng nàng cũng trở thành nương tử của ta!”

“Ừm, sư phụ!” Ta chậm rãi chìm đắm trong đôi mắt xanh lục bích mỹ lệ, hóa ra cảm giác hôn môi lại có thể ngọt ngào mỹ lệ như vậy, triển miên mỗi lúc một tăng trên môi, ta cảm thấy hân hân càng thêm nóng rực cuồng dã. Dưới sự lôi kéo của hắc, ta chỉ có thể thụ động đón nhận sự mãnh liệt từ hắc, thân thể mỗi lúc càng thêm nóng, bị hôn đến mức choáng váng si mê, phản ứng cơ thể cũng càng thêm kịch liệt, mùi hương thơm mát phảng phất tỏa ra từ người mỡ hồ khiến trí óc ta càng tê dại, không kim lòng được đáp lại nụ hôn hắc, vron đầu lưỡi trực trực cuốn lấy hắc.

“Nha Nha, nàng học thật là nhanh!” Đôi tay thon dài ôm chặt thân thể nàng, sau đó hắc ưu nhã chậm rãi cõng từng lớp y phục tân nương, từng thứ từng thứ cứ thế rơi xuống. Đôi mắt lục bích mơ màng phủ sương mang theo mê hoặc đầy ma mị: “Nếu đồ nhi nhiệt tình như vậy đêm nay sư phụ nhất định sẽ khiến nàng vô cùng thỏa mãn.”

Ta bị mê hoặc mà ngây ngốc ngắm nhìn hắc, tùy ý để hắc kéo thân thể xích lửa của mình dán sát lên lồng ngực tinh trắng, đến lúc bàn tay tà ác lần mò chu du xuống dưới cùng với nụ cười xấu xa gian tà của hắc thì ta lập tức tỉnh táo lại: “Sư phụ chờ một chút!”

Hắc dùng vật cứng rắn cực đại nhẹ nhàng ma sát hoa khải: “Tiểu Nha Nha, hiện tại bất vi sư dừng lại là điều vô cùng khó khăn!” Trên mặt lóe lên thần thái tề tể, đôi tay ta không ngừng đùa giỡn bộ ngực sữa trắng nõn: “Đêm nay là ngày lành tháng tốt, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, nàng để vi sư như ý nguyện đi.”

Nghe hồ ly yêu mị nói ta phiền não thờ dài, đẩy mạnh hồ trào của hắc: “Ta mặc kệ, ta mệt lắm, cực cung cũng mệt rồi, chúng ta muốn đi ngủ.” Hồ ly chết tiệt, đến con cũng có rồi, ta cũng bị người ăn sạch sẽ không biết bao lần, đến giờ còn mặt dày giảng đạo lý liệu có quá thừa thãi rồi hay không. Ta không trêu chọc vào người, giờ muốn ngủ cũng không được hay sao?

“Bí đao nhỏ, tức giận hả?” Hắc cười cười đầy tà mị, đôi mắt xanh lục khóa chặt vào trong đôi mắt nàng cười đến câu hồn đoạt phách, trêu tức nàng: “Nàng ngủ là việc của nàng, ta làm là việc của ta, ta nghĩ đồ nhi hắc không còn định kiến gì nữa chứ?”

“Hừ, ta tuyệt đối có định kiến!” Ta nghiêm túc nhìn hắc, nhưng đôi mắt yêu mị vô tội đến mê người, trời ạ, nổi hết da gà lẫn da vịt. Sư phụ à, biết ngài rất là đẹp nhưng không cần phải bày ra mị thái hại nước hại dân như vậy quyến rũ ta đâu, tiểu sư mẫu nhìn hắc giăng giải: “Ta chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon mà thôi, ngày hôm nay từ sáng đến tối mệt như vậy khiến ta vô cùng mệt mỏi.”

“Ngoan ngoan đi, vi sư đảm bảo sẽ nhanh thôi để hai mẹ con nàng được ngủ ngon.” Hắc lại ôm chặt búp bê đang lấy cớ mà tách xa ra kia, để nàng dán chặt lên ngực mình, giọng nói tê dại lòng người thổi gió bên tai mê hoặc cười nhẹ: “Nào, giờ chúng ta bắt đầu đi.”

“Ừm...” Lỡ tai bị một trận buồn buồn ngứa ngứa, nụ cười tỏa nắng chói lọi kia khiến lí trí của ta bay đi đâu rồi không biết nữa.

“Ta...ta...” Cái tên hồ ly gợi cảm quyến rũ này, bá đạo độc tài khiến ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng có lúc lại dịu dàng khiến ta không kiềm chế được mà trầm luân, xem ra với đạo hạnh ngàn năm của hắc ta quả không thể chống cự được.

Không khí như phảng phất mùi hương diễm lệ, mỡ hồ cười vô cùng皎 hoạt, đầu ngón tay bắt đầu mon men làm loạn trên thiên hạ béo mập, dần dần

mồ mẫm đến những nơi mẫn cảm, ánh mắt lóe lên sự nóng cháy khó nói lên lời, mở miệng nói vô cùng bí hiểm: “Hắc hắc, nếu Nha Nha đã không phản đối vì sư cũng không khách khí nữa.”

“Ừm...” Đôi mắt Bích Lục tỏa ra ánh sáng say lòng người khiến ta thất thần nở một nụ cười si mê, tùy ý hân thiên miên xâm nhập.

“Đồ nhi Nha Nha mỹ lệ của ta, vì sư thật muốn một ngum ăn sạch nàg.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỗng đỏ ửng mê người, đầu ngón tay triu mền vuốt ve đôi má phấn nộn, sau đó nhẹ nhàng cúi đầu liếm hôn chiếc cổ trắng nõn nà, đôi tay đặt trên bờ eo nhỏ nhanh chóng lần mò xuống dưới, tay kia lại vươn về phía bộ ngực sữa đầy đà.

Tay ta không nhịn được mà mần mê da thịt trắng nõn rắn chắc, đôi mắt quuyền rũ câu hồn đoạt phách của hồ ly khiến ta sa vào trong ôn nhu, dần dần thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Động phòng hoa chúc (hạ)

“Nha Nha, nhìn ta!” Nhìn thân thể nhỏ xinh mềm mại dưới thân mình, đôi tay to giữ chặt bên hông đầy đà, trong đôi mắt Bích Lục hiện lên dục vọng chiếm hữu cường liệt nhưng vẫn vô cùng thống khổ nhẫn nại: “Từ đêm nay trở đi ta là tướng công của nàg, nàg nhất định phải nhớ rõ, nàg nhất định không được quên biết chưa?”

“Ừm, ta biết rồi!” Nam nhân trước mặt này, tinh như nước hồ mùa thu không nhiễm một hạt bụi trần nhưng lúc cuồng dã lên lại mãnh liệt như bão tố. Ta say mê chìm đắm trong đôi mắt dịu dàng ấm áp, càng ôm chặt thắt lưng hân hơn nữa: “Sư phụ, Nha Nha nhất định sẽ không quên, chàng là tướng công duy nhất của ta, là nam nhân ta yêu nhất.”

“Nhớ kỹ là tốt rồi!” Hân mạnh bạo hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tím không hồn không giận đối diện với đôi mắt to tròn của ta: “Như vậy trong tim Nha Nha, ta so với bọn hân ai đẹp trai hơn?”

“Hi hi, sư phụ, vấn đề này để sau trả lời có được không?” Trong mắt ta, ba tên mỹ thú này mỗi người một vẻ, căn bản không thể so sánh được?

“Ta không muốn, ta muốn nàg phải trả lời ngay lúc này cho ta.” Làn môi mê hoặc mon man lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực sữa trắng nõn, cực đại dâng trào chậm rãi thẳng tiến bên trong hoa khẩu: “Có phải nàg nghĩ ta không đẹp bằng bọn hân đúng không?”

“Àn...” Khoái cảm như thủy triều trào dâng, thân thể không tự chủ được hơi run rẩy, tên hồ ly phúc hắc này dám dùng thủ đoạn này bức bách ta, xem ra đối phó với hồ ly dâm chúa này đành phải nhượng bộ, ta bất đắc dĩ cười ngọt ngào: “Sao thế được, trong tim Nha Nha sư phụ là xuất sắc nhất, đẹp trai nhất.”

“Hắc hắc, thật không? Vậy bây giờ để vì sư khen thưởng cho nàg nhé.” Sau đó lại nở một nụ cười vô cùng đen tối: “Đêm nay ta sẽ khiến nàg vô cùng sung sướng.” Dứt lời làn môi liền dán lên lưng trần mỏng manh, hơi thở ấm áp mon trớn da thịt nõn nà thỏa nhãn nhìn ai đó bắt đầu run rẩy sợ hãi. Sau đó một tay luôn xuống dưới ôm chặt thiên hạ trong lòng, đè ép đỉnh tròn mềm mại, tay kia giữ chặt móng nhỏ yêu kiều, dịu dàng mà cuồng dã xoa bóp, dần dần chìm đắm say mê trong cảm xúc dâng trào: “Nha Nha, đêm nay vì sư sẽ dịu dàng yêu nàg.”

“Sư phụ...” Cảm giác run rẩy đến vô tận khiến ta không thờ nổi, còn hơn cả sự chiếm đoạt mạnh mẽ như trước đây, cái loại tốc độ thông thả như hiện tại như muốn bức điên ta, khiến ta không khống chế được khẽ rên rỉ khe khẽ, ngọn lửa nóng rực trong thân thể không được phát tiết như sắp thiêu cháy ta: “Ta muốn...”

“Muốn cái gì...a...nàg nói đi...Vì sư nhất định sẽ không để nàg phải thất vọng đâu.” Ý cười trên khuôn mặt tuấn tú càng nở rộ, đôi môi mê người mon trớn làn môi anh đào nhỏ bé, đầu lưỡi khẽ vươn nhẹ nhàng liếm mát, đôi tay to càng thêm can rờ đi xuống dưới, chậm rãi tham nhập vào trong cánh hoa: “Mau nói đi, Nha Nha muốn gì?”

“Ta muốn...muốn...sư phụ muốn ta!” dục vọng không thể phát tiết trong cơ thể khiến ta khó chịu vận vẹo, khoe miệng tươi cười tuyệt mỹ của nở hồ, đôi mắt Bích Lục say đắm sòng sánh thâm tình, trái tim tràn ngập yêu thương khiến ta mềm yếu, nhưng nóng cháy trong cơ thể càng thêm cường liệt, hiện tại chỉ có hân mới có thể giúp ta thỏa mần.

“Chờ thêm chút nữa, vì sư không muốn làm nàg bị thương.” Vừa nói vừa dịu dàng cúi xuống bao chặt thân thể nhỏ bé trong lòng mình, làn môi mềm mại từ ngực lướt dần xuống bên dưới, nhẹ nhàng tách đôi chân trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng tham nhập an ủi.

“Sư phụ!” Sự cắn mút khiến toàn thân vô lực run rẩy: “Đừng mà, sư phụ...đừng mà!”

“Chờ thêm chút nữa.” Mạnh bạo xoa bóp bộ ngực sữa mẫn cảm, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm nư anh đào hồng hồng, chậm rãi liếm mát, bàn tay dịu dàng mon trớn toàn thân, hân đêm nay nhất định sẽ để nữ nhân hân yêu có một đêm động phòng hoa chúc hoàn mỹ.

“A... không muốn...” Ta vô lực thở gấp, muốn ngăn cản hành động tà ác của hồ ly nhưng không thể, đành bắt đắc dĩ rên rỉ hỗn hển, mặc hấn tung hoành khắp thân thể mình, khoái cảm rung động trào dâng mạnh mẽ, chỉ có thể không ngừng yếu ớt cầu xin: “Sur phụ, đừng dần vặt ta nữa.”

“Đừng lo lắng, vì sur sẽ thỏa mãn nàng.” Hấn ngẩng đầu, lại càng ôm chặt thiên hạ trong lòng hơn nữa, thân thể phấn hồng khiến hấn cố kìm nén hít sâu một hơi, hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, thân thể đẩy mạnh về phía trước, tách mở nơi chật chội khiến hấn muốn điên cuồng, nhanh chóng xuyên thấu nàng: “Nha Nha, nàng có đau không?”

“Không đau!” Bởi hấn là nam nhân ta yêu nhất, thế nên hiện tại ta chỉ cảm thấy hạnh phúc vây quanh, thực sự vô cùng hạnh phúc, đôi mắt mở to nhìn sâu vào đôi mắt Bích Lục, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Sur phụ...ta yêu chàng...Nha Nha yêu chàng...”

“Nha Nha, đồ nhi ngoan của ta!” Lời khẳng định của nương tử dịu dàng khiến hấn không còn rào cản, sự rung động lan tỏa khắp người, dục vọng càng bùng thức nóng cháy, thân thể hơi run run, khoái cảm xông lên tận óc nhưng vì lo đến cảm nhận của thiên hạ dưới thân là không dám chết trong ân ái ngay tức khắc. Cúi đầu ngậm lấy vành tai tinh tế, hỗn hển liếm mút, dịu dàng hôn khắp căn cổ cùng khuôn mặt xinh đẹp, đôi tay mân mê bộ ngực đầy đặn, tiết tấu dưới thân mỗi lúc một tăng mạnh, làn môi gọi cảm chậm rãi nói từng từ kiên định: “Nha Nha, ta cũng yêu nàng, Nha Nha, ta yêu nàng...vô cùng yêu nàng...”

Mềm yếu nằm dưới thân hấn, tùy ý để hấn vừa thờ dốc vừa mê loạn hôn lên đôi môi mình, tùy ý để hấn quần đảo khắp người, mỗi lúc càng nóng cháy hơn. Bởi có thêm hai nam nhân khác trong cuộc đời nên ta càng thêm áy náy với hấn, ta so với người khác càng thấy hiểu sự khó chịu của hấn, bởi vậy ta càng thêm yêu hấn biết bao nhiêu...

Ôm chặt hơn thiên hạ dưới thân, càng lúc càng không thể khống chế được mình, ngón tay ôn nhu lướt khắp thân thể đầy đặn, chạm đến những nơi mẫn cảm, hấn yêu thân thể nóng cháy của nàng, hấn yêu nàng sâu đậm, chỉ cần ở bên nàng, tất cả đều không thể kiềm chế được! Hấn không phải một nam nhân bình tĩnh lạnh lùng, hấn là một nam nhân điên cuồng vì nàng!

Cổ hồ ly, cảm ơn chàng đã yêu ta! Cảm ơn chàng đã khiến cuộc sống bình yên của ta càng thêm hạnh phúc, cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không phụ chàng. Cảm nhận được tình yêu sâu nặng của hấn, tron lòng ta không ngừng thì thầm tự nhủ: “Vương Nha Nha, có một nam nhân yêu người như vậy, nhất định phải mãi mãi trân trọng...”

Ôm chặt thiên hạ âu yếm trong lòng, đôi mắt Bích Lục hiện lên sự kiên định mạnh mẽ, nữ nhân này là thê tử suốt đời suốt kiếp của hấn, là mẫu thân của nhi tử hấn, là người sẽ cùng hấn nắm tay đến đầu bạc răng long...

Từng trận nỉ non mềm mại, những tiếng nói yêu thương ngọt ngào phảng phất trong căn phòng sáng ánh nến long phượng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Hạm hực trước lúc sinh

Vì sao ta không vui hả? Thử nghĩ xem bây giờ ta ăn có người đút, bước đi cũng có người kè kè bảo vệ, ngủ có người trông, cuộc sống sâu gạo siêu cấp như vậy hấn là vô cùng hạnh phúc mỹ mãn, thế nhưng vì sao ta không hề vui vẻ một chút nào? Vì sao? Vì sao chứ?

Nhìn cái bụng mỗi ngày càng to tròn hơn trước, nhìn tay chân càng ngày càng béo hơn không biết bao nhiêu lần, còn có sức ăn uống... hừ chết người nữa, ta thật vô cùng phiền muộn a... Ông trời ơi, vì sao ông nở đôi xù với ta như vậy, nhớ tới Trắc Mã dù mặc lục giáp cũng vẫn thon thả phong thái hơn người, lại so với thân hình mình chẳng khác quả bóng cao su phình to cực đại là bao, cuối cùng là do ăn ở chỗ nào không phải chứ?

“Huhu~~~ huhu~~~ huhu” Tiểu Bạch Thái luôn bị đe dọa không được tiếp cận chủ nhân nhà mình chỉ có thể nằm trên cỏ một chỗ xa xa kia, đôi mắt đen tròn nhিম chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, căn cứ theo đạo lý chủ tớ, nó cũng như nàng không vui vẻ gì nha.

“Tiểu Bạch Thái, người nói có phải ta quá béo rồi hay không?” Trước đây còn có thể tự xưng là mình châu tròn ngọc sáng, đáng yêu động lòng người, mồm mỉm đáng yêu người gặp người thích, nhưng giờ thì sao? Chỉ cần ta nước qua chỗ nào là hội nguyệt sứ lẫn hắc y thị vệ đều phải nhượng bộ lui binh, chỉ sợ một người không cẩn thận hại ta bị té ngã rồi bọn hấn lại bị chủ nhân đánh chửi. Mà hội nha hoàn cũng vậy đều rù nhau cách xa ta hơn ba thước, chỉ sợ không cẩn thận tổn hại đến một sợi tóc của ta sẽ bị ánh mắt hồ ly chủ nhân nhà họ Lăng tri ba ngày ba đêm.

“Huhu~~~ huhu~~~ huhu” Cẩn thận nhìn xung quanh, mắt thấy không có ba tên mỹ thú lồn vồn ở đây, Tiểu Bạch Thái vội vàng lăn lộn vài vòng bay đến trước mặt ta, cái đầu nhỏ nhẹ nhẹ cọ lên đôi tay nhỏ bé, khẽ liếm rồi kêu ư ử vui vẻ.

“Haiz, người không cần an ủi ta, ta hiểu mà.” Vươn tay xoa nhẹ trên cái bụng tròn vo to kinh người, mới năm tháng mà thôi, sao lại so với người mang thai chín tháng còn to hơn vậy? Hơn nữa cục cưng quậy đạp cũng vô cùng lợi hại khiến có lúc ta nghĩ đứa nhỏ này có phải bị hiếu động thái quá hay không, hơn nữa sau khi bên này an tĩnh rồi bên kia lại bắt đầu cựa quậy tay chân dữ dội?

“Nữ nhi, con cũng thật là, không mang người đi theo bên cạnh sao lại một mình ngồi nơi hồ vắng vẻ thế này?” Lâm Đại Đại vừa trách mắng vừa vội vã chạy đến quả bóng cao su tròn lăn bên hồ, nhìn thân thể nhỏ mới mang thai năm tháng nhưng bụng to đến dọa người khiến lòng nàng không kiềm được nhũu chặt lại.

“Đại Đại, cẩn thận một chút, đừng chạy nhanh quá.” Được vương vội vàng chạy theo phía sau nhanh chóng đỡ lấy thể từ yếu đuối: “Nữ nhi đã có con rồi chăm nom rồi, nàng đừng quá lo lắng cho nó nữa.”

“Mẫu thân, cha, sao hai người lại đến đây?” Nỗ lực nâng thân hình tròn vo đứng lên, phù, cái thân thể còn hơn heo nái này ngay đến bản thân mình cũng không chấp nhận được, vừa mới đứng thẳng dậy đã run rẩy chực ngã lại mặt cỏ.

“Nữ nhi, con làm sao thế, đừng dọa mẫu thân.” Thân thể yếu ớt vốn dĩ không thể đỡ nổi trọng lượng lớn như vậy nhưng tận mắt thấy con gái lần cháu ngoại mình sắp té ngã, Lâm Đại Đại không thể nhắm mắt làm ngơ, vội vàng thoát khỏi vòng ôm của Được vương, phi thân như gió muốn đỡ lấy thân thể nặng nề của con gái.

“Đại Đại!” Được vương hét lên một tiếng kinh hãi: “Nha đầu nặng như vậy nàng không đỡ được đâu.”

“Mẹ, mẹ đừng lại đây.” Nếu như chẳng may đè lên người thì bà mẹ yếu ớt của ta sẽ ngọc nát hương tan mất thôi.

“Tiểu Nha Nha, sao nàng lại không cẩn thận như vậy chứ?” Một cái bóng trắng bay tới trong phút giây nguy hiểm nhanh chóng đỡ được thân thể đang bắt đầu quần đau vùng bụng, trong đôi mắt Bích lục chứa đầy sự hoảng loạn lần khiến trách: “Ai cho một mình nàng đến bên hồ, sao không ngoan ngoãn ở trong phòng dưỡng thai, không phải ta đã nói không cho phép một mình nàng đi ra ngoài hay sao?”

“Hừ, suốt ngày ngồi ở trong phòng không ăn thì ngủ, người muốn nuôi ta như nuôi heo hả?” Sau đó nhìn hấn vô cùng hung dữ: “Người chẳng biết gì hết, phụ nữ có thai cũng phải đi lại nhiều mới tốt.” Sau đó mới quay sang nói với ông bố bất lương trong mắt chỉ có mẹ xinh đẹp: “Cha được vương, cha thấy có đúng không?”

“Nha Nha nói không sai, phụ nữ bình thường khi mang thai đều như vậy, nhưng mà~~~~” như vô tình lại hữu ý nhìn về cái bụng to tròn của con sau đó mới nói tiếp: “Tình huống của con gái có vẻ tương đối đặc biệt!”

“Cha, cha đừng thừa nước đục thả câu nữa, sao cha lại nói thế?” Hừ, ông bố xấu xa, còn giả bộ trầm ngâm cái quái gì không biết, nếu như cục cưng của ta có việc gì ta nhất định sẽ không tha cho ông đâu.

“Cha Nha Nha à, có phải cháu ngoại của tôi có vấn đề gì không?” Lâm ngoại ngoại chuẩn bị lên chức bà ngoại lo lắng hỏi han: “Ông mau xem Nha Nha có vấn đề gì không?”

“Có phải ta không nói đâu?” Ác ý liếc nhìn đứa nhóc béo ú cùng nam nhân đang căng thẳng ôm lấy vợ yêu: “Nha Nha mang thai không chỉ một đứa nhỏ mà là ba đứa.”

“Cái gì? Cha Nha Nha ông nói thật hay đùa vậy?” Lâm Đại Đại ôm trái tim yếu đuối vừa lo lắng nhưng cũng rất hài lòng: “Vậy phải làm sao bây giờ, tướng công, ông nói thân thể của Nha Nha có thể chịu được hay không đây?”

“Nương tử đừng lo lắng, thân thể con bé vô cùng khỏe mạnh, lại có con rồi chăm sóc rồi, nhất định sẽ mẹ tròn con vuông, nếu không ta lại kê cho con bé vài thang thuốc là được.”

Huhu, ta không muốn uống đâu, thuốc do cha được vương kê đơn ta có chết cũng không muốn uống. Ba đứa nhỏ? Bây giờ năm tháng đã béo như quả cầu tròn thế này vậy đến tháng cuối sẽ biến thành thế nào nữa đây? Còn nữa nhờ chẳng may sinh non thì ta cùng cục cưng sẽ thế nào đây?

“Tiểu yêu tinh, để ta nhìn xem cục cưng có lớn thêm chút nào hay không?” Nhìn quả bóng cao su tròn vo trên giường, sói áo đen vừa hạ triều trở về về mặt mừng như điên vội vàng muốn chạy đến xoa xoa bụng tròn vo của nàng.

Ta càng nắm chặt cái chân, không thèm liếc hấn lấy một cái: “Đừng động vào ta.”

“Tiểu nha đầu, nào, đây là quả dâu ta vừa rửa sạch đó, nàng mau dậy ăn thử xem!” Đặt những quả dâu tây tươi rói lên bàn sau đó hấp tấp chạy đến bên giường định đỡ thân thể nhỏ bé ngồi dậy: “Không phải nàng vẫn rất muốn ăn hay sao? Sao vẫn chưa chịu đứng dậy ăn thế?”

“Ta không muốn ăn nữa, người mau ra ngoài đi.” Nghĩ đến viễn cảnh sau này ba tên thú nhỏ xinh đẹp cướp cướp đòi ta cho ăn khiến ta đau lòng đến mức chỉ muốn vùi đầu rúc trong chăn mà thôi.

“Đồ nhĩ Nha Nha, dù không vui cũng không được lấy mình và con ra làm trò đùa.” Không hề thương xót nhanh chóng giật cái chăn ra, trong đôi mắt Bích lục có chứa chút tia xảo quyết: “Từ sáng nay đến giờ nàng không chịu ăn gì hết, không muốn chết đói mau ngồi dậy ăn cho ta.”

“Ta không ăn đấy thì sao? Tâm tình ta không vui cũng không được hả? Các người ra ngoài hết đi, ta không muốn nhìn thấy các người!” Đều do ban am nhân này gây ra hết, nếu như không phải do bọn hấn, Vương Nha Nha ta sao có thể mang thai ba đứa nhỏ một lúc liền, ta muốn yên tĩnh, ta thực sự muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, nếu không ta sẽ phát điên lên mất.

“Tiểu nha đầu vì sao không vui vậy?” Bởi lẽ Nha nói muốn ăn dâu tươi nên hấn sáng sớm đã lên núi hái một đóng về, Bắc Ngao Liệt mới quay trở lại cũng không hiểu làm sao liền quay sang hỏi hỏ lý đang đeo cái mặt thâm trầm nặng trĩu suy tư: “Cổ Nguyệt Lan, lúc ta không có ở đây đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Đúng vậy, không phải nàng vẫn không có việc gì sao? Sao ta vừa hạ triều trở về lại trở nên như vậy? Có phải người làm gì có lỗi với nàng hay không?” Bóng đèn chợt lóe lên một cái, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào hồ ly áo trắng vẫn thông dong ưu nhã uống trà: “Người còn có tâm tình ngồi uống trà hả, người không thấy nàng rất khác thường hay sao?”

“Hôm nay nhạc phụ đến đây bắt mạch cho nàng... người nói...”

“Người nói cái gì? Có phải cục cưng có chuyện gì rồi không?”

“Không phải vậy!”

“Vậy thân thể nàng không được khỏe?”

“Cũng không phải!”

“Vậy cuối cùng là sao?”

“Người nói... Nha Nha... nàng mang thai ba đứa nhỏ!”

“Cái gì?”

“Sao có thể như vậy được?”

Ba cục cưng, tin tức này cũng thật quá chấn động...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Mỹ thú nô lệ

Mang thai thật là đáng sợ, không chỉ có thân thể trở nên mập mạp, bụng to đến mức khiến người ta vô cùng bất an lo lắng, đặc biệt là lúc biết được thời gian ba cục cưng chào đời càng khiến người ăn không ngon ngủ không yên. Ta bị chuyện sinh ba đứa nhỏ này giày vò tâm can cũng đã hai tháng nay rồi, bụng mang thai bảy tháng cũng lớn hơn rất nhiều, không phải nói là vô cùng vô cùng vô cùng lớn. Cái bụng to đùng này khiến ta không đứng thẳng được thất lưng, chân cũng đứng không vững, mỗi ngày đều do ba tên mỹ thú thay phiên giúp mặc quần áo rửa mặt chải đầu, cuộc sống nghe có vẻ vô cùng đáng hâm mộ như này ta đã ăn đủ vị đắng của nó rồi. Thử nghĩ mỗi ngày như quả bóng cao su nằm bẹp trên giường, bên người còn có ba nam nhân cứ đứng giờ là bắt người ngồi dậy ăn khuya sau đó danh chính ngôn thuận giờ trò với người, người còn có thể ăn ngon ngủ yên hay không?

Nhìn ánh mắt càng ngày càng thêm nóng bỏng của ba tên mỹ thú, trái tim ta càng thêm băng giá, nếu như không nhờ thân thể khủng long này khiến bọn họ không thể nào xuống tay thì ta đã bị thú tính của bọn hán ăn sạch sẽ không còn một mảnh rồi. Đợi sau mấy tháng cấm dục, khi ba đứa nhóc chào đời rồi, không biết ta có còn chịu đựng được nữa hay không?

Haiz! Nghĩ đến mấy chuyện linh tinh như vậy, ta sao có thể hài lòng được đây?

Dưới sự hộ vệ cẩn mật của ba nam nhân, ta gian nan từng bước tiến hành hoạt động tản bộ mỗi ngày, thỉnh thoảng nhìn thấy thị nữ mảnh khảnh lướt qua bên người khiến ta hận đến nghiến răng nghiến lợi. Giờ ta cúi đầu cũng không nhìn thấy chân mình đâu, bước đi thì lạch bạch hết như chim cánh cụt, ngồi xuống mà không ai đỡ dậy thì không đứng lên nổi, tuy rằng ba nam nhân không dám cười nhạo thân thể cồng kềnh này nhưng cứ suốt ngày gọi ‘mẹ nó à’ như thể coi ta giống heo nái, dù tu dưỡng tốt đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi.

Thế nên, nói cho cùng tất cả những gì đang có khiến ta không thể chịu đựng được, đặc biệt là lúc bị ba nam nhân chết tiệt lưu riu vây xung quanh.

“Đồ nhĩ Nha Nha, nào, uống chút canh này đi.” Hồ ly xinh đẹp cung kính bưng đến một chén canh gà, sau đó ưu nhã thổi nhẹ, đợi đến lúc độ ấm vừa phải lên nâng đến bên cái miệng nhỏ xinh xinh của mẹ đứa nhỏ: “Đây là canh gà nhạc mẫu đại nhân tự tay nấu cho nàng, chắc cũng ngon lắm đó.”

Ta chán ghét quay đầu sang một bên, mặt mày nhăn nhó: “Ta không uống!” Ngày nào cũng uống canh gà đến vài lần, giờ nhìn đến phát ngấy.

“Vật nhỏ, đây là thuốc bổ cha nàng kê đơn, là tự tay ta sắc cho nàng đó.” Hắc y lang chặt vật nửa ngày trong bếp mới xuất ra thành phẩm vô cùng đặc ý bưng đến trước mặt ta một chén thuốc đen đặc quánh: “Nào, cha nàng nói thuốc này nhất định phải uống mới tốt cho cả nàng và con đó.”

“Mau bưng đi đi, thôi chết đi được.” Hung hăng lườm nguýt hán, ông bố được vương gia không có tốt như vậy đâu, thuốc này nhất định vừa đắng vừa khó uống, chết cũng không uống.

“Tiểu nha đầu, đây là ta tự mình xuống dưới núi học hỏi loại canh phụ nữ mang thai thích uống nhất đó, nào ăn thử đi, nàng nhất định sẽ thích lắm.” Dịu dàng đưa bát canh thịt thơm nức lên sát mũi ta sau đó nói: “Nếu như không thích canh này ta còn chuẩn bị canh ba ba, canh bò câu, canh cá....” Sấn sóc tỉ mỉ chân thành cười: “Nói chung nhất định sẽ có canh nàng thích.”

Bị hai tên thú kia bắt uống thuốc ta đã thấy hoa mày chóng mặt, khoe miệng co giật cười vài tiếng: “Hi hi, ngu ngu đối với ta và con thật tốt, nhưng những canh này....ta thật sự không muốn uống.”

“Đồ nhi Nha Nha, nàng không thể không uống.” Hắn tàn bạo nâng sát cái thìa nhỏ bên miệng ta: “Nào, mau uống cho ta.” Cái mùi khó ngửi khiến ta nôn nao nhận nhận: “Ta nói là không muốn uống mà.”

“Tiểu yêu tinh, không muốn lúc sinh cục cưng phải chịu khổ thì mau uống hết thuốc cho ta.”

“Ta chết cũng không uống.” Mùi thuốc nồng nặc khó chịu khiến ta không nhịn được bắt đầu nôn khan: “Mau đem đi đi!”

“Tiểu nha đầu, những canh này nàng đều không thích, vậy nàng thích cái gì?” Hắn dịu dàng xoa nhẹ cái bụng tròn lẳn của nàng: “Nàng không muốn uống cũng phải để con nó uống chứ.”

“Ta...Nói...Không...Uống...Các người có nghe rõ hay không hả?” Có lẽ thùng nước cũng không bị đổ đầy canh như vậy chứ?

Ba nam nhân không quản khó nhọc làm trâu làm ngựa từ sáng đến tối cuối cùng không nhẫn nại được nữa, thật muốn phát tác quát nàng nhưng sợ vợ âm ỉc mà sinh non nên cũng chỉ dám nghiêng răng nghiêng lợi: “Vương Nah Nha, vậy rốt cuộc nàng muốn cái gì hả?”

Cả một bàn đầy bát canh khiến ta không nhịn được nữa bắt đầu vỡ òa cảm xúc mà khóc than: “Đề ta chết đi...đề ta chết đi...đề ta chết đi là xong...huhu. các người nhớ kĩ, Vương Nha Nha ta dù chết cũng không muốn mang thai lần nữa, ta không muốn...”

“Nha Nha, không phải vì sư đã nói rồi sao? Khi ngủ phải chú ý đến tư thế một chút chứ. Nào, nằm xuống đây, nhất định không được lộn xộn tùy tiện nếu không cục cưng khi ngủ cũng khó chịu lắm.”

Ta im lặng liếc xéo hắn, nam nhân xấu xa, giờ là ta mang thai hay người mang thai chứ?

“Đồ nhi nếu muốn xoay người nói với ta một tiếng, thân thể nàng nặng như vậy rất dễ làm mình bị thương, lần sau xoay người phải nói với ta biết chưa?”

Không để tâm đến vẻ mặt căng thẳng của hồ ly, ta tiếp tục im lặng, hừ, nếu ngay cả trở mình cũng do người quản ta đây thật đúng là không sống nổi.”

“Nhớ kĩ, nếu muốn uống nước bảo ta lấy nhé.”

Vẫn trầm mặc như trước, thực sự có nói cũng như không, ta không khát sao người cứ đứng giờ lại bưng nước lên miệng vậy?

“Nào, chắc nàng đói bụng rồi đúng không? Ăn một chút mới ngủ ngon được, nào, để ta đút nàng ăn nhé.”

Vẫn duy trì trạng thái trầm mặc, có điều đúng là ta đói bụng thật, cũng muốn ăn vài miếng điểm tâm.

“Tiểu Nha Nha, nàng muốn ngồi xuống không? Haiz, thân thể này đúng là hơi nặng chút, nào để ta đỡ nàng.”

Lại lần nữa rơi vào trầm mặc, hừ, dám nói ta nặng? Hồ ly chết tiệt, giờ ta béo tròn như thế người không chịu được nữa đúng không?

“A, đồ nhi Nha Nha, có muốn đi vệ sinh không? Nào để ta bế nàng đi nhé?”

Ta không thể nhịn được nữa, thật hết sức buồn nôn liền ngồi phịch xuống giường, lúi hết gối bên người ném về phía hắn: “Hồ ly chết tiệt, mau cút đi....cút đi cho ta...cút...” Sắc mặt đỏ bừng lên, thân thể run rẩy, cái tên chỉ số thông minh về mức 0 này hẳn nghĩ ta là búp bê ba tuổi hả?

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA~” Dưới sự giám sát chặt chẽ không rời của ba nam nhân này, ta không thể phát tiết chỉ còn cách hướng về mặt hồ hét chói tai, cúi đầu sờ sờ cái nụng to tròn, sau đó quay đầu nhìn về mấy nam nhân đang vô cùng lo lắng, run rẩy mở miệng: “Hồ ly sư phụ, sắc lang chết tiệt, ngu ngu...”

“Đồ nhi Nha Nha, nàng làm sao vậy, đừng khóc nha...” Lời còn chưa dứt hai cái bóng vụt cái lập tức xuất hiện bên cạnh người đang khóc đến đỏ cả mắt: “Ngoan, có chuyện gì mau nói với sư phụ...”

“Nếu...nếu ta chết...”

“Tiểu yêu tinh, nàng tuyệt đối không được nói như vậy, có phải đứng lâu như vậy nên có chút mệt mỏi rồi không? Ta ôm nàng về phòng nghỉ ngơi nhé?”

“Hic hic...ta đau...”

“Đau ở đâu, là đau tay, đau chân hay đau ngực...” Hắn luống cuống tay chân xoa bóp khắp nơi trên thân thể béo mập: “Mau nói cho ta biết nàng đau ở đâu...”

“Hic hic... ta đau bụng....a....đau quá....”

“Nàng sao rồi, Vương Nha Nha, đừng ngắt xỉu, nàng đừng dọa sư phụ...”

“Tiểu yêu tinh, nàng mau mở to mắt ra cho ta....”

“Nam nhân ngu ngốc, ta sắp sinh rồi, có nghe thấy không, ta sắp sinh cục cưng rồi...”

“Sao có thể, không phải mới hơn bảy tháng sao? Sao lại nhanh như vậy, tiểu nha đầu, đừng nói giỡn với chúng ta được không, chúng ta không chịu nổi đâu.”

“Ai thèm nói giỡn với các ngươi, sắp sinh con hay không ta còn không rõ hay sao?”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

“Nam nhân chết tiệt, còn không mau đi tìm người...”

Bạn đang đọc truyện *Trái Đụng Hồ Ly Phải Đụng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Tiểu thú xuất thế

“A...đau quá...huhu...ta không sinh được...ta không muốn sinh nữa...”

“Hồ ly chết tiệt...ta ghét ngươi...huhu...đau chết ta mất...”

“Cứu mạng với...cục cưng...cục cưng không được xảy ra chuyện...”

Nghe những tiếng thét thê lương chói tai không ngừng truyền ra từ trong phòng, khiến ba nam nhân trấn giữ bên ngoài đứng ngồi không yên, bọn họ bị bắt đứng bên phòng ngoài chỉ có thể liên tục đi đi lại lại. Mỗi một tiếng kêu trong phòng của mỗ Nha như một dao nhọn hung hăng xuyên thấu tâm can bọn hắn, trong lòng nóng như lửa đốt cũng chỉ có thể vô đầu bứt tóc, trong mắt hoang mang tối sầm, trên khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng đến mức lộ gân xanh...

Vì sao? Vì sao mấy đứa nhỏ còn chưa chịu ra, đã một ngày một đêm rồi, nghe những tiếng kêu đau đớn mỗi lúc một suy yếu của nàng, bọn họ thật hối hận vì đã để nha đầu kia mang thai.

“Nha Nha....nàng nhất định phải cố chịu đựng...” Hồ ly không có chỗ phát tiết chỉ có thể đánh mạnh lên cây, gốc cây cổ thụ trăm năm đổ rầm xuống một tiếng.

“Tiểu yêu tinh...ta không cần con nữa...chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi...” Lang vương gia lo lắng đến phát điên suốt một ngày một đêm hung dữ chém ra một kiếm, hoa tươi trong hoa viên lập tức đổ rạp thành hàng.

“Tiểu nha đầu...hức hức...nếu như nàng có mệnh hệ gì ta nhất định sẽ đi theo nàng...” Mỗ ngư từ trước đến nay không dễ roi lệ mà giờ đây không ngừng khóc nháo: “Hức hức....không có nàng ta không thể sống được nữa...”

“Con rề à, con bình tĩnh một chút, ngồi xuống đi, nhìn con dường như còn thống khổ hơn Nha Nha...” Bị tướng công nhà mình mạnh mẽ khóa chặt trong ngực nên không thể đi vào cùng nữ nhi, trên mặt Lâm Đại Đại hiện lên đầy vẻ tức nuối, nhìn biểu hiện thống khổ của con rề khiến nàng càng thêm lo lắng, khó chịu.

“Vương gia....tiểu thư Nha Nha kêu một đêm...người cũng kêu theo suốt một đêm, người mau uống chút nước đi!” Phúc quản gia vẫn luôn ở bên chủ nhân sẵn sàng đưa đến một chén nước, nữ nhân sinh hài tử ai không phải kêu to gọi nhỏ, đau đớn vài canh giờ rồi cũng không sao hết, có gì mà phải lo lắng như vậy?

“Hừ, sinh mỗi đứa con làm gì phải phóng đại đến mức đó?” Dược vương đứng bên ngoài vô cùng mất hứng nhìn mấy nam nhân dầm vật không ra cái thể thống gì hết, giọng sắc mùi đe dọa: “Các ngươi đã lo lắng như vậy có muốn ta kê cho vài đơn thuốc để lần sau cho các ngươi thay con bé sinh hài tử hay không? Nhìn các ngươi mà xem, thật không ra cái thể thống gì hết.”

“Nhạc phụ đại nhân, không phải có chuyện gì không hay xảy ra chứ, sao mấy đứa nhỏ chưa chịu đi ra?” Đặt tay lên hia vai vị trung niên đẹp trai, hồ ly từ trước đến giờ vẫn luôn thông dong bình thản hai mắt hiện lên sự lên án tàn bạo: “Nếu mẹ con các nàng có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ông.”

“Trang chủ, người đừng như vậy, người không thấy được vương sắp bị người lay mà tức chết rồi hay sao?” Quân gia Cổ Ba trải qua trăm trận lập tức kéo chủ tử đang trong trạng thái điên cuồng nhà mình, sao đó mới bình tĩnh nhẩn nại an ủi: “Lần đầu sinh đều như vậy, lần sau sinh sẽ không sao hết.”

“Nếu không phải con nhóc kia không chịu uống thuốc ta kê, các người lại suốt ngày cho nó ăn hết cái nọ đến cái kia sao có thể khiến cho bụng lớn như vậy, thế nên sinh non cũng là điều hiển nhiên thôi.” Được vương không có chút cảm thông nào liếc nhìn hồ ly: “Chỉ trách các người bình thường nuông chiều nó ăn cho béo vào, giờ thì thấy chưa, đến sinh con cũng không có sức mà sinh!”

“Ông còn nói, đều do thuốc ông kê quá khó uống nên nàng đến một giọt cũng không uống được. Lang Phúc, ông nói xem sao đã một ngày một đêm rồi mà cục cưng vẫn chưa chịu ra, còn tiếp tục như vật tiểu yêu tinh có thể chịu đựng được nữa hay không?” Hắc tử cuồng chân tay lắc mạnh Vi Bức vương: “Ông mau nói đi, mấy mẹ con nàng nhất định sẽ không có việc gì đúng không?”

“Vương gia, người trấn tĩnh một chút được không?” Phúc lão đầu bị lắc đến long hết các khớp xương thật không cách nào tin được, Lang vương gia anh đừng phi thường từ trước đến nay đối mặt với quân địch cũng không hề đổi sắc mà giờ đây vì mỗi cái việc nữ nhân sinh con tầm thường này lại kinh hoàng mất bình tĩnh.

“Không được, ta muốn vào đó, ta nhất định phải đi vào, tiểu nha đầu đau đớn như vậy ta sao có thể bình tĩnh ngồi yên ở đây được?” Mắt tím chợt lóe lên cổ sức đẩy cửa phòng bước vào.

“Vị này là cha đứa nhỏ sao, người không được vào. Nữ nhân sinh con có cái gì hay đâu mà xem.” Mấy bà đỡ béo khỏe mạnh bạo không chút lưu tình đẩy nam nhân áo tím ra ngoài: “Đi đi đi đi, trông bên ngoài là được.”

Mỗ Lang bị Phúc lão đầu kéo giữ kích động rít gào: “Sao các người có thể lạnh lùng vô cảm như vậy chứ, im lặng ngồi đây sao? Nàng đau đớn như vậy, khó nhọc như vậy sao các người có thể làm vậy chứ?” Vừa nói vừa lăn xả rơi nước mắt: “Huhu, tiểu yêu tinh, xin lỗi nàng đều do ta sai!”

“Chuyện này, Vương gia, sinh hài tử vốn không dễ dàng, lần đầu tiên sinh lại càng khó nhọc hơn, nhưng ta tin Nha Nha nhất định sẽ không có việc gì đâu.” Lâm Đại Đại bị chân tình của mấy nam nhân khiến cảm động cũng không kìm nén được tuôn rơi nước mắt dạt dào: “Các người yêu thương con bé như vậy thực là phúc khí của nó!”

Lại thêm một tiếng hét chói tai nữa truyền ra, mỗ hồ cũng không nhịn được nữa khóc thét: “Huhu! Ba thúc, làm sao bây giờ, Nha Nha sẽ không có việc gì chứ. Huhu, đều là do ta, đều do ta mà nàng bị như vậy. Huhu, nhạc phụ, nhạc mẫu, ta phải làm sao đây, nếu Nha Nha có mệnh hệ gì ta phải làm sao bây giờ?”

“Hồ lý chết tiệt, tiểu nha đầu của ta không có việc gì hết, người đừng có trù ẻo như vậy.”

“Hừ, nếu như nàng có gì bất trắc, cho dù phải đánh đổi cả Lang quốc ta cũng muốn cứu nàng trở lại.”

“Mấy đại nam nhân các người khóc cái gì mà khóc, Nha Nha sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ, con gái của Dược vương ta sao có thể ngay đến chuyện nhỏ như vậy cũng không trải qua được chứ.”

“Đúng vậy, tuy hơi khó sinh nhưng các bà đỡ đều nếu không cần lo lắng, Nha Nha nhất định sẽ thuận lợi sinh con, các con cũng đừng khóc nháo nữa.”

“Vương gia, Dược vương đã nói không có vấn đề gì thì nhất định sẽ không sao đâu!”

“Trang chủ, người mau lau hết nước mắt đi, bộ dạng này nếu để hạ nhân trông thấy sẽ mất hết mặt mũi đó.”

“Tiểu nha đầu! Huhu... không được, ta nhất định phải vào với nàng.”

“Ta cũng muốn đi vào, có ta bên cạnh đồ nhi nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

“Lang Phúc ông đừng giữ ta lại, bọn họ đều vào hết rồi ta cũng nhất định phải vào trong.”

“Không phải đã bảo các người không được vào hay sao? Đây các người làm gì vậy?” Cho dù mấy bà đỡ hung hăng dữ tợn nhưng cũng không cản nổi mấy nam nhân thần trí thất thường, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ vọt đến bên cạnh giường.

“Nha Nha, nàng sao rồi, vẫn ổn chứ?” Hắc tử đau lòng lau mồ hôi ướt đầm trên trán nàng: “Nàng mau nói đi, giờ nàng cảm thấy thế nào rồi?”

Ta chỉ có thể nhìn chằm chằm vào hắc tử, giờ đến sức đề nói cũng không còn nữa, từng cơn đau nhức giằng xé, cả đêm qua gào thét giờ toàn thân không còn chút sức lực nào, nhìn hồ ly đang giúp ta lau mồ hôi, nhìn đôi mắt đầy yêu thương ấy như muốn nói nếu nàng không sinh hài tử ra hắc tử sẽ khóc cho nàng xem.

“Xin lỗi, tiểu yêu tinh, thực xin lỗi.” Hắc tử nắm chặt đôi tay nhỏ bé, mỗ lang cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trên khuôn mặt tuần tú của hắc tử tràn đầy hổ thẹn: “Vật nhỏ... Ta không biết sinh con lại khó nhọc như vậy.”

Vô lực lờm lờm một cái, không biết? Hừ, nam nhân đều như vậy, cho tới bây giờ chỉ biết nghĩ cho mình vui sướng, căn bản không quan tâm đến nữ nhân sinh con có biết bao nhiêu đau đớn.

“Tiểu nha đầu, nếu như đau quá thì thôi đi.” Đôi tay to nhẹ nhàng vỗ về cái bụng to tròn của nàng: “Huhu, cùng lắm thì ta không cần cục cưng nữa, huhu,

ta tuyệt đối không thể có nàng.”

Không cần? Khóe miệng ta co giật, nam nhân khốn kiếp, giờ mới nói không cần nữa có phải đã quá muộn rồi hay không, cục cưng tốt xấu gì cũng theo ta bảy tháng, người làm mẹ như ta sao nỡ rũ bỏ tuyệt tình như vậy chứ?

Hắn cầm đôi tay nhỏ bé mà ngơ ngẩn nói: “Đồ nhi của ta... tiểu Nha Nha của ta...”

Nam nhân kia thì liên tục tát vào mặt mình: “Tiểu yêu tinh... là do ta không tốt... ta xin lỗi nàng...”

A Nguo cảm khăn tay yên lặng lau nước mắt: “Tiểu nha đầu... nàng tuyệt đối không được chết, ta không thể không có nàng.”

“Đồ nhi Nha Nha, nào, mau hít sâu vào, vừa rồi cha nàng nói không được hoảng loạn, giữ sức sinh con.”

“Đúng vậy, vật nhỏ, nếu không còn sức có cần ta truyền nội lực cho nàng không?”

“Tiểu nha đầu, đã kêu một đêm nên đói rồi? Có muốn ăn gì không để ta mang đến?”

Ba nam nhân này cuối cùng cũng không chịu yên lặng chút đi, đã phải sinh ba đứa con lại bị ba tên cầm thú này phiền nhiễu, ta không nhịn được nữa quát ầm lên: “Các người cảm miệng hết cho ta, giờ là ta sinh con hay các người sinh con, cút hết ra ngoài cho ta.”

“Đừng mà, vì sự muốn ở cùng nàng.”

“Đúng vậy, ta không muốn ở ngoài nghe nàng khóc thét như vậy đâu.”

“Tiểu Nha đầu, để ta ở lại đây đi, ta muốn thấy con được sinh ra.”

“Các người không hiểu ta nói gì hay sao?” Tuy rằng từng con đau bụng quặn thắt truyền đến nhưng còn đỡ hơn bị ba tên cầm thú này làm cho tức chết, chút đau đớn này có đáng là gì đâu. Con tức giận trào lên tận óc, dồn hết sức lực ta túm lấy cả ba tên cầm thú, sau đó trừng mắt nhìn bọn hắn: “Nếu như không muốn một xác bốn mạng thì lập tức cút hết ra ngoài cho ta.”

Khuôn mặt tuấn tú của mẫu hồ sợ đến trắng bệch, lắc đầu thét lên: “Đừng... đừng nóng giận mà, vì sự thực sự không muốn ra ngoài.”

Hắc y lang cũng bắt đầu không chịu buông tay nàng: “Tiểu yêu tinh, nếu như không đứng bên cạnh nàng, ta không chịu đựng được đâu!”

“Tiểu nha đầu, có ta ở bên cạnh nàng nhất định sẽ mẹ tròn con vuông.” Trong đôi mắt tím chứa đầy dịu dàng: “Có được không?”

Không thể túm áo bọn hắn nữa, ta cụt hứng ngã mình xuống gối, thờ hồng học nói ra mấy câu tàn bạo: “Các người ra ngoài đi, nếu như muốn ta bình an sinh con, các người mau ra ngoài hết đi.” Trời ơi, vất vả suốt một ngày một đêm sao ba tiểu thủ này vẫn chưa chịu chui ra chứ?

“Đúng vậy, các vị lão gia, các vị mau ra ngoài hết đi.”

“Chúng ta không muốn đi, Vương Nha Nha, chúng ta muốn ở bên cạnh nàng.” Bọn họ nôn nóng bất an như vậy không thể để nàng ở một mình trong này được.

“A, các người mau cút ra ngoài đi, có nghe thấy hay không, mau cút ra ngoài đi.” Càng tức giận bụng càng thêm quặn đau hơn nữa.

“Được, được, được, chúng ta đi, nàng đừng kích động, nhất định không được kích động.”

“A, mau giúp ta, hình như cục cưng muốn ra ngoài rồi.” Nhìn ba nam nhân lê từng bước chân ra cửa, ta thảm khóc gào thét: “A, đau quá!”

Trong khoảng thời gian tiếp theo, từng con đau bụng quặn thắt cứ theo quy luật đội đến, ta bắt đầu khóc đòi mỹ nhân mẫu thân, mặc kệ tiếng quát tháo ầm ĩ của ông bố bất lương cùng những tiếng rên rỉ của mấy tên cầm thú ác độc kia, thế nhưng để bình an sinh hạ cục cưng, Vương Nha Nha ta cho dù khổ cực đến mấy cũng phải kiên cường mạnh mẽ... huhu... hóa ra mẹ chính là người vĩ đại nhất trong thiên hạ...

Lúc ta dùng hết sức lực kêu gào thống khổ cuối cùng cũng nghe được những tiếng khóc oe oe chào đời của đứa con thứ nhất.

“A, chúc mừng phu nhân, là một tiểu công tử vô cùng xinh trai.”

“Thật không, để ta xem nào?” Nỗ lực nâng người dậy, nhìn cục cưng được bà đỡ đưa tới, ta nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, sau đó cười nhẹ: “Con ngoan, nào mau mở mắt nương xem.”

Cảm nhận được đôi tay xoa nhẹ dịu dàng, cục cưng mới sinh hơi hé mắt, đôi mắt xanh ngọc bích không sai vào đâu được của mẫu hồ.

“Cục cưng, cục cưng ngoan của mẹ.” Ta nhẹ nhàng hôn lên mặt thẳng bé, thật tốt, hắn là con của ta cùng hồ ly sư phụ.

“Phu nhân, người phải giữ sức lực, còn hai tiểu công tử nữa chờ chào đời đó.”

Đúng vậy, còn hai đứa nhỏ nữa, ta nhất định phải nỗ lực.

“Phu nhân thật có phúc, hai vị công tử một vị tiểu thư.” Bà đỡ giúp ba cục cứng tắm rửa mặc tã lót cẩn thận sau đó nhẹ nhàng đặt trên giường: “Mấy bà đỡ chúng ta nhìn qua không biết bao nhiêu hài tử, nhưng con của phu nhân là đẹp nhất.”

“Cảm tạ các bà.” Nhìn ba cục cứng say ngủ bên cạnh, ta thật không thể tưởng tượng nổi sao mình có thể sinh ra được.

Yêu thương vuốt ve mấy khuôn mặt nhỏ nhắn, đại ca là con của hồ ly sư phụ, tiểu công chúa với đôi mắt lam sáng chói là của sắc lang chết tiệt kia, hài tử đáng yêu nhất với đôi mắt tím xinh đẹp đích thị là của băng ngư ngư, ừm, thật tốt quá.

“Nữ nhi, thật tốt quá, thấy mẫu tử các con bình an, mẫu thân cũng thấy vô cùng hạnh phúc.” Lâm Đại Đại mừng rỡ phát điên nhìn ba cục cứng phản hòng: “Huhu, thật không ngờ nữ nhi của ta cũng đã trở thành mẫu thân rồi, ta cũng thành bà ngoại rồi. Huhu, cha Nha Nha, ông cũng lên chúc ông ngoại rồi đó!”

“Không phải chỉ là mấy tên tiểu quý thôi hay sao, đẹp quái gì đâu!” Tuy rằng mồm nói vậy nhưng được vương chính thức thăng cấp lên chức ông ngoại mất cũng hơi rung rung nhìn mấy đứa cháu. Haiz, tuy rằng nữ nhi mà mình chẳng ra làm sao nhưng mấy đứa nhỏ này cũng đáng yêu ra phết.

“Mẫu thân, bọn hần đâu?” Mấy nam nhân kia không thể con mới sinh ra cũng không buồn ngo ngoàng đến chứ.

“Bọn họ hả, hihi, mấy người bọn họ...” Lâm Đại Đại thẹn thùng liếc nhìn con gái nhà mình, nàng cũng không ngờ mấy đại nam nhân đó lại như vậy...

“Mẫu thân, bọn hần làm sao vậy?” Ta nghi hoặc nhìn ông bố đẹp trai: “Cha, người nói đi, bọn hần rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Hừ, mấy nam nhân kia nghe được tiếng khóc của lũ nhỏ chán kinh quá độ dẫn đến ngất xỉu.” Sau đó Được vương nhủ mi khinh thường: “Thật mất hết mặt mũi nam nhân chúng ta.”

Ngất xỉu? Không phải chứ, ta cục cục khổ khổ sinh ra ba đứa con cũng không có việc gì mà bọn họ lại bị dọa đến mức ngất xỉu? Quả nhiên vô dụng...

Bạn đang đọc truyện *Trái Đứng Hồ Ly Phải Đứng Chó Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Ông bố tiêu chuẩn

Xét về nguyên nhân thân thể, mấy đứa nhỏ đều nên có vú em cho riêng mình, thế nhưng bình thường ta vẫn thích đặt bọn nhóc trên giường, ngắm nhìn đôi mắt trong veo như nước của chúng, tay chân mồm mím quơ tứ lung tung, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn khi bị ta treu đùa thì cười toe toét không ngừng cho nên lúc sinh bọn nhỏ cho dù có cực khổ thế nào cũng đáng giá.

Con của hồ ly thì tính tình y hệt cha nó, bình thường thích dùng đôi mắt lục bích bé xinh lảng lạng ngắm tất cả đồ vật trong phòng, đối với lang muối muối và ngư đệ đệ nằm ngay bên cạnh cũng không có phản ứng gì, ngay cả đối với mẹ ruột ta đây, lúc nó vui vẻ thì mặt mày tí tởn, lúc mất hứng thì chuyển sang mặt than ra vẻ cái gì cũng không quan tâm. Hừ, thẳng nhóc hư hỏng này, tuổi còn nhỏ mà đã học cái vẻ già đầu của cha nó, ta khổ cực sinh ra người như vậy mà dám đối xử với mẹ ruột mình như vậy sao? Thế nên bạn học Cô Long Long à, muốn nên người trước hết phải hiểu được đạo lý kính trên nhường dưới, sau này Vương Nha Nha mẹ con đây sẽ nghiêm khắc dạy dỗ con nên người, nhất định giúp con trở thành một nam tử hán người gấp người thích.

Còn với bạn nhỏ Lang Mỹ Mỹ, ta vừa yêu vừa thống khổ. Haiz, con gái à, là phận nữ nhi cũng không nên quá xinh đẹp như vậy chứ, nhìn mẹ Nha Nha của con mà xem, bộ dạng chẳng ra làm sao mà cũng rước khổ vào thân, còn con nhan sắc chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, đặc biệt là đôi mắt lam mê người thế kia, sau này không biết sẽ khiến cho bao nam nhân phải điên cuồng vì con nữa đây? Đúng là hồ phụ sinh hồ tử, xem ra hai cha con nhà này thật không thể khiến người ta có thể an tâm được, thế nên mẹ của con nhất định sẽ phải đánh cái mông nho nhỏ xinh xinh này thật nhiều mới được.

Ta nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai ngư ngư, hí, Bắc Phàm Phàm của mẹ là ngoan nhất, hiểu lòng mẹ nhất, cái nụ cười xinh xắn đáng yêu này cũng khiến mẹ yêu nhất luôn, thế nhưng sau này con làm hoàng đế với tính cách ôn nhu như vậy thật không ổn chút nào. Cứ nghĩ đến lúc thẳng bé tròn mười tuổi sẽ phải rời xa ta trở về Bắc Quốc, ta càng thêm xót xa cho đứa nhỏ này. Con trai đáng yêu của mẹ, con nhất định phải nhớ kỹ mẹ Nha Nha yêu con nhất trên đời, thế nên cho dù làm hoàng đế rồi cũng phải giống cha a ngư của con chỉ lấy duy nhất một hoàng hậu, nếu con dám ôm về một đồng tam cung lục viện mẹ nhất định sẽ từ mặt con đó nha.

Lại nói đến lúc mẹ Nha thành công sinh hạ ba đứa nhỏ, ba tên mỹ thú vì quá kích động mà hôn mê bất tỉnh, tuy rằng sự kiện này là một nét bút nguệch ngoạc trong cuộc đời huy hoàng của bọn hần nhưng khi ôm cục cứng bé xinh trên tay cho dù bị nguyệt sứ lẫn hắc y vệ chê cười sau lưng cũng đáng.

Nhìn con trai tiểu hồ ly bé nhà mình nằm bên cạnh Nha Nha, mẹ hồ tuy rằng vô cùng vui mừng nhưng vẫn có hơi tiếc nuối, tuy hần rất muốn có thêm một nữ nhi nhưng sau tình huống sinh đẻ bị thảm kinh thiên động địa của mẹ Nha, hần thực sự không muốn nàng phải chịu đựng nỗi thống khổ như vậy thêm một lần nữa. Hơn nữa đôi mắt xanh lục không lẫn vào đâu được kia của con trai cũng phần nào an ủi hần, lại còn cái chân cái tay mập mập béo tròn cùng nụ cười đáng yêu đúng là giống mẫu thân nó như đúc. Haiz, nháy mắt đã chín năm trôi qua, thật hoài niệm a.

Đối với con gái bảo bối khó khăn lắm mới xuất thế, mỗ lang đương nhiên là người sung sướng nhất, tuy rằng đôi mắt lam sắc bén của con gái giống hệt mình, hai má cũng có núm đồng tiền xinh xinh nhưng được cái miệng nhỏ nhắn cười xinh xinh giống hệt mẩu thân yêu tinh. Tuy rằng không có con trai kế thừa gia nghiệp nhưng tương lai cẩn thận chọn cho con bé một thằng nhóc giỏi giang ở rể là được, với gia thế hiển hách ngút trời của Lang tứ Vương gia, con gái lại là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hàng đóng thanh niên anh tuấn nhất định sẽ chen lấn vỡ cửa lớn phủ Vương gia của hắn.

Ôm tiểu ngu ngu đáng yêu, Bắc Ngao Liệt kích động suýt chút nữa ngất xỉu, hí hí, con trai ngoại trừ đôi mắt giống hệt mình thì điểm nào cũng đáng yêu hệt mẩu thân nó. Haiz, sinh con trai cũng thật tốt, ít nhất cũng có thể vớt vôi vị thái tử phiến nào lại cho thằng bé, hơn nữa có nó rồi sau này khi lên ngôi vua đám đại thần trong triều cũng không dám bức hấn lấy phi tần sinh con đẻ cái nữa. Hắn dịu dàng nhìn nha đầu trên giường kia, may mà có nàng nếu không sao có được đứa con trai đáng yêu như này chứ.

Nhìn con trai con gái vốn dĩ vẫn ngoan ngoãn đáng yêu kia đột nhiên khóc âm lên, ba nam nhân lập tức luống cuống tay chân, sau đó nhất tề nhìn mỗ Nha vẫn đang ở cữ: “Này mẹ lũ nhỏ, sao bọn nhóc lại khóc vậy?”

“Hừ, ngốc nghếch, vừa nghe liền biết bọn nhỏ tè dầm chứ sao?”

“Vậy có phải chúng ta nên gọi bà vú đến hay không?”

“Không được, việc nhỏ như vậy cũng phải gọi bà vú đến há?” Ta chẳng thèm liếc bọn hắn một cái liền nói: “Các người đã nghe qua câu này chưa? Nam nhân mà chưa từng thay tã cho con thì không phải người cha tốt, thế nên ta thấy các người nên học hỏi chút ít đi mới đúng.”

“Có cần thiết phải vậy không?” Nghĩ đến việc bọn họ đường đường là nam tử hán đại trượng phu, một người là cao thủ đệ nhất giang hồ, một người là Lang quốc tứ vương gia, người còn lại là thái tử sắp lên ngôi hoàng đế một nước lại phải làm loại việc này liệu có phải quá mất mặt rồi hay không?

“Các người không muốn làm phải không? Vậy để ta làm vậy.”

“Không cần đâu, mẹ lũ nhỏ, nàng còn đang ở cữ, mấy việc vặt vãnh thế này để chúng ta làm được rồi.”

Ôm lấy hồ ly nhi tử, bạch y hồ ly vô cùng bài bản chịu khó học hỏi thay tã... tuy rằng còn rất nhiều chỗ chưa chuẩn nhưng hắn vẫn vô cùng kiên trì làm đến cùng. Lúc đầu Long Long công tử còn nỗ lực phối hợp phối hợp cùng động tác của cha hắn, chỉ dám giương đôi mắt bích lục nho nhỏ lạnh lùng chống đối với đôi mắt bích lục hung ác động địa của ông già nhà hắn nhưng lát sau có vẻ động tác ngốc nghếch của cha hồ ly khiến thằng bé vô cùng thất vọng nên nó bắt đầu không nhìn được nhích tới nhích lui, một lúc lại dùng cái chân nhỏ mập mập hung hăng tung cước lên mặt ông bố già.

Mồ hồ bị con đập mặt vô cùng thê thảm cũng đành nghiêng răng kèn kẹt, còn định điểm huyết thăng nhải hư đồn này để nó không thể hoành hoành tác quái như vậy nữa, thế nhưng mẩu thân đứa nhỏ giám sát chặt chẽ bên cạnh nên hắn đương nhiên không dám làm loại chuyện tổn hại đến mầm non tương lai. Rốt cuộc là kẻ nào dám truyền bá lời đồn làm cha phải thay tã cho con chứ, để hắn biết được nhất định sẽ không tha cho hắn.

Mỹ Mỹ cô nương đích thị là một cục cưng vô cùng quậy phá, sau khi được ông bố đẹp trai bế trên tay lập tức ngừng ngay tiếng khóc ầm ục, đôi mắt lam trong veo vừa hiếu kỳ vừa láu cá nhìn chăm chăm phụ thân áo đen, vừa để mỗ lang thay tã cho nó, vừa để mút tay ngon lành, sau đó liền đắc ý vênh váo trét đôi tay nhỏ bé dính đầy nước miếng lên mặt cha nó, nhìn đôi lông mày nhíu chặt của cha thì cười rộ lên vô cùng đắc ý lại ngốc nghếch.

Tuy rằng mặt bị dính đầy nước miếng của con, hơn nữa cục cưng lại dùng tay treu chọc mặt mày cha nó một hồi mới chịu rút tay về tiếp tục mút chùn chụt. Mỗ lang chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy tuy rằng rất muốn gạt phắt đi nhưng vì chiều con, lại sợ làm con bị thương nên cứ hết quay phải lại quay trái, vô cùng chật vật.

Ngoan ngoãn nhất vẫn là tiểu thái tử Bắc Phàm Phàm, cho dù bị ông bố ngốc nghếch của nó thô bạo động thủ động cước cũng không khóc không nháo cũng không giấy dụa, đúng là có phong cách của đại gia.

Đối với sự phối hợp của con trai, mỗ ngu đương nhiên vô cùng cảm kích, nhìn hai ông bố kia đại chiến cùng cục cưng nhà mình, hắn lại càng cảm nhận sâu sắc được con mình nhất định sẽ trở thành một bậc quân vương nhân ái.

Ta đứng một bên nhìn hồi lâu cuộc hỗn chiến giữa mấy vị nam nhân cùng cục cưng nhà mình cuối cùng cũng thấy sung sướng hả hê. Hừ, cục cưng là do ta sinh ra cho các người đương nhiên những chuyện vụn vặt này không cần động tay động chân.

Những ngày sau, động tác thay tã của ba nam nhân càng thành thạo hơn, sau đó còn bế con ra ngoài phơi nắng, con ăn no xong giúp nó vỗ lưng, lại còn hát ru cho con ngủ, xem ra chỉ số thông minh của mấy tên mỹ thú này rất cao, mấy chuyện ta làm mãi cũng không xong này, bọn hắn thoáng cái liền làm được, thực quá chán a...

Ai nói nam nhân không biết chăm con, mấy nam nhân nhà ta không phải làm vô cùng tốt hay sao...

Thế nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, dục hỏa trong mắt bọn hắn càng lúc càng tràn đầy, nhìn mấy ánh mắt nóng cháy đó khiến ta sồn da gà... Với độ thú tính của bọn hắn, thân thể này của ta... nhất định không thể chịu nổi đâu...

Chương 130: Cuộc sống hạnh phúc

Lại nói từ lúc mỗ Nha sinh ba cục cung xong, đặc biệt là từ lúc đầy tháng các con, ba mỹ thú bị cấm dục đến hơn bảy tháng cũng không thể nhịn được nữa, nếu không phải ba tên nhóc kia ngày nào cũng dính chặt lấy mẩu thân chúng thì mỗi lần mỗ Nha dùng ánh mắt tinh khiết như hai giọt nước nhìn vô cùng ngây thơ, bọn họ thực muốn đè mẩu thân lũ trẻ xuống giường mạnh mẽ phát tiết dục hóa để giải tỏa nỗi khổ tương tư mấy tháng qua.

Cứ nghĩ đến thân thể trắng nõn non mềm thân thể tương chừng có thể nhéo ra nước, bọn họ rất muốn ném mất tên tiểu quỷ kia cho mấy bà vú nhưng mỗ Nha kiên quyết nói hài tử cần tình thương của mẩu thân, nếu bị mẩu thân ghê lạnh tương lai sẽ bị lệch lạc về tâm sinh lý. Thế nên mỗi lần bọn hắn cùng cục cung mất to trùng mất nhỏ thì kẻ thua trận này đây cũng chỉ đành dội vài thùng nước lạnh hạ hỏa, tuy nói bọn họ đều là nam nhân công lực thâm hậu nhưng dục vọng khi bùng phát cũng vô cùng mãnh liệt, cuộc sống cứ như vậy thảm đạm cho dù thân thể tốt đến đâu cũng sớm bị suy sụp về tinh thần mà thôi.

Nhìn cách đó không xa nữ nhân mình yêu thương cùng ba đứa con đùa nghịch, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, khuôn mặt mịn màng phấn nộn, bộ ngực sữa phập phồng mời gọi khiến hồ ly áo trắng nổi lên một trận tê dại khó nhịn, lửa dục trong mắt bích cũng tràn đầy khó cưỡng, thân thể nàng càng lúc càng mê người!

Hừ, con trai hồ ly kia cũng không phải ngoan ngoãn gì, cố nén suy nghĩ muốn đánh cái tay hư hỏng đang sờ tí mẹ của tên nhóc mắt xanh lục kia xuống, mỗ lang hận a, vì sao tiểu công chúa nhà hắn lại phải chơi một mình trong khi hai cái tên tiểu hồ ly cùng tiểu ngốc ngu kia lại cứ bám lấy tiểu yêu tinh đòi bế, Mỹ Mỹ nhà hắn có điểm nào kém với Cổ Long Long và Bắc Phàm Phàm chứ. Hừ, thật bất công, thật quá bất công, nơi mềm mại kia chỉ có hắn mới có tư cách xoa nắn.

Haiz, nhìn khuôn mặt đáng yêu cười to khanh khách của ngu ngu hài tử khi được mỗ Nha hôn nhẹ, mỗ Ngu tràn đầy xúc động cảm khái, tuy rằng đã sinh con ra nhưng bọn trẻ đã thu hết sự chú ý của nàng lại quanh chúng. Đúng là con cũng rất quan trọng nhưng hắn đã lâu không được ném trái cấm dục vọng rồi, nha đầu kia có phải nên ngoan ngoãn bồi đắp lại cho hắn đi chứ, lẽ nào trong tim nàng có hài tử rồi liền bỏ mặc cha đứa nhỏ sao?

Cái loại khó chịu chỉ được nhìn mà không được ăn này rốt cuộc đến bao giờ mới kết thúc đây, dùng biện pháp gì mới khiến mẹ lũ nhỏ cam tâm tình nguyện bỏ lên giường bọn hắn đây? Ba nam nhân nhìn nhau, không hện mà cùng cười âm hiểm, vì cuộc sống tính phúc của mình xem ra bọn họ phải thi triển hết mị lực vốn có, dù dỗ mẹ lũ nhỏ lên giường mới được.

Phiên bản dụ dỗ lẫn phản dụ dỗ của hồ ly:

Nhìn ba cục cung đã say ngủ, ta nhẹ nhàng tiêu sái xuống giường, sai đó nhìn vào trong gương mà chưa xót cho mình, nhìn cái lưng căng chặt dưới làn áo, xem ra muốn gầy đi cần phải cực khổ phấn đấu. May mà giờ đã qua thời kì ố cữ, ta cũng không cần kiêng gió máy gì nữa, có thể ra ngoài phơi nắng rồi, nhớ đến tiểu bạch thái đã lâu không được mình chăm sóc, ta càng thêm áy náy, xem ra mình sau này phải bồi đắp thật nhiều cho nó mới được, hơn nữa mỗi ngày bị ba nam nhân kia canh chừng đúng là còn khó chịu hơn ngồi tù.

“Tiểu Nha Nha, cục cung đã ngủ hết chưa?” Thân thể non mềm mê hoặc như vậy khiến mỗ hồ không kìm được ôm chặt cái eo nhỏ hơi đầy đặn, bụng dưới trướng đau khiến giọng nói hắn trầm thấp khàn khàn, để không đánh thức ba tên tiểu quỷ kia, hắn trưng ra một nụ cười say đắm, kẻ sát mồi bên cái miệng anh đào nhỏ nhắn, vờn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm mút sau đó rên rỉ mờ ám “Ta đã lâu lắm rồi chưa muốn nàng, đồ nhi ngoan, để vì sự thỏa mãn muốn nàng được không?”

“Đừng đến làm phiền ta.” Chống đỡ lại nụ cười siêu tuyệt mỹ kia, tuy rằng đôi mắt bích lục sâu thẳm tràn đầy tình ý say lòng người, nhộn nhạo dụ dỗ nhưng ta tuyệt đối không thể trước mặt con mình diễn cảnh trẻ con không nên thấy, cho dù bọn nhỏ đang ngủ cũng không được.

“Ta thực nhìn đến vô cùng khổ sở, hiện tại không kìm được nữa rồi.” Cách lỏp áo xoa xoa bộ ngực sữa đầy ăm ắp, cảm giác căng tràn thật quá mỹ diệu, đôi mắt xanh lục bắn tinh quang ra bốn phía dán chặt lên đôi mắt nhỏ mỹ lệ sau đó cúi đầu nhẹ nhàng cắn cắn vành tai non mềm, cảm nhận được thân thể nhỏ bé hơi run rẩy chống đỡ, hắn nhếch miệng cười xấu xa: “Thế nào tiểu Nha Nha, không phải nàng cũng rất muốn sao?”

“Đi đi, đừng làm phiền ta.” Nhìn đôi tay nhỏ bé của tiểu hồ ly quơ ra khỏi chăn, ta lập tức đẩy mỗ hồ qua một bên, vội vàng đi đến đắp lại chăn cho con.

“Đừng để nó nữa, Nha Nha.” Hắn hung hăng lờm nhừ từ đang say ngủ kia một cái, đôi tay không an phận bóp chặt cái mông nhỏ của nàng, ngón tay vừa nhấn nhẹ, cảm giác mềm mại truyền đến khiến hạ thân căng cứng. Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, bắt đầu hôn sâu, đầu tiên nhẹ nhàng quần lấy đầu lưỡi sau đó càng hôn sâu vào trong.

“Ngươi không thấy bọn nhỏ đang ở đây sao?” Tuy rằng không thể động chạm người nhưng lập trường của ta vô cùng kiên định: “Ngươi mau ra ngoài cho ta.”

“Vương Nha Nha, xem ra nàng rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt phải không?” Mỗ hồ vẫn nín nhịn cũng không chịu được nữa, đôi tay to mạnh bạo lột xiêm y hồng nhạt: “Hôm nay nàng không muốn làm cũng phải làm cho ta.”

“A, ngươi đừng có làm loạn.” Bảo vệ thân thể lỗ ló của mình, ta không nhịn được hét ầm lên: “Ngươi là đồ hư hỏng, đừng có làm hư con của ta.”

Ngay lúc mỗ hồ muốn cường bạo, đám cục cung bị tiếng hét chói tai của mẩu thân làm cho tỉnh lại liền gào khóc ầm ĩ, trong một thời gian ngắn, toàn bộ

gian phòng đều là tiếng nữ nhân thét chói tai cùng tiếng trẻ con khóc oe oe, mà mỗ hồ bị lòng đỏ kị cùng lửa giận thiêu đốt đến phát khóc chỉ đành hung hăng vung ống tay áo chạy trốn chết...

Phiên bản dụ dỗ lẫn phản dụ dỗ của Lang vương gia:

Là tiểu công chúa duy nhất trong nhà, Lang Mỹ Mỹ vẫn là được mọi người cưng chiều nhất, con bé thích nhất là nghịch nghịch đám lông trắng của tiểu bạch thái, sau đó trét nước miếng lên người quả cầu trắng đáng thương, vì thế tiểu bạch thái mỗi khi thấy con bé liền cất lực trốn tránh.

Ông bố sắc lang của tiểu công chúa Mỹ Mỹ đương nhiên cũng thích ôm con bé tung bay trên không trung, Vì Bức lão đầu cũng suốt ngày ôm con bé bay vòng vèo khắp nơi, không vì cái gì khác ngoài đôi lấy một nụ cười khuynh thành của tiểu công chúa.

Thế nên cho dù con bé muốn có thứ gì chỉ cần cái miệng nhỏ hơi chu lên, mắt lam long lanh chực khóc thì tất cả hắc y vệ hện không thể hái sao trên trời xuống cho nàng nghịch.

Sau khi cùng con gái tắm rửa thơm tho, ta mặc quần áo mỏng manh cùng nằm trên giường chơi đùa với con. Haiz nhìn con bé hiếu động kháu khỉnh này sau này lớn lên không biết sẽ khuynh đảo không biết bao nhiêu tiểu soái ca đây. Thấy nụ cười dịu dàng của mẹ, tiểu thư mũm mĩm trắng hồng vươn tay muốn nường ôm một cái. Nhẹ nhàng ôm con bé vào lòng, nhìn cái tay nhỏ khê cựa quậy, có lẽ là đói bụng nên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng dúi vào ngực mẹ, sau khi dò la tìm được nhũ hoa liền vội vàng chu môi ngậm mỗ mút chùn chụt khiến làn áo mỏng manh trước ngực bị ướt đầm, cảnh xuân lộ lộ.

Mà đúng lúc mỗ sắc lang lên vào phòng còn chưa bắt đầu tiến hành dụ dỗ đã bị dụ dỗ lại.

“Tiểu yêu tinh, nàng mê hoặc ta muốn ta làm chuyện gì đó khiến đôi bên đều thỏa mãn đúng không?” Đôi mắt lam thâm thúy nhìn chăm chăm lên đóa hoa nhỏ ẩn hiện dưới làn áo ướt, nhanh chóng giành lấy con gái đặt xuống một bên sau đó vỗ vập xõng tới. Đầu lưỡi giáo hoạt xẹt qua nụ hoa sai đó vùng tay kéo áo mỏng xuống, nhìn thân thể tuyết trắng lộ lộ trước mắt, hân cấp tốc nâng thân thể nhỏ nhắn dán chặt trước eo mình, cơ thể rắn chắc kèm chặt cái mỏng nhỏ, tách hai chân nàng vòng qua lưng mình.

“Oa oa oa~~~~” Tiểu công chúa từ trước đến nay muốn gì được nấy lại bị ông bố không chút thương hương tiếc ngọc ném qua một bên, lập tức mất hứng vùng cái tay bé xíu nắm lấy tay mẹ, tiện đà giương lên đôi mắt nhỏ đầy ai oán đối đầu với ông bố sắc lang sắp bị dục vọng công tâm.

“Sắc lang chết tiệt, mau buông ra.” Tiếng khóc nức nở của con đội vào trong lòng khiến ta cũng chẳng có tâm tình cùng hân hoan ái.

“Mỹ Mỹ ngoan, đừng khóc, đợi lát nữa cha muốn mẹ con xong sẽ mang con đi tìm tiểu bạch thái chơi được không?” Tên đã lên cung làm sao rút xuống được, một tay khóa chặt ta đang muốn ôm lấy nữ nhi đồ dành, , dục vọng đã căng cứng chà xát cánh hoa mềm mại, khi thì ác ý đùa nghịch viên ngọc phần hồng, cúi đầu trườn đến bộ ngực sữa từ lâu đã ướt át, há miệng hút viên anh đào sau đó dùng răng cùng đầu lưỡi nhẹ nhàng nghiền đầu nhũ, móng vuốt sói háo sắc vuốt ve đôi mông tròn lẳn sau đó luồn vào trong tìm đến cửa động, đột nhiên vươn ngón tay nhấp sâu vào bên trong, nhẹ nhàng treu đùa: “Tiểu yêu tinh, cho ta đi, nếu không làm ta nhất định sẽ chết mất.”

“Oa oa oa~~~~” Lang Mỹ Mỹ bất khuất không chịu nhượng bộ vẫn khóc lớn, thân thể nhỏ xíu cố sức đánh về phía ông bố bất bất lương, đôi tay nhỏ bé càng đánh càng hăng.

“Ừm!” Ta khẽ nức nở một tiếng, trước khi triệt để bị tan vỡ, ta hung hăng cắn lên đầu vai hân: “Ngươi không thấy nữ nhi đang khóc hay sao? Còn có tâm tình làm loại chuyện này hả?”

“Tiểu công chúa ngoan, đừng quấy rầy cha tính phúc nữa được không?” Đôi mắt lam sâu thẳm càng trở nên tối hơn, thậm chí còn mang theo chút bức dọc không được thỏa mãn, hung dữ nhìn về phía nữ nhi đang nước mắt lưng tròng: “Coi như cha van cầu con đó, đừng khóc nữa được không?”

“Oa oa oa~~~~” Tiểu búp bê căn bản không hiểu được lời nói chỉ biết mình bị bỏ mặc một bên, nhìn thấy nỗi thương xót trong mắt ta, con bé giương đôi mắt đáng thương, vươn tay nhỏ về phía mẫu thân.

“Cút ngay cho ta.” Dồn hết sức đá sắc lang xuống giường, ta lập tức ôm lấy nữ nhi đã khóc đến khản cả giọng, nhẹ nhàng vỗ về con bé: “Ng ngoan, Mỹ Mỹ ngoan, đừng khóc nữa.”

Hung hăng lườm tiểu búp bê vừa ngậm tí mẹ vừa chìm vào giấc ngủ, mỗ lang hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hừ người ta thường cha cùng con gái một lòng, sao nữ nhi nhà mình hết lần này đến lần khác tranh giành với cha nó?

Phiên bản dụ dỗ lẫn phản dụ dỗ của sắc ngư:

Cục cưng mỗi ngày một lớn nhanh như thổi mà tiểu ngư ngư ta thương yêu nhất lại càng ngày càng giống dáng vẻ cha hân trước đây – lãnh khốc. Đương nhiên rồi, thẳng thộc đối với ai cũng vậy, tính độc chiếm của nó vô cùng cao, chỉ cần ta hơi thiên vị hồ ca hay lang tỷ một chút là hân vội vã choảng về phía ta, không cho những người khác tới gần mẹ, kể cả cha hân cũng không thể chạm vào một sợi tóc của ta.

Nhìn cục đường bám chặt lấy mỗ Nha, đôi mắt tím không lần đi đâu được bắt đầu đong đầy địch ý khiến mỗ ngư không khỏi thở dài, cục cưng ngoan ngoan đáng yêu trước đây đi đâu rồi, không phải lúc mới sinh rất hiền lành ngây thơ ai gặp cũng yêu cơ mà? Sao mới hơn một tháng đã biết phá hỏng chuyện tốt của cha nó rồi.

“A, ngươi làm gì vậy?” Nhìn mỗ ngư kiên định nghiêng tức bẽ thẳng bé trong lòng mình đi khiến tim ta suýt ngừng đập: “Đừng mạnh tay thế, sẽ làm thẳng bé bị thương đó.”

“Đừng lo lắng, đã quá trưa rồi chắc thằng bé cũng đói bụng, ta đã để bà vú chờ sẵn ngoài cửa, mau để nó đi ăn sữa nhé.”

“Thật không?” Ta hoài nghi liếc hắt một cái, thế nhưng tia sáng chân thành không có chút xấu xa nào trong mắt mỗ ngư khiến ta không cách nào phản bác, gờ nhẹ cái tay nhỏ bé không chịu nghe lời của thằng bé ra, sau đó cẩn thận đặt thằng bé lại vào lòng hắt: “Được rồi!”

“Hi, nhi tử ngoan, nào để cha bế con ra ngoài nhé.” Hắt dùng tay khống chế thân thể nhỏ bé ương ngạnh, sau đó mở cửa phòng đặt thằng bé vào tay vú em rồi mới đóng cửa lại, đôi mắt tím tràn ra đầy tia tà ác, con trai thân ái, chịu khó ngoan ngoan để vú em trông coi đi, ngày hôm nay dù thế nào ta cũng không để con phá hỏng chuyện lớn của ta đâu.

“Này, người ôm ta lên giường làm gì?” Nằm trên giường mềm mại, nhìn nam nhân áo tím dịu dàng đặt ta dưới thân, ta cố sức muốn đẩy hắt ra: “Đừng đè ta xuống, ta sắp không thở nổi nữa.”

“Tiểu nha đầu, nàng nghĩ ta sẽ để nàng chạy mất sao?” Từ lúc nàng sinh cục cưng đến giờ đã gần một năm rồi, tròn một năm tương tự làm sao hắt chịu nổi? Hôn lên cái miệng nhỏ nhắn thật sâu, khi mạnh bạo lúc lại monoton thương thức, thừa dịp cái miệng nhỏ nhắn hé mở đầu lưỡi hắt liền trón vào bắt lấy lưỡi nàng cùng loạn vũ.

“Ưm~~~~” Ta đã lâu chưa trải qua hoan ái vì... cảm giác chấn động này khiến ta mê loạn, cả người mềm nhũn mặc hắt ôm trong ngực, nghe tiếng thở dốc nặng nề bên tai, tùy ý hắt hôn hít bên cổ, làn da thịt tuyết trắng bởi những động tác mạnh bạo mà dần ửng hồng.

“Tiểu nha đầu, đừng lộn xộn, nàng sắp bức ta phát điên rồi.” Làn môi nóng rực tiếp tục thăm dò xuống phía dưới, ôm chặt thân thể nhỏ nhắn dưới thân mình, nhìn thân thể trắng nõn dưới lớp quần áo xộc xệch, lửa dục hưng hực dâng trào, hắt không thể chờ được nữa, khát vọng cuồng liệt này sắp thiêu hắt thành tro bụi mất. Ngón tay tà ác nhẹ nhàng gầy lên cánh hoa mẩn cảm, thiết trụ lửa nóng dán chặt giữa hai chân nàng, chậm rãi muốn xâm nhập vào chôn đào nguyên nhỏ hẹp sâu thẳm.

“A~~~~ nhẹ một chút~~~~” Ngón tay tàn sát bừa bãi khiến ta run rẩy sợ hãi! Bị hơi thở hắt dần vật khiến ta gian nan vuron hai tay đặt lên vai hắt cầu xin: “Ngư ngư, đừng ép ta nữa, ta muốn~~~~”

“Ta biết, ta biết, ta sẽ cho nàng hết.” Lửa nóng vạn trượng bỗng chốc biến ảo thành nhu tình vô hạn, lần nữa hôn lên cái miệng nhỏ nhắn run run, thân thể tiến về phía trước, mở ra cửa động chặt chẽ, thoáng cái đã xâm nhập vào bên trong. Hắt cúi đầu ngậm vành tai trắng nõn, mờ ám liếm mút, hai tay đặt lên ngực theo tần suất ra vào phía dưới vuốt ve không ngừng....

“Tiểu nha đầu, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã sinh hạ nhi tử cho ta.” Hắt càng ôn nhu tình tế hôn nàng, càng mạnh mẽ tiến đến, càng thêm vuốt ve thâm tình, có nàng, cả đời hắt không còn gì phải tiếc nuối....

Cảm nhận được chân tình từ hắt, trong lòng ta khẽ thở dài, haiz, tránh được mê hoặc của hồ ly sư phụ, tránh được sự khiêu khích của sắc lang nhưng lại rơi vào cạm bẫy dụ dỗ của tên ngư ngư này, bỏ đi, nhân sinh mà, chính là như vậy đó. Kỳ thực hiện tại ta cảm thấy cũng vô cùng hạnh phúc!

Ngày ngày cùng ba nam nhân với ba cục cưng chậm rãi qua đi, sau đó thế nào ta cũng không rõ nữa nhưng có thể khẳng định chắc chắn cuộc sống của Vương Nha Nha ta vì có bọn họ mới trở nên hạnh phúc hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trái Dạng Hồ Ly Phải Dạng Chó Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.